

THAY
HÌNH
CẢNH

Ngô
Đồng
Tu
Ngũ

Sổ Tay Hình Cảnh
Tác giả: Ngô Đồng Tư Ngữ
Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Hiện đại, trinh thám
Người dịch: Tô Ngọc Hà
Nhà xuất bản: NXB Thế Giới

Chuyên gia tâm lý tội phạm là những người có thể thấy được những gì thầm kín nhất đằng sau tội ác, nếu bạn quen một người như vậy thì nhất định phải yêu quý.

Nếu bạn quen biết một pháp y thì nhất định trân trọng họ, vì chỉ có họ mới là người đọc được lời nhắn của người chết.

Điều gì sẽ xảy ra khi Cung Khắc - chuyên gia tâm lý tội phạm- phát hiện ra hàng xóm của mình là một nữ pháp y có tính cách cực kỳ quái gở. Cùng nhau tham gia vào các vụ án, liệu họ chỉ còn là những người hàng xóm đơn thuần?

Diệp Nam Sinh biết mình đã phải lòng Cung Khắc, cô điên cuồng theo đuổi chuyên gia tâm lý của đời mình. Cuối cùng họ cam tâm tình nguyện bước vào thế giới xa lạ của đối phương. Đây chính là tình yêu!

Mục lục:

[Chương 1: -1: Trời phạt](#)
[Chương 1: -2: Trở về](#)
[Chương 2: Nguyên ước ngày sinh nhật](#)
[Chương 3: Cô ấy](#)
[Chương 4: Ấn tượng đầu tiên](#)
[Chương 5: Quý ngài phòng 902](#)
[Chương 6: Cướp tiêm vàng](#)
[Chương 7: Sơn dưỡng dành cho thiếu nữ](#)
[Chương 8: Khiêu khích](#)

[Chương 9: Suy đoán tâm tư](#)
[Chương 10: Mạng nhện](#)
[Chương 11: Tội ác thứ ba](#)
[Chương 12: Ánh nắng](#)
[Chương 13: Giăng lưới](#)
[Chương 14: Chuyện xưa](#)
[Chương 15: Suy luận](#)
[Chương 16: Nam châm](#)
[Chương 17: Chứng bệnh trầm cảm cấp độ nặng](#)
[Chương 18: Trợ lý đặc biệt](#)
[Chương 19: Người thật thoát khỏi mặt thật](#)
[Chương 20: Như Tuyết](#)
[Chương 21: Bạn trai](#)
[Chương 22: Rối gỗ đung đưa](#)
[Chương 23: Tỏ tình](#)
[Chương 24: Bất ngờ hạ màn](#)
[Chương 25: Sinh mạng mới trong tang lễ](#)
[Chương 26: Trương phình](#)
[Chương 27: Kết cục chết chóc](#)
[Chương 28: Xin chào ngày mai](#)
[Chương 29: Sự chuộc tội của thiên sứ](#)
[Chương 30: Nhật ký của lục bắc hàng](#)
[Chương 31: Người ủng hộ einstein và học thuyết tương đối](#)
[Chương 32: Cách nghiên cứu quái lạ](#)
[Chương 33: Những kỉ niệm vụn vặt trong hồi ức](#)
[Chương 34: Một bộ phim](#)
[Chương 35: Chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo](#)
[Chương 36: Lô diện ban đầu về kẻ thần bí tên trương](#)
[Chương 37: Mạnh mối bị bỏ sót](#)
[Chương 38: Tỷ lệ vàng](#)
[Chương 39: Trước lúc sương tan](#)
[Chương 40: Hung thủ lộ diện](#)
[Chương 41: Cách để mãi mãi dừng chân](#)
[Chương 42: Bài học vỡ lòng của tình yêu](#)
[Chương 43: Sương mù dưới bầu trời quang](#)
[Chương 44: Nghi phạm không có khả năng](#)
[Chương 45: Hung thủ chính là cậu](#)
[Chương 46: Không trắng thì đen](#)
[Chương 47: Vết máu ra đi](#)
[Chương 48: Thiên vị](#)

[Chương 49: Hoàn toàn bất ngờ](#)
[Chương 50: Vụ án giết người không ở đó](#)
[Chương 51: Chuyện cũ năm nào](#)
[Chương 52: Như hình với bóng](#)
[Chương 53: Chim cùng rừng](#)
[Chương 54: Lần đầu tiếp xúc thân mật](#)
[Chương 55: Cô dâu tháng tám](#)
[Chương 56: Mặt nạ](#)
[Chương 57: Lúc trước, lúc sau](#)
[Chương 58: Chiếc mặt nạ thứ hai](#)
[Chương 59: Một phòng kín khác](#)
[Chương 60: Sự bối rối của nghi phạm](#)
[Chương 61: Bụi tan trong nắng](#)
[Chương 62: Thái hậu giá đáo](#)
[Chương 63: Cục diện khó giải quyết](#)
[Chương 64: Chân tướng phản chiếu ra](#)
[Chương 65: Cái tôi thứ hai](#)
[Chương 66: Tiểu thuyết bán chạy](#)
[Chương 67: Con hẻm trống vắng](#)
[Chương 68: Bánh trưng thu ngũ nhân](#)
[Chương 69: Người đàn ông tên Bạch Dương](#)
[Chương 70: Nguồn gốc của linh cảm](#)
[Chương 71: Ký ức trong căn phòng trống](#)
[Chương 72: Lý do mất tích](#)
[Chương 73: Thôi miên](#)
[Chương 74: Duyên kiếp](#)
[Chương 75: Hiệu ứng pygmalion](#)
[Chương 76: Anh chàng kỹ thuật giỏi xác suất](#)
[Chương 77: Bảy ngày](#)
[Chương 78: Chó săn](#)
[Chương 79: Nỗi phiền muộn của bà mẹ tương lai](#)
[Chương 80: Đệ tử “đóng cửa”](#)
[Chương 81: Hồn quê](#)
[Chương 82: Hai vụ mưu sát](#)
[Chương 83: Mười năm](#)
[Chương 84: Bất ngờ trùng trùng](#)
[Chương 85: Quanh co khúc khủy](#)
[Chương 86: Bí mật của thời gian](#)
[Chương 87: Những người ấy, những chuyện đó](#)
[Chương 88: Địa ngục vẫy gọi](#)

[Chương 89: Con mắt](#)
[Chương 90: Ranh giới của đạo đức](#)
[Chương 91: Bàn tay đồ tể](#)
[Chương 92: Người tàng hình](#)
[Chương 93: Điểm tương đồng](#)
[Chương 94: Tín đồ](#)
[Chương 95: Một trường khác](#)
[Chương 96: Người thừa kế](#)
[Chương 97: Kết thúc](#)
[Chương 98: Vỹ thanh](#)
[Chương 99: Ngoại truyện 1](#)
[Chương 100: Ngoại truyện 2](#)
[Chương 101: Ngoại truyện 3](#)
[Chương 102: Những mẫu chuyện nhỏ số 1](#)
[Chương 103: Lời cuối sách](#)

-----oOo-----

Chương 1: -1: Trời phạt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày 25 tháng 8 năm 1992, cơn mưa rào như trút nước vào lúc chập tối quét qua thành phố cảng Lâm Thủy, phía Đông Bắc.

Lượng nước mưa dày đặc như đổ ào từ trên trời xuống, cộng với sức gió giật cấp năm, quá nửa những cây mới trồng tại dải phân cách xanh ở Lâm Thủy đã bị quật đổ trong chốc lát. Những cây du bị bật cả rễ nằm ngổn ngang bên vệ đường quốc lộ, có những cây đổ ngang ra giữa đường. Con đường giao thông huyết mạch của thành phố Lâm Thủy đối mặt với một thách thức nghiêm trọng, vô số xe cộ bị ách tắc trên đường không thể nhúc nhích, người trong xe ngoài việc bấm còi inh ỏi để trút giận thì cũng chỉ còn cách cầu xin ông trời nhanh chóng dừng cơn mưa dữ dội này lại.

Tài xế xe buýt đường 11 - Lý Tôn Nghĩa - cũng đã phải đứng trên con đường Nghĩa An góc Tây Bắc thành phố tròn hai tiếng đồng hồ. Đừng nói là khách trên xe sốt ruột, ngay cả anh ta cũng sắp sồn ra quân vì nhịn tiểu. Tám giờ đúng, anh ta trở về đội bàn giao xe, chẳng kịp ký tên đã cởi quần lao vội ra ngoài cửa.

"Lý, anh vội đi đâu thai đấy à!" Người đồng nghiệp cất xe sớm hơn anh ta một lúc - tài xế NGô đã thu dọn xong hộp bút chì buổi tối định mang về nhà cho con gái, gào lên sau bóng lưng sắp khuất dạng của Lý Tôn Nghĩa: "Có cần tôi chờ anh về nhà không?".

"Tôi đi vệ sinh một lát, sao anh nhiều chuyện thế hả!". Trong lúc nói, Lý Tôn Nghĩa đã vòng ra cửa lớn của công ty giao thông công cộng, lách vào một con ngõ nhỏ gần đó. Anh ta cởi khóa quần, vừa "trút nước" vừa thoải mái nói chuyện với anh Ngô này, anh bảo hôm nay mưa to như thế mà Đài phát thanh cũng chẳng dự báo trước một tiếng, đi đường cứ gọi là tắc cứng.

"Thì ai nói không." Anh Ngô lại bỏ hộp bút chì ra, trời rất tối, ngọn đèn đường duy nhất xung quanh đó cũng phải cách vài mét. Loại ánh sáng tù mù này khiến những hình vẽ trên hộp bút hoàn toàn không thể nhìn rõ. Mặc kệ đi, con gái chắc là sẽ thích thôi. Nghĩ tới chuyện về nhà con bé nhìn thấy hộp bút chì sẽ nhào vào lòng anh gọi "bố", tài xế Ngô cười thật thà, rồi ngẩng đầu lên nói vọng vào trong ngõ: "Tôi bảo này anh Lý, trút lâu vậy chắc là xong rồi chứ, đừng coi mình là cái đập nước, cứ cố mà tích vào".

Tài xế Ngô không ngờ rằng lần này Lý Tôn Nghĩa không trả lời ngay.

Mưa vừa ngớt, nước mưa men theo mái hiên lộp bộp rơi xuống theo nhịp. Bốn bề rất yên ắng, tới nỗi anh Ngô bỗng chợt dạ. Anh ta nắm hộp bút chì trong tay, đánh bạo: "Anh Lý, anh còn không ra là tôi về một mình đấy...".

Tiếng sấm sét từ trên đầu vọng xuống như tiếng chiếc thuyền ba lá không ngừng bị đung đưa. Đúng lúc ấy, một cơn gió thổi tới, tài xế Ngô nhìn bốn bề âm u lạnh lẽo, bỗng rùng mình, suýt nữa thì ngồi thụp xuống đất, "Anh Lý, không đợi anh nữa đâu, tôi đi trước đây".

Anh ta cầm chiếc hộp bút chì trong tay, chưa đi được mấy bước, tiếng nói của Lý Tôn Nghĩa bỗng vang lên sau lưng, "Anh Ngô, anh qua đây".

Lý Tôn Nghĩa từ trong ngõ thò đầu ra, biểu cảm có chút khác ban nãy, thêm vài phần thận trọng, lại có vẻ hưng phấn. Lúc ấy tài xế Ngô mới giật mình, đang không vui thì Lý Tôn Nghĩa cứ vẫy tay với anh ta. Không còn cách nào khác, anh ta đành quay ngược lại, "Có chuyện gì mà cứ phải nói ngay bây giờ, mau về nhà đi, lát nữa chưa biết chừng lại mưa đấy".

Lý Tôn Nghĩa nháy mắt, "Tôi nhặt được một báu vật".

Khi Lý Tôn Nghĩa giơ tay ra, tài xế Ngô nhìn thấy trong tay anh ta có thêm một chiếc hộp. Đó là một chiếc hộp dạng dài, vì quá tối nên chỉ thấp thoáng nhìn ra được bên trên có dán giấy niêm phong màu trắng, dán chéo thành hình chữ thập, còn trên đó viết gì hay hoa văn trên hộp kiểu dáng ra sao thì thực sự không thấy rõ.

Tài xế Ngô sừng sốt, ghé sát đầu về phía trước, "Dán niêm phong, biết đâu là báu vật thật?".

"Đúng đấy." Lý Tôn Nghĩa cẩn thận đỡ chiếc hộp trong lòng bàn tay, tay phải nhẹ nhàng vuốt lên tờ giấy niêm phong, "Ai ngờ Lý Tôn Nghĩa này chăm chỉ nửa cuộc đời, đi tiểu tiện lại ra được cái thứ này cơ chứ".

Anh ta giơ tay phải lên sát mũi, khai nồng nặc. Anh ta ghét bỏ lắc đầu, lấy tay cọ cọ lên tà áo.

"Anh Ngô, bây giờ phải làm sao?"

Tài xế Ngô còn thật thà hơn cả Lý Tôn Nghĩa. Điều đầu tiên anh ta nghĩ tới là nộp cho công an, nhưng vừa đề nghị đã bị Lý Tôn Nghĩa gạt đi.

"Tôi sống nửa đời người rồi, chưa bao giờ nhặt được thứ gì." Anh ta giữ chặt chiếc hộp trong lòng, "Với cả, tôi cho anh hay, nể tình chúng ta thân thiết, tôi có một nửa thì anh sẽ có một nửa, sao anh có thể bảo tôi giao nộp?".

Trong lúc hai người đang bàn bạc, từ xa vọng tới tiếng sấm đì đùng, xem ra cơn mưa này còn tiếp tục.

Họ lại thương lượng thêm lúc nữa, cuối cùng tài xế Ngô đồng ý với đề nghị của Lý Tôn Nghĩa, mở hộp ra trước xem bên trong là thứ gì rồi mới quyết định.

Gió thổi vù vù, Lý Tôn Nghĩa nuốt nước bọt, xé tờ giấy niêm phong đầu tiên rồi lại xé tờ thứ hai. Anh ta ngẩng đầu nhìn anh Ngô, "Người anh em, quyết định rồi đó, nếu không phải văn vật, chúng ta không giao nộp công

an, ha".

Anh Ngô gật đầu, nhích chân, đứng gần hơn chút. Nói thật lòng, anh ta sống gần bốn mươi năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên làm chuyện này.

Lý Tôn Nghĩa kéo tuột móc khóa xuống, xoay một cái, một tiếng "cạch" vang lên, nắp của chiếc hộp cũng đồng thời bật ra.

Một tiếng thở dài thất vọng.

"Mẹ kiếp, ai lại bệnh hoạn, lấy một chiếc hộp đẹp thế này để đựng lap xuong!" Dưới sắc trời u tối, Lý Tôn Nghĩa nhìn chăm chăm thứ thô thô trắng trắng đó, bức bối không chịu nổi. Anh ta đang chuẩn bị vứt chiếc hộp đi thì đột nhiên, một tia chớp lóe lên trên đỉnh đầu, rọi sáng cả đêm tối, cũng ngay lúc này, anh Ngô kêu thét lên một tiếng.

"Của... Của đàn ông..."

Bộ phận sinh dục nam nằm yên lặng trong hộp, máu ở vết cắt đang phả mùi tanh ra xung quanh...

-----oOo-----

Chương 1: -2: Trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày 30 tháng 9 năm 2012, chiếc đồng hồ quả lắc bằng đá bên cạnh cửa Tam Giang Độ gõ hết mười bốn tiếng.

Tiểu Như đứng trên chiếu nghỉ từ tầng ba xuống tầng hai, tay trái không ngừng cọ cọ tay vịn bằng gỗ ở hai bên. Cô ấy nhíu mày nhìn ra xa, điểm cuối của ánh mắt ấy dừng lại trên người công nhân đang làm có ngoài cửa sổ. Đã sắp vào thu, có thể do khí hậu đặc biệt của thành phố, bãi cỏ vẫn xanh ngắt, không hề có dấu hiệu úa vàng, thậm chí vài vạt cỏ dính nước còn có vẻ tươi mơn mơn.

Người công nhân không biết có người đang nhìn, vẫn ngâm nga một khúc hát, nhấc chân, khom lưng xuống cong mông, hét một tiếng “Đi nào” rồi

nâng máy cắt cỏ lên. Những chỗ anh ta đi qua, gốc cỏ tỏa mùi thơm ngai ngái.

Cả một bãi cỏ rộng được cắt bằng chẵn chẵn, thể hiện tâm trạng tốt đẹp của anh ta. Anh ta có rất nhiều lý do vui vẻ, ví dụ như sắp tới kỳ nghỉ Quốc khánh; ví dụ như trường mẫu giáo mới phát cho tất cả các nhân viên một tờ phiếu vàng của siêu thị trị giá ba trăm đồng; hoặc ví dụ như con đường quốc lộ phía trước trường mẫu giáo cuối cùng cũng sửa xong, từ nay về sau, đám nhân viên bọn họ khi đi làm hay ra về, muốn bắt xe thì cũng không cần phải đi bộ thêm năm trăm mét nữa.

Thế mà cũng là những lý do ấy được bày ra trước mặt, Tiểu Như lại không sao vui nổi. Trước khi xuống nhà, cô gần như đã lật tung cả phòng hoạt động lên mà vẫn không tìm được thứ đó. Nghĩ tới gương mặt có lẽ sẽ lạnh như băng của đội trưởng Tần sau khi biết được sự thật, Tiểu Như lại rùng mình, lập tức xoay người trở ngược lên tầng ba lần nữa.

Nửa tiếng sau, khi đã chấp nhận số phận, cô ấy quay trở về trước cửa phòng 205, quyết định kể sự tình cho chị Lý. Chị Lý là chị cả trong trường mẫu giáo, nhiều kinh nghiệm, kiến thức phong phú, thêm nữa, và cũng là điều quan trọng nhất, chồng của chị Lý làm ngay trong Công an thành phố, trùng hợp lại là đồng nghiệp của đội trưởng Tần. Sau này nếu đội trưởng Tần thật sự truy cứu chuyện gì thì một cô giáo mầm non thực tập mới tới trường mẫu giáo công an được một tháng như cô ấy mới có người nói giúp vài câu.

Nghĩ vậy, Tiểu Như an tâm hơn chút. Cô ấy xoa đôi tay nóng bỏng như chiếc xúc xích lên mặt một lúc rồi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng đang chơi trò chơi, Tiểu Như cố gắng hết sức để lặng lẽ đi sát tới phía sau chị Lý, đang định gọi chị ấy ra ngoài thì một bạn nhỏ chơi cùng bỗng nhiên hoan hô một tràng âm ỉ, thì ra người làm “ma” đã bị đánh bại.

Chị Lý đi phát phần thưởng cho đứa nhỏ, Tiểu Như đứng bên cạnh, nét mặt không khỏi tỏ ra hậm hực.

Cô ấy hướng ánh mắt về phía Tần Bảo - cô con gái cưng của đội trưởng Tần đứng giữa đám trẻ.

Buổi chiều khi học xong tiết hoạt động, chính Tần Bảo đã khóc lóc nói với Tiểu Như rằng con lợn vàng mà mẹ để lại cho nó không còn nữa. Dù là gương mặt nhỏ xinh xắn nước mắt tèm lem của Tần Bảo, hay món đồ không to lắm nhưng dát toàn vàng bên ngoài, lại còn là di vật của người quá cố đó thì cũng đều nhắc nhở Tiểu Như rằng, cô ấy gặp họa rồi, Thế mà bây giờ, Tiểu Như dụi dụi mắt, con lợn vàng chẳng phải đang nằm chình ình trên cổ Tần Bảo hay sao?

Chuyện này là thế nào vậy?

Lúc nghỉ giữa giờ, Tiểu Như gọi Tần Bảo tới.

”Cô Tiểu Như ơi, là Đông Đông giúp con tìm được lợn vàng đó.” Tần Bảo cười hì hì.

Đông Đông mà Tần Bảo nhắc tới, tên thật là Cung Tiêu Đằng, tuần trước mới chuyển tới trường mẫu giáo của bọn họ. Cô bé ấy không nói chuyện nhiều, cả ngày luôn trong trạng thái gà gật, Tiểu Như quả thật không hiểu về nó lắm.

Tiểu Như quả quyết gọi Đông Đông tới, nhưng khi nhìn thấy cô bé thất hai cái bím, nét mặt có vẻ như chưa tỉnh ngủ đó, cô ấy do dự một hồi rồi hỏi: “Đông Đông à, chính con tìm được lợn vàng của Tần Bảo sao?”.

Đông Đông dụi mắt: “Cô à, cô đang nghĩ chính con đã lấy lợn vàng của Tần Bảo”.

Tiểu Như sững người, xoa xoa mũi: “Sao cô giáo lại nghĩ như vậy được?”.

”Thưa cô, đứa bé ngoan sẽ không nói dối. Bố con bảo, khi con người ta nói dối, mắt sẽ không nhìn vào đối tượng nói chuyện với mình, ban nãy cô không nhìn con. Hơn nữa, cô còn xoa tay lên mũi, bố con bảo đó là vì hạc hạnh nhân trong mũi cô bị ngứa đấy...” Dường như có phần không chắc chắn về những điều mình nói, Cung Tiêu Đằng túm lấy bím tóc, lẩm bẩm, “Hay là... 'hạc đào' nhỉ?”.

”Là thế hang...” Tiểu Như cũng từng thấy kiểu nói này trong phim Hồng Kông, nhưng bị một đứa nhóc đọc vị, cô vẫn rất ngượng ngập, “Thôi được rồi, nếu không phải con lấy thì con có thể kể cho cô giáo nghe làm sao còn tìm được lợn vàng không?”.

Tiểu Như cho rằng Đông Đông chỉ cứng miệng. Trẻ con mà, nếu không phải nó làm, sao một thứ bản thân cô đã tìm lâu như vậy cũng không tìm ra, nó lại tìm được? Chỉ cần Đông Đông chịu nhận, cùng lắm là cô dạy bảo nó một chút, dù sao thì những đứa bé được học trong trường mẫu giáo của một cơ quan thế này, phụ huynh cũng làm trong ngành.

Lần này thì Đông Đông đã tỉnh hẳn, nó chớp chớp mắt, “Cô giáo, nếu con kể cho cô nghe, cô có thể hứa sẽ không kể lại cho người khác không?”.

“Được.”

”Ngoắc tay.”

Cách làm của con bé khiến Tiểu Như khó xử, nhưng cô ấy vẫn đưa ta ra, “Thì ngoắc tay”.

”Lợn vàng bị bạn mập lấy mất.”

Bố của bé mập là trưởng phòng Điều tra thẩm vấn phân cục phía Bắc thành phố, mẹ cũng là cán bộ trong cục, hai vợ chồng đều không có quá nhiều thời gian chăm sóc bé mập, vì thế bé mập trở thành một trong số không nhiều những đứa trẻ ở bán trú.

”Con nhìn thấy bạn ấy lấy sao?” Tiểu Như vẫn không tin.

”Dạ không.” Đông Đông thành thật lắc đầu: “Khi con lợn vàng của Tần Bảo bị mất, mọi người đều tới hỏi thăm. Lúc bạn ấy hỏi thì khóe miệng lại cong lên, bờ môi hơi run, đó là biểu hiện của sự hưng phấn, thế nên con suy đoán là bạn ấy biết sự tình. Sau đó con tìm ra được lợn vàng, bạn ấy đã thừa nhận”.

”Tìm ra được ư?”

”Vâng, bạn ấy giúp tìm lợn vàng, không chú ý để tay quệt lên một chỗ nào đó trên người. Về sau con phát hiện ra chân phải và chân trái của bạn ấy khi đi có đôi chút khác biệt, thế là con chặn bạn ấy trong nhà vệ sinh nam, bắt bạn ấy cởi giày ra.” Đông Đông xoa đầu, “Nhưng mà con cảm thấy bạn ấy không có ác ý, thế nên đã hứa sẽ giữ bí mật cho bạn ấy, cô giáo cũng phải giữ bí mật nhé”.

Tảng lờ ánh mắt tròn xoe ngây ngốc của Tiểu Như. Đông Đông tiếp tục tự lảm bảm, "Ày, động cơ và thủ đoạn gây án của con nít không có tính kỹ thuật, mới tí tuổi yêu đương gì chứ, thật phức tạp".

"Khụ khụ..." Tiểu Như xấu hổ ngắt lời Đông Đông, "Đông Đông à..."

Cô ấy bỗng nhiên không biết nên nói gì, "Đông Đông là tên cúng cơm của con sao? Vì sao lại có cái tên này?"

"Thưa cô, vì con thiếu tình yêu thương nên gọi là 'Thương Thương'." (1)

(1) Chữ Đông (疼) trong tên Đông Đông có nghĩa là "thương, yêu".

Tiểu Như: "...".

Năm giờ, Tiểu Như tiễn em bé cuối cùng trong lớp, trở về phòng làm việc thay quần áo. Động tác của cô ấy rất nhanh lẹ, mười phút sau đã đứng đợi tại trạm xe đường 11 trước cổng trường mẫu giáo.

Gió thu đang mạnh, thổi vào chiếc quần bó khiến làn da dưới lớp vải cảm thấy lạnh lạnh, Tiểu Như giậm giậm chân mấy cái. Bên cạnh bỗng đột ngột vang lên tiếng còi xe, Tiểu Như quay đầu, là chiếc xe Alto sản xuất trong nước, cánh cửa được dán lớp màng chất lượng kém trượt xuống, để lộ một gương mặt râu ria xồm xoàm.

"Cô gái, đi đâu vậy?" Kẻ mồm râu gọi Tiểu Như rất to.

Mấy năm nay ở thành phố Lâm Thủy càng ngày càng nhiều những chiếc xe lậu như trước mắt ra ngoài mời khách, Tiểu Như không suy nghĩ gì đã lập tức xua tay, nhìn về phía vầng mặt trời đang lặn xuống.

Ở tận cùng con đường quốc lộ, xe to xe nhỏ nối đuôi không dứt, trên con đường 11 thì vẫn không thấy bóng chiếc xe nào.

Tiểu Như nhìn một lúc, định qua dây ghề đợ phía sau ngòi tạm, bỗng còn chưa chạm vào mép ghề, cô ấy chợt nhìn thấy hai người phía xa.

Quan Sở rõ ràng không chú ý đến cô gái cách đó khoảng hai mươi mét đang nhìn mình với vẻ dò xét. Anh ấy cũng không hay biết đúng lúc này

mình đang như một nhúm mỳ vắt không hợp kích cỡ, bị gượng ép nhét vào một chiếc khuôn tên “bố của Đông Đông”.

Anh ấy chau mày, ngồi sụp xuống, “Đông Đông, sao lại không phải kem Häagen-Dazs chứ? Con xem này, Ha... gen... Daz...”. Quan Sở chỉ vào ba chữ “Xảo Lạc Từ” trên vỏ, rồi nhấn thêm một chút vào chữ “Từ”: “... s... đó”.

”Bố hai, ở đây có ba chữ, 'Ha, gen, daz, s' là bốn chữ cơ mà.” Đông Đông xoay ngón tay lại, ngẩng đầu đợi câu trả lời từ người bố thứ hai này của nó.

”Đây là chữ phồn thể, một chữ đọc hai lần, thế nên đây chính là 'Häagen-Dazs' mà bạn béo ở lớp con nói đó.” Tiếp xúc lâu với hai bố con nhà này, bây giờ Quan Sở nói dối tuyệt đối không đỏ mặt, không hồi hộp. Anh ấy xoa đầu Đông Đông, xé lớp giấy bọc, “Ăn đi con”.

”Bố hai, bạn ấy tên là mập, không phải tên là béo.” Đông Đông cầm lấy chiếc que, liếm lớp chocolate trên miệng. Quan Sở vội vàng gật đầu, “Mập, mập”. Anh ấy thở phào, coi như lừa được con bé, bằng không thật sự phải đi mua Häagen-Dazs gì đó thì một hộp nhỏ xíu cũng đã tốn mấy chục đồng.

Nghĩ tới mấy đồng tiền thực sự tiết kiệm được trong ví, Quan Sở đắc ý mãi.

”Bố hai, chúng ta về bằng cách nào ạ?”

”Lúc vú Trương tới đón con thì về bằng cách nào?”

Chocolate đã bị liếm sạch, để lộ ra lớp bơ vàng tươi bên trong, còn có mấy hạt điều hơi nhô đầu ra, Đông Đông cắn một miếng lắm bằm: “Có lúc thì ngồi xe của mẹ hai, không có xe của mẹ hai thì bà Trương sẽ dẫn con bắt taxi về”.

”Thật chẳng sáng tạo chút nào, hôm nay bố hai cho con đi về nhà bằng một cách cao cấp hơn!” Quan Sở vỗ ngực nói với Đông Đông.

”Là gì ạ?” Niềm phấn khích dâng lên trong đôi mắt Đông Đông. Nó từng được ngồi rất nhiều xe, cảm thấy oai nhất vẫn là xe của bố, một chiếc ô tô

màu đen cao lớn vĩ đại, tự nó còn không leo lên nổi. Nó không biết bố hai còn có cách gì cao cấp hơn.

”Không biết chứ gì?” Quan Sở đắc chí nhượng mày, “Bố hai sẽ đưa con về nhà bằng phương pháp cao cấp nhất, khỏe mạnh nhất và dưỡng sinh nhất lịch sử loài người“.

”Gì ạ?” Không ăn kem nữa, Đông Đông để mặc cho lớp bơ dần dần tan chảy, mãi miết nhìn Quan Sở. Quan Sở nháy mắt, “Đông Đông, bố hai dẫn con đi bộ về nhà được không? Vận động có oxi, bây giờ rất thịnh hành kiểu tập thể dục này đây“.

“...”

Đông Đông cúi gằm, vừa ăn kem vừa lặng lẽ đi về phía trước, “Bố nói quá đúng, đối tượng keo kiệt của bố hai trước nay không phân biệt người lớn hay trẻ con“.

”Sao bố lại keo kiệt chứ? Bố con chẳng bao giờ nói tốt về bố cả! Đây là cách thức sinh hoạt khỏe mạnh của bố hai... Được rồi, đúng là hơi tiết kiệm một chút... Tiết kiệm quá mức cũng được chứ hả!” Dưới cái nhìn ngây ngô nhưng kiên định của Đông Đông, Quan Sở làm mặt ủ dột, “Thôi mà, Đông Đông, bố hai thật sự không cố tình hẹp hòi với con đâu. Quả thực là tháng này mẹ hai con đã tịch thu hết mọi thành quả lao động hợp pháp của bố, con bảo bố hai có đáng thương không?“.

Quan Sở nhìn Đông Đông với vẻ mặt tội nghiệp. Đông Đông đã ăn hết kem, vẫn còn lúng búng liếm nốt chiếc que, gật đầu, “Bố hai đúng là rất tội“.

Quan Sở cười.

”Nhưng bố hai à, trên cuốn sổ nhỏ xíu màu đỏ hôm kia bố nhét vào trong hộp đựng giày, con nhìn thấy có mấy số không cơ đấy.”

Thế là hôm đó, sau cô giáo Tiểu Như, Quan Sở trở thành người lớn thứ hai á khẩu vì Đông Đông.

Tuy vậy, khoản tiền đi taxi này của Quan Sở chung quy vẫn không thể tiết kiệm được. Khi di động vang lên, anh ấy vẫn còn đang dỗ Đông Đông.

”Suyt! Đông Đông, bố con gọi đây.” Quan Sở thu lại biểu cảm, hít thật sâu rồi nhận điện thoại, “... Đông Đông hả, con bé rất ỏn, cực kỳ ỏn... Sao? Đại chỉ nhà mới? Lẽ nào?”.

”Tớ đang ở Lâm Thủy.”

Bên ngoài lối ra khu để xe tại sân bay Thạc Vọng, nhân viên trực ban vừa cho một chiếc Buick của Mỹ đi ra. Anh ta đang định thở một hơi, uống ngụm nước thì tiếng động cơ của chiếc xe sau đã dội tới bên cửa. Đó là một chiếc Jeep đen, đầu xe được lau sáng bóng. Nhân viên trực ban chớp chớp mắt nhìn bóng màn hình đang đợc ra trong gương, mãi sau mới quay qua màn hình hiển thị.

”Mười đồng.”

Cửa xe yên lặng trượt xuống, một cánh tay từ bên trong thò ra. Nhân viên trực ban rùng mình, không phải vì lạnh mà vì đôi tay trước mắt quá đặc biệt.

Đó là một đôi tay rất nhợt nhạt, mang theo một sắc màu bệnh tật, năm ngón tay sát lại, thoát nhìn có ảo giác như tay của người chết, nhưng hình dáng của những ngón tay lại rất đẹp, có thể gọi là vừa dài vừa thon, khiến người ta dễ dàng liên tưởng tới hình ảnh một đôi tay đang nhảy múa trên những phím đàn đen trắng. Lúc này, giữa ngón trỏ và ngón giữa đang kẹp ngay ngắn một tờ mười đồng kiểu cũ.

Người nhân viên nhận tiền, thò cổ ra ngoài cửa thu phí. Anh ta muốn xem xem người lái chiếc xe này trông sẽ như thế nào.

Tiếc là cửa xe đã trượt lên, lại vì ánh sáng nên anh ta không kịp nhìn rõ tướng mạo của chủ xe, chỉ liếc thấy một bờ môi mỏng đang mím chặt.

Đang ủ dột thì từ trong cửa xe sắp khép chặt vọng ra một giọng nam giới, thoát nghe có cảm giác hơi run rẩy mà nội dung lại càng khiến nhân viên trực ban hoàn toàn giật thót.

”Vượt qua đợc kỳ thi kế toán viên, chiếc xe này chẳng mấy chốc sẽ là của cậu.”

Nhân viên trực ban thích xe, anh ta cũng đích thực đang chuẩn bị đăng ký kỳ thi kế toán viên, nhưng những chuyện mà ngay cả đồng nghiệp còn không biết, sao người đó lại biết được?

Nhân viên trực ban rướn nửa người ra ngoài cửa sổ, nhưng ngoài việc kêu “Áy” một tiếng với theo chiếc đèn xe sắp khuất dạng, anh ta chẳng làm được gì hơn.

”Xe gì là của tớ cơ?” Sau khi Quan Sở lấp bắp báo địa chỉ thì nghe đầu kia vô duyên vô cớ vọng tới một câu như vậy. Anh ấy không hiểu, khi hỏi lại thì phía đó đã chỉ còn những tiếng tút tút báo máy bận.

Chết rồi! Quan Sở vỗ đùi, anh ấy không thể tưởng tượng được sau khi bỏ của Đông Đông tới nhà mới, phát hiện ra đó là một sự tồn tại quý quái đến mức nào, anh ấy sẽ sống theo hình thức tế bào hay tan luôn thành bọt nước thì ổn nữa.

”Taxi!” Cái gì mà phải moi từng sợi thịt trong kẻ rằng ra chỉ để tiết kiệm tiền nhà, khi Quan Sở đối mặt với người đó, tất cả đều trở thành vô nghĩa, sống mới là quan trọng.

Bé Đông Đông lên xe, Quan Sở đọc địa chỉ cho bác tài.

Căn hộ số 902, tòa nhà 11, khu đô thị Tùng Bình, đường Tứ Thủy Đông, quận Bính Đông, một tháng trước vẫn còn bỏ không, cả năm rồi không ai hỏi thuê.

-----oOo-----

Chương 2: Nguyên ước ngày sinh nhật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời kỳ đầu giải phóng, Lâm Thủy mới chỉ là một thành phố nhỏ với tổng diện tích khoảng sáu trăm kilomet vuông. Cùng với việc cải cách mở cửa và điều kiện địa lý ưu việt là ba sông tụ hội, đồng thời còn là lối vào cửa biển, Lâm Thủy đã tiến lên nhanh chóng, trở thành thành phố phát triển theo hình thức đa ngành, trong đó vận tải hàng hải là ngành chủ đạo. Bắt đầu từ năm 1993, nhà nước sát nhập mười quận huyện lân cận như Chiêu

Dương, Bính Đông, Mân Sơn, Tứ Hoàn,... vào Lâm Thủy. Từ đó, Lâm Thủy nhảy vọt, trở thành một thành phố lớn trong nước, chiếm diện tích hơn mười ngàn kilomet vuông.

Quận Bính Đông nhỏ nhất trong mười quận, cũng là khu vực gần thành phố Lâm Thủy trước đây nhất. Từ năm 2004, khi đại học Bính Đông hoàn thành xong quy hoạch khởi công dài hơn năm năm tại đây thì đại học Lâm Thủy, đại học y khoa Lâm Thủy và bảy học viện, cao đẳng đều lần lượt được di dời. Từ đó, quận Bính Đông cũng trở thành vị trí có không khí học thuật nhất Lâm Thủy.

Chiếc taxi màu đỏ đi ngang qua cánh cửa chính trường Nghệ thuật Nhiếp ảnh Đông Phương, quẹo phải, rẽ vào một con đường rợp bóng cây.

Tiết trời đầu thu, hàng ngô đồng ven đường, bên đường vẫn xanh mướt, phiến lá chia cắt những bóng nắng loang lổ, hắt lên con đường đá sỏi, sáng sủa mà vẫn toát ra cảm giác lạnh lẽo. Bánh xe liên tiếp lăn qua mấy viên đá, cơ thể Quan Sở cũng lên lên xuống xuống theo quán tính.

Anh ấy cảm thấy thấp thỏm vô cùng.

“Đông Đông à, con đã hứa với bố hai là không kể chuyện căn nhà đó cho bố con rồi đây.”

Đông Đông đang mải mê chơi trò bắn máy bay trong di động của Quan Sở, bị hỏi như vậy, nó chẳng buồn ngẩng đầu lên, “Vâng, ban nãy con ngoắc tay với bố năm lần rồi.”

Bắn rơi chiếc máy bay cuối cùng, Đông Đông lưu lại kỷ lục rồi mới ngược lên, “Nhưng bố hai này, con không nói thì bố con sẽ không biết hay sao?”

Ánh mắt con bé rất ngây thơ nhưng lại khiến Quan Sở nhìn thấy mà lòng lạnh run, lần này thì chỉ còn cách tự cầu nguyện thôi.

Chiếc xe lại đi thẳng thêm một đoạn đường, rẽ lần nữa rồi dừng lại trước cửa chính của một khu nhà. Cửa chính được thiết kế kiểu Vintage phục cổ, tay nắm cửa chạm khắc hình đầu sư tử bằng đồng. Hai cánh cửa gắn cố định vào bức tường đá hai bên, trên cửa bên phải lại mở riêng một cánh cửa nhỏ cao khoảng hai mét, chiều rộng vừa đủ cho một người đi qua.

Lúc này cửa nhỏ khép, cùng với cánh cửa lớn yên tĩnh lộ ra một bụi cây thấp phía sau tường. Quan Sở trả tiền, dẫn Đông Đông đi thẳng vào trong. Ngang qua phòng bảo vệ, nội dung cuộc trò chuyện khiến bước chân hai người chậm lại, thì thoảng lại có cụm từ “Phòng 901 bên cạnh”, rồi lại thêm câu “Người đó trông cũng chẳng bình thường”, khiến Quan Sở tim đập chân run.

Anh ấy dừng bước, “Mọi người đang nói ai vậy?”

“Anh Quan đến rồi à, ban này có một người tướng mạo rất kỳ cục, nói là chủ hộ phòng 902. Thật không ngờ anh bán nhanh vậy. Từ lâu đã có tin đồn phòng sát vách hơi cổ quái, lúc đầu anh không nghe, còn đòi trả cả cục. Giờ thì hiểu rồi chứ...”

Người bảo vệ khua môi múa mép, tự cho là đang bảo ban Quan Sở. Anh ta đâu có để ý là Quan Sở đã chạy vào trong mất tiêu rồi.

Quan Sở đi nhanh, tìm đúng hai lượt khắp tòa nhà 11. Chiếc Herdsman yên vị dừng tại vị trí 7-B trước tòa nhà, nhưng người trong xe thì tuyệt nhiên không tìm thấy.

“Đông Đông, con cảm thấy môi trường trong khu này có được không?” Quan Sở ử rử ngồi phịch xuống lề đường, bi thương ai oán.

“Mức độ phủ xanh bình thường, hầu hết là những cây rụng lá, cho dù có trồng mẫu đơn, nguyệt quế cũng không sống nổi qua mùa đông. Chỉ vài ngày nữa thôi, cả vườn này sẽ trơ trụi hết. Không có phòng tập gym, vậy là buổi sáng phải chạy bộ năm trăm mét. Đúng là có sân vận động kiểu mở, nhưng đã bị bỏ hoang. Khoảng cách giữa các tầng tạm ổn, ánh sáng không đến nỗi quá tệ hại. Điều kiện giao thông bình thường, có một tuyến xe buýt, bốn mươi lăm phút một chuyến, thì thoảng lại muộn đôi chút, tần suất muộn vào khoảng ba lần một ngày...”

Người nói những lời ấy dĩ nhiên không phải Cung Tiêu Đăng. Đó là tiếng của một người đàn ông, giọng nói lạnh lạnh, đông lạnh như băng, mới nghe lần đầu sẽ dễ khiến cho người ta có cảm giác run cầm cập như đang ngâm mình trong nước đá. Mỗi câu nói của anh không dài nhưng đã đánh giá một cách hoàn chỉnh và toàn diện về khu nhà này. Những tình hình ấy bản thân Quan Sở cũng hiểu, nhưng anh ấy tin rằng có sự khác biệt giữa mình

và người đứng phía sau nằm ở chỗ, anh ấy muốn tìm hiểu những điều này cũng phải mất nửa tháng điều tra, còn người đó, ... ha ha, cùng lắm chỉ mất khoảng mười phút.

“Nhưng mùa đông hệ thống sưởi không ổn...” Người đó nói.

“Tôi đã lắp điều hòa, bốn chiếc! Trong phòng khách, phòng ngủ của hai người, còn cả phòng làm việc của cậu. Nếu cậu cảm thấy không đủ, ngày mai tớ sẽ tìm công nhân lắp thêm ngay một chiếc trong nhà vệ sinh!” Quan Sở giơ ngón tay lên, quay đầu lại thề độc. Giờ vừa đúng lúc mặt trời xuống núi, tia sáng nhạt nhòa, mỏng manh ôm lấy cơ thể người phía sau. Trong bóng râm người chiều sáng, ngũ quan của anh trở nên mơ hồ, nhưng có thể nhận ra anh cao mét tám, khuôn mặt xương xẩu.

Những đặc điểm này khiến cả người anh rõ ràng trông dài, khẳng khiu và yếu ớt.

“Cung à, cuối cùng cậu cũng trở về rồi! Có biết tớ mong cậu lâu như thế nào không? Thời gian gần đây tớ giúp cậu chăm con, tìm nhà, mướn đến độ gầy rộc đi rồi.”

“Kiểu xưng hô này còn giống truyện ma hơn phòng 901 đấy.” Người đó nghiêng người, né tránh cái ôm của Quan Sở. Anh nhìn Đông Đông đứng bên cạnh, “Cao thêm hai phân rồi.”

Đông Đông đi đôi giày da nhỏ màu đỏ, chạy mấy bước tới bên cạnh người ấy, gọi một tiếng “Bố”.

Khác với cảnh trùng phùng của những người bình thường, người ấy không bế con gái lên thân mật một hồi mà chỉ giơ tay, nhẹ nhàng xoa đầu Đông Đông một chút. Anh trước giờ luôn là người giấu kín tình cảm, hoặc nói cách khác, anh không quá giỏi trong việc thể hiện cảm xúc của mình.

Vì tiếp xúc lâu với đủ các loại thuốc hóa học, anh có một đôi tay trắng nhợt như mắc bệnh, sắc mặt ngược lại rất khỏe khoắn, cũng trắng nhưng trên phần xương gò má cao có thể nhìn thấy chút hây hây. Mũi của anh là loại mũi điều hâu hiếm thấy trong người Á châu, điều này khiến cả người anh toát lên vẻ nhạy bén, sắc sảo, mà thực tế anh cũng đích thực là mẫu người ấy. Cầm anh vuông vức, vì mới kết thúc chuyến hành trình nên trên cằm còn chút râu lún phún.

Thôi được rồi, tất cả mọi thứ trước mắt đều thể hiện người này chính là anh bạn cộng tác mà Quan Sở thân thiết – người chỉ nhìn qua là có thể suy đoán được chân tướng, ông bạn có thể nhìn thấu anh ấy – Cung Khắc.

Quan Sở có chút nản lòng, “Cung Khắc, cậu khiến cho khả năng diễn xuất đang mỗi ngày một nâng cao của mình trở thành trò cười đấy, cảm giác này rất tệ.”

Ngừng một lát, anh ấy lại nói, “Chủ hộ bên 901 đúng là có hơi quái đản, nếu cậu thực sự không muốn ở, tớ sẽ...”

Quan Sở định nói sẽ tìm một căn nhà khác.

Ở Lâm Thủy, Cung Khắc vốn có một ngôi nhà, sau đó thành phố quy hoạch xây dựng thì khu đất đó phải kiến thiết lại, trở thành kiến trúc tiêu biểu của Lâm Thủy về sau – tòa nhà thành phố. Đúng thời gian ấy Cung Khắc lại đang đi nơi khác, thế nên việc tìm nhà mới đã rơi vào tay một trong số những người bạn hiếm hoi của anh, cũng là người sống tại Lâm Thủy – Quan Sở.

Quan Sở đợi Cung Khắc trả lời, nhưng chỉ đợi được bóng lưng của anh đi về phía tòa nhà 11.

“Mang chìa khóa đi chưa?” Cái bóng cao lớn hỏi. Quan Sở luống cuống lục tìm trong túi, “Mang rồi.”

Gặp được bố, Đông Đông rõ ràng rất vui. Nó cứ chạt chân sáo phía sau Cung Khắc. Trùng hợp là cách nó khoảng một mét có một chiếc bình thủy tinh, chẳng biết đã bị ai đập vỡ, mảnh thủy tinh sắc nhọn rơi vãi lung tung dưới đất, còn chưa được dọn dẹp.

Đông Đông chỉ mãi ngược lên nhìn bố, hoàn toàn không chú ý dưới chân. Quan Sở phía sau lưng nó cũng đang chìm trong tâm sự, không chú ý nốt.

Đông Đông nhảy lên trước, bất thành linh một cánh tay vòng qua eo, nhấc nó lên. Đông Đông kêu lên rồi cúi xuống, mới nhìn thấy vị trí nguy hiểm kia.

“Nhìn đường đó.” Nói xong, Cung Khắc cũng không thả Đông Đông

xuống. Anh dùng sức, nâng con bé ngồi thẳng lên vai phải của mình.

Mặt trời đã xuống núi, gió thu cùng chút ánh sáng ít ỏi còn sót lại hắt lên mặt. Ban đầu còn hơi sợ hãi, nhưng Đông Đông vẫn rất phấn khích. Đây là lần đầu tiên nó được ngồi trên vai bố, ngắm nhìn thế giới.

Dù bố của nó có rất nhiều điểm khác biệt với bố của các bạn: trước nay bố không cười, cũng rất ít nói, bố hay nghe những loại nhạc kỳ lạ, có lúc bố ngồi ngẩn ra trong phòng cả ngày không động đậy..., nhưng Đông Đông cảm thấy một người có thể vững vàng bế nó ngồi lên vai chắc chắn là người bố tuyệt nhất trên thế gian này.

Ngay bản thân Cung Tiêu Đằng cũng không biết, ngày 30 tháng 9 là sinh nhật nó.

Bố hai thể lực cực tệ, bò lên tầng bảy đã thở hồng hộc không chịu nổi, thế nên có thể tưởng tượng ra, khi tới cửa phòng 902, lúc bố bảo bố hai xuống nhà, vào trong xe lấy bánh gato, vẻ mặt của bố hai sẽ biến thành cái bộ dạng gì.

Bố hai vốn định kháng nghị nhưng một câu nói của bố đã khiến bố hai “tắt điện” ngay tại chỗ.

Bố nói “Một căn hộ hơn một năm không bán được, chủ hộ đã giảm giá bao nhiêu cho cậu?”

Lúc đó bố hai bù lu bù loa nói có trời đất chứng giám, lúc mua căn hộ này thực sự đã dùng hết số tiền bố đưa cho. Khi bố hai nhận lệnh xuống nhà lấy bánh gato, Đông Đông biết, không cần nó kể cho bố nghe chỗ tiền tiết kiệm của bố hai, bố cũng biết thừa.

Nhưng điều Cung Tiêu Đằng không ngờ tới là khi nó nhìn vào chiếc bánh gato kem bơ màu hồng phấn, nói ra ước nguyện của mình trong ngày sinh nhật, chính nó lại là người bật khóc.

Mong muốn của Đông Đông là: Ước gì có thể nhìn thấy bố cười một lần.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cuối cùng Quan Sở cũng đỡ được một Đông Đông đã khóc tới hụt hơi đi ngủ. Anh ấy đau sốc hông, cười trừ đẩy cửa phòng làm việc.

Trong phòng, ngọn đèn chân không trên trần nhà bị năm chiếc chao đèn hình cánh hoa nhạt nhòa lọc thành một sắc màu hòa nhã, hắt lên những đồ dùng trong phòng. Một chiếc đèn kiểu cổ đặt trên cái bàn dạng dài chính giữa phòng, tỏa ra ánh sáng xanh lục, bóng đèn phía dưới là kiểu hở, một đầu còn có sợi dây bằng kim loại rủ xuống làm công tắc.

Kiểu đèn bàn này xuất hiện sớm nhất vào những năm bảy mươi, tới cuối những năm tám mươi đã bị kiểu đèn trang trí có diện mạo bắt mắt hơn thay thế, dần dần không còn xuất hiện nữa.

Đèn đang sáng.

Dưới ánh đèn mở một quyển sổ ghi chép, cây bút máy yên lặng nằm trên nếp khâu chính giữa cuốn sổ, nắp bút cài phía sau đuôi.

Trên cuốn sổ không có nét chữ.

Những thứ trên bàn đại khái là vậy. Hai dãy giá sách được ghép nối vào bàn, trông lại càng nổi bật. Toàn bộ phần vách tường trong giá sách được bày ngay ngắn đủ các đầu sách. Các cuốn sách to nhỏ khác nhau, có cuốn dày ngang hai viên gạch chập vào, lại có những thứ giống như những tờ giấy vụn được ghim tạm, xếp thành một xấp.

Nếu người lạ nhìn thấy những thứ này, ấn tượng đầu tiên có thể sẽ nghĩ chủ nhân của phòng sách này hoặc là một nhà bác học, hoặc là một kẻ dốt đặc cán mai, bỏ chút tiền ra để “trang điểm” cho bộ mặt của mình.

Quan Sở biết chủ nhân của nó thuộc loại người đầu tiên, nhưng cũng không hẳn là vật, vì kiến thức của Cung Khắc chỉ giới hạn trong một số lĩnh vực đặc thù.

Quan Sở vòng qua bàn, cầm cuốn “Tâm Lý học biến thái và phân tích hành vi tội phạm” đút vào giữa hai cuốn “Phân tích mười vụ án giết người biến thái nghiêm trọng ở phương Tây” và “Kiến thức về tức chi và biểu cảm”, rồi lại đổi vị trí của hai cuốn “Độc lý – Bệnh lý học” và “Phân tích sự liên kết giữa những biểu cảm nhỏ và những hành vi mang tính ám thị”, lúc bảy giờ mới phủi bụi trên tay, ngồi xuống chiếc ghế sofa đôi ở đầu bên kia bàn làm việc.

Anh ấy nhìn Cung Khắc – cơ thể đã cong lại thành hình chữ U, đang ngồi phía sau bàn làm việc.

Cung Khắc đang hai tay vào nhau, đặt trước mũi, khuỷu tay chống lên hai chân. Lưng anh có gù nhưng chỉ chút xíu mà thôi, điều này không thể khiến người ta phủ nhận việc Cung Khắc được coi là một người có tướng mạo tuấn tú.

Hơn nữa, vào những lúc bình thường như thế này, một Cung Khắc im lặng có vẻ rất tao nhã. Anh được tiếp nhận một nền giáo dục tốt, hành động lịch thiệp, chỉ là có lúc tính cách bất thường, quái đản khiến những người bạn lâu năm phát rồ.

Nếu không có sự cố ngoài ý muốn mấy năm về trước, cậu ấy hoàn toàn có thể nở một nụ cười hiền hòa nhìn Đông Đông như một người bố thực sự. Thuốc đã khiến cơ mặt của cậu ấy mất kiểm soát, trong ngành y đây vẫn còn là một lĩnh vực bị bỏ ngỏ.

Một người cũng là bác sỹ như Quan Sở cảm thấy xót xa cho bạn. Anh ấy với cánh tay, cầm lấy cuộn sổ và cây bút mát trên bàn, “Đông Đông đã ngủ rồi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Quan Sở nói xong, ngẩng đầu lên đúng lúc bắt gặp ánh mắt mờ lung như sương của Cung Khắc. Anh ấy hiểu, mỗi khi Cung Khắc để lộ ra ánh mắt này tức là đã chìm đắm vào vụ án.

“Vụ án xảy ra vào ngày mùng 10 tháng 9, địa điểm là một ngã tư tên Ngũ Giác Khẩu, quận Thiết Đông, thành phố Q. Vào lúc sáng sớm, trời còn mờ sương, một nhân viên vệ sinh môi trường sau khi quét dọn xong thì đi tới thùng rác ở góc đường, nhìn thấy một chiếc túi bằng nhựa có hai mảy vàng trắng đan xen, bên trong là xác nạn nhân đã bị chặt. Nạn nhân là nữ, độ tuổi từ 24 tới 26, trong các mảnh xác thiếu mất đầu, mười ngón tay và bộ phận sinh dục...”

Cùng với giọng nói như một cái máy đang điều hòa không khí trong phòng từng chút một của Cung Khắc, chiếc bút trong tay Quan Sở cũng lướt nhanh từng con chữ.

Thế kỷ XXI, thời đại mà khoa học kỹ thuật phát triển tới trình độ cao, cùng với đó, thủ đoạn phạm tội cũng ngày càng được phức tạp hóa. Hai người

họ, một người là giảng viên Tâm lý học Tội phạm tại trường cảnh sát, quen thuộc với việc tìm kiếm chân tướng trong từng chi tiết nhỏ nhất tại những đồng hoang tàn vụn nát, một người là bác sỹ khoa Tâm thần, dùng chữ viết ghi chép lại những chuyện kinh hồn khiếp vía ấy.

Quan Sở thường nói, nếu thả anh ấy và Cung Khắc về Anh quốc thế kỷ trước, anh sẽ là một bác sỹ Watson ôn hòa hiền hậu, còn Cung Khắc sẽ là một Sherlock Holmes khiến những phần tử tội phạm chỉ nghe danh đã rợn người.

Nhưng Cung Khắc cũng nói, Quan Sở còn cách cái “ôn hòa hiền hậu” ấy quá xa. Quan trọng là, não bộ các bệnh nhân của bác sỹ Watson đều bình thường, không như Quan Sở, não bộ của cả bác sỹ và bệnh nhân đều bất thường.

Chín giờ tối, một tiếng sấm vang dội ngắt ngang lời trình bày của Cung Khắc. Anh nhìn ra sắc trời đen kịt bên ngoài. Con mưa lớn đang chuẩn bị trút xuống thành phố trong những ngày đầu thu.

“Tạm thời tới đây thôi.” Anh thay đổi tư thế ngồi đã duy trì suốt hai tiếng đồng hồ, nhưng trên gương mặt không hề có chút mệt mỏi nào, ánh mắt tinh tường trở lại, bờ môi vẫn cứ thẳng tắp.

Quan Sở thì vặn người một cái thật mạnh, có vẻ vẫn còn muốn nói tiếp, “Nhưng rốt cuộc hung thủ là tay Giám đốc hay là một trong những bạn học cùng lớp với cô ấy, cậu còn chưa nói mà...”

“Hoặc là một kẻ khác!” Quan Sở lại phản kích.

“Hay tối nay cậu ở lại đây, tớ nói hết toàn bộ vụ án cho cậu?” Cung Khắc gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, tấm gỗ vang lên những tiếng “cộc cộc”. Kể ra cũng trùng hợp, hệt như muốn đáp lại Cung Khắc vậy, từ phía vách tường nhà bên cũng loáng thoáng vọng tới hai tiếng.

Cộc... cộc...

Trái tim Quan Sở lập tức vọt lên tận cổ họng, sát vách chính là căn hộ có rất nhiều truyền thuyết – 901.

“À... tớ về trước đây.” Quan Sở nhanh lẹ ra khỏi phòng chẳng mấy chốc

bên ngoài đã vọng vào tiếng sập cửa.

Cung Khắc chưa bao giờ tin rằng trên đời này có ma quỷ, thế nên không làm âm ỉ lên như Quan Sở.

Anh ngồi lên ghế, thất thần một lúc.

Chín giờ bốn mươi phút, anh đứng dậy rửa mặt.

Đúng mười giờ, Cung Khắc nằm lên giường.

Vì thường xuyên phải đi công tác nên Cung Khắc không kén giường. Nằm xuống chưa đầy nửa phút, anh đã chìm vào cơn mộng mị.

Vẫn là giấc mơ quen thuộc ấy, những mảng sương mờ không sao thổi tan hết, anh đứng giữa mịt mù, một tiếng cười quái dị nhất gừng vọng bên tai.

“Rẹt” một tiếng, là một âm thanh cực kỳ chân thực, Cung Khắc mở mắt ra. Ngoài cửa, sấm chớp đang hoành hành, lại có thêm tia chớp nữa, gần tới nỗi dường như đánh sâu vào trong tòa nhà. Cánh cửa sổ ban công đập đập liên hồi vào bệ cửa, giữa những tia sáng lóe lên rồi vụt tắt.

Anh quên đóng cửa sổ rồi.

Cung Khắc xuống giường, chẳng thèm khoác áo, đi thẳng vào phòng khách.

Kết cấu kiến trúc của khu đô thị Tùng Bình tương đối giống nhau, một tầng có hai nhà, vào cửa là phòng khách, phòng khách nối liền với một ban công có cửa kính chạm đất. Có thể lúc thiết kế họ suy nghĩ chưa chu toàn, khoảng cách giữa ban công của hai căn hộ trong cùng một tầng chỉ dài hơn một cánh tay chút xíu.

Nhà cũ của Cung Khắc trồng mấy chậu cây, giống cây cũng được coi là quý hiếm. Sau khi chuyển nhà, chúng đã bị q strong lúc sốt ruột đẩy hết ra ngoài ban công. Ra tới nơi, Cung Khắc không thể lo tới cánh cửa sổ nữa mà trước hết phải dọn mấy chậu cây lộn xộn này đi.

Cho dù là một người không có biểu cảm gì như anh cũng cảm thấy có chút

xót xa, tức giận. Đang mải nghĩ làm sao để xử lý Quan Sở thì từ vị trí sát vách bỗng vọng tới một tiếng ”bùm” vang dội. Anh ngẩng đầu nhìn về phía tiếng động, một gương mặt kỳ dị xuất hiện.

Sát vách, cũng tức là căn hộ 901, ban công không lắp đặt cửa sổ bằng kính như đại đa số các hộ dân trong khu Tùng Bình. Lúc này đây, giữa bầu trời đêm rộng lớn, gió mưa bão bùng, những hạt mưa to bằng hạt đậu táp thẳng lên bức xi măng của ban công, cũng đồng thời làm ướt rượt một đôi chân trần đứng trên đó.

Trong mưa gió, một thiếu nữ với mái tóc dài ướt nhẹp dính chặt vào sống lưng. Cô quỳ gối trên chiếc bức xi măng chỉ rộng bằng một bàn chân, cánh tay gầy nhẳng đung đưa qua lại, dường như đang tìm sự cân bằng.

Bỗng nhiên, cô ý thức được có sự tồn tại của người khác, quay ngoắt đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt Cung Khắc.

Ánh mắt cô... trông rỗng vô hồn.

-----oOo-----

Chương 3: Cô ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên người cô gái mặc một chiếc áo phong trắng, khi tia chớp xẹt ngang, rọi sáng hình ảnh một cái miệng trừu tượng. Đôi môi hơi mở, khe hẹp ở giữa được trang trí những mảng lấp lánh màu trắng cùng với những tia sáng u ám chốc chốc giật lên, hai bên khe hẹp là hai mảng màu đỏ tối đậm, trong bầu không khí này, rõ ràng một thứ cho dù có đẹp cũng khiến người ta cảm thấy rùng rợn nhiều hơn.

Có thể nhận ra, kích cỡ của bộ quần áo hoàn toàn không phù hợp với cơ thể, thùng thình lỏng lẻo như được tiện tay treo lên người vậy. Cô nghiêng đầu nhìn Cung Khắc, tư thế này vừa khiến cho một bên bả vai lộ ra qua cổ áo rộng. Cô rất gầy, xương hõm vai và xương bả vai rất rõ ràng, trên bả vai còn thấp thoáng một vết bớt hình bướm bướm. Cánh tay cô mảnh khảnh, tay phải gầy guộc đang kéo căng chiếc váy dài quá đầu gối có tông màu xanh da trời bên dưới.

Mưa gió dữ dội đã sớm làm quần áo ướt sạch từ lâu. Lốp vải bị gió thổi phát ra những tiếng phàn phật, giống với âm thanh của khi người thủy thủ lấy thanh nẹp phủ lên tấm bạt lúc Cung Khắc ra biển ngày trước.

Mọi sự quan sát được hoàn thành trong giây lát, cũng gần như là chớp nhoáng. Cô gái cất mọi vẻ ngờ ngàng trong ánh mắt đi, buông người nhảy xuống ban công. Cung Khắc sai bước tới bên cửa sổ, bàn tay nhột nhạt của anh đưa ra, nhưng ngoài bóng tối hun hút như một vực sâu không đáy, anh không bắt được gì hết.

Tiếng cười quỷ dị mà quen thuộc từ xa vọng lại, mang trọn vẹn ý giấu cợt.

Cung Khắc đột ngột mở mắt, bản thân đang ngồi trên chiếc sofa mềm màu be, kiểu bày biện xa lạ đập vào mắt nhắc cho anh biết, đây chính là phong cách trong căn nhà mới của anh.

Chiếc đồng hồ quả lắc cơ học màu xám xỉ mẫm bày trên ti vi đang dừng lại trên bốn con số 05:59. Cửa ra ban công chưa đóng, đâu đó vẫn còn tiếng mưa xuyên qua cửa kính len lỏi vào trong phòng. Hình như đã mưa cả đêm.

Phía sau cánh cửa kính mở một nửa, chậu cây Vân Nha năm ngoái Quan Sở tặng anh ngồi vững vàng trên đỉnh giàn hoa với tư thế tao nhã. Lá của nó gấp khúc, ở giữa kết mấy nụ hoa, trắng mịn dễ thương. Những người bình thường hầu như đều không ngờ chính quả của loài thực vật nhỏ bé này sẽ khiến con người ta tê liệt toàn thân, nghiêm trọng hơn có thể dẫn tới tử vong. Giàn hoa cao chưa tới hai mét, loại có độc đều bày ở trên cao, bên dưới xếp vùn vụt một số loài cây xanh để người ta ngắm nhìn và thưởng thức.

Sự ngăn nắp, tuần tự thể này chứng tỏ chuyện vừa rồi không hoàn toàn là mơ. Đêm qua Cung Khắc đã ra ban công, đóng cửa sổ rồi sắp xếp lại một lượt các chậu cây, cũng thật sự đã bắt gặp cô gái nhảy lầu đó.

Nhưng có một điểm khác với giấc mơ, cô ấy không gieo mình nhảy xuống tòa nhà cao hơn ba mươi mét.

Ban công của phòng 901 được nước mưa gột rửa sạch sẽ, bên trên không nhìn thấy dấu vết của việc có bất kỳ ai từng đứng đó.

Sau khi nhìn thấy Cung Khắc, cô ấy quay người, nhảy trở về phòng.

Có một chuyện khiến Cung Khắc cảm thấy thú vị, đó chính là ánh mắt cuối cùng của cô gái đó trước khi nhảy trở lại phòng. Nó không còn trống rỗng vô hồn mà mang theo cảm xúc. Ý tứ dường như đang muốn nói với Cung Khắc: Sao anh có thể phá hỏng chuyện tốt của tôi chứ?

Chủ nhân căn hộ 901 không phải ma nữ gì, ngược lại, đó là một người rất thú vị.

Ngồi trên sofa trầm tư một lúc, Cung Khắc mới đứng dậy đi rửa mặt, sau đó thay quần áo ra khỏi nhà.

Chín giờ sáng, tầng mây dày cộp bao trùm bầu trời khắp mấy quận của Lâm Thủy có dấu hiệu tan đi. Mười một giờ đúng, Quan Sở ngồi trong căn phòng khách ngập tràn ánh sáng của nhà Cung Khắc, sau khi nhìn thấy anh uống trọn một cốc trà Long Tĩnh, Tây Hồ thì lên giọng tới lần thứ ba, “Khắc à, hung thủ rốt cuộc là vị Giám đốc hay là bạn học cùng lớp với nạn nhân, cậu tích đức một chút, mau nói tiếp cho tớ nghe với”.

Ở một góc sofa, Cung Khắc mặc bộ quần áo ngủ màu xám, dựa người ra sau ghế. Anh đeo chiếc kính màu trắng bóng, đầu hơi cúi, cơ thể men theo đường bả vai phải bị tia nắng từ bên ngoài hắt vào phân chia thành hai nửa sáng nửa tối. Anh đang đọc cuốn tạp chí chuyên đề tên là Chân tướng, đặt trên đầu gối.

Đó là cuốn tạp chí anh mua lúc chạy bộ buổi sớm ừ một sạp báo đang chuẩn bị khai trương. Ông chủ đầu hỏi nói cuốn tạp chí này bán không được tốt lắm, rất ít người tới mua. Có thể tưởng tượng ra cách miêu tả và kỹ thuật phân tích vụ án chuyên nghiệp thế này tuyệt đối không phải “món ăn” dành cho những người dân bình thường.

”Tớ không có ý định tặng ca vào dịp Quốc khánh.” Cung Khắc đỡ gọng kính, chân gọng có khả năng ghi nhớ, tự động điều chỉnh tới độ cong mà anh cảm thấy thoải mái nhất. Câu nói này khiến một người đã nhưng nhớ vụ án cả đêm như Quan Sở vô cùng ử dột, “Cung à...”.

Anh ấy chỉ còn tuyệt chiêu này để dùng mà thôi.

Quả nhiên, Cung Khắc đã tháo kính ra như dự đoán. Anh nhắm mắt lại, ấn hai ngón tay vào huyệt sáng mắt mấy cái rồi lại mở ra, “Có đoán ra được nguyên nhân cái chết của nạn nhân không? Nếu đoán ra, tớ không ngại cùng cậu tiếp tục vụ án tối qua đâu”.

Anh ném cho Quan Sở cuốn tạp chí Chân tướng đang dừng lại ở trang 33, tiêu đề viết hai chữ rất lớn: Chết đuối.

Hồi đại học, chuyên ngành chính của Quan Sở là Bệnh lý học tâm thần, sau khi tốt nghiệp, vào bệnh viện cũng làm ở khoa Tâm thần, bình thường toàn phải đối mặt với những bệnh nhân tâm thần phân liệt, cố chấp, gặp chướng ngại tâm lý hoặc nát rượu. So với công việc ngày thường của anh ấy, rõ ràng con người Cung Khắc gây hứng thú hơn, bao gồm cả những sở thích, thói quen cổ quái, đáng về trăm tư khi suy nghĩ về tình tiết vụ án cùng việc tái hiện vụ án, bóc trần chân tướng một cách nhịp nhàng và tinh tế.

Dĩ nhiên, thứ hấp dẫn Quan Sở không bao gồm việc anh ấy luôn bị người nào đó hạ thấp I.

Anh ấy không phục, lờm Cung Khắc, cầm lấy tờ tạp chí rồi đọc lướt nhanh qua từng hàng chữ chì. Tốc độ đọc rất nhanh, chỉ khoảng hai phút là Quan Sở đã đọc xong phần giới thiệu và phần khám nghiệm tử thi. Anh ấy đặt tờ tạp chí xuống, “Khắc này, không muốn làm khó tớ thì cứ nói thẳng, sao cứ suốt ngày coi tớ là thằng ngốc thế? Người này chẳng phải chết đuối sao?”.

”Sao lại nói vậy?” Quá nửa khuôn mặt Cung Khắc khuất lấp trong bóng tối, rèm mi khẽ sụp, Quan Sở không nhìn thấy được biểu cảm của anh.

Nhưng biết nhau đã lâu, Quan Sở đã quá quen với một Cung Khắc như vậy. Anh ấy cuộn tờ tạp chí lại thành ống, đọc đại một đoạn: “Nạn nhân quần áo chỉnh tề, móng tay thâm tím, vị trí gần khoang mũi, khoang miệng có bọt nước, hiện tượng ngạt thở quá rõ ràng, phần cổ hay khớp miệng đều không có vết thương, lồng ngực căng trướng, khoang miệng có lẫn cát”.

Anh ấy nói tiếp, từ tốn hơn: “Tất cả những đặc điểm này đều là điển hình cho trạng thái chết đuối, nếu nạn nhân chết rồi mới bị ném xác xuống sông thì vốn dĩ trong miệng không có cát”.

Quan Sở nhìn Cung Khắc đang nhắm mắt gật đầu như vừa đánh thắng xong một trận chiến, “Thế nào, Khắc, cậu cũng gật đầu rồi, chứng tỏ tớ phân tích chính xác, bây giờ nói cho tớ biết ai là hung thủ thật sự của vụ án tôi qua được rồi chứ?”.

Nhưng Quan Sở không ngờ, Cung Khắc lại lắc đầu ngay lập tức.

”Tớ chỉ đang tán dương khả năng ghi nhớ và lặp lại của cậu mà thôi.” Cung Khắc mở mắt ra, “Thoạt nhìn, các hiện tượng bề ngoài đều thể hiện rằng nạn nhân bị chết đuối ngoài ý muốn. Nhưng có hai điểm nghi vấn. Thứ nhất, phần dưới hai bên nách có màu sắc bất thường; thứ hai, trong quá trình miêu tả không đề cập đến chuyện trong tay nạn nhân có nắm lấy cát và rong rêu. Dưới một hồ nước đầy rong rêu, một người có khả năng bơi không tồi lại chết mà không hề giãy giụa. Thế nên, vụ này nên là mưu sát. Nếu tớ đoán không nhầm, hung thủ chính là vợ nạn nhân, quá trình gây án chẳng qua là bỏ một ít thuốc ngủ vào trong thức ăn, đợi nạn nhân ngủ say rồi mới kéo lê hai bên nách, ném xuống hồ”.

Quan Sở có phần không tin, vội vàng cầm tạp chí lên, lật liên tục tới phần phá án phía sau. Càng xem anh ấy càng lắc đầu, cuối cùng biểu cảm hóa thành ủ dột, “Cung Khắc, nếu không phải đã quen cậu nhiều năm, tớ nhất định sẽ nghi ngờ cậu đã đọc trước phần sau rồi cố làm ra vẻ bí ẩn trước mặt tớ”.

”Bố ơi, thế còn màu sắc đó thì sao?” Đông Đông nãy giờ vẫn đang ngồi dưới thảm xem ti vi đã chuyển hướng tập trung từ lâu.

Để giải thích câu hỏi này của con bé có chút phức tạp, chỉ ít thì rắc rối với đối tượng là một cô nhóc mới năm tuổi. Cung Khắc đưa ngón trỏ bàn tay phải lên, xoa xoa cằm, hình như đang cân nhắc câu từ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trên bàn uống nước đúng lúc mặt trời rạng rỡ. Cung Khắc liếc nhìn số máy, cảm giác rõ ràng rằng kỳ nghỉ Quốc khánh này mới bắt đầu mà sắp sửa kết thúc.

Người gọi điện tới cho Cung Khắc chính là Viện trưởng của Học viện Cảnh sát mà anh đang làm việc, nói rằng lãnh đạo Công an tỉnh đích thân yêu cầu anh tham gia điều tra và phá một vụ án. Lần trước anh đi công tác ngoại tỉnh cũng đề trợ giúp trong một vụ án nghiêm trọng. Án đã phá xong, Cung Khắc vừa mới trở về thành phố đã lại bị giao một nhiệm vụ

khác, Viện trưởng cũng có phần lo lắng anh sẽ phật lòng.

Sau khi động viên mấy câu, một lần nữa xác định vị “ái tướng” tên Cung Khắc này vốn không biết thế nào là “phật lòng”, ông Viện trưởng năm mươi hai tuổi mới vui vẻ thông báo cho anh địa điểm lần này không xa, chính tại Lâm Thủy.

Vì trong cùng một thành phố, Cung Khắc khéo léo từ chối ý tốt muốn điều xe tới đón của Viện trưởng. Phương tiện giao thông mà anh lựa chọn không phải ô tô, chính là tuyến đường sắt mới của thành phố, cần phải cuộc bộ đi qua hai trạm. Tính đến hạn chót vào đầu năm 2012, thành phố Lâm Thủy tổng cộng đã xây dựng hoàn thiện bảy tuyến đường sắt, ngoại trừ hai tuyến số 2 và số 3 được xây thêm cùng tuyến đường sắt trên mặt đất thì năm tuyến còn lại đều là đường sắt ngầm.

Đây là trạm xuất phát của tuyến đường sắt số 7, điều hòa trong khoang xe đang bật chế độ gió mạnh, màn hình tinh thể lỏng lần lượt phát mười một đoạn quảng cáo của một trung tâm thương mại nào đó trong thành phố, số hành khách không đông cũng không vắng. Cung Khắc lựa chọn một vị trí chính giữa. Anh hơi cúi đầu, tư thế này khiến xương cột sống đã hơi cong giờ lại càng rõ ràng hơn.

Anh thích suy nghĩ bằng tư thế này.

Nửa đường, khi tuyến đường số 7 chuyển sang tuyến đường số 2, Cung Khắc nhận được hai cuộc điện thoại. Một cuộc là số của Quan Sở nhưng người nói chuyện lại là Đông Động, nội dung chẳng qua chỉ để báo rằng con bé ở nhà bố hai sẽ ngoan ngoãn, bố phải phá án nhanh một chút, bắt được kẻ xấu rồi tới đón nó.

Cuộc thứ hai tới từ một số máy lạ, đầu là 187. Sau khi nhận điện, nói được vài câu thì Cung Khắc được biết đó là đồng nghiệp trong Công an thành phố. Đối phương nhất quyết đòi tới đón, không còn cách nào, thịnh tình khó khước từ, Cung Khắc báo cho đối phương địa điểm trạm đến và thời gian dự kiến.

Tuyến đường số 2, trạm Thái Bình, ở lối ra của tàu điện ngầm, người đông đến giật mình.

Cung Khắc xách túi đứng trong đại sảnh, dừng bước ngó nghiêng, ánh mắt

nhanh chóng dừng lại trên người một chàng trai trẻ ở phía trước, mé bên trái.

Anh chàng cắt tóc ngắn, gọn gàng, mặc một chiếc áo phông ngắn tay và một chiếc quần bò màu lam. Rõ ràng cách ăn mặc này không đủ để thu hút Cung Khắc. Anh chú ý tới người ấy hoàn toàn vì dáng đứng đặc biệt.

Anh ấy quay mặt về phía cửa ra, khoanh hai tay trước ngực, cơ bắp trên cánh tay nhỏ căng lên, sống lưng thẳng tắp, hai chân dẹt ra với biên độ rất rộng, lúc này đây đang nghiêm mật quan sát từng người đi ra từ cửa soát vé. Cung Khắc xách túi, đi mấy bước tới gần rồi giơ tay ra trước mặt chàng trai trẻ, “Chào cậu, đồng nghiệp ở Công an thành phố phải không?”.

Anh chàng đó ngậy ra mấy giây rồi lập tức vỗ mạnh lên đầu, giơ tay ra trước mặt Cung Khắc, “Thầy Cung, sao em lại không nhận ra thầy nhỉ!”.

Cùng với sự hướng dẫn của chàng trai, hai người ra khỏi trạm xe điện ngầm, tới dừng bên cạnh một chiếc xe Bắc Kinh hiện đại cách cửa ra của trạm xe khoảng năm mươi mét. Dọc đường, Cung Khắc bất ngờ phát hiện ra mình và chàng trai trẻ tên Đới Minh Phong này hóa ra không phải lần đầu gặp gỡ.

”Thầy Cung, mấy năm trước em từng được dự giờ giảng của thầy. Cách thầy phân tích sự khác biệt giữa 'ký hiệu tội phạm' và 'mảnh khoe tội phạm' gây ấn tượng rất sâu đậm. Có điều, sao em lại cảm thấy thầy khác trước?” Đới Minh Phong kéo cửa xe ra để Cung Khắc ngồi vào ghế sau.

Con người sau khi trải qua một biến cố đặc biệt nào đó đều sẽ thay đổi. Cung Khắc không muốn giải thích quá nhiều, anh cúi người ngồi vào trong xe rồi nói: “Nói chuyện vụ án trước đi”.

Đới Minh Phong vừa đáp “Vâng” thì bị cô bé ngồi bên ghế lái phụ lên tiếng cắt ngang: “Sếp à, phía quảng trường Thiên Thái có thông báo, đã phát hiện ra bộ phận khiếm khuyết của thi thể rồi”.

Câu nói ấy khiến sắc mặt Đới Minh Phong lập tức trở nên nặng nề. Anh ấy suy nghĩ giây lát rồi nói với cô gái: “Em đưa thầy Cung về trụ sở trước, anh chạy tới hiện trường xem sao”.

Vốn dĩ Đới Minh Phong có ý là Cung Khắc vừa tới, còn chưa hiểu rõ hoàn

toàn về vụ án, dù có tới hiện trường ngay cũng khó có được đầu mối. Đề nghị của anh ấy bị Cung Khắc khéo léo từ chối, “Tới hiện trường trước đi”.

”Cũng được, vậy để em kể lại cho thấy nghe tình tiết cụ thể của vụ án.”

Trong kỳ nghỉ Quốc khánh, tình hình giao thông của Lâm Thủy còn tắc nghẽn hơn cả tưởng tượng, các tuyến đường quốc lộ xuất hiện tình trạng chậm chạp như ốc sên. Cung Khắc ngồi trong một chiếc xe hiện đại đang bị vằn vò giữa dòng xe cộ nườm nượp. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa tầm mắt mờ hồ, hai vụ án cách nhau hai mươi năm nhưng lại có điểm tương đồng càng lúc càng thêm rõ nét trong não bộ. Vụ án xảy ra trong năm nay cũng là một vụ chặt xác, nạn nhân là nam giới, thi thể được phát hiện một tuần trước. Nói chính xác thì đó không phải là một thi thể hoàn chỉnh, mà chỉ là mấy cơ quan trên thi thể nạn nhân, bao gồm cả bộ phận sinh dục nam bị cắt thành từng khúc như sushi, tai trái, hai con người, mười ngón tay cùng với hai bàn chân - phần từ mắt cá chân trở xuống.

Những phần xác phân tán bị vớt ở khắp các khu vực trong thành phố. Thông qua giám định DAN thì những bộ phận này thuộc cùng một mã DNA. Nói cách khác, chúng thuộc về cùng một người bị hại. Vụ án này và vụ án chặt xác ác độc cũng xảy ra tại Lâm Thủy hai mươi năm về trước giống nhau đến kỳ lạ. Khoảng năm 1992, kỹ thuật giám định và kiểm tra DNA còn chưa được hoàn thiện, hơn nữa còn vì vô số nguyên do mà vụ đó trở thành án treo, rất nhiều năm không phá được.

Ngày này của hai mươi năm sau, các phương thức hóa nghiệm đã vượt xa so với thời kỳ trước, vậy mà một vụ án tương tự vẫn gây khó khăn cho các cảnh sát Lâm Thủy.

Thế nên, với tư cách là Đội trưởng đội điều tra hình sự Công an thành phố. Đới Minh Phong nghĩ ngay tới Cung Khắc. Sau khi xin tỉnh, họ đã mời được anh.

Nhưng Cung Khắc không phải là vị chuyên gia duy nhất được mời tham gia vào vụ án này. Đới Minh Phong nói, cùng được mời đến còn có ngôi sao sáng trong ngành pháp y khu vực Đông Bắc - Giáo sư Mục Trung Hoa. Tiếc là, khi đang đứng trên đường Đại Vọng, chỉ còn cách hiện trường đúng một con phố thì Đới Minh Phong nhận được điện thoại của cấp trên: Vì lý do sức khỏe, giáo sư Mục sẽ vắng mặt trong vụ án lần này.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, Đới Minh Phong có phần ủ dột, “Giáo sư Mục từng làm pháp y cho vụ án có mã hiệu 8-25 cách đây hai mươi năm. Có bà ấy, chúng ta sẽ bớt phải đi rất nhiều đường vòng”.

”Bà ấy đã cử học trò tới.” Cung Khắc hoàn toàn không tảng lờ việc đã nghe được cuộc gọi của họ.

”Đúng vậy, thôi thì méo mó có hơn không.” Đới Minh Phong miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng Cung Khắc cảm thấy anh ấy rõ ràng có ý muốn nói “Chẳng có tác dụng quái gì!”.

Họ nhanh chóng tới hiện trường, địa điểm không xa lạ.

Chính giữa tòa nhà mười tầng trên quảng trường Tân Cảng đang được treo ba bức poster cực lớn, hai bên trái phải lần lượt là hai ngôi sao nam nữ hiện đang nổi tiếng. Một người quảng bá cho trang phục, một người quảng bá cho nhãn hiệu đồng hồ nam. So sánh về màu sắc và độ diêm lệ thì bức ảnh chính giữa đi theo phong cách đơn giản, chỉ vài đường nét rõ ràng vòng quanh một câu slogan: Tân Cảng - nơi mang đến cho bạn một Quốc khánh thực tế nhất.

Cách sắp xếp bối cảnh giống y như mẫu quảng cáo tuyên truyền ga tàu điện ngầm, nhưng hiệu quả có lẽ hoàn toàn khác với dự tính của ông chủ trung tâm thương mại.

Cách cửa chính của trung tâm khoảng mười mét, xe cảnh sát, xe cứu thương, xe pháp y đứng chật kín, chiếc đèn xanh đỏ nhấp nháy trên nóc chiếc xe cảnh sát, khu vực xung quanh đó được chằng dây bảo vệ, cảnh sát khu vực đang cố gắng duy trì trật tự. Bên trong có mấy nhân vật trông giống như pháp y đang gắng sức “đối phó” với một chiếc túi ni lông màu đen. Nhìn thêm về góc phía Tây, một cảnh sát hình sự đang lấy lời khai của một người người đàn ông trung niên với nét mặt sần khỗ, dáng vẻ hoảng hốt thất thần. Bên ngoài là những người dân hiếu kỳ bị cảnh sát ngăn lại đang cố ngó vào trong.

Thật giống như một khu vực vừa xảy ra sự cố.

Cung Khắc và Đới Minh Phong thuận lợi bước vào bên trong dây bảo vệ. Pháp y đã chụp ảnh xong, đang chuẩn bị mở túi ni lông ra. Tháng mười,

ánh nắng vẫn còn khá rực rỡ. Xác chết sau khi bị ngâm nước trông cực kỳ đáng sợ, nếu không có gì bất ngờ thì đây chính là những bộ phận còn lại của xác chết mà trước đây chưa tìm được.

Pháp y vây xung quanh chụp ảnh lấy bằng chứng, Đới Minh Phong còn chưa đứng vững đã bị gọi đi ứng phó với ám phóng viên của đài truyền hình địa phương vừa nghe được tin phong phanh.

Cung Khắc không vội quan sát thi thể, sau khi hỏi được địa điểm đầu tiên phát hiện ra xác vụn, anh vội bước đi về phía đài phun nước trước quảng trường Tân Cảng. Nước trong đó là nước chảy thông, giờ ị bị rút cạn, để lộ lớp gạch men màu xanh lam, trên thành đài phun nước có một lỗ tròn đường kính khoảng một mét, mảnh xác được vớt lên từ dưới đó.

Cung Khắc không nhìn lỗ tròn, ngược lại, sự tập trung của anh bây giờ dồn cả vào cô gái đang bò rạp trên mép bể, thò đầu nhìn vào trong. Cô đeo đôi găng tay cao su, bò trên tấm trượt khảo sát hiện trường. Dường như phát hiện ra điều gì đó, cô ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một lượt như đang tìm dụng cụ.

Nhưng có thể nhận ra, cô không chắc chắn liệu chứng cứ mình tìm được có giá trị hay không, thế nên không nhờ người nào bên cạnh giúp đỡ.

”Cô cần thứ gì?” Lần thứ hai khi cô ấy thò sâu đầu vào trong lỗ, Cung Khắc bèn đi tới bên cạnh.

”Một cái kẹp, một cái thìa nhỏ, bông ngoáy tai và túi đựng vật chứng.” Vì tác dụng vọng âm của cái lỗ, giọng cô cứ ồm ồm như tiếng người cảm cúm.

Cô nói chuyện như đang dặn dò trợ lý, thậm chí còn chẳng cảm ơn Cung Khắc lấy một câu.

Cung Khắc cũng không để bụng, ngược lại còn nhanh chóng lấy tất cả những thứ cô yêu cầu.

”Màu xanh lục nhạt, trạng thái mềm xốp, có lẽ là một loại tảo, không biết có phải là loại sinh sống trong môi trường nước đặc biệt hay không. Cần phải làm những giám định tiếp theo.” Người con gái tự lẩm bẩm một lúc khi nhìn vào thứ dính trên bông ngoáy tai rồi mới bỏ thứ vào vào trong túi

đựng chứng cứ.

”Giao thứ này cho người của họ, đám người kia không tin tôi.” Cô đưa cho Cung Khắc rồi tháo găng tay ra, sau đó mới nhìn anh cái nhìn đầu tiên, “Anh không phải người của họ đấy chứ?”.

Cô gái có khuôn mặt trái xoan, gò má phúng phính như trẻ con, tóc được buộc lên, búi cao sau gáy. Cô mặc chiếc áo phong màu hồng cùng một chiếc quần bò ống lửng, để lộ một đoạn cẳng chân nhỏ nhắn, trắng trẻo, phía dưới đi đôi giày vải.

”Cô bình thường hơn tôi qua nhiều đấy.”

Cung Khắc nhận lấy chiếc túi vật chứng, khi quay người lại thì nghe thấy cô lên tiếng, giọng đã cao vút: “Anh là ai hả? Sao có thể tùy tiện rình mò người khác như vậy chứ!”.

Diệp Nam Sinh xoa xoa mũi, hắt xì một cái, nghĩ bụng: Bà Mục, mẹ hại con rồi.

So với việc tiếp xúc với con người, cô thật sự tình nguyện thứ đôi mắt với mình chỉ là một cái xác, cô thề đấy.

-----oOo-----

Chương 4: Ấn tượng đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

ông việc khám nghiệm hiện trường kéo dài tới bốn giờ chiều, về cơ bản đã kết thúc.

Xe cấp cứu rời đi đầu tiên, trong xe không có sinh mạng nào chờ được cứu chữa. Tắt đi tiếng còi inh ỏi, nó chẳng khác nào một chiếc xe bình thường. Nó chậm chậm quay đầu, xuyên qua đám đông, chạy về phía quốc lộ rồi hòa vào dòng xe trên đường.

Nó sẽ đi tới nhà xác trong Trung tâm pháp y.

Phạm là những cái chết được cho là không bình thường, thi thể đều sẽ được đưa tới đó. Pháp y sẽ tiến hành giải phẫu, khám nghiệm, phân tích đủ các loại bệnh lý đối với thi thể hoặc một phần xác rồi cuối cùng đưa ra một bản báo cáo khám nghiệm tử thi. Nếu nguyên nhân cái chết có điểm kỳ lạ thì báo cáo khám nghiệm sẽ trở thành căn cứ trực tiếp để phía cảnh sát phá án.

“Chiến đấu” gần hai tiếng đồng hồ với đám phóng viên, Đới Minh Phong tốn không ít thể lực và nhẫn nại. Anh ấy đi đi lại lại trên hiện trường, chốc chốc còn dừng lại vò đầu bứt tai, dáng vẻ trông rất sốt ruột.

“Ấy ấy, ai kia, chú ý thái độ!” Anh ấy chỉ về phía một đồng nghiệp đang dọn đường cho xe cấp cứu, hét to.

“Tệ quá mức.” Cho tới khi từng xe lần lượt rời đi, các cảnh sát khu vực bắt đầu cuộn dây chằng bảo vệ lại. Khi người phóng viên hóng chuyện cuối cùng vào xe ra về, Đới Minh Phong mới có thời gian đi tới bên Cung Khắc, nói ba chữ ấy.

Sự phức tạp của tình tiết vụ án làm phát sinh những áp lực khách quan, nhưng cũng có những áp lực chủ quan lớn hơn tới từ dư luận, lãnh đạo Công an thành phố, thậm chí là các lãnh đạo thành phố. Người dân hy vọng có một cuộc sống bình yên, còn các nhà lãnh đạo lại yêu cầu họ thực hiện được nguyện vọng ấy của nhân dân.

Ngay cả một Đội trưởng đội cảnh sát hình sự tuy trẻ tuổi nhưng đã từng phá không ít vụ trọng án mà lần này cũng có chút quá tải.

Đới Minh Phong xòe rộng bàn tay, chống lên hông, hai chân dạn ra, đầu cúi gằm. Sau khi những náo nhiệt vãn dần, trên quảng trường chỉ còn lại vẻ nặng nề như núi.

Cung Khắc ít nói, nhất là càng không giỏi an ủi người khác. Nhìn thấy Đới Minh Phong như vậy, anh chẳng nghĩ ra nên nói gì. Anh giơ tay vỗ nhẹ lên vai anh ấy, “Cứ bắt đầu từ những tình tiết cơ bản trước”.

Giọng Cung Khắc cực kỳ lạnh, người lạ thoát nghe sẽ cảm thấy anh không dễ gần. Nhưng cũng chính âm thanh này khiến Đới Minh Phong lấy lại được tự tin. Anh ấy ngẩng đầu, nhìn người thầy được mình coi như một vị thần, gật đầu chắc nịch, “Vâng”.

Trên đường về.

Cung Khắc đi cùng xe với Đới Minh Phong.

Tài xế vẫn là cô gái nhỏ lúc tới. Cô ấy giới thiệu mình tên là Hạ Đồ, hai mươi bảy tuổi, sau khi tốt nghiệp được phân thẳng tới Công an thành phố. Cô ấy đã công tác được hai năm, công việc chủ yếu là tính toán con đường theo dõi đối tượng bằng mạng máy tính. Cô ấy được lãnh đạo cử qua làm cấp dưới của Đới Minh Phong từ một năm trước cho tới tận bây giờ.

Sau màn giới thiệu, cả khoang xe rơi vào yên lặng. Rõ ràng, ba người vẫn còn giữ nguyên tâm trạng ban nãy ở quảng trường Tân Cảng.

Chiếc xe đi được khoảng một cây số, ngay phía trước là một ngã tư, loáng thoáng nhìn thấy có cảnh sát giao thông đang vẫy tay không ngừng. Họ đang cố gắng phân luồng giao thông, nhưng đã năm phút trôi qua mà chiếc xe cồng kềnh vẫn chìm giữa làn xe, nhích từng bước chậm chạp.

Dường như muốn làm dịu bớt bầu không khí ngột ngạt, Hạ Đồ hạ bốn ô cửa sổ xuống. Đủ các loại tạp âm bỗng chốc tràn vào trong xe, đồng thời kéo Cung Khắc từ thế giới trầm tư trở lại hiện thực.

Trên làn đường dành cho người đi bộ ngay bên cạnh, có một người đang khom lưng xoa mắt cá chân. Vẫn chiếc áo phông hồng, quần bò lửng và đôi giày vải; vẫn gương mặt trái xoan phúng phính. Chính là người hàng xóm trong căn phòng 901 mà ban nãy anh đã gặp ở hiện trường vút xác.

Cảm giác được có người nhìn mình, Diệp Nam Sinh quét mắt qua đám tóc mai lơ thơ. Dưới khuỷu tay, cô hé mắt nhìn về phía chiếc xe hơi đỗ bên cạnh, dĩ nhiên cũng đã thấy Cung Khắc ngồi bên trong.

Cô đứng thẳng dậy, nhún vai, rõ ràng đang có ý nói: “Đãi ngộ giữa người nổi tiếng và quần chúng nhân dân tầm thường quả nhiên có sự khác biệt!”.

Cung Khắc cảm thấy hai chữ “tầm thường” đúng là có khí chất, nên ngay cả ý định giơ tay chặn xe cũng không hề có.

Anh không thích kết giao bạn bè, càng không thích lo chuyện bao đồng. Quan Sở hay nói anh mắc chứng sợ giao tiếp. Dích thực là vậy, anh quan

tâm tới những vụ án hơn hết thấy các thứ khác. Vì thế Cung Khắc thật sự rất do dự, mình có nên nhắc nhở Đới Minh Phong rằng bên dưới còn một đồng nghiệp đang phải cuộc bộ không?

Ngược lại Hạ Đồ nhìn thấy Diệp Nam Sinh, bèn gọi vọng ra ngoài cửa sổ: “Bác sỹ Diệp, cô không đi cùng xe khám nghiệm trở về Trung tâm pháp y ư? Mau lên xe đi!”.

Cảnh sát đôi khi cũng có chút ngoại lệ, ví dụ như Hạ Đồ. Nhân lúc xe gần như dừng hẳn, cô ấy nghiêng luôn người sang bên, mở cửa ghế lái phụ.

“Nhanh lên, bác sỹ Diệp. Cô còn không khăn trương lên, tôi mà bị mấy anh giao thông bắt là thể nào cũng bị lãnh đạo quở mắng!” Hạ Đồ kéo Diệp Nam Sinh lên xe không khác gì bắt cóc.

Đới Minh Phong ngồi phía sau phì cười: “Không bị bắt thì anh không phê bình em à? Một chút kỷ luật tổ chức cũng không có, chỉ còn thiếu nước chọc thủng trời nữa thôi”.

“Anh hả? Không được coi là lãnh đạo, anh là sếp của bọn em.” Hạ Đồ quay đầu nhìn nhanh Đới Minh Phong một cái rồi nhấn chân ga, “Chuyên môn bao che cho đám lính vô kỷ luật như bọn em”.

Mấy câu trêu chọc Đới Minh Phong ở trước mặt khách lạ đúng là có chút mất thể diện, nhưng lại bất ngờ làm dịu bầu không khí gần như đông cứng trong xe.

Chính vào lúc Đới Minh Phong định xử lý cô nhóc Hạ Đồ thì vị khách quá giang thứ tư này giờ vẫn im lặng chọt lên tiếng.

“Làm sao cô biết tôi họ Diệp?” Cô cầm giấy chứng nhận của giáo viên tới thẳng hiện trường, trên đó cùng lắm cũng chỉ viết một cái tên: Mục Trung Hoa. Cô là lớp sau vô danh tiểu tốt, lẽ ra không có ai biết cô hết.

Xe vượt qua ngã tư, đường xá cũng thông thoáng hơn. Hạ Đồ tự tin, “Tôi không chỉ biết cô họ Diệp mà còn biết cô tên là Diệp Nam Sinh”.

Hạ Đồ lắc lư cái đầu, tỏ vẻ “Tôi nói đúng rồi chứ gì”. Sự kinh ngạc trong ánh mắt Diệp Nam Sinh khiến Hạ Đồ bật cười thành tiếng: “Đừng có ngạc nhiên, chính thầy Cung nói cho tôi biết đấy. Nhưng, bác sỹ Diệp này, lẽ

nào cô lại không quen thầy Cung?”.

“Cung là tay nào? Làm sao anh ta biết tôi?” Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy! Cung Khắc đọc được ý này qua cái liếc mắt hờ hững của Diệp Nam Sinh trong gương chiếu hậu.

“Tay Cung” và Diệp Nam Sinh cùng được sắp xếp vào ở tại một nhà khách tên Dương Quang trong quận Du Hoài. Đối diện nhà khách chính là tòa nhà nhỏ của Công an quận Du Hoài.

Đối với sự sắp này, Đới Minh Phong ít nhiều có phần ngại ngùng. Anh ấy giải thích: “Hai vụ án đều xảy ra trong quận Du Hoài. Vụ án năm xưa tới giờ vẫn chưa phá được, cuối cùng chuyển hồ sơ về tổ án tồn tại Công an quận Du Hoài, các tài liệu liên quan cũng lưu cả ở đây. qiuodoo Để việc phá án được nhanh chóng, cũng là để tránh bên ngoài ảnh hưởng tới hướng suy luận, lần này tổ chuyên án cũng đặt tại đây luôn. Chúng em cũng sắp xếp cho ... hai người ở gần đây. Điều kiện có hạn, mong ... hai người không chê trách”.

Đới Minh Phong dường như vẫn còn chưa coi vị nữ pháp y đi lại nhẹ như ma này ra gì. Nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của Hạ Đồ, anh ấy vẫn “lịch sự” thêm chữ “hai”. Còn về việc cô pháp y tâm hồn đang treo ngược cành cây kia có nghe thấy hay không, anh ấy không biết, cũng chẳng quan tâm.

Cung Khắc ở phòng 203, Diệp Nam Sinh ở phòng 205, ngay bên cạnh. Hạ Đồ ở phòng 204 phía đối diện, trở thành đặc phái viên của tổ chuyên án, hợp tác với công việc của họ mọi lúc mọi nơi. Khi đứng trước quầy lễ tân lấy thẻ phòng, Hạ Đồ nhận được một tin nhắn. Cô ấy cũng lập tức chuyển tin nhắn này cho Đới Minh Phong đang đứng trước cửa thang máy nói chuyện cũng Cung Khắc.

Diệp Nam Sinh vẫn bị hờ hững một bên.

Hạ Đồ đi tới bên cạnh Đới Minh Phong, huých khuỷu tay vào người anh ấy, “Đại ca và Phó trưởng vừa tới lúc ba giờ”.

“Hả?” Đới Minh Phong hoảng hồn, giờ tay nhìn giờ theo phản xạ. Năm giờ mười lăm, thế này thì chẳng phải họ đã phải đợi đến sốt ruột ư?

“Nhưng họ về từ lúc bốn giờ rồi.”

Đới Minh Phong trừng mắt nhìn Hạ Đồ. Cái con bé này, nói năng ngắt nghỉ quá lâu, dám trêu chọc lãnh đạo, to gan thật ... Đều tại được nuông chiều quá. Anh ấy cốc đầu Hạ Đồ để trả thù, cô gái né nhanh một cách có kỹ thuật, “Còn nữa, sếp à, Phó trưởng bảo anh trước năm rưỡi tới phòng làm việc của ông ấy để báo cáo tình hình. Hiện tại anh còn mười bốn phút năm mươi ba giây”.

Đới Minh Phong lầm bầm bỏ đi. Cho tới khi không còn nhìn thấy cái dáng hót hải của anh ấy qua cánh cửa kính của nhà khách nữa, Cung Khắc mới lên tiếng: “Phó trưởng chắc là chỉ bảo cậu ấy cố gắng qua nhanh thôi phải không?”.

“Vâng.” Mặc dù thời gian tiếp xúc không dài nhưng trước đó Hạ Đồ đã được nghe rất nhiều chuyện về Cung Khắc từ Đới Minh Phong, không còn quá lạ lẫm về khả năng quan sát triệt thấu mọi điểm của anh, “Muốn trị sếp thì nhất định phải để anh ấy căng như dây đàn, ai bảo anh ấy cứ khinh thường phái nữ chúng ta”.

Nói rồi, Hạ Đồ khoác tay Diệp Nam Sinh, gọi Cung Khắc cùng đi lên gác.

Giây phút đó, Cung Khắc chợt nhớ lại hồi còn học ở trường cảnh sát, có một lần giáo viên đã nói một câu sau khi phân tích vụ án: “Đứng trước sự châm chọc của đàn ông, hình thức thành lập liên minh của những người phụ nữ bị châm chọc luôn có lực sát thương cực lớn”.

Vụ án lần đó có tình tiết khá đơn giản, một gã đàn ông bắt cá hai tay. Trong lúc hai con thuyền đó còn chưa đánh bại được nhau thì phát hiện ra người đàn ông kia đã nhắm tới con cá khác, thế là cả hai chỉ còn cách hợp sức lại, kết liễu gã đàn ông.

Mang tình huống tương tự áp vào Đới Minh Phong, Cung Khắc thầm lẩm nhẩm: “A di đà Phật”.

Điều kiện trong nhà khách tốt hơn so với tưởng tượng, gần như ngang ngửa khách sạn hai sao. Một phòng đơn tiêu chuẩn, có bốn tấm, hai chiếc giường đơn xếp song song, được trải một lớp ga giường trắng phau, có vẻ đã được giặt giũ sạch sẽ, bốn góc được dèm gọn gang. Đối diện lối đi chính giữa hai chiếc giường là một chiếc ti vi treo tường, ngay kế bên là một chiếc bàn vuông, bên trên để một mảnh giấy và một cây bút.

Cung Khắc bỏ đồ đạc xuống, đang suy nghĩ xem tiếp theo sẽ làm gì thì bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, người tới là Hạ Đồ, cô ấy mang tài liệu qua cho anh.

“Nhiều tài liệu quá, em mang tạm từng đây, thầy còn cần gì em sẽ lấy tiếp.” Dường như vẫn còn chút trẻ con của một cô sinh viên, Hạ Đồ thể hiện hết sự năng nổ và nhiệt tình của mình.

Cung Khắc nhận lấy tài liệu rồi gật đầu.

Trở về phòng, anh rửa qua mặt mũi, cởi áo khoác ngoài, nằm lên giường rồi cầm tập hồ sơ bên cạnh lên.

Tình tiết sớm nhất phải quay ngược trở lại hai mươi năm trước, ngày 25 tháng 8 năm 1992. Sau một cơn mưa dữ dội, hai tài xế xe buýt cất xe ra về. Lúc chuẩn bị chia tay thì họ vô tình nhặt được một chiếc hộp dán giấy niêm phong. Một người tưởng mình nhặt được của bèn mở hộp ra, bất ngờ phát hiện bên trong đựng bộ phận sinh dục nam, bị cắt gọn gàng thành lát như bánh mì. Họ lập tức báo cảnh sát.

Nhận được điện thoại báo án, cảnh sát hành động ngay. Trong vòng mười lăm tiếng đồng hồ kể từ lúc tiếp nhận thông tin cho tới sáng ngày hôm sau, thành phố Lâm Thủy liên tục phát hiện được các bộ phận cơ thể người bị chặt ở khắp nơi. Trong đó bao gồm một bên tai trái, hai con người, mười đầu ngón tay và hai bàn chân – phần từ mất cá chân trở xuống.

Về sau, thông qua phân tích, đối chiếu các tổ chức dưới da, xương cùng các số liệu có thể lấy ra từ bộ hài cốt không nguyên vẹn, pháp y xác định chúng thuộc cùng một người mang giới tính nam. Căn cứ vào phán đoán tình hình vết thương, pháp y suy đoán có thể người này đã bị sát hại.

Nhưng điều ly kỳ là bất luận phía cảnh sát có tìm kiếm gắt gao thế nào thì các bộ phận còn lại của người bị hại cho tới nay vẫn chưa có tung tích. Điều khiến người ta khó hiểu hơn là Công an thành phố đã điều tra tất cả nhân khẩu mất tích và những nhân khẩu nhập cư từ bên ngoài nhưng cũng không thu hoạch được nhiều. Một tháng trôi qua, những người trước đó đến nhận xác đều lắc đầu bỏ đi.

Chỗ xác vụn ấy cũng giống như một cơn mưa đột ngột ập xuống Lâm Thủy, chẳng biết ngọn nguồn từ đâu.

Công an thành phố đã liệt vụ án này vào danh sách các vụ trọng án hàng đầu. Các bên có liên quan yêu cầu phải phá án trong một khoảng thời gian nhất định. Phía cảnh sát Lâm Thủy vì chuyện này đã thành lập một tổ chuyên án cho vụ chặt xác “8-25” với sự góp mặt của rất nhiều anh tài. Khoảng thời gian đó, mọi lực lượng cảnh sát trong toàn thành phố gần như đều góp sức.

Nhưng dù họ có mở rộng phạm vi tìm kiếm xung quanh hiện trường vớt xác đầu tiên hay loại trừ vô số nghi phạm thì khi đối mặt với một vụ án mà ngay cả người bị hại là ai cũng chưa biết, dù Thi Công còn trên đời cũng đành bó tay chịu trận.

Thời gian dần trôi, trước tình hình không có bất kỳ đột phá nào cho vụ án, tổ chuyên án 8-25 đành tuyên bố giải tán trong bất lực. Sự bất lực ấy có lẽ sẽ còn nguyên vẹn trong lòng các thành viên đã dồn bao tâm huyết cho vụ 8-25, không bao giờ có thể xua tan.

Thấm thoát đã hai mươi năm trôi qua, quá nửa trong số các thành viên của tổ chuyên án năm xưa đã nghỉ hưu hoặc chuyển chuyển công tác. Vụ 8-25 giống như một vết nhơ bị bỏ quên ở một góc khuất nào đó trong cuộc đời này, hiếm khi được ai nhắc lại. Cho tới ngày 21 tháng 9 năm 2012, một vụ án gần như tương tự lại một lần nữa xảy ra tại Lâm Thủy, cũng là một bên tai trái, hai con người, mười đầu ngón tay, hai bàn chân – phần từ mất cá chân trở xuống cùng với bộ phận sinh dục nam bị cắt thành khúc, tất cả được xếp gọn gàng.

Lần lượt được phát hiện tại những địa điểm giống như lần trước.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là, lần trước đặt trong một chiếc hộp gỗ, còn lần này thật sự được đựng trong hộp nhựa như đựng bánh mỳ.

Nhưng cũng giống lần trước, chiếc hộp nhựa được dán chéo hai tờ giấy niêm phong, bên trên viết hai chữ: Trời phạt.

“Mi phải căm hận đàn ông đến mức nào?” Ánh mắt dần rời khỏi những con chữ trên tập hồ sơ, Cung Khắc mơ màng như đang hỏi chính tên hung thủ hư vô chưa nhìn thấy kia.

Bên tai đột ngột vang lên một tiếng hét inh ỏi, âm thanh giống giọng Hạ Đồ nhưng lại vọng ra từ phòng 205 của Diệp Nam Sinh ngay sát vách.

Cung Khắc xuống giường, xỏ dép, mở cửa, rảo bước sang phòng Diệp Nam Sinh. Cánh cửa bị móc khóa kẹt chặt nhưng không đóng kín. Cung Khắc đẩy cửa ra, nhìn thấy Diệp Nam Sinh tay cầm dao phay, đang vật lộn với Hạ Đồ...

-----oOo-----

Chương 5: Quý ngài phòng 902

Nguồn: EbookTruyen.VN

”Cô phải nói ngay là cô đang mô phỏng lại hiện trường vụ án chứ...” Hạ Đồ thở dốc, ngồi phịch xuống mép giường. Cô ấy đang chéo hai tay vào nhau, lắc lắc cổ tay, “Thật sự nhìn không ra, gầy gò thế kia mà khỏe quá thể!”.

Diệp Nam Sinh cũng đang thở hồng hộc. Cô ngồi bệt dưới nền nhà, dựa lưng vào tường, sắc mặt trắng nhợt tạo cảm giác quái dị cho Cung Khắc y như đêm hôm trước. Cô còn mất nhiều thời gian lấy lại sức hơn Hạ Đồ, rất lâu sau mới cất giọng ồm ồm: "Bà Mục nói, trước khi tử vong, tim và hệ thống thần kinh của người chưa biết mình sẽ chết và người đã biết mình sẽ chết cho hai kết quả phản xạ hoàn toàn khác nhau trên cơ thể, phản ứng trên thi thể cũng có sự khác biệt tương ứng. Nếu tìm được quy luật bên trong thì có thể suy đoán được nạn nhân chết bất ngờ hay bị giết hại, thậm chí còn có thể đưa ra những căn cứ mang tính tham khảo quan trọng về việc hung thủ có phải người quen của nạn nhân hay không...“.

”Thần kỳ vậy sao! Quả nhiên là ngôi sao sáng.” Hạ Đồ huýt sáo một tiếng, nhưng không quên dạy dỗ Diệp Nam Sinh, “Kể cả vậy cô cũng không nên đích thân thử nghiệm chứ. Cô không nhìn được ánh mắt của cô lúc đó đâu, giống hệt như tay của người thứ ba đang cầm dao chém cô vậy“.

Nghĩ tới một Diệp Nam Sinh không khác gì thể thân, Hạ Đồ cố gắng kiềm chế cơn run rẩy.

”Dao đâu?” Diệp Nam Sinh làm như không nghe thấy lời Hạ Đồ nói, tự cúi đầu tìm con dao phay. Ánh mắt cô mơ màng, miệng không ngừng lầm bầm: “Tôi mượn dưới bếp đây, còn phải trả lại”.

Hạ Đồ ngao ngán, đang suy nghĩ xem lát nữa có cần lên mạng tra cứu không. Phải chăng tất cả học trò của “ngôi sao sáng” đều có điểm tập trung thần kỳ như vậy?

Họ dường như hoàn toàn không chú ý tới việc trong phòng còn có người thứ ba đang đứng.

Tuy vậy, đúng như đánh giá của Quan Sở, một giây phút nào đó, cảm giác về sự tồn tại của Cung Khắc cực kỳ thấp. Anh giống như một loài sinh vật không thuộc thế giới con người, chỉ vào một khoảnh khắc mới phát ra chút ánh sáng khiến người ta không thể xem nhẹ, còn hầu như mọi lúc anh chỉ là như một nhân vật bình thường tới không thể bình thường hơn. Có thể giống một nhân viên sửa ống nước, mặc bộ quần áo màu xanh lam với ống tay áo bạc phéch; hay một người buôn rau nào đó ngoài chợ, mang theo chất giọng khàn khàn rất nghề nghiệp.

Tóm lại, chỉ là một thành viên giữa biển người mênh mông, chẳng thể khiến người khác chú ý.

Giống như bây giờ.

Nếu anh cứ tiếp tục giữ im lặng, thật không biết phải tới khi nào hai người họ mới chú ý tới sự tồn tại của anh.

”Nghịch dao rất nguy hiểm.” Ra khỏi phòng vội vàng, cổ áo của Cung Khắc vẫn còn để mở, tay áo được xắn lên một đoạn tới khuỷu, chỗ ấy cũng nhợt nhạt như mu bàn tay. Quá trình giành giật ban nãy khiến trán anh túa ra một lớp mồ hôi mỏng, con dao phay đang được anh giữ bên bàn tay phải rõ ràng không phù hợp với gương mặt mang hình tượng nghiêm nghị, ít nói cười.

Không biết vì tạo hình kiểu “giết gà” của Cung Khắc quá khô hài, hay vì anh rõ ràng không giỏi trong việc giáo dục bằng lời nói. Tóm lại, Hạ Đồ đã cười phá lên, ngay cả khóe miệng của Diệp Nam Sinh cũng hơi cong cong.

Anh quả thật không giỏi giao tiếp với mọi người, nhất là phụ nữ. Thế là Cung Khắc thẳng thừng quay người đi ra cửa, “Tôi mang dao đi trả”.

Chưa tới bảy giờ, ánh nắng trải lên hành lang nhà khách một sắc màu tĩnh mịch. Những nơi có bước chân qua vang lên những tiếng cộc cộc của một nền nhà với chất gỗ đã nhiều năm tuổi.

Nhà bếp nằm ở vị trí tận cùng phía Đông tầng một. Cung Khắc đi qua đại sảnh sáng sủa, bước vào hành lang. Lúc đó, trong đại sảnh đang có mấy người ngồi bên bàn uống nước trò chuyện, tiếng cười nhát gừng bám riết phía sau.

Nhà khách được thiết kế kiểu nằm ngang, hành lang rất dài, phải khoảng mười lăm mét. Cung Khắc đi được vài bước thì trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng “rẹt”, ngay sau đó xung quanh chìm vào bóng tối.

Dường như có thể nghe được những câu trấn an khách hàng của nhân viên lễ tân và tiếng người đi kiểm tra cầu dao. Nhưng tất cả những âm thanh ấy đều không che lấp được tiếng cộc cộc nện xuống nền nhà ngay sau lưng.

Một bàn tay đặt lên vai Cung Khắc.

"Làm sao anh biết tên tôi?" Một chất giọng nhỏ nhẹ, luôn mang theo chút cảm xúc khác với tình hình hiện tại. Là Diệp Nam Sinh.

"Nhảy lầu rất nguy hiểm." Cung Khắc không suy nghĩ, trả lời ngay.

Phía sau là một sự trầm mặc dài lâu song hành cùng bóng tối. Giọng nói với vẻ không chắc chắn sau khi đã cố gắng suy đoán một lần nữa vang lên, “Anh sống ở nhà 902?”.

”Chúc mừng cậu đã trả lời chính xác”, Cung Khắc nhớ Quan Sở hay thích nói câu này, nó khiến anh ít nhiều cảm thấy được an ủi. Một người dù không quan tâm đến cảm giác tồn tại của mình đến đâu cũng không muốn mãi mãi bị coi là một tấm bảng trắng đưa qua lại trước mặt người khác.

Anh gạt đầu, sau đó nhớ ra cô không nhìn được, lại “ừm” một tiếng.

”Chủ nhà 902 chẳng phải là một bà cụ ư? Hay là một gia đình ba người có

đưa con bảy tuổi nhỉ? Nếu không cũng là tên nhóc miệng còn hơi sữa hay thích làm mấy trò nghệ thuật?” Diệp Nam Sinh tỉ mỉ đếm lại những người hàng xóm của mình qua từng ngón tay. Nhưng dù là ai, cô cũng cảm thấy không thể là Cung Khắc.

Cung Khắc không muốn giải thích với Diệp Nam Sinh đó đều là những người hàng xóm từ một năm về trước, thậm chí còn lâu hơn thế. Hơn nữa, nghe nói thời gian họ ở hầu như chỉ khoảng một tháng.

”Chết đuối rất nguy hiểm.” Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Nam Sinh ở hiện trường vụ án, Cung Khắc đã vẽ một dấu bằng giữa cô gái này và người tên “Nam Thanh” được viết trong cuốn tạp chí Chân tướng. Có thể nhận ra, cô đầy tâm huyết với sự nghiệp pháp y, thậm chí là nhiệt tình một cách điên cuồng. Suy nghĩ cho sự an toàn của cô, anh lên tiếng nhắc nhở.

”Năm ngoái tôi thử trò đó rồi.” Câu trả lời vẫn mang phong cách súc tích.

”Trói chặt rồi siết cổ cũng nguy hiểm.”

”Tháng trước tôi từng siết cổ.”

Mỗi người một câu, ung dung đứng trong bóng tối.

”Đừng có thử trò giật điện...”

”Ồ... Cái này thì đúng là chưa thử, lúc nào về tôi sẽ ghi lên lịch trình.”

...

Đường dây điện nhanh chóng được nối lại. Hạ Đồ chạy xuống hành lang tầng một, nhìn thấy dưới khoảng ánh sáng có một người cao một người lùn, một nam một nữ, một người nét mặt vô cảm càng lúc càng nghiêm nghị, một người phấn khích tới độ thể hiện ra ngoài bằng cả lời nói... Chủ đề cả hai đang thảo luận: Những cách thức tử vong.

Mọi người trong nhà khách đi ngang qua, đến thì từ tốn, đi thì cuống quýt, biểu cảm khiếp sợ.

Hạ Đồ cảm thấy kiếp trước Cung Khắc và Diệp Nam Sinh nhất định là kiểu bạn bè rất thân thiết với nhau, nếu không sao kiếp này có được kiểu

đôi đáp gần như đồng thanh đồng tiếng, cực kỳ tâm đầu ý hợp như vậy: “Quay lại đây!”.

Đề nghị của Hạ Đồ là: “Ăn cơm xong em sẽ đưa hai người tới quan sát hiện trường vớt xác”.

Diệp Nam Sinh đánh mắt nhìn Cung Khắc rồi nói: “902, anh cũng yêu nghề lắm đấy”.

Cung Khắc cảm thấy mí mắt mình vừa giật giật hai cái.

902? Gọi anh ư?

Bầu không khí thoải mái kết thúc vào lúc bảy giờ đúng.

Quận Du Hoài, con đường phía Đông miếu Tam Am.

Đầu thu, tiết trời se lạnh, trên đường bóng người thưa thớt.

Phía xa xa, có ngọn đèn đường tù mù đang lập lờ, giống như có thể hồng bất cứ lúc nào vậy. Cung Khắc nheo mắt lại, miễn cưỡng mới có thể nhìn rõ dòng chữ viết dưới ngọn đèn, bên trên tấm biển quảng cáo ở bên xe buýt: Trạm cuối - trường tiểu học miếu Tam Am.

Phía dưới dòng chữ Hán là con số 11 viết bằng kiểu chữ Latin to đoành. Ghế xe dài gần hai mét, bộ phận chính là bức tường quảng cáo che kính, khung mép, một tờ poster tuyên truyền rằng trắng sạch bị đè dưới tấm kính. Phần đỉnh dư ra một mái hiên khoảng nửa mét, dùng để che mưa gió. Mới khoảng bảy giờ mà ở bến không có một ai đợi xe. Gió chợt nổi lên, hàm răng lớn trắng lóa trên tấm biển quảng cáo như một con quái thú định ăn thịt người, âm u rùng rợn.

Đỗ xe xong, ngẫm nghĩ thế nào, Hạ Đồ lại quay trở về xe, bật đèn trước. Bỗng nhiên, cả một khoảng trống phía trước được rọi thành hai đường thẳng song song. Giẫm lên một trong hai đường, bóng Hạ Đồ phát phơ đi tới bên cạnh Cung Khắc. “Đó, kia chính là nơi hai lần phát hiện được mảnh xác vụn. Sau ngày 21 tháng 9, các tổng trạm trên đường 11 đều đã được chuyển tới nơi khác. Lần trước bọn em tới lấy chứng cứ, ông lão trông cửa của Tổng bộ đường 11 nói không còn ai lai vãng tới chỗ này nữa, cả chim cũng chẳng thấy con nào bay ngang.”

Khi nói tới câu cuối cùng, giọng điệu của Hạ Đồ rõ ràng mang chút tự giễu, phản ứng bình thường của một người mang danh Cảnh sát nhân dân mà không phá án được.

Nhìn theo hướng tay Hạ Đồ chỉ, một bức tường cũ có phong cách gần như hoàn toàn không phù hợp với thành phố Lâm Thủy đang trên đà hiện đại hóa đập vào tầm mắt Cung Khắc. Ánh đèn xe rọi đúng vào một góc nứt toác dưới chân tường, một khe rãnh rất lớn, nhưng lại không giống vết nứt tự nhiên.

”Kiến trúc thời những năm bảy mươi, rồi lại thường xuyên bị nước tiểu ăn mòn, cộng thêm thời tiết lúc khô lúc lụt của Lâm Thủy đã tạo thành kiểu nứt trông không mấy tự nhiên này.” Người nói là Diệp Nam Sinh. Cung Khắc thậm chí còn không kịp chú ý xem cô đã đi tới trước mặt mình từ khi nào.

Diệp Nam Sinh lúc này không biết đã moi từ đâu ra một cây đèn pin, soi vào một cục đất bùn vón rồi đưa lên mũi ngửi, “Ai nói không có người tới đây, mùi khai của nước tiểu vẫn còn mới!”. Diệp Nam Sinh bắn lớp đất ở đầu ngón tay đi với vẻ ghê gớm. Thấy còn chưa đủ, cô tiếp tục rút một tờ giấy ra, lau đi lau lại mấy lần mới cam tâm.

Đối với Cung Khắc, Diệp Nam Sinh mặc dù không thể hiện ra ngoài nhưng anh vẫn cảm nhận được một cách rõ ràng cảm xúc sau đây của cô: Dựa vào đâu mà đàn ông thích tiểu tiện chỗ nào thì tiểu tiện, thích đại tiện chỗ nào thì đại tiện, xong việc rồi là kéo quần lên bỏ đi? Tại sao đàn bà con gái lại không được làm thế?

Ở bất kỳ tình huống nào, điều kiện nào cũng yêu cầu nam nữ bình quyền một cách vô điều kiện, loại người điển hình cho chủ nghĩa nữ quyền. Đây chính là ấn tượng mới mà Diệp Nam Sinh để lại cho Cung Khắc sau một quá trình tiếp xúc.

Cô còn thú vị hơn cả tưởng tượng.

Cung Khắc ngồi xuống, cũng vón một cục đất ở chân Diệp Nam Sinh. Đầu tiên, anh lấy tay vân vê, có cảm giác ươn ướt, sau khi đưa lên mũi ngửi thì đích thực là mùi chua của nước tiểu. Kết hợp với tình hình thời tiết hôm đó của Lâm Thủy, Cung Khắc nói với Hạ Đồ: “Liên lạc với đội

lấy mẫu vật của phía pháp y, mang về làm hóa nghiệm“.

”Thầy Cung, thầy thật sự coi thường các đồng chí nữ sao ạ? Nam Sinh chẳng phải là pháp y ư?” Hạ Đồ cũng lấy ra hai cây đèn pin, cây đang bật sáng được khua một vòng phía sau lưng Cung Khắc.

Cung Khắc quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Nam Sinh đã thu thập xong chứng cứ bỏ vào túi, nhướn mày nhìn anh.

Anh rất coi trọng chủ nghĩa đàn ông.

Không phải... Có lẽ chỉ một chút thôi.

Hai ánh mắt nhìn nhau qua lại, Cung Khắc đầu hàng trước. Anh đón lấy cây đèn pin Hạ Đồ đưa, soi bốn phía bên trong như đang tìm kiếm thứ gì.

”Thầy Cung, thầy tìm tỉ mỉ như vậy là nghi ngờ hung thủ từng quay lại hiện trường ư? Chẳng lẽ hấn lại lớn mặt đến thế?”

”Không phải không có khả năng này. Một số sát thủ biến thái trong thời kỳ chờ đợi vẫn thích đi qua nơi cũ để tìm lại sự kích thích và khoái cảm.”

Năm 1956, tại Anh xảy ra hàng loạt các vụ đột nhập vào nhà cướp của giết người, tổng cộng có bảy nạn nhân. Ba trong số đó, phía cảnh sát phát hiện được dấu vết hung thủ đột nhập một lần nữa.

Vụ thảm án xảy ra năm 1984 tại Yokohama Nhật Bản, trước sau hung thủ đã đột nhập trở lại hiện trường vụ án tới ba lần. Hai lần sau, cảnh sát đều tìm được giấy vệ sinh có dính chất dịch của hung thủ để lại gần đó sau khi tự tìm khoái cảm.

Cung Khắc đã nghiên cứu tâm lý tội phạm nhiều năm, nhận thức được sâu sắc nhất là, từ góc độ của kẻ phạm tội, càng là hành vi không nên xảy ra trong mắt người bình thường, chúng càng cho là hợp lý nhất.

Ánh trắng như một dòng nước lạnh lẽo chảy tràn xuống mặt đất. Nó vẫn ở tít trên cao, dường như vĩnh viễn chẳng thể thấu hiểu những nỗi đau khổ nơi trần thế.

Cung Khắc đã kiểm tra xung quanh gần xong, đang chuẩn bị đứng dậy gọi

Hạ Đồ chở họ tới địa điểm kế tiếp. Bỗng nhiên, sống lưng lạnh toát, cảm giác bị ai đó nhìn lên khiến anh lập tức quay người, đồng thời giờ đèn pin lên.

Chính là khe rãnh nứt toác đó, bây giờ nó bị ánh đèn rọi qua, bốn phía xung quanh bức tường nhợt nhạt yếu ớt như dương mặt một người già khắc khổ.

Hạ Đồ nhận ra sự khác thường bèn chạy tới, “Thầy Cung, có phát hiện gì mới phải không ạ?”.

Sắc mặt Cung Khắc bình thản tới mức tựa hồ vĩnh viễn không có biểu cảm, nhưng lời nói của anh lại khiến một nữ cảnh sát hình sự đã có hai năm trong nghề như Hạ Đồ rợn người.

Cung Khắc chỉ vào vết nứt, nói: “Chỗ đó, ban này có một con mắt”.

-----oOo-----

Chương 6: Cướp tiệm vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Lan Anh 2203

Cung Khắc vừa dứt lời, gương mặt Hạ Đồ lập tức biến sắc.

Cô ấy lập tức có phản ứng.

Uốn gối, duỗi chân, leo trèo, vượt tường, sau khi bốn động tác này được hoàn thành liền một mạch, Hạ Đồ đã biến mất trước mặt hai người còn lại.

Gió đêm thổi vi vu, thiếu đi ánh sáng của một ngọn đèn pin, vô hình trung khiến người ta càng cảm thấy thêm phần rùng rợn.

“Sao anh không đi?” Diệp Nam Sinh dịch dịch dịch chân, hỏi Cung Khắc. Đế giày của cô cọ lên lớp sỏi dưới mặt đất, phát ra những tiếng ken két. Sau khi bóng tối được khuếch đại, thứ âm thanh ấy càng thêm rõ rệt, như tiếng ai đang mài răng, mài răng của Cung Khắc.

Cung Khắc tự cho rằng mình là người hoàn toàn không có tế bào vận động. Hai môn thể thao duy nhất là sở trường của anh trong đời: một là tản bộ, hai là tập thể dục, nhưng chỉ giới hạn trong phần hít thở mà thôi.

Lấy một câu nói của Quan Sở để hình dung về Cung Khắc, chính là: Chỉ cần anh không chết thì anh chính là người yêu vận động nhất trên thế giới. Bởi vì không giây phút nào anh không thở hỗn hển.

Thế nên khi Diệp Nam Sinh chất vấn anh vì sao thân là nam giới lại không đuổi theo nhân vật khả nghi, để cho một cô gái đêm hôm tối tăm phải truy lung thì Cung Khắc bèn thẳng thừng đáp lại một câu: “Không phải sở trường”.

Anh không cho rằng cứ là đàn ông thì việc gì cũng biết làm, con người có mặt hạn chế là lẽ đương nhiên.

Diệp Nam Sinh nhún vai bỏ đi, xem ra là định đi chi viện cho Hạ Đồ. Cung Khắc định gọi cô nói đừng đi, nhưng tới khi anh thật sự ử ra được một cái có thì Diệp Nam Sinh đã biến mất từ lâu.

Gặp chướng ngại trong giao tiếp có lúc quả thực khiến người ta sầu não.

Cung Khắc mím môi, một lần nữa ngồi sụp xuống, bắt đầu công việc. Công việc của anh chính là tìm ra tên hung thủ biến thái có thủ đoạn giết người tàn ác từ những chi tiết nhỏ nhất.

Nhưng mà ...

Nếu như chủ nhân của con mắt có liên quan tới vụ án hoặc nó vốn thuộc về hung thủ, vậy thì nó đang nhìn cái gì? Quan sát xem việc phá án của cảnh sát đã tiến triển đến đâu ư? Cách lý giải này rõ ràng dù đứng ở nhiều góc độ cũng không trơn tru.

Cung Khắc bỏ đèn pin xuống, ghé mặt tới một vị trí cực sát với vết nứt. Bờ tường lâu năm tỏa ra một thứ mùi vị khó chịu, nhức mũi rõ rệt, nhưng anh vẫn giữ biểu cảm bình thường giống như chẳng nghĩ thấy gì vậy.

Bờ tường này dày khoảng nửa bàn tay, chỗ rộng nhất nứt khoảng ba đốt ngón tay. Sắc trời u ám. Từ bên tường, Cung Khắc miễn cưỡng nhìn từng

căn ký túc cũ kỹ nằm kề sát bên nhau trong sân tổng trạm giao thông công cộng đường 11. Khi bóng tối trải dài khắp núi, những nóc nhà chỉ được sửa chữa nửa vơi hết như những chiếc chảo thủng đáy, chụp lên phía trên khu nhà làm việc ba tầng sát phía Đông như một bệnh nhân hói đầu, bên cạnh là một chiếc xe buýt sắp hỏng.

Cửa xe đã vỡ từ lâu, chẳng biết người nào chơi trò ác ý dán lên đó đủ các tờ báo màu trắng xám. Gió nổi lên, những tờ báo không được dán chắc bay phần phật như những lá cờ.

Những đặc điểm này dường như rất phù hợp với một đơn vị liên tiếp hai lần liền trở thành hiện trường phát hiện án đầu tiên. Tin đồn nổi lên khắp nơi, không còn ai dám bắt xe tới đây. Họ lập tức quyết định di dời, còn chẳng kịp sửa cho xong khu nhà làm việc và giải quyết đồng xe cũ kỹ.

Nhưng cứ có chỗ nào đó bất thường.

Cung Khắc cúi đầu suy nghĩ theo thói quen, đúng lúc một cơn gió thổi tới làm sóng lưng anh lạnh toát, cảm giác bị ai đó theo dõi ban nãy lại xuất hiện. Anh đột ngột ngẩng đầu, một con mắt chỉ cách đó đúng một bức tường đang nhìn anh.

Đôi mắt rất to, hai màu trắng đen rõ ràng “dán” chặt vào mắt anh.

“Cẩn thận phá hỏng dấu vết hiện trường.” Sau ba giây nhìn thẳng vào nhau, Cung Khắc bất ngờ đứng dậy, nói với phía bờ tường bên đó.

“902, so với tướng mạo của anh, con người anh còn nhạt nhẽo hơn.”

Cung Khắc không nhìn thấy Diệp Nam Sinh nhưng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nháy mắt, cảm thán trò đùa ác ý của cô ấy trong bóng tối đã thất bại. Quả thực, so với người bình thường, hoặc nếu mở rộng phạm vi thêm một chút, so sánh với tuyệt đại đa số mọi người thì Cung Khắc rất bạo. Trên đời này, hầu như chưa tồn tại người hay chuyện gì có thể khiến anh sợ đến ngã ngựa.

Vì thế, giọng nói tiếp theo đó của Diệp Nam Sinh bắt đầu toát ra tâm trạng ủ dột sau khi thách thức thất bại.

“Ước lượng bằng mắt thường thì cỡ giày vào khoảng 24-25, là loại giày

thể thao, hiệu Anta. Tối quá, tôi không nhìn rõ được hoa văn cụ thể dưới đế giày, nhưng chung quy vẫn là một đôi trong bộ sưu tập mùa hè năm năm trước, nếu không phải đôi V-5760012 thì cũng là S-7595112 ... Còn về chiều cao cân nặng thì cần đo lường cụ thể áp lực của mặt đất rồi trừ đi diện tích bình quân mới có thể tính toán được đại khái. Dĩ nhiên, không loại trừ sai lệch do thói quen tạo lực của người này.”

“Rầm” một tiếng, Diệp Nam Sinh biến mất trong chốc lát đã treo tường quay trở lại bên cạnh Cung Khắc.

“Cô không đi tìm Hạ Đồ?” Ngữ khí Cung Khắc vẫn thẳng tuột nhưng đó lại là một câu hỏi.

Diệp Nam Sinh nhún vai:”So với việc bắt hung thủ phá án, tôi giỏi cái này hơn”. Nói rồi cô hất ngón tay cái, chỉ vào bức tường phía sau.

Hạ Đồ trở về tay không, ít nhiều có chút thất vọng. Các đồng nghiệp nhận được thông báo đến đây đang khám nghiệm hiện trường, có cả pháp y thu thập chứng cứ. Cô ấy đứng bên cạnh chiếc Hyundai, đá bay một viên sỏi, “Một chút nữa thôi, suýt nữa tôi đã bắt được hần”.

“Chưa chắc đã liên quan tới vụ 9-21.” Trực giác cộng thêm những suy đoán nhất định dựa trên một vài căn cứ nói với Cung Khắc như vậy.

“Nhưng lỡ như có liên quan thì sao!” Hạ Đồ cố chấp cho rằng sự tắc trách của mình đã khiến cho việc phá một vụ án vốn đã nhiều bí ẩn như thế này càng trở nên mù mịt.

Cung Khắc từng đọc một cuốn sách phương Tây viết về những vụ án của cảnh sát, trong đó có một câu mà anh nhớ tới tận bây giờ, câu đó như thế này: Dù một người đàn ông có hoàn hảo như thần thánh, nhưng khi vợ anh ta chết ở Seattle mà bản thân anh ta ở tận Anh quốc xa xôi, cảnh sát vẫn sẽ nghi ngờ anh ta đầu tiên, luôn luôn như vậy.

Cuốn sách đó tên là “Body of Evidence”, cái tên được dịch ra theo Cung Khắc thấy là cũng tạm chấp nhận được “Nữ pháp y cấp cao” (*). Tác giả là Patricia Cornwell, một người Mỹ.

(*): Tên tác phẩm “Body of Evidence” được đặt tại Trung Quốc.

Một người Mỹ đã chỉ ra được một sai lầm mà gần như tất cả các cảnh sát đều mắc khi gặp phải khó khăn.

“Em nên học cách tạm dừng và lọc bỏ.” Lúc học ở trường cảnh sát, Cung Khắc rất hiếm khi đưa thẳng lời khuyên cho sinh viên. Hôm đó chẳng biết bị thứ gì ảnh hưởng mà anh đã phá lệ. Có lẽ là bị sự vô tư và sự thể hiện những tố chất chuyên nghiệp khác của Diệp Nam Sinh ảnh hưởng chăng? Có lẽ vậy, chắc là thế, có thể lắm chứ.

Cuối cùng Hạ Đồ chấp nhận lời khuyên của Cung Khắc, để lại tàn cuộc tại còn đường miếu Tam Am cho các đồng nghiệp.

Tám giờ kém mười lăm phút, một chiếc Hyundai Bắc Kinh màu đen rời khỏi quận Du Hoài, đi thẳng về hướng Bắc. Chẳng bao lâu sau, nó đã tiến vào địa phận quận Bắc Thành.

Trên bộ hồ sơ tài liệu có ghi chép, địa điểm vút xác thứ hai của cả hai vụ án 8-25 và 9-21 đều nằm trên con đường nhánh Thập Tam Lý, góc Đông Bắc, quận Bắc Thành.

Đúng tám giờ tối, trên con đường này dường như chỉ mới vừa bắt đầu ngày mới, vô số các cửa hàng nằm kề nhau bật đèn sáng trưng, quả thực là sáng trắng như ban ngày. Sau khi vút bỏ được tâm trạng ủ dột, Hạ Đồ giữ vững tay lái, kiểm soát tốc độ cho xe từ từ tiến lên.

“Giờ này muốn tìm chỗ đỗ xe trong đường Thập Tam Lý là khó nhất.” Trong miệng Hạ Đồ chẳng biết từ lúc nào bỗng có thêm một cọng cỏ. Cô ấy cắn trong miệng, rướn cổ lên, hết nhìn bên trái lại ngó bên phải.

Con đường rất dài, bên đường lại toàn những chiếc xe dường như vĩnh viễn không bao giờ di chuyển vậy.

Tìm suốt mười mấy phút, cuối cùng Hạ Đồ cũng giành được chỗ đỗ nhân lúc một chiếc Bentley đang cướp đường.

“Con người còn không phân biệt sang hèn, chỗ đỗ xe lẽ nào lại khinh xe mình là đồ nội?” Hạ Đồ chỉ tay về phía đường đối diện, một chiếc thùng rác lập tức lọt vào tầm ngắm của Cung Khắc.

Đó là loại thùng rác hình ống bằng nhựa, thậm chí cũng đã “có tuổi”.

Dòng chữ “bảo vệ môi trường” hướng thẳng sang phía bên đường này bị đủ các loại thức ăn nước uống lâu ngày bôi bẩn, xanh xanh trắng trắng dưới ngọn đèn đường, chỉ để lại một vết tích mờ mờ.

Cung Khắc sải bước đi về phía nó.

Trong lúc anh bước qua ngã tư, cánh cửa lớn của nhà hàng KFC với tấm biển lớn màu đỏ ngay bên cạnh bị đẩy ra rồi lại đóng vào. Một bạn nhỏ được phụ huynh nắm tay dắt đi, còn tiện tay vứt chiếc cốc đựng kem mút dâu tây còn thừa đi.

“Bộp” một tiếng, chiếc cốc nhựa đập vào cạnh thùng, rơi xuống nền gạch bên cạnh thùng rác.

Trước mắt Cung Khắc mờ đi, anh mơ hồ nhìn thấy một chiếc túi ni lông màu đen đựng con người, tai trái và mười đầu ngón tay đứt rời bày ra trước mắt. Trước đây không phải anh chưa từng gặp những vụ chặt xác, thậm chí còn có vụ hung thủ băm nát người ta thành hơn tám trăm mảnh vụn. Nhưng mấy vụ án đó có một điểm khác biệt rõ rệt so với vụ 8-25. Mảnh xác phát hiện được trong vụ 8-25 chỉ là một bộ phận rất nhỏ trên cơ thể. Vì sao cứ phải là những cơ quan này bị vứt bỏ? Vì sao cứ nhất định chọn những địa điểm này?

Cung Khắc chìm vào suy nghĩ.

Sau lưng bỗng có tiếng nhạc. Ánh mắt Cung Khắc sáng lại như bình thường, anh quay đầu.

Tiếng nhạc phát ra ở ngay cửa nhà hàng KFC cách họ chưa tới hai mét. Một chàng trai có vẻ còn là sinh viên ngưng ngập tặng bó hoa cho cô gái cũng trạc tuổi cậu ấy.

“Hôm nay là ngày thứ một trăm chúng ta quen nhau, một trăm ngày trước khi làm thêm ở đây anh đã gặp em. Bây giờ anh đứng ngay tại nơi này hỏi em: Dù cho một trăm ngày thứ một trăm qua đi, em vẫn đồng ý ở bên cạnh anh chứ?”

Đám bạn xung quanh của anh chàng giúp cậu ấy hô hào: “Đồng ý đi, đồng ý đi ...”.

Cô gái nhanh chóng bị hạ gục. Cả đám lại rời đi trong ồn ào, để lại Hạ Đồ mê mẩn đứng bên cạnh, “Lãng mạn quá ...”.

“Cả một bó hoa to đùng, lãng phí.” Diệp Nam Sinh và Hạ Đồ đang bước trên hai con đường đại lộ, một bên chuộng tinh thần, một bên ưa vật chất, muốn giao hòa thật quá khó khăn.

“Cô không thấy lông mi chàng trai đó dài thế nào đâu, cô gái đó thật may mắn.”

“Lông mi của 902 còn dài hơn cậu ta. Tôi từng giải phẫu thi thể của một người chồng bị vợ và tình nhân đồng lõa cùng siết cổ anh ta tới chết, lông mi của anh ta còn dài hơn cả 902.”

“902 là ai?”

Diệp Nam Sinh chỉ tay về phía Cung Khắc.

Thế mới nói, không phải tất cả mọi thứ đều có thể tùy tiện kết hợp với nhau. Ví dụ như lông mi, Cung Khắc cùng với ... thi thể.

Hạ Đồ nhìn về phía Cung Khắc với vẻ ái ngại. Mặc dù cô ấy ủng hộ phái nữ, nhưng Cung Khắc là chuyên gia được tổ chuyên án đặc biệt mời về giúp đỡ phá án, cô ấy mà chọc giận người ta là phải chịu trách nhiệm.

Cũng may người cứ luôn treo ngược tâm hồn không phải chỉ có một mình Diệp Nam Sinh, Cung Khắc cũng đang âm thầm thất thần, dường như miệng còn lẩm bẩm gì đó.

Hạ Đồ lại sát gần, loáng thoáng nghe thấy một chữ: Kỷ niệm.

Cô ấy vốn định hỏi Cung Khắc phải chăng anh đã có phát hiện gì mới. Không may, đúng lúc đó, Đới Minh Phong gọi tới.

Thì ra Đới Minh Phong bị cấp trên gọi về răn dạy, vừa thoát được ra ngoài cách đó không lâu. Anh ấy còn chưa kịp về nhà khách tìm Cung Khắc thì đã nhận được điện thoại của đồng nghiệp gọi tới từ quận Du Hoài.

Bây giờ anh ấy gọi cho Hạ Đồ là để hỏi xem họ đang ở đâu.

“Bọn em đang ở phía đường nhánh Thập Tam Lý, lát nữa nếu thời gian cho phép, có thể bọn em còn tới công viên Tùng Lâm, Giang Bắc xem sao.”

“Không cần đi nữa.” Đới Minh Phong thở hồng hộc như vừa chạy bộ xong, “Tôi vừa từ bên đó tới, có tai nạn giao thông nghiêm trọng trên cầu Giang Bắc, mấy chiếc xe buýt đâm vào nhau, thiệt hại về người không ít. Bây giờ xe cứu hỏa và cấp cứu đều đang vội tới đó. Con đường này e là không thể hết tắc ngay được”.

“Thầy Cung ...” Hạ Đồ che ông nghe lại, định truyền đạt lại ý của Đới Minh Phong, không ngờ bị đối phương hỏi ngược lại một câu trước.

“Hai mươi năm trước ở đây có những cửa hàng gì?”

Hạ Đồ lập tức ngây người, sững ra một lúc. Một người xiêu vẹo đi ngang qua bên cạnh đâm vào cô ấy.

“Xin lỗi.” Người đó thấp giọng nói một tiếng.

Trước khi vào đội cảnh sát hình sự, Hạ Đồ từng làm một thời gian trong đội chống cướp giật. Trực giác nghề nghiệp nói cho cô ấy biết, kẻ đó chính là phần tử tội phạm.

“Đứng lại! Nói cậu đó! Dám chạy hả, cảnh sát đây!”

Ngày hôm nay, Hạ Đồ dường như cứ phải chạy suốt.

Không còn Hạ Đồ, Cung Khắc đành tạm gác nghi vấn trong lòng lại, bắt đầu dung ánh mắt ngăm cứu xem xét tỉ mỉ ngày hôm nay – cách vự 8-25 đã hai mươi năm.

Xét về vị trí địa lý, thùng rác có vẻ như nằm ở một vị trí khá nổi bật trên con đường nhánh Thập Tam Lý, hai bên lần lượt là quán KFC và một cửa hàng thời trang nữ. Cửa hàng trang treo một tấm biển rực rỡ đèn, bên trên viết hoa hai chữ tiếng Anh: Wonder Land. Trong tủ kính của cửa hàng có bày mấy mannequin, bên trên được mặc bộ trang phục mùa đông, sớm hơn thời tiết một mùa.

“Vương quốc ước mơ – thương hiệu của Quảng Châu, xây dựng ý tưởng

biến mỗi một cô gái công sở thành nữ hoàng của quốc gia trong mơ. Mỗi năm đều đưa ra những mẫu thiết kế chính khác biệt, ví dụ như thiết kế của mùa hạ năm nay là tầng tầng tơ lụa xuyên thấu tạo hình lưới, chất liệu tạo cảm giác mềm mại, khuyết điểm là dễ dính lông động vật như chó, mèo ... Thương hiệu này nghiêng về phong cách đậm màu, khách hàng chủ yếu là tầng lớp nữ giới cấp lãnh đạo hoặc hạng trung.” Người lên tiếng dĩ nhiên là Diệp Nam Sinh đang đứng cạnh Cung Khắc.

Cảm nhận được ánh mắt của Cung Khắc, Diệp Nam Sinh nhún vai, “Năm ngoái tôi giải phẫu một nạn nhân nữ, tìm ra hung thủ chính nhờ vào sợi vải phát hiện được trên quần áo của cô ấy”.

Cung Khắc vẫn nhìn cô.

Bị nhìn đến mất tự nhiên, Diệp Nam Sinh quay người lại, “Là một pháp y, nắm bắt được những thứ này đôi khi có thể tránh phải làm rất nhiều công việc vô ích”.

Cuối cùng, ánh mắt sau lưng cô đã biến mất.

Đứng bên cạnh nhà hàng KFC, nhìn sang bên kia đường, Cung Khắc đang nghĩ vì sao tối ngày 21 tháng 9, camera giám sát của con đường này kiểm tra, sửa chữa tập thể một cách trùng hợp đến vậy? Lẽ nào thật sự không có ai tận mắt nhìn thấy hung thủ ư?

Nhưng ngoài miệng anh lại nói: “Thật ra cô cũng thích”.

Anh dùng ánh mắt để nói với cô rằng, anh biết hết.

“... 902, đừng tưởng anh có thể đọc hiểu suy nghĩ của người khác.” Diệp Nam Sinh đứng ngang hàng với Cung Khắc. Cô ngẩng cao đầu, cố gắng để ánh mắt mình có thể nhìn tới vai Cung Khắc, “Tôi nói cho anh biết, tôi không thích”.

Có trời biết, có lúc đôi lòng đã trở thành một thói quen, có trời biết Diệp Nam Sinh không muốn bị người ta nhìn thấu, nhưng trời cũng biết tất cả đều hơi khó.

Bầu không khí trầm mặc bất chợt lan tỏa giữa hai con người. Diệp Nam Sinh phát hiện ra tiếp xúc với con người mới gặp chưa tới hai mươi tư giờ

như anh ... rất nguy hiểm.

Cô không biết nên nói gì.

Lúc này cửa hàng vàng bạc bên kia đường bỗng vọng tới hai tiếng “Pằng ... Pằng”.

Là tiếng súng.

Trước đây Diệp Nam Sinh từng được nghe tiếng súng một lần, vang dội như nổ tung trời vậy. Trong tầm mắt xuất hiện ba kẻ bịt mặt. Dáng vẻ của chúng vội vã, nhanh chóng leo lên một chiếc xe đỗ bên đường.

Xe khởi động rất nhanh, mới rồ ga hai tiếng đã lao vút đi được mấy mét.

Diệp Nam Sinh rất muốn báo cảnh sát nhưng còn chưa kịp lấy di động ra, cánh tay cô đã bị ai đó nắm chặt.

Đây là lần đầu tiên Diệp Nam Sinh thấy Cung Khắc hưng phấn như vậy, miệng anh hơi hé mở, môi dưới run lên một cách không tự chủ, hoàn toàn khác với biểu hiện phấn khích của một người bình thường. Nhưng Diệp Nam Sinh vẫn nhận ra cảm xúc của anh.

Dáng vẻ đó không đẹp cho lắm, có chút giống người mắc bệnh Parkinson.

“Cô biết lái xe chứ?”

“Biết ... biết, làm sao?” Diệp Nam Sinh không thích tiếp xúc cơ thể với người sống, thế nên giờ phút này, thứ đang nắm cổ tay cô như một chiếc bàn là làm người ta đau đớn bỏng rát.

“Chúng ta phải đuổi theo đám cướp đó.” Cung Khắc kéo cô tới bên chiếc Hyundai của Hạ Đồ, “Cô lái xe”.

“Tôi lái? Vì sao không phải là anh?”

“Vì trước khi lái, tôi sẽ giúp cô mở cửa xe.” Nói rồi, Cung Khắc nghiêng đầu, khuỷu tay trái gập lại thành một độ cong kỳ dị như một đường vòng. Diệp Nam Sinh nhanh chóng hiểu được ý anh. Cô định ngăn cản, tự tay làm sao? Phá cửa kính tìm thứ gì mà chẳng được, mặc dù sẽ tốn chút thời

gian.

Nhưng cô vừa mới gọi một tiếng “902”, Cung Khắc đã giơ “đường vòng” ấy lên nhắm thẳng cửa xe.

Sau đó là một tiếng rầm.

Thủy tinh xé rách da thịt, cánh tay trái của Cung Khắc đung đưa giữa không trung như một con rối được gấp bằng giấy. Dáng vẻ ấy tựa hồ chỉ cần gió to lên một chút là anh dễ dàng “gãy cánh”.

“902, anh thần kinh à? Không biết tìm đá sao?”

“Lấy tay tôi nhanh hơn.” Nói rồi, Cung Khắc lấy tay còn lại mở thắng cửa xe, đẩy Diệp Nam Sinh lên xe, “Nghe đây, tôi muốn tìm được manh mối của vụ 9-21 từ mấy người đó. Thế nên Diệp Nam Sinh, bây giờ, chúng ta, đuổi theo bọn chúng, chặn bọn chúng lại”.

Niềm phân khích khiến hơi thở của Cung Khắc trở nên ngắn ngủn, giọng nói lạnh như băng của anh lại truyền tới tai Diệp Nam Sinh qua chính những hơi thở gấp gáp ấy, trái tim cô cũng căng thẳng theo.

Đây là lần đầu tiên Diệp Nam Sinh cảm thấy ba con số tầm thường “902” và điên rồ có liên quan với nhau.

Quan trọng là, kiểu điên rồ này có thể lây nhiễm.

-----oOo-----

Chương 7: Sơn dưỡng dành cho thiếu nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gió sượt qua vành tai, để lại một loạt những tiếng “vù vù”.

Diệp Nam Sinh tiện tay sờ lên mặt, là mảnh thủy tinh vỡ dính máu, máu người, của cô.

”902, hôm nay nếu không may tôi chết, có được coi là hy sinh vì nhiệm vụ

không?”

Cung Khắc không trả lời cô ngay mà lấy cánh tay phải không bị thương giúp Diệp Nam Sinh điều chỉnh vô lăng, sau đó nói hai chữ, “Không đâu”.

”Tôi biết ngay mà, mà cứ cho là được công nhận đi nữa, thì với tính cách của bà Mục đó, dù có bắt ép cũng phải giành danh hiệu 'hy sinh vì việc nước' này cho mình.” Diệp Nam Sinh tăng tốc lên gấp đôi, chiếc xe gần như đã mất hút trong tầm mắt lại xuất hiện ở phạm vi có thể nhìn thấy được.

Dường như đôi phương đã phát hiện ra chiếc Hyundai chẳng mấy nổi bật ở phía sau đang bám theo. Cửa xe bật mở, một tên thò đầu ra, giơ súng lên, bắn hai phát về phía Cung Khắc.

Một viên đạn men theo bánh xe bên phải, sượt qua mép, một viên làm vỡ thẳng chiếc gương chiếu hậu phía bên phải xe Hyundai, lại là vỡ thủy tinh.

Thật nguy hiểm.

Cánh tay bị thương của Cung Khắc được gác lên giữa hai bàn tay đặt trên vô lăng của Diệp Nam Sinh, tay phải giữ giúp vô lăng. Quá nửa người Diệp Nam Sinh gần như được Cung Khắc che chặt, việc nhìn đường trở nên khó khăn. Cô bất mãn kháng nghị, “Này, 902, anh làm vậy sao tôi lái xe!”.

”Có tôi ở đây, cô không chết đâu.’ Giọng nói lạnh lẽo của Cung Khắc bị hòa lẫn bởi tiếng gió ầm ầm như dòng nước xiết thổi vào trong xe. Diệp Nam Sinh hầu như không nghe rõ anh đang nói gì, nhưng trong tiềm thức, cô biết, tư thế hiện tại của Cung Khắc thật ra đang bảo vệ, làm khiên chắn cho cô.

Cô bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Máy bộ đàm trong xe vọng ra tiếng người nói, rè rè cùng với tiếng dòng điện, chính là trung tâm chỉ huy 110 mà Cung Khắc vừa liên lạc khi lên xe.

”056, 056, báo cáo vị trí hiện tại, báo cáo vị trí hiện tại.”

”Gần số nhà 580 đường Tùng Nguyên Đông quận Bắc Thành, xe nghi

phạm vượt qua Carrefour, ước chừng...” Cung Khắc nhìn đoạn đường phía trước, trầm ngâm một giây. Sau giây lát suy nghĩ, trong đầu anh xuất hiện tuyến đường duy nhất bọn cướp có khả năng tháo chạy.

Anh không thả tay khỏi vô lăng, mà khom lưng với vẻ khó khăn, cúi sát xuống bộ đàm, dường như có thể chắc chắn rằng đầu kia có thể nghe rõ từng chữ anh nói. Cung Khắc nói với giọng to hơn bình thường rất nhiều: “Trung tâm chỉ huy, xin chi viện cảnh sát đường thủy tại cửa vào quận Bắc Thành gần cầu lớn Giang Bắc. Khoảng hai mươi phút nữa, bọn chúng sẽ tới đó”.

”Đợi đã.” Nhân viên liên lạc dường như chưa bao giờ bị ra lệnh như vậy, có chút bất ngờ, “Thông tin chính xác chứ? Nếu không bắt được người thì phải làm sao?”.

”Còn mười chín phút.” Cung Khắc thẳng thừng giật tung bộ đàm. Nếu cái máy ấy có sinh mạng, e là bản thân nó cũng chẳng hiểu, vì sao một giây trước thứ dụng cụ truyền tin là mình vẫn còn được coi trọng đến vậy mà một giây sau đã bị chủ nhân chán ghét vứt bỏ như giẻ rách.

”902, tôi thật sự bắt đầu phục anh rồi đấy, phá hoại thiết bị của cảnh sát, ban nãy ấy, chẳng kém việc thẳng thừng cúp máy của Trưởng Công an thành phố là bao.” Diệp Nam Sinh mỉm cười, giọng điệu chẳng hề giống khâm phục mà giống như đã bê sẵn ghế chuẩn bị ngồi xem trò vui thì đúng hơn.

Thật ra Diệp Nam Sinh chẳng có thành kiến gì với Cung Khắc, chỉ có điều cô không tin anh thật sự giỏi như thần, ngay cả đường đi nước bước của đám cướp cũng có thể nghĩ ra.

”Diệp Nam Sinh, cô có sợ chết không?” Cung Khắc hỏi cô.

Diệp Nam Sinh nhún vai, nếu cô sợ chết thì đã chẳng trở thành một pháp y Diệp Nam Sinh như bây giờ.

Nhưng... cô đâu có nói là cô không sợ nước!

Khi cầu lớn Giang Bắc đã gần ngay trước mắt, rồi khi chiếc Hyundai đã lái sóng đôi với xe của bọn cướp, khi mà mắt cô rõ ràng nhìn thấy lỗ súng đen ngòm của bọn chúng giơ về phía mình thì ngoài việc nghe theo sự sắp xếp

của Cung Khắc, đâm thẳng vào bọn chúng với tốc độ lớn nhất để chúng bị bắn ra ngoài, cô chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Về sau, theo như những người tận mắt chứng kiến và tham gia cứu hộ vụ tai nạn giao thông thảm khốc trên cầu Giang Bắc thì tài xế của chiếc Hyundai Bắc Kinh có lẽ đã nhầm chân phanh thành chân ga, sau đó không may đâm vào một chiếc xe quốc nội khác, khiến cả hai xe đều rơi xuống lòng sông.

Tiêu đề bài phỏng vấn với cái tên Thảm kịch vì khả năng lái tồi tệ, các kỳ thi cấp bằng lái xe phải chăng nên được nâng cấp độ khó? đã được đăng chinh ỉnh lên mặt báo sáng ngày hôm sau. Nhưng cũng chính trên tờ báo thành phố buổi tối cùng ngày, Tòa soạn đã thanh minh, đính chính bài viết lúc sáng, đồng thời đăng một bài viết với tiêu đề được đổi thành Cảnh sát Lâm Thủy uy nghiêm trở lại, đám cướp tiệm vàng chưa đầy một tiếng đồng hồ đã lập tức sa lưới.

Dĩ nhiên sau đó, với tư cách là người lập công, Diệp Nam Sinh được lãnh đạo biểu dương. Nhưng lúc này đây, bị ngâm mình dưới làn nước đen ngòm và lạnh buốt, cô chỉ cảm thấy khó thở.

Cô đã nói dối Cung Khắc, cô từng thử qua rất nhiều cách chết, cũng từ thử chết đuối, nhưng thí nghiệm mới được một nửa thì thất bại. Mỗi người dù ít dù nhiều đều sợ hãi một thứ gì đó. Diệp Nam Sinh thì sợ nước.

Trước khi rơi xuống nước, Cung Khắc đã mở cửa xe trước, thế nên rơi xuống sông, họ không bị chìm tận đáy cùng với chiếc xe hơi công kênh thô kệch. Các cảnh sát đường thủy vội vàng vây bắt đám cướp vàng, chỉ có một vài nhân viên tìm kiếm tiến về phía họ.

Bốn bề tăm tối, không khí mong manh, hít thở trở thành chuyện quá gian nan. Diệp Nam Sinh đập nước mấy cái, ý thức dần dần thoát ly khỏi cơ thể.

Một đôi tay nâng eo cô lên, vòng qua người kéo cô lên bờ. Diệp Nam Sinh muốn nói: Bà Mục, mẹ không thể cướp danh hiệu “hy sinh vì nghĩa” của con được.

Nhưng cô nôn ra cả đồng nước, xung quanh càng thêm tê tái.

Có thứ gì không quá ảm áp đúng lúc này áp lên môi cô, mùi vị hình như cũng không tệ, bên trong còn có một thứ vị gọi là sinh mệnh. Diệp Nam Sinh tóp tép miệng rồi thiếp đi.

Khi cô tỉnh dậy đã là một thế giới hồng tươi trắng toát.

Hoa bách hợp tỏa hương được bày trên đầu giường, ánh nắng trong nhà khách vẫn vậy, chẳng khác gì đêm khi cô mới tới.

”Hắt... xì!” Diệp Nam Sinh hắt hơi, âm thanh ấy làm kinh động người ngồi bên giường, Hạ Đồ ngẩng phắt đầu lên, tay lần sờ khẩu súng ngắn theo phản xạ, sẵn sàng trong tư thế của một cảnh sát. Đầu tóc cô ấy vẫn còn rối bù, đôi mắt đỏ quạch nhưng vẫn nhìn bốn phía xung quanh bằng ánh mắt mạnh mẽ, “Ai?”.

”Tôi.” Diệp Nam Sinh mới nói được một chữ đã lại liên tục hắt xì thêm hai cái, “Phiền cô rút bó hoa đi được không?”.

”Là hoa Phó trưởng Công an thành phố tặng đó.” Hạ Đồ không vui vẻ lắm. Chẳng phải vì cô ấy ngưỡng mộ Diệp Nam Sinh và thầy Cung lập công được lãnh đạo biểu dương. Cô ấy chỉ cảm thấy tội qua người nên đi đuổi theo đám cướp và bị thương phải là một cảnh sát nhân dân chính hiệu.

Diệp Nam Sinh làm như không nghe thấy, cố chấp chỉ tay lên mũi, “Dị ứng phấn hoa”.

Trừ phi chính phấn hoa viết lên nó dòng chữ “Hoa Phó trưởng Công an thành phố tặng, miễn dị ứng”, nếu không chính Trưởng Công an thành phố tặng thì đã sao, nghiêm trọng lắm à? Diệp Nam Sinh chẳng quan tâm.

Cô ngồi trên giường, cố gắng nhớ lại trải nghiệm tồi qua. Một con mắt, cốp tiệp vàng rồi rơi xuống sông. Tất cả những cảnh tượng này được phát lại chậm chậm như một bộ phim đen trắng, từng lần từng lần lặp đi lặp lại tới phát chán trong đầu cô tới tận khi Hạ Đồ quay trở lại.

Diệp Nam Sinh hỏi: “902 đâu rồi?”.

Công an quận Du Hoài.

Bắt đầu từ tám giờ sáng, sảnh đón khách ở tầng một đã đông đúc. Nào là

thay đổi hộ tịch, nào là bạo lực gia đình, thậm chí còn cả những người tới báo vụ mèo mất tích, khiến cho người xếp hàng kín cả một sảnh lớn, tắc tới tận cửa ra vào, người từ ngoài cửa đi vào chỉ còn cách len qua từng khe hẹp.

Diệp Nam Sinh dáng người nhỏ nhắn, khom lưng mấy cái là đã phá được vòng vây, giờ đang đứng giữa cầu thang đi lên tầng hai. Hạ Đồ nói cho cô biết, bây giờ có lẽ Cung Khắc đang ở trên tầng hai Công an quận.

Anh đang đợi Đới Minh Phong thông báo khi nào có thể tiếp nhận mấy tên cướp tiệm vàng từ phía Công an quận Bắc Thành để hỏi cung. Dù camera giám sát của đoạn đường nhánh Thập Tam Lý sửa chữa vào ngày 21 tháng 9, nhưng chưa chắc đã không có ai tận mắt nhìn thấy hung thủ vứt xác, ví dụ như đám cướp đang thăm dò gần khu vực tiệm vàng.

Khi cô tìm được Cung Khắc, anh đang đứng ngoài cửa phòng làm việc trên tầng hai. Khác với lúc mới gặp, lúc này cánh tay trái của anh đã có thêm mấy vết thương, giữa những lớp băng thấp thoáng có thể nhìn thấy một đoạn thạch cao ngấn bên trong.

”Này.” Diệp Nam Sinh gọi anh, “Trong cánh tay, có găm đinh?”.

”Hai chiếc.” Cung Khắc vẫn đáp ngắn gọn, điều này khiến Diệp Nam Sinh ban nãy còn lo lắng thấp thỏm giờ lại thăm mắng mình “kiến thức nông cạn”.

”Chẳng trách cứng vậy.” Diệp Nam Sinh mím môi, tự lẩm bầm, “Nhưng mà cánh tay của anh dùng để đập quả hạnh nhân rất tiện đấy”.

Không ai trả lời cô.

Thật chẳng hài hước gì cả! Diệp Nam Sinh hít sâu, cuối cùng cũng tiến vào những suy nghĩ trọng tâm lúc này: “Anh đã cứu tôi? Còn... hô hấp nhân tạo?”.

”Phải.” Cung Khắc cúi đầu, ánh mắt mơ màng, rõ ràng không tập trung vào câu hỏi của Diệp Nam Sinh. Cô cũng không tức giận, mà nhét thẳng thứ nắm trong tay vào tay Cung Khắc, “Cảm ơn 902 đã cứu tôi, nhưng môi anh quả thực quá khô, nhớ chú ý dưỡng môi”.

Nói xong, Diệp Nam Sinh đi như bay, biến mất ở tận cùng hành lang. Cung Khắc xòe lòng bàn tay ra, một vật dạng hình ống màu hồng nhạt xuất hiện trong tầm mắt.

Trên giấy bọc có viết mấy chữ to nhỏ không đều, Cung Khắc kẹp nó lên đầu ngón tay, nhỏ giọng đọc dòng chữ hướng dẫn bên trên: Có tác dụng dưỡng, làm nhạt vân môi, chứa nhiều dầu olive và các thành phần dưỡng chất tự nhiên, hương dâu thanh mát, thích hợp cho... các cô gái tuổi từ 18 đến 28.

Vì giám định pháp y cần một khoảng thời gian nhất định, nên trước khi có kết quả, công việc của tổ chuyên án vẫn đang ở trong trạng thái nghỉ ngơi giữa chừng. Ngoài việc kiên trì, ngoan cường điều tra các nghi phạm trước đây, tiếp tục tìm kiếm thân phận của thi thể ngày 21 tháng 9 ra thì họ không còn thu hoạch nào khác.

Đột phá giống như những bất ngờ liên tục, vô tình tập trung vào ba giờ năm mươi phút chiều hôm đó.

Ngày thứ ba trong dịp Quốc khánh, trời âm u, có một cơn mưa, nhiệt độ duy trì trên dưới hai mươi ba độ.

Diệp Nam Sinh đeo găng tay, sau khi hoàn thành việc khâu liền phần xác cuối cùng, cô đứng dựa trong một căn phòng phía Nam nhà tang lễ, cúi gập người trước thi thể nằm trên bàn giải phẫu vẫn còn đang tỏa ra bầu không khí âm u rùng rợn.

Đó là một thi thể không hoàn chỉnh, tất cả các cơ quan được xác nhận là của cùng một người vừa được Diệp Nam Sinh kiểm tra hoàn tất, đặt tương ứng vào các vị trí bên cạnh thi thể.

Ngón tay ở hai bên người, hai cánh tay duy trì động tác xoay gập do có liên quan tới cái xác, đan lại đặt trước ngực. Hai chân cũng xếp chồng trong tư thế gập khúc. Ngoài ra do thi thể được ướp lạnh, pháp y cũng rất khó khôi phục lại được tư thế yên ổn như trước của người đàn ông này.

Đó có lẽ là một người đàn ông tráng kiện, ít nhất là khi còn sống. Suy đoán từ mức độ phát triển của xương cốt thì độ tuổi của người này vào khoảng 34 đến 36, chiều cao tầm một mét tám, cơ bắp phát triển, lông rậm, là một người ưa luyện tập, vì cơ bắp phần bụng khá rõ nét. Mặc dù bị ngâm lâu

trong nước, mảnh xác đã ở trong trạng thái trương dãn, nhưng vẫn loáng thoáng nhìn thấy được sáu mũi cơ.

”Kết quả giống như họ kiểm tra, có tụ máu trong tim nạn nhân, màu máu bên trái và bên phải trong tim không thống nhất, phổi phù nề, tạo cảm giác như vớ sợi, bước đầu suy đoán có lẽ bị chết đuối dưới nước.” Diệp Nam Sinh tháo găng tay, chuẩn bị để nhân viên cảnh sát ghi âm giải phẫu bên cạnh cùng cô đưa xác trở lại tử đá. Còn những lời này, Diệp Nam Sinh nói với Cung Khắc.

Cuối cùng Diệp Nam Sinh cũng được tham gia giám định pháp y cho tổ chuyên án vụ 9-21, chính là kết quả sau khi Đới Minh Phong và Cung Khắc thương lượng. Nhưng cô biết, cho tới hiện tại, cô vẫn chưa được thừa nhận.

Nhưng chuyện này chẳng phải mãi mãi. Diệp Nam Sinh bắt giác nhún vai.

”Có phát hiện sao?” Cung Khắc, với tư cách là thành viên duy nhất được coi là “thân thiết” với cô trong tổ chuyên án, được gọi tới làm trợ lý giải phẫu, cả quá trình anh vẫn luôn im lặng, đến tận lúc này mới lên tiếng hỏi Diệp Nam Sinh câu hỏi đầu tiên.

”Dĩ nhiên!” Diệp Nam Sinh trả lời. Cô phát hiện ra một kết luận hoàn toàn trái ngược với báo cáo mà tổ pháp y nộp lên.

”902, anh có muốn biết không?” Diệp Nam Sinh tháo khẩu trang xuống, để lộ ra khuôn mặt trái xoan. Trong phòng bật điều hòa, nhiệt độ khá thấp, nhưng trán cô vẫn toát mồ hôi. Cô cười tươi rói, “902, thật sự muốn biết hả? Cầu xin tôi đi!”.

Diệp Nam Sinh không hay biết, ngay tối hôm qua, Cung Khắc đã nhận được một cuộc điện thoại từ Mục Trung Hoa, ngôi sao của ngành pháp y. Trong điện thoại, Mục Trung Hoa đã đánh giá Diệp Nam Sinh thế này: Con bé xưa nay không phải là một người thích hợp làm pháp y. Nó quá điên cuồng, bạo dạn, có lúc không ngại đẩy bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nó không chấp nhận quy luật sinh tồn hiện có trong xã hội, nó không hợp bước vào ngành này.

Nhưng ngược lại, nó cũng là người thích hợp làm pháp y nhất. Nó tự tin, dũng cảm, vì sự thật, không nề hà trả bất cứ giá nào.

Lúc này đây, quan sát Diệp Nam Sinh chân đi đôi giày vải, cười xấu xa với anh như một kẻ lưu manh, Cung Khắc sẽ thêm hai chữ phía sau một loạt đánh giá đó: Ghi thù, ấu trĩ.

Ngoài cửa nhà tang lễ vọng tới những tiếng ồn ào. Cậu cảnh sát phụ trách ghi hình quá trình giải phẫu đang giờ máy quay bỗng giật mình tỉnh lại khỏi cơn gà gât. Thấy ca giải phẫu đã kết thúc, cậu ta tắt máy, nói với Cung Khắc một tiếng: “Em ra ngoài xem sao”, rồi chạy bay biến ra khỏi cửa.

Nhưng cậu ta cũng quay về rất nhanh, mang tới một tin tức tốt: Thi thể không đầu phát hiện được hơn một tuần kia cuối cùng cũng có người tới nhận.

-----oOo-----

Chương 8: Khiêu khích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Lan Anh 2203

Diệp Nam Sinh và Cung Khắc một trước một sau đi ra khỏi phòng xác, người cảnh sát phụ trách quay phim đi phía trước.

Nói liền ra ngoài phòng để xác là một hành lang rất dài, rộng khoảng hai mét, một bên tường mở ra hai ô cửa với khoảng cách rất xa, trên cửa treo loại rèm vén đơn giản bằng nhựa cứng, rộng khoảng nửa bàn tay. Gió thổi tới, rèm cửa đung đưa theo từng cơn gió mạnh yếu, phát ra những tiếng va đập bồm bộp.

Gió tới từ bên tường còn lại, ở đó mở mấy ô cửa sổ, cửa sổ có diện tích không lớn nhưng lại được xếp với tần suất dày đặc suốt cả bức tường, từ đó có thể nhìn ra một khoảng trời đang âm u của Lâm Thủy.

Có mấy ô cửa được mở, nước mưa hắt vào.

Ba người đi tới giữa hành lang, đúng lúc bắt gặp vài người từ phía đối diện

đi đến. Đi đầu là một ông già của nhà tang lễ, khoảng năm mươi tuổi, chân không nhanh nhẹn lắm, gù lưng nghiêm trọng, được Giám đốc sắp xếp cho làm những công việc chỉ dẫn như hiện tại. Ông ấy đi lại cực kỳ chậm chạp, ít nhiều khiến Tiểu Lưu – cậu cảnh sát thuộc Công an quận Du Hoài đi phía sau có chút sốt ruột. Tiểu Lưu và cậu cảnh sát đi trước Diệp Nam Sinh lướt qua nhau, Diệp Nam Sinh nghe thấy họ cùng lắm bấm một câu: “Cuối cùng cũng có manh mối”.

Làm cảnh sát ai cũng vậy, có một chút đầu mối mới là mừng ra mặt, nhưng đồng thời cũng vì những manh mối không dùng được mà cảm thấy khủng hoảng, thế nên thường trước khi vụ án được phá thành công, mọi niềm vui đều chỉ là giả.

Cùng tâm trạng thấp thỏm như thế còn có một nam và hai nữ đi theo sau Tiểu Lưu. Người đàn ông khoảng sáu chục tuổi, đeo chiếc kính gọng kim loại, gọng kính dùng đã lâu, bên mép sơn đã bong tróc. Gương mặt ông ấy tiêu tụy, ánh mắt mang theo chút sốt sáng không rõ ràng, nhưng có thể nhận ra, ông ấy đang cố gắng kìm nén cảm xúc.

Ông ấy và người phụ nữ trẻ tuổi hơn trong hai người đang đỡ một người phụ nữ đã khá có tuổi đi giữa. Bà ấy đang sụt sùi, âm thanh lúc to lúc nhỏ, chính là tiếng ồn mà Diệp Nam Sinh nghe thấy khi còn ở trong phòng đẻ xác. Có vẻ như đây là người tới nhận xác.

Người của hai đội đi qua rồi cách xa rất nhanh. Cậu cảnh sát dẫn Diệp Nam Sinh ra khỏi hành lang, rồi đi lấy xe.

Bên ngoài hành lang nối liền với một khoảnh sân của nhà tang lễ, trước mặt là một tòa nhà, cũng thuộc nhà tang lễ. Diệp Nam Sinh đứng trước vườn làm một động tác tay ngực. Con mưa rả rích nặng hạt dần, nhưng một người đang ướt mưa là cô dường như chẳng có cảm giác gì.

“Nước hoa Opium của Yves Saint Laurent, người phụ nữ đó cũng có cá tính đấy.” Cô nói.

Diệp Nam Sinh đang nói tới người phụ nữ trẻ tuổi trong ba người kia. Nhưng xưa nay Diệp Nam Sinh chỉ coi nghiên cứu về thi thể, xác vụn rồi nguyên nhân tử vong ... là đam mê duy nhất của bản thân. Về việc người phụ nữ kia là ai, vì sao tới một nơi như nhà xác mà vẫn mang trên người một mùi hương thơm tho ... thì chẳng liên quan tới cô.

Không ai trả lời cô.

Cung Khắc vẫn đi phía sau cô. Diệp Nam Sinh cũng coi như đã hiểu tính anh, có thể tổng kết ngắn gọn trong tám chữ: Im hơi lặng tiếng, giả thần giả quỷ.

Đối với một Cung Khắc được Đới Minh Phong nâng lên thành thần, Diệp Nam Sinh cảm thấy nhìn chung danh chưa xứng với thực. Nhưng việc này hoàn toàn không ảnh hưởng đến cậu cảnh sát lái xe, tới tận khi phát hiện sau lưng không còn bóng người, Diệp Nam Sinh mới sững sốt.

“902 ... 902!” Cậu cảnh sát có người nhà gọi tới, thế nên Diệp Nam Sinh một mình quay ngược trở lại tìm Cung Khắc. Cô không gọi quá to, vì hành lang rất dài, tiếng bước chân còn không hề vọng lại. Bản thân Diệp Nam Sinh không sợ, nhưng có người sợ.

Đi mãi tới tận cùng hành lang, chính là căn phòng để xác đó. Cửa phòng bật mở, vì cơn mưa ngoài trời trở nên nặng hạt nên ánh sáng bên trong càng nhạt nhòa, lạnh lẽo trong bầu không khí ẩm ướt.

Tiếng khóc đột ngột lớn lên đúng lúc Diệp Nam Sinh đứng lại trước cửa, một tiếng than xé ruột xé gan.

Xem ra ... đúng rồi.

Diệp Nam Sinh không thích mấy tình huống này. Cô thò đầu vào trong cửa, gọi một tiếng: “902, anh có đó không?”.

Miệng còn chưa kịp khép lại, bỗng một bàn tay trắng bệch từ trong góc tối bên cạnh cửa thò ra phía sau cổ Diệp Nam Sinh, động tác nhanh tới nỗi sống lưng cô còn chưa kịp lạnh thì đã bị khóa chặt trong một vòng tay. Vòng tay ấy rất cứng, hết như bàn tay gầy gò đang bịt miệng cô vậy.

902, anh buông tay! Trong bóng tối, hai con người trao đổi trong im lặng.

Cô bảo đảm sẽ giữ được yên lặng không?

Gì chứ? Không đấy! Diệp Nam Sinh giãy giụa trong lòng Cung Khắc, ra sức vùng vẫy.

Nhưng rồi cô lập tức hối hận.

Làm được! Làm được! Diệp Nam Sinh lại gật đầu lia lịa. Nếu còn không đồng ý, cô chắc chắn sẽ bị tên điên Cung Khắc này bịt đến chết ngạt thì thôi. Cuối cùng Cung Khắc cũng thả lỏng tay. Diệp Nam Sinh được tự do trở lại không còn dám chọc anh nữa, nhưng cũng không kiềm chế được giọng thì thầm như sắp nổ tung: “902, tay anh khỏe lắm anh có biết không. Suýt chút nữa anh khiến tôi chết ngạt rồi, anh có biết không ... Ừm ...”.

Vì cái miệng thiếu kiểm soát này, một lần nữa Diệp Nam Sinh bị Cung Khắc giữ chặt. Nhưng lần này có chút khác biệt, anh cũng nhẹ tay hơn nhiều, thậm chí Diệp Nam Sinh còn ngửi được mùi thử thuốc hóa học nhàn nhạt trên năm đầu ngón tay anh.

Trái tim thì thoáng lại nhảy lên những nhịp bất thường. Cô quy kết lý do của chuyện này thành việc mình đã nhìn một cảnh không muốn nhìn.

Người nhà nạn nhân gào khóc đúng nửa tiếng đồng hồ, còn họ thì ra ngoài khi tiếng khóc duy trì tới phút thứ mười bốn.

Mười bốn phút, địa ngục của người khác, khổ sở của chính cô. Diệp Nam Sinh thật muốn để chân lên mông Cung Khắc rồi đá một cái thật mạnh. Chính vào lúc cô đang đắn đo thực hiện suy nghĩ này thì Cung Khắc quay đầu. Vẫn nét mặt vô cảm, vẫn giọng nói lạnh lùng, “Có nhận ra điều gì từ những người thân không?”

“Không.” Diệp Nam Sinh đá bay một viên sỏi bên cạnh, bực tức, “Anh có sao?”. Ma mới tin.

Thế mà Cung Khắc lại gật đầu.

“Gì cơ?”

Dường như đang nhớ lại chuyện gì, Cung Khắc ngẩng đầu lên suy ngẫm, “Muốn biết hả? Cầu xin tôi đi”.

Hình như là ngữ điệu này phải không. Đường như đang xác nhận, Cung Khắc nhìn chằm chằm gương mặt nhin đến tím ngắt của Diệp Nam Sinh đúng ba giây.

Đột phá bất ngờ tăng tốc cho nhịp độ công việc của tổ chuyên án.

Ngày 4 tháng 10, trời quang đãng.

Tám giờ sáng, tại phòng họp của tổ chuyên án.

Đới Minh Phong cả đêm đi lấy chứng cứ, vừa mới quay trở về, râu ria còn chưa kịp cạo, vôi vôi vàng vàng chủ trì buổi họp. Anh giới thiệu Cung Khắc và Diệp Nam Sinh với mọi người trước. Phản ứng của hai vị này khiến những người có mặt hơi bất ngờ. Diệp Nam Sinh thì chỉ khịt mũi một tiếng, còn Cung Khắc thì thẳng thừng nhắm mắt nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Trước đó, Đới Minh Phong đã được biết về tính cách của Cung Khắc nên không để tâm. Sau khi lần lượt nghe xong các báo cáo về tiến độ điều tra mọi mặt của các thành viên tổ chuyên án, Đới Minh Phong dành thời gian cho tổ pháp y.

Người phát ngôn là tổ trưởng tổ pháp y, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, có mái tóc dày và đeo kính. Theo những ngón tay lướt trên bàn di chuột của máy tính xách tay, màn chiếu trên tường cũng hiện ra bức ảnh của một người đàn ông. Anh ta chính là người bị hại đã được xác nhận trong vụ 9-21 - Mạc Đại Dũng.

“Nạn nhân Mạc Đại Dũng, thời gian tử vong không quá bốn mươi tám tiếng trước khi xác được phát hiện, thời gian cụ thể có lẽ vào buổi sáng ngày 19 tháng 9. Ngoại trừ hộp sọ chưa phát hiện ra thì thi thể của nạn nhân tổng cộng bị chặt thành hai mươi mảnh, trong đó bao gồm năm mảnh thuộc bộ phận sinh dục. Nạn nhân vì xuất huyết nội, màu sắc máu hai nửa trái phải trong tim không thống nhất, phổi phù nề, tạo cảm giác như vê sợi. Trên người, ngoại trừ hai bắp chân, đầu gối và khuỷu tay có vết xước và vết bầm tím, thì không còn vết thương trí mạng nào khác, nguyên nhân tử vong có lẽ do chết đuối. Tiếp theo là công cụ.”

Người đàn ông đeo kính lại di chuột, bức ảnh Mạc Đại Dũng mỉm cười trên màn hình được thay thế bằng hình ảnh các cơ quan trên cơ thể sau khi bị phân chia.

“Hai chân và mười đầu ngón tay, cùng với điềm cắt ở đầu, đường vân ở

miệng vết cắt hướng thẳng xuống dưới, phần đáy không bằng phẳng. Ở miệng vết cắt vẫn còn lưu lại xương vụn, tất cả đều thể hiện rằng dao cụ dùng để chặt xác là loại dao có thân dày dùng để bằm chặt. Sau khi đối chiếu thực nghiệm, phát hiện ra chính là một loại dao chặt xương chuyên nghiệp. Quan sát tới tai trái và bộ phận sinh dục, vết thương vừa mỏng lại sắc, thuộc loại dao và cách chặt chỉ có trong một số ít ngành nghề.” Người đàn ông đeo kính đẩy gọng lên mũi, như đang vòng vo.

“Là gì vậy?” Đới Minh Phong hỏi.

“Dao phẫu thuật của bác sỹ.” Người đàn ông lại đẩy gọng kính, “Ngoài ra, loại tảo đặt biệt mà một đồng nghiệp phát hiện được dưới bồn nước tại quảng trường Tân Cảng, chúng tôi cũng đã kiểm định ra. Đây là loại tảo Mandela có nguồn gốc từ vùng biển Brasil, tương đồng với loại tảo chúng tôi thu thập được trong chiếc túi nilon đen dùng để đựng mảnh xác. Các chứng cứ pháp y của vụ 9-21 tạm thời có từng này”.

Anh ta định quay về chỗ thì bị Đới Minh Phong chặn lại, “Thế còn vụ 8-25?”.

“Vụ 8-25 dính dáng tới kỹ thuật phục chế chứng cứ, khá phức tạp, mà các đồng chí trong tổ hầu như không có sở trường về mảng này nên phải đợi một thời gian nữa.” Người đàn ông đeo kính cất giọng bình thản, nhưng những người có mặt đều nghe ra ý của anh ta: Người đã hẹn không tới, các anh dùng tạm đám người chúng tôi thôi.

Phòng họp che rèm kín mít, nguồn sáng duy nhất tới từ chiếc máy chiếu. Diệp Nam Sinh nhìn chăm chú vào đôi mắt vẫn nhắm chặt của Cung Khắc, thầm nghĩ tay này giỏi ngủ thật.

Đúng vào lúc này, người đàn ông “trong cơn say ngủ” đột nhiên lên tiếng, “Cô còn định đợi tới khi nào?”.

“Dĩ nhiên là tới khi họ mời tôi rồi.” Diệp Nam Sinh nói, chú ý thấy cửa phòng họp bật mở, một người cảnh sát đi vào, kẻ sát tại Đới Minh Phong nói mấy câu. Đầu tiên Đới Minh Phong rất mừng, sau đó chỉ còn lại vẻ ngạc nhiên.

Đới Minh Phong từ từ đứng dậy, vòng qua bàn, tới sau lưng Diệp Nam Sinh, “Cô Mục nói cô đã phục chế lại toàn bộ chứng cứ của vụ 8-25 sao?”.

“Đúng vậy, để đảm bảo tính chuẩn xác, tôi còn nhờ bà Mục kiểm tra giúp.”

Về điểm này Đới Minh Phong dĩ nhiên hiểu. Ban nãy trong điện thoại, Mục Trung Hoa đã nói như vậy. Bà Mục còn nói người học trò này của bà ấy rất chuyên nghiệp, chỉ có điều tính khí vừa khó chịu vừa cứng rắn, đặc biệt với nó thì khó làm việc lắm ...

“Bác sỹ Diệp, hãy nói cho mọi người nghe về vụ 8-25 đi.”

“Anh gọi tôi là gì cơ? Tôi nghe chưa rõ.” Diệp Nam Sinh mừng thầm trong bụng, cái chân dưới ghế cứ đung đưa qua lại.

Đới Minh Phong cũng là con người cứng rắn, chưa từng chịu thua, nhưng lần này đích thực là anh ấy sai trước, ai bảo anh ấy coi thường người ta.

“Cô Diệp ...”

“Được rồi, ngắt!” Diệp Nam Sinh đứng dậy rời khỏi ghế, nhẹ nhàng tiến lên phía trước, “Anh mà xưng hô như kiểu những nếp nhăn của tôi đã rõ rệt thì anh đừng hòng biết người đó chết thế nào”.

Diệp Nam Sinh cắm USB vào máy tính, sau vài cái nhấp chuột, màn chiếu trên tường hiện lên một bộ phận sinh dục nam, vẫn bị cắt bằng chần chặn thành năm khúc.

“Thi thể không nguyên vẹn, tôi sẽ trình bày mấy điểm có thể khám nghiệm ra.” Lời mở đầu của Diệp Nam Sinh đã báo hiệu thẳng thắn rằng cô sẽ không nói dài. Đới Minh Phong ngồi luôn bên cạnh Cung Khắc, trông lên Diệp Nam Sinh bị ánh sáng đèn chiếu hắt qua hắt lại, lúc sáng lúc tối, “Vụ án 8-25 và 9-21 tồn tại vài điểm khác biệt. Thứ nhất, chính là cách thức cắt bộ phận sinh dục. Vụ 9-21 được sử dụng dao phẫu thuật, còn hung khí trong vụ 8-25 có lẽ là dáp phay đã lâu năm”.

“Vì sao vậy?” Bên người có người thắc mắc.

Diệp Nam Sinh không mấy hài lòng khi bị ngắt lời, cô chau mày, “Việc xác định dùng dao phay có được sau khi phân tích đối chiếu. Còn về suy đoán cũ mới, thì nằm chính trên bộ phận sinh dục của 8-25. Vết dao ở nơi

nào cũng dính một lớp màng da tương ứng, mà kiểu màng da này đa phần do lưỡi dao bị uốn cong tạo thành”.

Bên dưới bỗng vang lên tiếng xì xào. Đới Minh Phong và mọi người bắt đầu không còn coi nhẹ cô pháp y trẻ tuổi này nữa.

Nhưng Diệp Nam Sinh thì làm như không nghe thấy. Cô thay đổi hình ảnh, là lát cắt ở khoảng cách gần.

“Hai mươi năm trước, cô giáo tôi khi tham gia vào công tác khám nghiệm vụ 8-25 đã từng nghi ngờ, có điều dựa vào kỹ thuật trung bình lúc ấy, suy đoán này chưa được chứng thực. Trước khi tới đây, tôi đã thử phục chế lại lần nữa, cuối cùng cũng có một phát hiện ... Nạn nhân của vụ 8-25, ban đầu bộ phận sinh dục bị người ta cắt đứt, vết dao sau đó chẳng qua chỉ để che giấu vết tích ban đầu.”

Ngay sau đó, máy tính ghép nối hình ảnh mấy khúc của bộ phận sinh dục theo kiểu phục chế, xóa bỏ vết dao. Một dấu vết rõ rệt đã xuất hiện, thật sự là dấu răng, chiếc răng cửa in hằn rõ nét.

Đới Minh Phong không kìm được xúc động, hoàn toàn không chú ý tới việc Cung Khắc ngồi bên cạnh đã ngáy từ lâu.

Diệp Nam Sinh tiếp tục nói: “Manh mối của vụ 8-25 rất ít, trước mắt chỉ có bằng này. Nhưng tôi muốn trình bày ý kiến của mình về vụ 9-21”.

“Bác sĩ Diệp cứ nói.” Đới Minh Phong hưng phấn ra mặt. Sao mình lại có mắt không trông như thế, coi nhân tài thành kẻ vô dụng?

“Hiện trường đầu tiên của vụ 9-21 có lẽ ở trong phòng, sau khi hôn mê vì một lý do nào đó, nạn nhân đã bị hung thủ đặt quỳ bên cạnh một thứ tương tự như bồn tắm, sau đó đè chặt lên cẳng chân, dìm chết anh ta. Chứng cứ chính là vết xước và vết bầm ở hai bắp chân, đầu gối và khuỷu tay, tất cả đều thuộc về phản ứng của thể sống.”

Cái gọi là phản ứng của thể sống là chỉ loại phản ứng chỉ có khi người ta còn sống như xuất huyết, sung huyết ... Lời nói của Diệp Nam Sinh khiến đầu óc thành viên tổ chuyên án có thêm nhiều hướng tư duy rõ rệt. Có người không nhận được, lên tiếng: “Còn manh mối gì khác không?”.

Diệp Nam Sinh gật đầu.

Tảo Mandela tại Brasil đại diện cho cái chết và sự trừng phạt của thần thánh. Khi một mảng tảo Mandela lớn tập trung trên biển, vùng biển ấy sẽ trở thành biển chết. Hung thủ gây án rất chặt chẽ nhưng cố tình để lại tảo Mandela, rõ ràng có ý thách thức.

“Hung thủ của vụ 8-25 có lẽ không hề muốn giết nạn nhân. Vì một nỗi hiềm khích nào đó, hắn làm nạn nhân bị thương, từ đó nảy sinh ý định giết người. Sở dĩ hắn chọn lựa những địa điểm ấy để vứt xác, thứ nhất là vì hận; thứ hai, đơn thuần là suy đoán của tôi, có thể xuất phát từ kỷ niệm.” Đây chính là những gì Cung Khắc nói sau khi giúp Diệp Nam Sinh mô phỏng lại hiện trường vụ sát hại tại nhà khách Dương Quang tối qua.

“Xì, vậy tôi cũng có thể nói là vì cảm giác sung sướng khi giết người vứt xác.” Diệp Nam Sinh xoa cẳng chân bị đè tới đau đớn, đưa ra một khả năng khác. Chính cô gọi Cung Khắc tới, chuyện giết người, quả thật không thể làm một mình.

Mà lúc này đây, người mới bị “giết” một lần - Diệp Nam Sinh - đang ngồi bên giường nghe Cung Khắc trình bày.

Cung Khắc gật đầu, “Vứt những mảnh xác đã chặt đúng là sẽ tạo khoái cảm lớn hơn. Hung thủ đã có thể giấu xác của nạn nhân bao nhiêu năm không bị ai phát hiện, nếu không phải vì một ý nghĩa đặc biệt nào đó thì việc phân tán những cơ quan này ra rõ ràng không hợp lý. Còn có một khả năng nữa, hung thủ không có nhiều sức lực đến thế”.

“Hung thủ của vụ 8-25 rất có thể là nữ giới, nhưng nạn nhân của vụ 9-21 là một huấn luyện viên khỏe mạnh, không dễ giết.” Mỗi lần thoát ly khỏi phạm vi nạn nhân, đầu óc của Diệp Nam Sinh lại đông đặc.

“Hung thủ của vụ 9-21 có lẽ là nam giới. Người này gây gò nhưng cánh tay rất có lực, được hưởng nền giáo dục cao cấp, tới nay vẫn không tiếng tăm gì, thành tích công việc bình thường, từng bị xâm phạm tình dục, thù hận nam giới, tự ti, ít nói. Quan trọng nhất là, người này hiểu toàn bộ quá trình của vụ án 8-25, có thể là người từng bị cảnh sát liệt vào đối tượng điều tra.”

Diệp Nam Sinh nhớ lại ý nghĩa và ngụ ý của tảo Mandela mà người kia

thuận miệng nói ra sau một đêm thức trắng cùng cô, rồi tiện tay chỉ vào nhân vật nhắm mắt, để bản thân chìm vào bóng tối, “Các manh mối khác, anh ấy sẽ nói cho mọi người”.

-----oOo-----

Chương 9: Suy đoán tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: kieutrang1507

Đêm khuya.

Bức tường thủy tinh công nghiệp dày và nặng khiến cho màn hình huỳnh quang trên bàn thí nghiệm hừng hực như một ngọn lửa, phản chiếu gương mặt cô gái bên này. Đó là một gương mặt trái xoan, gò má hơi phúng phính như con nít, đôi môi hơi bóng, chóp mũi vừa hay bị ánh sáng xanh cắt gọt.

Vì thức đêm nên sắc mặt Diệp Nam Sinh không tốt cho lắm, nhưng đôi mắt cô vẫn sáng ngời.

Cô đang tập trung toàn bộ tinh thần nhìn người phía bên kia bức tường thủy tinh. Đó là một người đàn ông, lưng hơi gù, vì đôi mắt phải ghé sát kính hiển vi nên tư thế ngồi càng khiến anh trông giống đà điểu hơn.

Anh có những ngón tay mảnh khảnh, đẹp đẽ, màu sắc của cánh tay thì lại nhạt như bị ngâm lâu ngày trong formalin, trắng nhợt như xác chết vậy.

“Tảo Mandela sinh sôi theo phương thức bào tử, thể tảo sản sinh rất nhiều roi bào tử, có thể tự do di chuyển, mỗi một bào tử sau khi trưởng thành lại tự trở thành một thể hoàn toàn mới. Ở Châu Nam Mỹ, tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng cực kỳ kinh người. Năm 1969, sự kiện bên bờ biển phía Đông Brasil, ‘tội đồ’ chính là loại tảo này. Trong vòng một tuần, mức độ sinh trưởng điên cuồng đã chất đống trên vùng biển duyên hải Brasil. Chúng hút oxy ở tầng nước mỏng, che kín ánh nắng khiến cho một lượng cá tại đây chết. Vùng biển ấy trong một khoảng thời gian đã bị gọi là biển chết. Tảo Mandela cũng được người dân tại đây gọi là ‘Cái chết’ hoặc ‘Sự

trừng phạt của thần thánh’. Ha!” Cổ họng anh bật ra một âm thanh rất quái dị, qua lớp thủy tinh cách âm lại càng trở nên quái đản hơn. Diệp Nam Sinh cảm thấy anh đang cười.

Cô hỏi: “Anh sao vậy?”.

Người đàn ông rút lát cắt bên dưới kính hiển vi ra, ngồi thẳng lên, nhưng vẫn quay lưng về phía Diệp Nam Sinh: “Nhưng mà, môi trường nước ở Trung Quốc vừa hay có thể kiềm chế tảo Mandela phát triển mạnh. Tảo Mandela trưởng thành trong vòng hai ngày có thể phân tách ra một bào tử mới, bào tử mới muốn trưởng thành phải mất một tuần”.

“Hiểu biết nhiều phết đấy.” Phải biết rằng những thứ này chẳng có tác dụng quái gì đối với vụ án cả. Diệp Nam Sinh đẩy cánh cửa thủy tinh ra, bước vào phòng thí nghiệm.

“Dựa theo mức độ trưởng thành và tình trạng phân tách của loại tảo, có lẽ hung thủ đã ném mảnh xác xuống đài phun nước tại quảng trường Tân Cảng vào đêm ngày 29 tháng 9. Đúng Quốc Khánh, mừng 1 tháng 10, khi đài phun nước hoạt động, thi thể bị phát hiện, đám đông hỗn loạn, mọi phần nộ đều sẽ nhắm vào đám cảnh sát vô dụng kia....”

Một tiếng cười quỷ dị cuối cùng cũng khiến Diệp Nam Sinh rùng mình ớn lạnh, “Sao anh đoán được những điều này?”.

Người đàn ông từ từ quay đầu, ánh sáng xanh u tối trong phòng thí nghiệm khiến gương mặt Cung Khắc ghê rợn thấy rõ. Anh từ từ nói: “Bởi vì... tôi chính là hung thủ...”.

Diệp Nam Sinh tròn tròn mắt, trước mắt bỗng trở thành khuôn mặt được phóng to của Hạ Đồ, “Bác sỹ Diệp, cô không sao chứ? Thế nào gọi là ‘nói thử xem giết người có cảm giác gì’? Lẽ nào cả việc này cô cũng định thử nghiệm?”

Cô tưởng tôi là kẻ ngốc sao? Cái này có thể thử à?

Diệp Nam Sinh hờ hững nhìn Hạ Đồ, rồi quay mặt đi, tay vô tình lướt qua mặt, sau đó cô giấu ngón tay dính phải chất lỏng ướt át nhom nhóp ấy ra sau lưng. Nhìn xung quanh phòng họp, thấy mọi người đã đi kha khá, Diệp Nam Sinh cố gắng không để Hạ Đồ nhận ra cô đang nói với vẻ ngái ngủ,

“Anh ấy nói hết kết quả phân tích cho mọi người rồi ư?”.

“Nói rồi. Một tổ được cử đi chọn lọc những đối tượng tình nghi của vụ 8-25 trong quá khứ. Tổ thứ hai thì điều tra nguồn gốc tảo Mandela tồn tại trong thành phố. Thầy Cung nói tảo Mandela cực kỳ hiếm gặp ở Trung Quốc, tìm được nguồn gốc của nó sẽ có bước đột phá đối với việc phá án. Thầy Cung đúng là thần kỳ, ban đầu tôi chẳng thể nào hình dung được thầy ấy là người bác học đến vậy!”

“Không có ai tiếp tục theo đuổi manh mối về Mạc Đại Dũng sao?” Tôi qua tiến hành hóa nghiệm rồi mô phỏng vụ án cùng Cung Khắc cả một đêm, gương mặt Diệp Nam Sinh vẫn còn nguyên vẻ tiêu tụy. Khi hỏi Hạ Đồ, đôi mắt cô vẫn nhìn về phía Cung Khắc đang nói chuyện cùng Đới Minh Phong ngoài cửa.

Đó cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi, tâm tư sao có thể tỉ mỉ như thế? Sao có thể hiểu biết nhiều đến thế? Nghĩ tới cảnh được chặt đầu người kia xuống, ôm vào lòng nghiên cứu, Diệp Nam Sinh cười gian xảo, đồng thời cũng giật mình vì suy nghĩ của bản thân.

Cô chỉ nghiên cứu người chết, sao lại có hứng thú với người sống chứ.

Hoạt động tâm lý phức tạp này của Diệp Nam Sinh, dĩ nhiên Hạ Đồ không nhìn ra, nhưng cô ấy đã kịp nhớ ra mục đích tới tìm Diệp Nam Sinh, “Bác sỹ Diệp, đây chính là chuyện tôi định nói với cô. lát nữa sắp sẽ cùng thầy Cung đến nhà Mạc Đại Dũng. Sếp nói cô là pháp y, không muốn đi có thể về nhà khách nghỉ ngơi trước”.

Nếu là trước đây, một trăm phần trăm Diệp Nam Sinh sẽ chọn cách về nhà đi ngủ hoặc tìm một phòng thí nghiệm để làm việc. Nhưng lần này cô lại bất ngờ nói “Không”.

“Tôi đi cùng mọi người”.

Vì sự cố bất ngờ lần trước, chiếc Hyundai Bắc Kinh gần như hỏng đã bị đội thu về, đưa đi sửa chữa. Lần này Hạ Đồ lái một chiếc xe hơi được sản xuất đại trà. Trạm đầu tiên họ tới chính là nơi làm việc của nạn nhân Mạc Đại Dũng trong vụ 9-21, một trung tâm thể hình có tên “Hán Uy Thiên Kiêu”.

Hán Uy Thiên Kiều nằm trên một ngã tư tại đường Tùng Nguyên Tây, khu vực phía Bắc thành phố. Một bộ mặt không nhỏ chiếm trọn tầng một cùng tầng hai của tòa nhà, vị trí tầng hai treo một tấm biển bằng kính, bên trên viết mấy chữ “Trung tâm thể hình Hán Uy Thiên Kiều”, bên cạnh còn có một tấm poster hình một người đàn ông tập gym với cơ thể hoàn hảo, thả rơi từ tầng hai xuống tầng một. Qua cửa sổ của tầng hai có thể nhìn thấy bóng mấy người đang chạy bộ trên máy ở bên trong.

Tất cả đội ngũ tổng cộng có hai xe, tám người đồng loạt xuống xe đi vào trong. Có một nhân viên đang lau cửa kính bước lên quảng cáo, Đới Minh Phong rút luôn thẻ ngành ra cho cậu ta nhìn, “Chúng tôi tới điều tra án, ở đây ai là người phụ trách?”.

Quản lý của trung tâm nhanh chóng triệu tập những người đang rồi việc lên một căn phòng trống trên tầng hai. Điều khiến Đới Minh Phong bất ngờ là vợ của Mạc Đại Dũng, Vương Thúc cũng đang có mặt. Cô ta tới thu dọn di vật.

Đứng trong căn phòng chỉ bày mấy cái giá để những dụng cụ luyện tập cũ kỹ, ngoại trừ mấy nhân viên cảnh sát có liên quan ra, biểu cảm của mọi người đều có phần thương cảm, chỉ có điều vợ của Mạc Đại Dũng vẫn rất bình thản, biểu cảm có chút khác biệt với những người vợ có chồng vừa mới mất.

“Lần xuất hiện cuối cùng của Mạc Đại Dũng có chắc chắn là vào tối ngày 17 tháng 9 không?” Hạ Đồ so sánh lại khẩu cung của ngày hôm trước, khẩu khí nghiêm nghị, hoàn toàn khác với vẻ trẻ con thường ngày.

Người quản lý ngắt ngang những người làm đang mồm năm miệng mười, trả lời: “Tháng này chúng tôi kinh doanh không tệ, hôm đó lại đúng vào sinh nhật tôi, Mạc Dũng và mấy người họ tụ tập lại, nói là muốn tổ chức sinh nhật cho tôi. Mười giờ đúng ăn uống xong, mọi người ầm ĩ muốn đi hát karaoke. Ai ngờ mới hát được hơn một tiếng thì Mạc Dũng nói dạ dày khó chịu nên về trước, sau đó anh ấy không xuất hiện nữa. Mấy ngày nay tôi cũng bận túi bụi, chỉ nghĩ anh ấy chắc lại lười biếng trốn việc. Dẫu sao những khách hàng quen của anh ấy thường phải đầu tháng mới tới, tôi cũng chẳng đi tìm. Tới tận hôm qua, các anh tới điều tra, tôi mới hay tin Mạc Dũng xảy ra chuyện”.

“Mọi người ăn uống ở đâu, quán karaoke đó tên là gì?” Đới Minh Phong

hỏi.

“Cửa hàng đó tên là ‘Ba cái cây’, ngay trên con đường này thôi. Quán karaoke thì xa hơn một chút, ở đường bên cạnh, tên là ‘Một đời một kiếp’. À, khi Mạc Dững ra về, lúc ấy chắc khoảng mười hai giờ năm phút hoặc hơn chút.”

“Được rồi, thuần thực đấy, chúng tôi còn chưa hỏi chị đã nói trước rồi.” Hạ Đồ ghi chép không ngừng, nhưng mắt thì đang ngược lên quan sát người quản lý. Chị ta tỏ ra ngượng ngập, “Mấy bộ phim cảnh sát bắt cướp trên kênh TVB tôi cũng xem nhiều rồi, phản xạ thôi, phản xạ thôi....”.

Khi Đới Minh Phong hỏi chuyện thì Cung Khắc vẫn đứng bên cạnh nhìn một cái bảng cũ trong góc tường, bên trên là thời khóa biểu của nhân viên trong Hán Uy Thiên Kiều, chia làm ba loại huấn luyện viên: đặc biệt, cao cấp và phổ thông. Có một tấm tương tự như thế anh cũng đã nhìn thấy lúc bước vào cửa. Một giọng nói như từ trên trời rơi xuống, mang theo khí lạnh, đột ngột vọng vào tai những người có mặt, “Đời sống gia đình của Mạc Dững thế nào?”.

Đám người kia nhìn người vừa bất thình lình lên tiếng với vẻ kỳ lạ. Anh đứng phía sau một Đới Minh Phong có dáng người lực lưỡng, vốn là một người không nổi bật nên không bị phát hiện. Giọng anh lạnh lẽo, thanh mát nhưng khí thế thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả Hạ Đồ đang làm khẩu cung.

Bị một người như vậy hỏi, quản lý có vẻ không biết có nên trả lời hay không.

“Chúng tôi hỏi gì chị cứ trả lời cái đó.” Đới Minh Phong nghiêm giọng.

“Dạ, vâng, vâng.” Quản lý lau mồ hôi, “Nhân viên trong trung tâm cũng không nhiều người đã có gia đình, nhưng Đại Dững và Vương Thúc là có tình cảm tốt nhất. Năm trước Tiểu Vương được điều vào thành phố Lâm Thủy làm việc, Đại Dững cứ cách một thời gian lại tới thăm cô ấy một lần, xách nào túi to túi nhỏ. Không tin, anh cứ hỏi Tiểu Vương đi”.

Ánh mắt Vương Thúc còn đang thất thần, nghe thấy câu nói của người quản lý, cô ta gật đầu, “Vâng, Đại Dững rất tốt với tôi”.

Đới Minh Phong đã suy nghĩ về ý tứ câu hỏi này của Cung Khắc, không ngờ Cung Khắc bỗng hạ thấp giọng nói với anh một câu. Anh ấy hơi sững người rồi gật đầu. “Được rồi, hôm nay tạm hỏi tới đây. Ngoài Vương Thúc ra, mọi người đều có thể đi”.

Người quản lý chẳng hiểu gì, đành dẫn đám nhân viên đi xuống, sau đó Đới Minh Phong thậm chí còn bảo mấy đồng nghiệp cùng tới phá án đi ra ngoài.

Cả căn phòng lớn bỗng chỉ còn lại Đới Minh Phong, Hạ Đồ, Cung Khắc và một Diệp Nam Sinh vẫn trầm mặc này giờ, có vẻ kỳ vọng gì đó.

Cung Khắc đi lòng vòng rất nhiều lần trong phòng, vẫn chỉ lặng im. Đúng vào lúc Đới Minh Phong định hỏi chuyện anh thì một giọng nói trầm trầm bắt đầu tường thuật.

“Khi tốt nghiệp đại học, cô quen Mạc Đại Dũng, anh ta tốt nghiệp trung cấp, hai mươi tuổi đã bước vào xã hội nỗ lực làm việc, đối nhân xử thế rất khôn khéo. Cô chỉ là một người còn bỡ ngỡ về cuộc đời, nhiều lần thất bại trong chuyện tìm công việc, thậm chí còn từng bị chủ quấy rối. Mạc Đại Dũng đã cứu cô vào đúng một lần cô bị quấy rối, có lẽ là trong một quán bar. Sau đó, anh ta bắt đầu theo đuổi cô. Bố mẹ cô quen biết nhiều, biết Mạc Đại Dũng không phải chàng rể hoàn hảo nên vẫn luôn ngăn cản hai người yêu đương. Nhưng Mạc Đại Dũng có một ưu điểm, đó là cái miệng ngọt ngào. Anh ta có thể khiến cô yêu sống yêu chết, cuối cùng bố mẹ cô không còn cách nào khác, đành đồng ý để hai người kết hôn. Nhưng sau khi cưới, cô không được như ý. Cô phát hiện không lâu sau khi kết hôn, anh ta có tình nhân bên ngoài....”

“Anh nói vậy, Đại Dũng yêu tôi, anh ấy chưa từng chạm vào người con gái khác!” Khuôn mặt của Vương Thúc đã không còn vẻ bình thản ban đầu từ lâu. Cô ta nghiêng răng cắn vào môi dưới, đôi mắt đỏ quạch, trừng lên nhìn Cung Khắc.

Nhưng Cung Khắc lúc này quay lưng về phía cô ta, đứng trước cửa sổ, ngửa điệu dường như không có gì thay đổi. Anh tiếp tục nói: “Cô được giáo dục theo kiểu truyền thống, cho dù phát hiện ra anh ta ngoại tình, cô vẫn nhẫn nhịn. Nhưng vì một số nguyên nhân, anh ta bắt đầu đánh cô. Anh ta luôn có thói quen bắt lấy cổ tay trái của cô, lấy chân đá vào bụng cô. Đứa con đầu tiên của hai người đã vì anh ta mà xảy mất.....”.

Vương Thúc lúc này không còn điên rồ. Cô ta lấy tay phải nắm lấy cổ tay trái, cơ thể hơi khom xuống, giống như phải chịu một nỗi đau quá lớn, miệng lầm bầm những lời ngay chính bản thân cô ta cũng không ý thức được: “Anh ấy không làm như vậy, con của tôi, Mạc Đại Dũng...”.

“Nếu chỉ đơn giản là vậy, có thể cô sẽ tiếp tục nhẫn nhịn, nhưng cô phát hiện ra một việc khiến một người phụ nữ vẫn luôn giữ tư tưởng truyền thống như cô không thể chấp nhận nổi nữa. Cũng chính vì nguyên nhân này, nên năm ngoái cô đã thẳng thắn xin chuyển công tác, rời xa Mạc Đại Dũng”.

“Không, không phải, không hề có chuyện này!” Vương Thúc hoảng sợ, tựa như một chuyện đáng sợ nào đó đã bị lật mở vậy. Cô ta lao về phía Cung Khắc, hy vọng bịt miệng anh lại, nào ngờ còn chưa tiếp cận được thì đã bị Đới Minh Phong bắt giữ.

Đới Minh Phong kéo ống tay trái của Vương Thúc lên, cổ tay đúng là có vết máu bầm lâu năm giống như bị vấy mực vậy, không thể nào đánh tan. Đới Minh Phong ngẩng đầu lên nhìn Cung Khắc, “Nguyên nhân gì vậy?”.

“Mạc Đại Dũng thích đàn ông.”

Cuối cùng Vương Thúc giống như một quả bóng da xẹp lép, ngồi gục xuống đất.

“Không phải quán bar mà là sàn nhảy.” Trước khi bị đưa đi, cô ta nói một câu. Diệp Nam Sinh sau đó mới hiểu ra Vương Thúc đang nhắc tới địa điểm đầu tiên Mạc Đại Dũng cứu mình.

Vì tồn tại động cơ phạm tội, Vương Thúc bị Đới Minh Phong sắp xếp đưa về phối hợp thẩm vấn.

Đới Minh Phong đi lo liệu, Hạ Đồ và Diệp Nam Sinh đứng bên cạnh Cung Khắc, Hạ Đồ nhìn Cung Khắc với vẻ mặt sùng bái.

“902, khá đấy.” Diệp Nam Sinh nói. Cô biết, trước khi tới đây, Cung Khắc cũng chỉ được đọc tài liệu về hoàn cảnh gia đình và xem ảnh Mạc Đại Dũng như họ mà thôi.

Hạ Đồ khá hưng phấn, “Bây giờ chỉ còn đợi Vương Thúc thừa nhận sự thực đã giết Mạc Đại Dũng là coi như chúng ta phá xong vụ án này đúng không, thầy Cung?”

Cung Khắc không chú ý tới chuyện này. Anh sai rộng mấy bước, đi thẳng tới xưởng bánh mì phía bên kia đường.

“Hình như thầy Cung có phát hiện mới.” Hạ Đồ kéo Diệp Nam Sinh cùng đi theo Cung Khắc vào trong cửa hàng.

Đó cũng không phải là một tiệm bán bánh mì quá to. Hai dãy tủ kính được bày thẳng hàng thẳng lối hai bên. Vừa vào cửa đã có một mùi ngọt ngào thơm phức xộc vào mũi. Trong cửa hàng có nhân viên, nghe thấy tiếng mở cửa, cô ấy ngẩng đầu lên chào, “Xin chào quý khách”.

“Ở tiệm này loại bánh ngọt nào bán chạy nhất?” Đây là câu hỏi đầu tiên của Cung Khắc, khiến Hạ Đồ và Diệp Nam Sinh có chút bất ngờ.

Diệp Nam Sinh không thể hiểu nổi rốt cuộc Cung Khắc đang nghĩ gì.

Cô nhân viên chỉ cho Cung Khắc xem mấy loại, “Mấy loại này bán khá chạy ở cửa hàng em. Anh định mua cho bạn gái ạ?”.

Cô gái nhỏ bần khoản nhí qua nhìn lại giữa Hạ Đồ và Diệp Nam Sinh, không dám chắc mình hỏi có đúng hay không. Lúc này, cửa một lần nữa được đẩy ra, Đới Minh Phong dáng người thẳng tắp đi vào. Cô nhân viên mắt sáng rực lên, “Hôm nay cửa hàng chúng em có chương trình, hóa đơn tới hai trăm tệ sẽ được tặng thẻ vàng hai mươi tệ”.

Cái gì thế này? Đới Minh Phong vò đầu bứt tai, chẳng hiểu chuyện gì.

Đúng lúc ấy, Cung Khắc nói câu thứ hai: ” Người của Hán Uy Thiên Kiêu tới đây thường mua loại nào?”.

“Họ không thường xuyên qua đây, chỉ có nhân viên thu ngân-Tiểu Từ của bên đó là cuối tuần thi thoảng sẽ tới. Nhưng cũng phải nói thật, loại cô ấy mua ăn không ngon, ngoài Tiểu Từ ra gần như không có ai mua. Nếu như không phải vì bà chủ yêu cầu, chắc là bọn em đã bỏ loại này xuống giá từ lâu”.

“Tôi lấy mấy loại cô vừa nói, cả loại này nữa, mỗi loại một chồng, cảm ơn.” Cung Khắc trả tiền rồi xách đồ đi ra, tất cả mọi hành động đều rất lịch sự. Vì những động tác từ tốn của anh, hai chồng hộp bánh điểm tâm đầy ắp ở trong tay anh cũng không còn quá khô hài và nổi bật.

Ngồi trong xe, Cung Khắc lấy loại bánh cô nhân viên nói không ngon ra nếm thử một miếng trước rồi lắc đầu, “Không ngon”.

“Thầy Cung, chúng ta tạm thời đừng có ăn uống được không, bàn về vụ án đã. Những điều thầy nói ban nãy, làm sao thầy biết?” Đới Minh Phong ngồi trên ghế lái phụ, hươ hươ tay với Cung Khắc ngồi ở ghế sau. Nói thật không chỉ mình anh ấy, Hạ Đồ và Diệp Nam Sinh ở trong xe cũng có thắc mắc này.

Cung Khắc nhai nhai rồi nuốt món điểm tâm xuống, “Địa bàn của Hán Uy Thiên Kiều thế nào?”.

“Không tệ, cách đó hai con đường chính là khu vực tài chính kinh tế nổi tiếng của Lâm Thủy, nhiều lãnh đạo. Ông chủ của họ nói các sếp đó cuối tuần đều thích tới trung tâm của họ tập gym.” Hạ Đồ xen ngang. Cô chủ yếu làm về thông tin máy tính nhưng đầu óc cũng không kém máy tính là bao, khả năng ghi nhớ cực siêu.

Cung Khắc gật đầu, “Các ông sếp chạy hai con đường để tới tập gym, nhưng liệu có chạy hai con đường chỉ để mua bánh mì không?”.

“Ý thầy là bánh mì nhà đó có vấn đề?” Đới Minh Phong nắm trụng trọng điểm, nhưng anh ấy cũng lập tức tự phủ nhận ngay, “Nhưng con đường đó cũng có khu dân cư, biết đâu chủ cửa hàng syu nghĩ về tiền thuê nhà nên chọn địa điểm tại đó?”.

“Giải thích ổn, nhưng phải giải thích thế nào về việc chủ cửa hàng kiên trì kinh doanh những món bánh cực tệ, không có lượng tiêu thụ như vậy?”.

Câu hỏi của Cung Khắc khiến Đới Minh Phong á khẩu.

Diệp Nam Sinh vẫn im lặng, giờ lên tiếng: “902, không phải anh định nói bánh mì đó giống như ám hiệu, còn người truyền tin và người nhận tin lần lượt là người trong trung tâm thể hình và cửa hàng bánh mì?”.

Cung Khắc gật đầu. Anh cắn một miếng bánh ngọt trong một chiếc hộp khác, rồi gật đầu nói tiếp, “Bớt chút đường đi thì ngon”.

“Bà chủ cửa hàng chính là tình nhân của Mạc Đại Dũng!” Đới Minh Phong cũng hiểu ra gì đó. Anh ấy cầm di động lên, liên hệ ngay với Công an quận để điều tra Tiểu Từ-nhân viên thu ngân trong trung tâm thể hình và bà chủ cửa hàng bánh.

Không bao lâu sau đã có thông tin phản hồi, tất cả đều như dự liệu của Cung Khắc.

Lúc đó, Cung Khắc đang mở chiếc hộp thứ sáu. Anh ăn một cách tao nhã, mỗi hộp chỉ ăn đúng một miếng, ăn xong còn gật gù hoặc lắc đầu như đang đánh giá. Diệp Nam Sinh dần chịu không nổi nữa, “Này, 902, tôi biết anh là ‘thần cơ diệu toán’. Nhưng anh nói xem, mấy chuyện ban nãy trong trung tâm thể hình làm sao anh biết. Đừng bảo với tôi là anh đoán!”.

Cung Khắc trầm ngâm giây lát, “Cũng gần như vậy”.

Hai người được giáo dục theo hai cách thức khác biệt khi kết hợp lại, ắt phải có một bên dựa vào

thứ gì đó để làm bên kia động lòng. Trong tài liệu cảnh sát có được về Mạc Đại Dũng và Vương Thúc có ghi, Mạc Đại Dũng từng bị công an tạm giữ, đồng thời cũng cùng thời gian ấy, Vương Thúc xin nghỉ công việc mới làm chưa lâu. Cộng thêm ông chủ nơi Vương Thúc làm việc, Cung Khắc từng nghe nói đến một số thói xấu của hắn ta, quá trình hai người yêu nhau từ đó hình thành.

“Vậy sau đó thì sao? Làm sao thầy Cung biết được Mạc Đại Dũng có phụ nữ, lại còn là kẻ bạo lực gia đình?” Hạ Đồ cố gắng không để bản thân quá kích động, nếu không xảy ra tai nạn thì không phải chuyện đùa.

“Cách ăn mặc”.

Từ những bức ảnh cảnh sát thu thập được, Mạc Đại Dũng thích ăn diện, mà hai năm trước quần áo của Vương Thúc vẫn rất giản dị. Hơn nữa trên tài liệu có ghi, trước khi quen biết Vương Thúc, Mạc Đại Dũng tính tình khá phong lưu, nên việc ngoại tình sau khi kết hôn là hết sức bình thường.

“Còn về việc bạo lực gia đình thì nhận ra từ một bức ảnh khi Vương Thúc đi du lịch. Quần áo cô ta mặc rõ ràng có điểm khác biệt với những người cùng chuyên ấy.”

Hạ Đồ cũng nhớ bức ảnh đó, chính cô ấy và đồng nghiệp còn tới tận nhà Mạc Đại Dũng để lấy. Thời tiết nóng bức, mọi người đều mặc quần áo ngắn tay, chỉ có mình Vương Thúc mặc quần áo dài tay. Lúc đó, tay phải của cô ta đang nắm lấy cổ tay trái, nụ cười rầy khiên cưỡng.

“Vậy người đàn ông cuối cùng thì sao? Cái này thì em quả thực không liên hệ được với chứng cứ nào.” Hạ Đồ vừa phản kích vừa sâu não.

“Cái này tôi đích thực chỉ suy đoán, vì trực giác nói cho tôi biết, cái chết của Mạc Đại Dũng có liên quan đến việc anh ta thích đàn ông. Hơn nữa phản ứng của Vương Thúc cũng đã xác thực suy đoán của tôi.”

Hạ Đồ huýt sáo một tiếng, “Thầy Cung ngẫu thật!”.

Diệp Nam Sinh cũng cảm thấy Cung Khắc rất ngẫu, nhưng mà...”Nhưng, 902, anh đói lắm à? mua nhiều vậy?”.

Diệp Nam Sinh nhìn mười hai chiếc hộp bị Cung Khắc bóc vỏ, mỗi loại ăn thử một chiếc. Anh đáp: “Tôi thích ăn đồ ngọt”.

Tiếng điện thoại vang lên đúng vào lúc mọi người trong xe đang cảm thấy quái dị khi kết hợp thần thám với của ngọt lại làm một, chính Tiểu Vương ở Công an quận gọi tới: “Đội trưởng Đới, anh bắt bọn em tìm con mất xuất hiện trên đường miếu Tam AmA, bọn em tìm được rồi, chính là con trai của Lý Tôn Nghĩa - người báo vụ 8-25”.

Có điều tình hình dường như hơi tệ, người đó đã chết.

-----oOo-----

Chương 10: Mạng nhện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ phía Bắc thành phố, họ gấp gấp trở về quận Du Hoài, vừa kịp tới giờ ăn cơm

Lúc xuống xe, Diệp Nam Sinh bỗng nghe thấy bụng Hạ Đồ sôi lên ồ ọc.

“Đói hả?” Cô hỏi.

Hạ Đồ gật đầu, nhưng cũng lại lắc đầu ngay lập tức. Cô ấy nhanh nhẹn thắt chặt đai lưng thêm hai nấc nữa, “Làm cảnh sát hình sự có ai không sở hữu một cái dạ dày có thể chạy theo vụ án chứ”. Cô ấy vòng qua Diệp Nam Sinh, hạ thấp âm lượng, “Kể từ ngày đầu tiên tôi báo danh, sếp đã nói: ‘Làm cảnh sát hình sự chính là công việc khó khăn gian khổ. Muốn than đói than mệt cũng được thôi, lập tức ra khỏi ngành!’”.

Hạ Đồ bắt chước giọng của Đới Minh Phong giống y như đúc. Cô ấy lắc lư cái đầu, “Tôi sẽ không để anh ấy có cơ hội khinh thường phái nữ đâu”.

Diệp Nam Sinh gật đầu, về địa vị nam nữ và thái độ trong công việc, cô tuyệt đối đứng về phía Hạ Đồ vô điều kiện.

Đứng bên cạnh đám đông, trước tiên, Diệp Nam Sinh quan sát một lượt cái gọi là hiện trường vụ án đã được cảnh sát chằng giây quây lại.

Tại trạm cuối tuyến đường 11 trên đường miếu Tam Am, quận Du Hoài, cánh cửa sắt cũ kỹ của tổng trạm mở toang, hai bên trái phải trước cửa đổ hai chiếc xe cảnh sát, một trong số đó còn quên tắt đèn, hai màu xanh đỏ nhấp nháy, đan cài vào nhau, dường như đang cảnh cáo đám đông xung quanh trong im lặng: Nơi đây có vấn đề, xin dừng lại gần.

Ở khe hở giữa hai chiếc xe, Công an quận Du Hoài đang cố giải tán đám đông những người dân thường dù biết là nguy hiểm nhưng vẫn không ném nổi tò mò, áp sát vào khu vực này.

Cũng may nhờ chuyện xảy ra khoảng thời gian trước đó, nên số lượng người tới xem không quá đông. Thấy Diệp Nam Sinh đứng ngoài vòng vây, người cảnh sát gọi cô, “Bác sĩ Diệp, bên này...”.

Diệp Nam Sinh thật sự không ngờ, địa điểm làm việc lại là ở trong chiếc xe buýt sắp hỏng bên cạnh tòa nhà ba tầng trong tổng trạm tuyến đường

11.

Đi bộ qua khoảng sân dài khoảng hai mươi mấy mét, Diệp Nam Sinh đứng lại khi chỉ còn cách chiếc xe buýt tầm ba mét. Một nhân viên giẫm lên bàn trượt khám nghiệm, lại gần chiếc xe để lấy chứng cứ lần lượt từ trong ra ngoài.

Đới Minh Phong đứng bên cạnh, tay chống hông, sắc mặt không tốt lắm. Nhân viên cảnh sát vừa lấy xong lời khai của người báo án, lúc này mới đi ra báo cáo lại: “Nạn nhân tên Lý Vỹ, năm nay 30 tuổi. Bố anh ta chính là Lý Tôn Nghĩa- người đã báo án trong vụ 8-25. Trạm trưởng tổng trạm tuyến đường 11 dự định di chuyển tất cả các địa điểm trạm, nơi đây giống như một địa chỉ bị phế bỏ, sắp được bán rẻ cho một thương nhân khai thác bất động sản trong thành phố. Sáng sớm nay, người báo án, cũng tức là chủ nhiệm Vương Phú Dân của tổng trạm tuyến đường 11 dẫn theo mấy nhân viên quay về định dọn dẹp qua tòa nhà, vừa vào ssan thì phát hiện ra chiếc xe buýt sắp hỏng bị người ta dán không ít giấy báo. Ông ấy sai người gỡ xuống, mới phát hiện Lý Vỹ đã chết trong xe.” Nhân viên cảnh sát tiện tay chỉ. Ngay gần đó, hình ảnh một thanh niên đang ngồi sụp xuống dưới đất, không ngừng ôm đầu, tự lẩm bầm một mình lọt vào tầm mắt mọi người.

“Anh ta bị dọa không hề nhẹ.” Người cảnh sát thở dài, ngay sau đó như nhớ lại một cảnh tượng gì, chính mình cũng tự lẩm bầm, “Nhưng mà dù có là ai, nhìn thấy cảnh tượng ấy, chắc cũng có phản ứng này.”

Lời nói của anh ta khiến Diệp Nam Sinh đến sau chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Nhưng cũng không bao lâu sau, cô cũng đã biết lý do. Bởi vì nhân viên khám nghiệm nói đã thu thập xong dấu vết, pháp y có thể tiến vào.

Hiện trường chính nằm ở phần đuôi xe buýt. Diệp Nam Sinh giẫm chân lên bàn trượt khám nghiệm, bước lên xe mới phát hiện ra đây nào có thể coi là một chiếc xe buýt. Chưa nói tới chuyện ghế ngồi ở hàng trước xộc xệch nghiêng ngả, mấy dãy ghế ở phía sau còn không cánh mà bay. Quả thực còn chẳng bằng bãi rác.

Trên một khoảng sàn trống trải dài hai mét, không có ghế ngồi được trải một lớp chiếu; mép chiếu loang lổ những vết xanh đen giống như bị nấm mốc; bên cạnh là từng chồng giấy báo cũ để bừa bãi lộn xộn; con siêu nhân Ultraman thiếu mất một cánh tay, ngã gục xuống đất, không chút tỉnh

thần, hai chiếc hộp giấy của hãng KFC xếp chồng lên nhau, bắn thui đến nỗi gần như không còn nhận ra được hình dạng, mùi thối rữa từ bên trong tỏa ra xung quanh.

“Khả năng tự lo liệu của một tên ăn mày cũng chưa chắc tệ đến mức này.” Diệp Nam Sinh lăm bắm, đeo găng tay vào, hướng tầm mắt về phía thi thể.

Đó đích thực là cảnh tượng khiến người bình thường khiếp đảm, nỗi hoảng sợ sẽ chiếm đóng trái tim rất lâu không thể xóa tan. Lý Vỹ nằm ngửa trên chiếu, tứ chi co rúm lại như bị rút hết gân tay gân chân. Đôi mắt anh ta trợn trừng, đang nhìn lên trần xe tróc sơn với vẻ mặt hoang mang thất thần. Gần khoe miệng anh ta có một vết máu, lượng máu không nhiều, gần hơn nữa còn có bãi nôn, có lẽ vì đã qua một đêm nên từ bãi nôn ấy tỏa ra một mùi hôi thối, khiến cho các nhân viên khác trong tổ pháp y đứng sau nôn thốc nôn tháo.

Dương nhiên, chỉ dựa vào những hiện tượng tử vong đã kể trên thì chẳng có gì quá kinh khủng. Nhưng nếu như bên trên có thêm một lớp mạng nhện hỗn loạn đang lơ lửng ngay phía trên thi thể, hướng thẳng với miệng Lý Vỹ còn có thêm một con nhện cực lớn đang giăng tơ thì bất kì người bình thường nào cũng liên tưởng ngay tới những từ như: quái dị, đáng sợ, khiếp đảm,...

Tổ pháp y cùng lên xe với Diệp Nam Sinh đang gặp khó khăn. Có con nhện ở đó, bảo họ biết khám nghiệm kiểu gì?

“Bác sĩ Diệp, hay là chúng ta mời người có kinh nghiệm tới bắt con nhện này đi, nó to thế kia, lỡ như có độc thì...”

“Loài nhện Nephila Komaci, có nguồn gốc từ châu Phi, là loài nhện giăng tơ lớn nhất được phát hiện ra trên thế giới tính tới thời điểm này, nhưng nhìn kích cỡ của con nhện này thì... nó vẫn còn trong thời kỳ sinh trưởng.” Cung Khắc chẳng biết đã đeo xong găng tay từ khi nào, vòng tới trước mặt Diệp Nam Sinh và bọn họ. Lúc này, anh đang cầm một cây gậy lấy chứng cứ dạng dài hướng về phía con nhện, xem ra đang thử di chuyển nó.

Anh chàng pháp y phía sau lên tiếng: “Thầy Cung, nguy hiểm đó, cẩn thận bị cắn.”

Cung Khắc làm như không nghe thấy, chăm chú đến nỗi tựa hồ cả thế giới chỉ còn độc con nhện trước mắt. Anh lẩm bẩm như đang an ủi các đồng nghiệp: “Con nhện này không có độc cho người...”

“Nhưng cần người thì rất hăng!” Một giọng nói kiên quyết vang lên, đồng thời cây gậy trong tay Cung Khắc cũng không cánh mà bay. Anh ngẩng đầu nhìn Diệp Nam Sinh đang giơ tay chỉ huy anh lùi về phía sau. Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Diệp Nam Sinh rõ ràng đang có ý muốn nói: Hiểu biết nhiều hơn ai chứ! Có ai không biết hả! Định cướp cơm của tôi à!

Cuối cùng, Diệp Nam Sinh đã thay vị trí của Cung Khắc.

Trong số ba người trên xe, e rằng chỉ có mình anh chàng pháp y kia đang nghĩ: Đúng là hai kẻ điên, hùng hổ cứ như đang thi xem ai là người hy sinh vì nghĩa đầu tiên vậy.

Cuối cùng, con nhện Komaci được bỏ vào trong một chiếc lọ thủy tinh thông khí cực tốt rồi mang xuống dưới.

Giải quyết xong con nhện, màng nhện lại trở thành vấn đề nan giải. Nửa tiếng sau, khi cô gấp được giấy tờ cuối cùng ra khỏi cơ thể Lý Vỹ, cả cô và anh chàng pháp y chịu trách nhiệm đón lấy kia đã mướt mồ hôi từ lâu.

Duy chỉ có Cung Khắc là bất luận Diệp Nam Sinh dặn dò anh làm gì, anh vẫn hoàn thành tốt bằng một trạng thái: từ tốn mà tốc độ.

Cảm giác anh mang lại cho Diệp Nam Sinh có phần giống nữ chính của mấy bộ phim điện ảnh cũ.

Bộ phim mở đầu bằng một buổi sáng trời xám xịt. Cô nữ chính từ trên taxi bước xuống, đi tới trước cửa của một cửa hàng đồ hiệu, trong tay cầm bánh mì, đậu tương và một túi giấy đựng các món đồ ăn sáng khác. Rõ ràng là những thứ khiến người ta cảm thấy quá tải, nhưng cô nữ chính vẫn tỏ ra tao nhã, bình tĩnh, hệt như Cung Khắc lúc này.

Đàn ông đàn ang, cử chỉ nho nhã thế để làm gì? Quái đàn! Diệp Nam Sinh nghĩ bụng, còn lâu cô mới thừa nhận chút thành kiến này của mình xuất phát từ việc bà Mục luôn nói cô thô lỗ, không giống con gái chút nào.

Xua đi mọi suy nghĩ kì quặc trong đầu, Diệp Nam Sinh bắt đầu tỉ mỉ quan

sát thi thể trước mắt, “Mức độ xuất huyết ít, những thứ nôn ra về cơ bản đã đông lại, lấy mẫu vật về làm hóa nghiệm đi.”

Hoàn thành việc khám nghiệm ở trạng thái tĩnh, Diệp Nam Sinh xử lý đôi găng tay rồi hướng về phía đầu nạn nhân. Trước tiên cô phải xác định chắc chắn thời gian tử vong, phán đoán sơ bộ và tìm ra vết thương trí mạng, sau đó thi thể Lý Vỹ sẽ được đưa về nhà xác. Ở đây, bộ thi thể giầy giò này sẽ được pháp y giải phẫu, cuối cùng là xác định nguyên nhân tử vong.

Diệp Nam Sinh ấn vào nhiều chỗ trên phần đầu thi thể, thế nhưng không phát hiện được cảm giác rạn xương rõ ràng, thế là cô đưa tay ra phía sau lưng nạn nhân, đẩy mạnh, thi thể của Lý Vỹ từ nằm ngang chuyển sang nằm nghiêng.

Thời tiết trong lành suốt một buổi sáng, tới giờ này chẳng biết mây đen bỗng từ đâu kéo tới, còn gom hết trên khoảng trời khu vực họ đang đứng. Trời đất âm u, không khí se lạnh, có gió thổi phàn phật vào những tờ báo cũ dán trên cửa sổ xe buýt.

Diệp Nam Sinh đang chuẩn bị sờ tới gáy của nạn nhân, thì đúng lúc này, ở một vị trí gần bên tay cô truyền tới một âm thanh âm u lạnh lạnh.

“Um...”

Tựa như âm thanh ma quỷ của địa ngục.

Cũng đúng lúc ấy, anh chàng pháp y vẫn đang ghi chép bên cạnh giờ ngón tay phải đang run cầm cập chỉ vào thi thể bên chân Diệp Nam Sinh, “Con... con mắt!”

Diệp Nam Sinh cúi đầu, bắt gặp ngay đôi mắt “ở trong lòng” đang nhìn thẳng vào mình, đôi mắt đó đục ngầu, dường như lấp đầy bên trong là bao bản thủ tới từ địa ngục.

“Xác chết sống dậy!” Anh chàng pháp y lùi ra sau mấy bước, suýt nữa thì rơi khỏi xe.

“Sống dậy cái đầu anh ấy!” Diệp Nam Sinh quát lên một tiếng với anh chàng đã bị dọa hết hồn, may có Cung Khắc kéo lại mới không lăn thẳng xuống xe, “Người ta còn chưa chết!”

Đặt Lý Vỹ nằm lại xuống chiếu, Diệp Nam Sinh dẫn dò Cung Khắc, “902, bảo bọn họ sắp xếp xe đưa người này vào bệnh viện”.

Càng lúc Diệp Nam Sinh sai bảo Cung Khắc càng tự nhiên, thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không ý thức được điều ấy.

Đới Minh Phong phái xe cảnh sát, hú còi suốt dọc đường đưa Lý Vỹ tới bệnh viện Hoàn Sơn gần nhất. Có kết quả kiểm tra rất nhanh, là tổn thương đội đối vị, đa phần hình thành do té ngã hoặc đập đầu vào tường một cách đột ngột. Tổn thương đội đối vị chỉ những tổn thương do bị đánh hoặc va chạm, có hướng tác động lực mem theo phần đầu, gây ra thương tích chao màng não đối diện. Tổn thương đội đối vị có sự khác biệt rõ rệt so với vết thương do công cụ tấn công trực tiếp.

Những kiến thức về hai loại thương tích này chỉ là nhập môn trong ngành pháp y.

Sau đó, thông qua miêu tả của nhân viên khám nghiệm thương tích, có lẽ Lý Vỹ đã không cẩn thận vấp ngã trong lúc phát bệnh, đập gáy xuống, từ đó xuất hiện tình huống chết giả. Trong xe buýt, vết xước do đôi giày thể thao V-5760012 đã chứng thực điểm này. Còn hành động xê dịch của Diệp Nam Sinh đã kích thích thần kinh của Lý Vỹ, vì thế mà có cảnh “xác chết sống dậy”.

“Mấy người cũng không thể trách tôi nhất gan, nhìn xong cảnh lũ nhện như đang làm kén quần lấy thi thể, lại nghe anh ta cất giọng rợn người như thế, còn nhìn thấy hai con mắt đó, có ai là không sợ? Cậu không sợ hả? Cậu không sợ sao?” Anh chàng pháp y vừa bị dọa giờ mới bình tĩnh lại, đối mặt với những ánh mắt trêu chọc của các đồng nghiệp, anh ta không thể giữ được thể diện, bèn chất vấn từng người một.

Nhưng thật ra cũng chẳng vì lý do gì khác, chỉ vì bản thân ít nhiều cũng đã vào nghề được một năm, nhưng lần này hợp sức với một cô gái, anh ta lại nhút nhát.

Anh ta quay đầu lại xem Diệp Nam Sinh có đang cười mình không, nhưng hành lang trống trải, cả Diệp Nam Sinh và Cung Khắc đều biến mất.

Cung Khắc ở cuối giường, nhìn Lý Vỹ đang nằm trên giường, chòng chọc

hướng mắt lên trần nhà.

Cô y tá trẻ đang thu dọn cái khay cô ấy mới truyền nước lại cho Lý Vỹ lần thứ ba.

“Lần này đừng có tự rút kim ra nữa. Mạch máu này của anh, còn tiêm thêm mấy lần nữa thì mang đi làm cái sàng luôn cho rồi.” Cô y tá không thể yên tâm, còn dặn dò vị chủ nhiệm tổng trạm đường 11 đứng bên, “Trông kỹ đấy.”

Cô ấy vừa dứt lời, Lý Vỹ đã giơ tay ra định rút kim tiêm, cô y tá trừng mắt, vị chủ nhiệm lập tức hiểu ý, giữ chặt cánh tay Lý Vỹ.

Cô y tá hài lòng đi ra. Vị chủ nhiệm bắt đầu đông dãi với người cảnh sát cùng Đới Minh Phong tới hỏi chuyện, “Không phải chúng tôi không muốn lo. Ai cũng biết chuyện hai mươi mấy năm trước đã hại gia đình Tồn Nghĩa vợ con ly tán. Vợ Tồn Nghĩa thì chạy theo người ta, bản thân cậu ấy cũng bị dọa không hề nhẹ, cứ điên điên khùng khùng, cũng chẳng lái xe được nữa. Vì trạm trưởng tốt bụng, thương cậu ấy gà trống nuôi con quá là không dễ dàng mới cho cậu ấy đơn xin về vì bệnh tật, tạo điều kiện về tiền lương, coi như chúng tôi nuôi cả gia đình cậu ấy. Nhưng ai ngờ, sau một tai nạn xe, gia đình ba người bỗng chốc mất hai, chỉ còn độc Tiểu Vỹ cũng rồ rồ dại dại. Nó còn mắc chứng động kinh nữa. Không phải chúng tôi không lo đâu, mà thực sự là lo không nổi nữa...”

Vị chủ nhiệm đang nói thì Lý Vỹ lúc này giờ ngơ ngẩn nhìn trần nhà bỗng tỏ ra khiếp sợ, nỗi sợ hãi xuất phát từ nội tâm ấy khiến Diệp Nam Sinh cũng bắt đầu hơi e ngại.

Nhưng có một người lại không sợ. Cung Khắc tự động vòng từ đuôi giường lên đầu giường. Anh cúi xuống, áp sát tai bên môi Lý Vỹ, lẩm bẩm, “Anh nói gì cơ?”

“Cục... cục...” Đa phần, cổ họng của Lý Vỹ chỉ bật ra được những tiếng cục cục.

Vị chủ nhiệm giải thích, “Nó bị vậy đấy, không thể nói được một câu rành rọt.

Cung Khắc lắc đầu, đứng dậy. Anh đã nghe được một từ của Lý Vỹ, “Lý

Vỹ có chị gái?”

“Đúng thế, hơn nó ba tuổi, học giỏi lắm. Nhà họ Lý gặp khó khăn, để bồi dưỡng cô con gái ăn học, Lý Vỹ còn chưa học hết tiểu học đã phải nghỉ.” Cái cậu Tồn Nghĩa đó suy nghĩa khác người, thế là hết, thật đáng tiếc.

*

Đới Minh Phong nhận xong điện thoại, bước vào phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy cảnh người chủ nhiệm thở vắn than dài. Anh tiến sát lại gần Cung Khắc, “Thầy Cung, sao rồi ạ? Có tình hình gì mới không?”

Dáng vẻ lắc đầu của Cung Khắc khiến trái tim chỉ còn một nửa nhiệt huyết của Đới Minh Phong hoàn toàn nguội ngắt. Tổ hai vừa có thông tin phản hồi, tình hình không mấy khả quan. Công dụng phổ thông nhất của cỏ Mandela ở Trung Quốc là dùng làm thức ăn cho cá cảnh. Người nuôi những loại cá này không nhiều, nguồn gốc và phương hướng đều dễ điều tra, nhưng tra một hồi, mấy nhân vật khả nghi nếu không phải có bằng chứng ngoại phạm thì hoàn toàn không có khả năng gây án.

Vì chuyện này, Đới Minh Phong rất ủ dột. Sau khi báo cáo lại tin tức phản hồi một cách đại khái cho Cung Khắc, mọi người đều chìm vào trầm tư.

“Chưa chắc chỉ có người nuôi cá mới có cỏ Mandela, còn một số nhóm người đặc biệt có thể tiếp xúc, tại chúng ta chưa nghĩ ra mà thôi.” Giọng nói khe khẽ của Cung Khắc bất ngờ xoa dịu dây thần kinh đang căng thẳng của Đới Minh Phong. Cũng phải, chỉ ít bây giờ họ đã có phương thức xác minh rồi.

Điện thoại trong tay Đới Minh Phong vang lên. Anh ấy chỉ lướt qua rồi lập tức từ chối. Nhưng người giọng điện có vẻ đặc biệt hiểu tính khí của Đới Minh Phong. Anh ấy ngắt một lần thì người ấy sẽ gọi lại ngay một lần nữa.

Tới tận lần thứ tư, khi nhìn thấy nét mặt của Cung Khắc như muốn nói: “cảnh sát cũng có gia đình của cảnh sát” thì anh ấy mới thở dài, cầm điện thoại ra hành lang nghe máy.

“902, anh bảo ai vừa gọi điện cho đội trưởng Đới? Tôi đoán là bạn gái anh ấy.” Diệp Nam Sinh đã không thi thề để nghiên cứu, tinh thần có vẻ rệu

rã, ngáp ngán ngáp dài hỏi Cung Khắc.

”Cô nhìn thấy người chết chưa bao giờ biết sợ ư?” Cung Khắc hỏi ngược lại Diệp Nam Sinh một vấn đề khác.

Thế mới nói kỳ quái không chỉ nằm ở độ nhạy vọt tư duy không cùng tần suất với người bình thường, ngay cả trò chuyện với anh ta cũng không thể đi theo quỹ đạo thường thấy.

Diệp Nam Sinh cảm thấy mình tóm lược về 902 như vậy rất chính xác.

Nhưng cô không định đối chọi với Cung Khắc, vừa thức trắng cả một đêm, bây giờ cô rất cần một người hay một việc gì đó phân tán sự chú ý của mình, nếu không theo một câu mà bà Mục nói thì khi hai điều kiện là thức đêm và không có thi thể song song tồn tại thì vừa đứng vừa ngủ hoặc vừa đi vừa ngủ đối với Diệp Nam Sinh là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

”Bố tôi nói người chết chỉ là một cách tồn tại khác của người sống mà thôi, anh cứ nghĩ có một ngày mình cũng sẽ trở thành thi thể, liệu anh còn sợ không?”

Câu hát “Có một ngày, tôi sẽ trở thành...” vang lên trong đầu Cung Khắc, có một cảm giác hài hoà vu vơ cùng tập hợp.

Đới Minh Phong nhanh chóng quay trở lại, trước khi anh ấy bước vào cửa, Diệp Nam Sinh đã nhỏ giọng hỏi, “Anh còn chưa đoán mà. Ai đã gọi điện cho Đới Minh Phong?”

”Không liên quan tới vụ án.” Hứng thú của Cung Khắc dường như không bao gồm trò giải câu đố.

”902, cuộc sống của anh luôn nhạt nhẽo vậy sao? Thế này đi, nếu anh đoán đúng, tôi sẽ mua bánh ngọt cho anh, để anh chọn hãng. Được không?”

”Em gái cậu ấy.”

Sức hấp dẫn của bánh ngọt khiến Cung Khắc thoải mái nói ra đáp án của mình. Nhưng điều khiến Diệp Nam Sinh không thoải mái là thông qua xác nhận của Đới Minh Phong, Cung Khắc lại đoán đúng.

Ngồi trên xe quay trở về, Diệp Nam Sinh hỏi Cung Khắc, “902, tôi quả thực bắt đầu khâm phục anh rồi đấy. Chúng ta gần như quen Đới Minh Phong cùng một lúc, làm sao anh biết anh ấy có em gái, hơn nữa lại chính cô em gái ấy gọi điện tới?”

”Nhìn thôi.” Cung Khắc tiện tay chỉ vào ghế lái phụ, điện thoại Đới Minh Phong đang kêu thật, trên màn hình nhấp nháy hai chữ “Em gái” khiến Diệp Nam Sinh bỗng chốc muốn giết chết Cung Khắc.

”Anh chơi xấu, phạm quy!”

”Bánh phù dung ở hiệu Chu Ký, mười hai hộp, cộng thêm hai phần kẹo hoa hồng.” Cung Khắc thẳng thừng nhắm mắt lại, mặc cho Diệp Nam Sinh nháy dưng lên.

Các cụ có câu, mèo trắng hay mèo đen, bắt được chuột tức là mèo khôn. Vì hộp bánh phù dung này, Cung Khắc đã hiểu sâu sắc thêm câu nói ấy một lần nữa.

Hạ Đồ lái xe, thỉnh thoảng lại mỉm cười liếc nhìn Diệp Nam Sinh ngồi ở ghế sau chỉ biết ủ rũ một mình, không tìm được đối thủ tiếp chiêu. Cô ấy hỏi Đới Minh Phong, “Sếp à, Minh Trang bảo anh tới làm một buổi diễn giảng cho các em học sinh về vấn đề an toàn, anh cứ tranh thủ thời gian mà đi, cũng là để các em học sinh cấp hai bây giờ hiểu thế nào là anh hùng thật sự hiên ngang oai hùng.”

Đới Minh Phong hừ một tiếng lạnh lùng, “Đừng nói là giờ anh không có thời gian, kể cả có thời gian, không phá án được mà đi tới đó, học sinh sẽ nói chúng ta là loại vô tích sự đấy.”

Nụ cười của Hạ Đồ tắt ngấm, sau đó cô ấy rơi vào im lặng.

Đúng lúc, chiếc xe dừng lại chờ đèn đỏ ở ngã tư.

Đường quốc lộ trống vắng, chỉ còn độc chiếc xe bọn họ, càng thối phong sự tĩnh mịch trong xe, nhưng rồi nó đột ngột bị Cung Khắc phá vỡ.

”Tôi đã nhớ ra còn một nơi có tảo Mandela...” Anh nói, nhìn chăm chăm vào Đới Minh Phong, còn chưa bỏ điện thoại xuống.

-----oOo-----

Chương 11: Tội ác thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người type: Lan Anh 2203

Không phải ai cũng có sở trường liên tưởng tới nguồn gốc của tảo Mandela qua một cuộc điện thoại.

Ví dụ như bạn hỏi Đới Minh Phong, phản ứng đầu tiên của đội trưởng chắc chắn là sốt ruột xua tay, “Là em gái tôi, Đới Minh Trang, điện thoại của cô nhóc thì liên quan quái gì tới việc phá án!”.

Nếu đối tượng được hỏi là Hạ Đồ, cô ấy sẽ lập tức ngồi xuống trước ba dàn máy tính, xoay vòng quanh những ghi chép về cuộc điện thoại của Đới Minh Trang rồi lần lượt chọn lọc những thông tin có liên quan tới vụ án. Lượng thông tin khá lớn, là một công trình đồ sộ.

Cùng một câu hỏi, nếu bạn mang thắc mắc tới hỏi Diệp Nam Sinh, vậy thì xin chúc mừng, bạn sẽ có một câu trả lời nhanh nhất và trực tiếp nhất. Bác sỹ Diệp sẽ chẳng buồn liếc nhìn bạn mà ném thẳng cho bạn một thi thể, “Thông báo nguyên nhân tử vong của họ rồi hẵng đến hỏi tôi xem tảo Mandela và một cuộc điện thoại có liên quan gì đến nhau”.

Thế nên khi Cung Khắc gợi ý rằng còn có thể tìm được tảo Mandela từ phòng thực hành sinh học của một trường học nào đó, thì phản ứng đầu tiên của Đới Minh Phong chính là vớ lấy điện thoại, gọi tới máy bàn của phòng trinh sát hình sự Công an quận, “Lập tức điều tra các phòng thực hành sinh học hiện có của các trường trong thành phố Lâm Thủy, thống kê danh sách những nơi nào có tảo Mandela, nhanh chóng báo lại cho tôi!”.

Ngắt máy xong, Đới Minh Phong không thể không quay đầu nhìn Cung Khắc bằng ánh mắt khâm phục rồi cảm thán, “Thầy Cung, sao thầy toàn nghĩ được những thứ mà bọn em không nghĩ tới vậy...”.

“Phải rồi, không có một bộ não dễ sai bảo, sao lại lừa ăn lừa uống! Còn đất nữa chứ!” Diệp Nam Sinh nhìn chằm chằm trang Taobao hiện ra trên di

động - voucher của tiệm bánh Chu Kỳ trị giá 100 tệ, chiết khấu còn 99 tệ, có thể mua hai hộp bánh phù dung số lượng có hạn tại Chu Kỳ.

Dám chắc hộp bánh đó giá 50 đồng, ăn vàng à. Diệp Nam Sinh bức bối trừng mắt với Cung Khắc, nhưng thua thì phải chấp nhận, cô không còn gì để nói.

Trước mặt, con đường nhựa thẳng tắp dường như kéo dài vô tận về phía màn sương phía xa xa, cũng mơ màng như vụ án này vậy. Diệp Nam Sinh trông theo, uể oải lên tiếng: “Coi như chuyến đi trưa nay vô ích rồi, người thì không thấy chết, cơm thì không được ăn. Quan trọng nhất là Lý Vỹ và vụ án này vốn không liên quan với nhau ...”

Cô nói ra suy nghĩ của đa số người ngồi trong xe, nhưng luôn có một người là ngoại lệ.

“Không phải không liên quan, cái chết của Lý Tôn Nghĩa chắc chắn dính líu tới vụ án này.” Cung Khắc khẽ nói.

“Thầy Cung, Lý Tôn Nghĩa và con gái chết do tai nạn giao thông, bên phía đội giao thông đã xác nhận rồi, sao lại có liên quan tới vụ chặt xác chứ?” Hạ Đồ giữ cho xe đi với tốc độ ổn định nhất rồi ngồi đợi câu giải đáp của Cung Khắc.

Cung Khắc không phải một người quen thuyết giáo dông dài, anh mím môi, giống như đang sắp xếp câu từ, nhưng tới cuối cùng lại bật ra một câu hỏi, “Vì sao vợ của Lý Tôn Nghĩa lại bỏ đi?”.

“Tình cảm vợ chồng lục đục, hoặc tình cảm giữa hai bên đã nhạt nhòa. Thời buổi này, chia tay đâu cần lý do.” Hạ Đồ không hiểu sao Cung Khắc lại chú ý tới điểm này.

“Một người phụ nữ đã sinh ra hai đứa con, trong lúc hoàn cảnh gia đình gặp khó khăn cũng không bỏ người đàn ông, vậy mà không lâu sau vụ án 8-25 lại chạy theo người khác, không có lý do gì đặc biệt ư?” Thấy Hạ Đồ vẫn chưa hiểu ra, Cung Khắc giật giật khóe môi, nhắc nhở, “Tài liệu nói trước khi xảy ra chuyện, sức khỏe của Lý Tôn Nghĩa rất ổn”.

“Thầy Cung, thầy muốn nói là vụ án 8-25 đã khiến Lý Tôn Nghĩa không thể làm những việc bình thường của một con người nên vợ ông ấy mới bỏ

chạy theo người khác?” Hạ Đồ cho xe rẽ vào một con đường nhỏ, bên đường trồng rất nhiều ngô đồng, thời tiết Lâm Thủy mát mẻ dễ chịu, những chiếc lá ngô đồng trên cây đều xanh mượt. Nơi giao lộ có một tấm biển đề ba chữ “Đường Đại Vũ”.

“Người bình thường nhìn thấy bộ phận sinh dục nam bị cắt đứt, từ đó khiến tâm sinh lý gặp trở ngại là hiện tượng tự nhiên. Nếu lúc ấy sắp xếp bác sỹ tâm lý hướng dẫn Lý Tôn Nghĩa ngay lập tức thì bi kịch của gia đình này hoàn toàn có thể né tránh.”

Thì ra Cung Khắc muốn nói tới điểm này.

Nhưng có một điểm Cung Khắc nghĩ không ra. Nhà họ Lý vì Lý Vỹ mắc chứng động kinh mà thiên vị cô con gái lớn. Đây cũng là lý do vì sao cuối cùng con gái của Lý Vỹ được Lý Tôn Nghĩa dẫn theo rồi cùng gặp tai nạn qua đời còn Lý Vỹ lại bình an.

Lý Vỹ đáng nhẽ phải hận chị gái anh ta lắm, vì sao sau khi “sống lại” còn gọi “chị” chứ? Người chị này có thật là chị Lý Viên, chị ruột của Lý Vỹ không, hay ... một người nào khác?

Tư duy đi vào chỗ chết, Cung Khắc cảm nhận được một ánh mắt từ bên cạnh tới, là Diệp Nam Sinh. Đôi mắt cô nheo lại, nụ cười hì hì như đang chất vẩn trong im lặng: Lý Tôn Nghĩa mới nhìn thấy một lần đã “bắt lực” rồi, anh nhìn thấy hai lần rồi đó, còn ỏn không?

Cung Khắc làm như không thấy, xoay mặt ra ngoài cửa sổ, vẫn tỏ ra vô cảm, có điều sắc mặt hơi thay đổi dường như đã tiết lộ tâm tình.

Kế hoạch ban đầu là về ăn cơm trước rồi thương lượng tính toán bước tiếp theo. Nhưng Diệp Nam Sinh mới ăn được hai miếng mì gói đã bị Hạ Đồ đi vào cắt ngang.

“Có tình hình mới, đội trưởng dẫn chúng tôi đi theo, bác sỹ Diệp đi chứ?”

“Đi ...” Diệp Nam Sinh vội vã ăn thêm miếng nữa rồi theo Hạ Đồ đi ra khỏi phòng nghỉ.

Cung Khắc và Đới Minh Phong đứng bên cạnh chiếc Volkswagen đỗ trong sân Công an quận, rõ ràng đang đợi họ. Thấy Diệp Nam Sinh và Hạ Đồ

xuất hiện, Đới Minh Phong giơ tay ra, “Nhanh chút nào”.

Lên xe rồi, Cung Khắc đưa cho Diệp Nam Sinh một tờ giấy, “Cô lau miệng đi này”.

Lúc ấy Diệp Nam Sinh mới nhớ ra mình mãi ăn mỳ, quên cả lau miệng.

“Cảm ơn anh.” Cô nói.

Diệp Nam Sinh cầm tờ giấy đặt bên khóe miệng lau mấy lượt rồi mới vo viên lại, nhét vào trong túi áo. Nhưng cô vừa hành động thì tờ giấy đã bị một người khác giữ lại.

Cung Khắc cầm lấy nó, lật mặt bên trong sạch sẽ ra ngoài, “Chẳng trách bà Mục nói cô sinh hoạt không tỉ mỉ cẩn thận, qua loa đại khái như đàn ông. Trông thế này, đúng là chẳng giống con gái chút nào”.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận. Diệp Nam Sinh không nhìn thấy, nhưng thật sự cảm nhận được tình trạng của vết dầu trên mẫu giấy lau miệng. Tư duy của cô bắt đầu phân tán, thậm chí một lúc lâu sau mới ngó ra là Cung Khắc đang nói với mình, “Giờ thì sạch rồi”.

“Cần anh lo à.” Diệp Nam Sinh hoàn hồn trở lại, giật lấy mẫu giấy trong tay anh, tự nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bực lắm lắm, “Bà Mục này, mẹ không thể nói tốt về con trước mặt người ngoài sao?”.

Dĩ nhiên, chút bực dọc này của Diệp Nam Sinh chẳng duy trì được quá lâu, họ tới địa điểm rất nhanh, chính là con đường Đại Vũ lúc đến.

“Sếp, nghe nói là số 173 đường Đại Vũ.” Hạ Đồ báo cáo với Đới Minh Phong.

“Ai ở số 173?” Để chuẩn bị cho những lúc cần thiết, khi xuống xe, Diệp Nam Sinh mang theo hộp khám nghiệm pháp y. Cô còn chưa kịp hành động thì đã bị Hạ Đồ ngăn lại, “Bác sỹ Diệp, chúng ta tới tìm “anh bạn trai” đó của Mạc Đại Dũng, cô không cần mang theo đồ nghề đâu”.

“Ừ hứ.” Diệp Nam Sinh đáp một tiếng, đặt chiếc hộp xuống, vẻ không tình nguyện

“Bạn trai” có một cái tên rất tươi sáng, Dương Nghị. Đa số những thông tin về anh ta cảnh sát đều thu thập được từ Vương Thúc và bà chủ cửa hàng sau này đã được mới tới Cục hợp tác điều tra. Trong đó bà chủ cửa hàng cho biết nhiều hơn.

Có thể nhận ra, đối với người đàn ông đã cướp người đàn ông của mình, cả hai người phụ nữ đều chung một niềm căm hận, chỉ khác biệt là Vương Thúc - người được hưởng một nền giáo dục truyền thống - phần nhiều tỏ ra nhẫn nhịn với Dương Nghị, còn bà chủ cửa hàng bánh yêu điệu phong tình lại có thái độ ngun ngút thù hận.

Nhưng dù là loại nào trong hai loại thái độ đó thì đều không gây trở ngại tới việc phía cảnh sát coi Dương Nghị là một đối tượng tình nghi quan trọng đáng được để tâm. Tư liệu có viết, Dương Nghị là nam, 32 tuổi, tốt nghiệp trường chính quy, chuyên ngành nhạc dân tộc, sau khi tốt nghiệp được phân về làm thầy dạy nhạc của một trường trung học tại thành phố Lâm Thủy, làm việc chưa đầy hai năm thì nghỉ việc vì sự cố, sau đó bèn lân la đi hát cho khắp các quán bar trong Lâm Thủy cho tới tận bây giờ.

Cho đến thời điểm hiện tại, mặc dù Đới Minh Phong chưa chính thức gặp Dương Nghị, nhưng có mấy điểm liên quan tới anh ta khiến anh ấy phân khích. Dương Nghị được hưởng nền giáo dục cao cấp, sự nghiệp không thuận lợi. Theo như lời của bà chủ cửa hàng bánh, Dương Nghị và Mạc Đại Dũng qua lại với nhau mới được nửa năm, Dương Nghị đã liên tục bị ba quán bar từ chối.

Được học hành đàn hoàng tử tể mà giờ đây không danh không tiếng, thành tích công việc tầm thường, chỉ riêng mấy điều kiện này thôi đã hoàn toàn phù hợp với miêu tả ban đầu của Cung Khắc về hung thủ, nói chi tới việc anh ta từng bị xâm phạm tình dục, thù hận đàn ông, tự tin, ít nói. Nếu anh ta là hung thủ thì tất cả đều là lẽ tất nhiên.

Ánh bình minh của vụ án khiến Đới Minh Phong kích động, bước chân anh ấy rảo nhanh về phía trước, hướng thẳng tới số 173 đường Đại Vũ.

Không ngờ lại vô huyệt.

Số 173 đường Đại Vũ là một căn biệt thự ba tầng, mang phong cách cổ xưa của Lâm Thủy, diện tích không lớn, cây leo bò đầy cả một mảng tường. Đã vào thu, lá cây ngả vàng. Giữa tầng lá, hoa bị bọc trong từng

tầng nọ màu nâu nhạt. Có cơn gió thổi tới, nọ nhỏ bung ra, rơi rớt mầm giống như sao sa.

Dưới bức tường, một bà lão tóc bạc trắng, một tay cầm túi thuốc, tay kia nhàn nhã phẩy những mầm hoa trên đỉnh đầu, miệng lầm bầm, “Thằng khỉ con, xem hôm nay mày có nộp tiền nhà không nào”.

Là một bà chủ nhà đã có tuổi.

Đổi Minh Phong sỏi rộng vài bước, đi vào trong sân, hỏi Hạ Đồ sau lưng, “Gian nào?”.

“Gian ở tầng hai bên trái.” Hạ Đồ trả lời.

“Tới tìm Tiểu Dương à?” Bà lão chủ nhà ngược mắt lên, rút hai ngụm thuốc, “Phải hẹn trước, thằng đó có lương cũng phải trả tiền nhà cho tôi trước rồi mới trả nợ cho mấy người được”.

“Xem ra tay Dương Nghị này hay bị người ta đòi nợ, ngay cả chủ nhà cũng thuận thực thể này rồi.” Diệp Nam Sinh nói với Cung Khắc, nhưng Cung Khắc đứng bên cạnh cô chỉ “ồ” một tiếng mà không nói tiếp.

Lúc này, sự tập trung của Cung Khắc dồn cả vào cánh cửa ở mé Đông trên tầng hai.

Đúng là người ngoài hành tinh, đường về não bộ khác biệt nghiêm trọng với con người. Diệp Nam Sinh bị hờ hững, bất mãn bĩu môi.

Đồng thời lúc ấy, Hạ Đồ lại đang làm rõ thân phận của mình với bà chủ nhà.

“Mấy cô cậu không tới đòi nợ à?” Bà ấy vội vã đứng lên, ngồi và đứng thì chiều cao cũng chênh nhau không nhiều, nói với Hạ Đồ, “Nó không có ở nhà, hôm nay tôi cất công tới để đòi tiền nhà của nó đây. Đồng chí cảnh sát, có phải Tiểu Dương phạm tội gì không. Tôi đã bảo thằng này không giống người tốt mà, cả ngày giao du với đám người lố lăng, vớ vẩn thì làm được chuyện gì nên hồn? Đồng chí cảnh sát, Dương Nghị nó phạm tội gì vậy?”.

Thế mới nói, nhiều chuyện đâu có phân biệt tuổi tác, cho dù là một bà lão

lùn tịt thì tính hiếu kỳ vẫn không hề kém bất kỳ ai.

“Những gì không nên hỏi thì đừng hỏi.” Hạ Đồ ngắt lời bà lão, mượn bà ấy chiếc chìa khóa cửa lớn. Hạ Đồ đi đầu, Đới Minh Phong, Diệp Nam Sinh, Cung Khắc lần lượt lên tầng.

Cầu thang của khu nhà cũ kỹ cũng đã có tuổi, khi có người bước lên, nó phát ra những tiếng cọt kẹt, cộng thêm ánh sáng trong phòng tù mù, có cảm giác như một căn nhà ma.

Chẳng mấy chốc mà đã lên tới tầng hai, gõ cửa một hồi mà bên trong không có phản ứng gì. Bà lão cũng đi theo lên gác, bày ra vẻ mặt “không chịu nghe lời người già đây” rồi lắc lư cái đầu định bỏ xuống. Nhưng trước khi đi, bà ấy còn ngoái lại liếc họ, “Yên tâm đi, cách vài ba ngày cậu ta lại quay lại cho con chó cưng của mình ăn, hôm nay kiêu gì cũng về.”

Ngọn đèn hai mươi lăm watt trên đỉnh đầu nhấp nháy vài cái rất hợp lúc, soi rõ gương mặt nhăn nheo nhưng đang nở một nụ cười kì dị của bà ấy, cảnh tượng rất rùng rợn. Cảm giác này tới tận khi tiếng cọt kẹt chấm dứt vẫn còn in hằn trong lòng mọi người, không chịu tan đi.

Hạ Đồ xoa xoa cánh tay, “Sếp, làm sao đây? Chúng ta ngồi đợi ả?”.

Đới Minh Phong gạt đầu, “Em và thầy Cung đi xuống dưới. Dương Nghị xuất hiện là chúng ta chặn hai đầu, không để hẫng thoát”.

Cung Khắc cùng Hạ Đồ xuống nhà, trước khi xuống, anh bỗng hỏi Đới Minh Phong một câu, “Cần chi viện không?”.

“Chỉ một Dương Nghị thôi mà, đâu cần làm lớn chuyện như vậy.” Đới Minh Phong xua tay, tiễn Cung Khắc và Hạ Đồ đi. Còn anh ấy và Diệp Nam Sinh thì đứng trong góc tối trên hành lang, thi thoảng đón những cái nhìn quái lạ của những người khác đi lên đi xuống, tới tận khi sắc trời tối mịt.

Mười giờ đêm, Đới Minh Phong ngáp ngủ, đánh mắt nhìn Diệp Nam Sinh gần như đã gục xuống trong góc cầu thang, bắt đầu nghi ngờ độ đáng tin cậy trong lời nói của bà lão kia. Một tiếng rười rượi trước, Hạ Đồ gọi điện thoại tới, báo rằng bà lão đã về nhà.

Hay là hôm nay tới đây thôi nhỉ, anh ấy nghĩ thầm.

Đới Minh Phong vỗ cho Diệp Nam Sinh tỉnh lại, “Bác sỹ Diệp, chuẩn bị rút quân”.

“Hả? À ...” Diệp Nam Sinh dụi dụi mắt, đứng dậy. Đúng lúc này, di động của Đới Minh Phong một lần nữa vang lên, là Hạ Đồ.

“Sếp, Dương Nghị quay về rồi, sắp bước vào khu nhà ...”

“Đã nhận được!” Đới Minh Phong chớp chớp đôi mắt đỏ rực, thẳng thừng ngắt máy của Hạ Đồ. Nếu không phải tại anh ấy hưng phấn quá độ, có lẽ sẽ nghe thấy câu nói tiếp theo của Hạ Đồ, và cũng sẽ không bị thương.

Đột biến xảy ra đúng lúc Dương Nghị huyết sao xuất hiện ở cầu thang, Đới Minh Phong đang chuẩn bị lao ra tóm lấy anh ta thì cánh cửa đã đóng im ỉm cả buổi chiều sau lưng đột nhiên bật mở, “soạt” một tiếng, Diệp Nam Sinh nhìn thấy Đới Minh Phong đứng ở vị trí vốn dĩ Dương Nghị đang đứng, cánh tay đã bị thương.

Con dao phay dính máu là hung khí rơi xuống đất, đang quay vòng vòng theo quán tính. Những tiếng cạch cạch trở thành những âm thanh ghê rợn trong một hành lang cũ kỹ lúc đêm về.

Diệp Nam Sinh không còn chút ngái ngủ nào nữa, cô nhìn thẳng vào người vẫn còn đang đứng trong nhà. Gương mặt khô đét, đôi mắt trũng sâu, cực kỳ đáng sợ. Cô biết người đó đang tính kế thoát khỏi hành lang hoặc tìm một con đường khác.

Lúc này, Diệp Nam Sinh là người duy nhất vẫn còn khả năng chống cự. Dương Nghị sợ đến mềm người từ lâu, còn Đới Minh Phong thì cánh tay chảy không ít máu, hình như đã bị thương tới mạch máu chính.

“Nếu anh muốn giải quyết tôi rồi chạy thoát khỏi cầu thang, thì thật không may, tôi là một pháp y, quen thuộc đủ mọi cách thức giết người. Muốn giết tôi, chí ít anh mất mười lăm phút đứng đây, hơn nữa ...” Cô định nói “ngoài kia thậm chí còn có người của chúng tôi”. Nhưng kẻ kia dường như không định dây dưa với Diệp Nam Sinh mà quay người đi thẳng vào nhà. Không lâu sau, một tiếng “choang” vọng lại, xem ra hắn đã đập vỡ cửa sổ chạy trốn rồi.

Diệp Nam Sinh lại gần Đới Minh Phong, vừa kiểm tra vết thương của anh ấy, vừa uy hiếp Dương Nghị, “Những lời ban nãy của tôi cũng có hiệu lực với anh, hơn nữa, dưới kia toàn là người của chúng tôi, anh mà dám chạy ...”.

Chúng tôi sẽ bắt anh tù một gông! Ánh mắt Diệp Nam Sinh như muốn nói vậy.

Dương Nghị vừa trải qua trận sinh tử, chỉ biết đờ đẫn gật đầu.

Không bao lâu sau, Hạ Đồ đưa chi viện tới, đồng thời cũng mang theo tin tốt rằng đã bắt được kẻ kia. Mọi người dường như đều rất mừng, vì bất ngờ tìm được tảo Mandela trong nhà Dương Nghị mà Đới Minh Phong sau khi được băng bó vết thương, đưa vào bệnh viện mới nở nụ cười.

Người không vui hình như chỉ có Diệp Nam Sinh, “Anh đã sớm phát hiện ra chó nhà Dương Nghị không sủa, biết trong nhà có người mà còn để chúng tôi mạo hiểm đứng đó!”.

“Tôi không muốn đánh rắn động cỏ.” Anh quay đầu nhìn Diệp Nam Sinh, “Nhưng ... Cô đừng cảm lắm, ban nãy ấy”.

Diệp Nam Sinh bĩu môi.

Căn phòng của Dương Nghị giờ ngập đầy giày dép, các nhân viên khám nghiệm hiện trường và pháp y lục soát tìm manh mối khắp nơi, chỉ có Diệp Nam Sinh không tham gia.

“Mệt à?” Cung Khắc nhìn một vòng rồi đi xuống dưới, anh nói với Diệp Nam Sinh đang lè mề phía sau.

Diệp Nam Sinh hậm hực mấy tiếng, cuối cùng cũng thừa nhận, “Chân mềm nhũn rồi”.

Cô là pháp y, cô không sợ người chết, nhưng không có nghĩa là một người vừa bước ngang qua cái chết như cô không cảm thấy sợ hãi.

Cung Khắc dừng bước, cổ họng bật ra hai tiếng giống như “ha ha” rồi quay lại. Anh cúi đầu, đặt ngang cánh tay trên phần bụng nhỏ của Diệp

Nam Sinh rồi dùng sức. Diệp Nam Sinh ngay cả một tiếng “Á” cũng chưa kịp hét đã bị người ta khiêng thẳng lên vai.

“Cung Khắc, anh làm gì vậy, thả tôi xuống!”

“Cô đi chậm lắm.”

“Tôi đi chậm là chuyện của tôi, cần anh lo à!”

...

Dưới bầu trời đêm trước số nhà 173 đường Đại Vũ, đèn đường cùng hoàng hôn để lại hai cái bóng loang lổ trên mặt đất. Công an quận Du Hoài đang cố gắng không làm ảnh hưởng tới người dân, khẩn trương làm công tác lấy chứng cứ.

Chiếc Volkswagen đỗ trên một đoạn đường khá xa, ánh trăng bao trùm lên hai cái bóng.

Cung Khắc nói: Xuống đi.

Diệp Nam Sinh trả lời: Anh đã có bản lĩnh bé thì cứ bé mãi đi.

...

Ngày mùng 5 tháng 10, trời trong xanh.

Dương Nghị không thừa nhận liên quan tới vụ chặt xác, nhưng cảnh sát lại dựa vào một gói heroin nhỏ tìm được trong nhà anh ta cùng với tay sát thủ phi dao xuất hiện tại căn nhà số 173 bị bắt sau đó để lần theo manh mối đập tan một tụ điểm buôn bán ma túy núp dưới danh nghĩa một quán bar nào đó trong thành phố Lâm Thủy.

Ngày mùng 6 tháng 10, trời đẹp.

Dương Nghị vẫn không nhận tội, nhưng Đới Minh Phong sau khi trở lại đội ngũ rất tự tin phá được án. Anh ấy thậm chí còn vui vẻ đồng ý với yêu cầu của Đới Minh Trang.

-----oOo-----

Chương 12: Ánh nắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vẫn là nhà xác đó.

Vẫn là căn phòng đặt xác tận cùng hành lang nơi treo chiếc rèm cửa bằng nhựa.

Vẫn là chiếc giường đặt xác toát ra bầu không khí lạnh lẽo.

Vẫn là kiểu thời tiết ẩm ướt với mưa phùn.

Có gió thổi tới, rèm cửa va vào nhau lộp bộp.

Diệp Nam Sinh kết thúc công việc khâu ghép, rồi cúi chào thi thể bị cắt rời trên giường. Khi ngẩng lên, cô ra hiệu cho nhân viên cảnh sát phụ trách quay phim, tỏ ý việc giải phẫu đã kết thúc.

Mọi người có mặt ở đó đều chú ý, sắc mặt của Diệp Nam Sinh chưa bao giờ nặng nề như lúc này.

“Giống như Mạc Đại Dũng lúc trước, phần đầu bị ngâm trong bể nước dẫn đến chết ngạt. Quá trình phạm tội giống như tôi suy đoán, hung thủ đè lên cổ chân nạn nhân rồi cưỡng ép ấn nạn nhân vào nước, điều này phù hợp với những phản ứng thể sống khám nghiệm được từ gáy nạn nhân. Điểm khác biệt với lúc trước là phần đầu mới xuất hiện của nạn nhân này, đầu lưỡi bị hung khí dạng gậy đập nát. Chưa phát hiện được tai phải của nạn nhân, ngoài ra ...” Diệp Nam Sinh huơ huơ bức ảnh trong tay, “Ở lồng ngực của nạn nhân phát hiện một ít tảo Mandela, vết cắt cổ họng có vẻ không tương đồng. Đội trưởng Đới, hung thủ dường như giết người đến phát điên rồi!”.

Cô là pháp y, ngoài việc giải phẫu thi thể thu thập chứng cứ thì các việc liên quan tới quá trình phá án đều không phải trách nhiệm của cô. Nhưng lần này, Diệp Nam Sinh không khống chế được cảm xúc, chưa bao giờ phần nộ đến vậy. Vì hung thủ quả thực hết sức biến thái. Quan trọng là nạn nhân lần này không có những thói quen tệ hại ở một số mặt như Mạc Đại

Dững.

Người này hoàn toàn chỉ là một ông lão bình thường, hiền lành vô tội mà thôi.

Đới Minh Phong giận đến đỏ cả mắt, có thể cử được ai đều đã cử đi truy tìm chứng cứ hết cả. Chính bản thân anh ấy cũng đích thân chạy tới hiện trường. Do tính chất ghê rợn của hai vụ chặt xác liên tiếp này, phía Công an thành phố đã ra một tử lệnh - phá án trong thời gian hạn định.

Các nhân viên trong Công an quận Du Hoài ai nấy đều trở thành hỏa tiễn, nhưng có một người lại chỉ yên lặng ngồi trong phòng mình, lần lượt đọc tài liệu vụ án, thi thoảng còn thất thần.

Hạ Đồ với tư cách trợ lý theo sát Cung Khắc được Công an quận sắp xếp, thì trong vòng 48 tiếng Cung Khắc ở trọn vẹn tại nhà khách, cô ấy cũng như bị đóng đinh cơ thể, không được nhúc nhích.

“Sếp ... Vâng, thầy Cung đã hai ngày không ăn uống gì rồi ... Em có mang tới, thầy ấy không để tâm tới em.” Ở góc hành lang, Hạ Đồ đang nhận cuộc điện thoại răn dạy của Đới Minh Phong từ xa đến. Ngắt máy xong, cô ấy tỏ ra ủ dột. Phải làm sao bây giờ? Vụ án còn chưa phá được, thầy Cung còn chết đói.

“Hạ Đồ, làm gì vậy?” Diệp Nam Sinh trở về nhà khách, bắt gặp Hạ Đồ, vỗ bộp một cái lên lưng cô ấy.

“Hai ngày nay thầy Cung không ăn uống gì rồi...” Hạ Đồ sắp khóc tới nơi. Diệp Nam Sinh thì xua tay, “Cô quên à, 902 mua nhiều bánh ngọt lắm, kiểu gì cũng không chết đói được đâu. Chưa biết chừng giờ này anh ta đang trốn trong phòng ăn uống đấy”.

Nói rồi Diệp Nam Sinh kéo Hạ Đồ tới phòng Cung Khắc, “Cô không biết sao, khi áp lực quá lớn, con người ta thường nghĩ cách để giải tỏa. Tôi đoán rằng cách giải tỏa áp lực của 902 chắc chắn là ăn, không tin cô cứ chờ đó mà xem!”.

Diệp Nam Sinh đang đưa tay ra chuẩn bị gõ cửa thì cánh cửa đã được mở ra trước một bước.

“Ôi trời ơi, mẹ ơi! 902, anh mới từ thảo nguyên châu Phi lánh nạn về đây à!” Diệp Nam Sinh lớn tiếng, chỉ vào khuôn mặt râu ria lởm chởm, đôi mắt trũng sâu cùng sắc mặt trắng nhợt của Cung Khắc. Đừng nói là Diệp Nam Sinh, bộ dạng này của anh khiến cả Hạ Đồ - một người luôn cho rằng bản thân cũng khác bạo - phải giật mình.

“Thầy Cung, thầy không sao chứ?” Hạ Đồ hỏi.

“Thông báo cho Đới Minh Phong, mở cuộc họp tổ chuyên án, có phát hiện.”

Nửa tiếng đồng hồ sau.

Tại phòng họp tổ chuyên án, Công an quận Du Hoài.

Miễn các phần phát biểu trước cuộc họp, Cung Khắc ngồi trên vị trí chủ tịch. Anh nhắm mắt, mười đầu ngón tay đan vào nhau, gối sau gáy, dáng vẻ suy tư. So với lúc mới bước chân vào vụ án, xương gò má của anh càng lúc càng thay đổi rõ nét hơn. Các mạch máu trên má nổi rõ, bò trên gương mặt không chút biểu cảm, khiến cả người anh có thêm chút xa cách và sợ hãi như ở tận cùng địa ngục. Máy chiếu quét một tia sáng màu xanh lam xuyên qua nửa trên cơ thể anh, để lại một cái bóng phóng to trên vách tường. Cung Khắc đã duy trì tư thế ngồi bất động ấy tròn năm phút rồi.

Thành viên cuối cùng của tổ chuyên án vội vã trở về từ một huyện cách thành phố Lâm Thủy năm cây số, lúc ấy Cung Khắc mới mở mắt ra.

Anh gật đầu với Hạ Đồ, Hạ Đồ hiểu ý, ấn nhẹ mấy cái xuống chiếc máy tính xách tay trước mặt, trên tường xuất hiện một hành tài liệu liên quan đến nạn nhân mới nhất.

Ngô Quốc Phú, nam, 66 tuổi. Từ kết quả giám định pháp y có thể thấy thời gian tử vong được suy đoán trong khoảng từ tám giờ đến mười hai giờ đêm ngày mùng 6 tháng 10. Theo như lời thuật lại của người thân, buổi chiều hôm đó, ông ấy ra ngoài lấy bánh sinh nhật cho đứa cháu mới lên lớp ba thì bị mất tích. Từ phía người thân và hàng xóm của Ngô Quốc Phú có thể biết được, ông ấy thuộc lớp công nhân về hưu đầu tiên của xưởng sản xuất giường tại Lâm Thủy, tính tình khiêm tốn hòa nhã. Sau khi về hưu, ông ấy mở một tiệm tạp hóa gần nhà, thu thập không nhiều nhưng luôn giúp đỡ các đồng nghiệp và bà con chòm xóm có khó khăn về kinh tế.

Ông ấy thích chơi cờ tướng, không hút thuốc, không nghiện rượu, không có sở thích gì tệ hại.

Cung Khắc gật đầu, tỏ ý bảo Hạ Đồ dừng lại. Anh hỏi mọi người, “Động cơ để hung thủ giết hại Ngô Quốc Phú là gì?”.

“Hoàn toàn không tìm được động cơ. Một người rất tốt. Hơn nữa với một kẻ sát nhân giết người không có nhân tính thì chỉ cần bản thân kích động là được, không cần động cơ.” Đội trưởng tổ bốn được Đới Minh Phong cử đi theo dõi các mối quan hệ của Ngô Quốc Phú lên tiếng. Mấy ngày nay, dù là áp lực tới từ phóng viên, cấp trên hay từ bản thân các cảnh sát thì đều khiến họ không sao thở nổi.

Bây giờ nếu bạn tóm lấy bất kỳ một thành viên nào của tổ chuyên án 9-21 để hỏi người ấy tối hôm qua mơ thấy gì, đáp án chắc chỉ có ba loại: Nằm xuống ngủ luôn, không mơ mộng; hoàn toàn không ngủ, tìm kiếm manh mối; và bắt được tên hung thủ ác ma đó, bắn một phát để trừ hại cho dân.

Ý kiến của đội trưởng tổ bốn nhận được sự hưởng ứng của các tổ viên, dường như mọi người đều thật sự không hiểu vì sao hung thủ lại lựa chọn Ngô Quốc Phú.

Cung Khắc đợi cho anh ấy ba la bô lô một hồi, rồi nói một câu với giọng trầm: “Trong tất cả lịch sử phạm tội hiện có, âm mưu giết người, kích động giết người, rồi giết người do sùng bái cách giết người của tội phạm trước đó ... Bất luận xuất phát từ nguyên nhân nào thì không có vụ nào lại không có lý do. Ngô Quốc Phú trở thành đối tượng bị sát hại là có nguyên nhân”.

Mọi người đang chờ đợi Cung Khắc nói ra “nguyên nhân” này nhưng Cung Khắc lại bảo Hạ Đồ chuyển sang bức ảnh tiếp theo - Mạc Đại Dũng, người bị hại đầu tiên của vụ án 9-21.

Căn cứ theo lời khai sau này của Dương Nghị thì quy luật sinh hoạt của Mạc Đại Dũng được bổ sung rất nhiều. Là huấn luyện viên của một trung tâm thể hình, có một thể lực cực tốt, đồng thời làm việc tại đây, anh ta cũng yêu cầu sự kích thích tươi mới không ngừng. Điều này rất dễ lý giải, ban đầu là một Vương Thúc chất phát hiền lành, tới sau đó là một bà chủ cửa hàng bánh phong tình, gợi cảm, sau này là người đồng tính Dương Nghị.

Nhưng Dương Nghị hoàn toàn không phải là người cuối cùng, đã rất lâu rồi Mạc Đại Dũng không tới tìm anh ta. Có lẽ Mạc Đại Dũng đã tìm được chuyện gì đó kích thích và điên cuồng hơn.

“Còn chuyện gì kích thích Mạc Đại Dũng hơn đồng tính đây ...” Cung Khắc cúi thấp đầu, thấp xuống tận tia sáng xanh. Mọi người nhìn không rõ biểu cảm của anh, chỉ nghe được tiếng anh mơ màng như sương khói: “Ví dụ như ... nhi đồng, hơn nữa còn có thể là ... bé nam”.

“Thầy Cung, thầy nói hung thủ từng bị người đồng tính xâm phạm, thù hận đàn ông. Nếu chuyện của Mạc Đại Dũng thực sự đúng thì rất có thể hung thủ cũng nằm trong nhóm trẻ em năm xưa bị xâm phạm, sau khi phát hiện Mạc Đại Dũng làm việc này đã nảy sinh ý định giết người.” Đới Minh Phong từng được nghe tiết giảng tâm lý tội phạm của Cung Khắc nhanh chóng hiểu được tư duy của anh, nhưng anh ấy cũng lập tức đưa ra nghi vấn, “Nhưng nếu động cơ giết người này thật sự chính xác, vì sao Ngô Quốc Phú lại bị giết?”.

Câu nói của Đới Minh Phong vừa hay chính là những lời tiếp theo đó Cung Khắc định nói. Anh ho mấy tiếng giống như đang ngại khen khả năng lĩnh hội của Đới Minh Phong, “Ngô Quốc Phú có một đứa cháu trai. Ông ấy rất thương cháu của mình. Nếu động cơ giết người này chính xác thì nguyên nhân Ngô Quốc Phú bị giết chính là hung thủ nhìn thấy những hành động thân thiết của ông ấy và cháu mình đúng lúc tâm trạng hấn kích động. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi”.

Có thể chứng thực được hay không, trông chờ vào các anh.

Trong lúc vụ án đang đi vào bế tắc, động cơ giết người mà Cung Khắc phân tích rất có thể trở thành đầu mối phá án đã khiến Đới Minh Phong nhìn thấy hy vọng. Chỉ sau vài phút trầm tư ngẫm nghĩ, anh ấy đã hạ lệnh: “Đội một rút vài người đi vòng quanh những nơi sinh hoạt thường ngày của Mạc Đại Dũng, điều tra xem có trẻ em nam vị thành niên nào gần đây xuất hiện biểu hiện tâm lý bất thường không. Đội phó đội hai dẫn hai người tới nhà họ Ngô hỏi thăm tình hình, chú ý cách nói chuyện, để tâm tới cảm xúc của thân nhân người bị hại”.

Có hướng chỉ đạo mới, các thành viên trong tổ chuyên án lại mang theo sự tự tin, xuất phát tìm manh mối. Đới Minh Phong ngồi bên cạnh Cung

Khắc, “Thầy Cung, bây giờ chúng ta sẽ làm gì?”.

“Đội đã.” Anh cần có một kết quả phản hồi để chứng thực xem suy đoán của mình có chính xác hay không.

Hạ Đồ bật đèn, để căn phòng sáng sửa trở lại. Cung Khắc ngẩng đầu lên, “Diệp Nam Sinh, giúp tôi chút”.

“Giúp gì vậy?” Diệp Nam Sinh cố gắng để sự sùng bái và tò mò trong mắt mình được kiềm chế bớt. Cô không muốn để Cung Khắc nhận ra bản thân cảm thấy ban nãy lúc suy luận anh thần thánh đến mức nào.

“Chuyện gì vậy chứ? Nói đi chứ!” Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc chăm chăm, cúi đầu xuống, sốt ruột hỏi.

Giọng của Cung Khắc vẫn rất lạnh nhưng bớt đi khí thế thường ngày, “Bánh phù dung tiệm Chu Ký, bây giờ có thể mua được không?”.

“902, anh chết đi! Đến lúc nào rồi mà còn muốn ăn. Tôi hứa với anh rồi chẳng lẽ quýt được chắc.” Diệp Nam Sinh đập bộp vào vai Cung Khắc. Nhưng cô không thể ngờ, bản thân rõ ràng không dùng sức, sao có thể khiến một người đàn ông cao lớn ngã xuống đất chứ.

Một tiếng sau, nhìn Cung Khắc tỉ mẩn ăn bánh phù dung, còn không quên đưa lưỡi liếm hết phần bánh kem vương trên khóe miệng, Diệp Nam Sinh lẩm bẩm: “902, anh đúng là một kẻ điên, vì phá án mà chết đói hai ngày. Nếu là tôi, đừng nói là hai ngày, một ngày là đã hạ đường huyết, ngã gục rồi”.

Cuối cùng, tin tốt cũng được chuyển về Công an quận khi trời chập tối. Suy đoán của Cung Khắc nhận được chứng thực một trăm phần trăm. Ở tiểu khu nơi gia đình Mạc Đại Dũng sinh sống, đã điều tra ra tổng cộng có hai bé trai. Một đứa chín tuổi, một đứa mười một tuổi. Hai đứa học chung một trường tiểu học ở Bắc Thành. Một đứa lớp ba, một đứa lớp năm.

Đồng thời, cảnh sát cũng tìm hiểu được theo một khía cạnh, bình thường Ngô Quốc Phú quả thực rất cưng chiều cháu trai, đúng là tồn tại khả năng bị hiểu nhầm là thái quá.

“Cháu trai của Ngô Quốc Phú học ở đâu?” Sau khi “hủy diệt” xong hộp

bánh phù dung, sắc mặt Cung Khắc bình thường hơn một chút. Anh quệt nốt chút vụn bánh bên khóe miệng, lên tiếng hỏi nhân viên cảnh sát đang báo cáo.

Nhân viên cảnh sát trước đó đã chuẩn bị kỹ càng, không cần nhìn xuống tài liệu mà trả lời ngay: “Trung học thực nghiệm Lâm Thủy”.

Cung Khắc đi tới bên tường, trên tường treo một tấm bản đồ thành phố Lâm Thủy theo tỷ lệ 1:1000. Anh cầm bút thử cao độ trước, sau đó bê thẳng ghế để đứng lên. Anh tìm được trường tiểu học Bác Thành trước tiên, sau đó lại tìm được trường trung học thực nghiệm Lâm Thủy. Giữa hai điểm này, Cung Khắc vẽ một đường thẳng, rồi khoanh vùng phạm vi này lại trong một vòng tròn.

“Thống kê các trường học mà phòng thực hành có tảo Mandela trong phạm vi này, hung thủ ở trong đây.”

“Rõ.” Người cảnh sát đáp lời.

Hạ Đồ ngồi trong phòng quan sát Cung Khắc nãy giờ đột ngột lên tiếng: “Ấy? Sếp, trường của Minh Trang cũng nằm trong đó ...”.

-----oOo-----

Chương 13: Giăng lưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Lan Anh 2203

Sáng sớm ngày hôm sau, sương lạnh bất ngờ đổ bộ.

Trên con đường quốc lộ rụng đầy lá vàng mà công nhân vệ sinh chưa kịp dọn sạch, lá đọng sương trắng, khi bánh xe lăn qua còn vang lên tiếng rột roạt từ ngoài cửa sổ vọng vào.

Nhìn lá rụng biết mùa thu tới.

Diệp Nam Sinh ngồi trong xe, tay chống cằm nhìn nhin rất lâu mới đè nén

được cảm giác đó lại.

“Lạnh sao?” Cung Khắc hỏi cô.

Diệp Nam Sinh xì một tiếng, rồi quay ngoắt đi, “Tôi thấy anh lạnh thì đúng hơn, mặc dày thế kia cơ mà.”

Đúng là Cung Khắc mặc không ít, bên ngoài là chiếc áo vest nhạt màu, bên trong lộ ra chiếc áo len cổ tim màu xanh, bên trong nữa là chiếc sơ mi kẻ caro được cài cúc cực kỳ nghiêm chỉnh.

Anh đúng là một người đàn ông quái đản, lúc suy luận phá án thì khiến người ta ngỡ ngàng đến rơi cả lưỡi, ngay cả chuyện thêm quần áo ấm vào những ngày trời lạnh cũng làm tốt đến vậy. Chẳng phải người ta nói EQ và IQ không thể cùng tồn tại hay sao? Diệp Nam Sinh vẫn luôn lấy câu nói này làm vận linh đơn mỗi khi bà Mục phê bình thói quen sinh hoạt của cô, sao vận linh đơn đổi chỗ lại không linh nữa nhỉ?

Quái đản!

Diệp Nam Sinh sứt sứt, cảm giác muốn hắt xì lại trời dậy. Cô thật sự chịu không nổi nữa, há to miệng, mắt nheo lại theo phản xạ. Dường như cô dự cảm được cơn hắt xì này sẽ khiến tai rung.

Nhưng cuối cùng nó vẫn không tới, Diệp Nam Sinh mở mắt ra, trừng mắt nhìn hai ngón tay của Cung Khắc đang kẹp hai cánh môi của mình như túm vịt, nói: “902, anh làm cái gì vậy!”.

“Còn muốn hắt xì không?”

Đã bị anh ép trở vào rồi, còn hắt xì cái nổi gì nữa! Diệp Nam Sinh lắc đầu thật mạnh mấy cái, cuối cùng hắt tay Cung Khắc ra, “902, anh ...”.

Diệp Nam Sinh nói dang dở, cuối cùng bị chiếc áo vest nhạt màu của Cung Khắc chặn ngang như từ trên trời rơi xuống. Chiếc áo rất sạch sẽ, bên trên không có thứ mùi gì khó ngửi, chỉ nhận nhận một mùi ấm áp, bao bọc lấy đỉnh đầu Diệp Nam Sinh, là nhiệt độ cơ thể của Cung Khắc.

Cô không nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy anh nói với giọng rất thấp: “Thời điểm máu chốt để phá án, bị bệnh làm lỡ dở mọi người”.

Thì ra là sợ cô làm chậm tiến độ, uống công cô đang định cảm ơn anh.

Những hành động của họ không đánh động hai người ở hàng trước. Hạ Đồ đang tập trung lái xe, còn Đới Minh Phong thì đang nghĩ tới địa điểm họ sắp tới.

Số 13 đường Đông Phi Hà quận Bắc Thành, điểm cuối cùng trong hành trình của mọi người, điểm có khả năng giấu hung thủ nhất theo lời của Cung Khắc, trường trung học số 2 quận Bắc Thành, cũng là đơn vị công tác của Đới Minh Trang - em gái Đới Minh Phong.

Khi đến nơi, đồng hồ đã chỉ tám giờ năm mươi lăm phút sáng.

Trước đó, Hạ Đồ đã sắp xếp thời khóa biểu của ba trường mục tiêu. Cô ấy biết thời gian này còn cách tiết hai của trường trung học số 2 hai mươi lăm phút nữa, sau đó sẽ là hai mươi phút thể dục giữa giờ.

Sau khi xin chỉ thị của Đới Minh Phong, Hạ Đồ vào phòng bảo vệ trường trung học số 2 làm thẻ ra vào của mấy người trước rồi thông qua điện thoại nội bộ liên lạc với chủ nhiệm chủ quản của trường.

Biết có cảnh sát tới điều tra, vị chủ nhiệm với mái tóc còn chưa kịp chải chuốt đang ngồi uống trà đọc báo trong văn phòng bèn lao thẳng xuống dưới.

Từ xa, Diệp Nam Sinh nhìn thấy một người béo ục ịch, không cao quá một mét năm là bao, lắc lư cái bụng bia sải bước từ phía cầu thang xuống, cái bụng rung rinh theo nhịp nói của ông ta: “Đội trưởng Đới, anh tới sao không báo trước một tiếng. Minh Trang cũng thật là, chẳng nói trước với tôi ...”.

“Tôi tới vì vụ án, không nói với nó.” Đới Minh Phong giơ tay, chiếc cặp công văn trong tay vừa hay trở thành vật ngăn cách bàn tay béo mập của chủ nhiệm. “Hạ Đồ, đưa danh sách cho chủ nhiệm.”

“Phiền ông hợp tác với cảnh sát, chúng tôi muốn tìm mấy người này để nói chuyện.” Diệp Nam Sinh nhìn thấy Hạ Đồ đưa danh sách cho chủ nhiệm. Cô biết, khi còn chưa xác nhận hung thủ thì chỉ được gọi là nói chuyện, ngay cả “lấy lời khai” cũng chưa được tính.

Chủ nhiệm nhìn nhanh qua danh sách, rồi thẳng thắn gạt đầu: “Bốn người này, hai người đang lên lớp, để tôi đi tìm hai người còn lại. Thế này đi, tôi sắp xếp người đưa các anh chị lên gác tìm một phòng trống. Cảnh sát hỏi chuyện là phải bảo mật, điều này tôi hiểu”.

Chủ nhiệm nhanh chóng tìm được người tiếp khách, còn mình thì rời đi. Diệp Nam Sinh lẩm bẩm, “Chẳng trách tướng mạo xấu xí mà được ngồi lên ghế Chủ nhiệm, cũng biết cách ứng xử và làm việc đấy”.

Thường ngày bà Mục hay nói cô không biết cách cư xử với mọi người, là một người khi không vui thì lập tức nổ tung ngay tại chỗ, không khác gì thuốc pháo. So với vị Chủ nhiệm này, hình như cô đúng là kém thật.

“Là cậu em vợ của Hiệu trưởng.” Lời nói của Cung Khắc luôn không đầu không cuối. Thấy Diệp Nam Sinh chưa hiểu ý anh, Cung Khắc bèn giảm tốc độ nói xuống, lặp lại lần nữa, “Vị chủ nhiệm đó ... là em vợ của Hiệu trưởng”.

Thì ra là thế.

Diệp Nam Sinh ngồi trong phòng họp nhỏ trên tầng ba, Hạ Đồ và Đới Minh Phong lần lượt ngồi bên tay trái cô, bên tay phải là Cung Khắc đang cúi đầu, chẳng biết có nghiêm túc lắng nghe câu trả lời của đối phương không nữa.

Người đầu tiên họ gặp mặt tên là Hoắc Nhất Minh, chắc là khi đặt tên cho anh ta, bố mẹ đặt kỳ vọng sau này con mình có thể bộc lộ tài năng hơn người, nhưng thật không ngờ, sau khi trượt đại học, Nhất Minh tự bỏ tiền ra tìm thầy truyền nghề, rồi được phân về đây là giáo viên Thể dục.

Tướng mạo của anh ta hoàn toàn không xuất chúng, được mỗi gương mặt trắng trẻo thì lại chỉ chít tàn nhang. Cũng may dáng người không lùn, chỉ là hơi gầy gò mà thôi. Nếu xét riêng về ngoại hình thì anh ta hoàn toàn không giống một thầy giáo Thể dục, nhưng những tài liệu về anh ta lại chứng minh rõ điểm này, sở trường của Hoắc Nhất Minh là môn điền kinh, anh ta từng huấn luyện các học sinh tại trường trung học số 2 giành giải trong Đại hội Thể dục thể thao cấp thành phố.

Diệp Nam Sinh đánh giá xong Hoắc Nhất Minh rồi lại đánh mắt về phía

Cung Khắc. Liệu anh ta có phải tên hung thủ giết người biến thái gần đây liên tục hành hung người khác không?

Đới Minh Phong hỏi: “Ngày 18 tháng 9 năm nay, khoảng từ mười hai giờ đêm tới ba giờ sáng, anh đang ở đâu?”.

Giọng nói của Đới Minh Phong mang theo chút uy nghiêm, khiến cho Hoắc Nhất Minh trông khá nhút nhát, khi nói cũng run cầm cập: “Thì ... thì đã nửa đêm rồi, chắc chắn là tôi ở nhà ngủ, còn đi đâu được nữa?”.

“Ngủ? Ai có thể chứng minh?” Đới Minh Phong lật giở hồ sơ án mỏng manh trong tay, tiếng lật giấy sột soạt khiến Hoắc Nhất Minh nói chuyện bắt đầu lắp lắ, “Đồng chí ... Đồng chí cảnh sát ... tôi ... tôi ... nhà tôi chỉ có mình tôi. Mình tôi có thể ... tìm ai chứng minh được chứ!”.

Theo tài liệu mà các cảnh sát thu thập được, do tiền lương không cao, nên những lần yêu đương trước đó của Hoắc Nhất Minh đồng loạt kết thúc trong chia tay. Quê của anh ta lại không phải thành phố này, nên anh ta vẫn sống độc thân. Câu trả lời của Hoắc Nhất Minh cũng hợp lý nhưng không giúp gì được cho việc phá án. Đới Minh Phong lại hỏi anh ta thêm mấy vấn đề rồi xua tay bảo anh ta đi.

“Đúng là người này có hèn nhát, công việc bình bình, dáng vóc cũng gầy gò, chỉ có điều dù gì cũng không giống hung thủ. Sếp thấy đấy, lúc anh hỏi chuyện, anh ta cứ run cầm cập.” Hạ Đồ đã ghi chép xong, có chút buồn bực. Chính vì cách nói chuyện của Hoắc Nhất Minh khiến cô ghi chép lời khai của anh ta chẳng biết đã phải lãng phí bao nhiêu dầu ngất câu.

“Tìm hung thủ không thể chỉ nhìn qua bề ngoài. Năm 1999, một vụ thảm án xảy ra tại bang Florida, cô con gái mới chỉ mười bảy tuổi đã giết chết bố dượng của mình rồi hầm thịt ông ấy lên. Nếu anh nhớ không nhầm thì cô gái đó cực kỳ xinh đẹp. Lúc ấy sau khi phá án, cô ta còn từng được các tờ báo của Mỹ đặt biệt danh là “sát thủ thiên thần”. Thầy Cung, em nói không sai chứ ạ?” Đới Minh Phong hỏi.

Đó là vụ án Cung Khắc giảng cho họ vào tiết tin tức trình thám đầu tiên, làm nghề cảnh sát ky nhất là nhận xét ai theo ấn tượng ban đầu. Cung Khắc cũng còn nhớ, bèn nhắm mắt gật đầu.

Hạ Đồ “ồ” lên một tiếng, coi như được dạy bảo, “Vậy sếp ơi, em gọi người

tiếp theo chứ?”.

“Ừm.” Đới Minh Phong vừa dứt lời thì bên tai bỗng vang lên một tiếng chuông gấp gáp. Diệp Nam Sinh dụi dụi tai, bao năm không tới tường học rồi, cô đã không còn quen với tiếng chuông này từ lâu.

Cô nhìn thấy Hạ Đồ một mình đi ra hành lang, nhưng khi quay lại đã là bốn người. Phía sau Hạ Đồ là hai nữ, một nam. Hai cô gái đó không những có diện mạo xinh đẹp, mà vóc dáng cũng chuẩn hiếm thấy. Nói theo lời các cụ thì eo ra eo, ngực ra ngực. Họ đứng cạnh nhau, trang phục giống nhau, kiểu giày giống nhau, không nhìn kỹ rất dễ hiểu lầm họ là một cặp chị em sinh đôi.

Nếu nói về điểm khác biệt lớn nhất của họ thì có lẽ chính là một người có nước da trắng đến trong suốt, còn một người lại mang làn da màu đồng có phần khỏe khoắn. Người da ngăm lên tiếng trước, “Anh à, anh vô lý quá đi. Bình thường thì chẳng màng tới em, khó khăn lắm mới tới trường em một lần thì hay rồi, lại còn tới điều tra án. Đội trưởng Đới không điều tra thì thôi, vừa điều tra đã mời ngay bạn trai của bạn thân em ... Ừm ...”.

Người vừa nói là Đới Minh Trang, em gái ruột của Đới Minh Phong. Nhưng Đới Minh Phong không để cô em gái này có quá nhiều quyền phát ngôn. Anh thẳng thừng xòe năm ngón tay, ấn lên mặt Đới Minh Trang, đẩy ra ngoài cửa, “Ngoại trừ Chu Hằng, tất cả những người không có liên quan biến mất khỏi căn phòng này cho tôi ...”. Đới Minh Phong quét mắt một lượt, “Cả cô nữa”. Anh đang nói với người bạn của Đới Minh Trang.

“Đó là ai vậy?” Diệp Nam Sinh ngồi một lúc ở vị trí của Hạ Đồ.

“Bạn thân của Minh Trang, tên là Quan Lệ. Hai người họ thân nhau từ hồi học đại học, sau khi tốt nghiệp cùng được phân về đây dạy. Minh Trang dạy tiếng Anh, còn cô ấy dạy Vật lý.” Nhận được chỉ thị im lặng của Đới Minh Phong, Hạ Đồ ngậm miệng lại, cầm bút lên, bắt đầu chuẩn bị cho lần ghi lời khai thứ hai.

Đới Minh Phong hỏi Chu Hằng vài câu tương tự như với Hoắc Nhất Minh trước đó. Khác với Hoắc Nhất Minh, câu trả lời của Chu Hằng hoàn hảo như nắm chắc phần thắng. Khi được hỏi ngày 18 tháng 9 đó, anh ta đã đi đâu, Chu Hằng mỉm cười, “Tôi có thể không trả lời không?”.

“Không được”.

“Thôi được. Hôm đó tôi ở cùng với Quan Lệ, tức là bạn gái của tôi. Thanh niên uống nhiều sẽ làm mấy chuyện quá giới hạn. Tôi đã hứa với cô ấy là sẽ giữ bí mật, nhưng dù các anh nói ra cũng không sao, năm sau chúng tôi dự định kết hôn rồi”.

“Được rồi, được rồi.” Cứ làm như cảnh sát đều thích soi mói chuyện riêng tư của hai người vậy, Hạ Đồ lên tiếng ngắt ngang. Sau khi xin phép Đới Minh Phong, Hạ Đồ gọi Quan Lệ vào, họ có được câu trả lời chứng thực với lời khai của Chu Hằng.

“Sếp à, tay Chu Hằng này là giáo viên Sinh học, hồi đại học từng học qua Giải phẫu, chắc chắn không xa lạ gì các loại dao dùng trong y học. Anh ta là người đáng nghi nhất, tiếc là lại có bằng chứng ngoại phạm ...”

Đới Minh Phong cũng đang trầm tư. Sau giây phút trầm tư, anh nhìn về phía Cung Khắc, “Thầy Cung, thầy nghĩ sao?”.

“Xem nốt hai người còn lại rồi tính.”

Nhưng chuyện chẳng như ý nguyện. Trong lúc tập thể dục giữa hai tiết học, tại trường xảy ra vụ đánh nhau giữa học sinh và nhân viên nhà trường, hai thầy giáo đó đều bị thương trong lúc giảng co và được đưa tới bệnh viện.

“Xem ra đành đổi sang hôm khác thôi.” Đứng ngoài cửa phòng họp, Hạ Đồ nói với vẻ tiếc nuối.

Đới Minh Trang thì chưa đi. Cô ấy và Quan Lệ đứng sánh vai nhau, nhìn anh trai, “Anh à, em đã bảo Chu Hằng không thể là hung thủ mà”.

Đới Minh Phong chẳng hơi đâu để ý tới cô em gái này. Đúng lúc ấy di động trong túi anh vang lên, anh bực bội nhận máy, “Ai đó? Lý Vỹ tìm tôi? Ồ ... CỬ một đồng chí qua đó tìm hiểu tình hình trước, tôi đang điều tra án, vậy nhé”.

Đới Minh Phong ngắt máy. Nhưng chính sau buổi tối hôm đó, anh ấy đã thực sự hối hận về hành động ngắt máy của mình. Nếu lúc đó anh ấy tới gặp Lý Vỹ, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện.

Lý Vỹ đã chết, lần này không còn là tổn thương dôi dối vị mà là chết thực sự, hơn nữa cái chết còn rất thảm khốc.

Năm giờ sáng, khu dân cư Lâm Thủy còn đang chìm trong giấc ngủ. Bầu trời tối đen, tĩnh mịch, không một vì sao. Trên hàng tầng nhà, con đường dẫn vào khu nhập viện bệnh viện Hoàn Sơn lại sáng trưng, khác hẳn với ngày thường.

Động tác của Diệp Nam Sinh có chút ngập ngừng. Khi cùng xe tới được hiện trường, Cung Khắc đã khom lưng ngồi bên cạnh thi thể Lý Vỹ, kiểm tra hiện trường.

Diệp Nam Sinh từng nhìn thấy rất nhiều thi thể, tìm hiểu vô vàn cách tử vong. Nhưng kiểu người nhắm mắt rồi vẫn khiến người ta nổi da gà như Lý Vỹ, quả thực lần đầu tiên cô thấy.

Lớp băng dính trong suốt rộng khoảng nửa ngón tay được quấn chặt, chằng chịt xung quanh cơ thể Lý Vỹ, từ đầu tới chân, không sót chỗ nào. Thông qua phần gương mặt bị dính băng, Diệp Nam Sinh có thể nhìn thấy đôi mắt mở to, đỏ rực của Lý Vỹ vì nghẹt thở. Hai tay anh ta bị trói ngược sau lưng, cơ thể cong lại như con tôm, ánh mắt khiếp đảm giống như đang nói: Vì sao không để tôi được chết yên lành?

Cất mọi cảm xúc đi, Diệp Nam Sinh đeo găng tay vào, lấy dụng cụ ra, chuẩn bị thu thập chứng cứ. Bên cạnh, Đới Minh Phong đang nghe một cấp dưới tường thuật lại: “Buổi chiều thực sự là quá bận. Em định ngày mai tới bệnh viện xem sao. Ai ngờ lại xảy ra chuyện. Y tá nói Lý Vỹ kêu gào đòi gặp cảnh sát, rằng có chuyện muốn nói”.

“Lý Vỹ học tiểu học ở trường nào?” Cung Khắc lại hỏi một câu không đầu không cuối.

“Nếu em nhớ không nhầm thì có lẽ là trường tiểu học miếu Tam Am, nhưng trường đó bị dỡ bỏ nhiều năm rồi.” Hạ Đồ không biết nguyên do gì Cung Khắc lại hỏi vậy.

“Tôi cần tư liệu của một người, từ nhỏ tới lớn, càng chi tiết càng tốt.” Dưới ánh đèn cao áp, gương mặt Cung Khắc toát lên một màu trắng xanh như xi măng, “Nếu suy đoán không nhầm, tôi nghĩ kẻ đó chính là hung

thủ...”.

Đêm đen trở nên tịch mịch cùng sự ra đi của một sinh mạng, nhưng bình minh có lẽ không còn xa nữa...

-----oOo-----

Chương 14: Chuyện xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với cảnh sát, việc có thể nhanh chóng thu thập hoàn chỉnh toàn bộ tư liệu cá nhân về một đối tượng tình nghi hay không là một tiêu chuẩn để tham chiếu, quyết định việc người ấy có phải là một cảnh sát đủ tư cách hay không.

Hôm đó, mấy trinh sát ở phòng Thông tin Công an quân Du Hoài đều đạt sáu mươi điểm trong hạng mục này, miễn cưỡng đủ tư cách. Vì họ gần như phải bỏ ra cả ngày trời mới thu thập đầy đủ “toàn bộ” tư liệu về người mà Cung Khắc cần.

Chiều hôm dần buông, hoàng hôn cố gắng bò lên khung cửa sổ cũ kỹ tầng hai, bao quanh người đàn ông, hắt ra từng vòng sang ảm áp. Người đàn ông ấy đang đọc tập tài liệu trong tay, tập trung toàn bộ tinh thần, dường như không hề cảm nhận được bầu không khí bỏ cuộc xung quanh.

Đó là một xấp tài liệu tương đối dày, vài trang cũ nhất thậm chí đã ô vàng. Màu sắc ấy và màu trắng mới toanh của vài trang dưới cùng rõ ràng trở thành hai mảng đối lập.

Mọi người đều đang đợi anh đọc xong, sau đó kết luận phương hướng tiếp theo. Nhưng điều bất ngờ là Cung Khắc chỉ lật vài trang mang tính lựa chọn rồi ngẩng đầu lên, “Bắt người đi”.

Người này trước đó không được bất kỳ cảnh sát nào liệt vào danh sách nghi phạm, thậm chí còn không nằm trong phạm vi miêu tả tội phạm của Cung Khắc, nhưng vầng trán hơi ngược lên của anh dường như muốn nói với tất cả mọi người đang tỏ ra nghi ngờ một câu: Hung thủ chính là cô ta.

Quan Lệ

Mới chỉ sáu giờ mà thành phố Lâm Thủy đã trở nên mờ lung giữa làn khói bếp vẫn vút từ các căn nhà, con đường nhựa dần tối lại đột ngột được rọi sáng bởi một dãy dài những chiếc xe cảnh sát nhấp nháy ngọn đèn xanh đỏ. Chiếc xe lao vút qua một em bé đang cầm cây kem trong tay, em bé tò mò hỏi người mẹ đang mua hoa quả: “ Mẹ ơi, mẹ ơi, những đèn nhấp nháy đó làm gì thế ạ?”.

Người phụ nữ trẻ quay đầu lại nhìn nhanh rồi đưa cho bà chủ mười đồng, “Đèn nhấp nháy đó tới bắt sói đấy, bắt sói rồi, cừu con sẽ được an toàn”.

“À...” Em bé gật đầu rồi lại cắn một miếng kem. Em bé chột phiền muộn, sói xám bị đèn nhấp nháy bắt mất rồi, có phải nó sẽ không được xem Cừu vui vẻ nữa không?

Một người nữa đang thiếu tập trung là Hạ Đồ. Có mấy lần trong lúc lái xe, cô muốn lên tiếng hỏi Cung Khắc nhưng giữa chừng lại bị Đới Minh Phong chặn lại. Lần này cuối cùng đã có Diệp Nam Sinh hỏi giúp họ những điều nghi hoặc.

“Này, 902, đội trưởng Đới đã bảo đảm chắc chắn với cấp trên rằng Quan Lệ là hung thủ, mới đặc biệt đượ cấp lệnh lục soát. Lỡ như không phải Quan Lệ, có phải anh đã ‘chôn sống’ đội trưởng Đới rồi không?”

“Cô thích ăn gì?”

Cái tên quái đản này kiếp trước chắc chắn là một gã tham ăn tục uống, chỉ biết ăn thôi. Diệp Nam Sinh lườm, “902, tôi đang hỏi anh một cách rất nghiêm túc. Quan Lệ là phụ nữ, mặc dù thành tích công việc của cô ta cũng bình thường nhưng không hề tự ti, ít nói. Cô ta có bạn bè, chẳng phải Hạ Đồ nói Quan Lệ và em gái đội trưởng Đới là bạn rất thân sao..”.

“Đó là người bạn duy nhất.” Cung Khắc gật đầu, Diệp Nam Sinh còn chưa đợi được anh nói nốt thì chiếc xe bất ngờ dừng lại, thì ra đã đến nơi rồi.

Số 513, nằm trong khu vườn hoa thành phố, trên đường Nguyên Bắc, quận Bắc Thành, Quan Lệ thuê nhà ở đây.

Bảo vệ của khu nhà nhận được thông báo trước, mở cửa sắt cho một hàng

xe cảnh sát đi vào. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh ta nhìn thấy một thế trận kiểu này. Anh ta chạy theo đội xe tới tòa 21B.

Vườn hoa này được phủ xanh rất tốt, trồng rất nhiều hoa cỏ, giữa các tòa nhà còn có quảng trường kiểu nhỏ. Lúc này, trên quảng trường đang hát bài hát Phong tục dân tộc đẹp nhất của nhóm nhạc Phượng Hoàng Truyền Kỳ, nhưng các bà các mẹ đang nhảy múa đều đồng loạt dừng lại, tụ tập đứng nhìn đám cảnh sát phía xa.

Diệp Nam Sinh cùng Cung Khắc xuống xe, nghe thấy anh nói: “Tôi lại muốn ăn bánh phù dung rồi”.

“Nếu hung thủ đúng là Quan Lệ, tôi mua cho anh mười hộp!” Diệp Nam Sinh cá cược. Cô không tin Cung Khắc không nghe ra giọng điệu hoàn toàn thiếu tin tưởng của cô.

“Ừm... Thế lần này có thể đổi vị, mười hộp hả? Năm hộp vị trà xanh, năm hộp ở tiệm Nam Phong, được đấy.” Màn đêm dần buông, ánh trăng sáng xuyên qua những chạc cây, khắc những cái bóng góc cạnh, loang lổ trên gương mặt Cung Khắc. Anh tự lẩm bẩm một cách rất chân thành, nội dung lại quá xa vời một vụ án giết người - ăn uống.

Anh lấy đâu ra nhiều tự tin rằng có thể được ăn hộp bánh này như vậy? Diệp Nam Sinh muốn xem sao.

Quan Lệ không có nhà.

Gõ cửa nửa ngày vẫn không có ai trả lời, các cảnh sát quay lại vò đầu bứt tai tìm Đới Minh Phong, “Đội trưởng Đới, làm sao đây?”.

Đới Minh Phong cũng đang suy nghĩ. Họ có lệnh lục soát, nếu nghi phạm không có nhà, phá cửa vào theo lệ thì cũng hợp tình hợp lý. Có điều, thật lòng mà nói, anh ấy vẫn không hoàn toàn tin tưởng Quan Lệ chính là hung thủ.

Anh ấy còn chưa đưa ra quyết định, thì việc làm của cảnh sát đã đánh động bà chủ căn nhà đối diện. Người ấy vừa mở cửa vừa nói với Đới Minh Phong, “ Cô Quan Lệ ấy tuy ít nói nhưng tốt tính lắm, cứ vài ba hôm lại cho tôi bánh bao cô ấy làm, cô ấy phạm tội gì vậy?”.

Không người cảnh sát nào trả lời. Cửa vừa mở, nhân viên khám nghiệm hiện trường dẫn đầu rồi cả đám người nối đuôi nhau đi vào.

Diệp Nam Sinh không vội, cô chọn cách đi phía sau Cung Khắc, là người cuối cùng bước vào Quan Lệ.

Đó là một căn nhà trang trí không ảm áp cho lắm nhưng khá đơn giản và sạch sẽ. Sau khi vào cửa là một hành lang, ngoài cửa lót một tấm đệm chân bằng nhựa, trên đó viết bốn chữ màu đỏ “Ra vào bình an”.

Bên trái tấm lót chân là một tủ để giày kiêu chạm khắc, cửa tủ hình như đã hỏng, để mở một cửa, có vẻ như không đóng khít được.

Đi lên phía trước vài bước, bên phải tấm lót chân là một cánh cửa, trông giống phòng vệ sinh.

Diệp Nam Sinh đi dép lê, bước vào xem. Quả thực là phòng vệ sinh, được tiết kiệm thành hình chữ nhật, sát góc trong có một bồn tắm cá nhân. Nếu Quan Lệ là hung thủ, đây rất có thể chính là hiện trường vụ án đầu tiên. Diệp Nam Sinh cười khẩy một tiếng, muốn cảnh cáo bản thân Quan Lệ là nữ giới, không khỏe đến mức có thể giết Mạc Đại Dũng, rồi sau đó là Ngô Quốc Phú.

Cô chuẩn bị đi ra ngoài nhưng khi liếc qua một nơi nào đó, bỗng khựng lại. “902, mang chiếc hộp của tôi lại đây...902...” Đâu còn thấy bóng dáng Cung Khắc nữa.

“Mình lại coi thân thám là trợ lý của mình mất rồi.” Diệp Nam Sinh cười mình xong xuôi thì tự đi tìm hộp khám nghiệm. Đúng trong khoảnh khắc đó, hình như cô bắt đầu nghiêng về hướng suy đoán của Cung Khắc.

Nhưng, thật sự không quá lâu, tất cả các nhân viên cảnh sát có mặt ở đó đều đã tin vào suy luận của anh, vì một chiếc hộp đặt trên tầng lạnh nhất của tủ lạnh đã được phát hiện.

Trong hộp đựng toàn những chiếc tai đã được xếp gọn gàng.

Đều là tai phải.

Năm mạng người!

“Nhanh chóng thông báo ra ngoài, truy nã Quan Lệ toàn thành phố, đề phòng cô ta bỏ trốn!” Đới Minh Phong như một con thú bị nhốt quá lâu, cuối cùng cũng được tự do, tiếng nói cũng giống tiếng gầm gào.

“Đội trưởng Đới, anh bắt buộc phải liên lạc với em gái anh. Nếu tôi đoán không nhầm, Quan Lệ đang ở cùng cô ấy.”

Chẳng biết từ lúc nào, Cung Khắc đã từ trong phòng ngủ đi ra, đứng đưa một album ảnh trong tay. Vô vàn những bức ảnh hầu như đều là ảnh đôi, nhân vật không phải ai khác ngoài Quan Lệ và Đới Minh Trang.

Quả nhiên không liên lạc được với Đới Minh Trang. Tới lần thứ mười lăm nghe thấy chất giọng vô cảm trong điện thoại: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng”, thì Đới Minh Phong thật sự chỉ muốn đập nát điện thoại.

Trên đường, xe cộ vẫn dần, bánh xe của chiếc Volkswagen chạm lên con đường lồi lõm, lắc lư suốt dọc đường. Bây giờ họ đang trên đường tới một thôn trang ở huyện Bân, gần Lâm Thủy. Theo lời các giáo viên ở trường số 2, chiều nay, Quan Lệ nhận một cuộc điện thoại nói rằng bà ngoại ở dưới quê bị bệnh, phải về gấp. Đới Minh Trang đã đi cùng.

“Cái con bé khờ khạo này!” Đới Minh Phong đập lên cửa kính, rầm một tiếng.

Mọi người ai cũng hiểu cho tâm trạng của anh ấy. Nhưng những tình huống thế này, chẳng ai nghĩ ra được lời nào để an ủi, ngoại trừ Cung Khắc.

“Đới Minh Trang tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.”

Anh hoàn thành câu nói ngắn ngủi, khóe môi lại mím chặt. Diệp Nam Sinh không hiểu, “Anh nói không nguy hiểm là không nguy hiểm sao, cô ta đã giết năm mạng người rồi...”.

“Khụ khụ!” Tiếng ho của Hạ Đồ ngắt ngang Diệp Nam Sinh. Diệp Nam Sinh nhìn thấy gương mặt sa sầm của Đới Minh Phong phản chiếu qua gương chiếu hậu bên ngậm miệng. Thôi được rồi, người không biết ăn nói thì nên im lặng.

“Quan Lệ thích Đới Minh Trang.” Một thông tin mang tính bùng nổ nổ tung trong khoang xe, Đới Minh Phong sững sốt quay đầu lại, đầu đập thẳng vào trần xe, lại “rầm” một tiếng, “Thầy Cung...”.

Còn chưa nói hết câu, di động của Đới Minh Phong đột ngột vang lên, màn hình màu xanh tối nổi bật hai chữ “Em gái” trong bóng đêm.

Là Đới Minh Trang.

“Minh Trang, em đang ở đâu... nói đi..” Đới Minh Phong hỏi dồn dập, nhưng tín hiệu không rõ ràng, hoàn toàn không có ai trả lời anh, “Minh Trang...Minh..”.

Tay Đới Minh Phong đột nhiên trống rỗng, di động đã sang tay Cung Khắc.

Diệp Nam Sinh ngồi sát bên anh nhất, nghe thấy giọng nói lạnh như băng nhưng khiến người ta bình tĩnh lại của anh vang lên, “Quan Lệ, lúc giết người có cảm giác gì?”.

Sau một lúc trầm mặc, bên kia vọng tới tiếng cười ghê rợn. Diệp Nam Sinh xoa xoa cánh tay, thấy Cung Khắc đã bật loa ngoài.

“Sung sướng, một cảm giác đã đời mà tôi không thể diễn giải được.”

“Cô cảm thấy mình đang trừ hại cho dân?”

“Phải. Gã huấn luyện viên đó đã hại mấy cậu bé rồi. Còn cả lão già kia nữa, cả ngày cứ động tay động chân với cháu trai...” Giống như một người thần kinh đang nói mơ, giọng nói của Quan Lệ lên lên xuống xuống, thì thoảng còn không rõ ràng, “Các người không quản được, chẳng ai cứu được đám trẻ đó, chỉ có tôi thôi...”.

“Cô nên báo cảnh sát chứ!” Đới Minh Phong cũng hiểu kiểu nói chuyện này mà tiếp tục thì Đới Minh Trang sẽ an toàn hơn một chút. Anh ấy xen ngang nhưng không hề có ý kích động đối phương. Giọng của Quan Lệ đột nhiên cao vút, “Cảnh sát thì có ích quái gì, đám cảnh sát các người là lũ vô dụng nhất!”.

“Cô là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo, nếu không vì cố tình để lại tảo Madenla, có lẽ chúng tôi còn phải đau đầu rất lâu.” Nếu so sánh ra thì Cung Khắc giỏi giao tiếp với tội phạm hơn, câu nói của anh khiến tâm trạng Quan Lệ ổn định hơn nhiều.

Cô ta bắt đầu nói mê, “Phải, tôi mệt mỏi rồi, thật sự không muốn giết người nữa. Có lúc tôi nghĩ sao các người lại không bắt được tôi?”. Cô ta cười khúc khích, “Anh biết không? Tay huấn luyện viên còn muốn tán tỉnh tôi, ha ha. Lúc hắn bị tôi dìm xuống bồn tắm, sức giãy giụa thật khỏe. Sau đó tôi bầm bầm bầm hắn ra. Nhà tôi thực sự không thể chứa được hắn, thế là tôi đã giao cơ thể bần thủ của hắn cho các người...”.

“Không phải đứa trẻ nào cũng giống cô, gặp phải một người cha như vậy.”

“Người cha gì, tôi không hiểu. Cha mẹ tôi ra nước ngoài, vô tình rơi xuống núi mà chết. Họ đều là người tốt, rất tốt với tôi, cực kỳ tốt!”

“Tốt tới mức cuối cùng Vạn Thục Trân đã tự tay giết chết Quan Ngôn Thanh, chặt xác của ông ta rồi ném tới mấy nơi trong Lâm Thủy...” Cung Khắc thuật lại tên của bố mẹ Quan Lệ trong trí nhớ.

Ánh trăng hắt lên người vẻ lạnh lẽo. Ký ức của Quan Lệ cũng dần dần trở về hai mươi năm trước theo giọng nói lạnh lùng ở đầu điện thoại, những năm tháng thiếu thời từ lâu đã không còn nhớ nó có vị gì, hình dáng ra sao.

Năm bốn tuổi, Quan Lệ bị viêm phổi cấp tính, chính người bố khi ấy khi làm bác sĩ ngoại khoa tại bệnh viện trung tâm Lâm Thủy, nhờ một người ở ngoài mang về một loại thuốc đặc trị mới cứu được cô ta trở về từ Quỷ môn quan. Thời cô ta còn bé, bố cô ta hòa nhã hiền từ, Quan Lệ thích nhất được bố giữ trong lòng rồi tung lên thật cao, thật cao.

Mọi việc bắt đầu thay đổi vào năm cô ta năm tuổi. Cơ thể dậy thì một cách bất thường đã khiến người mẹ làm nghề giáo – Vạn Thục Trân – sợ hết hồn. Lúc đó bà đã bế Quan Lệ chạy khắp các bệnh viện trong cả nước, đáp án cuối cùng nhận được là dùng thuốc không hợp lý khi bị viêm phổi.

“Vạn Thục Trân quy hết trách nhiệm lên đầu Quan Ngôn Thanh, trong lúc tức giận đã đi tới một trường học có mức lương cao hơn ở tỉnh khác, hy vọng kiếm được tiền để chữa bệnh cho cô. Nhưng không ai ngờ vào năm cô chín tuổi, Quan Ngôn Thanh đã làm nhục cô, ông ta còn là đồng tính

luyến ái, vì cô không phải con ruột của ông ta, vì cô là nam giới, vì trong thuốc được cho thêm nội tiết tố nữ. Cô bị Quan Ngôn Thanh biến thành nam không ra nam, nữ không ra nữ. Vì tất cả những điều này, hai mươi năm trước, Vạn Thục Trân sau khi biết được sự thật đã giết chết Quan Ngôn Thanh, sau đó chặt xác. Vì những điều này, hai mươi năm sau cô yêu một người con gái nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách yêu người ấy. Thế nên mỗi lần cô và bạn trai có tiến triển, cô lại không kìm được suy nghĩ này, lại ra ngoài giết người, có phải không? Quan Lệ? Hay tôi nên gọi tên thật của cô, Quan Lịch!”

Lần đầu tiên Diệp Nam Sinh thấy Cung Khắc nói nhiều như vậy. Đôi mắt anh mở to, khóe môi vì kích động mà run lên, không tự chủ được, bóng tối càng tôn lên sự nhợt nhạt trên gương mặt anh, cộng thêm những lời anh vừa tường thuật, không ai không cảm thấy đang xem một bộ phim kinh dị.

Nhưng chính người đàn ông không khác gì nam chính trong phim kinh dị này lại khiến Diệp Nam Sinh lần đầu tiên trong đời trải nghiệm cảm giác tim đập dồn dập nhất.

902, anh tuyệt quá! Cô nói bằng khẩu hình miệng.

Tiếng tút tút máy bận vọng tới.

“902, làm sao đây? Cô ta ngắt máy rồi, chắc chắn là bị anh nói trúng, rồi then quá hóa giận, Đới Minh Trang sẽ gặp nguy hiểm... Ừm...” Diệp Nam Sinh lên tiếng.

Vẫn giống như lần trước, Cung Khắc dùng hai ngón tay để cô im lặng, “Trước đây cô cũng nói nhiều thế này à?”.

Anh ta tỏ ra vô cảm, nhưng chính nét mặt không cảm xúc ấy khiến Diệp Nam Sinh cảm thấy anh dường như đang nói: Sớm biết cô lảm lòi như vậy, tôi đã không thân thiết với cô.

Dĩ nhiên, chắc chắn Cung Khắc không nói vậy, anh chỉ tay ra ngoài cửa sổ, nói hai chữ: “Tới rồi”.

Có gió thổi lên, lá cây xào xạc như một bản nhạc ma quỷ. Lần này Cung Khắc khác hẳn, anh sải bước đi đầu bởi vì tính mạng của Đới Minh Trang đang chông chênh giữa sống và chết.

-----oOo-----

Chương 15: Suy luận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: kieutrang1507

Vì có người chỉ dẫn, đoàn người của Cung Khắc cùng những cảnh sát đã đến nơi trước không phải đi vòng vèo mà tiến thẳng tới một hộ gia đình trong thôn Vọng.

Thôn Vọng là một thôn trực thuộc địa phận quản lý của Lâm Thủy. Thôn không lớn, chỉ có khoảng trăm hộ gia đình. Về đêm, bếp nhà nào cũng đã tắt, chỉ còn lại một bầu không khí yên ắng. Duy có hai làn khói còn đang bốc lên nghi ngút, màu khói xám phản chiếu dáng hình ngọn núi phía sau, như một con quái thú dữ tợn đứng giữa bóng tối.

Cảnh sát địa phương đi theo dẫn đường giới thiệu rằng đó là núi Vọng, trên núi có suối nguồn, cung cấp nước sinh hoạt cho các hộ dân trong thôn. Người đời trước đã đặt tên cho dòng suối ấy là suối Vọng Hương, ý muốn nói người nào đã uống nước suối thôn Vọng, cả đời này sẽ không rời bỏ nguồn cội, quê hương.

Có lẽ xuất phát từ nguyên nhân này, Quan Lệ đã chọn kết thúc mọi chuyện tại đây.

Đi ngang qua vài ngôi nhà gạch ngói trắng, chẳng mấy chốc một mảnh vườn đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Đó là một ngôi nhà gạch vuông không cao lắm, qua bức tường bao còn loáng thoáng nhìn thấy vài viên ngói vỡ trên nóc nhà.

Có tiếng chó sủa vang vọng xung quanh.

“Nhà này có chó không?” Khó khăn lắm mới lên được cái dốc trước cửa nhà Quan Lệ, Diệp Nam Sinh đứng sau lưng Cung Khắc, nhìn vào trong khoảng sân tối mù, lí nhí hỏi.

“Cô sợ chó?” Nhân lúc cảnh sát đang chuẩn bị đột nhập vào khoảng đất

trống trước nhà, Cung Khắc hơi nghiêng đầu nhìn Diệp Nam Sinh.

“Ai sợ chứ!” Diệp Nam Sinh kiên quyết phủ nhận.

“Tôi không biết là có hay không. Cô sợ thì có thể tóm lấy cái này.” “Cái này” chỉ cánh tay của Cung Khắc đang chìa ra, Diệp Nam Sinh quay ngoắt sang một bên, ại thềm!

Cung Khắc cũng chẳng quá ép buộc.

Hóa ra cánh cửa để mở. Các cảnh sát chỉ đẩy một cái thăm dò nó đã bật ra. Bên trong tối om, chỉ thấp thoáng nhìn thấy một đồng củi chất giữa sân. Cũng gần như đúng lúc Cung Khắc nhắc chân chuẩn bị vào sân thì một tiếng chó sủa vọng lại. Cả người Diệp Nam Sinh run lên, rảo bước đi sát ngay bên cạnh Cung Khắc, tóm lấy vạt áo trên cánh tay anh rồi nói: “Tôi không sợ chó, tại tôi không thích mấy thứ lông lá thôi”.

“Này, 902, anh nghe thấy không. Tôi không sợ chó đâu!”

Vẫn giống như hai lần trước. Cung Khắc nhàn nhã đưa hai ngón tay lên, bắt Diệp Nam Sinh im lặng.

Cô của hiện tại luôn cho anh một dư cảm chẳng lành rằng cô sắp biến thành một con vịt.

Nhưng Diệp Nam Sinh không giận được Cung Khắc quá lâu vì trong số mấy gian phòng họ đang đối mặt, có phòng sáng lên.

Ánh đèn ấy có vẻ tù mù như đèn dầu, mông lung khuếch đại từ trong phòng ra tới bên vách cửa. Cửa làm bằng gỗ, nửa trên lớp kính được dán giấy dán kính. Ánh sang xoay tròn mấy vòng trên lớp trên lớp thủy tinh rồi tiếng cửa cọt kẹt từ bên trong vọng ra.

Diệp Nam Sinh nín thở, màn đêm vắng lặng phóng to khả năng nghe của đôi tai lên vô hạn. Cô nghe rõ được hơi thở và nhịp tim của mình, đồng thời cả tiếng kéo chốt súng của các đồng chí cảnh sát bên cạnh.

“Haizz...”

Một tiếng thở dài đột ngột phá tan bầu không khí căng thẳng, là một người

già chứ không phải Quan Lệ.

Diệp Nam Sinh đã thích ứng được với bóng tối, nhìn thấy một bà lão, da dẻ nhăn nheo, cầm chiếc đèn pin với ánh sáng yếu ớt, chậm chậm đi ra cửa. Vì đã có tuổi, bà ấy bước đi loạng choạng, vừa đi vừa lắc lư trông như con chim cánh cụt.

Có vẻ như hoàn toàn không phát hiện ra trong vườn bỗng xuất hiện thêm rất nhiều người, bà lão bước bước tới bức tường phía Đông khu vườn, từ từ ngồi sụp xuống, đồng thời bắt đầu....tụt quần.

Mặc dù đôi phương là một bà lão, nhưng những người có mặt đa số là nam giới, mọi người bắt đầu tỏ ra bối rối, có người còn giơ súng lên che mắt, làm như ngày đầu tiên được sờ vào súng vậy, còn có người thẳng thừng quay đi.

Diệp Nam Sinh tò mò xem Cung Khắc sẽ có phản ứng ra sao, tiếc là anh chẳng làm gì cả, vì đồn trưởng đồn công an địa phương đã lập tức chạy bước nhỏ đến, ngăn hành động giải quyết “việc cá nhân” của bà lão lại.

“Cụ Vạn ơi, Quan Lệ về chưa?”

“Cái gì?” Bà lão quả nhiên không cởi quần nữa, một tay chụp vào tai, cất giọng mơ hồ nhưng rất lớn tiếng.

“Cháu hỏi là, cô..cháu...ngoại...của...bà, Quan ...Lệ...đã về... nhà.... chưa?”

“Có kẹo không ấy hả?” Bà lão xua tay, chỉ lên miệng, “Rụng hết răng rồi, không ăn được kẹo đâu, cảm ơn chú!”

Giao tiếp với người nghễnh ngãng quả là khó khăn. Đồn trưởng cũng từ bỏ, quay lại hỏi Đới Minh Phong: “Hay là lục soát luôn?”.

“Lục soát!” Sau vài giây suy xét, Đới Minh Phong đã hạ lệnh.

Tại nhà Quan Lệ, Diệp Nam Sinh và các pháp y khác đều đã tiến hành khám nghiệm, sử dụng giấy thử benzidine với mọi dấu vết đáng nghi, không có phản ứng dương tính ở diện tích lớn, chứng tỏ địa điểm chặt xác không phải tại chỗ ở của Quan Lệ. Vì vậy, căn nhà đơn sơ của bà ngoại cô

ta tại thôn Vọng có thể chính là một địa điểm chặt xác khác.

Muốn định tội Quan Lệ cần chuẩn bị đầy đủ chứng cứ, mà một trong số đó chính là tìm thấy địa điểm chặt xác.

Sau khi xác định trong vườn không có chó, Diệp Nam Sinh thả Cung Khắc ra, quay người đi tới căn phòng sát phía Đông nhất trong bốn căn. Vừa vào, một mùi thịt mốc và thối rữa đã ập tới. Diệp Nam Sinh cau mày, mượn ánh đèn phát ra từ ngọn đèn tối trên trần nhà để kiểm tra những dấu vết có thể có ở xung quanh.

Mười mấy phút sau, cô ử đột quay trở lại tìm Cung Khắc thì phát hiện mọi người cũng đều không thu hoạch được gì, không những không tìm thấy Đới Minh Trang mà ngay cả hình dáng của những cái xác sau khi bị chia tách cũng không nhìn thấy.

Lúc này, trong căn phòng sáng nhất, bà ngoại Quan Lệ đang ngồi trên chiếc sofa dựa vào góc, thều thào đông dãi với vị đồn trưởng, “Quan Lệ nó là đứa bé ngoan, là đứa cháu ngoại ngoan ngoãn của tôi. Nó ngoan nhất đấy, nó chưa có về đâu”.

Đới Minh Phong sốt ruột tới mức hai mắt đỏ sọng, nhưng đối mặt với một bà lão như thế này, anh ấy có thể làm được gì?

“Thầy Cung, sao lại...” Lời nói của Đới Minh Phong bị Cung Khắc giơ tay ngắt ngang.

Cung Khắc có vẻ như đang suy nghĩ, anh đi đi lại lại mấy lần trong căn phòng nhỏ hẹp, chốc chốc lại dừng bước quan sát gì đó. Cuối cùng như đã nghĩ thông suốt chuyện gì, anh dừng mọi động tác lại, “Có thể cho cháu ngồi chiếc ghế đó của bà một chút được không?”.

Bà lão Vạn này giờ vẫn bình thản, tay bỗng nhiên run lên như bị kim châm, nhưng bà ta lập tức xua tay, nheo mắt nói: “Cứng lắm, ngồi không thoải mái đâu”.

Sự tay đôi của bà lão sao có thể thoát khỏi đôi mắt của Đới Minh Phong, anh ấy lập tức sai người kéo bà lão sắc mặt đã trắng bệch ra.

Cùng với chiếc ghế sofa bị di chuyển, một cán cửa gỗ chôn sâu dưới nền

gạch xuất hiện trong mắt mọi người.

Cánh cửa đó thật ra không qua nổi bật. Ở phương Bắc, đặc biệt là ở các vùng nông thôn, người ta hay cất rau củ xuống hầm để dùng trong mùa đông. Nhưng cánh cửa ấy lại có chút khác biệt với những cánh cửa để chắn hầm ngầm. Nó rất cũ, bên trên xuất hiện một vết xước trắng sáng vạch ngang, rõ ràng vừa được mở ra tới đây.

Sắc mặt bà lão đã tái đi.

Hai người cảnh sát không còn do dự gì nữa. Họ ngồi thẳng xuống, cùng với tiếng lạch cạch lạnh lốt, cái then được mở ra. Cánh cửa còn nặng hơn những gì họ tưởng tượng, các cảnh sát hò dô, hợp sức bật nó lên.

Một mùi tanh cực kỳ nồng theo bụi bay lên.

Đới Minh Phong tách hai người cảnh sát vẫn còn đang bị sặc vì bụi ra, cúi người nhìn xuống dưới. Tối thui, ngoại trừ mùi máu tanh không ngừng thử thách khứu giác có hạn của người ta ra thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Nơi ấy tồn tại như một địa ngục.

Cởi áo khoác, Đới Minh Phong xắn tay áo lên, chuẩn bị xuống hầm nhưng bị Diệp Nam Sinh chặn lại.

“Đội trưởng Đới, thi thể bị thối rữa cao độ sẽ sinh ra khí độc, tổn hại nghiêm trọng tới sức khỏe con người. Anh đừng để bản thân chưa kịp cứu em đã hy sinh trước.”

Câu nói khó nghe của Diệp Nam Sinh khiến Đới Minh Phong mất rất nhiều thời gian mới tiêu hóa được, rồi anh ấy đón lấy mặt nạ phòng độc của Diệp Nam Sinh.

Đầu của Đới Minh Phong dần dần chìm xuống hầm, người thứ hai chủ động đi xuống dưới chính là Diệp Nam Sinh.

Cung Khắc ngăn cô lại, “Phụ nữ ở lại bên trên đi”.

“Xi, bà Mục chưa nói với anh sao, khi tôi trở thành pháp y, chưa có ai coi tôi là nữ giới cả. Bên dưới rất có thể chính là hiện trường chặt xác. Là một

pháp y, tôi bắt buộc phải xuống khi hiện trường nguyên sơ nhất.”

Diệp Nam Sinh nói không lớn tiếng lắm nhưng ai cũng nghe ra sự kiên quyết của cô.

Đôi kháng được vài giây, Cung Khắc mới bỏ cuộc.

“Thôi được, nhưng cô xuống sau tôi.”

Thần kinh vận động của Cung Khắc đích thực không nhịp nhàng lắm, chỉ là một cái hầm sâu chưa tới mười mét mà Diệp Nam Sinh đã giẫm phải đầu anh mấy lần.

Cuối cùng cũng xuống tới đáy hầm. Nó lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, là một khu vực rộng mười mấy mét vuông nhưng phủ đầy xương trắng. Diệp Nam Sinh vừa đứng vững, dưới chân đã vang lên tiếng “rắc” giòn tan. Cúi đầu nhìn, thân là một pháp y, cô cũng thấy rợn người.

Cô đang giẫm lên hai khúc xương đan chéo nhau, chiếc trông dài hơn có lẽ là xương cánh tay.

“Trời ạ.” Cô vừa định miêu tả về địa ngục này thì ngẩng đầu lên, qua dáng người gầy gò của Cung Khắc, cô đã chứng kiến một cảnh tượng còn khiếp đảm hơn...

Dưới này không có ánh sáng, nguồn sáng duy nhất là đèn pin trong tay ba người họ. Lúc này, cả ba chùm sáng đều đồng loạt chiếu vào một góc hầm. Nơi đó là một cái xác chỉ còn một nửa, mắt và tai đều bị móc và cắt sạch, phần đầu sót lại chỉ còn phần xương cổ giữ cho nó lủng lẳng, không rơi xuống. Còn mặt người vì đã thối rữa quá mức nên không phân biệt được dáng vẻ, hai tay chân đã bị cắt sạch, nằm ngay cạnh một bộ xương.

Đương nhiên, nếu chỉ có vậy vẫn chưa phải rợn người nhất. Điều thực sự khiến Diệp Nam Sinh phải phụt máu chính là người đang ôm lấy thi thể từ phía sau, trừng to một đôi mắt đỏ sọc ra, nhìn họ mỉm cười.

Chỉ có một ngày không gặp mà người “phụ nữ” trắng trẻo, sạch sẽ, xinh đẹp kia đã hóa thân thành một ác ma, giết người không chớp mắt.

“Quan Lệ, em gái của tôi đâu?” Vì đeo mặt nạ nên giọng của Đới Minh

Phong nghe cứ ồm ồm.

Hứng chịu một nguồn sáng chói mắt, rõ ràng Quan Lê không quen. Anh ta chớp chớp mắt, bỏ một tay đang ôm thì thẽ ra, che lên mắt, “Các người muốn biết Đới Minh Trang ở đâu ư? Vậy có thể nói cho tôi biết tại sao các người lại nghi ngờ tôi không?”.

Động tác này của Quan Lê khiến cho mùi phả ra từ thi thể thối rữa càng thêm nồng nặc. Diệp Nam Sinh đeo mặt nạ chống độc mà vẫn ho liên tục. Nói thật lòng, trong tình huống này cô quả thực không nghĩ ra cách đối phó. Cô nhìn Đới Minh Phong, chắc anh ấy cũng vậy, ngoài sốt ruột ra thì chẳng làm được gì khác.

Khi ấy, Cung Khắc lại làm một hành động rất không bình thường. Anh bỏ mặt nạ chống độc xuống, sau đó học Quan Lê ngồi xuống một đồng xương trắng.

“Bắt đầu từ Lý Vỹ.” Cung Khắc dứt tay vào túi. Từ góc nhìn của Diệp Nam Sinh, vừa hay thấy được tia sáng lóe lên từ chiếc di động trong túi áo của anh. Cô căng thẳng nhưng không dám thể hiện ra mặt, sau đó thẳng thừng giả vờ mềm chân, ngồi xuống bên cạnh Cung Khắc.

“Ngay từ đầu, tôi đã bị nhầm lẫn về giới tính, cứ mãi miết đi tìm một người đàn ông từng bị xamm phạm tình dục, cho tới khi nghe thấy tiếng ‘chị’ của Lý Vỹ. Tới tận lúc chết, bên cạnh Lý Tồn Nghĩa luôn là cô con gái thành tích nổi trội. Ở trong một gia đình bị chị gái dành hết mọi hào quang, vì sao Lý Vỹ lại nhớ độc người chị này, hoặc có thể ‘chị’ mà cậu ta gọi không phải Lý Viên, mà là người ‘chị’ từng giúp đỡ cậu ta trong cuộc đời. Sau khi Lý Vỹ chết, lý lịch của cậu ta một lần nữa tái hiện trong đầu tôi. Hồi tiểu học vì bị động kinh, cậu ta thường xuyên bị bạn bè bắt nạt. Ở trên lớp, cậu ta chỉ có một người bạn, một người chị tên Tiểu Nhiên. Đương nhiên, tất cả những chuyện này không liên quan gì tới anh. Sau này nhà họ Lý xảy ra chuyện, người chị Tiểu Nhiên cũng chuyển trường.”

“Không liên quan tại sao lại nghĩ tới tôi?”

“Đọc tên thì đúng là không nghĩ tới, tiếc là xem ảnh xong đã nghĩ tới. Có một chuyện anh không biết, Lý Vỹ luôn giữ một tấm ảnh chụp tập thể lớp tiểu học, trong đó có anh.”

Một cô bé tết tóc hai bên, nụ cười còn rất ngây thơ và ‘nữ tính’, lúc đó vẫn còn một gia đình ‘hạnh phúc’, bố vẫn là bố.

Quan Lệ chìm vào trầm mặc, nhưng lại cười ngay, “Chỉ dựa vào mỗi việc tôi là người ‘chị’ mà Lý Vỹ gọi, hoặc dựa vào việc cậu ta chết anh liền nghĩ tới tôi, có vẻ không hợp lý lắm. Chẳng phải anh đã điều tra trường chúng tôi sao? Chẳng phải toàn tra nam giới sao? Nhưng tôi là ‘nữ’, phụ nữ không nhiều sức vậy đâu”.

“Vì một tờ hóa đơn mua hàng.” Chiếc di động trong túi Cung Khắc tối đi một lát lại sáng. Anh lẳng lặng ấn tiếp rồi nói: “Tôi yêu cầu một đồng nghiệp nữ điều tra về quá khứ của anh, kỳ thực không thể biết những chuyện trước khi anh học tiểu học, nhưng thói quen mua đồ đã tiết lộ bí mật của anh. Bên trên này thiếu một thứ”.

“Thứ gì?” Dường như cảm thấy kế hoạch hoàn hảo của mình bị người khác phát hiện ra chân tướng, hơi thở của Quan Lệ bắt đầu trở nên dồn dập.

“Chính là băng vệ sinh mà một người phụ nữ bình thường phải dùng hàng tháng. Anh mua đồ cố định tại một siêu thị nhỏ gần nhà, nhưng chưa bao giờ mua băng vệ sinh.” Cung Khắc nhớ lại vẻ sững sốt của bọn họ khi anh yêu cầu điều tra điều này rồi cảm giác hưng phấn khi nhận được kết quả hồi đáp, khoe miệng lại giật giật mấy cái.

“Bây giờ tới lượt tôi hỏi anh vài câu. Năm xưa Vạn Thục Trân để lại bộ phận sinh dục của Quan Ngôn Thanh tại công trạm đường 11, tôi nghĩ đó có lẽ là nơi anh bị xâm phạm lần đầu tiên, hai nơi còn lại vì sao là đường nhánh số 13 và công viên Giang Bắc?”

“Ha ha...” Khi khúu giác dần dần tê dại cũng là lúc tiếng cười càng khiến thính giác thêm nhức nhối. Quan Lệ dứt cười, lắc lư thi thể trong tay như đang lắc một con búp bê, “Không phải lần đầu tiên mà đó là nơi xảy ra nhiều lần nhất. Hấn hận mẹ tôi có chồng trước nên nghĩ cách hại tôi. Đầu lọc, mảnh thủy tinh, những thứ các người nghĩ ra được hay không nghĩ ra được, hấn đều từng làm. Sau khi biết chuyện, mẹ tôi giận điên lên, đánh nhau với hấn, cuối cùng cắt đứt ‘sinh mạng’ của hấn. Về sau, mẹ tôi giết chết hấn, moi mắt hấn, cắt tai hấn, chặt tay hấn ngay trước mặt tôi, thế là hấn sẽ không bao giờ hại người được nữa...”. Quan Lệ đã chìm vào trạng thái nói mê, hoàn toàn không chú ý đến hai cảnh sát đặc công đã giương

súng từ trên nhảy xuống, nhắm súng vào đầu anh ta khi anh ta không để ý, nói: “Giờ tay lên, không được động đây”.

Khi Diệp Nam Sinh bị Cung Khắc đẩy lên trên, cô quay đầu hỏi, “Còn Đới Minh Trang phải làm sao, không phải đã bị trúng độc rồi chứ?”.

“Ngay từ đầu anh ta đã không hề có ý định hại Đới Minh Trang.” Quan Lệ chưa bao giờ để Đới Minh Trang ngủ qua đêm ở nhà bà ngoại. Có lẽ một người đêm đêm bị những cơn ác mộng bủa vây vĩnh viễn không muốn người mình yêu và mình có chung số phận.

Nhìn mãi theo chiếc xe cảnh sát đưa Quan Lệ đi, bà Vạn cũng được mời lên xe để hỗ trợ điều tra. Trước khi lên xe, bà ấy bỗng quay đầu nói với cảnh sát bên cạnh, “Đồng chí à, phiền các anh giúp tôi đỡ chiếc giường sưởi trong phòng tôi xuống được không? Nằm hai mươi năm rồi, tôi muốn được ngủ một giấc yên bình”.

Diệp Nam Sinh không hiểu, “Muốn ngủ sao lại đỡ giường ạ?”.

“Cùng con rê ngủ giường trên giường dưới đã hai mươi năm, bà ấy quả là có thể nhẫn nhịn vì con gái.” Cung Khắc bình thản trả lời nhưng khiến những người suy nghĩ sâu xa xung quanh cảm thấy lạnh lạnh, rồi sờn gai ốc.

Thế giới lặng ngắt như bầu trời đêm rồi cũng chào đón bình minh rạng rỡ của một ngày mới.

Có thể phá đồng thời hai vụ án 9-21 và vụ 8-25 cách đây hai mươi năm, tin tức này không những khiến đội ngũ công an thành phố Lâm Thủy nhảy múa tung bừng, càng khiến Cung Khắc-người đã vận dụng thuần thục thủ thuật tâm lý tội phạm và Diệp Nam Sinh-pháp y với kỹ thuật cao siêu trở thành công thần được hâm mộ hàng đầu.

Ngày này, tầng hai trụ sở Công an quận Du Hoài dành ra một phòng họp để chúc mừng, nhưng lại không thấy bóng dáng hai nhân vật chính đâu.

Sau khi đăng ký xong xuôi, Cung Khắc ngồi trong phòng gặp mặt Đới Quan Lệ, hoặc nên gọi là Quan Lịch.

Một loạt những tiếng xiềng chân va chạm chấm dứt, Quan Lệ xuất hiện

trước mặt Cung Khắc. Trong những ngày bị tạm giam, anh ta vẫn cố gắng để mình trông nghiêm chỉnh một lúc, mặc dù bộ quần áo trên người không đẹp cũng chẳng chừa.

“Anh còn nợ tôi mấy câu trả lời.” Hôm đó, thông qua tin nhắn di động, Cung Khắc chỉ huy các cảnh sát bên ngoài, cuối cùng đã tìm thấy Đới Minh Trang bên cạnh đập nước suối Vọng Hương sau thôn. Cô ấy không bị tổn hại gì, chỉ bị cho uống thuốc ngủ, tóc trên đầu không thiếu một sợi.

“Ồ...” Quan Lệ vò vò đầu, vết máu trên tay đã được rửa sạch, giờ lại trắng trẻo, “Đường nhánh số 13 khi trước từng có một rạp chiếu phim, mười năm trước đã bị dỡ bỏ. Hồi họ còn yêu nhau từng thích tới đó xem phim, thấy bảo chỉ có năm xu một vé”. Quan Lệ cười khẩy, “Còn công viên Giang Bắc là địa điểm lãng mạn cuối cùng của mẹ tôi và ông ấy trước khi biết sự thật. Sau khi giết ông ấy, mẹ tôi nói muốn ra ngoài đi du lịch rồi nhảy xuống núi tự vẫn. Chẳng có ai trong số họ yêu thương tôi hết, ai cũng ích kỷ, chỉ nghĩ cho nỗi đau của mình!”.

“Sai rồi, còn một người rất quan tâm tới anh. Bà ngoại vì chuyện của hai người đã che giấu những hai mươi năm.” Cung Khắc đan hai tay vào nhau, cất giọng trầm thấp.

“Không thể nào, bà bị điếc, mắt cũng kém!”

Đó là sự thật ư?

“Hơn nữa...” Cung Khắc nói tiếp, “Anh cũng quan tâm một người”.

Quan Lệ sput sput mũi, cuối cùng vẫn hỏi: “Minh Trang...chắc là ghê sợ tôi lắm?”

Cung Khắc nhún vai, chuyện ở ngoài vụ án anh biết rất ít, chỉ nghe nói Đới Minh Phong đã sắp xếp trị liệu tâm lý cho cô ấy.

“Một câu hỏi cuối cùng. Vì sao cái chết của Lý Vỹ không giống những người còn lại?”

“Ha ha...” Quan Lệ bật cười, “Thần thám cũng không đoán ra sao? Tiếc là anh sẽ vĩnh viễn không được biết”.

Anh ta đã hứa với người đó, tuyệt đối không nói.

Quan Lê đứng dậy bỏ đi.

Cung Khắc ra khỏi trại tạm giam, bầu trời bên ngoài xanh biếc, không một gợn mây. Diệp Nam Sinh đợi ở ngoài, nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại: “902, tốt nhất anh đừng có lè mề. Hạ Đồ nói họ đã chuẩn bị rất nhiều món ngon đợi chúng ta đây. À, đúng rồi, ban nãy có người gửi cho anh cái này. Kỳ lạ, anh ta biết anh ở đây, còn biết là tôi quen anh nữa”.

Cung Khắc đón lấy.

Đó là một chiếc hộp hình vuông, vừa vặn nằm giữa lòng bàn tay. Mở hộp ra, khi nhìn thấy thứ đó, trong giây lát, cảm giác buồn nôn đến choáng váng bỗng cuộn trào khắp cơ thể Cung Khắc. Dường như anh nghe rõ ràng có tiếng người nói bên tai: “Cung Khắc, tao đợi mày rất lâu rồi...”. Sau đó, lại là tiếng cười quái dị thường nghe thấy trong mơ.

“902, anh sao vậy? 902? Này! 902!”

Diệp Nam Sinh nhìn thấy biểu cảm buồn khổ khó định nghĩa trên gương mặt Cung Khắc. Chỉ vài giây sau, Cung Khắc làm một hành động thiếu đàn ông nhất trong ký ức của Diệp Nam Sinh. Anh chui vào trong xe, không thèm đợi cô mà thẳng thừng phóng đi.

Bỏ lại mình Diệp Nam Sinh.

“902, anh thật khôn kiếp!” Một chiếc giày bay ra, đập lên cây, đập tan một tổ chim.

Chiếp chiếp chiếp chiếp.....

-----oOo-----

Chương 16: Nam châm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Mều

Hai tiếng đồng hồ sau, một chiếc xe “chở gà” từ ngoại ô thành phố đi vào, dừng lại trước cửa Công an quận Du Hoài, thả Diệp Nam Sinh xuống cùng vô vàn lông gà lông vịt được cô “tiện thể” đem theo.

Mười phút sau, được tin Cung Khắc đã có bạn đón đi, Diệp Nam Sinh sa sầm mặt, tảng lờ Hạ Đồ đang đi tới tặng hoa cùng rất nhiều nhân vật chủ chốt của Lâm Thủy đứng phía sau, thẳng thừng quay người bỏ đi.

Sau hai tiếng đồng hồ, trở lại căn nhà xa cách đã lâu, nhìn chằm chằm Hồng Mao và Long Long đang không ngừng thè lưỡi về phía thành viên mới trong nhà – con nhện *Nephila Komaci*, Diệp Nam Sinh ngẩn người lắm bầm: “Sao mình không nuôi hai con thú cưng nào có thể cắn chết người ngay lập tức nhỉ?”

Hồng Mao là loài bò sát thuộc phân bộ thằn lằn, tên thường gọi là tắc kè hoa, từ khi còn nhỏ nó đã bò lên ti vi nhà họ Diệp xem Cao thủ bóng rổ suốt cả một mùa hè, lâu dần màu da cũng duy trì ở màu đỏ rực giống mái tóc của Hanamichi Sakuragi, vì thế Diệp Nam Sinh đặt cho nó cái tên này.

Còn Long Long là một loài cự đà châu Âu, nặng hơn Hồng Mao nhiều lần, ngoài việc thích cắn các loài thực vật có màu xanh trong nhà của Diệp Nam Sinh ra thì thi thoảng nó còn bò sang nhà hàng xóm bằng đường ban công để ăn vụng hoa cỏ khắp nơi, tạm thời không có tính xấu.

Diệp Nam Sinh không phải là người thù dai. Cô thấy, so với việc lãng phí quá nhiều tế bào thần kinh để ghi nhớ những việc và những người không quan trọng thì chẳng bằng dành thời gian để làm một số thí nghiệm.

Thế là ngày đầu tiên khi 902 chưa xuất hiện, cô đã hoàn thành xong thí nghiệm nhảy lầu lần thứ ba, ghi chép được tình hình thay đổi của nhịp tim.

Ngày thứ hai 902 biến mất, cô dự định dọn dẹp qua căn phòng hoạt động đã bị Long Long, Hồng Mao cùng thành viên mới “Tachima” biến thành “hang động”, nhưng càng dọn càng loạn, sau cùng phải chấm dứt.

Ngày thứ ba 902 mất tích, cuối cùng cô đã tìm được một nơi mới để Tachima dệt mạng nhện trên ban công.

Ngày thứ tư 902 mất tích, Diệp Nam Sinh cả đêm không ngủ, mới sáng

sớm mở mắt đã phát hiện ra chiếc mạng nhện mà Tachima mới giăng rồi nhìn trân trân vào đó hồi lâu. Cô còn nhớ nguyên gương mặt ấy của 902, không chút biểu cảm, chẳng hồng hào hơn người chết là mấy, nhưng lại khiến cô cực kỳ ghét bỏ.

Phòng 902 có tiếng động. Không phải cô tưởng tượng mà sát vách thực sự có âm thanh.

Diệp Nam Sinh rửa mặt, đi vài bước tới bên cửa rồi mở cửa đi ra ngoài, “902, anh có phải đàn ông không? Vứt tôi lại một mình trước cửa trại tạm giam. Chỗ đó còn không bắt được xe, cuối cùng tôi phải ngồi xe chở gia cầm quay về đây!”

“Mùi chắc là không dễ ngửi đâu nhỉ?” Một giọng nói lạ hoắc từ bên trong vọng ra, ngắt ngang lời chất vấn của Diệp Nam Sinh.

Cô thu lại nét mặt, môi mím chặt, quan sát người đàn ông lạ mắt vừa bước ra từ phòng 902.

Đó là một dáng hình cao gầy, bả vai rộng, hông tuy thon nhưng chính là một giác “tam giác ngược” cân đối. Tóc anh ta dài hơn 902 một chút, đã được chuốt keo, bới thành một tạo hình rối rắm nhưng có cá tính. Xét về ngũ quan, anh ta ưa nhìn hơn 902 không ít. Nhưng không hiểu vì sao, Diệp Nam Sinh không có thiện cảm mấy với người lạ mặt này.

Quan sát anh ta xong, Diệp Nam Sinh lên tiếng: “Cung Khắc đâu?”

Trong lúc Diệp Nam Sinh quan sát mình, anh ấy cũng đồng thời đánh giá cô. Cô gái này có gương mặt trái xoan, gò má hơi phúng phính, vì không được nghỉ ngơi nên trong mắt còn hằn lên những tia máu đỏ, Phom người quả giống như lời đồn, không mập cũng không phải dạng gầy đét bệnh tật. Điểm duy nhất khác với ấn tượng có lẽ là cách ăn mặc. Diệp Nam Sinh trong lời miêu tả của Cung Khắc là “quần bò, áo phông, giày vải, không giới trang điểm, ưa sạch sẽ”, còn người trước mặt thì “áo ngủ, dép lê, đầu tóc bù xù, trên người còn dính thứ gì đó giống như mạng nhện”.

Cô nghiêng đầu, năm ngón tay bên bàn tay phải chống ở hông, bàn tay trái cuộn thành nắm đấm, chỉ giờ mỗi ngón cái chỉ vào cửa phòng 902. Bên dưới, hai chân dang rộng, tạo thế đứng hình “compa”. Nếu không phải được biết nghề nghiệp và thói quen của Diệp Nam Sinh từ trước, Quan Sở

hoàn toàn có thể hiểu lầm cô là một cô nhóc lưu manh ở đâu đó tới, đặc biệt là ánh mắt “Anh có nói không, không nói là bầm anh ra đờ” của Diệp Nam Sinh khi nhìn thấy anh.

Quan Sở cười hì hì, “Khắc và tôi đã nói chuyện về cô. Chuyện hôm đó xảy ra quá đột ngột, cậu ấy cũng vì không kiểm soát được cục diện mới để cô lại, tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi cô.”

“Xì.” Diệp Nam Sinh khinh bỉ, “Anh ta mà cũng có chuyện không kiểm soát được, anh nói là tôi phải tin à? Anh là ai chứ?”

“Quên giới thiệu với cô. Tôi tên Quan Sở, là bạn của 902.” Quan Sở cười tíu tít, đưa danh thiếp bằng hai tay, mấy chữ “bạn của 902” đã ngấm thê hiện rằng anh biết chuyện của Diệp Nam Sinh và Cung Khắc.

Diệp Nam Sinh hồ nghi đón lấy tấm danh thiếp, đập vào mắt là một dòng chữ mạ vàng rất đẹp, nội dung chính là “Quan Sở, bác sỹ chính khoa thần kinh bệnh viện An Hòa, thành phố Lâm Thủy.”

“Hơn nữa...” Quan Sở bổ sung, “Một quan hệ khác giữa tôi và Cung Khắc là quan hệ giữa bác sỹ và bệnh nhân. Cậu ấy bị bệnh.”

Sự ngạc nhiên của Diệp Nam Sinh không còn là một chút.

Vào lúc nào cô đang ngưng trệ, thì một tiếng chạy bước nhỏ vụt vang lên, có vẻ như đang hướng ra phía cửa. Chẳng mấy chốc, bên cạnh cửa xuất hiện một cái bóng nhỏ xíu. Đó là bạn nhỏ Cung Tiêu Đăng mới xin nghỉ học, từ trường về. Tóc con bé đen nhánh, thắt hai cái bím đằng sau gáy, cùng với mỗi bước chạy của nó, hai bím tóc lại lắc lư lên xuống trông như con chim én.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, thiện cảm của Diệp Nam Sinh dành cho cô bé có đôi má ửng hồng này đã hơn rất nhiều so với anh chàng Quan Sở. Cô bé vừa cất tiếng nói là Diệp Nam Sinh đã cảm thấy vậy.

“Cô bé, đừng nghe bố hai cháu nói. Mẹ hai bảo, bố hai là người rất biết cách nói người bình thường thành người điên, nói người bị điên thành người chết. Thế nên không phải bố cháu bị bệnh đâu, chỉ là cô đơn thôi.” Đông Đông nói dứt câu bèn nhìn Diệp Nam Sinh chăm chú, có vẻ như sợ cô không tin.

“Đông Đông, đừng nói linh tinh.” Tóc của Quan Sở hơi rối, xem ra vừa bị chọc trúng chỗ yếu.

“Bố hai, chính mẹ hai nói với con đấy. Nếu bố cảm thấy không đúng, khi nào về con sẽ bảo mẹ hai.” Đông Đông cất giọng non nớt.

Nói về Vệ Lan hả, liệu anh còn được sống những tháng ngày bình yên sao? Nghĩ tới đây, Quan Sở lập tức ngồi xụp xuống, từ từ dạy bảo Đông Đông, “Đông Đông à, gia đình quan trọng nhất là gì, là yên ấm, hòa thuận. Con muốn gia đình bố hai xích mích sao?”

Đông Đông lắc đầu, “Con và mẹ hai vẫn luôn rất hòa thuận mà.”

“Dọn dẹp đồ đạc xong chưa? Xong rồi thì chúng ta mau xuất phát thôi. Sáng nay bà nội con đã nói gì với con nào, mấy ngày rồi bố con không ăn cơm, chỉ đợi Đông Đông tới với bố thôi đấy.” Quan Sở thông minh chuyển hướng câu chuyện.

Đông Đông “ồ” một tiếng, “Còn thiếu gấu con ngủ trưa với con, bàn chải đánh răng của bố và quần thỏ của con.”

Đông Đông lại chạy về phòng rất nhanh. Quan Sở quay lại nhìn Diệp Nam Sinh đang có vẻ suy tư, “Trẻ con không hiểu chuyện ấy mà, Khắc đúng là bị bệnh thật.”

“Ồ.” Diệp Nam Sinh gật đầu, “Cô nhóc đó... là con của 902?”

“Về lý thuyết thì con bé họ Cung, tên đầy đủ là Cung Tiêu Đằng, ở nhà hay gọi là Đông Đông.” Quan Sở gật đầu. Tiếng Đông Đông từ xa vọng lại, “Con được bố nhặt về, nhặt từ thùng rác ấy!”

Quan Sở lại gật gù, “Nó nói cũng đúng, Đông Đông đích thực được Khắc nhặt về.” Có điều miêu tả địa điểm hơi sai lệch một chút. Người lớn khi đối diện với trẻ con hau quen bọc một lời nói dối bên ngoài như một lớp áo ngọt ngào. Như vậy tới một ngày khi biết được sự thật, bọn trẻ sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn một chút.

Nhưng người lớn khi đối diện với người lớn, lúc nói thật lại giảm bớt không ít hiểu lầm không đáng có. Ít nhất thì, Quan Sở không muốn Diệp

Nam Sinh hiểu lắm chuyện gì liên quan tới Cung Khắc cả.

“À...” Diệp Nam Sinh đáp lại một tiếng, khi ánh mắt mơ màng bình thường trở lại, cô nói: “Nói với Cung Tiêu Đăng, không được gọi tôi là cô.”

Hôm ấy, Cung Tiêu Đăng ở trong nhà vệ sinh lấy đồ đạc đã nghe thấy cô “lôi thôi” kia nói hai câu. Câu đầu tiên là câu phía trên, một câu nữa là “Đợi tôi mười phút, tôi đi cùng hai người. Tôi mặc kệ 902 có bệnh hay không có bệnh, anh ta cũng phải xin lỗi tôi.”

So với vẻ đẹp gợi tình của Lâm Thủy thì tháng mười tại thành phố Dung Bắc đã sớm đón trận tuyết đầu tiên. Bánh xe lăn qua những đám tuyết, phát ra những tiếng rột roạt. Đông Đông ngồi ở ghế sau đã ngủ thiếp đi, Diệp Nam Sinh ngồi trên ghế lái phụ, nhìn ngắm phong cảnh được phủ một lớp trắng xám qua cửa sổ.

Chuyến hành trình năm tiếng đồng hồ khiến cơ thể người ta cứng đờ, Diệp Nam Sinh vận vẹo người, đổi tư thế ngồi.

“Mệt rồi phải không, khoảng hơn hai mươi phút nữa là đến.” Tới đèn đỏ ở ngã tư, Quan Sở dừng xe lại, tiện tay mở nhạc, là một bản dương cầm tĩnh tại, mí mắt Diệp Nam Sinh giật giật.

Quan Sở chú ý tới phản ứng này của cô, lại giảm âm lượng xuống một chút, “Cô và Khắc quả thật không giống nhau, cậu ấy thích Maksim Mrvica, nhưng rõ ràng là cô không thích.”

“Ai cần giống tên quái đản đó.” Diệp Nam Sinh xua tay.

“Bác sỹ Diệp, tôi phát hiện ra cô và “cô” mà tôi nghe được cũng không giống nhau lắm.”

“902 nói gì tốt đẹp về tôi.”

Quan Sở gật đầu, “Khắc nói bác sỹ Diệp là một pháp y rất tỉ mỉ, rất chuyên nghiệp. Cô ấy coi sự nghiệp pháp chứng cao hơn hết thảy...”

Quan Sở lặp lại đoạn nói tường thuật của Cung Khắc về vụ án, trong đó có xen vào những lời miêu tả Diệp Nam Sinh: Cô ấy không đẹp lắm nhưng

rất dũng cảm, bạo dạn đến nỗi không giống con gái, không biết cách giao tiếp, không thích bộ đồ cấp trên, đa phần cô ấy thích làm chứ không thích nói, một khi đã nói là sẽ quang quác như vịt..

Từ “vịt” khiến Diệp Nam Sinh liên tưởng xa xôi, nhưng Quan Sở dừng lại kịp thời, “Bây giờ thì tôi biết rồi. Khi nào Khắc khỏi bệnh, tôi sẽ có lý do để phản bác cậu ấy. Bác sỹ Diệp không những không ồn ào mà còn rất đẹp nữa!”

Diệp Nam Sinh chép miệng, miễn cưỡng nhẫn nhịn câu nhận xét “quang quác như vịt”.

“Bác sỹ Diệp, tôi và Khắc quen nhau đã sắp tám năm. Kể từ ngày tôi bắt đầu làm bác sỹ chính cho cậu ấy, cô là cô gái trẻ đầu trung đầu tiên được cậu ấy đánh giá. Khắc kiệm lời, nhưng có thể nhận ra cậu ấy rất coi trọng cô, thế nên tôi muốn nhờ cô một việc.”

“Gì vậy?” Từ “coi trọng” của Quan Sở khiến Diệp Nam Sinh có chút thiếu tự nhiên.

“Giúp tôi tiến hành trị liệu tâm lý choc k.”

“Anh ấy bị bệnh tâm thần thật sao?”

“Không được coi là kiểu bệnh tâm thần truyền thống, mà là chứng bệnh trầm cảm, tuy nhiên bệnh tình hơi nặng một chút.”

“Bảo tôi giúp cũng được thôi, nhưng có một điều kiện.”

“Là gì vậy?”

“Phải nói cho tôi biết 902 mắc bệnh gì, đừng nói mấy thứ bệnh mơ hồ gì đó, càng không được nói là cô đơn.” Chiếc xe bắt đầu đi trở lại, Diệp Nam Sinh nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô nhận ra được Quan Sở ngay từ đầu đã không định cho cô biết quá nhiều, nhưng cô không phải kẻ ngốc.

Sau vài giây im lặng, Quan Sở thở dài, có vẻ như đã hạ một quyết tâm rất lớn, “Thôi được, vì hạnh phúc trọn đời của Khắc, sau này dù cậu ấy có giết chết tôi, tôi cũng cam lòng. Cả đời này Khắc chỉ thất thủ trong tay một người duy nhất. Lần này cậu ấy phát bệnh là vì nhận được một thứ, cô biết

chuyện này phải không?”

Diệp Nam Sinh gật đầu, cô không nghĩ 902 cũng có lúc thất thủ.

“Trong chiếc hộp ấy mà một chiếc cúc áo, đến từ bộ cảnh phục của bố Cung Khắc...”

Hai mươi lăm năm trước, một “tai nạn ngoài ý muốn” đã khiến Cung Khắc gãy cả tứ chi, khớp xương gãy nghiêm trọng, bao nhiêu năm rồi phải dựa vào thép khối mới duy trì được việc đi lại, sinh hoạt bình thường.

Một vụ điều tra chung từ mười lăm năm trước đã khiến Cung Khắc – một người vừa tốt nghiệp bước vào đội cảnh sát – mất bố.

Hai vụ án, cùng một hung thủ. Trong định mệnh vô thường, hẳn ta giống như một giáo sư James Moriarty từ trên trời rơi xuống, vẫn luôn chơi ván cờ phạm tội cùng Cung Khắc vậy.

Câu chuyện của Quan Sở dừng lại trước một căn tứ hợp viện nhỏ. Bên cạnh cánh cửa sắt sơn đen dán chữ “Phúc” có một người phụ nữ đang đứng. Mái tóc bà vẫn còn đen, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được những sợi tóc bạc hiếm hoi. Nhìn thấy Quan Sở, bà nở một nụ cười, khiến gương mặt ấy xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn. Đó là một người đã có tuổi.

“Quan Sở đưa Đông Đông về rồi đấy à?”

“Dạ.” Quan Sở mở cửa xe, bé Đông Đông vừa mới được gọi dậy từ ghế sau, “Đông Đông à, tới nhà bà nội rồi này.”

“Đông Đông, giúp bà nội nhé. Bố con mấy hôm rồi không ăn uống gì, cứ ngồi lì trong phòng sách không đi đâu hết. Con giúp bà nội đỡ bố ăn cơm được không?”

“Bà nội, việc này hơi khó.”

“Đông Đông, chúng ta phải vượt qua khó khăn. Được không, bảo bối?”

“Dạ vâng, thưa bà nội.”

Bà Cung bế Đông Đông, sốt ruột chạy vào trong nhà, không chú ý tới Diệp

Nam Sinh đã xuống xe.

“Anh ấy... mấy ngày rồi không động đậy ư?”

Quan Sở gật đầu, “Lúc mới về sau khi kể cho tôi nghe toàn bộ vụ án của hai người, Khắc chỉ nói với tôi một câu “Là hấn rồi thế này luôn.”

“Gần đây có cửa hàng sắt thép nào không?” Diệp Nam Sinh hỏi một câu không đầu không cuối.

“Đi thẳng tới trước hai con đường, sao vậy?” Nhìn Diệp Nam Sinh quay ngoắt đầu bỏ đi, Quan Sở vội vàng hét, “Bác sỹ Diệp, cô làm gì thế?”

“Giúp 902 mua cái gì đó để vận động khớp xương.” Diệp Nam Sinh đi theo hình chữ bát, cười xấu xa.

Hai mươi phút sau, Diệp Nam Sinh ôm hai bọc nam châm quay về, ngồi sụp xuống bên cạnh chiếc ghế trong phòng Cung Khắc. Cô đưa một miếng cho Đông Đông, “Nhắm chuẩn nhé, hút!”

-----oOo-----

Chương 17: Chứng bệnh trầm cảm cấp độ nặng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Mèo

Chắc chắn không phải là sắt, thế nên Diệp Nam Sinh hút bằng nam châm không phát huy tác dụng.

“Chị ơi, không có tác dụng.” Đông Đông ra sức giơ cục nam châm hồi lâu rồi phát hiện ra thật bại. Nó lại ngồi xổm xuống đất, giọng điệu ngập đầy thất vọng. Diệp Nam Sinh ném nam châm đi, nhìn chằm chằm tư thế ngồi như pho tượng của Cung Khắc, phòng miệng thổi bay mấy sợi tóc mai trên trán, “Ai có mắt cũng đều nhìn thấy.”

“Bố em có máu buồn không?” Diệp Nam Sinh rất ít khi giao tiếp với người sông, thế nên những cách nghĩ ra được khá quê mùa. Đông Đông lắc

đầu, “Không ạ!”

“Thế gan bàn chân chắc là cũng sợ buồn chứ?”

“Sợ ạ.”

“Cởi giày ra.”

“Nhưng mà chị ơi...”

“Sao nữa?” Diệp Nam Sinh đã gần như cởi tuột giày của Cung Khắc ra rồi.

“Chẳng phải chân có mùi sao?”

Đông Đông đưa tay bịt mũi, “Chân của Đông Đông có mùi, lần nào bố rửa chân cho Đông Đông cũng phải đeo khẩu trang, liệu chân bố có giống vậy không ạ?”

Rất có khả năng.

Thế là sau khi phủ quyết cách làm đó, cả một buổi chiều, Diệp Nam Sinh vẫn luôn vắt óc nghĩ làm sao để khiến tên quái đản này “sống dậy”.

Bà Cung đi hái rau, chốc chốc lại ngó vào trong sân. Quan Sở từ ngoài cửa đi vào, bà Cung vẫy tay với anh ấy, “Quan Sở, con qua đây... Cô gái đó là ai vậy, quan tâm tới Cung Khắc đến thế sao?”

“mẹ nuôi, cô ấy có quan tâm tới Khắc hay không không quan trọng, cho dù Khắc chỉ động một dây thần kinh thì cô ấy cũng sắp trở thành con dâu của mẹ rồi, không chạy được đâu.”

“Thật sao?” Bà lão quá hưng phấn, con dao đúng lúc men theo ngón tay rơi xuống, suýt nữa thì chảy máu, “Tiểu Sở à, không được lừa gạt người già đâu, tim của mẹ nuôi không tốt.”

“Mẹ nuôi, con lừa mọi người khi nào?” Quan Sở tỏ ra bất mãn. Bà Cung gạt đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu. Cô dâu của Quan Sở chẳng phải cũng là người bị nó lừa từ bệnh viện về tới tận nhà đó sao.

Cung Tiêu Đăng là một đứa trẻ khiến mọi người yêu quý. Tiếp xúc chưa đầy một ngày mà một Diệp Nam Sinh vẫn luôn thích đơn độc một mình giờ đã quen với cái đuôi loắt choắt này. Dưới yêu cầu kiên quyết của Đông Đông, cuối cùng Diệp Nam Sinh đành đồng ý ở lại nhà họ Cung.

Trước sau tứ hợp viện có tổng cộng bảy gian phòng. Trừ đi phòng để đồ ngay sát cửa rồi phòng bếp ở sâu hơn thì còn phòng ngủ của bà Cung với bố dượng Cung Khắc cùng với hai phòng ngủ nữa và một phòng sách. Diệp Nam Sinh được sắp xếp ở một phòng dành cho khách ở phía Tây, sát bên cạnh một trong hai phòng ngủ còn lại. Căn phòng ấy có cửa chớp, qua cửa sổ vừa hay có thể nhìn thấy ánh trăng sáng trong cửa thành phố Dung Bắc sau trận mưa tuyết.

Diệp Nam Sinh đánh răng rửa mặt xong thì nằm bò trên giường ngắm trăng. Cô còn cả bố lẫn mẹ. Bố cô rất hiền, chưa bao giờ mắng nhiếc cô. Mẹ là người di truyền cho cô tính cách nghe nói là quái đản của hiện tại, nhưng cũng không yêu cầu quá nghiêm khắc với cô. Từ một mặt nào đó mà nói, quan hệ giữa Diệp Nam Sinh và bố mẹ giống những người bạn với nhau hơn. Cô không thể tưởng tượng được nếu có một ngày phải tận mắt chứng kiến những người “bạn” ấy vì sơ suất của mình mà vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, liệu cô có giống như Cung Khắc hay không?

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc, Diệp Nam Sinh cất hết mọi biểu cảm, cất tiếng hỏi: “Ai đó?”

“Chị ơi.” Đông Đông thò đầu vào, “Bố hai ngủ say như heo rồi, bố thì không quan tâm tới em, chị có thể kể chuyện cho em ngủ không ạ?”

Diệp Nam Sinh nhú mày. Thuở nhỏ bố mẹ bận rộn công việc, bản thân chưa bao giờ được nghe mấy câu chuyện cổ tích đêm khuya, cô định từ chối. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Đông Đông, Diệp Nam Sinh lại thay đổi ý định.

“Chị không biết kể chuyện cổ tích đâu, nhưng có một câu chuyện chị có thể kể cho em nghe.”

“Là gì ạ?” Không cần Diệp Nam Sinh gọi, Đông Đông đã tự động bò lên giường Diệp Nam Sinh một cách thuần thục, chui vào trong chăn của cô. Diệp Nam Sinh trước nay vẫn kỵ tiếp xúc cơ thể với người khác, huống hồ là kiêu nép thẳng vào lòng cô thế này. Cô hơi lùi người lại, “Câu chuyện

tên là...”

Đông Đông nhích theo. Diệp Nam Sinh lại tiếp tục lùi lại, “Tên của câu chuyện là...”

Đông Đông bám riết, Diệp Nam Sinh bị ép tới góc tường, không còn chỗ lui nữa. Cô trợn mắt lườm nó, lập tức từ bỏ câu chuyện Ba con heo duy nhất mà mình biết. “Câu chuyện tên là Chiếc xương người thứ ba.”

Đó là một vụ án chính Diệp Nam Sinh từng trải qua, sau đó cô được đặt biệt danh là “Chiếc xương người thứ ba”, phát biểu trên kỳ số 11 của tạp chí Chân tướng – kỷ niệm mười năm. Vụ án đó tổng cộng có ba người chết, mỗi một người sau khi mất tích, trong nhà họ lại lần lượt xuất hiện một chiếc xương người. Đây là một trong những vụ án ngoắt ngoéo và phức tạp nhất mà Diệp Nam Sinh đã gặp. Khi Đông Đông đòi cô kể chuyện, cô đã nghĩ ngay tới nó.

Đông Đông bày ra vẻ tập trung tinh thần nghe “truyện”, khiến một Diệp Nam Sinh vốn đã thiếu nhạy cảm hoàn toàn quên luôn cô đang kể cho một đứa bé năm tuổi nghe một vụ án giết người liên hoàn. Nuốt một ngụm nước bọt, cô hơi nóng, quạt tay chẳng tác dụng gì bèn ngồi thẳng người, đẩy cánh cửa sổ trước mặt ra.

Không khí lạnh sau trận tuyết theo làn khói trắng hóa vào gian phòng, khiến Diệp Nam Sinh thấy mát mẻ hơn nhiều, “Nói tới đâu rồi nhỉ? Đúng rồi, hung thủ vẽ một dấu gạch nghiêng lên ngực của nạn nhân thứ hai...”

“Thế là ngực của nạn nhân thứ ba kiểu gì cũng có ký hiệu. Bố em bảo, những người tâm lý không bình thường khi gây án hay thích để lại ký hiệu, người ta gọi là dấu hiệu phạm tội.”

Diệp Nam Sinh giơ tay gõ lên đầu Đông Đông: “Đúng là trẻ con, chưa nghe câu dùng sự thật nói chuyện sao? Cái chết của nạn nhân thứ ba rất khủng khiếp, cô ta là...”

Nói được một nửa thì một bàn tay đột ngột chìa ra ngắt lời Diệp Nam Sinh, sao cô không nhận ra đôi bàn tay giống một xác chết được ngâm quá lâu trong formalin đó là của ai chứ?

Cung Khắc bịt tai Đông Đông lại, không để nó ngo ngoáy rồi nói với Diệp

Nam Sinh: “Nó mới năm tuổi thôi.”

Ngay sau đó, chuyện ngoài dự liệu đã xảy ra. Cung Khắc mấy ngày không ngủ, người lão đảo rồi ngã thẳng xuống lòng Diệp Nam Sinh.

“Này, 902! Mặt anh để đâu đó hả?” Nhìn trân trân vào cái đầu người đang dán chặt lên ngực mình, Diệp Nam Sinh thật sự không tin 902 cứ thế ngủ thiếp đi.

“Chị à, cuối cùng thì bố cũng động dậy rồi! Bố còn ngủ nữa!”

“Ai có mắt cũng nhìn thấy cả.” Diệp Nam Sinh đỏ bừng mặt.

“Chúng ta nằm yên đi, đừng làm bố thức giấc...” Đông Đông dựa đầu vào chân Diệp Nam Sinh, nhắm mắt lại.

Cái kiểu nằm này, bảo cô nằm yên thế nào!

Diệp Nam Sinh tỉnh lại trong một loạt tiếng gà gáy râm ran. Những tia nắng ban mai ngoài khung cửa sổ dần dần trở nên rực rỡ. Khóe miệng cô còn vương một vệt nước miếng, trên người được đắp chiếc chăn nhung nhẹ nhàng có in hình những bông hoa nhỏ, trong lòng ôm một cơ thể bé nhỏ, lạ lẫm nhưng rất đáng yêu. Lúc đó cô muốn nói, đây đúng là một buổi sáng bình thường nhưng ấm áp, yên bình.

Đương nhiên, với điều kiện tiên quyết là trong chăn không có thêm một người đàn ông trưởng thành.

Cung Khắc vẫn còn đang ngủ.

Anh khi ngủ có phần khác biệt. Sự ấm áp của chiếc chăn khiến gương mặt anh bớt đi vẻ nhợt nhạt, khóe môi cũng không mím quá chặt mà hơi hé mở, để lộ những chiếc răng trắng sáng. Răng anh rất đẹp, cảm giác khi đầu lưỡi lướt qua đó chắc là rất tuyệt. Đây là một suy nghĩ đột ngột hiện lên trong đầu Diệp Nam Sinh, bản thân cô cũng giật mình, vội vàng bịt miệng mình lại, đề phòng phạm tội.

Nhưng vì sao 902 khi ngủ lại cau mày như vật, giống như anh đang trải qua một cơn ác mộng, giấc ngủ không được êm đềm.

“Chẳng phải là người ai rồi cũng chết sao? Sao lại tạo cho mình một gánh nặng lớn như vậy. 902, anh đúng là đồ ngốc.” Diệp Nam Sinh chọc ngón tay lên hàng mi của Cung Khắc, vẽ nó trên không trung, bất thành hình, người đó mở mắt ra.

Tình huống này rất ngượng ngập. Ngón tay Diệp Nam Sinh lơ lửng, nhắm thẳng vào mắt Cung Khắc. Cô chớp chớp mắt, đột nhiên ngón tay làm động tác vẽ vòng tròn như đang vận động, “Anh cảm thấy rất buồn ngủ, rất buồn ngủ, rất buồn ngủ, rất buồn ngủ.”

Cung Khắc chớp chớp mắt, Diệp Nam Sinh nhìn thấy vẻ sầu não của mình phản chiếu qua đôi mắt anh: “Sao không buồn ngủ!”

Sự thật chứng minh, đa số những thứ bà Mục dạy dỗ đều vớ vẩn.

“Mặc kệ, ngủ thêm lúc nữa đi.” Diệp Nam Sinh đỏ mặt nói rồi để tay thành hình con dao, chém vào đỉnh đầu Cung Khắc.

Cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Diệp Nam Sinh thở phào, cô không cần phải ngượng ngập nữa.

Chẳng biết có phải vì cô mạnh tay quá không mà hôm ấy Cung Khắc ngủ tít mít tới chiều. Bà Cung nhìn thấy cậu con trai đầu súng vù đi từ trong phòng ngủ của khách ra mà chẳng hề thương xót. Bà kéo Quan Sở đang trốn một góc, nhìn Diệp Nam Sinh chơi đùa cùng Đông Đông, lắm bầm: “Tiểu Quan à, chuyện con nói đáng tin cậy đấy.”

“Chắc chắn đáng tin cậy mà, mẹ nuôi.” Quan Sở núp sau lưng bà Cung, cúi đầu nhắn tin cho Vệ Lan: Vợ à, Khắc gặp được người đó của cậu ấy rồi.

Chẳng bao lâu sau đã có tin nhắn phản hồi: Cung Khắc có lấy vợ được không, em không biết. Em chỉ biết anh mà còn không quay về dọn dẹp ngăn nắp phòng sách thì em sẽ ném thẳng cuốn Đại từ điển Tân Hoa của anh từ trên nhà mình xuống thùng rác, cho nó rơi tự do đấy.

Quan Sở nháy mắt, nói một câu: “Mẹ nuôi à, nhà con cháy rồi” sau đó chạy bay biến như con chuột nhắt, biến mất sau cánh cửa sơn đen của nhà họ Cung.

Có trời biết, cuốn từ điển chuyên ngành đó không khác gì sổ tiết kiệm của anh. Có trời biết, cái ổ mới di chuyển trước khi đi sao lại bị bà xã phát hiện!

Đông Đông hắt xì một tiếng, rồi day day mũi, nhìn Diệp Nam Sinh cầm dao phay luyện “dao pháp” trên quả bí ngô, hỏi: “Chị ơi, làm pháp y có khó hay không?”

“Không biết nữa.” Diệp Nam Sinh cúi đầu, chém một nhát. Sở trường nấu nướng duy nhất của Diệp Nam Sinh là món mỳ, mà còn là mỳ úp. Bà Cung để cô thái rau quả thật là làm khó cô. Nhưng bà Cung đã nói không sao, cứ gọt sạch hạt bí ngô như cô vẫn làm là được. Thế là cô chọn chặt nó theo hình chữ T.

“Nhưng mà chị thích.” Trong lúc đó, cô vẫn không quên trả lời Đông Đông. Đông Đông lại hỏi: “Vì sao ạ?”

“Con người biết nói dối, còn thi thể chỉ nói thật. Nhưng làm pháp y cũng không dễ dàng. Tìm cho chị cái thìa.”

Lời dặn dò của Diệp Nam Sinh vừa dứt thì Đông Đông đã lon ton chạy vào bếp, cầm ra một cái thìa rất nhanh. Con bé đưa cho Diệp Nam Sinh, rồi nói: “Nhưng mà chị ơi, Đông Đông không nói dối, bố cũng không nói dối. Thế chị có thể thích em và bố như thi thể không?”

Gì chứ? Cường ép người ta à. Còn cái tay 902 đó, ai thèm thích anh ta!

“Rắc” một tiếng, vì dùng sức quá nhiều, một góc chữ T vốn thuộc về phần trên của quả bí ngô đã bị Diệp Nam Sinh bẻ thẳng thừng.

“Thấy chưa, không cẩn thận một cái là hủy hoại thi thể ngay...” Diệp Nam Sinh ử dột lấp “xương ngực” vào cho quả bí ngô. Quả bí ngô trông có vẻ hoàn hảo, ngoại trừ có thêm những dấu vết theo cách giải phẫu chữ T ra thì trong cái bát bên cạnh đã đựng những thứ thuộc về “hạt bí ngô”.

“Khả năng bếp núc” của Diệp Nam Sinh nhận được sự khẳng định rất cao của bà Cung. Sau bữa tối, bà chủ động đưa Đông Đông tới phòng Diệp Nam Sinh: “Tiểu Diệp à, Đông Đông muốn ngủ với cháu.”

“Chị à, em muốn nghe chuyện, chị còn chưa kể hết là ba người đó chết kiểu gì mà?” Ánh mắt Đông Đông đầy kỳ vọng. Nhưng lúc đó Diệp Nam Sinh đã nghĩ, nếu như bà Mục có mặt ở đây, mẹ chắc chắn sẽ đề nghị cả bốn người cùng vào bàn mặt chược luôn cho xong.

Chẳng biết từ lúc nào, Cung Khắc đờ đẫn trong phòng sách cả ngày trời giờ lại xuất hiện tại phòng Diệp Nam Sinh, ngồi ngay bên cạnh Đông Đông, dường như đang sẵn sàng bịt tai con gái của mình lại ngay khi Diệp Nam Sinh nói câu đầu tiên liên quan tới vụ án.

Cung Khắc đúng là có bệnh nhưng là một người bố tốt.

Lấy có kẻ “chuyện” cho Đông Đông nghe, buổi trưa ngày thứ ba khi Diệp Nam Sinh tới nhà Cung Khắc, Cung Khắc đã ăn bữa cơm đầu tiên sau bao ngày. Có thể thấy anh rất đói, nhưng không hề ảnh hưởng tới độ từ tốn tao nhã khi ăn của anh. So với anh, Diệp Nam Sinh lại len lét quệt lớp mỡ gà dính trên khóe miệng.

Chập tối, bầu trời Dung Bắc xuất hiện ráng đỏ. Diệp Nam Sinh nằm trên giường, nhắm mắt cảm nhận sự ấm áp của màu đỏ lan tràn trên gương mặt. Nhưng chẳng mấy chốc mây đã tan đi, trời tối dần. Diệp Nam Sinh mở mắt ra, nhìn Cung Khắc đứng trước cửa sổ phòng cô, đánh anh bị những ô vuông trên cửa cắt thành từng hình vuông.

So với vẻ tiêu tụy mấy hôm trước, Cung Khắc của hiện tại hình như đã trở về với hình ảnh trong vụ án chặt xác. Anh mặc chiếc áo màu lam nhạt, đứng trong gió, gió thổi phàn phật vào cổ áo, để lộ ra mảng xương đòn gầy nhẳng. Dáng vẻ đó khiến người ta cảm thấy gió to thêm một chút là có thể thổi bay anh đi ngay, nhưng biểu cảm điềm nhiên của anh lại khiến khả năng này trở thành không thể.

Nhìn ngược Cung Khắc khiến Diệp Nam Sinh nghĩ tới hai từ.

Gió nhẹ, mây bay.

Phóng khoáng, ưa nhìn.

Nhưng sao 902 có thể hợp với hai từ này chứ, Diệp Nam Sinh lắc mạnh đầu. Cửa kính khiến giọng Cung Khắc ồm ồm. Phải mất rất lâu Diệp Nam Sinh mới nghe hiểu anh đang nói gì.

“Ra ngoài đi dạo không?”

Phong cảnh bên ngoài hợp với câu hát đó: Anh như vô số đám tuyết rơi, em như con đường dài hun hút, chỉ sợ khi mặt trời lên, đôi ta sẽ tan vào nhau...

Chỉ cần một ngày đầy nắng, tuyết sẽ tan hết.

Diệp Nam Sinh cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân, mép giày ngấm tuyết, tuyết ướt bám cả lên mép giày, để lại một vòng đen nhức mắt trên đôi giày xám. Cô không hiểu 902 gọi mình ra ngoài vì lý do gì, vì tới bây giờ anh vẫn chưa nói một câu nào.

Đi chưa được bao xa đã ra khỏi khu dân cư, bên ngoài là phố mua sắm, quốc lộ thẳng tắp, những thảm thực vật xanh hai bên đã trơ trọi cả. Có nhân viên vệ sinh đang quán nhựa quanh nhưng thân cây khô, giúp cây vượt qua mùa đông.

Cung Khắc lên tiếng khi họ đi ngang qua một quán trà sữa teen là CoCo&CaCa.

“Tôi không thần thánh như Đới Minh Phong nói đâu.” Đây là câu đầu tiên của anh.

“Nếu không phải vì sự tự phụ của tôi năm xưa, kiên quyết nói hung thủ sẽ xuất hiện ở đó, ông ấy đã không qua đời.” Tiếp đó, đây là câu thứ hai của anh.

Sau đó... Đã không còn sau đó nữa.

Liên quan tới chuyện của Cung Khắc, thật ra ns cũng hiểu kha khá. Đó là tên đầu sỏ của một tổ chức tội phạm thông minh đã đấu trí với bố Cung Khắc từ lâu. Hắn phạm tội dường như chẳng phải vì tiền bạc hay mục đích trả thù gì, nói theo một câu của Cung Khắc đã được Quan Sở truyền đạt lại thì: Hắn khiêu khích lực lượng cảnh sát bằng những thủ đoạn phạm tội không mới mẻ, chỉ để lấy niềm vui.

Lần đầu tiên ông Cung và hắn giao đấu là trong một vụ án tiền giả, hàng triệu Nhân dân tệ trong một thời gian ngắn đã xuất hiện ồ ạt trong thành

phổ. Ông Cung mất gần một tháng mới tìm được tự điểm làm tiền giả, nhưng người làm thì đã không thấy bóng dáng đâu. Trong công xưởng, cảnh sát chỉ tìm thấy một chữ “Trương” được viết bằng kieu chữ Khải bằng bút lông.

Kể từ đó, ông Cung bắt đầu cùng “Trương” triển khai ván cờ đối đầu nhiều năm.

Trộm cướp, bán đĩa phim người lớn cho học sinh trung học... Đường như Trương không quan tâm vụ án to hay nhỏ, hẳn thích hưởng thụ quá trình mèo vờn chuột với ông Cung hơn.

Tới một lần, ông Cung gây thiệt hại cho Trương. Để trả thù, Trương bắt cóc Cung Khắc, đập nát chân tay anh sau đó ném anh trả lại cửa nhà.

Nếu là một người bình thường, có lẽ sẽ ghét ngành cảnh sát, nhưng Cung Khắc lại không như vậy. Sau mấy ca phẫu thuật lớn, anh nói với bố: “Con muốn làm cảnh sát.”

Năm hai mươi tuổi, Cung Khắc tốt nghiệp trường cảnh sát, tuổi trẻ phơi phới, ý chí bừng bừng. Vụ án đầu tiên anh được nhận sau khi vào tổ cảnh sát lại liên quan tới Trương. Ở trường học, vì sức khỏe hạn chế, Cung Khắc học thiên về tâm lý tội phạm. Theo như những gì anh phân tích, ông Cung dẫn theo một nhóm đồng nghiệp vội tới một công xưởng cũ nát ở ngoại ô, không ngờ ở đó có chôn thuốc nổ, mấy mạng người đều không còn nguyên vẹn. Chính bản thân anh cũng vì chuyện này mà mất đi khả năng mỉm cười.

Cung Khắc mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng kể từ lần đó.

Năm hai mươi tuổi, Diệp Nam Sinh mới cầm dao giải phẫu lần đầu tiên, đối mặt với thi thể đầu tiên trong trường học.

Năm hai mươi tuổi, Cung Khắc đã bị ác mộng hành hạ hàng đêm, nhiều đến nỗi anh còn từng có khuynh hướng tự sát.

Năm hai mươi tuổi, Diệp Nam Sinh có thể sống dưới ánh nắng mặt trời nhưng cô lựa chọn nhốt mình trong phòng giải phẫu, không ngừng lặp đi lặp lại quá trình luyện tập, nghiên cứu nguyên nhân tử vong của từng xác chết.

Năm hai mươi tuổi, Cung Khắc muốn được sống dưới ánh nắng mặt trời nhưng lại bị bắt phải ở trong bệnh viện, liên tục tiếp nhận những đợt trị liệu thần kinh.

Năm hai mươi tuổi, Diệp Nam Sinh vẫn còn bố còn mẹ, còn một gia đình hạnh phúc.

Năm hai mươi tuổi, Cung Khắc sống trong bóng ma mình là người đã hại chết bố, lòng đầy tự trách, khó mà chuộc tội.

Tháng 10 năm 2012, bên con đường dài ở thành phố Dung Bắc, Diệp Nam Sinh đột nhiên giơ tay vỗ vai Cung Khắc: “902, là con người ai cũng sẽ mắc sai lầm, cũng vì muốn tránh những sai lầm lặp lại lần nữa, người ta mới phải tiến bộ. Tôi không biết tên Trương đó lợi hại cỡ nào. Nhưng anh của bây giờ chắc chắn mạnh hơn hẳn. Chỉ cần anh dũng cảm xuất hiện, nhất định sẽ bắt được hắn.”

Giây phút ấy, Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc cao hơn mình một cái đầu, đứng trong bóng nắng, từng đường nét trên gương mặt đều ôn hòa. Anh đặt tay lên đỉnh đầu Diệp Nam Sinh, vỗ nhẹ: “Cảm ơn cô.”

Một cảm xúc khó đặt tên khiến trái tim Diệp Nam Sinh bỗng đập nhanh mấy nhịp.

“Diệp Nam Sinh.”

“Gì vậy?” Diệp Nam Sinh quay mặt đi, không để anh trông thấy mình đang đỏ mặt.

“Thật ra...”

“Gì hả?”

“Ở Dung Bắc cũng có tiệm bánh Chu Ký.” Theo hướng chỉ của một ngón tay mảnh khảnh, Diệp Nam Sinh nhìn thấy vị trí họ đứng đang đối diện với một cánh cửa, trên bức hoành sơn đỏ viết bốn chữ: “Tiệm bánh Chu Ký”.

Cảm giác e thẹn nhanh chóng tan đi, Diệp Nam Sinh quay đầu gào lên với

Cung Khắc: “902, anh là đồ thần kinh.”

-----oOo-----

Chương 18: Trợ lý đặc biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc thanh toán, có người gọi điện cho Diệp Nam Sinh. Cô lảm bảm mấy câu rồi nhận máy, quay đầu lại thì Cung Khắc đã trả xong tiền.

“Anh làm gì vậy, rút về!” Diệp Nam Sinh định ngăn anh nhưng bị Cung Khắc nhẹ nhàng đỡ rồi rời đi. Anh nói, “Nghe điện thoại kìa”.

Âm thanh bên tai quả nhiên ồn ào. Diệp Nam Sinh giữ ống nghe, vừa nói vừa cố gắng ngăn Cung Khắc lại nhưng vô ích.

“Con không nói mẹ, mẹ sao có thể gọi là “móng vuốt” chứ, phải là cả bàn tay gấu ... quý giá ... quý giá ...con biết rồi ... biết rồi ...”

Cuối cùng cuộc điện thoại cũng kết thúc, Cung Khắc đã xách mười hộp bánh phù dung đứng ngoài cửa Chu Ký đợi cô.

“Mẹ cô hả?”

“Ừm.” Diệp Nam Sinh bực bội. Bà mẹ của cô đã ồn ào còn đông dài, từng ấy tuổi rồi còn không cho phép ai chê cô xấu xí, khó ưa.

“902, thua là phải chấp nhận. Anh đã thắng, nên để tôi mời anh.” Mặc dù giá tiền gần năm trăm đồng cũng đủ để thịt trên người cô đau ê ẩm.

“Cứ coi như cô mời tôi đi.” Cung Khắc đi đường vẫn không quên ăn. Anh bóc một hộp, cầm một miếng đưa lên miệng nhai. Đúng là anh thích ăn đồ ngọt thật.

Diệp Nam Sinh mím môi, giận dữ ngẫm nghĩ một lát, nói một câu “Đợi tôi chút” rồi quay ngược lại cửa hàng Chu Ký.

Năm phút sau, cô trở về bên cạnh Cung Khắc, đưa mười chiếc hộp trong

tay cho anh, “Của tôi!”.

Nhìn chằm chằm Cung Khắc miệng đang nhai bánh, tay vẫn còn xách đầy mười hộp, Diệp Nam Sinh chỉ tay lên cằm anh, “Lần này cho anh béo chết!”.

Nói xong, cô cười vang, rào những bước hân hoan vượt lên trên Cung Khắc.

Dưới hoàng hôn, ánh nắng hắt lên hai con người một trước một sau trên đường cái. Cô gái đi phía trước, bước chân nhanh lẹ, mới đó đã bỏ xa người đàn ông sau lưng. Lúc này, cô quay đầu lại, ôm vai, hét về phía người kia với vẻ mặt ai oán: “902, nhanh lên có được không?”.

Nhưng bất luận cô hét kiểu gì, người đàn ông vẫn duy trì bước chân cố định, không nhanh không chậm. Thế là cô gái cứ đi một lát lại dừng, luôn giữ một khoảng cách không xa lắm giữa hai người.

Diệp Nam Sinh đầu đồ mồ hôi có lẽ không phát hiện ra, chỉ cần cô ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn người đàn ông ấy là sẽ nhận ra anh cũng đang nhìn cô bằng một ánh mắt dịu dàng.

Ăn tối xong, Diệp Nam Sinh nói ra quyết định của mình.

“Mới được mấy ngày đã đi ngay sao!” Bà Cung là người đầu tiên giữ cô lại. Con trai bà tính tình cổ quái, không thích qua lại với phái nữ, khó khăn lắm mới xuất hiện một Diệp Nam Sinh, bà không muốn bỏ lỡ.

Ánh mắt “Dù có hóa thành ma bác cũng không buông tha cháu” của bà Cung chỉ đổi lấy một cái nhún vai nhẹ nhàng của Diệp Nam Sinh. Từ nhỏ cô đã phải sống dưới uy quyền của vị Thái hậu ở nhà, ánh mắt này của bà Cung đối với cô chỉ là muỗi.

Dự định đi chuyến tàu hỏa sáng sớm ngày hôm sau để quay về, tối hôm trước Diệp Nam Sinh lên mạng đặt vé. Cô sử dụng chiếc máy tính bàn còn già hơn cả ông ngoại mình, nằm trong phòng sách của Cung Khắc. Tốc độ mạng rề rà, Diệp Nam Sinh ngồi vênh chân lên đợi thanh toán.

Cung Khắc bước vào.

“Đang làm gì vậy?”

“Mua vé.” Diệp Nam Sinh để chân trần, xỏ đôi dép lê, những ngón chân trắng trẻo, mũm mĩm đang trốn ở đầu đôi dép không ngừng động đậy.

“Đôi dép.” Cung Khắc cup mắt xuống, Diệp Nam Sinh không chú ý rằng ánh mắt anh vừa trượt qua ngón chân mình. Cứ nhìn chăm chú vào trang mạng đang treo, không hiển thị được, Diệp Nam Sinh tiện miệng hỏi: “Dép nào?”.

“Dép bông.” Dường như cảm thấy giải thích chưa đủ rõ ràng, Cung Khắc ngầm nghĩ rồi bổ sung, “Dung Bắc lạnh hơn Lâm Thủy”.

“À ...” Diệp Nam Sinh đồng ý rồi đá chiếc dép đang đi ra, quơ loạn chân dưới đất để tìm, mắt vẫn cứ dán vào máy tính, “Tôi bảo này 902, máy tính của anh có thể chậm hơn nữa được không?”.

Dưới mắt cá chân chột truyền tới một xúc cảm áp áp, Diệp Nam Sinh rùng mình, cúi đầu nhìn thấy Cung Khắc đang đi dép cho mình. Cô hơi hốt hoảng, cuống cuống cúi xuống, “Để tôi tự làm!”.

Nhưng vì quá đột ngột, cô cứng thẳng đầu mình vào đầu anh, “Ôi trời ơi, cha mẹ ơi! Đầu anh không thể mềm hơn chút à!”.

Cô cũng biết yêu cầu này có phần vô lý. Diệp Nam Sinh ai oán nhìn vào mắt Cung Khắc. Mẹ ơi, tìm lại bắt đầu đập không theo quy luật rồi. Ho lên một tiếng, Diệp Nam Sinh quay người lại nhìn màn hình.

“902, bình thường làm sao anh chịu nổi tốc độ mạng thế này? Tôi đã thanh toán lại lần thứ ba rồi đấy!”

“Cô định làm gì?”

“Thì đặt trực tuyến, thanh toán bằng tài khoản ngân hàng!” Diệp Nam Sinh bực bội. Cung Khắc tỏ ý bảo cô ngồi sang bên cạnh. Con chuột di qua đi lại trong tay anh, Diệp Nam Sinh phát hiện ra vị trí góc dưới bên tay phải màn hình, tốc độ mạng trang đặt vé 360 đang hiển thị là 30kb/s giờ đã tăng lên thành 16M/s.

Diệp Nam Sinh huýt sáo, “902, anh quả là thiên tài!”.

Với tốc độ cao, cô nhanh chóng mua được vé và trả được tiền. Từ đầu tới cuối, Cung Khắc vẫn ngồi bên cạnh, không nói một câu, tới tận khi Diệp Nam Sinh thanh toán xong anh mới lên tiếng: “Đây là kiểu mua vé qua mạng à?”.

Diệp Nam Sinh liếc mắt nhìn Cung Khắc: “Thuận thực cái thứ cài đặt tốc độ mạng cao cấp như vậy, đừng có nói với tôi anh không biết thanh toán trực tuyến”.

Cung Khắc lắc đầu, “Máy tính đối với tôi chỉ có một tác dụng duy nhất chính là gửi email nhanh hơn”.

Chẳng lẽ internet kỹ thuật cao đối với Cung Khắc mà nói chỉ là một hòm thư lớn, Diệp Nam Sinh trợn tròn trắng. Khi bà Mục nói chỉ biết chơi trò Plant với. Zombies, cô đã cảm thấy mẹ mình tới từ sao Hỏa rồi, thế này thì hành tinh của 902 có khi còn chẳng nằm trong Hệ mặt trời.

“Vậy không giới hạn tốc độ chẳng phải còn nhanh hơn sao?”

“Mẹ tôi sẽ chơi game mất, mắt bà không tốt.”

...

Người ngoài hành tinh còn biết chơi game.

Nhưng khi đứng trước trạm xe lửa người người tấp nập, nhìn ba chiếc vé tàu hỏa online trong tay Cung Khắc thì Diệp Nam Sinh lại bắt đầu khâm phục. Người ngoài hành tinh ấy mà, học đi đôi với hành rất là nhanh.

Bà Cung biết chơi game cười tít mắt tiễn họ lên tàu. Thi thoảng có người đi ngang qua lại nhìn bà với vẻ suy đoán: Có chuyện gì mà vui đến mức ấy, những nếp nhăn trên mặt cứ như đang nở hoa vậy.

Ngồi tàu hỏa chậm hơn đi ô tô một chút. Lên tàu lúc 8 giờ 17 phút sáng thì 3 giờ 5 phút chiều mới tới Lâm Thủy. So với cơn mưa tuyết đầu mùa ở Dung Bắc, thời tiết Lâm Thủy ấm hơn nhiều. Lúc ra khỏi ga, trán Đông Đông đã tủa đầy mồ hôi, cuộc hành trình dài khiến con bé có vẻ mệt mỏi.

Diệp Nam Sinh đang định hỏi Cung Khắc có muốn cưỡi ngựa ra cho Đông

Đông không thì Cung Khắc tựa như hiểu được ý cô liền nói trước: “Cởi mũ ra dễ cảm lạnh. Cô cũng đừng cởi”.

Diệp Nam Sinh giơ tay ra giữa chừng lại buồn bã thu về, cô cũng nóng lắm chứ.

Họ chia tay nhau ở khu vực chờ taxi trước cửa ga, người nhà của Diệp Nam Sinh tới đón cô. Vừa mới chui vào trong xe, đầu Diệp Nam Sinh đã phải hứng một trận “rung lắc” kinh khủng, “Con nhóc chết tiệt này, buông thả quá rồi, quên cả cửa nhà mình ở đâu sao?”.

“Bà Mục, mẹ có thể nhẹ tay chút không. Mẹ đã nói IQ của con vốn không cao, còn đánh nữa là xuống âm luôn đó!”

Trán lại bị ăn cốc.

“Không phân biệt lớn nhỏ, gọi mẹ là gì?”

Diệp Nam Sinh xoa trán, “Thái hậu ... Ai ui... Mẹ ...”.

Mục Trung Hoa - mái đầu đã bạc một nửa - lúc này mới hài lòng sửa sang lại quần áo. Chiếc xe lăn bánh, bà hỏi Diệp Nam Sinh: “Lãnh đạo Công an thành phố đã nói, lần này hai “chuyên gia” mà họ mời về, người nào người nấy đều kiêu ngạo, tiệc mừng công còn bỏ đi tập thể. Con thì thôi, chẳng hiểu tính tính giống ai mà thôi hoặc. Sao đến Cung Khắc cũng thế hả?”.

902 làm sao, anh so với những người đàn ông trước kia cô gặp không giống nhau. Những điểm khác tạm thời không tiện nói, nhưng có một điểm mà cô biết, Cung Khắc là một người bố tốt, dù rằng đứa trẻ đó chỉ được nhặt về trong một vụ bắt cóc.

Ô cửa sổ màu mực thu nhỏ dáng hình Cung Khắc. Anh đứng trong hàng. Từng hàng taxi trống chạy tới rồi lại chạy đi khi đã chở đầy khách. Anh bế Đông Đông, đặt gương mặt nhỏ đang say ngủ của nó lên vai mình.

Anh đang nhìn Diệp Nam Sinh trong xe, mà Diệp Nam Sinh cũng đang nhìn anh.

Lấy lý do nghỉ ngơi tạm thời, Cung Khắc không quay về trường cảnh sát báo báo ngay mà ngược lại, dưới sự dẫn dắt của viện trưởng cũ, anh có

được cơ hội giảng dạy một năm tại Đại học cảnh sát Lâm Thủy. Điều khiến anh bất ngờ là Đại học cảnh sát Lâm Thủy lại đặc biệt chuẩn bị cho anh một phòng nghiên cứu tâm lý hành vi tội phạm.

Mặc dù điều kiện không thể so sánh với khi trước, nhưng xét về quy mô và đội ngũ giáo viên của trường mà nói thì phòng nghiên cứu này đã thực sự khiến Cung Khắc bất ngờ và mừng rỡ. Nhưng như mọi khi, Cung Khắc chỉ nói lời cảm ơn với Phó hiệu trưởng bằng gương mặt không chút biểu cảm.

Ngoài hai nghiên cứu sinh làm trợ lý cho anh ở trong phòng nghiên cứu, nhà trường còn sắp xếp cho anh một trợ giảng, chuyên giúp anh điều tiết các giờ dạy. Nhưng chỉ qua một tiết học, cách sắp xếp của nhà trường đã lộ rõ sự thừa thãi.

Cung Khắc ít nói, lúc giảng bài cũng hiếm khi dùng những từ ngữ chau chuốt, nhưng chính cách nói ngắn gọn súc tích của anh lại tạo cho sinh viên ấn tượng và hiệu quả trực quan hơn cả, giống như bây giờ.

“Giết người theo cách mô phỏng có ba loại động cơ. Loại thứ nhất là động cơ rõ ràng.” Cung Khắc cầm bút phấn trắng viết mấy chữ này lên bảng đen. Điều đáng nhắc đến là Cung Khắc khác với các giảng viên trong trường. Anh không thích giảng bài bằng phần mềm Powerpoint mà chỉ thích sách cùng bảng đen. Các sinh viên đoán rằng vì chữ của thầy ưa nhìn hơn gương mặt của thầy.

Cung Khắc viết xong thì quay người lại, “Mục đích khi hung thủ giết người mô phỏng rất rõ ràng, chính là để chuyển hướng chú ý của cảnh sát. Loại động cơ này có tỷ lệ khá thấp ở những thành phố sầm uất náo nhiệt, vì nó khá nguy hiểm”.

“Thứ hai là động cơ tâm lý. Hung thủ vì sùng bái người đi trước nên bắt chước kẻ ấy giết người. Họ hy vọng có được sự chú ý của xã hội cao hơn cả người trước đó, vì thế họ càng chú trọng vào thủ đoạn phạm tội, vì không xuất phát từ thù hận nên nạn nhân không có những đặc điểm đặc thù. Vụ án xảy ra vào năm 2001 tại London sương mù, ba nạn nhân có góc gác và lai lịch khác biệt, tuổi tác cũng không đồng nhất. Ngoài việc bắt chước thủ đoạn của kẻ giết người tên là “Vợ chồng đầm máu” thì hung thủ cũng thêm vào những dấu hiệu phạm tội của riêng mình.”

“Loại động cơ phạm tội thứ ba tương đối đơn giản, hung thủ dựa vào quá

trình hành hung để tìm kiếm khoái cảm. Những người bị tình nghi trong các vụ án kiểu này đa số đều mang khiếm khuyết hoặc bóng ma tâm lý nào đó. Án lệ tương tự có ...”

“Có vụ 9-21 thầy Cung vừa phá được!” Câu trả lời đến từ một sinh viên nam cao ráo, mái tóc cắt ngắn gọn gàng. Cậu ấy ngồi ở hàng đầu tiên trong giảng đường vì hơi cao nên các bạn phía sau phải rướn cổ lên mới nhìn được Cung Khắc.

Cậu tên là Vương Diệp - nghiên cứu sinh năm hai của khoa Tâm lý tội phạm trường cảnh sát Lâm Thủy. Vì tính tình xởi lởi, trượng nghĩa, cậu còn có biệt danh “vương gia”. Ngày Cung Khắc mới tới, phía nhà trường đã sắp xếp cậu ở ngay trong phòng nghiên cứu của Cung Khắc. Cậu bé này nhiệt tình năng nổ, nói chuyện cũng hài hước, thi thoảng lại khiến Cung Khắc nhớ tới cô gái Diệp Nam Sinh đã lâu lắm không gặp.

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên đúng lúc ấy. Cung Khắc không cầm theo giáo án, chỉ nói một tiếng “Hết giờ” rồi đi thẳng ra ngoài.

“Vương gia” đi theo, “Thầy Cung, hôm nay mấy giờ làm mô phỏng ạ?”.

Đa số thời gian trong phòng nghiên cứu, họ dành để mô phỏng, dựng lại tình tiết vụ án, mà đối tượng chính là những vụ án tồn nhiều năm được phía nhà trường thu thập mang về, trong số đó có những vụ cách đây đã rất lâu.

Tháng này họ mới làm xong một lần mô phỏng, nhưng dựa theo suy đoán của Cung Khắc về mấy khả năng phạm tội, cảnh sát tại huyện Thiệp tận Tân Cương xa xôi đã thật sự phá được án. Kết quả này khiến Vương Diệp kinh ngạc và phấn khích vô cùng. Trong mắt cậu, Cung Khắc như một vị thần, thoát nhìn còn là một vị thần không mấy nổi bật.

“Hôm nay không làm.” Lúc đi đường, hai tay Cung Khắc để hai bên người, lắc lư theo một biên độ nhỏ, khác hẳn Vương Diệp với những bước chân khỏe khoắn.

Vương Diệp có chút thất vọng, nhưng cũng lấy lại tinh thần ngay lập tức, “Không sao ạ. Vừa hay mấy hôm trước Tiểu Khiết có hẹn em cùng cô ấy chơi trò người thật thoát khỏi mật thất gì đó. Em có từ chối mấy lần, cô ấy còn đang giận dữ em. Vậy nhé thầy Cung, chúng ta hẹn gặp nhau ngày

mai ở phòng nghiên cứu”.

Tiểu Khiết là bạn gái của Vương Diệp, sinh viên năm thứ năm tại Đại học Lâm Thủy, từng gặp Cung Khắc một lần, nhưng không đẹp đến mức như Vương Diệp miêu tả. Chỉ ít thì trong lần gặp duy nhất đó, Cung Khắc còn chưa nhớ được tướng mạo của Tiểu Khiết.

Ngược lại, anh có ấn tượng rất sâu đậm về một người. Có điều sau lần chia tay ở ga tàu, ngoại trừ hai con bò sát vẫn thường xuyên bò sang ban công nhà 902 để ăn vụng cây cối ra thì anh không gặp lại Diệp Nam Sinh nữa.

Anh sao vậy nhỉ? Cung Khắc cũng cảm thấy kì lạ vì phản ứng khác thường này của mình.

Đang định xuống lầu trở về nhà thì phía sau có người gọi anh, là Hiệu trưởng của trường. “Cung Khắc, tôi giới thiệu một nhân tài xuất sắc tới làm trợ lý cho cậu đây.”

Anh quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái thò đầu ra sau lưng Hiệu trưởng, vẫy tay với anh: “902, tôi phát hiện ra ‘thú cưng’ nhà tôi thích anh đấy, phải làm sao đây?”.

Cổ họng bật ra những tiếng cười thầm, người đang cười là Cung Khắc.

Ở một góc hành lang không xa ba người họ, Vương Diệp nhận được điện thoại của bạn gái, khuôn mặt dần đổi sắc, “Em đừng sợ, sao có thể quái đản như vậy được?”.

-----oOo-----

Chương 19: Người thật thoát khỏi mật thất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Lan Anh 2203

Ngày 11 tháng 11, đêm khuya, Lâm Thủy tuyết rơi nặng hạt.

Trên cánh cửa chớp ở tầng hai, phòng số tám Đại học Y le lói một tia sáng.

Tia sáng ấy như đang đung đưa, phản chiếu lên tấm kính, tựa hồ gió lớn thêm chút nữa sẽ khiến nó tắt lịm.

Một nữ sinh ở giường trên vì nửa đêm lạnh quá mà thức giấc, mơ màng ngồi dậy tìm quần áo để lên chăn. Cô ấy là người phương Bắc, từ nhỏ đã sống trong một mùa đông có không khí khô, tới Lâm Thủy học tập được năm năm mà vẫn chưa quen với kiểu thời tiết lạnh ẩm ướt ở đây.

Cô ấy lật người chuẩn bị ngủ tiếp, nhìn thấy cái bóng mảnh khảnh ở giường dưới vẫn đang đọc sách bèn cất giọng ngái ngủ: “Nhiếp Duy, có cần phải vậy không? Muộn lắm rồi, cậu không ngủ cũng phải để người khác ngủ chứ”.

Trong giọng điệu không mấy thiện chí còn bật lên một câu đầy ẩn ý: Cậu quá rầy giấc ngủ của tôi rồi đấy, học sinh giỏi ạ!

Cô bạn tên Nhiếp Duy vẫn không đáp lại bạn cùng phòng tiếng nào, chỉ giơ tay vặn tối ngọn đèn xuống. Cái bóng của Nhiếp Duy càng trở nên gầy gò và buồn bã dưới ánh đèn vàng.

Thấy lời nói của mình không có hiệu quả triệt để, cô bạn tăng trên cuối cùng cũng từ bỏ, xoay người tiếp tục giấc mơ còn dang dở của mình.

Tuyết rơi cả đêm. Sáu giờ sáng, cô bạn tăng trên mở mắt ra, vươn vai vặn mình rồi xuống giường. Chiếc đèn bàn trên giá sách vẫn sáng, phía dưới để mở cuốn sách Bệnh lý y học, đang dừng lại ở trang 134 và 135, bên trên còn có một ký hiệu bằng bút máy rất đẹp, bút kẹp giữa trang sách, nắp bút còn chưa đóng.

Ngoài những điều kể trên thì trên bàn còn có một chiếc cốc, vẽ hình một con vịt méo miệng, đó là chiếc cốc của Nhiếp Duy. Trong cốc, trà sữa còn bốc khói, vỏ gói trà trông không bị xé ra rơi xuống đất.

Có cô bạn ưa sạch sẽ đi tới một phòng vệ sinh bên trong, gấp gáp gõ cửa: “Nhiếp Duy, cậu làm bản hết nền nhà rồi đấy, Nhiếp Duy ...”.

Cánh cửa theo tiếng gõ mạnh mẽ của cô ấy, kêu “kèo kẹt” một tiếng rồi bật mở, bên trong không có ai.

Thứ bảy, ngày 12 tháng 11.

Diệp Nam Sinh tỉnh dậy vì những tiếng đập tường rầm rầm, bên kia tường dường như còn có một giọng nói non nớt vang lên: “Chị Diệp sao còn chưa tới đón con, chị ấy đã hứa hôm nay sẽ đưa con tới trường mà. Chị đâu rồi? Bố mau biến chị ấy từ bên kia tường ra đây đi...”.

Biến ra? Diệp Nam Sinh vùi mặt trong chăn nhúu mảy chép miệng. Cung Khắc đâu phải Tôn Ngộ Không, cô càng không phải đạo sỹ Lao Sơn.

Người ta bảo làm gì cũng phải trả giá, ví dụ như Diệp Nam Sinh muốn giả vờ trẻ trung trước mặt Đông Đông, trước tiên phải có dáng vẻ của một người “chị gái”, thế là cô cũng bắt buộc phải trả giá bằng việc dậy sớm.

Xoa khuôn mặt nhăn nheo vì buồn ngủ, cô tung cước, đá bay Long Long đang nép bên chân cô xuống đất rồi lại xua tay hát Hồng Mao đang vỗ bụng bên cạnh mặt cô ra, sau đó mới mở mắt.

Chiếc đồng hồ báo thức hình đầu lâu ở đầu giường hiển thị bây giờ là 6 giờ một phút sáng.

Có nhất thiết phải ngược đãi người ta đến mức này không, cô còn muốn ngủ thêm lát nữa mà. Day day chiếc mũi đã sắp mất đi sự nhạy bén của khứu giác, Diệp Nam Sinh mang theo đôi mắt mơ màng và mái đầu tổ quạ lướt nhìn qua Hồng Mao đang cuống cuống chạy đuổi theo cái đuôi của mình, “Mày còn nhắm mặt chị mà đánh rầm nữa, chị sẽ cắt ‘người anh em’ của mày đi”.

Thế giới của căn phòng 901 đã yên bình, mà bên phòng 902 vẫn còn náo loạn.

Bảy rưỡi, Diệp Nam Sinh ngồi trong xe Jeep của Cung Khắc, ăn chiếc bánh kẹp trứng chiên chính tay cô “chữa trị”, cơn ngái ngủ đã tan đi một nửa.

Chín rưỡi, Diệp Nam Sinh xử lý xong một lát cắt bệnh lý, quay đầu nhìn Cung Khắc đang ngồi giữa ánh nắng bình minh và Đông Đông co gồi nghiêm túc cùng cô đọc sách, mặc dù đối với một đứa trẻ mới năm tuổi, cuốn sách Bản đồ tâm lý tội phạm trong tay Cung Khắc rõ ràng quá cao thâm, Diệp Nam Sinh thậm chí còn nghi ngờ Đông Đông liệu có hiểu hết ý nghĩa tựa cuốn sách hay không.

Nhưng có lẽ cũng chỉ có vậy, Cung Khắc mới yên tâm cho Đông Đông tiếp xúc với loại sách này.

Nhưng phạm chuyện gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như bạn nhỏ Cung Tiêu Đăng hiếu kỳ đang chỉ tay vào một hình vẽ minh họa trên sách, hỏi Cung Khắc: “Bố ơi, chiếc bánh Vương Tiểu Bình ăn sao lại được đăng lên sách ạ?”.

Diệp Nam Sinh ghé đầu nhìn qua, thì ra là hình minh họa của một cuốn sách nước ngoài. Hiện trường một vụ chặt xác, chọn cách thức miêu tả là vẽ phát họa đơn giản, hơn nữa bên cạnh thi thể bị chặt thành năm khúc còn có một chiếc bút máy nhọn đầu, hướng đầu nhọn chỉ vào có mấy chữ: Cách ăn bánh quy không chính xác.

Quan Sở nói khi cứu được Đông Đông từ tay bọn buôn người, con bé mới được sáu tháng tuổi, còn chưa cai sữa.

Trước đây Diệp Nam Sinh rất khó tưởng tượng ra một người chưa vợ như Cung Khắc làm sao có thể nuôi con bé khôn lớn, bây giờ cô ít nhiều cũng đã nghĩ ra.

Vương Diệp cả sáng không thấy xuất hiện, tới gần mười một giờ mới lững thững đứng trước cửa phòng nghiên cứu. Lúc đó Diệp Nam Sinh đang khóa cửa, Cung Khắc đứng bên cạnh, tay rút túi áo, nghe Đông Đông đang ngửa cổ, khoa chân múa tay xin anh đủ các loại bữa trưa.

Rút chìa khóa ra, Diệp Nam Sinh quay người lại nhìn nhanh Vương Diệp: “Quá muộn đấy, không giống cậu chút nào”.

Diệp Nam Sinh tới Đại học Cảnh sát Lâm Thủy ngoài việc đăng ký làm trợ lý của Cung Khắc ra thì thi thoảng còn bị trường Y mời gấp tới giảng thay trong tiết Pháp y. Cô cũng lười nhưng Vương Diệp hay nói đó là trường bạn gái cậu, bình thường học căng nên gặp nhau ít, xa nhau thì nhiều, nếu Diệp Nam Sinh đi có thể nhân tiện dẫn theo cậu để tranh thủ gặp gỡ bạn gái.

Vương Diệp là một thanh niên hoạt bát và hài hước, Diệp Nam Sinh hoàn toàn không phản cảm về cậu, thế nên cô có tới trường Y giảng mấy lần. Bạn gái của Vương Diệp - Tiểu Khiết cô cũng từng gặp mặt, là một cô bé

mộc mạc, sáng sủa học Y học lâm sàng, tính tình khá hướng nội, lại không bạo dạn lắm. Theo con mắt đánh giá của Diệp Nam Sinh thì những người nhất gan hầu như đều không hợp để học Y.

Vương Diệp ngày hôm nay quả thực không giống mọi ngày, trên miệng không có lấy một nụ cười. Cậu đứng vững. Thở hắt ra như đang lấy lại bình tĩnh rồi nói với Cung Khắc và Diệp Nam Sinh: “Thưa thầy, bạn gái của em gặp chút chuyện kỳ lạ”.

Thế là hai mươi phút sau, Cung Khắc, Diệp Nam Sinh, Vương Diệp cùng Cung Tiêu Đăng còn đang ôm hộp gà gia đình KFC trong lòng cùng ngồi trong một cửa hàng bánh ngọt cách trường cảnh sát khoảng mấy cây số, nghe Vương Diệp thuật lại câu chuyện lạ lùng đó.

“Em những tưởng chỉ tại Tiểu Khiết nhất gan, nghĩ nhiều mà thôi, không ngờ hôm qua thật sự đã xảy ra chuyện...”

Khởi nguồn của câu chuyện vẫn tới từ lời hẹn của Vương Diệp và Tiêu Khiết - cùng chơi một trò chơi tên là “Người thật thoát khỏi mật thất”.

Nguồn gốc đầu tiên của trò chơi này là từ một nhóm lập trình viên hệ thống tại Silicon Valley vào năm 2006, ý tưởng được dựa theo tiểu thuyết của tác giả Agatha Christie, thiết kế một loạt khung cảnh, hơn nữa còn trả chúng về hiện thực, để mọi người tiến hành giải đố mạo hiểm, đặt tên là “origin”. Vì độ khó quá cao, cho tới nay chỉ có hai mươi ba người trốn thoát thành công, căn mật thất này cũng trở thành hình ảnh đại diện và truyền thuyết của Silicon Valley!

Căn mật thất người thật chính thức mở tại Trung Quốc vào năm 2011. Hội quán của trò chơi này tại Lâm Thủy - với cái tên ShawShank cũng bắt đầu chính thức kinh doanh vào cuối năm 2012. Vì những hội quán kiểu này ở trong nước còn hiếm hoi nên khi vừa mới mở, nó đã thu hút rất nhiều sự chú ý của các bạn trẻ.

Vương Diệp chỉ tay ra ngoài cửa sổ, “Thầy Cung, chính là chỗ đó”.

Nhìn theo hướng tay Vương Diệp chỉ, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh cùng nhìn về phía một mặt tiền đối diện cửa hàng bánh ngọt. Đó là một cửa hàng có phong cách trang trí hoàn toàn khác biệt trên con đường này. Cửa sổ bằng kính cũng không quá sáng rõ, trên lớp kính màu mực đen vẽ mấy

cái mặt người đủ hình thù kiểu dáng. Gương mặt họ đều dữ tợn, tay được làm hiệu ứng 3D, bám lấy lan can.

Chỉ có vị trí ở giữa mở cửa bên trên viết mấy chữ kiểu quái dị: Hội quán trải nghiệm người thật thoát khỏi mật thất ShawShank. Qua lớp kính, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng cô nhân viên tiếp đón đang sắp xếp thời gian cho những thanh niên ra vào nườm nượp.

Có thể nhận ra cửa hàng ấy làm ăn rất phát đạt, vì tính đến thời điểm này, Cung Khắc nhìn thấy những người đi vào chỉ cầm một thẻ số rồi lại hăm hực đi ra.

“Làm ăn khá đấy.” Cung Khắc quay về, “Nói cụ thể xem nào”.

Cứ nghĩ tới tình hình cụ thể là Vương Diệp lại sầu não. Hôm đó, cậu vốn dĩ đã đồng ý với Tiểu Khiết sẽ cùng đi chơi trò trốn thoát khỏi mật thất. Nhưng trong khoa đột xuất có nhiệm vụ, Vương Diệp nhất thời không đi được, đành lỡ hẹn với bạn gái.

Tiểu Khiết là một cô bé hiền lành, hiểu ý người, biết Vương Diệp có việc, cũng không nói gì, đã tìm một người bạn khác thay thế. Nhưng tới khi quay về, Tiểu Khiết hoảng sợ nói với Vương Diệp: Họ đã gặp chuyện quái dị.

Nhóm của Tiểu Khiết tổng cộng có sáu người, hai nam bốn nữ, trong đó có hai cặp yêu nhau, chỉ có Tiểu Khiết và một cô bạn tên Nhiếp Duy là đi một mình. Duy có điều khác biệt là Tiểu Khiết đã có bạn trai còn Nhiếp Duy thì chưa.

Họ lựa chọn trò chơi mật thất đôi có tên là “Lời nguyên của ma cà rồng”. Một thành viên bị nhốt trong phòng có lời nguyên, cả người bị xích dây sắt, các thành viên khác bị nhốt trong một mật thất gần đó, phải nghĩ cách tẩu thoát để cứu đồng đội.

Lúc phân chia, Nhiếp Duy chủ động yêu cầu vào căn phòng riêng, lý do khiến mọi người đứng đó bật cười. Nhiếp Duy nói: “Trong lúc đợi mấy người, tớ có thể tranh thủ đọc sách”.

Nhiếp Duy là số một ở khoa họ, một cô sinh viên “khủng”, danh xưng với thực. Phân chia xong xuôi, nhân viên đưa họ tới từng phòng riêng rồi lần

lượt khóa lại.

Bắt đầu tính giờ.

Trò chơi này thường hạn định thời gian, hết ba tiếng thì nhóm của Tiểu Khiết không xoay sở được. Hết giờ, nhân viên dẫn họ tới căn phòng của Nhiếp Duy, cửa ra ở bên đó.

Nhưng một Nhiếp Duy vốn dĩ phải ở yên trên ghế lại không thấy đâu, chỉ có một tờ giấy tro rơi nằm trên đó. Tiểu Khiết tò mò cầm lên xem, một giây sau đã tái mặt ném đi, vì trên tờ giấy viết rằng: Những nhóm không thoát ra được căn mật thất này, các người đã nhận được lời nguyên của ma cà rồng, thần Chết đang vẫy gọi các người.

Vào lúc Diệp Nam Sinh không chú ý, Cung Khắc đã đưa tay bịt tai Đông Đông lại.

Diệp Nam Sinh hỏi Vương Diệp: “Là trò đùa của quán đó phải không?”.

“Ban đầu em cũng nói vậy.” Vương Diệp gật đầu, “Nhưng khi hỏi người trong quán, họ đều không thừa nhận. Lý do cũng hợp lý, làm gì có cửa tiệm nào viết thứ đó để dọa khách chứ”.

Cung Khắc đồng ý với cách giải thích này, “Vậy ... trong số sáu người đó ai đã xảy ra chuyện?”.

Đầu Vương Diệp như tép tỏi bị đập mỏng, “Nhiếp Duy đã mất tích, chính vào hôm qua”.

Vừa dứt lời thì di động trên bàn của Vương Diệp đột ngột vang lên, tiếng chuông càng khiến tâm trạng rối bời của người ta thêm phần hỗn loạn.

Cậu nhận điện thoại, chỉ nghe thấy bên đó nói vài câu, rồi sắc mặt cậu trắng bệch: “Thưa thầy, đã tìm thấy Nhiếp Duy rồi...”.

Nhưng tìm thấy trong hồ nước.

-----oOo-----

Chương 20: Như Tuyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một đường ống nước gần nơi nào đó trong Đại học Y xảy ra sự cố, nước ngầm dưới đất men theo giếng phun thẳng lên mặt đường gần đó. Thời tiết ẩm ướt, mặt đất nhanh chóng đọng lại thành vô số những vũng nước nông sâu không bằng phẳng, người hay xe đi qua đều nguy hiểm. Máy cảnh sát giao thông được phân công đứng ở khắp các ngã đường, hy vọng dựa vào sự chỉ dẫn không ngừng nghỉ của mình có thể khiến giao thông thông thoáng hơn một chút.

Nhưng cho dù là vậy, khi chiếc Jeep của Cung Khắc lái vào sâu trong vườn trường đại học Y thì cũng đã là nửa tiếng sau khi sự việc xảy ra.

Hiện trường nằm bên bờ hồ Minh Bạng phía sau thư viện. Cung Khắc đỗ xe cẩn thận, dẫn theo mấy người đi về phía đó. Ngoài những người hiếm hoi thường ngày tới đây ngủ và tán chuyện ra thì giờ cũng tập trung không ít người, có giảng viên, cũng có cả sinh viên.

Nhưng vì đã được cảnh sát giảng dạy, họ cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, những tiếng xì xào bàn tán về cái chết khiến cho bờ hồ bỗng có thêm một bầu không khí âm u.

“Đông Đông giao cho cô, tôi qua đó xem sao.” Cung Khắc gửi Đông Đông cho Diệp Nam Sinh, cất bước đi về phía hiện trường trung tâm.

“Tôi cũng đâu phải hạng ăn không ngồi rồi.” Diệp Nam Sinh lườm nguýt theo sau bóng lưng Cung Khắc, rồi lại giao Đông Đông cho Vương Diệp, “Trông cẩn thận đây, tôi đi làm việc đây”.

Thật ra bất luận xuất phát từ mối quan hệ liên đới với cô bạn gái hay thái độ khao khát quá mức với nghề nghiệp thực tại thì Vương Diệp cũng muốn qua đó xem sao. Nhưng cậu không có ai để nhờ vả, đành dắt tay Đông Đông, hai người mắt to nhìn mắt bé.

Sau khi trình bày rõ thân phận với người cảnh sát chịu trách nhiệm duy trì trật tự, các cảnh sát nhận được tin nhanh chóng tới đó, “Thầy Cung, có thầy thì tốt quá. Em cũng từng tham gia phá vụ án 9-21, khả năng của thầy bọn em đều biết, tuyệt đối đáng tin cậy”.

Người đang nói chuyện là một cảnh sát nam đeo kính với mái đầu chia ngôi giữa. Cung Khắc không có quá nhiều ấn tượng với cậu ta, thế là anh vòng qua, đi thẳng tới hiện trường trung tâm. Xoay lưng về phía cậu ta, anh hỏi: “Không phải trình sát hình sự ư?”.

“Dạ vâng, em thuộc khoa Kỹ thuật, cũng may thầy Cung còn nhớ. Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Công an quận Bính Đông vừa xin nghỉ phép, trong Cục quả thực không còn rút ra được nhân tài nào mới phải gọi em tới, quả thực là ‘không trâu bắt chó đi cày’ thôi ạ.”

“Ngôi giữa” ai oán, Cung Khắc không để vào tai.

Lúc này, mặt trời vừa hay ngả về Tây một góc ba mươi độ, xuyên qua rặng liễu bên bờ hồ, rơi xuống thi thể, tạo thành một dấu vết thô mảnh không rõ ràng.

Trông có vẻ như thi thể vừa được vớt lên không lâu, mái tóc ướt rượt đã có chỗ kết băng, sắc nhọn áp chặt vào gương mặt Nhiếp Duy, giống như những con dao nhọn màu đen cắm lên đầu. Cô ấy trợn trừng đôi mắt tròn xoe, con ngươi sớm đã phình to, trông rỗng đến ghê người.

“Một cô gái cũng xinh xắn mà lại chết như vậy, thật đáng tiếc.” Người lên tiếng là Diệp Nam Sinh. Cô đã hỏi mượn được dụng cụ của bộ phận pháp y, cũng đã kiểm tra sơ bộ.

Nạn nhân áo quần chỉnh tề, đầu móng tay không có vết bầm tím, lỗ mũi, khoang miệng không phát hiện ra cát động, ngoài ra nạn nhân cũng không nắm rong rêu, cát sỏi gì trong tay.

“Phán đoán ban đầu là bị giết hại rồi ném xác xuống hồ. Không phải chết đuối. Nhưng có một vấn đề...” Diệp Nam Sinh quay đầu nhìn “ngôi giữa”, “Thời tiết Lâm Thủy đã lạnh được một thời gian rồi, một tầng băng dày như thế, cho dù nửa đêm hung thủ có muốn đục tầng băng ra thì tiếng động cũng không phải là nhỏ. Đừng nói là mấy tên cú đêm trong thư viện, chỗ này lại gần ký túc xá, lẽ nào không ai nghe thấy? Cứ cho là hung thủ không đục lớp băng thì nạn nhân đã chạy xuống nước kiểu gì?”.

“Ai là người đầu tiên phát hiện ra cái xác?” Cung Khắc hỏi.

Ngôi giữa chỉ tay, “Là chú Mã, nhân viên vệ sinh của trường”.

Bị gọi lại trước mặt Cung Khắc, chú Mã đã chuẩn bị tường thuật lại cảnh tượng khiến mình khiếp hồn khiếp vía đó tới lần thứ tư rồi. Nhân viên vệ sinh trong đại học Y Lâm Thủy tổng cộng có bốn người, Đông Tây Nam Bắc mỗi hướng một người. Mấy hôm nay tuyết rơi, chú ấy dọn dẹp rất khó khăn, khi quét tới bên hồ Minh Bạ thì đã là hai giờ chiều. Chú ấy hơi mệt, bèn ngồi trên chiếc ghế bên hồ nghỉ ngơi, đấm lưng. Vừa đấm, không cẩn thận làm rơi mất năm mươi đồng sáng sớm ông chủ vừa đưa.

Phải biết rằng, người làm lao công tiền lương một tháng cũng chỉ mấy trăm đồng. Ông Mã thấy tiền bay mất cũng sốt ruột bèn cùng tiền chạy tới bên hồ. Lúc đó ánh nắng rất rạng rỡ, rạng ngời chiếu lên mặt hồ kết băng. Năm mươi đồng nằm trên mặt hồ, cách bờ khoảng năm sải tay. Ông Mã cẩn thận bò lên mặt hồ.

Trên băng có tuyết, ông Mã cứ bò như vậy, tuyết dính cả lên quần áo. Tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng ông đã cầm lại được tờ năm mươi đồng. Ông Mã vốn là người lao động chân tay, không mất tiền đối với ông đã là chuyện đáng mừng rồi. Thế là ông nằm bò trên mặt băng, cười hì hì ngốc nghếch. Vừa cười ông đã ngây dại luôn.

Dưới lớp băng bị ông nằm bò ra lau sạch có một gương mặt trắng nhợt đang trôi nổi ngay phía dưới người ông, lúc gần lúc xa. Mái tóc đen lan rộng ra bốn phía xung quanh như tảo biển. Gương mặt ấy trắng dã, con ngươi trợn to, mất hết tiêu điểm.

“Quá trình đại khái là như vậy...” Ông lão thật thà phúc hậu kể xong, bèn bưng mặt. Ông sợ hãi. Từng này tuổi rồi nhưng đây là lần đầu ông và người chết “mặt đối mặt”. Ông không biết quãng đời còn lại của mình có thể quên được đôi mắt kinh người ấy không. Cung Khắc vỗ vai chú Mã, “Cảnh sát nhất định sẽ nhanh chóng phá án”.

Tiền chú Mã đi, Cung Khắc quay đầu lại nói với Ngôi giữa, “Sắp xếp người trợ giúp điều chỉnh tâm lý cho chú Mã”.

“Có cần thiết không ạ?” Ngôi giữa tỏ vẻ không tán đồng.

Câu trả lời của Cung Khắc cũng rất ngắn gọn, “Trừ phi cậu đã quên chuyện của Lý Tôn Nghĩa”.

Tận mắt chứng kiến cái chết sau này có thể sẽ kéo theo rất nhiều điều bất hạnh, việc cảnh sát phải làm không chỉ là bảo vệ chính nghĩa mà còn là bảo vệ hạnh phúc cho nhiều người hơn nữa.

Ngồi giữa như đụng phải đinh, bị quở trách đành đi tới phía sau lưng Diệp Nam Sinh, ngó đầu xem cô khám nghiệm tử thi, “Bác sỹ Diệp, nạn nhân này sao trắng quá vậy, ngâm trong nước mà trắng vậy cũng hơi bất thường đây”.

“Ghen tị hả?” Diệp Nam Sinh phì cười, “Rút cạn hết máu trên người cậu đi, cậu sẽ trắng y như vậy”.

Bước tiếp theo của việc khám nghiệm được tiến hành trong nhà để xác lộ thiên tại nhà tang lễ quận Bính Đông.

Bính Đông là một quận mới, các thiết bị khám nghiệm pháp y còn chưa được đầy đủ, thậm chí cả máy chụp cơ bản cũng khó khăn, nói gì tới phòng để xác. Từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc giải phẫu, Diệp Nam Sinh mất tổng cộng hai tiếng đồng hồ. Khi cô kêu ngừng với người cảnh sát phụ trách ghi hình, ngón tay gần như đã không còn cảm giác.

Cung Khắc đi đâu đó giữa chừng lúc này quay lại, trong tay có thêm hai cốc trà bằng inox kiểu Phục cổ, được sơn trắng, bên trên lần lượt viết một hàng chữ cong cong màu đỏ: Kỷ niệm lao động giỏi.

Điểm duy nhất khác biệt của hai chiếc cốc là một cái năm 1952, cái còn lại năm 1953.

Người cảnh sát ghi hình xong chẳng biết đã trốn vào đâu cho ấm rồi, Cung Khắc đưa cho Diệp Nam Sinh một cốc, mình cầm một cốc.

“Cầm thứ này, tôi có một cảm giác.” Diệp Nam Sinh cầm chiếc cốc trong tay, cảm nhận được hơi ấm truyền tới, “Có biết là gì không?”.

Cung Khắc nhìn chăm chăm vào thi thể của Nhiếp Duy, trầm mặc. Diệp Nam Sinh cũng không để tâm, chỉ tự nói một mình: “Học pháp y hai mươi năm, sớm muộn cũng trở về trước thời kỳ Giải phóng”.

Đó là câu nói của mẹ cô, Mục Trung Hoa - một pháp y đã có thâm niên

mấy chục năm trong nghề. Pháp y không phải nghề mà trình độ của bạn càng cao thì môi trường làm việc sẽ tương đương như vậy. Thậm chí nhiều lúc, đối với pháp y mà nói, định luật thích hợp với đại đa số ngành nghề ấy lại hoàn toàn trái ngược, kỹ thuật và trình độ càng cao thường sẽ gặp phải những hoàn cảnh càng thô sơ và tồi tàn.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu dùng để bổ sung nguồn sáng bắt đầu không đủ, nó nhấp nháy càng khiến cho nơi đây thêm tăm tối, nhưng ánh sao trên đỉnh đầu thì mỗi lúc một sáng rõ. Diệp Nam Sinh cầm cốc nước trong tay, nói với Cung Khắc kết quả khám nghiệm của mình ngay dưới bầu trời.

“Xác nạn nhân không thể hiện vết thương bên ngoài, bên cổ vai trái phát hiện có phản ứng thể sống, có xuất huyết dưới da, giống như bị đè khi còn sống. Ngoài ra, một diện tích lớn phần cơ thể men theo cánh tay trái của nạn nhân có dấu hiệu của phản ứng thể sống, bước đầu suy đoán do chiếc áo lưới của nạn nhân đè lên lưu lại. Còn về nguyên nhân tử vong, hì hì...”
Diệp Nam Sinh cười khẽ, “Cung Khắc, anh có tin thật sự có ma cà rồng tồn tại không?”.

Vết thương trí mạng của Nhiếp Duy nằm ở bốn vết thương có dạng lỗ ở phía bên phải cổ, xuyên thẳng vào động mạch, máu men theo bốn cái lỗ đó bị rút cạn, chỉ còn để lại một dấu mờ, không lưu lại một giọt máu nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong cuộc họp của tổ chuyên án Công an quận Bính Đông, Phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự mang theo quang mắt thâm xỉ cùng mọi người báo cáo tình hình vụ án.

Nạn nhân Nhiếp Duy, nữ, 25 tuổi, sinh viên năm thứ tư khoa Dược liệu học và Y học dự phòng Đại học Y Lâm Thủy. Sáng sớm ngày 11 tháng 11, các bạn học cùng ký túc xá phát hiện cô ấy mất tích, buổi chiều thầy giáo phụ đạo của Nhiếp Duy báo án. Buổi chiều ngày 12, thi thể nạn nhân được phát hiện bị phong kín dưới hồ Minh Bạng phía sau thư viện trường Đại học Y. Cô ấy là một người có tính cách cô độc, ngoại trừ đa số thời gian lên lớp học bình thường thì đều tới thư viện hoặc ở lại ký túc xá ôn bài. Nghe các bạn cùng phòng phản ánh, Nhiếp Duy có dự định thi nghiên cứu sinh. Một điểm đáng nghi là thành tích của Nhiếp Duy bao năm qua ở trường vẫn xếp thứ nhất nhưng lại không hề có dự định đi du học, mà theo tiền lệ trước đây của Đại học Y Lâm Thủy, với thành tích của Nhiếp Duy thì hoàn toàn có thể đỗ nghiên cứu sinh, vốn không cần liều mạng như vậy.

“Thế nên tôi đang suy nghĩ xem liệu có phải giữa các suất nghiên cứu sinh của trường có tranh chấp từ đó nảy sinh động cơ giết người hay không?” Vì sự thể hiện không tốt của bản thân ngày hôm qua mà bây giờ Ngồi giữa rất nhiệt tình. Cậu ta ngồi bên cạnh Cung Khắc, đưa ra ý kiến.

Cung Khắc một lần nữa dùng sự im lặng để khéo léo phản bác Ngồi giữa. Anh tiếp tục nghe lời tường thuật của Phó đội trưởng Trần.

Nhiếp Duy tính tình cô độc, trong trường gần như không có bạn bè, người duy nhất qua lại với cô ấy là Vạn Vi Vi - nữ sinh năm ba khoa Truyền thông trường Đại học Tổng hợp Lâm Thủy, cách Đại học Y Lâm Thủy hai con đường lớn. Nhưng theo điều tra, khoảng thời gian từ lúc Nhiếp Duy mất tích cho tới khi phát hiện ra xác của cô ấy, Vạn Vi Vi vẫn luôn ở nhà cùng người thân, có người làm chứng.

“Người thân với cô ấy không có mặt tại hiện trường, nhưng một người không thân sao lại khiến Nhiếp Duy ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy đi gặp mặt, sau đó còn cam tâm tình nguyện bị giết, không có một chút phản kháng nào?” Ngồi giữa bắt đầu phát điên. Sáng sớm nay, cậu đã liên lạc với Diệp Nam Sinh, hỏi kết quả đại khái của việc khám nghiệm tử thi. Lúc đó có mấy số liệu chưa được hoàn thiện, Diệp Nam Sinh đã nói với cậu những gì đã phát hiện được.

Phó đội trưởng gấp sổ lại, nét mặt ủ dột, “Theo những chứng cứ nắm bắt được trước mắt, chúng ta hoàn toàn không có đầu mối nào về hung thủ”.

“Không chỉ có vậy.” Cung Khắc đã nhắm mắt rất lâu chợt lên tiếng, “Thứ nhất, hung thủ là người rất thân của nạn nhân. Thứ hai, nạn nhân cam tâm tình nguyện bị giết. Thứ ba, nạn nhân từng có một người bạn trai rất thân thiết, hai người họ đã chia tay khoảng nửa năm rồi”.

Cam tâm tình nguyện bị giết, một sinh viên ưu tú tính cách khép kín lại có một người bạn trai cũ thân thiết, hai người họ còn đã chia tay hơn nửa năm? Những điều thoát nhin đề không có căn cứ xác thực này lại được nói ra từ miệng Cung Khắc, lập tức khiến phòng họp nhỏ dậy sóng.

Không chỉ có vậy.

“Xuất phát từ một động cơ đặc biệt nào đó mà hung thủ nảy sinh ý định giết người, có tính tiếp diễn hay không còn chưa rõ. Nếu tôi đoán không

nhằm, nếu phía cảnh sát không tranh thủ hành động, số nạn nhân sẽ còn tăng lên.”

Cung Khắc đưa danh thiếp cho Ngôi giữa, bên trên có tên của năm người, trong đó bao gồm cả cô bạn gái nhỏ của Vương Diệp - Tiểu Khiết.

Đây là một vụ án giết người rùng rợn có mục đích rõ ràng, chứng cứ chính là thủ đoạn giết người của hung thủ, bốn dấu răng dùng để hút máu.

Trên đời này thật sự tồn tại ma cà rồng sao? Thật sự có lời nguyền ma cà rồng ư? Đương nhiên là không.

Ngôi giữa tỏ ra khó khăn, “Tất cả số người dùng được ở chỗ chúng em chẳng đáng là bao mà còn phải bảo vệ thêm năm người?”.

“Không đủ nhân lực là lý do để không phá án ư?” Một giọng quát nghiêm nghị vang lên ngoài cửa phòng họp. Một tháng rồi không gặp, Đới Minh Phong trông đã có tinh thần hơn nhiều. Anh nhìn về phía Ngôi giữa, ánh mắt sắc bén.

-----oOo-----

Chương 21: Bạn trai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Seo-senpai

Chuyện gì cũng có nguyên nhân, chẳng có chuyện gì vô duyên vô cớ.

Giống như việc cả đám Đới Minh Phong đột nhiên tới đây, nhất định là đã có người thông báo.

Ngôi giữa nhìn Cung Khắc, Cung Khắc lại đang nhìn mấy người ngồi sau lưng Đới Minh Phong.

Khi Diệp Nam Sinh còn đang chưa hiểu chuyện gì thì anh đột ngột đứng dậy, đi tới trước mặt Đới Minh Phong, gạt anh ấy ra, nắm lấy đôi tay nhỏ xíu giữa đám đông, là Đông Đông.

“Bố ơi!” Cô nhóc dường như nhận ra bố đang có dấu hiệu giận dữ bèn nhào tới ôm lấy chân Cung Khắc, “Bố ơi, con muốn xem bố bắt ma cà rồng!”.

“Vương Diệp...” Cung Khắc gọi tên cậu trợ lí. Vương Diệp vừa mới đón chị họ giờ đỉnh đầu đang vã mồ hôi, bấm bụng bước lên trước, “Thầy Cung, em đúng là có làm theo yêu cầu của thầy ở nhà trông Đông Đông, nhưng con bé nói nhà thầy hay có những con vật kì quái và nguy hiểm chạy vào, nào là nhện kịch độc, còn có cự đà thích ăn thịt. Em thấy khá nguy hiểm nên đã đưa con bé tới đây. Vả lại em nghe nói trước đây thầy cũng từng đưa Đông Đông theo trong lúc phá án”.

“Lần này khác.” Chiến tuyến phá án lần này có thể rất dài, thủ đoạn giết người của hung thủ mặc dù rất tinh xảo nhưng còn tàn nhẫn và quyết đoán. Cung Khắc từ chối, ra hiệu cho Vương Diệp khăn trương đưa Đông Đông đi.

“Bố ơi...” Đông Đông bèn ngồi phịch xuống đất, ôm lấy chân Cung Khắc không chịu buông. “Nếu bố không đưa con đi cùng bắt ma cà rồng, con sẽ không ăn viên dinh dưỡng nữa”.

Viên dinh dưỡng là một viên thuốc to bằng móng tay, có vị đắng. Đối với một đứa trẻ sức khỏe còn khiếm khuyết, bắt buộc phải uống loại thuốc này như Đông Đông mà nói, mỗi viên thuốc là khổ nạn mỗi ngày.

Đây là tuyệt chiêu để Đông Đông đối phó với bố. Cũng biết lần này yêu cầu của mình có hơi vô lí, Đông Đông bổ sung thêm với nét mặt quả quyết, “Nếu bố không đưa con theo, Đông Đông sẽ không yêu bố nữa...”. Dường như sợ bố giận thật, Đông Đông giơ một ngón tay lên, “Đông Đông sẽ không yêu bố trong vòng một tuần đấy”.

Không biết là vì cảm thấy đây tuyệt đối không phải là lúc thích hợp cho trẻ con làm nũng hay không đành lòng để con gái thất vọng, cuối cùng Cung Khắc cũng gật đầu, “Vương Diệp, cậu bế con bé qua phòng nghỉ bên cạnh”.

Vốn dĩ thấy Cung Khắc gật đầu, Vương Diệp cũng vui mừng, tưởng rằng có thể tham gia vào vụ án trước nhưng không ngờ tới cuối cùng ngay cả nghe ngóng cũng phải nghe qua vách.

Nhìn theo Vương Diệp bế Đông Đông rời đi với vẻ không cam tâm tình nguyện, khi cùng Đới Minh Phong đi vào trong phòng, Hạ Đồ còn len lén giới thiệu với anh ấy, “Vương Diệp là em họ của em”.

Một Vương Diệp vì lo lắng cho bạn gái mà nhờ đến lực lượng cảnh sát cấp thành phố, kể cả phải thông qua một chuyên viên về máy tính như Hạ Đồ, rõ ràng là cậu chưa đủ chín chắn. Nhưng cũng may, chỉ riêng sức người của Công an quận Bính Đông, muốn điều tra vụ án này quả thực khó khăn.

Cung Khắc gật đầu.

Sau khi mấy người mới đến ngồi xuống, họ lại tiếp tục cuộc họp vừa rồi.

“Thầy Cung, có thể giải thích cụ thể ba ý vừa rồi của thầy căn cứ vào đâu không?”

Cung Khắc gật đầu, “Trong dạ dày nạn nhân có thành phần thuốc ngủ còn chưa được hút sạch sẽ, trong lượng nước tiểu ít ỏi ở bàng quang không có thành phần thuốc ngủ. Xét về tốc độ tuần hoàn trong cơ thể người, nạn nhân sau mười phút uống thuốc ngủ mới bị giết, cũng là lúc thuốc ngủ phát huy tác dụng, hơn nữa có lẽ cô ấy đã trực tiếp uống thuốc mà không uống nước”.

“Điều này có thể chứng minh được gì? Hung thủ rất có thể đã lừa nạn nhân rằng đó là C sủi hoặc thuốc cảm gì đó.” Một người trong đội cảnh sát hình sự xen ngang.

Cung Khắc nắm chặt tay lại thành nắm đấm, “Khi nạn nhân được vớt lên, cô ấy đang mặc gì? Có đặc điểm gì?”.

Người vừa hỏi cúi đầu đọc lại tài liệu rồi trả lời: “Áo lem màu xanh lam, quần caro màu trắng xám, giày thể thao kiểu mềm, trang phục chính tề”.

“Ra cửa mà không mặc áo khoác, đi uống một viên thuốc được gọi là thuốc cảm gì hoặc gì đó. Nếu vậy thì mang thuốc về phòng uống sẽ hợp lý hơn chứ không phải chọn ngoài trời tuyết lạnh căm căm, ở một địa điểm không có nước. Thêm nữa, khi nạn nhân được phát hiện, mắt mở to. Người bình thường nếu không phải tự nguyện bị giết, trước khi còn ý thức sẽ phản kháng.” Cung Khắc cất giọng trầm thấp, trong đầu đang vẽ lại tình

huống xảy ra ngày hôm đó.

Nhiếp Duy đứng dưới tuyết, trong lòng mang theo sự tuyệt vọng, hy vọng “người đó” giúp mình cắt đứt. Sau đó cô ấy đã uống thuốc, đợi thuốc phát huy tác dụng. Cô ấy ngã xuống nền tuyết. “Người đó” cúi xuống ấn tay lên vai phải của Nhiếp Duy rồi chứng kiến thứ đồ hút máu đó tước đoạt sinh mạng của Nhiếp Duy.

“VẬY THƯA THẦY CUNG, LÀM SAO THẦY BIẾT NHIẾP DUY TỪNG CÓ BẠN TRAI, HƠN NỮA HAI NGƯỜI HỌ ĐÃ CHIA TAY NỬA NĂM TRƯỚC?”

Người cảnh sát đó hỏi hai lần, Cung Khắc nghe thấy, ánh mắt mơ màng đã lập tức biến thành sắc nhọn. Cung Khắc đã phá không ít vụ án, anh kỳ nhất là hai loại án, một là có dính líu tới trẻ con, hai là có dính líu tới loạn đàn ông lừa gạt phụ nữ, phản bội, phụ tình.

“Nhiếp Duy từng làm phẫu thuật vá màng trinh. Tôi qua khi giải phẫu, từ cung của nạn nhân có dấu vết từng phá thai, từ mức độ liền sẹo của vết thương có lẽ vào khoảng nửa năm trước.”

Lẽ nào người đàn ông đó khiến cô ấy tuyệt vọng, từ đó mà cam tâm tình nguyện bị sát hại, thậm chí vào lúc bị rút máu còn không có chút phản kháng nào? Cung Khắc chìm vào trầm tư.

Theo tư duy của Cung Khắc, Đới Minh Phong sắp xếp lại mọi lực lượng cảnh sát. Tổ một điều tra những mối quan hệ của Nhiếp Duy, cố gắng tìm những người có mối quan hệ mật thiết với cô ấy, trọng điểm là nam giới. Tổ hai về quê của Nhiếp Duy, đón bố mẹ của cô ấy, đồng thời thử đi sâu tìm hiểu gia cảnh nhà họ Nhiếp, điều này rất quan trọng trong việc phân tích nguyên nhân Nhiếp Duy tự nguyện chết. Tổ ba điều tra bệnh viện. Năm người của tổ bốn phụ trách bảo vệ năm sinh viên từng tới ShawShank trong ngày hôm đó; còn những người của tổ năm, cũng tức là chính Cung Khắc có mặt trong tổ này hiện đang trên đường tới ShawShank.

Mặc dù Cung Khắc cảm thấy bản thân mấy chữ đó vốn chỉ có tác dụng che mắt, nhưng anh vẫn quyết định tới đó một lần.

Diệp Nam Sinh ngồi trong xe, tay cầm một cuốn tạp chí tuần san, ngoài bìa viết từ “Bạn trai”, hình nền là một người đàn ông mặc sơ mi kẻ caro. Hạ Đồ nói đó là một ngôi sao nam đang nổi nào đó ở Hàn Quốc, nhưng

Diệp Nam Sinh thấy, ngoài vòng ngực quá phẳng ra, người đàn ông eo lả trên bìa vốn không được tính là đàn ông.

“Yêu quái thì đúng hơn!” Lúc đó cô đã nói vậy.

Tám người ngồi một chiếc xe, có cả Vương Diệp và Đông Đông. Biết sắp được tới xem trò trốn thoát khỏi mật thất, Đông Đông cứ phấn khích đá chân mãi, nhưng một giây sau sự nhiệt tình ấy đã bị bố con bé tạt nước, dập tắt hết.

Cung Khắc nói: “Đông Đông, con đợi ở bên ngoài”.

“Bô!...” Ngọn lửa nhiệt tình bỗng chốc hóa thành sa mạc cằn khô, Cung Tiêu Đẳng nước mắt lưng tròng. Nó muốn nói gì Cung Khắc đều biết trước. Anh điềm đạm nói một câu, “Không ăn viên dinh dưỡng thì cũng sẽ không có cơm cuộn trứng”.

Một món đổi một món, cơm cuộn trứng của Cung Khắc là món Đông Đông thích nhất, cũng là tử huyệt của con bé.

Thế là Đông Đông tử thân từ lúc ngồi lên xe đành dồn mọi sự chú ý lên người Diệp Nam Sinh.

“Chị ơi, chị đang đọc gì đấy?”

“Bạn trai.”

“Có hay không ạ?”

“Không hay lắm?”

“Không hay sao còn xem ạ?”

“Để nghiên cứu.” Diệp Nam Sinh đặt tạp chí xuống. Cô không đoán được, một người thông minh như Nhiếp Duy sẽ vì người đàn ông như thế nào mà phá thai, hoặc hơn thế - là tự tử.

Đông Đông chớp chớp mắt, “Chị ơi...”

“Sao vậy?” Diệp Nam Sinh nhìn xuống Đông Đông đang giật giật cổ tay

áo cô, không hiểu chuyện gì.

“Bố em cũng đẹp trai lắm, chị nghiên cứu bố em tiện hơn đây.”

...

Không biết có phải vì liên tục có cảnh sát tới hay không mà khi đến trước cửa ShawShank thì nơi đây đã vắng vẻ hơn lần trước rất nhiều.

Các cảnh sát mặc thường phục sau khi nói rõ thân phận, cô nhân viên đứng ngoài cửa đón khách lúc trước mặt còn tươi như hoa, lúc sau đã như trời chuyển mây mù. Cô ta ồ dột nói: “Anh cảnh sát, chúng tôi mở cửa hàng để làm ăn, đăng kí kinh doanh rồi giấy tờ chứng minh ngành nghề đều đủ cả. Nếu các anh thiếu tiền, ông chủ nói cả giấy đăng kí kết hôn cũng mang ra cho các anh xem. Chúng tôi nào dám làm chuyện giết người chứ, đâu phải hắc điểm của Tôn nhị nương trong Thủy Hử”.

Muốn mở cửa hàng đen, đúng là dám đây! Đói Minh Phong dựng đôi mày lên chuẩn bị nói thì giọng nói khề khàng của Cung Khắc đã vang lên, “Chúng tôi tới chơi đây chứ”.

Khi cảnh cửa lớn cùng những vòng tròn to đùng theo phong cách lâu đài châu Âu khép lại sau lưng, những tia sáng thuộc về thế giới con người cũng rút khỏi căn phòng. Tất cả mọi đồ đạc bên trong đều chìm trong một màu đỏ rực kinh dị. Vương Diệp dụi dụi mắt, lồng ngực bí bách.

“Khó chịu thì qua bên kia ngồi một lát.” Cung Khắc đứng trước mặt cậu ấy, rõ ràng không nhìn mà vẫn biết Vương Diệp không thoải mái. Ngoài sự khâm phục ra, Vương Diệp cũng không khiên cưỡng. Cậu chậm chậm đi tới bên cạnh bức tường, ngồi xuống ghế.

Sau khi ngồi xuống, cậu bắt đầu quan sát căn phòng này.

Diện tích căn phòng không nhỏ, phải lớn bằng một sân bóng rổ kiểu nhỏ, có hình chữ nhật hướng thẳng từ trên xuống.

Gian phòng được ngắt thành hai phần bằng một đoạn cầu thang ba bậc. Vương Diệp đứng dựa vào cửa bên đoạn này. Nền đất thấp, các thiết kế chủ yếu có một chiếc giường, một chiếc tủ đầu giường bằng gỗ, trên tủ bày các thứ như thư từ. Vương Diệp khi cảm thấy đầu óc không còn quá

choáng váng bèn lấy mấy tờ qua xem, bên trên là một số hình thù như hình tam giác, hình tròn gì đó.

Rất lâu cậu không nhìn ra được gì, thế là lại bỏ xuống, tiếp tục quan sát căn phòng. Phía bên này, không còn những đồ đạc cỡ lớn nữa. Quý giá nhất chỉ có một chiếc đàn dương cầm, nắp đàn phủ đầy bụi bặm in mấy dấu vân tay rõ nét, rõ ràng trước đó từng có người tới chơi.

Nếu so sánh thì cách thiết kế ở đầu kia căn phòng phức tạp hơn bên này nhiều. Một đồng củi hỗn loạn, một giá sách cũ bày những cuốn sách to nhỏ không đều nhau, hình con dơi trang trí treo trên tường, lò sưởi không thấp lửa và một xác ướp mô phỏng y như thật đang để hở đôi mắt tròn, trừng trừng nhìn cậu...

Vương Diệp xoa xoa cánh tay, cộng thêm bên tai không ngừng vang lên tiếng động vật vỗ cánh. Nơi đây quả thực phù hợp với đặc điểm của một nơi không may mắn.

“Anh à, cho anh cái này.” Đông Đông vẫn chơi đùa rất vui vẻ, dường như không hề bị bầu không khí này ảnh hưởng. Chẳng mấy chốc, nó đã chạy tới bên cạnh Vương Diệp, đưa cho anh một xâu ... tỏi.

“Chị nói anh mà sợ thì cứ đeo nó lên cổ, ma cà rồng sợ thứ này lắm.” Đông Đông tỏ ra rất nghiêm túc, thậm chí nó còn nghiêm nghị đeo dây tỏi lên cổ Vương Diệp.

Vương Diệp với chiếc cổ lủng lẳng sợi dây tỏi nhìn thẳng vào mắt Diệp Nam Sinh cũng đang đứng gần đó nhìn mình, cảm thấy bản thân như một tên ngốc.

“Đi nào, Đông Đông, anh dẫn em đi tìm lối ra.”

Cậu hứa chắc nịch.

Nhưng chẳng mấy chốc hai tiếng đồng hồ đã chỉ còn năm phút, những người trong phòng dường như đều đã hết đường xoay sở, Hạ Đồ đi tới bên cạnh Cung Khắc từ đầu tới giờ vẫn đang đứng đọc sách bên giá sách, “Thầy Cung, hình như không có thu hoạch gì”.

Cung Khắc “ồ” lên một tiếng, lại tiện tay lật trang, mắt vẫn dán vào trang

sách nhưng lại lên tiếng nói với Vương Diệp ở đầu bên kia căn phòng, “Vương Diệp, mở đàn dương cầm lên, ấn phím Do và La tông Sol trưởng”.

“Dạ.” Vương Diệp nhận lời, đi tới mở chiếc nắp đàn đầy bụi bặm, ấn xuống hai phím. Ai ngờ cậu vừa ấn xong, Đông Đông đã ở bên khoa chân múa tay, “Anh à, anh ấn sai rồi. Anh ấn nhầm tông Đô trưởng mất rồi. Để em, để em!”.

Vương Diệp sắc mặt gượng gạo, đành bế Đông Đông lên, để nó ấn xuống hai phím.

“Bố ơi, ấn xong rồi.”

“Trên mảnh giấy ở chiếc bàn đầu giường, hình vẽ thứ ba là gì?” Cung Khắc lại liên tục lật mấy trang nữa, đôi mắt vẫn dán chặt vào cuốn sách.

“Là ngôi sao năm cánh!” Đông Đông lớn tiếng kêu.

“Ở bên cạnh tay cô.” Cung Khắc nói với Diệp Nam Sinh, Nam Sinh cúi đầu, quả nhiên thấy một ngôi sao năm cánh khảm trên chiếc khiên. Cung Khắc ra hiệu cho cô: “Quay nửa vòng.”

Diệp Nam Sinh làm theo lời anh, kinh ngạc phát hiện ra phía dưới ngôi sao năm cánh ẩn một chữ cái B.

“902, có một chữ B.”

Cuối cùng Cung Khắc cũng hạ tay xuống. Những ngón tay gầy guộc, trắng nhợt chuyển động trên giá sách đầy bụi, cuối cùng cũng dừng lại trên một cuốn sách ở hàng thứ hai, tên Blood Cold. Ngay sau đó, động tác của anh rất nhanh. Anh lấy sách ra, đi tới bên cạnh đồng củi rút vài thanh cầm trong tay, rồi lại ném thanh củi ra, đi tới bên tường, cầm viên phấn vẽ nhanh một số kí hiệu kì quái lên tường. Diệp Nam Sinh nhận ra một trong số đó, đó là những kí hiệu chỉ dùng trong Vật lí lượng tử và Toán học cao cấp.

Cung Khắc tổng cộng mất năm phút để làm những việc mà trong mắt người khác là hoàn toàn hỗn loạn này. Sau đó, anh ném mọi thứ trong tay đi rồi ra chỉ thị. Đới Minh Phong đứng bên cạnh vật trang trí hình con dơi, Hạ Đồ đứng bên cạnh giá sách, Vương Diệp và Đông Đông đối diện với

xác ướp, còn Diệp Nam Sinh...

“Vì sao lại bắt tôi nằm lên giường?” Sự sắp xếp này khiến Diệp Nam Sinh muốn phản kháng. Phản ứng của Cung Khắc lại rất bình thản, “Thế trọng của cô phù hợp, gần đây mới béo lên nửa cân, bây giờ là năm mươi cân....”

Diệp Nam Sinh lập tức giơ tay cho Cung Khắc dừng lại, ngoan ngoãn nằm lên giường.

Gần như cùng lúc ấy, Đới Minh Phing xoay con dơi, Hạ Đồ rút ra một cuốn sách, Vương Diệp giương mắt nhìn ngón tay nhỏ của Đông Đông chọc về con người của xác ướp, sau đó... “Rầm” một tiếng, ánh sáng cầu chiếc đèn chân không hắt ra từ phía đuôi giường, ló ra nằm ngay phía dưới giường, là một cái hòm.

Được trở về trong thế giới của ánh sáng, Diệp Nam Sinh vừa phủi bụi trên người vừa hỏi Cung Khắc: “Anh đã sớm biết cách thoát ra rồi đúng không?”.

Cung Khắc cầm cuốn sách mình vẫn đọc khi ở trong mật thất ban nãy trong tay, nhìn thẳng về phía trước, “Năm 2002, tôi tới Mỹ thăm một người, từng chơi cái này ở Silicon Valley. Lúc đó tại Silicon Valley, có mười mật thất”.

“Lẽ nào anh qua hết?” Diệp Nam Sinh nhướn mày.

Cung Khắc lắc đầu, “Qua được sáu cái”.

Tôi nói mà, anh đâu phải thần thánh. Diệp Nam Sinh tự lảm bảm. Nhưng ngay sau đó cô đã chết ghen vì một câu nói khác của Cung Khắc.

Anh nói: “Tôi chỉ dừng lại ở đó một tiếng rưỡi, những cửa khác ở đó không có thời gian chơi”.

Cung đại gia à, “mèo khen mèo dài đuôi” là một thói quen không tốt đâu, anh có biết không hả! Diệp Nam Sinh không ngừng lườm nguýt sau bóng lưng gầy nhằng của Cung Khắc, thầm lặp đi lặp lại câu hét ấy trong lòng.

Hôm đó, ngoài chơi ra, họ cũng không phải không có thu hoạch. Thu

hoạch chính là Cung Khắc hỏi một cuốn sách ông chủ mua về. Nghiêm khắc xem xét thì đó cũng không phải là một cuốn sách hoàn chỉnh, trong sách thiếu mất vài trang, mà phía trước của những trang bị thiếu ấy vẫn còn một phần mở đầu: Curse of Vampire. Dịch ra tiếng Trung chính là “Lời nguyền của ma cà rồng”. Không biết là trùng hợp hay là gì đó, số trang thiếu vừa đúng sáu trang.

Sáu lời nguyền, sáu cách tử vong.

Đương nhiên, những cảnh sát theo chủ nghĩa duy vật sẽ không tin vào sự tồn tại của lời nguyền. Nhưng xuất phát từ suy nghĩ an toàn, Đới Minh Phong vẫn tăng cường nhân lực bảo vệ năm người kia. Cùng lúc này, mật phương diện điều tra trước đó đều phá được khó khăn. Tính cách của Nhiếp Duy không phải là hướng nội bình thường. Đừng nói tới bạn trai, bạn gái của cô ta cũng không có mấy người. Người bạn duy nhất – Vạn Vi Vi – cũng đồng thời là một trong số sáu người hôm đó tới hội quán thoát khỏi mật thất.

Cảnh sát vừa bảo vệ cô ta đồng thời cố gắng hỏi được những thông tin có giá trị. Tiếc là Vạn Vi Vi tuy xinh xắn nhưng hỏi gì cũng không biết.

Đúng vào lúc việc phá án lại rơi vào bế tắc, một chuyện còn nan giải hơn đã xảy ra. Vạn Vi Vi mất tích ngay trước tầm mắt của cảnh sát...

-----oOo-----

Chương 22: Rối gỗ đung đưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Seo-senpai

Khi tới hiện trường, sắc mặt của Đới Minh Phong gần như đã đen kịt lại.

Vừa mới xuống xe, anh ấy đã nhắm thẳng người cảnh sát chịu trách nhiệm bảo vệ Vạn Vi Vi. Rất nhanh, tiếng quát đã vọng ra từ một góc nhà ăn số 2 của đại học Y Lâm Thủy.

Đang giữa trưa, cửa nhà ăn có rất nhiều các giáo viên và sinh viên không

ngừng đi ra đi vào. Cửa nhà ăn số hai giống một chiếc sân kiểu nhỏ. Giữa hai cây cột trụ một bên sân có chăng một chiếc băng rôn màu đỏ chói, dòng chữ bên trên đã loang lổ, mờ hồ có thể nhận ra bên trên viết “Thầy trò Lâm Thủy nhiệt liệt chào mừng Quốc khánh lần thứ sáu mươi ba”. Rõ ràng nó được treo lên từ dịp Quốc Khánh.

Phía trên tấm băng rôn còn có tuyết đọng, ở giữa lồi lên một miếng, bên trên chất cả một đồng trắng xóa. Bên cạnh băng rôn có hai chiếc loa phát thanh được buộc trên cây cột điện, xếp thành hình tam giác. Lúc này đây, trong chiếc loa đã rì đang phát sóng chương trình phát thanh của đại học Y Lâm Thủy, tiết mục ca nhạc mừng sinh nhật.

Tiếng hát của Hứa Như Vân cùng những tạp âm rè rè vọng khắp bầu trời trường học. Những con người đi lại giữa âm thanh ấy dường như không một ai chú ý tới trong góc nhỏ bên cạnh nhà ăn, có một người đang đứng thẳng tắp, tiêu chuẩn đang nạt nộ mấy cậu thanh niên cúi gằm đứng trước mặt mình.

“Được, tôi cho các cậu thời gian để nghe các cậu giải thích. Nhiếp Duy mất tích chưa đến 48 tiếng đồng hồ, thế nên khi báo án các cậu vẫn chưa giải quyết, lý do này tôi tha. Thế còn lần này thì sao! Đừng có nói với tôi hai người đàn ông to lớn như thế này không trông chừng được một cô gái! Càng không được lòi mấy cái lý do ngớ ngẩn là cô ta đi mua cơm, chớp mắt đã không thấy đâu nữa!”

“Đội trưởng Đới, lúc đó người trong nhà ăn quả thực rất đông. Vạn Vi Vi xếp hàng mua cơm, chúng em muốn bám theo, nhưng vừa vặn mới lại gần đã có sinh viên nhảy ra nói bọn em chen hàng.” Cảnh sát A cảm thấy rất ảm ức. Cảnh sát B đứng bên cạnh cậu ta cũng nói: “Đúng đấy ạ. Hơn nữa các anh không nghe thấy kiểu nói chuyện của cô Vạn Vi Vi đó đâu, hoàn toàn không hợp tác với công việc của chúng ta. Bọn em không để cô ta đi lung tung nhiều nơi nhưng cô ta nhất quyết không nghe....”

Đới Minh Phong tức xanh mặt với lý do của hai cậu lính bên Công an quận Bính Đông, nhưng nhất thời cũng không tìm được câu nào hợp lý để phê bình.

Cung Khắc đi vòng một vòng bên ngoài rồi quay lại. Anh không hề giận mà chỉ vào một quán mỳ nhạt hương vị Tây Bắc – nơi có rất đông sinh viên đang đứng – và nói: “Vạn Vi Vi xếp hàng ở đó?”

Cảnh sát A ngó ra nhìn rồi gật đầu: “Dạ, lúc đó phía trước cô ta có ba người. Em và Tiểu Khuru cách cô ta khoảng mấy mét. Vừa mới chớp mắt cô ta đã biến đi đâu mất”.

Cung Khắc trầm ngâm giây lát, “Tới ký túc xá và mấy nơi cô ta thường đến xem sao. Có lẽ cô ta chưa gặp chuyện.”

“Thầy Cung...” Đới Minh Phong không hiểu tại sao Cung Khắc lại phán đoán như vậy. Rõ ràng người bắt anh ta cử cảnh sát bảo vệ Vạn Vi Vi chính là Cung Khắc. Tuy thế, anh ta cũng không có chấp nữa, xua tay về phía hai cậu lính vừa bị răn dạy một bài, “Đã nghe thầy thầy Cung nói gì chưa? Ký túc xá, thư viện, câu lạc bộ cầu lông, còn cả rạp chiếu phim nữa. Vạn Vi Vi quan hệ rất rộng, những nơi cô ta có thể đến, những người cô ta có thể gặp, tìm hết cho tôi!”.

Anh ta cất giọng nghiêm nghị. Sau khi đuổi cấp dưới đi, Đới Minh Phong bèn ngẩng đầu nhìn trời. Thật sự hy vọng là không sao... Kết quả, đúng là không hề gì thật.

Nhà nhem tối, Vạn Vi Vi cùng mấy cô nữ sinh tay khoác tay xuất hiện trước ký túc xá lập tức đụng phải mấy cậu cảnh sát đang đứng bảo vệ ở đó.

“Đám cảnh sát chết tiệt, bám dai như đĩa, thật phiền phức!” Buông một câu như vậy, Vạn Vi Vi tiếp tục dùng đưa mái tóc dài, đi thẳng vào trong khu ký túc xá.

Về đêm, dưới lời khẩn cầu tha thiết của Vạn Vi Vi, hai cảnh sát bảo đảm an toàn cho cô ta được đột xuất đổi thành Hạ Đồ và một nữ cảnh sát trẻ tuổi theo Hạ Đồ từ Công an thành phố tới đây.

Đã vào mùa đông, nhiệt độ ở Lâm Thủy luôn duy trì cái lạnh khiến người ta cóng buốt nhưng không đủ để đông cứng toàn thân. Đứng quá lâu trên một hành lang không có hơi ấm, chỉ hơi nhúc nhích cơ thể, xương đầu cũng phát ra tiếng răng rắc.

Hạ Đồ đứng dựa vào cửa ký túc xá, tay cầm máy bộ đàm, mắt dán vào một tổ sâu mọt trên cánh cửa gỗ đến thất thần. Quả đúng như lời thầy Cung nói. Con người ta chỉ cần nhìn quá lâu vào một thứ gì đó, thứ ấy rất dễ biến thành một sự vật mà ta quen thuộc. Ví dụ như tổ sâu mọt trước mắt cô

đây, lúc này nghiễm nhiên trở thành khuôn mặt Đới Minh Phong mỗi khi anh giận dữ, thối râu, trợn mắt. Nhìn mà xem, cái lỗ nhỏ nhỏ kia mới giống sếp làm sao...

Hạ Đồ giơ tay chọc vào, cánh cửa đột ngột được mở từ trong ra. Ngọn đèn đã mọc ra trên đỉnh đầu khiến hành lang biến thành màu xanh lục, rọi lên gương mặt nhợt nhạt bên trong cánh cửa, Hạ Đồ còn ngỡ mình đang đối mặt với một cái xác biết đi.

“Cái xác biết đi” chớp chớp mắt, lột lớp mặt nạ trắng hếu xuống, để lộ ra gương mặt nõn nà như nước, chính là Vạn Vi Vi đang nói chuyện điện thoại: “Không làm gì cả, vừa đắp mặt nạ. Đang cùng một cô cảnh sát vô dụng nhìn em như một cô khờ chơi trò trùng mắt!”.

Vạn Vi Vi tiện tay ném tấm mặt nạ lên hành lang rồi cất bước đi ra ngoài. Hạ Đồ vừa bị gọi là “cảnh sát vô dụng” vô cảm đi theo sau cô ta. Xem ra Vạn Vi Vi đang nói chuyện với bạn trai cô ta – một trong số sáu người cùng tới ShawShank, công tử đào hoa nổi tiếng trong số nghiên cứu sinh năm nhất khoa tiếng Nhật của đại học Lâm Thủy – Lục Bắc Hàng.

Về Lục Bắc Hàng, cảnh sát có thu thập được một ít thông tin. Gia cảnh cậu ta khá giả, bố là ông chủ của một công ty kiến trúc lớn tại Lâm Thủy, xuất thân giàu có; mẹ cậu ta đã qua đời vì ung thư năm cậu ta bảy tuổi. Người mẹ hiện tại, cũng là vợ hai của ông Lục, đã từng là một cô chủ quyền quý trong xã hội. Theo như bạn bè phản ánh, quan hệ giữa cậu ta và mẹ kế không tốt đẹp, lý do duy nhất để cậu ta liên lạc với gia đình là mở miệng vòi tiền. Nói một cách khác, Lục Bắc Hàng là một tay công tử bột thiếu thôn tình yêu, lông bông điển hình.

Cậu ta lớn hơn Vạn Vi Vi bốn tuổi. Hai người quen nhau sau khi Vạn Vi Vi học năm nhất, xác định quan hệ cũng rất nhanh, và duy trì đến tận bây giờ.

Có thể nhận ra, Vạn Vi Vi và Lục Bắc Hàng rất tình cảm. Cô ta cũng bạo không khác gì Lục Bắc Hàng, vì từ ký túc xá tới phòng để nước chỉ vài mét ngắn ngủi, Vạn Vi Vi đã cùng Lục Bắc Hàng đề xuất được mấy kế hoạch đi chơi rồi. Mà nhìn biểu cảm đắc ý của Vạn Vi Vi thì chắc chắn Lục Bắc Hàng đã đồng ý.

Xách theo hai bình nước, Vạn Vi Vi nhanh chóng quay lại phòng ký túc.

Trước khi đóng cửa, cô ta không quên khiêu khích Hạ Đồ, “Rảnh rang đứng đây lờ lững mấy cái lời nguyên rẻ rách ra để quấy rầy tôi, chẳng bằng giành thời gian đi tìm kẻ đã giết Nhiếp Duy ấy. Lời nguyên của ma cà rồng ư?” Cô ta cười khẩy rồi đột ngột ghé sát vào mặt Hạ Đồ, “Chị thấy tôi có giống không?”.

Cùng với tiếng sập cửa rất mạnh, Hạ Đồ cũng một lần nữa bị bao phủ trong thứ ánh sáng nhòe nhòe màu lục.

Cô ta và Nhiếp Duy vốn không được coi là bạn bè đâu nhỉ, Hạ Đồ nghĩ.

Một đêm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn.

Vạn Vi Vi ở trong phòng kí túc dường như nói chuyện với Lục Bắc Hàng tới tận nửa đêm, tiếng rì rầm trong phòng đã dứt vẫn chưa thấy Vạn Vi Vi đi ra đổ nước rửa chân. Giữa chừng, Hạ Đồ và người đồng nghiệp kia giao ca. Cô ra ngoài gọi hai cuộc điện thoại, một cuộc cho người phụ trách bảo vệ Lục Bắc Hàng, một cuộc gọi cho Đới Minh Phong.

“Sếp à, em làm việc anh còn không yên tâm sao?” Hạ Đồ cho điện thoại, cố gắng kiềm nén tiếng hắt xì hơi, rồi nói lại vào trong điện thoại: “Vạn Vi Vi vừa cùng anh bạn trai của cô ta nói chuyện điện thoại, bây giờ cả hai đều ngủ rồi”.

“Ừm.” Người mới một không chỉ có mình Hạ Đồ, cả Đới Minh Phong cũng vậy, hoàn toàn có thể nhận ra từ giọng nói của anh. “Ngày mai, người tới huyện Vân đón bố mẹ của Nhiếp Duy sẽ quay về. Thầy Cung nói xem xem có thể tìm được manh mối gì từ họ không. Hạ Đồ, đừng để xảy ra chuyện!”.

“Sếp à, mức độ cảm râm của anh sắp không thua gì mẹ em rồi đấy.” Hạ Đồ ngắt máy.

Bầu trời bên ngoài tựa một viên thủy tinh đen tuyền, bên trên còn điểm xuyết vô số ánh sáng lấp lánh, hoặc to hoặc nhỏ.

Hạ Đồ vươn vai, “Ngày mai là một ngày đẹp trời đây...”.

Thế mà, lời cam đoan của Hạ Đồ vẫn không may tan vỡ.

Hôm đó ở đại học Y Lâm Thủy, bình minh bị xé tan bởi một tiếng hét hoảng sợ tột cùng đến biến điệu. Âm thanh ấy khiến Hạ Đồ choàng tỉnh. Cô biết đã xảy ra chuyện rồi.

Phản ứng đầu tiên của cô là quay trở lại cửa phòng ký túc. Lúc đó, đồng nghiệp của cô đã gõ cửa râm râm rồi.

“Không ai trả lời.” Người đồng nghiệp của cô lắc đầu.

“Phá cửa.” Hạ Đồ ra lệnh, cánh cửa không chắc chắn mới đó đã bật tung. Trng căn phòng hai người, ngoài chiếc giường không có người ở ra thì giường của Vạn Vi Vi trống không.

Con gió đông thổi quét qua chiếc rèm cửa màu trắng. Cửa sổ mở toang, trong phòng khờn một bóng người, chỉ còn lại một chậu nước rửa chân bề mặt đã kết băng.

Người gặp chuyện quả thực là Vạn Vi Vi. Địa điểm cũng không xa lạ, chính là khoảnh sân nhỏ phía trước nhà ăn số hai của đại học Y Lâm Thủy – nơi trước đó cô ta mất tích.

Tám băng rôn mừng Quốc khánh vẫn còn đó. Có điều, vị trí vốn lồi ra có tuyết đọng bây giờ đã không còn tuyết. Đầu của Vạn Vi Vi được đặt giữa tám băng rôn. Cái đầu khiến tám băng rôn hơi quá sức, nhưng cũng không quá nặng. Điểm chịu lực thực sự khiến Vạn Vi Vi lơ lửng trên cao là sợi dây gai mảnh trời chắt hai chân hai tay của cô ta.

Gió lạnh càn quét, Vạn Vi Vi đung đưa ngay phía trên trường đại học Y Lâm Thủy, hết như một con nhện hướng tứ chi ra ngoài. Cái cổ trắng nhợt của Vạn Vi Vi xoay tròn trên cao, không biết khi nào sẽ nhìn thẳng vào mắt bạn. Con người trống rỗng đen đặc cứ thế nhìn bạn trong gang tấc, nhìn mãi....

Lúc ấy còn chưa tới sáu giờ sáng, ngoài những sinh viên tập thể dục buổi sáng hoặc có thói quen dậy sớm học bài nhìn thấy cảnh này ra thì không còn mấy người được chứng kiến. Thế là một người có tiếng nói tại hiện trường như Hạ Đồ đã liên lạc với người có trách nhiệm của nhà trường để họ tạm thời kiểm soát, không cho các sinh viên ra vào, ngăn ngừa nỗi sợ hãi lan rộng. Mặt khác, cô gọi điện cho Đới Minh Phong, báo cho anh ấy tin này. Hạ Đồ chuẩn bị sẵn tinh thần chịu kỷ luật, cũng không quên nhiệm

vụ duy trì trật tự hiện trường của mình.

Điều khiến cô ấy bất ngờ là những người tới hiện trường đầu tiên lại không phải Đới Minh Phong mà chính là Cung Khắc trong bộ dạng quần áo còn chưa chỉnh tề cùng với Diệp Nam Sinh còn đang ngáp ngáp ngáp dài, rõ ràng là chưa tỉnh giấc.

Thoạt nhìn Vạn Vi Vi trên đỉnh đầu, Diệp Nam Sinh không hề kinh ngạc. Cô chỉ lẩm bẩm một câu: “Đúng là rồi gỗ đùng đưa thật...”.

“Cái gì rồi gỗ đùng đưa?” Hạ Đồ hỏi.

Diệp Nam Sinh vừa nói vừa rút máy ảnh ở trong ba lô ra, “Sáng sớm thức dậy, 902 phát hiện ra khe cửa có kẹp mấy tờ giấy. Tờ đầu tiên có hình vẽ và bốn chữ ‘Xác chìm dưới băng’. Tờ thứ hai...đó, chính là cái này... ‘Rời gỗ đùng đưa’”.

“Lẽ nào tổng cộng có sáu mảnh giấy?” Hạ Đồ hoảng hốt.

“Ừ hứ.” Diệp Nam Sinh gật đầu, sau đó hướng máy ảnh lên mắt cá chân của Vạn Vi Vi, chụp một tấm, “Không chỉ có vậy đâu, 902 phát hiện sáu trang giấy đó vừa vặn là mấy trang bị xé bỏ trong chỗ mấy người họ đến chơi”.

Cất máy ảnh đi, Diệp Nam Sinh trừng mắt, giả vờ nghiêm túc đe dọa Hạ Đồ, “Nói với Đới Minh Phong, đây không phải một vụ án nhỏ có thể tiện tay bắt cá đâu...”.

Phía cảnh sát chắc chắn sẽ dốc hết lực để phá vụ án này. Nhưng Diệp Nam Sinh không hiểu, vì sao mình phải cùng Cung Khắc tới nơi sáng sớm vừa phát hiện ra xác chết, vào lúc trời tối thui như thế này, hơn nữa còn phải mang theo mấy sợi dây thừng bên người.

“902, đừng nói với tôi anh định lấy tôi ra làm thí nghiệm, treo tôi lên cây đó! 902, tôi sợ độ cao! 902, đau, đau, anh nhẹ một chút...” Rõ ràng Cung Khắc không giỏi kiểm soát lực, chỉ ra sức buộc chặt khiến cho Diệp Nam Sinh chảy nước mắt ròng ròng. Cô kéo vạt áo bằng lông vũ xuống dưới một chút, sau đó để Cung Khắc thắt sợi dây thừng bên ngoài bộ quần áo. Cô ử dột, “Vì sao lại là tôi chứ?”

“Chuyên nghiệp, dũng cảm, vì đó là cô.” Chỉ mấy câu ngắn ngủi của Cung Khắc đã khiến Diệp Nam Sinh bỗng dạt dào cảm xúc. Cô hiên ngang lẫm liệt nói với anh: “Vì anh đã coi trọng tôi như vậy... Tôi bò lên trước rồi anh hăng thẳng được không? ... Đau mà...”.

Kết quả, hôm đó Diệp Nam Sinh bò lên được một nửa vẫn cứ rơi khỏi cây cột. Cũng may có Cung Khắc đứng phía dưới, cô không chút khách khí, dồn hết năm mươi lăm cân thịt trên cơ thể mình xuống vóc người 1,85m của anh, khiến cả hai lăn mấy vòng theo quán tính. Sau một lúc đầu váng mắt hoa, Diệp Nam Sinh phát hiện bản thân mình đã bị đè xuống dưới.

Cơ thể Cung Khắc âm áp một cách kì lạ. Diệp Nam Sinh bỗng nhiên không dám thở mạnh, vì cô chỉ cần hít thở một chút là cảm giác được mùi hương thuộc về anh.

“902, anh có xem chương trình phim truyện lúc tám giờ không?” Diệp Nam Sinh chớp chớp mắt, nhìn chăm chú vào những đường nét trong bóng tối của Cung Khắc. Cung Khắc dường như bị cô đập hơi mạnh, nhú mày không nói gì. Chỉ còn lại mình Diệp Nam Sinh tự lẩm bẩm: “Mẹ tôi xem đây. Tôi cảm thấy với khung cảnh hiện tại, hai chúng ta mà không làm chút chuyện gì đó thì rất lãng phí”.

Cô liếm liếm môi.

-----oOo-----

Chương 23: Tổ tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bầu trời tối đen, quầng sáng mờ mờ phía xa mơ hồ bao trùm lên hai con người dưới mặt đất. Bộ áo lông màu đỏ của Diệp Nam Sinh lại mờ lung thêm một tầng.

Cung Khắc không nhìn rõ mặt của Diệp Nam Sinh nhưng cảm nhận được động tác liếm môi của cô. Giọng mới ướm át, đầu lưỡi trượt qua môi, lại thêm răng ma sát vào nhau, cổ họng có tiếng nuốt nước bọt ừng ực.

Anh cũng nuốt nước bọt rồi nói: “Làm gì cơ?”.

”920, ngọc nghềch...” Diệp Nam Sinh cười khúc khích, nhắc cổ áo của Cung Khắc lên để anh sát lại gần mình rồi ghé mặt qua. Thời gian như chiếc máy phát thanh được ấn nút dừng tạm thời, tựa hồ vĩnh viễn đọng lại cảnh tượng ấy - Một khoảnh khắc nhỏ mới xảy ra án mạng tại đại học y Lâm Thủy, gió lạnh, cỏ khô, nền tuyết ứ và hai trái tim cùng đồng thời đập mãnh liệt.

Hơi thở của Diệp Nam Sinh phủ đều đặn từng nhịp xuống làn da của Cung Khắc. Ba mươi mấy năm qua, trái tim anh lần đầu đập nhanh đến vậy. Có mấy giây, anh quên cả hít thở.

Môi cô thật mềm mại.

”Bố ơi... Bố ơi!” Tiếng gọi của Đông Đông dần dần rõ nét bên tai, cảm nhận được đôi bàn tay nhỏ xíu đang đẩy người mình, Cung Khắc choàng tỉnh.

Trời đã sáng hẳn. Trên bệ cửa sổ tầng ba Công an quận Bích Đông, có những tia nắng mới lên. Thì ra ban này là một giấc mơ.

Đông Đông đặt món đậu nành quấy nóng mà sáng nay Vương Diệp dẫn con bé đi mua lên bàn rồi hỏi: “Bố ơi, bố đi đâu vậy? Sao sáng sớm đã không tìm thấy bố?”.

”Bố tới hiện trường quan sát.” Cung Khắc đón lấy món quấy của con gái, cắn một miếng, vẫn còn nóng hổi. Đông Đông và Vương Diệp vừa từ ngoài bước vào gần như đồng thanh lên tiếng: “Có phát hiện được gì không ạ?”.

Cung Khắc gật đầu, nhưng anh mới tìm ra đã giao cho Đới Minh Phong điều tra rồi. Bây giờ anh đang ngồi trong một căn phòng ấm áp, ăn sáng, chờ đợi kết quả.

Nhưng về việc phát hiện đó là gì, vẫn phải đợi thông tin phản hồi mới có thể nói rõ hơn.

Đông Đông ngoan ngoãn mang đồ ăn cho các cô các chú làm việc thêm đêm ở các phòng khác. Trong phòng chỉ còn lại Cung Khắc và Vương Diệp. Cung Khắc ăn xong quấy, lúc lau tay chợt ngẩng đầu lên, “Vương

Diệp?“.

'Sao thế ạ, thưa thầy!'” Cung Khắc rất hiếm khi gọi tên ai, đột ngột như vậy khiến Vương Diệp run tay, suýt nữa đánh rơi nửa miếng quẩy trong tay. Cậu lấy mu bàn tay quẹt lớp dầu ăn trên khóe miệng, ngược mắt nhìn Cung Khắc.

”Hỏi cậu một vấn đề.”

”Thầy Cung cứ nói!” Vương Diệp thẳng thừng vút luôn miếng sữa đậu nành trong tay. Đây là lần đầu tiên Cung Khắc nói chuyện với cậu một cách nghiêm túc thế này. Cậu có dự cảm, Cung muốn vắn với cậu về vụ án.

Cung Khắc trầm tư giây lát rồi nói: “Trong tình huống gì mà nột cô gái sau tai nạn bất ngờ lại tình nguyện nằm bò lên người một anh chàng rất lâu không đứng dậy, hơn nữa... tiếp theo đó còn có những hành vi quấy rối?“.

Sau đôi ba giây suy sết, Cung Khắc lựa chọn từ 'Quấy rối' để khái quát kiểu hàng động đó.

Một giây trước, Vương Diệp vẫn còn phấn hích bỗng chốc thất vọng. cậu xua tay, “Còn phải hỏi sao. Cô gái thích anh chàng kia. Thầy Cung, cái trò quấy rối mà thầy nói không phải là hôn đây chứ? Là thầy à? Thế thì cô ấy chắc chắn thích thầy rồi!".

không phải tôi. Tôi đang nói vụ án. “Cung Khắc đứng dậy đi ra khỏi phòng. Bước chân của anh rất nhanh, vì ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy lỗ tai đang nóng rực lên.

”Vị trí không đúng...” Anh ôm tai, tại một vị trí bên vành tai còn in hằn dấu răng đỏ mờ mờ.

Đó là thứ Diệp Nam Sinh để lại cho anh ngay trên sân của trường đại học Y Lâm Thủy trước lúc bình minh. Cắn anh xong Diệp Nam Sinh ngồi trên người anh, cười khúc khích rất lâu. ạn nằm dưới đất, lưng chạm xuống nền đất, đầu óc trống rỗng một lúc.

Hôm đó, khi gặp lại Diệp Nam Sinh là trên bậc thềm trước cửa Công an quận. Diệp Nam Sinh xuống xe cùng các đồng nghiệp pháp y, trán còn

lắm tấm mồ hôi, đang cởi mũ ra cầm trên tay quạt quạt. Quạt được mấy cái, chiếc mũ lông trong tay đột nhiên biến mất. Cô ngẩng đầu lên, Cung Khắc đứng cao hơn cô hai bậc thêm đã giật lấy mũ, nghiêm túc đội lên đầu cô bằng hai tay.

”Sẽ cảm lạnh đấy.” Nói xong mấy chữ này, Cung Khắc sải bước đi xuống thêm, tiến về phía mấy vị pháp y đang thảo luận gì đó.

Nâng chiếc mũ đang che kín mặt lên, Diệp Nam Sinh ngậy người mấy giây, nụ cười gian xảo trên khuôn mặt khó mà che giấu được. Cô nháy chân sáo mấy bước tới bên cạnh Cung Khắc. Dưới tình huống chiều cao chênh lệch hai mươi mấy phân, Diệp Nam Sinh kiễng chân lên, dáng vẻ như đang nghe các đồng nghiệp nói chuyện, thực chất là thì thầm bên tai Cung Khắc, '902, sao anh không đi?‘.

”Không thoải mái.” Dường như không cần suy nghĩ, một cái có như đang nói dối được anh buộc miệng bật ra.

”Hả?” Diệp Nam Sinh không thấp, khiến các đồng nghiệp khác nhìn qua bằng ánh mắt kinh ngạc. Sắc mặt Cung Khắc đã sớm không thể nhận ra là do bừng hay đen kịt, anh cứ thế trừng mắt lườm Diệp Nam Sinh, sau đó gượng gạo lùi về sau.

Anh quả thật duy trì hành động lùi bước ấy cho tới khi Diệp Nam Sinh biến mất khỏi tầm mắt.

Diệp Nam Sinh cười đến hụt hơi, nhưng cười xong cô lại bắt đầu âu sầu, “Bà Mục, mẹ bảo phải làm sao đây? Con thích một người nhưng có vẻ như anh ấy chưa thông suốt“.

Lại nữa tiếng trôi qua, Diệp Nam Sinh một lần nữa chạm mặt với người “Chưa thông suốt” ấy, địa điểm là phòng họp trên tầng hai của Công an quận Bích Đông.

Diệp Nam Sinh chốc lát lại động vào con chuột trên bàn để tiện thay đổi hình ảnh trên màn chiếu. Cô đang thuyết phục mình báo cáo khám nghiệm pháp y cùng với hình ảnh, “Nạn nhân Vạn Vi Vi, 21 tuổi. Căn cứ vào độ cứng của tử thi, có thể suy đoán thời gian tử vong trong vòng khoảng ba đến năm tiếng trước khi thi thể bị phát hiện. Nguyên nhân tử vong tương đồng với nạn nhân Nhiếp Du chết trước đó, qua đời sau khi máu bị rút cạn,

vết thương cũng là dạng bốn lỗ tròn nằm phía cổ trái“.

Cô cúi xuống, đi chuột. Cùng với động tác của cô, bức ảnh hiện lên màng hình được tập trung phóng đại, nhắm chuẩn vào bốn cái lỗ. Hình ảnh tiếp tục được thay đổi, bên cạnh xuất hiện vị trí vết thương phía cổ của Nhiếp Duy. Hai nạn nhân, nguyên nhân cái chết hoàn toàn tương đồng.

Diệp Nam Sinh đứng dậy, xua tay, “Đội pháp y đã đối chiếu rất nhiều đồ vật có khả năng trở thành hung khí, đều không có kết quả...’.

”Chẳng lẽ đúng là do ma cà rồng gây ra?” Phía dưới, một nhân viên cảnh sát phá lên cười, nhưng một giây sau đã câm nín ngay bởi câu nói của Đới Minh Phong, “Cho dù có đúng là ma cà rồng, chúng ta cũng phải bắt cho bằng được con ma này!’.

Người cảnh sát bị phê bình cúi gằm xuống, co rút người lại trong một khoảng bóng của chiếc máy chiếu.

Diệp Nam Sinh thì bật cười, “Cũng chẳng phải là ma cà rồng. Nếu tôi đoán không nhầm, đó có lẽ là một công cụ giết người có bốn răng cưa, một công cụ giết người kết hợp với bộ phận tạo áp lực chân không. Răng của nó rất sắc, một khi đâm xuyên vào động mạch, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ rút hết toàn bộ máu trong cơ thể...’.

Ánh mắt cô mơ màng. Dựa theo thứ hung khí giết người cô chưa từng thấy, chỉ miêu tả thông qua ấn tượng trong não bộ kia, phía dưới có mấy người đã vô thức sờ tay lên cổ mình.

’Bác sĩ Diệp, có thể đưa ra ý kiến nào mang tính chỉ đạo không?’ Người lên tiếng là Đới Minh Phong. Bây giờ anh ấy gọi Diệp Nam Sinh là bác sĩ Diệp, thái độ rất kính trọng.

Diệp Nam Sinh nhún vai: “Chỉ đạo thì không dám, phát hiện mới thì đúng là có”.

”Phương thức tử vong của Vạn Vi Vi và Nhiếp Duy có chút khác biệt. Bản thân, Nhiếp Duy đưa uống thuốc ngủ rồi bị giết chết. Còn Vạn Vi Vi trước lúc chết có phản kháng, có phản ứng thể sống, có lẽ trước khi chết cô ta và hung thủ đã có phản kháng. Hai là ngoại trừ vết thương trên cổ ra thì phần phía sau chéch bên phải trên đầu Vạn Vi Vi có chỗ bị rạn nứt xương, dưới

da xuất huyết. Đây là vết thương do một hung khí cùn gậy ra cũng chính vì vết thương này mới khiến Vạn Vi Vi mất đi khả năng chống cự, tiếp đó bị giết hại. Vì khi ấy cô ta đã ngất xỉu rồi.”

”Ừm..! Đới Minh Phong chìm vào suy tư. Lát sau, anh ấy lên tiếng: “Nhưng chỉ biết những điều này chưa thể giúp ngay được gì cho việc phá án“.

‘Có.” Cung Khắc ngồi ở hàng ghế sau im lặng này giờ. Lúc Diệp Nam Sinh Trình bày, anh có vẽ gì đó lên giấy, lời nói của Đới Minh Phong đã khiến anh đặt bút xuống.

”Phạm vi của hung thủ có thể được thu hẹp lại. Hần và Vạn Vi Vi rất thân thiết, nơ sinh sống cũng khá gần Lâm Thủy, chiều cao thử một mét 80 tới một mét 85, thông thuộc đường đi lối lại trong đại học Lâm Thủy. Rất có thể là giáo viên hoặc sinh viên các trường ở gần hoặc chính trong đại học Lâm Thủy...”

Cung khắc còn chưa dứt lời, một tiếng ồn vọng vào từ ngoài hành lang, có cảm giác càng lúc càng gần, dường như nhắm thẳng vào phía căn phòng này.

Đới Minh Phong đang chuẩn bị đứng dậy xem thì cánh cửa bị người ta đập mạnh.

Xuất hiện trước tiên là một người béo mập với mái tóc cắt ngắn ngắn.

Ánh mắt Diệp Nam Sinh men dần xuống chiếc thắt lưng hiệu Armani trên hông người đó rồi di chuyển lên chiếc sơ mi kẻ caro hiệu Burberry, cuối cùng dừng hẳn trên chiếc dây chuyền vàng thô kệch to bằng nửa ngón tay lủng lẳng trên chiếc cổ béo núc, sau đó cô âm thầm huýt sáo một tiếng. Hay cho một cặp đôi hoàn hảo.

Người béo đó rõ ràng không nghe thấy tiếng cảm thán trong nội tâm Diệp Nam Sinh, vì lúc này đây ông ta đang nổi giận đùng đùng, quát vào mặt cả đám cảnh sát ngồi trong phòng: “Ai phẫu thuật cho con gái cưng của tôi!“.

”Con gái cưng của ông là ai?” Phía dưới có một người cảnh sát đứng dậy, bực bội hỏi. Nói thật lòng, cảnh sát phá án cũng không dễ dàng như người dân vẫn suy nghĩ. Thu thập chứng cứ, điều tra xác minh, loại bỏ các đối

tượng tình nghi... Trong suốt quá trình ấy, họ cũng gặp phải đủ loại người. Có người hợp tác và đủ thứ thành phần thiếu tôn trọng. Nhưng họ là cảnh sát, một khi gặp phải những người cứng đầu cũng chỉ biết nhẫn nhịn.

Theo sau người đàn ông béo mập ấy chính là Họa Đồ, chen mãi mới lên lên được phía trước. Có lẽ vì phải tiếp đón ông ta, sắc mặt họa đồ cũng không vui cho lắm. Cô ấy lên tiếng giới thiệu: “Đội trưởng vị này là bố của Vạn Vi Vi”.

”Tôi là người giải phẫu chính, có vấn đề gì sao?” Diệp Nam Sinh nhường mảy, đi tới phía trước đám đông. Có lẽ bất kì người nào trong phòng cũng không ngờ được, bố của Vạn Vi Vi dám ra tay trong trụ sở công an thành phố.

”Mẹ kiếp con gái ông chết rồi mà còn dám động dao với nó!”

Khi cú đâm của ông ta hướng về phía mình, trong đầu Diệp Nam Sinh xuất hiện tình cảnh có một gương mặt tím bầm, sung vù và một đôi mắt thâm quầng giải phẫu trong phòng mổ xác. Nhưng dường như bất luận là cô hay người khác cũng đều không để cho cảnh tượng ấy xảy ra.

”Người khác” ấy là Cung Khắc.

Trong căn phòng thường ngày chuyên phụ trách tội phạm của Công an quận Bích Đông, Diệp Nam Sinh Xoa chiếc cầm bầm tím của Cung Khắc. Cô xoa rất cẩn thận, động tác cũng rất nhẹ nhàng.

Có lẽ vì chuyện mới xảy ra ban sáng, Cung Khắc có phần sốt ruột. Khi mười ngón tay nắm chặt lại rồi buông ra tới lần thứ mười, anh nghe thấy Diệp Nam Sinh nói: “Phải làm sao đây? 902 à, anh vốn đã không đẹp trai rồi, lần này vì em lại suýt nữa hủy hoại dung nhan...”.

Cung Khắc cảm thấy đầu mảy của mình đang giật liên hồi.

”Hay là em chịu chút thiệt thòi, để anh làm bạn trai của em nhé?” Diệp Nam Sinh ngừng lại, mắt long lanh nhìn Cung Khắc.

”có được hay không tì anh nói một câu đi. nếu thật sự không được, em sẽ nghĩ cách khác...”

-----oOo-----

Chương 24: Bất ngờ hạ màn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói thật, đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Nam Sinh hiểu thế nào là hồi hộp.

Hồi thi đại học, môn đầu cô trả lời được một nửa, rồi ngủ thẳng đến khi chuông hết giờ reo vang, nước dãi còn rớt ướt cả nửa bài thi nọ. Cứ như vậy, Diệp Nam Sinh bình thản thi hết các môn còn lại, vớt vát đổ vào ngôi trường nguyện vọng một.

Kì thi lấy chứng nhận pháp y, cô chạy lệch một dao nhưng lại vòng một đường bổ xung vào vị trí thiếu sót như chưa có chuyện gì xảy ra. Giám khảo lần đó vì sự bình tĩnh này nên đã đặc cách cho cô qua.

bà mục từng nói: Khi sinh con gái, chắt chắt bà đã quên nhét cái tể bào căng thẳng nhỏ xíu đó và đầu Diệp Nam Sinh rồi.

Nhưng Diệp Nam Sinh của bây giờ có thể khẳng định một trăm phần trăm với mẹ rằng: Bà Mục, con không hề thiếu cái linh kiện đó, mẹ nghe nhịp tim của con này!

Cô mím môi, tròn xoe mắt nhìn Cung Khắc. Cung Khắc không trốn tránh, cũng không đáp lại cái nhìn của cô.

Rất lâu sau, anh bỗng nhiên đứng bật dậy, im lặng đi ra phía cửa. Diệp Nam Sinh sốt sắng đuổi theo sau và hét: “Này, 902, dù gì em cũng là con gái, cũng là cộc đi tìm trâu, có được hay không cũng phải có lời chứ!”.

Cung khắc quả nhiên đã dừng lại. Anh quay đầu, vết bầm trên cằm bắt đầu chuyển tím. Cung Khắc chống một tay lên khung cửa, hỏi Diệp Nam Sinh phía sau lưng: “Nghĩ cách khác là nghĩ cách gì?”.

”Uống thuốc độc, cứa cổ, treo cổ, cách gì cũng được, tóm lại em thích anh rồi!” Khi tâm trạng sốt sắng, Diệp Nam Sinh cũng nói nhanh hơn. Tốc độ bắn như súng liên thanh khiến nét mặt Cung Khắc dịu xuống. Anh ho mấy

tiếng, “Hết như thổ phỉ...“.

Nhân duyên có lúc thật sự nghĩ tới chữ “duyên“. Nếu bảo Diệp Nam Sinh nói xem cô cảm thấy Cung Khắc tốt ở chỗ nào thì có lẽ ấp úng nửa ngày cô cũng chỉ có thể nói ra một câu ‘Đầu óc dễ dàng’. Nhưng đầu óc dễ dàng có ăn được không?

Nếu bạn hỏi Diệp Nam Sinh, cô quen Cung Khắc chưa lâu, rốt cuộc thích anh ấy từ thời điểm nào, rất có thể cô sẽ trả lời một câu: Lúc nào lên cơn co giật.

Nhưng như vậy thì đã sao? Cô cứ thích Cung Khắc đó.

”Thổ phỉ cũng được, chỉ cần anh đồng ý!”

”Tôi suy nghĩ đã...”

”Suy nghĩ bao lâu?”

”Không lâu”

”Không lâu là bao lâu?”

Cung Khắc cầm tay Diệp Nam Sinh lên: “Bà Mục nói em nhiều chuyện, bây giờ tôi đã được lĩnh giáo rồi“.

Bàn tay nhỏ được bọc trong bà tay lớn không được ấm áp đó, Diệp Nam Sinh cười mãn nguyện, các khuyết điểm khác của em... hoan nghênh anh từ từ lĩnh giáo!”

Khi trở về, phòng tiếp khách vốn không rộng lại có thêm mấy người. Nhìn những cảnh sát bụi bặm đứng một bên, tức đến thở không ra hơi là Cung Khắc biết hai người đang ngồi trên chiếc ghế trong góc với nét mặt bi thương kia có lẽ chính là bố mẹ của Nhiếp Duy - nạn nhân đầu tiên.

Cũng không khác những tài liệu có được trước đây cho lắm, bố mẹ của Nhiếp Duy là nông dân Trung Quốc truyền thống điển hình, từ những bộ quần áo trên người họ có thể thấy đó không phải là một gia đình khá giả. Trông bố Nhiếp Duy phải lớn hơn mẹ Nhiếp Duy nhiều tuổi. Ông ấy cũng phải ngoài sáu mươi rồi, gương mặt đầy nếp nhăn như đã chịu đủ những

chông chênh, trúc trắc của năm tháng cuộc đời. Đôi mắt ông ấy không to, vì những cảm xúc đau thương, trong mắt hiện lên một mảng đỏ quanh đục ngầu, có vẻ như đã khóc không ít.

So với người đàn ông, mẹ Nhiếp Duy lại bình thản một cách kỳ lạ. Có thể nhận ra, khi còn trẻ, có lẽ bà ấy là một người phụ nữ xinh đẹp. Đôi mày thanh mảnh, nhưng những nếp nhăn trên khóe mắt cũng đã tiết lộ tuổi tác.

Khi Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đi vào, người đàn ông giàu có đứng ngay trước cửa, rít xì gà liên tục. Khói thuốc vẫn vút khiến những người đi qua ho sặc sụa. Ông ta không nhìn về phía Diệp Nam Sinh, vì thế cô có muốn nói vài câu để ông ta chết sặc cũng không có khả năng. Cô bị Cung Khắc thẳng thừng lôi đi, “Tính khí em như vậy, đừng hòng bắt tôi lo lắng gì thêm”.

”Khỏi cần.” Diệp Nam Sinh trả lời nhanh gọn dứt khoát như đinh đóng cột, sau đó ngoan ngoãn cùng Cung Khắc đi vào trong phòng, không ngờ vừa vào cửa thì bất gặp ánh mắt căm phẫn của mẹ Nhiếp Duy.

”Trên đường gặp trận tuyết lớn, mất cả ngày trên tàu hỏa, bây giờ mới tới.” Người phụ trách đi đón bố mẹ Nhiếp Duy lên tiếng giải thích. Cung Khắc gật đầu, quay người nói với bố mẹ Nhiếp Duy: “Mặc dù biết hai bác vừa mới tới nhưng để phá án được nhanh chóng, để gột sạch oan ức cho Nhiếp Duy, cháu muốn hỏi hai bác vài vấn đề”.

Bố của Nhiếp Duy, Nhiếp Lão Lục nhây ra giây lát, dường như đang suy tư về lời nói của Cung Khắc rồi gật đầu.

Họ tiến hành lấy lời khai trong một phòng làm việc hướng về phía mặt trời, đó là căn phòng của trưởng khoa được Đới Minh Phong sắp xếp nhanh cho Cung Khắc. Gian phòng không lớn không nhỏ, có một bàn làm việc, trên bệ cửa sổ bày hai chậu cây xanh, một trong hai cây đang nở hoa. Đóa hoa tỏa mùi hương thoang thoảng, ít nhiều cũng xoa dịu cảm giác căng thẳng của cha mẹ Nhiếp Duy.

Sự sắp xếp này là Cung Khắc đặc biệt nói với Đới Minh phong.

Hai ông bà ngồi trên chiếc ghế sofa dài phía trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn nền gạch dưới chân. Chỉ có ông Nhiếp thi thoảng ngược mắt lên nhìn Cung Khắc phía đối diện. khi bị CUNG Khắc phát hiện động tác nhỏ của

mình, ông ấy lại cúi đầu ngay lập tức.

Cung Khắc không cố ý nhìn họ. Sức tập trung của anh dồn cả vào một mảnh giấy trên tay, mà câu chuyện cũng bắt đầu từ chính mảnh giấy ấy.

Đó là một bài văn được viết bằng bút chì, nét chữ non nớt của một đứa con nít. Đề bài là “Gia đình (ting)* của tôi”.

* Những chữ có phiên âm là những chữ cũng được viết bằng phiên âm trong bản tiếng Trung

”Gia đình (Ting) của tôi rất nghèo. Bố cày ruộng, mẹ giúp người ta thuê (zhu) quần áo. Bố không cho tôi tiền tiêu (0) vặt. Ông không có tiền, mẹ rất hung dữ. Khi tôi thi cử đạt thành tích (ij) không tốt, bà sẽ đánh tôi. Nhưng tôi yêu gia đình (ting) mình...”

Bài văn không dài, chưa tới hai trăm chữ nhưng phải tới hai mươi chữ được viết phiên âm, mười một chỗ viết sai. Cung Khắc đọc rất vất vả, khi đọc xong mới phát hiện ra hai người đối diện đều bật khóc. Mẹ của Nhiếp Duy đang len lén lau nước mắt, còn ông Nhiếp thì sụt sùi thành tiếng luôn.

”Đứa Con gái tôi nghiệp của tôi...“. Nhiếp Lão Lục nói.

Cung Khắc không biết an ủi người khác. Lúc này, ngoài việc cho họ thời gian để trút hết mọi nỗi buồn, anh không nghĩ ra cách nào khác. Cuối cùng cũng dứt cơn khóc.

Cung Khắc nói: “Để giúp đỡ việc phá án cháu muốn hỏi vài câu”.

Nhiếp Lão Lục lau nước mũi, gạt đầu.

”Mỗi năm tới dịp nghỉ đông, Nhiếp Duy đều về nhà đúng thời gian sao?”

”Đúng vậy!” Nhiếp Lão Lục gạt đầu, “Mùa hè gia đình nặng việc đồng áng, tới mùa đông, dịp năm mới, năm nào được nghỉ lễ con bé cũng về nhà...“. Nói tới đây, dường như ông ấy nhớ ra điều gì đó lại lắc đầu: “Hình như có năm con bé nghỉ hè chưa được mấy ngày đã quay về trường ngay, nói là phải ôn tập...”.

Dường như đang cố gắng nhớ lại những kỷ niệm đã nhòa dần, Nhiếp Lão

Lục ra sức vò đầu. Tựa hồ biết Cung Khắc muốn hỏi gì đó, bà Nhiếp bình tĩnh tiếp lời: “Hè năm thứ ba đại học, nó nói đã đăng ký một lớp Ngoại Ngữ nên phải quay lại trường sớm”.

”Lúc đó cô ấy có gì bất thường không?” Cung Khắc đứng dậy rót hai tách trà rồi đưa cho họ.

Bà Nhiếp đón lấy. Nước trà xanh ngắt khiến khuôn mặt bà trở nên mông lung, ngay cả ký ức cũng trở nên mờ nhạt, “Nếu muốn tìm ra điểm bất thường duy nhất thì chính là việc nó đã mua điện thoại di động. nhưng Tiêu Duy nói nó là thêm tiền mua được, nên tôi cũng không hỏi tỉ mỉ. Đồng chí cảnh sát, vậy có coi là bất thường không?”.

”Sau này về nhà còn đem theo di động không?”

’Năm nay về nhà thì không đem. Nó nói đánh mất rồi, tôi còn quở trách nó một hồi. Con bé đó làm việc rất cẩn thận, ít khi đánh rơi đồ đạc, ai ngờ vừa rơi lại mất cả thứ đồ lớn.” Ông Nhiếp kể xong mới chợt nhận thấy con gái không còn trên đời nữa, bỗng nhắm mắt lại vẻ hụt hẫng.

”Cô ấy có người bạn nào thân thiết mà hai ông bà được biết không?”
Dường như đang cố ý nhấn mạnh, Cung Khắc bổ xung thêm một câu, “Bạn giới tính nam”.

Hai vợ chồng họ ngậy ra động tác tiếp theo là cùng lắc đầu nguây nguây.

Xem ra chẳng hỏi được gì khác từ hai vợ chồng nhà họ Nhiếp. Cung Khắc trầm ngâm giây lát, cuối cùng vẫn hỏi điều băng khoăn trong lòng; “Có thể nói cho cháu biết quan hệ giữa Nhiếp Duy và Đại Văn Cường không?”.

Hai ông bà Nhiếp đã dùng khuôn mặt tái xanh chứng thực cho một suy đoán nào đó của Cung Khắc. Vạn Đại Cường và Nhiếp Duy không chỉ có quan hệ, Hơn nữa còn không hề rời hợ. Nếu ông ta không phải là người đã phát sinh quan hệ với Nhiếp Duy thì cũng chính là người đã sinh ra cô ấy. Nhưng bất luận là tình huống nào trong hai tình huống ấy thì ông ta cũng không bằng cảm thú.

Buổi chiều, anh ngồi trong một căn phòng sáng sủa, nhìn tập hồ sơ trải đầy trên mặt bàn. Diệp Nam Sinh ngồi cách anh không xa, đeo một đôi găng tay, cầm cuốn y dược bệnh lý học. Đó là cuốn sách cô mượn từ khoa Vật

chứng, chủ nhân của nó chính là Nhiếp Duy.

Cung Khắc lật một trang, cuối cùng thở dài ngẩng đầu lên, “Diệp Nam Sinh, hỏi em một vấn đề. Vật chứng rốt cuộc là ở trên tay em hay là ở trên mặt tôi, hay tồn tại trong khoảng cách từ sách tới mặt, mà một phút em nhìn tôi những mười lần.”

”À...” Phản ứng của Diệp Nam Sinh rất điển nhiên, “Đằng nào cũng bị phát hiện rồi, thì nhìn thêm mấy cái”.

Yêu là phải công khai bạo dạn.

Phản ứng của Diệp Nam Sinh khiến Cung Khắc hiểu ra được điều gì đó. Anh hỏi: “Có phải có bạn trai con gái điều như vậy không, lúc nào cũng muốn nhìn thấy người kia?”.

”Đương nhiên, em tốn bao nhiêu công sức để thông suốt cái đầu ngoan cố của anh, không thể để người khacschieems của hời được.”

”Tôi nghĩ tôi biết phải làm sao để tìm ra người bạn trai thân bị của Nhiếp Duy rồi. Trục giác nói với tôi rằng, vụ án này và người bạn trai của Nhiếp Duy chắc chắn có liên quan!”

Trục giác cũng nói với Diệp Nam Sinh rằng cô đã tìm được một người bạn trai chẳng có tý lằng mạn gì cả! cô ngầm lờm nguýt, cảm thán con đường cách mạng còn dài dằng dặc.

Nhưng trên đời luôn có rất nhiều bất ngờ nhảy vọt ra đập tan những thứ người ta vốn cho là lẽ đương nhiên. Ngày thứ ba sau khi Vạn Vi Vi qua đời, trường đại học quận Bích Đông xuất hiện người thứ ba mất mạng. Nhưng dường như có chút khác biệt so với dự đoán đáng sợ của mọi người, nạn nhân thứ ba qua đời không phải vì lời nguyền của ma cà rồng gì đó.

Người chết là Chung Ngôn, lớp trưởng, sinh viên năm ba trường đại học Y Lâm Thủy. Khi bị phát hiện, cậu ta nằm ngay trên nền phòng ký túc xá của mình cổ bị quấn mấy vòng thắt lưng da ngoằn ngoèo gấp khúc, trước mắt xác định tử vong do chết ngạt.

Các đồng nghiệp đang vây quanh nạn nhân chụp ảnh lấy bằng chứng, Diệp

Nam Sinh đi tới bên cạnh giá sách, cách thi thể vài bước, dùng kẹp gấp một mảnh giấy đặt phẳng lên trên bàn. Trên mảnh giấy viết vài dòng chữ, nét chữ có phần lộn xộn nhưng không ảnh hưởng tới việc phân biệt nội dung.

Bên trên viết: Tôi hận Nhiếp Duy càng hận Vạn Vi Vi, nên tôi đã giết họ. Tôi muốn giết hết tất cả đám bọn họ. Nhưng cảnh sát quá nghiêm ngặt, tôi không thể ra tay, tôi mệt rồi...

Chung Ngôn là hung thủ ư?

Chập tối vẫn trong căn phòng đặt xác điều kiện ánh sáng tù mù, Diệp Nam Sinh đeo xong găng tay y tế. Sau khi kiểm tra hoàn tất môi và răng của nạn nhân đều không có vết thương, cô cầm dao phẫu thuật lên. Đường dao đầu tiên bắt đầu hạ xuống từ phía sau tai trái, một đường rạch thẳng xuống dưới. Ban đầu, con dao phẫu thuật phát ra những tiếng sột soạt như xé lớp giấy cứng. Trong một căn phòng u tối, âm thanh này rất rợn người. Nhưng cảnh sát nghi hình là một người mới tốt nghiệp Học viện Cảnh sát. Cậu ta cầm máy quay cũng run rẩy. Cung Khắc không chịu nổi nữa thẳng thừng đón lấy máy quay, để cậu ta qua bên cạnh nghĩ ngơi.

Diệp Nam Sinh dùng máy móc, dễ dàng lấy được xương sọ xuống. Giống hệt như dự đoán, phía dương màng não cứng có thể nhìn thấy một diện tích lớn đã bị sưng huyết. Trước khi xuống dao cô tự lẩm bẩm một câu: “Răng môi hoàn chỉnh, phần cổ ngoài một vết hằn do thắt lưng gây ra thì không còn phản ứng thể sống nào khác. Nếu phía dưới đầu cũng không có tổn thương thì về cơ bản có thể phán đoán nguyên nhân tử vong là chết ngạt do thắt lưng”.

Khi xuống dao, máu bắn thẳng lên mặt Diệp Nam Sinh.

Kết quả, đã kết thúc giải phẫu mà không phát hiện gì bất thường, Diệp Nam Sinh liền viết mấy chữ “Tự sát” lên báo cáo khám nghiệm tử thi. Ngoài ra theo kết quả đối chiếu nét chữ của khoa giám định thì “di thư” ủa Chung Ngôn là thật. Thêm nữa còn có lời khai làm chứng từ các bạn học của cậu ta, chứng minh Chung Ngôn trước khi chết đã từng nhờ Nhiếp Duy gửi cho Vạn Vi Vi một bức thư tình. Sau khi Vạn Vi Vi từ chối, anh ta còn từng vì chuyện này mà bị Vạn Vi Vi làm bẽ mawth trong buổi tụ tập bạn bè. Nhất thời mọi chứng cứ đều muốn nói lên một câu: Chung Ngôn chính là hung thủ.

Nhưng rõ ràng Cung Khắc không cho là thế. Vậy mà, đúng vào lúc anh đang xoay vòng trong căn phòng chật hẹp như một con thú đang cố chống cự thì Đới Minh Phong giận dữ và khó xử, mang tới một thông tin: Mệnh lệnh tới từ cấp trên - vụ án này kết thúc từ đây.

Cung Khắc tức giận, Diệp Nam Sinh lần đầu tiên chứng kiến cảnh ấy.

Khi giận dữ đầu mày anh nhú chặt lại, đôi mắt đỏ sọng, tay cuộn lại rất chặt rồi vung lung tung: “Hung khí còn chưa tìm thấy, chỉ dựa vào một bức di thư đơn giản là qua quyết kết án. Họ không sợ lại có án mạng nữa sao!”

”Nghe nói đây là kết quả sau những hoạt động quan hệ của Vạn Đại Cường. Sợ lại xảy ra chuyện, ông ta bỏ tiền cho mấy người chưa gặp chuyện ra nước ngoài du lịch rồi.” Hạ Đồ cũng rất phẫn nộ.

Cung Khắc lạnh lùng nhìn về phía xa xăm. Ngoài cửa sổ, tuyết trắng trang hoàng cho thành phố một màu sạch sẽ không tỳ vết, “Tôi thật sự không biết, tới lúc nào thì chính nghĩa ra điều kiện đây“.

Chiếc điện thoại trong túi quần vang lên tiếng chuông giục giã gấp gáp. Cung Khắc nhận máy. Đầu kia là một tiếng người yếu ớt như tiếng một linh hồn: “Haizz...”

Tựa như một tiếng thở dài...

-----oOo-----

Chương 25: Sinh mạng mới trong tang lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: kieutrang1507

Còn nhớ lần đầu tiên bạn trai hẹn hò cùng bạn là chuyện khi nào không? Khi ấy anh ta hẹn hò bạn thông qua phương thức nào? Điện thoại? Wechat? Hay là gặp mặt trực tiếp?

Trưởng thành rồi liệu bạn có còn nhớ được những cảm xúc, giọng điệu của anh ta khi ấy?

Cả bạn nữa? Phải chăng là phần khích nhẩy nhót, con tim rất lâu không thể bình ổn được những nhịp đập điên cuồng?

Tóm lại, Diệp Nam Sinh e là cả đời này cũng không thể quên được dáng vẻ của Cung Khắc trong lần đầu tiên hẹn cô. Mặt chắc đỏ hơn ngày thường, chỉ lập đi lập lại động tác kéo cổ áo, để lộ ra xương hõm vai gầy nhẳng bên trong. Anh có vẻ hoang mang bất an.

“Tôi có việc phải bay tới huyện Lâm một chuyến, cùng đi nhé?”

“Chỉ có hai chúng ta?”

Cung Khắc gật đầu.

“Không phải là phá án? Đội trưởng Đới cũng không đi?”

Cung Khắc lại gật đầu.

“Đi!” Diệp Nam Sinh cười tít mắt, lớn tiếng đáp lại. Nụ cười này cũng chỉ dừng lại giây lát khi được biết nội dung cuộc hẹn hò mà Cung Khắc sắp xếp rồi lại tiếp tục rạng rỡ thêm.

Bà Mục nói, khi chọn bạn trai, không nhất định phải chọn người có tướng mạo tuấn tú, cũng không nhất định phải chọn người qua giỏi giang. Điểm quan trọng nhất khi chọn một người đàn ông là anh ta có để tâm tới bạn hay không.

Thế nên lần đầu tiên Cung Khắc hẹn Diệp Nam Sinh cùng tới tham dự một tang lễ, Diệp Nam Sinh cảm thấy, đối với cô thật sự rất “mới mẻ”!.

Máy bay hạ cánh xuống một thành phố biển phía Nam Trung Quốc, giữa một dải nắng dài rực rỡ - Tĩnh Hải.

Trước khi xuống máy bay, cơ trưởng thông qua loa phát thanh, nhắc nhở hành khách rằng nhiệt độ của Tĩnh Hải vào khoảng 23 tới 25 độ C. Lúc ấy Diệp Nam Sinh đã ngây ra.

“902, nơi đây là đâu mà nóng vậy?” Đồ cô mặc trên người và mang theo trong hành lý đều là quần áo mùa đông. Nhìn kiểu ăn mặc này, không biết là cô tới dự tang lễ hay bị tang lễ vây kín nữa!

Cung Khắc há hốc miệng thành hình chữ O: “Xin lỗi, quên nói với em”.

Vậy phải làm sao... Ăn mặc thế này đi tham dự tang lễ cùng Cung Khắc sẽ khiến anh mất mặt lắm.

“Em vẫn nên ở trong khách sạn đợi anh là hơn...” Diệp Nam Sinh ử dợt lên tiếng, bất thành linh trước mặt có thêm một chiếc túi. Cung Khắc kéo ra nhìn vào trong, “Size của em mặc cái này là vừa”.

Anh gãi gãi mũi như bị dị ứng, “Mua trong lúc đợi máy bay đấy. Lần đầu tiên tôi mua đồ con gái, không biết em có thích kiểu dáng này không?”.

Diệp Nam Sinh cúi đầu xoa lớp vải màu đen. Có thứ gì nóng hổi tích dần trong lồng ngực, muốn ra lại không được.

Phải rất lâu về sau, Diệp Nam Sinh vẫn không nói với Cung Khắc rằng bộ quần áo đó vốn là thứ sống ngoài phạm vi thẩm mỹ của cô, Cô cũng không nói với anh rằng, bộ đồ đó ở trong mắt cô xấu xí như cặn bã, vậy mà lại được trân trọng cất giữ rất lâu.

Cung Khắc nói, đó là tang lễ một người bạn cũ của anh. Sau khi tới nơi, Diệp Nam Sinh mới biết, người bạn cũ này lại là cô giáo cũ của Cung Khắc, còn là một người da đen. Tên của bà ấy là Danielle Lanston, một học giả dấu vết lừng danh, sống gần ba mươi năm ở Trung Quốc, qua đời vì căn bệnh ung thư vú, hưởng thọ năm mươi năm tuổi.

Tang lễ được cử hành tại bờ biển Tĩnh Hải, trên một chiếc du thuyền cỡ lớn đang rẽ sóng, dừng giữa mặt biển xanh ngắt mênh mông.

Diệp Nam Sinh không say sóng, nhưng cũng chọn đứng tách hẳn khỏi đám đông. Tro cốt của Danielle được một người đàn ông da vàng tung lên rồi rải xuống biển lớn. Cung Khắc nói đó là chồng của Danielle, gặp và quen biết bà ấy trong một trường đại học, cùng trở thành học giả.

Chính ông ấy gọi điện cho Cung Khắc. Ông ấy đã có tuổi, cổ họng không khỏe, phát âm không rõ ràng lắm. Lúc này đây, ông ấy vừa rải tro xuống

biển vừa ngâm nga một khúc ca du dương.

Diệp Nam Sinh nghe không hiểu. Cung Khắc giải thích rằng đó là bài hát ông ấy từng hát cho vợ mình nghe, làm bài hát hẹn ước. Tháng năm có thể mang đi tuổi xuân và một chất giọng êm ái, chỉ có tình yêu là không hề thay đổi.

Tang lễ diễn ra rất nhanh gọn, không có nước mắt và dường như cũng không thấy quá nhiều thương đau. Theo như yêu cầu cuối cùng của Danielle trước lúc lìa xa, bạn bè và học sinh của bà ấy sẽ nhận xét một câu về bà ấy như lời tiễn biệt.

Tới lượt Cung Khắc. Anh dường như chưa chuẩn bị trước, nghiêng đầu. Diệp Nam Sinh thấy anh suy nghĩ rất lâu, sau đó hít sâu một hơi, cất lời, “Cô rất nghiêm khắc, rất chuyên nghiệp”.

Thế là hết.

Khi tàu quay trở lại, Diệp Nam Sinh cười thầm Cung Khắc, “Cô giáo của anh mà biết anh chỉ đánh giá cô ấy bằng hai chữ liệu có tức quá mà sống đây không?”.

“Không đâu.” Người nói câu ấy chính là chồng của Danielle – chẳng biết đã đi tới sau lưng họ từ lúc nào. Gương mặt đó đã nhăn nheo, chất giọng u buồn như một phát thanh viên có tuổi người Trung Quốc. Ông ấy không cao, kiễng chân lên mới tới vai Cung Khắc. Ông ấy vỗ vỗ vai anh, rồi nhìn sang Diệp Nam Sinh đứng bên cạnh, “Jason, nếu Danielle biết con có giới tính bình thường, cô ấy sẽ rất vui”.

Cung Khắc âm thầm nhìn lên trời nói một câu: Cô giáo à, cô có thể nhàn cư vì bất thiện hơn chút nữa không?

Có lẽ đã sắp bước vào cái tuổi nghe theo số trời, ông lão không đau buồn quá nhiều. Sau khi lo xong mọi chuyện hậu sự, ông ấy đề nghị được đưa Cung Khắc ra sân bay, anh không từ chối.

Ông ấy lái một chiếc Buick đã có thâm niên, có thể nhận ra người dùng xe rất cẩn thận, ngoài mấy vết xước nhỏ tí thì chiếc xe gần như hoàn hảo. Ông ấy đợi Diệp Nam Sinh và Cung Khắc ngồi vững, thắt chặt dây an toàn rồi vô thức kêu lên một tiếng: “Danielle, ngồi chắc nhé, đi đây”.

Một câu nói vô thức của ông làm dâng lên chút đau thương vô cớ. Chiếc xe đi xa hàng ngàn mét vẫn không ai nói gì.

Tịnh Hải là một thành phố du lịch. Con đường từ trung tâm ra tới sân bay không có nhiều nhà cao tầng, bên đường đa phần là những đồng ruộng bát ngát hút tầm mắt. Tịnh Hải có rất nhiều nông dân, lúc này đang vào vụ đông xuân. Xe đi được nửa đường, chẳng biết xảy ra sự cố gì mà bỗng nhiên tắt máy.

Ông đỗ xe bên vệ đường, xuống dưới kiểm tra. Cung Khắc cũng xuống giúp đỡ.

Diệp Nam Sinh không hiểu gì về máy móc, bèn xuống xe hướng tầm mắt về phía xa. Bầu trời Tịnh Hải xanh ngắt một màu như thủy tinh, ngay cả những dãy mây du dương trên kia cũng tựa như trong suốt. Chốc chốc lại có cánh hải âu bay vào từ tầng mây này rồi lao ra từ tầng mây kia.

Tâm trạng của Diệp Nam Sinh rất tốt, cô mở rộng hai cánh tay để hít thở. Bỗng nhiên cô dừng tay lại, gọi Cung Khắc: “902, anh nghe đi!”.

Gió tĩnh lặng, không có gì cả. Diệp Nam Sinh chờ ra một lúc lâu để lắng nghe mà chẳng có gì. Lẽ nào là nghe nhầm?

Đúng vào lúc này, tiếng khóc non nớt của một đứa trẻ vọng vào tai. Cô nghe rất rõ, đến từ một đồng bùn đất đen xì dưới con đường trước mặt.

Chỉ nhìn qua hiện trường, Cung Khắc đã trầm giọng nói một câu, “Diệp Nam Sinh, báo án”.

Diệp Nam Sinh gật đầu, nhanh chóng rút di động ra. Người duy nhất chưa hiểu gì tại đây hình như chỉ có mình ông lão, “Chưa biết chừng là người làm ruộng nào đó để quên con ở đây, sao đã báo án rồi?”.

Diệp Nam Sinh đang liên lạc với cảnh sát, Cung Khắc thì lấy di động ra chụp mấy bức trên bãi bùn. Anh lắc đầu, “Không phải vứt bỏ, là mưu sát”.

Còn về đối tượng mưu sát thì chính là đứa trẻ được quán chôn nửa người, đã chìm xuống vũng bùn, tiếng khóc càng lúc càng yếu ớt.

Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc xe rú còi cảnh sát có mặt, muộn hai phút so với xe cấp cứu. Bỗng chốc, một vùng hoang vu ban nãy còn vắng lặng bỗng được lấp đầy bởi hai chiếc xe đột ngột xuất hiện. Đầu xe cảnh sát hình thành một góc tam giác đối đầu với đuôi xe cấp cứu. Có hai người trên xe nhảy xuống, cả hai đều không cao, một béo một gầy, đều mặc cảnh phục.

Người béo mập bước chân thoăn thoắt, mới đi vài bước đã dính đầy bùn đất, đến trước mặt Cung Khắc giờ đang quan sát các nhân viên cấp cứu cho đứa bé, “Hai người báo cảnh sát phải không?”.

“Đúng là chúng tôi, có chuyện gì sao?” Người trả lời là Diệp Nam Sinh. Nhận ra người cảnh sát đó có thái độ xem thường, Diệp Nam Sinh cũng không thiện chí.

“Đây chính là nơi phát hiện ra đứa trẻ ư?” Vị cảnh sát béo hếch chân giẫm xuống vũng bùn nông sâu không đều. Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, anh ta vừa cúi đầu vừa ghi chép vào sổ vừa nói với người gầy phía sau: “Có thể là vụ án bỏ con, không loại trừ là lừa gạt buôn người. Hiện trường đã bị mấy người này phá hỏng rồi, đưa tất cả họ về đồn kiểm tra”.

Diệp Nam Sinh cực kỳ bức bối, loại người gì đây! Nhưng cô còn chưa kịp bùng nổ, Cung Khắc đã đưa một thứ cho người cảnh sát béo.

“Đây là bức ảnh chụp trước khi chúng tôi cứu đứa bé.” Cung Khắc đưa chiếc di động ban nãy dùng để chụp ảnh. Di động chụp rất nét, thông qua đó có thể nhìn thấy rõ ngoài chỗ đứa trẻ bị lún, bề mặt bùn lầy không có bất kỳ dấu hiệu nào bị giẫm đạp qua.

“Chiều dài cánh tay của một người bình thường không thể đặt đứa trẻ vào vị trí đó.”

“Vậy lẽ nào đứa trẻ từ trên trời rơi xuống?” Người cảnh sát gầy sát lại gần máy ảnh, hỏi với vẻ khó hiểu.

Cung Khắc gật đầu, “Đúng là từ trên trời rơi xuống”.

Theo hướng tay anh chỉ, mọi người ngẩng đầu lên, nhìn lên con đường quốc lộ trên cao cách mặt đất khoảng hơn mười mét. Vị cảnh sát béo khó kiểm soát, nói một câu: “Chao ôi, cao như vậy, chẳng phải chết chắc sao”.

“Thế nên, đây có lẽ là một vụ mưu sát.” Cung Khắc đưa ra một kết luận chắc như đóng cột.

Nếu không phải cuối cùng có chồng của Danielle bước lên chứng minh thân phận của Cung Khắc, có lẽ hai vị cảnh sát kia vẫn còn phân vân một lúc nữa. Khi cái tên của Cung Khắc được trưng ra, người cảnh sát gầy lập tức phục ngay.

“Thầy Cung, trước đây đội trưởng của bọn em từng kể về thầy. Khả năng của thầy khỏi phải nói. Hai bọn em không có sở trường điều tra hình sự lắm, phải làm sao, xin thầy chỉ thị được không ạ?”

Diệp Nam Sinh đứng bên cười trộm. Thái độ của hai người này xoay chuyển nhanh thật, vẻ oai phong lúc nãy đâu mất rồi?

Nếu là cô có lẽ còn vênh váo thêm một lúc nữa, nhưng Cung Khắc thì không. Anh ngẩng mặt lên nhìn chiếc cầu vượt trên đỉnh đầu, “Tìm chiếc xe gần nhất đi qua trạm thu phí đó trong vòng hai tiếng đồng hồ....”.

“Ôi trời, thầy Cung. Một tiếng cũng phải có hơn 2000 xe đi qua khu vực này. Lại còn hai tiếng ư!” Người cảnh sát béo trượt lè lưỡi xen ngang.

Cung Khắc chỉ lạnh nhạt nhìn cậu ta rồi tiếp tục nói: “Chọn chiếc xe có biển số thành phố này”.

Thế là phạm vi lựa chọn đã lập tức được thu hẹp lại không ít.

Người cảnh sát béo lái xe đi.

Biết là sẽ muộn chuyến bay, Diệp Nam Sinh gọi thẳng ra sân bay để đổi chuyến, sau đó cùng cảnh sát tới đồn công an một quận nào đó ở Tĩnh Hải.

Kết quả, sau một tiếng đồng hồ vòng vèo, tổng cộng có sáu người phù hợp với điều kiện. Mà theo như Cung Khắc nói, có hai người trong nhà gần đây có trẻ con mới sinh, nhưng con của họ đều yên ổn trong bệnh viện.

“Thầy Cung, có phải nhầm phương hướng không?” Phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự vừa nhận được tin vội tới nơi lên tiếng.

Cung Khắc cầm sổ, chỉ tay lên bàn: “Một trong hai nhà đẻ sinh đôi?”.

“Vâng.” Người cảnh sát béo gật đầu.

“Có thể bắt người rồi, hung thủ chính là chồng của nhà còn lại.” Cung Khắc đập bàn.

Không ngờ thật sự Cung Khắc đã nói chuẩn. Khi cảnh sát tới bệnh viện, người vợ của nhà đó đang gào khóc với chồng, âm ỉ rằng đây không phải con mình. Khi người chồng phần nộ nói một câu: “Đừng tưởng tôi không biết đó là tạp chủng cô sinh cùng ai. Nói cho cô biết, đứa con hoang đó đã bị tôi ném chết rồi! Đây chính là con của tôi!”.

Cảnh sát lấy lý do hợp tác phá án, đưa kẻ tình nghi họ Lý về đồn công an. Khi có người tận mắt nhìn thấy hắn từng đỗ xe trên đoạn đường xảy ra vụ án, lại còn tìm thấy bằng chứng thuyết phục là dấu vân tay của hắn trên người đứa trẻ, tên họ Lý đã nhận tội.

Thực tế là, khi vừa mới kết hôn, họ Lý đã có tình nhân, đồng thời chốt dạ nên cũng luôn hoài nghi vợ không chung thủy với mình. Sau khi cả người tình và vợ cùng có con, hắn đã nghĩ ra kế Ly miêu tráo Thái tử.

Khi Cung Khắc đứng đợi máy bay ở sân bay thì nhận được một tin nhắn từ một đồng nghiệp ở Công an thành phố Tĩnh Hải: Vợ của họ Lý đã làm giám định AND khi đưa trẻ vừa chào đời, đó chính là con hắn.

Báo cáo đó được đặt ngay trước mặt hắn.

“Cung Khắc, làm sao anh biết tên họ Lý đó là hung thủ, không được phép nói với em là anh đoán!” Diệp Nam Sinh uy hiếp.

“Trẻ mới sinh thông thường từ nửa tiếng tới một tiếng sẽ khóc đòi sữa, nếu nào bị chấn rung sẽ kéo dài thời gian này. Căn cứ theo mức độ cô đọng của bùn đất, đứa trẻ đã bị vứt một khoảng thời gian. Nó còn nhỏ, sẽ khóc, mang đi xa vứt sẽ có rủi ro, khi ấy xác định được phạm vi nghi phạm. Kết luận cuối cùng là vì họ Lý thuận tay trái.”

“Vì sao chứ?” Diệp Nam Sinh truy hỏi bằng ánh mắt.

“Cổ của đứa bé hơi nghiêng sang trái, nếu nằm bình thường sẽ không có

kết quả này, nguyên nhân duy nhất chính là có người thường xuyên dùng tay trái bế nó.” Cung Khắc nhớ lại lần đầu tiên bế Đông Đông vào lòng, cổ nó cũng nghiêng sang trái. Người trước đây bế nó, có lẽ cũng thuận tay trái.

Diệp Nam Sinh giờ ngón cái lên, nhưng ngay sau đó lại ỉu rĩ, “Đứa trẻ đó khi lớn lên mà biết được bố nó từng muốn giết chết nó, chẳng biết liệu có ảnh hưởng tới thế giới quan của nó hay không”.

“Anh đã cứu được đứa trẻ đó, người nhà nó nên để anh đặt tên cho con bé!”

Cung Khắc không thể không thừa nhận cô bạn gái này của mình tư duy nhạy vọt không bình thường.

“902, nếu muốn anh đặt, anh sẽ đặt tên gì?”

“Lai Phúc.”

....

Diệp Nam Sinh nhìn chăm chăm vào một Cung Khắc đang rất nghiêm túc, trầm nghĩ: Anh có dám đặt thẳng tên là “Vượng Tài” không!

Bỗng nhiên, hai người từ gần đó đi tới thu hút sự chú ý của Cung Khắc, cô giật giật tay áo anh, “902, mau nhìn kia!”.

-----oOo-----

Chương 26: Trương phình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ khoảng hơn một tháng không gặp một người, diện mạo và tâm thế khác biệt lớn thế nào, Diệp Nam Sinh không biết.

Nhưng lúc này, có một điểm duy nhất mà cô biết là so với hồi xảy ra vụ án chặt xác, Chu Hằng của hiện tại rõ ràng trông trẻ trung và phơi phơi hơn nhiều.

Chu Hằng lúc ấy đang khoác tay một cô gái trẻ đứng phía sau quầy bar trong một quán cà phê kiểu mở tại sân bay gọi chút đồ. Cô gái ấy thấp hơn Chu Hằng một chút, vóc dáng không phải kiểu thon gầy cũng không phải kiểu đầy đà. Thứ duy nhất khiến Diệp Nam Sinh hứng thú là cái bụng nhỏ rõ ràng đang phập phồng lên xuống với tần suất nhiều hơn.

Cô hỏi Cung Khắc: “902, chẳng lẽ anh đã sớm biết chuyện Chu Hằng không phải bạn trai của Quan Lệ ư?”.

“Ừm.” Cung Khắc đáp trả lại một tiếng, tiếp tục cúi đầu đọc quyển sách trong tay. Diệp Nam Sinh không chịu thôi: “Làm sao anh biết?”.

“Nói với em thì tôi có lợi gì?”

Cung Khắc hóa ra cũng biết đùa, điểm này khiến Diệp Nam Sinh bất ngờ. Cô cười hì hì: “Nói với em thì bản cô nương có thể tặng anh một nụ hôn”.

Gương mặt vốn đã cứng đờ của Cung Khắc lại càng đờ ra. Anh cúi đầu, lẩm bẩm một câu rồi nói: “Ngày hôm qua, chiếc nhẫn nằm trên ngón áp út của Quan Lệ không đúng vị trí, rõ ràng là mới đeo vào. Mà trên tay Chu Hằng lại không có nhẫn”.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út bàn tay trái đại diện cho việc đã đính hôn. Người đàn ông không đeo, người phụ nữ lại đeo qua quýt lấy lệ, rõ ràng cả hai đều không phải tình yêu thực sự của đối phương.

Người con gái đang khoác tay Chu Hằng đi về phía họ đây có lẽ mới thật sự là người yêu đích thực của anh ta.

“Anh Cung, trùng hợp thật.” Nét mặt của Chu Hằng vẫn tự nhiên như thế, nụ cười vẫn nhẹ nhàng như gió thoảng.

“Tân hôn vui vẻ.” Cung Khắc bắt tay với Chu Hằng. Khi rút tay về anh quay mặt nói với cô gái kia: “Việc ông chú của các cô khó tính có liên quan tới chuyện con ông ấy bị ốm. Tôi nghĩ khi nào cô kết thúc kỳ nghỉ lễ, mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi. Thế nên không cần suy nghĩ tới chuyện nghỉ việc.”

Cô gái tỏ vẻ kinh ngạc, “Làm sao anh biết...”.

Chu Hằng vỗ vỗ vào mu bàn tay cô gái, an ủi: “Anh Cung đây là chuyên gia tâm lý học. Anh ấy nhìn người rất chuẩn xác, vì vậy bây giờ em yên tâm dưỡng thai rồi chứ”.

Cô gái gật đầu. Sau đó họ tạm biệt nhau, Diệp Nam Sinh nhìn chăm chăm theo bóng lưng Chu Hằng khuất dần, “Gã Chu Hằng này cũng chẳng đứng đắn gì, khi trước chẳng phải rõ ràng đã lấy Quan lệ ra làm lá chắn sao?”.

“Đúng rồi, Cung Khắc, làm sao anh nhìn ra chuyện ông chủ của vợ Chu Hằng?” Diệp Nam Sinh lắc lắc cánh tay anh, biết anh lại chuẩn bị ra điều kiện nên cô nói trước, “Nói cho em biết đi mà, em tặng hai nư hôn”.

“Dù em cưỡng hôn một lần hay hai lần, người được lợi hình như toàn là em mà, Diệp Nam Sinh.” Thành công nhìn thấy một Diệp Nam Sinh nháy nhót trong phòng đợi máy bay, ánh mắt Cung Khắc dịu dàng hơn nhiều.

Có lẽ cuộc sống trước đây đúng là quá bình lặng. Được như hiện tại cũng không tồi.

Từ Tịnh Hải trở về Lâm Thủy là cảm giác bước từ mùa hạ rực rỡ vào mùa đông khắc nghiệt.

Con người luôn là loài động vật dễ quên. Càng về cuối năm, ba sinh mạng đã qua đời vào tháng 11 ấy dần dần bị mọi người vùi xuống đất, quên hẳn lớp đất đen trộn lẫn tuyết ngay dưới chân mình.

Một tháng nữa thôi là năm mới, Đới Minh Phong và Hạ Đồ không thể ở lại Lâm Thủy nữa. Nửa tháng trước, họ đã bị Công an tỉnh triệu tập rồi cử tới tham gia vào việc phá những vụ án còn đang dang dở trong năm đó ở khắp các tỉnh. Tên thường gọi của nhiệm vụ này là giám sát chỉ đạo.

“Nhưng bố ơi, vụ án của hai chị bị hút máu còn chưa phá mà. Chú Đới và cô Hạ sao có thể trở về?”

Buổi trưa ở Lâm Thủy, sau một trận tuyết, cánh cửa mở một nửa kêu cọt kẹt phả sương trắng vào trong phòng, đó là hiệu quả của việc không khí nóng lạnh giao nhau. Đông Đông đọc được một nửa cuốn truyện tranh, ngẩng đầu lên hỏi Cung Khắc.

Giọng Diệp Nam Sinh từ trong bếp vọng ra, “Đông Đông, chẳng phải nói vụ án đã được phá sao, con đừng tung tin đồn nhảm”.

Khẩu khí khiêu khích biểu lộ rõ ràng trong lời nói của Diệp Nam Sinh.

Đông Đông bấu môi, từ dưới đất bò thẳng lên chân Cung Khắc. Cung Khắc ngồi trên sofa, hôm nay anh mặc một chiếc áo cổ tim kẻ caro nhạt màu cùng một chiếc sơ mi màu xanh chìm. Sự kết hợp đậm nhạt này xuất phát từ ý tưởng của Diệp Nam Sinh.

Diệp Nam Sinh là vậy, thẩm mỹ vượt xa nghệ thuật nấu nướng.

Một tiếng choang từ cửa bếp vọng ra, Đông Đông cảm thán lắc lắc đầu, “Bố, con thích chị làm bạn gái của bố, chỉ có một điểm không ổn là quá lãng phí bát đĩa”.

Nhưng ngay sau đó con bé lại nhớ tới vấn đề ban nãy, “Bố ơi, bố trả lời con đi”.

“Vậy vì sao con lại cảm thấy Chung Ngôn không phải hung thủ?” Cung Khắc tháo kính ra, một tay kéo Đông Đông đang không ngừng bò lên người mình ngồi thẳng lên chân anh. Đông Đông nghiêng đầu, “Trên sách nói, sát thủ biến thái luôn có thói quen làm việc theo quán tính, bố hai nói một khi quán tính làm việc bắt đầu sẽ không ngừng lại được. Giống như Đông Đông chạy bộ bỗng nhiên ngừng lại trừ khi ngã lộn cổ....”.

Nhớ lại cú ngã trước đây, Đông Đông xoa xoa mặt, “Người nhát gan không dám giết người, kẻ dám giết người chẳng ai nhát gan”.

Dáng vẻ non nớt của con bé khiến Cung Khắc trầm tư. Lát sau, anh xoa đầu Đông Đông, “Sách gì nói vậy?”.

Đông Đông giữ chặt tay bố, mượn lực rướn nửa người xuống đất cầm cuốn truyện tranh lên.

Hóa ra cuốn truyện tranh nước ngoài, tiêu đề viết Sherlock Holmes. Cung Khắc lật mở một trang, là một vụ án rất nổi tiếng của vị thám tử này: A study in Scarlet – Nghiên cứu nét chữ máu.

Phía trên dòng chữ tiếng anh có một dòng chữ viết tay khác. Là dòng Quan

Sở dĩ lại cho Đông Đông. Đông Đông không nhận được nhiều mặt chữ, suy xét tới điểm này, Quan Sở đã chú thích bằng phiên âm.

Gấp sách lại, Cung Khắc tự nhủ trong lòng: Quan Sở, cậu có thể đừng viết phiên âm Latin giống giun dế thế này không?

Anh quyết định sau này phải tự phiên dịch truyện cho Đông Đông.

Hôm đó, Diệp Nam Sinh làm món thịt kho tàu bà ngoại Nhưng nhìn thấy món thịt kho tàu sắp cháy khét lẹt, Đông Đông quay ngoắt vào góc tường lẩm nhẩm một câu: Bà ngoại thật đáng sợ.

Cuối cùng hai bố con vẫn không ăn thử, vì một tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Người gọi đến là anh Đường, trưởng Công an quận Bính Đông. Cung Khắc biết gần đây anh ấy xử lý xong việc gia đình đã quay trở về đội. Còn nguyên do của cuộc điện thoại này là vì hiện tượng xác trương phình.

Gửi Đông Đông lại cho hàng xóm, Cung Khắc đưa Diệp Nam Sinh tới hiện trường. Ngồi trong xe, Diệp Nam Sinh nghi hoặc nhìn thời tiết. Muốn hình thành hiện tượng trương phình, chỉ ít thì thể phải thổi rữa ở nhiệt độ cao từ 15 đến 30 ngày. Vậy thì phải chết kín đáo đến mức nào mà lâu như thế không ai phát hiện ra.

“Không lâu. Thi thể được phát hiện tại sơn trang suối nước nóng ở ngoại ô.”

Diệp Nam Sinh biết nơi đó, đó là một sơn trang suối nước nóng tên “Xuân”. Vì nằm giữa lưng chừng núi, điều kiện địa lý đặc thù khiến nhiệt độ của Xuân quanh năm duy trì ở mức 23 đến 25 độ, đúng là bốn mùa như mùa xuân. Dưới điều kiện nhiệt độ ấy, thời gian hình thành tình trạng trương phình sẽ rút ngắn đi nhiều, còn rút ngắn được bao lâu phải dựa vào điều kiện thực tế.

Có được nhận thức này, Diệp Nam Sinh nhắm mắt lại. Cô phải nghỉ ngơi một lát, vì lát nữa sec phải đánh một trận đánh lớn.

Pháp y sợ nhất là hiện tượng trương phình, cũng may bây giờ là mùa đông.

Nói cụ thể ra thì vị trí của Xuân đã nằm trong phạm vi quản lý của huyện trực thuộc thành phố Lâm Thủy, hoàn toàn không còn trong phạm vi quản lý của Công an quận Bình Đông nữa. Nhưng Cung Khắc có một dự cảm, cái xác này vẫn chưa thoát khỏi vụ án lời nguyên ma cà rồng trước đây.

Sự thật chứng minh đúng là như vậy.

Việc xây dựng mấy năm gần đây tại Lâm Thủy rất tốt, đường sá như mạng nhện lan tới khắp nơi trong thành phố. Chiếc Jeep vượt qua một tấm biển viết chữ “huyện Lạc” rồi chạy xuống con đường chính, hướng tới một con đường nhỏ nằm giữa thôn quê. Trên đường không có bùn đất, giống như quanh năm bị bánh xe lăn qua rồi lại có người tới san bằng.

Đi mãi được mấy trăm mét, cửa chính của Xuân xuất hiện trong tầm mắt. Là kiểu kiến trúc dân tộc, gợi cảm, đáng vẽ đó khiến Diệp Nam Sinh nhớ lại một kiểu xây dựng tại Vân Nam.

“Tham khảo cấu tạo quần thể kiến trúc khu dân cư Thúc Hà gần Lệ Giang, nhưng ông chủ này là một người Đông Bắc, từng tới Vân Nam một lần, xem ra Lệ Giang chẳng để lại được ấn tượng gì cho ông ta. Kiểu kiến trúc này bắt nguồn từ mẹ ông ta, đúng là một đứa con hiếu thảo.”

Trong lúc khóa xe, Cung Khắc nói liền một mạch. Tiếp xúc lâu dần, Diệp Nam Sinh phát hiện ra Cung Khắc không phải không thích nói chuyện, mà hầu như những lời anh nói người ta nghe không hiểu, hoặc không thích nghe, từ đó hình thành thói quen trầm mặc ít nói của Cung Khắc bây giờ.

Vì anh hay nói ra những suy đoán không đầu không cuối. Diệp Nam Sinh cũng lười hết lần này tới lần khác dọa dẫm dụ dỗ để tăng thêm cảm giác vượt trội của Cung Khắc. Cô và Cung Khắc đã có một giao hẹn: Nói năng phải có nguyên nhân và kết quả, người nào nói nửa chừng, cứ cẩn thận con dao của pháp y Diệp không khách khí.

Cung Khắc cũng không định vòng vo. Khi anh chuẩn bị giải tích thì nhúu mày thật chặt. Anh Đường rõ ràng đang cảm thấy ghê tởm, đi thẳng từ cửa chính tiến về phía họ.

Biểu cảm trên gương mặt của anh ấy nói với Diệp Nam Sinh rằng dường như hiện tượng trưng phình vào đông cũng gây ra một mùi khó ngửi không kém.

Nạn nhân lần này ít nhiều ngoài dự liệu của Cung Khắc, là bạn trai của Vạn Vi Vi – Lục Bắc Hàng. Cũng chính là một trong những kẻ tình nghi anh từng vạch ra.

“Trên thẻ sinh viên trong túi áo của nạn nhân viết rằng cậu ta là Lục Bắc Hàng – nghiên cứu sinh năm nhất khoa tiếng Nhật đại học Lâm Thủy. Chúng tôi đã liên hệ với Công an quận Bính Đông.” Người cảnh sát nhận được tin báo án đã tới ngay đồn công an khu vực mình quản lý giải thích.

Trước khi họ tới, đã có pháp y tại địa phương làm xong việc kiểm tra bề ngoài thi thể. Vị pháp y đó họ Kiều, hơn ba mươi tuổi, lại quen biết Diệp Nam Sinh một cách kỳ lạ.

“Tiểu sư muội, em không quen biết anh. Khi anh tới Công an tỉnh học tập, giáo sư Mục từng dạy anh hai ngày.”

So với sự nhiệt tình của pháp y họ Kiều, Diệp Nam Sinh chỉ lạnh nhạt “ồ” một tiếng. Cô lấy ra hai chiếc mặt nạ chống độc rồi đưa một chiếc cho Cung Khắc. Diệp Nam Sinh nói một câu: “Tới xem hiện tượng trưng phình thôi”, rồi tiến vào hiện trường trung tâm trước.

Thi thể được phát hiện trong một phòng mát xa tại Xuân, cách gian phòng này hai nười mét chính là khu vực suối nước nóng số hai của sơn trang. Đối diện của phòng mát xa có treo một tấm biển, bên trên viết một chữ “Nam”, là khu vực dành cho khách nam giới.

Từ cửa chính tới đây có một khoảng cách. Trên đường đi, Cung Khắc tìm hiểu được, chất lượng nước của khu vực suối nước nóng số hai gần đây có hiện tượng bất thường, thế nên đang tạm thời đóng cửa. Đến tận sáng nay, khi công nhân sửa chữa bước vào, ngửi thấy mùi lạ mới báo cảnh sát, thi thể từ đó được phát hiện.

Mà người chết vào trong bằng cách nào, rồi bị sát ra sao? Cung Khắc đang suy tư.

Họ tới địa điểm cần đến rất nhanh. Đó là căn phòng liền toàn bằng gỗ, ba gian xếp ngang, hiện trường chính là căn phòng sát phía đông.

Lúc này đây, cửa phòng để mở. Cung Khắc và mọi người chưa lại gần thì

thứ mùi gây mũi thuộc về hiện tượng này đã xộc thẳng vào khứu giác.

Hiện tượng trương phình, tiếng Anh là bloated cadaver hoặc giant cadaver, chỉ hiện tượng người chết sau năm tới bảy ngày, thi thể bắt đầu phân hủy, căng lên thành một khối khổng lồ, đó chính là trương phình.

Thi thể trương phình khá lớn, ví dụ như thi thể trước mắt, chỉ mặc một chiếc quần nam ngắn, mùi thối rữa đã tràn ngập, bây giờ những phần thịt có thể nhìn thấy giống như quả bóng da đã sớm không biết hình dáng vốn có trông ra sao. Bề mặt da nổi lên màu xanh đen, con ngươi lòi ra khỏi hốc mắt, đầu lưỡi cũng thò ra ngoài khoang miệng, thậm chí đến ruột già, do chất khí bị thối rữa chèn ép, thịt thối từ trong hậu môn tràn ra ngoài, bê bết trong quần lót, tạo thành một đồng bụi nhùi.

Anh Đường cứ chau mày suốt, lẩm nhẩm: “Lục Bắc Hàng cũng chết rồi, vụ án này chắc chắn chưa kết thúc”.

“Có phải Lục Bắc Hàng hay không, phải khám nghiệm mới biết.”

Mà hạng mục này là một công trình đồ sộ.

-----oOo-----

Chương 27: Kết cục chết chóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà tang lễ huyện Lạc là một tòa nhà mới xây xong hồi giữa năm, nằm ở khu vực góc Tây Bắc huyện Lạc. Vì mới xây dựng nên các phòng giải phẫu pháp y bên trong thậm chí còn cao cấp hơn cả ở thành phố.

Phòng giải phẫu nằm ở phía sau sân, là một khu nhà nhỏ hai tầng độc lập, sơn một màu trắng, nhìn bên ngoài trông rất sạch sẽ và giản dị. Cách một quãng xa, ánh đèn màu trắng chiếu rõ hàng chữ đen trên bức tường bên phải, viết “Phòng giải phẫu pháp y đồn công an huyện Lạc”.

Diệp Nam Sinh xách hộp dụng cụ, huýt sáo một tiếng, “Kiều sư huynh, điều kiện thiết bị thế này, rõ ràng là vượt cấp rồi”.

Kiều sư huynh cười hì hì rồi theo cô đi vào cửa lớn.

Một đoàn người men theo cầu thang đi lên tầng hai, thêm vài bước nữa là tới phòng để xác. Hệ thống gió nén, hệ thống gió bơm dưới... toàn bộ mới toanh khiến cho bầu không khí trong phòng dễ chịu hơn tưởng tượng rất nhiều, nhưng cũng chỉ là một chút. Vì cho dù điều kiện thiết bị có tốt đến đâu, dường như cũng khó chống đỡ được thứ mùi ghê người tỏa ra từ cái xác biến dạng đáng sợ trên chiếc giường giải phẫu bằng kim loại.

Diệp Nam Sinh giơ tay điều chỉnh mặt nạ chống độc đã đeo trước khi vào để chắc chắn nó đã được đặt đúng vị trí. Cô là người đầu tiên đi về phía giường giải phẫu.

Từ sau khi tốt nghiệp, đây là lần thứ tư Diệp Nam Sinh gặp hiện tượng tương phình. Ba lần trước đều vào mùa hè, hơn nữa địa điểm ở khá xa. Trong đó có hai lần cô và đồng nghiệp đều thẳng thừng ngồi sụp xuống đất, vừa nhập bọn với lũ ruồi đang ào ào bu trên đầu, vừa ngửi thứ mùi ghê rợn khiến người ta choáng váng, đồng thời còn phải khám nghiệm tử thi.

Điều kiện của hiện tại chẳng biết đã tốt hơn bao nhiêu.

Vì điều kiện của thi thể tệ hại, từ lúc kiểm tra bên ngoài thi thể cho tới bây giờ, Diệp Nam Sinh đã mất gần ba tiếng đồng hồ.

“Cánh tay phải, khuỷu tay trái, ngực trước... tổng cộng, phát hiện ra mười một vị trí bị gãy xương do nguyên nhân cơ học tạo thành. Dưới lớp da giải phẫu chưa phát hiện phản ứng thể sống. Ngoài ra phần đầu nạn nhân có chỗ xương gãy lõm xuống. Dưới lớp da đầu xuất huyết trên diện tích lớn. Còn nữa nạn nhân này cũng cạn kiệt máu như hai người trước. Vết thương có hình bốn lỗ nằm bên mé cổ trái.”

“Khoan đã, sao có nơi xuất huyết, có nơi lại không?” Người hỏi là một cảnh sát nhỏ được huyện Lạc cử tới hợp tác, họ Lưu, mới ngoài hai mươi, là một cậu nhóc vắt mũi chưa sạch, nhưng chính cậu nhóc này ở trong căn phòng ghê người vẫn giơ cao chiếc máy ghi hình, không kêu một tiếng nào từ đầu tới cuối.

Pháp y Kiêu nhíu mày vì sự thiếu hiểu biết của cậu cảnh sát nhỏ: “Có vết thương, dưới da lại không xuất huyết, chứng tỏ đó là vết thương sau khi chết. Ai lại có oán hận lớn với nạn nhân đến vậy?”

“902, nhớ không nhầm thì đây chính là kiểu thứ năm trong sáu kiểu – Quát xác địa ngục phải không?” Diệp Nam Sinh ôm vai, nhìn chăm chăm vào cái xác đó, “Vì sao hung thủ trực tiếp nhào cách quãng hai kiểu chết trước đó để đến thẳng kiểu thứ năm?”.

“Hoặc là hai kiểu trước đã bị hấn thực thi rồi.” Cung Khắc lên tiếng sau lưng cô, giọng nói lạnh như băng trong căn phòng ngập tràn mùi chết chóc này khiến người ta càng thêm lạnh gáy.

Đúng là cái tốt không linh, cái xấu mới linh. Kết quả khám nghiệm AND của xác chết này còn chưa có, một cuộc điện thoại đã được gọi vào di động của Cung Khắc. Tại một thôn cách huyện Lạc khoảng mười cây số phát hiện ra hai thi thể. Người gọi điện chính là vị cảnh sát giờ này đáng nhẽ được cử đi làm giám sát phá án – Đới Minh Phong.

Giọng của Đới Minh Phong trong điện thoại rất gấp gáp: “Thầy Cung, một đôi nam nữ nữa cùng tới mật thất với Nhiếp Duy cũng chết rồi”.

Dường như đây đã là chuyện sớm được dự liệu, Cung Khắc phản ứng rất bình tĩnh: “Tôi sẽ gọi điện thoại cho Vương Diệp, hy vọng phía chúng ta bên đó có thết cử người bảo vệ bạn gái của Vương Diệp. Đới Minh Phong, ba mạng người này đáng lẽ không nên mất”.

Ngữ khí của Cung Khắc không nghiêm trọng nhưng lại khiến hơi thở của Đới Minh Phong ở đầu kia điện thoại trở nên nặng nề. Phải rồi, nếu họ kiên trì, hoặc dù họ cử một ít lực lượng cảnh sát để bảo vệ những sinh viên ấy, có lẽ đã né tránh được thảm cảnh hiện tại.

Sau khi bàn giao đơn giản một số việc sau đó, chiếc Jeep lại chở Cung Khắc, Diệp Nam Sinh cùng pháp y Kiều của huyện Lạc tới thôn Đông Lĩnh.

Theo chia cắt khu vực, thôn Đông Lĩnh thuộc phạm vi quản lý của huyện Lạc. Kể ra, Đông Lĩnh tuy chỉ là một thôn nhưng lại rất có tiếng ở Lâm Thủy, ví dụ như mứt táo Đông Lĩnh hoặc những người dân có mức thu nhập dư dả hơn cả người trong nội thành.

Đường đi khá dễ dàng, con đường quốc lộ rộng chưa tới bốn mét nhưng bằng phẳng và vắng vẻ men thẳng về phía bóng tối xa xa. Bận rộn cả một

ngày, lúc này đây đã là tám giờ tối. Trên trời không có một ngôi sao nào, nơi ánh mắt có thể chạm đến, ngoại trừ hai vệt đèn ô tô màu vàng và chút ánh sáng thi thoảng lướt qua thì chỉ còn những phiến đá bên đường vị kéo dài như những bóng ma. Đây là một chuyến hành trình vừa yên tĩnh lại vừa lạnh lẽo.

Pháp y Kiều ngồi ở ghế sau, ngáp ngủ. Bất thành linh Diệp Nam Sinh đưa tay từ ghế trước xuống, “Uống lon cà phê cho tỉnh táo đi. Sắp tới khám nghiệm vào thời điểm này sẽ không dễ dàng đâu”.

Kiều Ý gật đầu, nhìn Diệp Nam Sinh móc từ trong balo ra một hộp sữa. Cô cầm ống hút rồi đưa tới bên miệng Cung Khắc.

“Uống đi.” Cô nói.

“Đang lái xe.” Cung Khắc từ chối một cách nhanh gọn.

Diệp Nam Sinh cắn môi, “Bác gái đã nói trong điện thoại rồi, anh không uống đúng giờ sẽ đau dạ dày, không tự uống lẽ nào muốn em mớm?”.

Cung Khắc nghiêm chỉnh cắn ống hút, dòng sữa màu trắng thông qua ống hút rơi xuống cổ họng anh. Sau khi anh uống xong, Diệp Nam Sinh mới cười hì hì, thu hộp lại, cầm lon cà phê của mình lên uống.

Cảnh tượng này khiến Kiều Ý cảm thán muôn phần. Lúc đó anh ấy thật sự muốn gửi một tin nhắn cho người đó, hỏi cậu ta liệu có hồi hận hay không.

Cũng may bầu không khí nhiều xúc cảm nhanh chóng kết thúc. Kỹ thuật lái xe của Cung Khắc không tệ, chớp mắt đã đi hết mười cây số.

Xe còn chưa vào thôn, từ xa đã nhìn thấy khoảng trời được rọi sáng bởi ánh đèn xanh đỏ trên nóc xe cảnh sát. Những ánh sáng im lặng tập trung lại khiến Diệp Nam Sinh lập tức nhớ tới cảnh tượng ngày khủng bố 11 tháng 9 tại Mỹ. So với khi đó, chiến trường họ tới bây giờ không hề có khói lửa.

Hiện trường còn hỗn loạn hơn họ tưởng tượng, bên ngoài nơi xảy ra chuyện mặc dù đã được chăng dây bảo vệ, ngoài cửa cũng có cảnh sát trông chừng, nhưng vẫn không ngăn được những người dân thôn tò mò vây lấy, không ngừng chen chúc trước cửa lớn, bên tai chốc chốc lại phát

ra tiếng máy bộ đàm rè rè.

Thấy Diệp Nam Sinh và Kiều Ý xách hộp dụng cụ, mọi người lần lượt nhìn cả về phía họ, tiếng rì rầm mỗi lúc một to.

“Xem ra nhà họ Vương đúng là có án mạng rồi, pháp y cũng tới nữa.”

“Nghe nói là cô con gái thứ hai của nhà họ đang học trên tỉnh, còn cả bạn trai nữa.”

Cùng với Đới Minh Phong nhận được điện ra cửa đón họ, Diệp Nam Sinh và Cung Khắc đi vào. Tiếng của những người kia cũng bị ngăn cách bên ngoài khoảnh vườn. Nhưng trong vườn hoàn toàn không yên tĩnh hơn bên ngoài bao nhiêu. Ngoài hai ngọn đèn sân có tại đây, có nhân viên cảnh sát đặc biệt điều tới mấy ngọn đèn LED, ánh sáng mạnh khiến cho khu vườn vốn yên ắng giờ sáng trắng như ban ngày.

Là một khu vườn không nhỏ, rộng gần hai trăm mét vuông, gạch đỏ ngói trắng, được dọn dẹp rất sạch sẽ. Trong vườn tổng cộng có ba gian phòng, trái phải hai gian, ở giữa là gian chính và nhà bếp. Ở một góc vườn có giếng nước. Lúc này bên cạnh giếng nước được trải hai mảnh chiếu, bên trên là hai thi thể tái nhợt nằm đó.

Vì ngâm nước trong thời gian dài, da dẻ họ đã nhăn nheo cả lại. Mấy vị pháp y có vẻ như vừa giải phẫu xong, đang khâu nối lại cho thi thể.

Nhìn thấy biểu cảm của Diệp Nam Sinh, Đới Minh Phong giải thích: “Chúng tôi xuống đây giám sát, vừa hay bắt gặp. Có cả pháp y của Công an thành phố theo cùng nên không đợi cô. Bác sỹ Diệp đừng trách”.

Diệp Nam Sinh không để tâm tới anh ấy, nghiêng mặt nhìn thi thể. Đới Minh Phong ngượng ngập vô cùng.

Cung Khắc lên tiếng: “Nói tình hình trước đi”.

“Vâng.” Đới Minh Phong đáp.

Theo người báo án phản ánh thì nạn nhân Vương Quân Yến và bạn trai đã hẹn nhau khoảng hai tuần trước sẽ về thôn. Nhà họ Vương đã chuyển lên thành phố từ lâu, ngôi nhà còn trong thôn giống như một biệt thự, mỗi năm

họ quay về ở chẳng được mấy lần. Đối với việc Vương Quân Yến và bạn trai đột ngột quay về, hàng xóm cũng không quá để ý.

Cho tới chập tối hôm nay, đứa bé nhà hàng xóm dắt chó đi ra ngoài cửa chơi. Khi đi ngang qua nhà họ Vương, con chó cắn rất dữ dội. Đứa bé gọi bố mẹ ra, vào trong thì phát hiện nền nhà phòng ngủ lênh láng máu.

Giẫm lên mấy miếng trượt khám nghiệm, Cung Khắc đi vào gian phòng ngủ đầy máu ấy. Từ mức độ khô lại của máu có thể thấy có lẽ họ đã tử vong trên năm ngày rồi. Cung Khắc không phải chuyên gia về phương diện này, thời gian tử vong còn cần pháp y xác nhận.

Anh quan sát hiện trường. Trong căn phòng rộng ba mươi mét vuông có một chiếc giường đôi, trên giường có một chiếc chăn bông mở một nửa. Nó bị dính máu, xem ra đây chính là hiện trường đầu tiên. Nạn nhân bị giết hại khi đang say ngủ.

Tại hiện trường có hai nhân viên khám nghiệm cầm cây quẹt lông nhỏ đi quét khắp nơi. Họ đang cố gắng tìm ra một hai dấu vân tay khả nghi có thể giúp ích cho việc phá án. Ngoài ra còn có một nhân viên khám nghiệm đang thu thập những thứ đáng nghi dưới thảm trải sàn. Tiếc là có vẻ như đều không thu hoạch được gì.

Cung Khắc quay người đi ra ngoài, chạm mặt với các pháp y. công an thành phố cử tới một vị pháp y họ Hồ, hơn bốn mươi tuổi, dáng người không cao, còn có vẻ rất thật thà phúc hậu. Ông ta quan sát xe chở xác đưa thi thể tới nhà tang lễ gần nhất rồi quay lại gặp Đới Minh Phong.

Lắc đầu, ông ta nói câu đầu tiên: “Quá thê thảm”.

Một nam một nữ mất hết máu mà chết, vẫn là bốn lỗ ở mé cổ trái, cắt thẳng vào động mạch chủ, ngoài ra não trái của hai người học cũng bị vật nặng đập vào, xương đầu lõm vào, rạn nứt. Còn về thời gian tử vong, có lẽ khoảng sáu tới bảy ngày trước.

Pháp y Hồ chưa nói xong thì Diệp Nam Sinh mắt tích đã lâu chẳng biết từ đâu xuất hiện. Cô nhìn Đới Minh Phong và vị pháp y đó rất nhanh, “Khoảng 2 giờ 15 phút đêm cách đây sáu ngày”.

Lời nói của Diệp Nam Sinh khiến mọi người ngạc nhiên ngoại trừ Cung

Khắc. Anh nhìn cô rút di động ra, mở một bức ảnh: “Đây là đồn hồ đeo tay của nạn nhân nam, trên mặt có vết nứt, có lẽ bị đập vỡ trong lúc giằng co với hung thủ”.

Bức ảnh chụp rất nét, chữ số bên trên dừng đúng ở vị trí 2:15, hơn nữa ngày đề 12, vừa vặn sáu hôm trước.

Pháp y Hồ vỗ đầu, không hề phiền não vì bị Diệp Nam Sinh phá đám mà ngược lại, thái độ của ông tốt một cách kỳ lạ, “Cô bé, tôi lớn hơn cô nhiều tuổi như vậy, có lẽ thâm niên cũng hơn cô không ít, vậy mà không phát hiện ra điểm này, thật xấu hổ, xấu hổ...”.

Cung Khắc phát ra tiếng cười khê: “Còn phát hiện gì nữa? Đừng vòng vo!”.

“Gì cơ? Còn phát hiện!” Pháp y Hồ lau mồ hôi trán, lần này thì đúng là mắt mặt quá rồi.

Diệp Nam Sinh cười tí mắt lấy một túi đựng chứng cứ sau lưng ra, “Phát hiện được bên cửa, bên trên dính máu, hơn nữa không thuộc bất kỳ ai trong hai nạn nhân. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì có lẽ máu này là của hung thủ”.

Trong chiếc túi ni lông trong suốt có đựng một chiếc cúc áo màu vàng, kiểu dáng rất đặc biệt.

Chính vào lúc Diệp Nam Sinh nói ra phát hiện trọng đại này, tin tức về hai phương diện còn lại cũng đồng thời được chuyển tới. Mặc dù kết quả AND chưa đối chiếu xong, nhưng căn cứ theo một số đặc điểm đặc biệt mà bố của Lục Bắc Hàng cung cấp thì thi thể trương phình đó về cơ bản có thể khẳng định được chính là bạn trai của Vạn Vi Vi – Lục Bắc Hàng.

Còn nữa, Vương Diệp gọi điện tới, cậu và Tiểu Khiết bị mất liên lạc...

-----oOo-----

Chương 28: Xin chào ngày mai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Khiết mất tích tới buổi chiều ngày thứ hai, Vương Diệp đã tới trước cánh cửa phòng Cung Khắc tới hơn hai mươi lần, ngập ngừng trước cánh cửa đóng chặt ấy, định nói gì đó.

Diệp Nam Sinh cầm hộp mỳ vừa úp xong từ một góc cầu thang đi lên, suýt nữa đâm vào Vương Diệp đang quay ngược trở lại.

“Làm gì vậy? Vừa úp xong mà!” Diệp Nam Sinh xoay một vòng, bảo vệ chiếc hộp giấy trong tay mới khiến nó may mắn thoát nạn. Nhưng cô vừa nhìn rõ đối phương là Vương Diệp thì lập tức hiểu ra nguyên nhân. Cô nâng hộp mỳ, vòng qua người Vương Diệp: “902 chẳng phải đã nói Tiểu Khiết rất có khả năng chưa chết ư? Sao cậu lại tới rồi?”.

“Bác sỹ Diệp, thầy chưa nghĩ ra kẻ nào là hung thủ ạ?” Vương Diệp tỏ ra nóng lòng, điều này cũng dễ hiểu. Diệp Nam Sinh đi tới trước cửa. Mở cửa xong bèn quay đầu lại nói với Vương Diệp một câu: “Cậu tưởng ai làm ngành này cũng là thám tử lừng danh Conan đấy à, khỏi cần điều tra, nghiên cứu, phân tích sao!”.

Huống hồ, vị “Conan” của họ còn là một người một khi đã chìm đắm vào vụ án sẽ không chịu ăn uống.

Đẩy cửa ra, trong phòng tối om. Chưa thích ứng kịp với ánh sáng, Diệp Nam Sinh phải đứng trước cửa chớp mắt rất lâu mới nhìn rõ vị trí của Cung Khắc. Anh ở một bên phòng, đang men theo bức tường đi đi lại lại trong một khu vực rất chật hẹp.

Có lúc anh đi được hai bước lại quay trở về, thậm chí còn có lúc bước thứ hai đang dang dở anh đã quay ngoắt lại. Anh chấp tay sau lưng, chốc chốc lại vuốt cằm mấy cái, cột sống hơi biến dạng như hình cung khiến động tác này của anh có chút khôi hài, buồn cười.

Diệp Nam Sinh lấy người giữ cánh cửa, thò bàn tay cầm bát vào phòng trước.

“Là vị thịt bò măng trúc nắm hương, không biết cái này thế nào.” Diệp Nam Sinh lảo bảo đi về phía Cung Khắc. Cánh cửa từ từ khép lại phía sau, đầu tiên là một tiếng “két” rất dài, sau khi một tiếng “cạch” bí bách vang lên, căn phòng trở lại tối đen như trước. Nhưng trong phòng vốn không yên tĩnh. Có tiếng đế giày da của Cung Khắc cọ lên mặt sàn cùng

tiếng thổi mỳ phù phù của Diệp Nam Sinh.

“Lần này thế nào, có linh cảm chưa?”

“Có, nhưng vẫn chưa nắm bắt được.” Cung Khắc lại đi qua đi lại hai bước, “Thử mùi vị xem sao?”.

Diệp Nam Sinh lườm nguýt. Cô vẫn luôn nghe nói phàm một số người có thành tích trong giới tâm lý học tội phạm, khi phá án đều có chút lập dị. Nhưng ai có thể nói cho cô biết, khi vụ án rơi vào bế tắc, nghĩ không ra lại dựa vào hương thơm và mùi vị của những loại mỳ hộp khác nhau để kích thích linh cảm là cái cách trời đánh nào?

Nuốt một miếng xuống, Diệp Nam Sinh nắc cục. Đây đã là bát mỳ thứ ba trong ngày hôm nay rồi. Rõ ràng khi bụng được xẹp đầy mỳ, túi đựng gia vị toàn là nấm hương, măng trúc, thịt bò, còn có hành lá nấm hương vị thôn quê, hoặc thịt bò kho tàu kiểu dân nghèo như bát đầu tiên thì đã tới lúc vị giác có cũng như không rồi.

Diệp Nam Sinh lè lưỡi, “902, nếu anh còn không nghĩ ra nữa, em thật sự không giúp được anh đâu”.

“Đợi đã.” Cung Khắc đột ngột dừng bước, “Trước khi chết Nhiếp Duy đang làm gì?”.

“Đọc sách, sao chứ?” Diệp Nam Sinh lau miệng.

Cung Khắc đi vài bước tới bên giá sách, cầm một cuốn trên đó lên. Đó là cuốn Y dược học bệnh lý, y hết cuốn Nhiếp Duy để lại trên mặt bàn trước khi chết, bản tái bản lần thứ bảy, năm 2010 của nhà xuất bản Đại học Y khoa Trung Quốc.

Sau đó anh bật đèn lên.

“134, 135, 134, 135...” Cùng những tiếng lầm bầm lặp đi lặp lại của anh, trang sách trong tay anh cũng được mở soạn soát, động tác ấy nhanh xong khựng lại. Ngón tay gầy mà trắng của Cung Khắc nhẹ nhàng vuốt lên mặt trang, con mắt nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung bên trên. Chẳng mấy chốc, anh đã gấp sách lại, “Tìm ra nguyên nhân cái chết của Nhiếp Duy rồi. Hơn nữa, nếu đoán không nhầm thì có hai hung thủ.”

Hội trường số 3 của đại học Y Lâm Thủy nằm trên tầng hai của khu giảng đường môn Mỹ thuật đa phương tiện phía Đông trường học. Ba mươi mấy bậc thêm dạng bằng khiến cả hội trường dài suốt hai mươi mấy mét như hình một chiếc cầu thang thăm dò, là một trong số những hội trường tổng hợp có sức chứa đông nhất tại đại học Y Lâm Thủy sau khi nó được xây dựng thêm.

Đới Minh Phong ngồi ở hàng ghế đầu, phía sau có hàng trăm giảng viên của trường ngồi rải rác hoặc tập trung lại.

Chân phải anh ấy không ngừng đung đưa, chốc chốc lại giơ tay lên xem giờ, xem xong còn phối hợp làm động tác quay đầu lại nhìn. Bất luận là động tác nào, anh ấy của lúc này cũng đều đứng ngồi không yên.

“Có phải đồng hồ của anh bị hỏng không?” Sai khi quay đầu lại một lần nữa, Đới Minh Phong hỏi Hạ Đồ ngồi bên cạnh mình. Hạ Đồ lúc này bình tĩnh hơn Đới Minh Phong nhiều. Cô ấy ngay cả đồng hồ cũng không nhìn, chỉ tiện miệng đáp bừa: “Bây giờ là hai giờ mười lăm phút năm giây buổi chiều theo giờ Bắc Kinh. Sếp à, đồng hồ của anh cực chuẩn, mấy hôm trước em mới giúp anh so sánh với thời gian ở Greenwich xong”.

“Đã giờ này rồi, sao thầy Cung vẫn chưa tới!” Đới Minh Phong nói xong lại bỏ chân xuống, đổi sang đưa chân trái đặt lên chân phải, rồi lại tiếp tục đung đưa. Đôi mắt đen sáng ngời của Hạ Đồ sau một lần vận động đảo từ khóe mắt trở về trung tâm, cô thì thầm bắt chước giọng của người nào đó: “Phá án cần nhất là sự nhẫn nại và tỉ mỉ, đám người mới như mấy cô cậu gặp chút khó khăn là đã sốt ruột phát khóc thì có tác dụng quái gì!”.

So với giọng gốc, giọng Hạ Đồ ngắn gọn hơn cũng dịu dàng hơn, nhất là chữ “quái” kia, dường như cố tình ngừng đột ngột, kết hợp cũng với vẻ mặt thản nhiên của nữ cảnh sát, quả thực đã khiến Đới Minh Phong muốn phát hỏa cũng hết cách.

Ai bảo đây chính là lời anh mang ra nói khi huấn luyện nhân viên mới ngày trước. Ai bảo anh bị một viên đá đã ném ra ngoài từ lâu lăn một vòng vẫn đập đúng vào chân mình chứ.

Lần này hội nghị được mở theo yêu cầu của Cung Khắc. Sau khi thương lượng cùng phía ban giám hiệu trường Đại học Y Lâm Thủy, Đới Minh

Phong đã tiến hành. Hội nghị đột xuất, thậm chí một tấm băng rôn cho ra dáng cũng không có.

Phía trên hội trường vẫn treo tấm băng rôn nền đỏ chữ vàng được để lại từ hội nghị lần trước, bên trên viết dòng chữ “Hội nghị tinh thần lần thứ XX về những thiết thực sâu sắc của tư tưởng Đảng, tăng cường giáo dục cho các Đảng viên trường Đại học Y Lâm Thủy”.

Bên dưới tấm băng rôn là Phó hiệu trưởng, một người đàn ông đã xấp xỉ năm mươi. Từ bộ quần áo không được coi là chỉn chu của ông ấy có thể nhận ra ông ấy cũng là một trong số những nạn nhân chịu di chứng của cuộc họp gấp gáp, cuống quýt này. Nhưng dù có gấp gáp, động tác của ông ấy vẫn rất điềm đạm, thản nhiên, khéo léo bố trí được cả kế hoạch công việc và mục tiêu năm mới.

“Vị lãnh đạo này không tồi.” Câu khẳng định nhạt nhòa tới từ phía sau lưng Đới Minh Phong. Anh ấy lạnh cổ, quay đầu nhìn thấy Cung Khắc chẳng viết từ lúc nào đã đi từ một cánh cửa ngách bên cạnh hội trường, tới phía sau lưng mình. Anh cúi người, đưa một tờ danh thiếp cho Đới Minh Phong. “Hội nghị có thể kết thúc rồi. Cậu có thể liên lạc với phía nhà trường để mấy người này tập trung tại phòng họp nhỏ kế bên không? Tôi muốn hỏi họ vài vấn đề.”

Đới Minh Phong nhìn mảnh giấy đó, bên trên không phải tên người mà là tọa độ giống trò đoán ô vuông hồi nhỏ vẫn chơi, hàng 11 dãy 7, hàng 7 dãy 15...

Cung Khắc ngồi trong một góc của phòng họp, nhìn hết lượt những người trong phòng.

Ngoài những người mặc thường phục bên phía cảnh sát ra thì tổng cộng có năm người từ phía nhà trường tới đây. Vị Phó hiệu trưởng đã phát biểu trong hội nghị, một vị Chủ nhiệm phụ trách liên lạc tiếp đón cùng với ba giảng viên được mời đến theo danh sách.

Hạ Đồ nhận ra ba người này dường như hoàn toàn không phù hợp với miêu tả của Cung Khắc về hung thủ. Mặc dù xét về mức độ thân thuộc với trường Lâm Thủy thì cả ba đều là giảng viên ở đây. Nhưng xét về chiều cao thì trong ba người, ngoại trừ một vị tên Từ Nham có vẻ cao tới 1 mét78 ra thì hai người còn lại đều tầm khoảng 1 mét 72.

Sự nghi hoặc khiến Hạ Đồ bất giác nhìn về phía Cung Khắc. Cung Khắc đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Diệp Nam Sinh thì cứ ngồi nghịch ngón tay mãi.

Hai người này thật là!

Đới Minh Phong hỏi ba người giảng viên theo đúng yêu cầu của Cung Khắc.

“Ba vị đều từng là giáo viên của Nhiếp Suy. Để tiện cho việc phá án, mong các vị hợp tác với cảnh sát, trả lời mấy vấn đề của chúng tôi.” Đới Minh Phong mở màn như vậy, các giảng viên chẳng hiểu gì, chỉ còn biết gật đầu.

“Câu hỏi đầu tiên, lúc trước các vị dạy Nhiếp Duy môn học gì?”

“Vi sinh vật học, trong kỳ thi cuối, Nhiếp Duy đứng thứ nhất, thật đáng tiếc.” Người vừa nói là Trần Kim Minh – trẻ nhất trong số họ. Năm nay anh ta 38 tuổi, về đại học Y Lâm Thủy công tác đã được bốn năm, trước đây tốt nghiệp tại một trường nổi tiếng tại Mỹ, là sinh viên xuất sắc được nhà trường mời về giảng dạy với mức lương hậu hĩnh.

Tiếp theo là một giọng nam hơi trầm khàn: “Giải phẫu cơ thể người, môn đó thành tích của Nhiếp Duy vốn không lý tưởng, nhưng có lẽ cũng có liên quan tới cách truyền tải kiến thức của tôi, Nhiếp Duy là một học trò rất chịu khó”.

Anh ta tên Từ Nham, 42 tuổi, sau khi tốt nghiệp thì ở lại trường làm giảng viên. Từng kết hôn một lần nhưng không lâu sau đó đã phát hiện vợ gian díu với người khác, thế là Từ Nham đề nghị ly hôn. Từ những tài liệu có được trong tay, Từ Nham đích thực giống như anh ta tự miêu tả: Là một người đàn ông cứng nhắc, các sinh viên không thích học tiết của anh ta lắm.

Người trình bày cuối cùng là người lùn nhất. Anh ta tên Trịnh Kiều Sâm, để mái tóc hơi dài, mái được vuốt lên, cách ăn mặc rõ ràng có chút khác biệt với các giảng viên đại học. Nói theo các thông thường, anh là một người sành điệu.

Nhưng anh ta nói năng lại không sành điệu chút nào, còn lắp bắp: “Tội dạy

môn... môn... Phụ... phụ sản. Thành... thành tích của Nhiếp Duy không... không tồi”.

Dường như cũng biết biểu hiện của mình thật thường, Trịnh Kiều Sâm lên tiếng giải thích, “Lớn... lớn từng này, lần đầu... đầu... tiên nói chuyện với cảnh... cảnh sát. Căng thẳng”.

Đới Minh Phong liếc Trịnh Kiều Sâm, “Cảnh sát cũng là người bình thường, không làm chuyện gì trái lương tâm thì không cần sợ hãi”.

Tiếp tục câu hỏi thứ hai.

“Ấn tượng Nhiếp Duy để lại trong các anh là gì?” Đới Minh Phong tự đọc cũng cảm thấy bây giờ không giống như đang điều tra mà giống như một cuộc phỏng vấn tình cảm thầy trò trong chuyên mục đời sống. Anh ấy không khỏi nhú mày nhìn Cung Khắc.

Nhưng Cung Khắc vẫn đang nhắm mắt.

Đới Minh Phong hết cách, đành tiếp tục cuộc hỏi han mà theo anh ấy là hoàn toàn vô ích.

Các thầy trả lời rất ngắn gọn và súc tích.

“Chịu khó.” Trần Kim Minh nói.

“Không quá thông minh nhưng rất chuyên cần.” Từ Nham đánh giá.

“Học... học sinh nhiều, không...không có ấn tượng gì.” Câu trả lời của Trịnh Kiều Sâm một lần nữa khiến Đới Minh Phong nhú mày. Đây lẽ nào là giấu đầu hở đuôi?

Anh ấy quay đầu lại nhìn Cung Khắc. Cung Khắc đã sớm dự liệu được phản ứng này của Đới Minh Phong bèn gật đầu với anh ấy. Tiếp tục câu tiếp theo.

Đới Minh Phong thật sự hết cách, hỏi câu thứ ba mà anh ấy nghĩ là càng không liên quan tới vụ án: “Hỏi còn đi học, thành tích môn nào của ba vị cảm thấy tốt nhất và kém nhất?”.

Trần Kim Minh ngậy ra giây lát, “Học hành đơn thuần vì sự nghiệp, chẳng có gì gọi là sợ, thích hay hứng thú. Nên nhất định phải kể ra thì tốt nhất là bệnh lý học thần kinh, thành tích tốt nhất cũng là môn đó.” Anh ta mỉm cười, “Vì tôi và bà xã quen nhau khi học môn ấy”.

“Tệ nhất là Bệnh lý sinh lý học, không có môn gì tốt nhất, các môn đều đều nhau.” Từ Nham nói.

“Tôi thích học y, không có môn nào không thích, các môn thành tích đều không tồi.” Có thể thấy, Trịnh Kiều Sâm là một kẻ tự phụ, khi hỏi câu này, anh ta bỗng nói năng trơn tru.

Đới Minh Phong gật đầu gật đầu, “Câu hỏi thứ tư là...”.

Anh ấy còn chưa dứt lời, đã có người từ phía sau vỗ vai anh ấy. Là Cung Khắc.

“Hỏi tới đây là được rồi.” Anh chớp mắt, ở tận nơi sâu thẳm nhất dường như có chút ánh sáng lấp lánh gọi tên là phấn khích, “Nếu có thể, tôi muốn nói chuyện riêng với anh, thầy giáo Từ Nham”.

Một giây trước dường như vẫn còn đầy người, bây giờ chỉ còn lại mình Cung Khắc và Từ Nham đang đối diện anh. Từ một căn phòng nào đó trên khu giảng đường của khoa Mỹ thuật đa phương tiện, nhìn ra cửa sổ, xa xa có thể thấy mặt hồ Minh Bạng – nơi Nhiếp Duy qua đời.

Mùa đông, lớp băng trên mặt hồ kết lại rất dày, thi thoảng lại có các sinh viên từ thư viện cầm cuốn sách dày cộp đi ngang qua. Dường như không có quá nhiều người nhớ rằng chỉ hơn một tháng trước nơi đây từng có một sinh mạng là đời.

Cung Khắc quay trở vào phòng. Anh nhìn về phía Từ Nham, câu hỏi đầu tiên là: Tiểu Khiết đang ở đâu?

-----oOo-----

Chương 29: Sự chuộc tội của thiên sứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tôi không hiểu ý của anh.” Khi mỉm cười, cơ mặt của Từ Nham toát lên một vẻ nho nhã rất bác học. Anh ta đan mười đầu ngón tay vào nhau, đặt nghiêm chỉnh lên đùi, nhìn thẳng về phía Cung Khắc, biểu cảm không thể đoán nhiên hơn: “Anh Cung có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?”.

Lúc này, nếu đổi lại là Đới Minh Phong hoặc bất kỳ một cảnh sát nào ngồi ở vị trí của Cung Khắc, có lẽ họ cũng sẽ nghĩ cùng một vấn đề. Nói Từ Nham là hung thủ, không có chứng cứ gì.

Nhưng, rõ ràng Cung Khắc có cách của riêng mình. Anh lấy ra một cuốn sổ hỏi cung, được các đồng nghiệp trong Công an quận tặng, lật ra một số trang. Những tờ giấy cứng theo động tác lật phát ra những tiếng sột soạt. Trong căn phòng tối tăm ít ánh sáng, âm thanh này có thêm chút lạnh lẽo, thiếu sinh khí.

Cuối cùng âm thanh ấy cũng ngừng lại. Cung Khắc đặt ngón cái và ngón giữa bàn tay phải đè lên trang sách, ngăn không cho nó lật, đồng thời đầu ngón tay cũng chỉ vào hàng thứ hai của trang ấy.

Giọng nói của Cung Khắc không chút cảm xúc. Anh đang đọc những ghi chép trên đó: “Từ Nham, tốt nghiệp nghiên cứu sinh Y học lâm sàng năm 2000 tại đại học Y Lâm Thủy, sau khi tốt nghiệp, ở lại trường làm giảng viên, các môn học giảng dạy gồm có Giải phẫu học, Y học bệnh lý học và Y học căn bản, đúng vậy không?”.

Từ Nham nhún vai, “Ghi chép nhân viên nhà trường, của tôi”.

Rõ ràng Từ Nham thừa nhận đoạn mà Cung Khắc vừa đọc.

“Nhưng đây không phải là toàn bộ.” Cung Khắc gấp sổ lại, tùy ý lặp lại lối tư duy ban nãy mới sửa sang hoàn chỉnh, “Nhiếp Duy có thành tích không mấy lý tưởng trong môn Giải phẫu học của anh. Theo như anh nói, việc này đích thực cũng có liên quan tới cách thức giảng dạy của anh. Anh thích viết bảng hơn là trình bày, khi lên lớp các sinh viên rất ít khi nghe được tiếng giảng bài, đa phần anh chỉ cho họ nhìn thấy một bóng lưng quay về bảng trắng. Nhưng... đây không phải toàn bộ con người anh”.

Cung Khắc cầm cuốn sổ gõ cạch cạch lên mặt bàn, “Không phải anh không giỏi dạy học mà là không thích những môn mà nhà trường phân

công cho mình. Lúc học anh thích nhất là Bệnh thần kinh học, các môn có thành tích cao nhất cũng thuộc về Ngoại khoa. Hồ sơ liên quan đến việc bỏ thai cùng vá màng trinh của Nhiếp Duy không tìm được ở bất kỳ bệnh viện nào tại Lâm Thủy, vì chính anh làm cho Nhiếp Duy. Nhiếp Duy không có bạn bè, ngoài việc thứ tư hàng tuần tới thư viện ôn bài ra thì các khoảng thời gian khác đều ở trong ký túc. Vì sao? Vì sao lại là thứ tư, vì bắt đầu từ hai năm trước đây, mỗi thứ tư hàng tuần anh đều tới thư viện chỉnh lý tài liệu. Anh là người duy nhất gần gũi với Nhiếp Duy. Cô ấy tin tưởng anh, nếu tôi đoán không nhầm, anh thích cô ấy”.

Trong lúc Cung Khắc nói, bàn tay của Từ Nham từ dưới bàn để lên trên bàn rồi lại thu về, biểu cảm có chút lo lắng không yên. Nhưng chỉ chớp mắt, anh ta đã lại bình thản như ban đầu, “Anh Cung, anh nói những điều này có chứng cứ gì không?”.

“Không có.” Cung Khắc cũng trả lời rất dứt khoát, “Nhưng có lúc suy đoán hợp lý nhất thường lại chính là chân tướng”.

Anh đứng dậy vòng qua bàn, “Mà chứng cứ duy nhất trong tay tôi chính là lòng tốt còn tồn tại trong anh. Từ Nham, nếu không vì Nhiếp Duy, anh sẽ không giết những học trò của mình. Anh không phải kẻ ác, anh vẫn còn nhân tính”.

Từ Nham ngẩng phắt đầu lên, rồi đột ngột thở dốc, “Tiểu Khiết đang ở trong một nhà kho bị bỏ hoang ở số 18, đường An Khánh, huyện Tuần”.

Cùng với việc Từ Nham cúi đầu nhận tội, thứ công cụ giết người có thể hút máu kia cũng được tìm thấy trong một chiếc hộp gỗ dưới giường nhà Từ Nham. Cảnh sát chia ra ba ngã đường, một tổ thu thập chứng cứ có liên quan, một tổ đi cứu Tiểu Khiết tại huyện Tuần cách thành phố Lâm Thủy khoảng trăm cây số, tổ thứ ba thì ở lại Lâm Thủy, tiến hành công việc thẩm vấn cuối cùng đối với Từ Nham.

Phá án là như vậy, có đầu phải có cuối, có lý phải có cứ.

Mùa đông ở Lâm Thủy, buổi chiều sương khói mù mịt cùng những bông tuyết từ từ bay dưới nắng.

Đới Minh Phong đón lấy ly nước ấm của Hạ Đồ, vừa uống vừa dịch chuyển ghế sang bên cạnh, nhường chỗ cho cô ấy

Đó là một phòng thăm vấn không lớn lắm nhưng lại có một ô cửa sổ mà các phòng khác hiếm gặp. Có ánh nắng chiếu thẳng lên mặt Từ Nham. Khác với những tên tội phạm thông thường, biểu cảm của anh ta bình tĩnh đến lạ, mặt cũng không tái mét, khóe miệng thậm chí còn vương một nụ cười. Anh ta đeo còng tay, điểm này tương đồng với mọi nghi phạm.

Anh ta ngẩng mặt lên, ký ức quá nhiều, quá hỗn loạn, anh ta không biết nên nói từ đâu.

Nhận ra được suy nghĩ ấy, Cung Khắc lên tiếng nhắc nhở: “Cứ bắt đầu kể từ bệnh tình của Nhiếp Duy đi”.

Từ Nham tròn xoe mắt, kinh ngạc khi Cung Khắc biết được, nhưng cũng lập tức hiểu ra. Người đàn ông đó đoán được nhiều như vậy, nghĩ tới bệnh tình của Nhiếp Duy cũng đâu có gì khó.

Biết được bệnh của Nhiếp Duy là vào một thứ Tư nào đó trong mùa đông năm nay. Lúc ấy Từ Nham đang ngồi tại vị trí thứ năm trên chiếc bàn thứ hai trong thư viện, trước mắt là một chồng những tài liệu y học dày cộp, chắn hết mọi tầm nhìn. Nhiếp Duy chẳng biết đã ngồi bên cạnh anh ta từ lúc nào, biểu cảm có phần lạc lõng.

Từ Nham chú ý tới cô gái này từ một tiết Bệnh lý thần kinh hồi năm thứ ba. Tiết học đó giảng viên xin nghỉ ốm, Từ Nham được điều gấp tới thay, vội vàng giảng một tiết. Mặc dù chưa chuẩn bị trước nhưng dẫu sao cũng là môn Từ Nham yêu thích, anh ta giảng rất trơn tru, lưu loát. Từ Nham thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về phòng làm việc, một nữ sinh tóc dài bất ngờ đi về phía anh ta.

“Thầy Từ, thật ra thầy giảng rất hay đấy.” Từ khi nhậm chức, câu khen ngợi đầu tiên Từ Nham nhận được lại tới từ cô sinh viên có mái tóc dài đen nhánh, đôi lông mày nhạt màu này. Về sau Từ Nham mới biết cô bé ấy tên là Nhiếp Duy, đã từng học tiết của mình, điểm số không cao lắm.

Cũng chính vì lần đó, Từ Nham và Nhiếp Duy dần thân thiết hơn, nhưng cũng không quá thân. Các giảng viên đại học bình thường phải chuẩn bị giáo án, chỉnh sửa đủ các loại tài liệu tham khảo, nghiên cứu. Sau đó dần dần, mỗi tuần họ luôn cố định gặp nhau ở thư viện vào thứ tư. Nhiếp Duy không có bạn bè, cô ấy thích cảm giác được cùng thầy Từ trao đổi về học

tập.

Có điều Nhiếp Duy không biết, kể từ khi ấy, một tình cảm khác lạ đã dần dần nảy sinh trong lòng Từ Nham. Anh ta liều mạng không chế và kiểm soát nhưng giống như hạt cây anh túc, một khi đã tròng xuống, ngoài việc khao khát nó trưởng thành thì không còn cách nào khác.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày, Nhiếp Duy buộc mái tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng đi tới nói với anh ta “Cô ấy đã yêu”, cái cảm giác buồn bã ấy, Từ Nham cũng chỉ biết âm thầm nuốt xuống.

Nhiếp Duy nói, quen người ấy trên xe buýt.

Nhiếp Duy nói, lúc đó cô ấy nghe bài “I love you” của Nakashima Mika trong máy ghi âm, người con trai kia chẳng biết đã ngồi vào chỗ trống bên cạnh từ khi nào, tới tận lúc xuống xe mới hỏi bài hát này tên là gì.

Nhiếp Duy nói người ấy rất tốt, còn tặng cô ấy một chiếc di động mới.

Từ Nham nhìn chiếc di động nắp trượt Sony Ericsson, mỉm cười nói với Nhiếp Duy: “Cô bé, chúc em hạnh phúc”.

Anh ta đã quen mỉm cười, mỉm cười có thể khiến người khác quên đi đau thương.

Nhiếp Duy nói: Bạn trai của cô ấy tên là Lục Bắc Hàng.

Nhưng sau này có một ngày, Lục Bắc Hàng lại trở thành bạn trai của Vạn Vi Vi. Nhiếp Duy không còn nói gì nữa, cô ấy ít nói hơn trước rất nhiều, nhưng mỗi thứ tư vẫn tới thư viện đọc sách.

Tới tận một ngày nửa năm trước, Nhiếp Duy hồn bay phách lạc tới tìm Từ Nham và nói: “Thầy Từ, em đã có thai, còn bị người ta chụp ảnh. Em phải làm sao? Em cảm thấy rồi không sống nổi nữa, người trong thôn sẽ chê cười em, cười chê bố mẹ em...”.

“Không sao đâu, Nhiếp Duy, em bình tĩnh đã. Kể lại cho thầy nghe, thầy sẽ giúp em, thầy sẽ giúp em mà.”

Nhiếp Duy xảy ra chuyện vào một tháng trước, hôm đó Vạn Vi Vi tìm cô

ấy ra ngoài chơi, để được ngắm nhìn Lục Bắc Hàng từ xa, cô ấy đã đi. Rõ ràng cô ấy chỉ uống một cốc nước ngọt, vậy mà đã bất tỉnh nhân sự, khi tỉnh dậy thì người đầy những vết thâm tím, khắp người đau ê ẩm, nhất là giữa hai cẳng chân. Không cần nhìn vết đỏ rực trên ga giường, cô ấy cũng biết bản thân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng đây không phải điều khiến cô ấy sợ hãi. Bên mép giường bày những kiểu ảnh đó của cô ấy, một trong số đó phía sau còn viết hàng chữ “Tránh xa Lục Bắc Hàng ra một chút”.

Nhiếp Duy nhận ra nét chữ của Vạn Vi Vi.

Từ Nham đã làm phẫu thuật cho Nhiếp Duy.

Mọi chuyện vốn đã lắng xuống như thế, nhưng không lâu trước khi Nhiếp Duy xảy ra chuyện, Nhiếp Duy tới tìm Từ Nham. Hôm đó cô ấy cũng mỉm cười nói: “Thầy ơi, em mắc bệnh, là loại bệnh không có cách chữa trị. Em từng lên mạng tra, loại bệnh này cho dù không chế được thì chi phí cũng rất đắt đỏ. Nhưng mà thầy à, thầy đừng lo cho em, em sẽ sống tốt quãng thời gian này, làm xong chuyện em phải làm, em mới yên tâm ra đi được”.

Ký ức dừng ở đó, vành mắt Từ Nham ươn ướt, “Chuyện bọn họ đi chơi trò mật thất đó tôi cũng biết. Nhiếp Duy nói hôm đó cô ấy mời. Ngoại trừ một người tên Tiểu Khiết ra thì đều là đám bạn thân của Vạn Vi Vi. Tôi vốn tưởng rằng Nhiếp Duy sẽ báo thù gì đó, không ngờ cô ấy lại chết”.

Vừa nói, Từ Nham vừa ngửa cao mặt lên, tựa hồ tư thế này có thể khiến nước mắt chảy ngược vào trong.

“Sau khi tìm được Lục Bắc Hàng, anh đã biết họ rốt cuộc từng làm gì Nhiếp Duy, đúng không?” Chất giọng trầm thấp của Cung Khắc xem ngang những hồi ức của Từ Nham. Bờ môi của anh ta mím chặt, không nói gì cả.

Cung Khắc lại hỏi: “Công cụ giết người đó có lẽ Nhiếp Duy đã chuẩn bị để trả thù những kẻ khác, nhưng tôi không cho rằng với khả năng của cô ấy có thể làm ra được dụng cụ hút máu có hiệu quả cao như vậy”.

Thông qua thí nghiệm, hung khí có bốn cái răng nanh đó có thể hút được 4000cc máu chỉ trong vòng chưa đầy năm phút.

Từ Nham nhú mày, “Tôi không biết, Nhiếp Duy nói một ngày nọ có người gửi bưu kiện cho cô ấy, bên trong là thứ này, còn có một tờ giấy đầy chữ”.

“Viết gì vậy?”

Từ Nham lắc đầu.

Cung Khắc chìm vào trầm tư, rất lâu sau, anh đột nhiên lẩm bẩm một câu: “Có lẽ Lục Bắc Hàng thích Nhiếp Duy, chỉ có điều anh ta quá yếu đuối mà thôi”.

Nói xong, Cung Khắc đứng dậy, rời khỏi phòng.

Diệp Nam Sinh ở phòng bên cạnh đợi anh. “902, sao không hỏi nữa? Từ Nham thích Nhiếp Duy, sao lại giết cô ấy, còn rất nhiều chuyện em chưa hiểu?”

Cung Khắc ngồi bên cạnh Diệp Nam Sinh, chống tay lên trán, đặt lên bàn. Giọng anh vốn đã lạnh, bật ra ngoài qua kẽ ngón tay càng trở nên ồm ồm vang vọng. “Người giết Nhiếp Duy và Vạn Vi Vi có lẽ là Lục Bắc Hàng. Buổi tối hôm Nhiếp Duy mất tích, cô ấy chỉ tới gặp người quen, loại trừ Từ Nham thì chính là Lục Bắc Hàng. Chuyện bệnh tật khiến cô ấy tuyệt vọng, vì vậy Nhiếp Duy đã thay đổi kế hoạch giết anh ta thành tự giết mình”.

“Nửa đêm có thể hẹn Vạn Vi Vi ra cũng chỉ có thể là Lục Bắc Hàng. Có lẽ ban đầu anh ta muốn giết vài người rồi tự sát, tiếc là chuyện tự sát có lúc cũng cần dũng khí. Vì anh ta xé những sáu mảnh giấy”.

“Chính vì anh ta biết là ai đã tạo ra vụ án giống hai mảnh giấy trước nên mới yên tâm trở về Lâm Thủy, ai ngờ lại đi vào chỗ chết.” Diệp Nam Sinh lúc lắc cái đầu, ‘Haizz, nói như vậy, người để lại mảnh giấy trong phòng mật thất chính là Nhiếp Duy rồi’.

Cung Khắc gật đầu, “Cũng không ngốc lắm”.

Diệp Nam Sinh xì một tiếng rồi chợt nhớ ra gì đó, “Sao anh nghĩ được những điều này, nghĩ ra còn có hung thủ thứ hai tồn tại, hơn nữa còn là thầy giáo?”.

“Sách.”

“Sách ư?”

“Nhiếp Duy mong được chết, trước khi chết lại đọc một cuốn sách ôn thi nghiên cứu sinh? Không hợp lý. Thế là tôi lật lại cuốn sách cô ấy từng đọc, vừa hay nhìn thấy cái tên bệnh cô ấy đã đánh dấu sao. Trùng hợp là trang đó không nằm trong phạm vi thi.” Cung Khắc thở hắt ra, “Còn về chuyện có hai hung thủ tới từ báo cáo pháp y của em. Vạn Vi Vi và ba nạn nhân sau đó đều bị ai đó đập vào đầu rồi mới ngắt xỉu và bị rút máu. Nhưng vị trí vết thương của họ lại không giống nhau. Vạn Vi Vi bị thương ở bên phải, còn ba người còn lại ở bên trái. Trong tình huống không có phòng bị, hung thủ thường tập kích từ phía sau, thế nên họ chia ra chết trong tay hai người, một người quen dùng tay phải, mà người còn lại là người thuận tay trái”.

“Nhưng hai người chết sau đó cũng có thể bị đánh ngắt trong khi ngủ mà”. Diệp Nam Sinh vừa phản bác đã tự phủ định chính mình. Cô đập vào đầu mình, “Quần áo không đúng, họ không mặc đồ ngủ. Sau đó anh dựa vào việc thuận tay trái, lại dựa vào vào phạm vi tiếp xúc của Nhiếp Duy, cuối cùng lựa chọn là Từ Nham. 902, anh quả là thiên tài”.

Anh là thiên tài ư? Nếu vậy sao không ngăn được kẻ gửi đồ cho Nhiếp Duy, như thế bị kịch đã không xảy ra. Người đó liệu có phải là Trương không?

Đang mãi nghĩ thì trên hành lang bỗng vang lên những tiếng ồn ào. Cung Khắc đứng dậy, đi vài bước ra mở mở cửa. Anh kéo một người cảnh sát đi ngang qua hỏi có chuyện gì.

“Phía đường Hoa Bắc có kẻ bắt cóc con tin nhảy lầu...” Ngừng một lát, người cảnh sát lại nói: “Nghe nói hình như là mẹ của Nhiếp Duy và Vạn Đại Cường”.

-----oOo-----

Chương 30: Nhật ký của lục bắc hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày mùng 6 tháng 7, trời đẹp.

Trong người bực bội vô cùng, vì trước khi ra cửa mới cãi nhau một trận ầm ĩ với ông già, có người đàn bà đó thêm thất giùm, lần này tôi hoàn toàn ở thế hạ phong. Mẹ kiếp, thật không cam tâm!

Người đàn bà đó nói muốn sinh con cùng ông già, sao tôi lại muốn cười thề. Trước đây không biết đã bị bao nhiêu người đàn ông tưới tắm vào rồi, giờ có thể mọc lên mầm giống gì?

Nghĩ vậy, tôi lại lên con. Nhưng ngay lập tức, cả việc hít thở ra sao tôi cũng quên mất. Ra ngoài vội vã, tôi quên mang theo ví tiền, sò soạng khắp người từ trên xuống dưới, đừng nói là tiền bắt xe không có, ngay cả một đồng ngồi xe buýt cũng phải miễn cưỡng lần sò từ trong túi quần ra.

Xoa xoa mũi, tôi buông một câu xui xẻo, rồi ngoan ngoãn đứng ở bến đợi xe buýt.

Hôm đó, trời cực kỳ nóng nực, chắc phải khoảng 37 độ. Lần đầu tiên tôi biết hóa ra mình cũng mong ngóng cái thứ gọi là xe buýt ấy.

Cuối cùng nó cũng tới. Lại không có ghế ngồi!

Tôi chôn chân trong khoang xe, đôi lưng chạm ngực với đám các chú các thím, thật phiền não không chịu nổi.

Đúng vào lúc này, trong xe vọng tới tiếng nhạc. Không phải loại âm thanh rõ nét như phát ra từ di động mà giống kiểu máy hát cổ xưa sớm đã bị bỏ không ở nhà ông ngoại. Nó kêu rề rề. Là một bài hát tiếng Nhật, tiết tấu cũng rất dễ nghe.

Rồi dần dần người trên xe cũng vắng. Tôi sát lại gần âm thanh đó, nhìn thấy cô ấy. Cô ấy nói đó là bài “I love you” của Nakashima Mika.

Khi nói tới tên bài hát, mặt cô đỏ bừng như quả cà chua.

...

Ngày 11 tháng 8, trời trong xanh.

Ông già luôn nói thứ này của tôi không phải là nhật ký, đa phần chỉ là những ghi chép theo năm, thi thoảng theo tháng. Đó là vì tôi không có tâm trạng hiểu không?

Nhưng gần đây tâm trạng của tôi rất tốt.

Tôi phát hiện ra tôi đã thích cô gái trên chuyến xe buýt đó. Thật trùng hợp, trường của hai đứa chỉ cách nhau một con đường, chỉ vài mét thôi.

Hôm nay tôi rất vui. Khi cô ấy ngồi dưới tán cây đọc sách, tôi đã hôn cô ấy.

Nhiếp Duy, từ nay về sau em là người của bản thiếu gia rồi

Tôi quyết định sẽ mua cho cô ấy một chiếc điện thoại di động để tiện liên lạc, cô nhóc quê mùa này, ngay cả điện thoại di động cũng không có

...

Ngày 10 tháng 3

Vào học, một khoảng hỗn loạn. Tôi vội vàng thu dọn đồ đạc rồi tới tìm Nhiếp Duy.

Cô nhóc đó luôn ngại việc công khai quan hệ của hai đứa. Công khai yêu tôi lẽ nào mất mặt vậy sao!

Ông già bắt ngờ đến trường thăm mình, chắc chắn không phải vô duyên vô cớ. Ông ấy dẫn theo hai người tới. Một cô gái tôi từng gặp, tên Vạn Vi Vi, nghe nói là hoa khôi của đại học thành phố.

Hoa khôi? Cô ta hả?

Người còn lại là bố của Vạn Vi Vi, tôi cứ cảm thấy ánh mắt ông già có gì quái lạ.

...

Ngày 11 tháng 3

Ông già nói với tôi, công ty hụt một ít vốn, họ Vạn nói có thể giải quyết rắc rối. Nhưng mẹ kiếp, điều kiện trao đổi là bắt tôi trở thành bạn trai của Vạn Vi Vi!

Ông già thôi tha, thế này là định bán con trai sao! Tôi nghe ông!

Ngày 15 tháng 3, trời âm u

Vì sao lại chia tay với tôi...

Tháng 5

Cuốn sổ này nhăn nhúm, hình như dùng lâu lắm rồi. Vạn Vi Vi trở thành bạn gái của tôi. Cô nhóc kia cũng bị cô ta kéo vào hội. Ngày nào tôi cũng nói nói cười cười với Vạn Vi Vi. Tôi không muốn để cô nhóc ấy nhìn thấy.

Vì sự từ bỏ của em, vì ông già cho em số tiền đó để em từ bỏ, tôi rất đau lòng.

...

Tháng 5

Đầu óc hỗn loạn, nhắm mắt lại liền nhìn thấy nhóc con nằm trên chiếc giường ấy, lên lên xuống xuống cùng một người đàn ông. Tôi cuộn chặt tay lại, bên tai không còn nghe được tiếng chế giễu của Vạn Vi Vi và hai người bạn của cô ta nữa.

Tất cả mọi việc đã xảy ra như thế nào, tôi không biết, không biết.

...

Tháng 10

Đã lâu lắm rồi không thấy cô nhóc nữa. Thế nên thoát nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô ấy, tôi lại muốn hỏi: Em khỏe không?

Cô nhóc rất kỳ lạ, hẹn chúng tôi chơi trò thoát khỏi mật thất. Vạn Vi Vi lại

kéo thêm một người nữa tới. Tôi chưa từng gặp, thậm chí còn chẳng biết tên, trong đầu chỉ toàn là cô nhóc.

...

Tháng 10

Mấy chuyện lời nguyên này thật sự sẽ xảy ra ư?

...

Ngày 12 tháng 11

Nằm trong phòng ký túc, cả ngày trời tôi mới có thể kiểm soát được tâm trạng để viết những dòng này không run tay. Tôi biết đây có thể trở thành tội chứng của tôi, nhưng tôi muốn viết nó ra. Tôi đã giết người, ngay ngày hôm qua, tôi đã giết cô nhóc.

Chính cô ấy hẹn tôi, gửi tin nhắn bằng chiếc di động tôi gửi cho cô ấy, hẹn gặp nhau trong khu rừng nhỏ gần trường họ.

Trời còn chưa sáng, tôi đã ra khỏi cửa. Trời đỏ tuyết, rất lạnh.

Khi tới nơi, cô nhóc còn chưa tới. Tôi đứng đó vừa xoa xoa mặt vừa cười. Cô nhóc của tôi sắp trở lại sao? Chuyện đó tôi đã biết là do bố của Vạn Vi Vi sắp xếp. Tôi sẽ không ghét bỏ cô nhóc đâu. So với Vạn Vi Vi, cô nhóc mãi mãi là nhóc con bé bỏng của tôi.

Sau lưng có tiếng bước chân rột roạt. Tôi quay đầu, cười tươi rói: “Nhiếp Duy!”.

Nhưng tôi đã nhìn thấy gì. Cô ấy giơ một thứ kỳ lạ lên rõ ràng đang chuẩn bị đâm về phía tôi. Hàm răng trắng bóng của cô ấy đang cắn chặt môi.

“Em đang làm gì vậy?” Tôi hỏi.

Câu hỏi này thật ngốc, đặc biệt là khi cô ấy nói cô ấy định giết tôi. Tôi cười khổ nghe cô ấy kể mọi trải nghiệm cuộc đời: Bố bị tai nạn, gia đình cần tiền gấp, sự uy hiếp vô biên cùng với lần cưỡng bức đó khiến cô ấy mang

thai ngoài ý muốn.

“Em không giết anh đâu. Em không xuống tay được.” Cô nhóc gạt nước mắt, “Nhưng anh có thể giúp em kết thúc không?”. Cô ấy đưa tôi một mảnh giấy, “Em không mong anh kết liễu hết tất cả những người từng hại em. Nhưng em muốn anh cho em một cái kết của riêng em”.

Cô nhóc uống một viên thuốc, giọng dần dần yếu đi. Cô ấy đang khuyên tôi ra tay với cô ấy: “Em bị bệnh rồi, không thể chữa khỏi. Lúc phát bệnh, cả người sẽ run lên bần bật, không thể kiểm soát, còn dãi dớt rùng rùng, thậm chí không thể nói được, không thể đi được. Lục Bắc Hàng, nếu anh từng yêu em thì hãy giúp em...”.

Sau đó cô ấy từ từ nằm xuống trên một đồng tuyết, yên lặng nhìn tôi, nói bằng khẩu hình miệng, “Cầu xin anh đấy”.

Tôi không chịu nổi ánh mắt cố chấp mà đáng thương ấy của cô nhóc, thế là dưới ngọn đèn đường yếu ớt, tôi đọc qua hướng dẫn sử dụng của thứ kia, một chân đè lên một bên vai cô nhóc, từ từ khép chiếc chốt trong tay lại.

Một tiếng giòn tan khi kim loại đâm vào da thịt rồi xuyên qua huyết quản, ngay sau đó dòng máu đỏ hồng từ từ lấp đầy chiếc máy. Cô nhóc của tôi đã trở nên trắng bệch.

Sau đó, tôi đứng bên một đập nước cách hồ Minh Bạng khoảng mười mét, nói lời tạm biệt với nhóc con.

Xác chìm dưới băng.

Vẫn là tháng 11.

Tôi quyết định sẽ giết chết Vạn Vi Vi, vì cô nhóc của tôi.

Cảnh sát trông chừng rất chặt, tới quá nửa đêm, tôi mới có cơ hội bò từ tầng hai xuống.

Thứ kia được tôi giấu ở một chỗ rất kín đáo trong vườn trường, không hề bị cảnh sát tìm thấy.

Lấy được đồ rồi, tôi tới lấy mạng của Vạn Vi Vi.

Cô ta mặc không nhiều, đứng trong đình đợi tôi. Tôi len lén đi qua, gió phần đuôi của thứ đó lên, đập thẳng vào gáy cô ta. Thứ đó có ích hơn tưởng tượng rất nhiều. Chỉ một cái là Vạn Vi Vi đã ngất xỉu. Sau khi hoàn tất mọi việc, tôi kéo cô ta tới trước cửa nhà ăn. Nhớ lại mọi việc cô ta làm với cô nhóc lúc trước, tôi lấy cẳng chân đập nát chân tay cô ta.

Cho dù có đủ chiều cao, tôi vẫn mất một lúc mới treo được cô ta lên cột. Giữa năm tôi từng được cô ta gọi tới giúp đỡ một lần, coi như tạo điều kiện thuận lợi cho lần thứ hai này.

Vừa hay có cơn gió thổi qua, xương gãy của Vạn Vi Vi kêu răng rắc, làn da trắng nhợt kinh hồn bạt vía. Nhưng tôi không sợ, cô ta đáng bị như vậy.

Rối gỗ đừng đưa.

Mấy kiểu phía sau tôi không định thử. Tôi sợ chết, tôi yêu nhóc con. Vì cô ấy, tôi đã trả thù, nhưng tôi không muốn chết.

Có điều tôi không biết nên thu dọn hậu quả ra sao.

Vừa hay, Chung Ngôn xuất hiện. Tôi không biết vì sao hắn lại để lại bức di thư ấy, cũng may chuyện này cuối cùng đã có điểm kết.

Tôi định ra ngoài chơi vài ngày rồi quay về Lâm Thủy, vì không có lời nguyên nào hết. Tôi chính là lời nguyên đó, tôi sẽ sống...

-----oOo-----

Chương 31: Người ủng hộ einstein và học thuyết tương đối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Lan Anh 2203

Đường Hoa Bắc khá gần Công an quận Bính Đông, từ cửa ngách đi ra ngoài, đâm thẳng một con hẻm dài khoảng mười mét, rồi lại rẽ, nhìn thẳng về phía trước, bên tay trái là có thể thấy biển chỉ dẫn của con đường Hoa Bắc.

Tấm biển rất mới, được quét sơn xanh, bên trên là hàng chữ màu trắng, viết ba chữ tiếng Trung “Đường Hoa Bắc”, bên dưới đề một hàng tiếng Anh cân xứng “Huabei Road”.

Đường Hoa Bắc cũng được coi là một đoạn đường khá nhộn nhịp trong quận Bính Đông. Ngoại trừ hội quán Kim Hoa với kiểu kiến trúc mô phỏng phong cách châu Âu ở trung tâm thì hầu như mọi khu thương mại và siêu thị đồ sộ tại quận Bính Đông đều phân bố trên con đường này. Con đường quốc lộ không dài này vì thế mà quanh năm luôn có xe cộ và mọi người nhộn nhịp qua lại.

Nếu so sánh thì với tư cách là mảnh đất khởi đầu, gần đây con đường Hoa Bắc cũng đã yên ắng hơn chút, nhưng đơn thuần chỉ là so sánh mà thôi. Đoạn đường này cùng với con đường Tam Thạch Đông giáp ranh, và một nhánh của một con đường quốc lộ khác tạo thành hình sừng trâu. KFC và McDonald’s đứng đối nhau giữa hai con đường trong số đó, giống như hai con đường ấy một bên căng tấm băng rôn tuyên truyền to oành của Pepsi, bên kia lại thẳng thừng dựng mô hình chai Coca Cola mô phỏng y như thật vậy.

Khi Cung Khắc và mọi người tới kịp, mẹ của Nhiếp Duy đang đứng ngay dưới khoảng đất rộng ba mét dưới chiếc nắp chai Coca Cola. Bà ấy cầm một con dao trong tay, nhắm thẳng vào Vạn Đại Cường ngay trước mặt. Tòa nhà đó cao sáu tầng, ban công nơi họ đứng mấy ngày nay đã có tuyết đọng. Mẹ của Nhiếp Duy dường như rất kích động, miệng thì không ngừng lầm bầm, tay thì khua dao liên thoắt.

Người đứng phía dưới không nhìn rõ sắc mặt của Vạn Đại Cường, nhưng có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của ông ta, hơn nữa ông ta cũng khoa tay múa chân như đang cố gắng giải thích gì đó.

“Cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị đệm hơi, có bao nhiêu người của chúng ta lên đó rồi, còn nữa, bao lâu nữa chuyên gia thương lượng sẽ có mặt?” Người lên tiếng là Đới Minh Phong. Anh ấy đang cởi chiếc áo dạ đại hàn của mình ra, có vẻ như định đích thân đi lên. Người đáp lại là Hạ Đồ: “Cần năm phút để chuẩn bị đệm hơi. Tính cả Tiểu Lý vừa vào ban này thì đã có tổng cộng bảy người của chúng ta lên đó, có trang bị súng. Còn chuyên gia thì...”.

Hạ Đồ hơi run rẩy. Cô biết đội trưởng chắc chắn đang tức giận nhưng không còn cách nào khác, vẫn phải bậm bụng nói: “Bên phía Công an quận có hai chuyên gia, một người đang nghỉ đẻ...”.

“Người còn lại thì sao?” Đới Minh Phong thay đồ xong xuôi lập tức dựng mày từ chối mọi khẩu súng đồng nghiệp đưa, “Đâu có phải chống bạo động, mang theo súng làm gì!”.

“Xin nghỉ ốm ạ.” Hạ Đồ vô thức tiến lên trước một bước, vị trí vừa hay che kín vị tổ trưởng tổ chuyên án Công an quận sau lưng cô. Nếu không như vậy, Hạ Đồ biết đội trưởng sẽ lại nổi nóng. Quả nhiên, Đới Minh Phong nhìn bằng ánh mắt “Lát nữa quay về sẽ tính sổ với mọi người” rồi cất bước chuẩn bị rời đi.

Không ngờ bị một người giữ lại,

Cung Khắc nói: “Tôi đi thích hợp hơn cậu”.

So với phía dưới, gió trên tầng rét buốt hơn nhiều.

Cung Khắc cố gắng giảm nhẹ tiếng cọt két khi đẩy cửa ra. Lúc đứng trên sân thượng anh mới nhận ra hoàn toàn không cần thận trọng như vậy.

Tiếng gió trên này hết như tiếng nứt vỡ trước khi vạn vật sụp đổ. Gió lớn ào ào thổi làm bay chiếc áo bông của Cung Khắc. Tiết trời lạnh khô đặc thù của các thành phố phương Bắc men theo ống tay áo thổi vào bụng, dường như ngay cả lớp lông cừu dày dặn cũng không che chắn được cơn gió căm căm ấy.

Cung Khắc khép chặt vạt áo lại, đi về phía hai người đang đứng sát mép lầu. Lần này, gương mặt của Vạn Đại Cường đã rõ nét hơn, ngoại trừ nỗi khiếp sợ khi bị dồn ép về phía cái chết thì ông ta vẫn tỏ ra rất vô lại.

Ông ta đang không ngừng nói chuyện, có lẽ ngay cả Vạn Đại Cường cũng không biết bản thân mình đang nói gì.

Tiểu Phân, người đã chết không thể sống lại, con gái tôi cũng đã chết rồi.

Sau đó tôi từng tới tìm bà nhưng lúc đó bà đã ra đi.

Nếu bà không lấy gã Nhiếp quê mùa đó, có lẽ người tôi lấy hiện tại chính là bà.

Nhưng bất luận Vạn Đại Cường có nói gì, làm gì, thậm chí quỳ rạp xuống, mẹ của Nhiếp Duy vẫn không mấy may xúc động. Miệng bà chỉ lẩm rầm đúng một câu duy nhất: Cảm thú, không bằng cảm thú...

“Tôi nghĩ bà cũng đoán ra Nhiếp Duy chết vì không muốn liên lụy tới bà và bố cô ấy. Vì con gái, bà không nên giết ông ta, giết người là phạm pháp. Nhiếp Duy ra đi là hy vọng bố mẹ có một cuộc sống tốt đẹp hơn, chứ không phải để nhìn thấy bà giết người rồi ngồi tù.” Lúc nói những lời này, có cơn gió men theo yết hầu, như gai nhọn đâm thẳng vào cổ họng Cung Khắc. Anh ho khan mấy tiếng, tiếp tục nhìn thẳng vào bà Nhiếp giờ phút này đã bắt đầu dao động, “Khi Nhiếp Duy ra đi, không phải chịu đau đớn gì, cực kỳ thanh thản”.

“Thật ư? Tiểu Duy không đau ư?” Đôi mắt bà Nhiếp chột nhòa đi. Bà ngây ngốc, rõ ràng đã nghe thấy những lời của Cung Khắc.

“Phải, không đau đớn...” Cung Khắc còn chưa kịp nói xong, biến cố đã xảy ra trong chớp mắt. Vạn Đại Cường một giây trước còn sợ mất mặt, giờ ánh mắt đã đột nhiên thay đổi. Hắn loạng choạng tiến lên mấy bước, dùng sức kéo một bả vai của bà Nhiếp.

“Đi chết đi, đồ đàn bà ngu xuẩn!” Vạn Đại Cường cười hung ác.

Trong ánh mắt sừng sốt như vẽ một ống kính quay chậm của bà Nhiếp, Vạn Đại Cường bẻ quặt eo của bà xuống lan can, tay bà vô vọng chới với trong không trung, con dao ban nãy từng uy hiếp ông ta đã rơi xuống dưới, vang lên một tiếng keng lanh lảnh.

Bị gió thổi, sắc mặt bà Nhiếp tái mét, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ môi hồng yêu kiều hồi trẻ. Vạn Đại Cường quả quyết xoay người, ngay cả một lời tạm biệt cũng không nói.

Nhưng tạo hóa và chấp niệm có lúc đích thực không thể nói rõ. Giống như việc bà Nhiếp không rơi thẳng xuống dưới mà một tay đã bắt được lan can, rồi tay kia lại túm được vạt áo gió của Vạn Đại Cường.

Một lực kéo rất mạnh từ phía sau khiến ông ta đột nhiên ý thức được nguy

hiểm. Ông ta tỏ ra căng thẳng, bối rối há hốc miệng, cố gắng níu kéo tất cả những thứ có thể giúp mình sống sót.

Nhưng ngoài những cơn gió đang không ngừng đổi hướng xuyên qua lòng bàn tay và những chiếc túi ni lông bị gió cuốn lên thì ông ta chẳng bắt được gì nữa.

Khi hình ảnh chiếc lan can lướt ngang qua người với tốc độ cực nhanh trượt qua tầm mắt, bên cạnh nỗi sợ hãi, phần nhiều cảm xúc trong mắt Vạn Đại Cường là không cam tâm. Ông ta đã phấn đấu nhiều năm, từ bỏ rất nhiều, nhẫn nhục vô số, không nên có kết cục này.

Đúng lúc này, một bàn tay khác nhanh chóng xuất hiện, túm chặt lấy Vạn Đại Cường. Đường như ông ta lại nhìn thấy hy vọng.

“Anh Cung, cầu xin anh đừng buông tay, hãy cứu tôi, anh muốn gì tôi cũng cho anh...” Vạn Đại Cường không biết nụ cười của mình bây giờ khó coi cỡ nào nhưng đúng là ông ta đang cười với Cung Khắc. Bà Nhiếp lại không muốn ông ta được cứu, lực kéo từ phía sau lưng như một oán niệm liều mạng hướng ông ta xuống dưới.

“Người đàn bà chết tiệt!” Ông ta căm hận. Giọng nói lạnh lùng vọng từ trên đỉnh đầu xuống. Gương mặt Cung Khắc cũng lạnh như giọng của anh, “Ông động vào bà ấy thử xem”.

Sau đó là một tiếng “rắc” như một tiếng xương nứt vỡ.

Dưới sự trợ giúp của mấy người cảnh sát kịp thời có mặt, Vạn Đại Cường cùng bà Nhiếp đồng thời được cứu lên. Căn nguyên mọi chuyện cũng đã được làm rõ. Có hai người cảnh sát bàn tán chuyện trước khi chết, Nhiếp Duy từng bị Vạn Đại Cường thuê người làm nhục, bà Nhiếp không chịu nổi mới đi tìm ông ta tính sổ.

Hai nhân viên đó đã bị kiểm điểm ngay tại chỗ. Bà Nhiếp như người mất hồn bị đưa đi trước, chỉ còn lại Vạn Đại Cường đang chửi um lên. Diệp Nam Sinh kiểm tra vết thương cho Cung Khắc: “Bảo anh cứu người, sao anh lại làm mình bị thương hả? Bị thương ở đâu rồi!”.

Diệp Nam Sinh hung dữ.

“Không có gì nghiêm trọng, có điều chắc là phải tới bệnh viện một lần, hình như đinh thép trên khớp xương khuỷu tay bị rời ra rồi.” Cung Khắc nhìn chăm chăm vào cánh tay chỉ biết đung đưa như rối gỗ mà không thể tự cử động, ngẩng đầu trả lời Diệp Nam Sinh.

Diệp Nam Sinh phồng mang trợn má, xem ra là sắp mất người. Nhưng không, ngược lại cô đi thẳng tới chỗ của Vạn Đại Cường, đứng sau lưng ông ta, giơ chân lên, đá thẳng một cái thật mạnh vào mông ông ta.

Nhìn chăm chăm vào Vạn Đại Cường bị ngã chổng vó đang định quay đầu lại chửi, Diệp Nam Sinh ném cho ông ta chiếc thẻ công tác được Công an quận phát tạm thời, “Tôi tên là Diệp Nam Sinh, trước mắt đang làm cố vấn pháp y cho Công an quận Bính Đông. Nếu muốn tố cáo thì nhanh cho một chút. Muộn một giây thôi, bà cô đây không dám chắc liệu có bồi thêm cho ông một cú nữa không đâu”.

Có lẽ hôm nay thật sự đã trải qua quá nhiều chuyện, Vạn Đại Cường mặt mũi bụi bặm, muốn nói gì nhưng lại không dám. Ông ta lồm cồm bò dậy, định đi, bỗng bị Cung Khắc gọi giật lại.

Anh áp sát tới bên tai Vạn Đại Cường, thì thầm câu gì đó. Gương mặt Vạn Đại Cường lập tức biến sắc.

“Anh nói gì với ông ta vậy? Sao ông ta như bị điên thế?” Diệp Nam Sinh cùng Cung Khắc đi ra ngoài, cô ngoái lại nhìn biểu cảm quái đản của Vạn Đại Cường rồi hỏi Cung Khắc.

“Diệp Nam Sinh, đã có ai nói rằng em rất đáng yêu chưa?” Trước nay Cung Khắc chẳng bao giờ trả lời đúng trọng tâm. Diệp Nam Sinh đỏ bừng mặt, áp a áp ứng: “Hỏi chuyện này làm gì chứ, chắc chắn là có rồi!”.

“À ... anh đang nghĩ nếu mà có rồi thì anh khỏi phải nhắc lại. Anh không thích những công việc mang tính chất trùng lặp.”

“Không có đâu!” Diệp Nam Sinh lần này trả lời chắc như đinh đóng cột, “902 à, anh mau nói đi, nói em dễ thương đi. Em muốn nghe!”.

Trong cầu thang thoát hiểm, ánh sáng u buồn, ánh mắt Cung Khắc lại quá đổi dịu dàng. Anh buông lỏng hai cánh tay đã không còn sinh khí, cúi đầu nhẹ nhàng in một dấu hôn lên trán Diệp Nam Sinh, “Lúc đá vào mông

Vạn Đại Cường đó ... em rất đáng yêu”.

“Sau đó thì sao...” Nửa tháng sau, Mục Trung Hoa ngồi trong phòng khách ấm áp, nhìn Diệp Nam Sinh vừa mới về nhà đã lật hết tủ nọ tới kệ kia, không chịu nổi bèn giơ chân đá cô một cái, “Con mau nói đi. Kiểu kể chuyện lấp lửng y hết bố con”.

“Tôi làm sao chứ...” Trong phòng sách có tiếng ông Diệp loáng thoáng vọng ra.

Diệp Nam Sinh không thèm để mắt tới bà Mục, vừa đếm mấy chiếc hộp trong túi ni lông, vừa nói: “Còn có thể thế nào. Thì như vậy thôi. Mẹ còn mong chờ điều gì? Thằng thường đẩy con người tàn tật đó xuống rồi xxx?”. Diệp Nam Sinh lạnh run người, “Mấy chiêu trò năm xưa mẹ dùng để theo đuổi bố, con không học được đâu. Con ấy à ... thực nữ lắm”.

Cô đúng là có ôm Cung Khắc một lúc, vì cầu thang bất kỳ lúc nào cũng có người đi xuống, thế nên chỉ ôm một lát thôi. Nhưng chính khoảng thời gian ngắn ngủi đó đã khiến cô ghi nhớ hơi ấm thuộc về Cung Khắc. Đương nhiên, Diệp Nam Sinh không định vô tư mang phần ấm áp này ra chia sẻ cùng bà Mục.

Cô xách túi, chuẩn bị đi thì bất ngờ bị Mục Trung Hoa kéo lại, “Nói nửa chừng sẽ bị sét đánh chết cả nhà đấy. Vì cái mạng già của mẹ và bố con, con kể hết vụ án đó rồi hẵng đi”.

Diệp Nam Sinh ngán ngẩm, cứ làm như cả gia đình này không bao gồm cô trong đó vậy.

Cô ngồi xuống, thật ra không phải cô cố tình giấu giếm, tại cái kết vụ án đó để lại đó còn khiến người ta sứt sùi hơn cả bản thân vụ án nữa.

Lời Cung Khắc nói với Vạn Đại Cường là: Năm xưa khi ông rời khỏi mẹ của Nhiếp Duy, có biết rằng bà ấy đã mang thai không?

Ngày sinh tháng đẻ cùng với báo cáo xác thực ADN mà Đới Minh Phong nghĩ cách lấy được đều chứng minh rằng Nhiếp Duy thật ra chính là con gái của Vạn Đại Cường. Còn Vạn Đại Cường lại vì “con gái của mình” mà gài bẫy Nhiếp Duy. Nhưng Cung Khắc nói, có lẽ chân tướng không chỉ có vậy, những chuyện mà Vạn Đại Cường đã làm còn độc ác hơn cả việc tìm

người gài bẫy Nhiếp Duy, vì một người tâm lý vững vàng như Vạn Đại Cường mà lại phát điên, điên ngay trong nhà giam.

Ông ta thừa nhận mình đã mua chuộc người dàn dựng cái chết của Chung Ngôn, chẳng qua chỉ vì muốn vụ án hạ màn, cũng là để người vợ dữ như cọp cái của mình không phát hiện ra những chuyện quá khứ với mẹ Nhiếp Duy.

Còn về nguyên nhân cái chết của Chung Ngôn, theo Vạn Đại Cường miêu tả thì tên hung thủ đó đã chủ động liên lạc với ông ta, nói muốn giúp ông ta giải quyết phiền phức, quá trình ông ta hoàn toàn không hay biết.

Về sau, cảnh sát thông qua những phương thức liên lạc còn lưu giữ được trong di động Vạn Đại Cường, điều tra tới thành phố Lâm Thủy, phát hiện được có lẽ hung thủ từng sống vật vờ một thời gian trong một căn nhà hoang, tại đó có mảnh giấy, bên trên viết một chữ. Không cần đoán, bạn cũng biết đó là chữ gì mà.

“Nhưng có một chuyện khiến người ta thôn thức, Từ Nham trước ngày ra tòa đã tự sát trong trại tạm giam. Cả sáu cái chết thật sự đã viên mãn: Xác chìm dưới băng, rồi gỗ đung đưa, phiêu diêu khát máu, bẻ đứt sáu gân, xác trương thịt thối, và cái chết lạnh lẽ của Từ Nham.”

Ký ức luôn khiến người ta chìm vào đau thương. Nói xong, Diệp Nam Sinh cũng bồi hồi rất lâu. Cô bị ngắt ngang bởi những tiếng nhai táo ròn rột của bà Mục. “Đã làm ngành này thì phải quen với chuyện ấy. Không có người nào phạm tội một cách vô duyên vô cớ...”

“Con biết rồi!” Nhân lúc bà Mục còn chưa khoe khoang với cô tài lái nhái có nghề của mình, Diệp Nam Sinh đã xách đồ chuồn lẹ.

Lần này cô về nhà để lấy thuốc. Sau khi cấy lại đinh thép, Cung Khắc đã sốt liên tục mấy hôm. Cô cho anh uống thuốc nhiều ngày mà không thấy khỏe lên, ngược lại càng sốt dữ hơn. Thế là Diệp Nam Sinh bèn cầu cứu bà Mục. Bà Mục mắng cô té tát: “Thuốc Fenbid cũng trị được đau bụng kinh, chữa được cảm mạo à! Có phải nó cũng trị luôn được bệnh phù chân voi không?”.

Thôi được rồi, Diệp Nam Sinh thừa nhận, về mặt chữa trị cho người sống, cô đích thực thiếu kinh nghiệm, đặc biệt là ngoài đau bụng kinh ra, cô

không có bệnh lớn nào khác. Mang theo túi thuốc to dùng vơ vét được từ nhà bà Mục, Diệp Nam Sinh tự tin trở về nhà.

Tối tận khi ăn xong táo, Mục Trung Hoa nhớ ra điều gì đó mới đi lục tủ thuốc, sau đó bà vỗ trán. Con gái à, lần này con thật sự lấy đúng thuốc rồi, nhưng vấn đề là Cung Khắc không bị cảm mạo, càng không bị phù chân!

Bà thấy đau dạ dày quá.

Diệp Nam Sinh mở cửa ra, Cung Khắc đang gọi điện thoại. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Cung Khắc như vậy. Vì sốt, gương mặt anh đỏ bừng, nhưng tinh thần lại tốt một cách kỳ lạ. Anh nói chuyện rất to, toàn những thứ Diệp Nam Sinh chưa bao giờ nghe qua, gì mà vận động bánh răng.

Dường như nhìn ra sự khó hiểu của Diệp Nam Sinh, Cung Khắc bèn bật loa ngoài của điện thoại lên. Đầu kia là một giọng nói với tốc độ rất nhanh: “Nếu cậu đã tìm được thứ thú vị như vậy cho tôi thì hẹn thứ sáu này, sau bốn giờ. Cậu biết tôi là người khá bức mình khi phải nhìn thấy gương mặt cậu, đặc biệt là nghe nói bây giờ cậu không còn cười nữa. Nhớ mang theo vấn đề của cậu ... và cô gái đó đi cùng. Trời ạ, Cung Khắc cũng gặp được tình yêu. Tôi cực kỳ hứng thú với cô gái dám dừng cảm lại gần quả bom nguyên tử như cậu đấy”.

Chưa nói lời tạm biệt, đầu kia đã ngắt máy.

Diệp Nam Sinh nhất thời không biết nên nói gì, nửa ngày mới bật ra một câu: “Kẻ thần kinh này ... là ai vậy?”.

Cung Khắc đi về phía cô.

Là một người đàn ông ủng hộ Einstein và học thuyết tương đối, người có thể giúp anh giải đáp một số vấn đề.

-----oOo-----

Chương 32: Cách nghiên cứu quái lạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ngoại trừ phong cách ăn mặc có phần tiến bộ ra thì tế bào não của cậu vẫn hoạt động kỳ lạ như trước.” Đây là lời Cận Hoài Lý nói với Cung Khắc trong lần gặp Diệp Nam Sinh. Sau đó cô thấy hai người đàn ông cùng trao nhau một cái ôm ngắn ngủi mà vững chắc.

Xem ra người này rất thân với 902.

“Tôi và Cung Khắc cũng không được coi là thân thiết. Trên thực tế, chúng tôi chỉ có duyên gặp mặt, thế nên có thể làm ơn đừng ghép hai chúng tôi vào thứ quan hệ bạn bè thân thiết sến rện đó được không?” Người đàn ông tên Cận Hoài Lý quay về phía Diệp Nam Sinh, nói những lời đó.

Chiều cao của anh ấy cũng xấp xỉ Cung Khắc, khoảng một mét 84, nhưng phom người thì khác biệt, không phải kiểu mảnh khảnh, ngược lại rất rắn chắc, qua chiếc cúc áo mở ra với vẻ lười biếng, loáng thoáng có thể nhìn thấy được cơ bắp chắc nịch dưới cổ người đàn ông ấy. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng người tên Cận Hoài Lý này đích thực tuần tú hơn Cung Khắc nhiều, gương mặt góc cạnh hoàn hảo với chiếc mũi thẳng tắp như tác phẩm điêu khắc, lại thêm cả một đôi mắt sâu hút.

Điều đáng nói là mắt anh ấy rất đẹp, đen láy, lúc nào cũng hơi nheo lại như chưa tỉnh ngủ, luôn khiến người ta uể oải theo.

Nhưng chính đôi mắt ấy lại như đã sớm đọc được suy nghĩ của Diệp Nam Sinh.

Diệp Nam Sinh há to miệng thành hình chữ O, vừa định nói gì thì một lần nữa bị người ấy cắt ngang: “Cô chưa lên tiếng nhưng sóng não bộ của cô cứ kêu gào suốt ‘Vì sao Cung Khắc lại thân thiết với người này?’, khiến tôi rất đau đầu”.

Cận Hoài Lý nhún vai, quay người đi thẳng ra cửa.

Đây là Thiệu Dương - một quận khác tại Lâm Thủy, khá xa Bính Đông. Nhìn trên bản đồ, nếu chấm một điểm ở trung tâm hai quận Bính Đông và Thiệu Dương rồi nối liền sẽ vừa vắn gạch ngang cả thành phố.

Diệp Nam Sinh đứng trước cánh cửa nguy nga đầy khí thế, bỗng nhiên cảm thấy nghi hoặc: “902, Lâm Thủy có thêm trường đại học Tam Hòa này từ khi nào vậy, sao em không biết?”.

“Rất bình thường, vì nó không chiều sinh bên ngoài. Nói cụ thể một chút, đây là một trường đại học tư nhà họ Cận đầu tư xây dựng cho Cận Hoài Lý để cậu ấy tiện nghiên cứu. Nhưng em đừng xem thường nó, tính toán đại khái, những thành quả nghiên cứu bước từ đây ra mỗi năm đều xứng đáng với con số này.” Cung Khắc giơ tay lên, vẽ mấy con số.

Diệp Nam Sinh lè lưỡi, sau đó lí nhí mắng thầm: “Người có tiền đúng là hay khiến người ta phẫn nộ”.

Bước vào trong vườn hoa, cách trang trí ở đây còn đồ sộ hơn cả cửa ra vào. Ngang qua hai dãy phòng học chớp nhọn theo phong cách Gothic, rồi lại đâm xuyên một hành lang có hình thù kỳ dị được trải thảm bốn màu đỏ, lam, lục, vàng, bóng Cận Hoài Lý đã sớm biến đi đâu mất.

Nhưng Cung Khắc không vội vàng. Lúc này đây, dường như anh có hứng thú nói chuyện với Diệp Nam Sinh về Cận Hoài Lý hơn,

“Cậu ấy là một thiên tài.” Đây là đánh giá đầu tiên của Cung Khắc về Cận Hoài Lý.

Một đánh giá tuy ngắn gọn, vắn tắt nhưng rất đề cao.

Trên thực tế, Cung Khắc và Cận Hoài Lý cũng chỉ gặp nhau mấy lần. Đó là trước khi Cung Khắc vào học trong Học viện Cảnh sát, trường cấp ba giới thiệu anh tham gia một cuộc thi Olympic Vật lý. Cung Khắc giỏi Tự nhiên nên đã đi.

Đề thi khá khó, trước khi chuông hết giờ vang lên, Cung Khắc mới miễn cưỡng giải xong toàn bộ.

Lúc nộp bài, một nam sinh mà anh quan sát thấy chỉ hai mươi phút sau khi giờ thi bắt đầu đã nằm bò ra bàn ngủ đột nhiên nói với anh: “Câu cuối cùng có cách giải đơn giản hơn, cách của cậu quá phức tạp”.

Lúc đó Cung Khắc cũng rất tự phụ. Anh lặng thinh để tỏ rõ sự không phục của mình. Điều khiến anh không ngờ tới là cậu bạn đó lại đi thẳng lên bục giảng, cầm một mẫu phần giải bài ngay tại chỗ.

Động tác của cậu ấy rất nhanh, chẳng bao lâu sau, trên bảng đen đã xuất

hiện một mảnh trắng, cộng vào chưa tới mười dòng. Cung Khắc còn nhìn thấy cậu ấy vận dụng những lập luận về độ tự do cơ bản và mấy kiến thức vượt quá phạm vi Vật lý cấp ba.

Viết xong, cậu bạn buông tay, mẫu phần theo quỹ đạo ném rơi chuẩn xác vào trong hộp.

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi không thêm khoe khoang mấy đề bài ở mức độ này, có điều cậu là người thứ hai làm được câu này trong trường thi.”

Sau đó, Cung Khắc mới biết cậu bạn có mái tóc ngắn, trông rất ưa nhìn, tính cách lại có phần cổ quái ngạo mạn đó tên là Cận Hoài Lý. Về sau nữa, quả nhiên đúng như Cận Hoài Lý nói, cậu ấy và Cung Khắc đồng thời cùng xếp thứ nhất với số điểm tuyệt đối trong cuộc thi. Nhưng ngày lĩnh giải, Cận Hoài Lý không tới, nghe nói cậu ấy đã một mình ra nước ngoài du học.

“Cậu ấy là tín đồ của nhà toán học có đôi mắt tinh tường - Erdős.” Kết thúc ký ức chuỗi thanh xuân ấy, nét mặt Cung Khắc trở nên u buồn.

Nhưng rõ ràng Diệp Nam Sinh lại nghe không hiểu, “Er gì cơ...”.

“Paul Erdős, nhà toán học người Hungary, một thiên tài có khả năng Toán học bẩm sinh nhưng vẫn luôn kiên trì với lập luận: Một định lý hay phải có cách chứng minh vừa đẹp, vừa tự nhiên, vừa đơn giản.” Cung Khắc dắt Diệp Nam Sinh đi qua một căn nhà kính giống kiểu nhà trồng hoa, cách đó không xa là một khoảng bát ngát, nhưng thứ đập vào mắt lại là một căn nhà thấp lè tè với phong cách kiến trúc rõ ràng không hợp với vườn hoa này.

Trước nhà có dựng một tấm biển nhưng không phải để giải thích về tác dụng của nó mà viết rằng “Trừ phi gạt bỏ hết bụi bẩn trên người bạn, nếu không hãy tranh xa nơi này”.

“Tới rồi.” Cung Khắc nói.

Diệp Nam Sinh nhú mày, “Có phải anh ấy mắc chứng sạch sẽ rất nghiêm trọng không? Trên người, chưa nói tới bụi bẩn, đã có vô số vi trùng rồi!”.

Cung Khắc vỗ đầu Diệp Nam Sinh, “Bệnh sạch sẽ ít nhiều cũng có, nhưng

ý của tấm biển này không hoàn toàn nói về bệnh sạch sẽ. Ý mà cậu ấy muốn biểu đạt là ‘Bất đồng quan điểm không thể cùng bàn bạc’. Những người làm khoa học tự nhiên, đầu óc đều có chút ...”.

Cung Khắc diễn tả một biểu cảm kỳ lạ. Diệp Nam Sinh bỗng chốc hiểu ra, “Người như anh ấy há chẳng phải sẽ cô độc cả đời ư?”.

Cung Khắc gật đầu, có lẽ vậy, nhưng cũng rất có thể là không.

Họ bước vào trong căn nhà.

Cận Hoài Lý ngồi trên một chiếc máy với những cái ống thủy tinh có hình thù kỳ dị, đang không ngừng lắc đầu, “No, no, no”.

Diệp Nam Sinh huých tay vào người Cung Khắc, thì thầm: “Có phải vấn đề anh mang tới cho quái nhân quá khó không?”.

“No.” Câu này Cận Hoài Lý nói với Diệp Nam Sinh: “Vấn đề Khắc mang tới chỉ thuần túy để lừa bịp tôi. Chẳng qua cậu ấy giờ trò để tôi gặp cậu ấy, rồi giúp cậu ấy giải quyết vấn đề của thứ hung khí đó mà thôi”.

“Vậy anh...” sao cứ liên mồm nói “No” như là bị thần kinh vậy.

Cận Hoài Lý cầm hung khí hút máu đó lên, vòng qua chiếc bàn xếp đầy ống trước mặt, đi qua đưa cho Cung Khắc, “Tôi phủ nhận cái suy đoán cô cho rằng phải chăng tôi sẽ cô độc cả đời. Thực tế là, tôi đã kết hôn rồi”.

Cận Hoài Lý rút một chiếc nhẫn từ trong túi áo ra, đeo vào tay trái.

Diệp Nam Sinh ngẩng đầu lờm nguýt, chẳng biết cô gái đáng thương nào gặp phải đại nạn, bị kẻ thần kinh này giam giữ.

“Năm giờ đúng cô ấy sẽ tới đây.” “Nếu cô muốn gặp cô ấy”, rõ ràng Cận Hoài Lý đọc hiểu suy nghĩ của Diệp Nam Sinh, nhưng anh ấy không hề tức giận mà giờ tay lên xem giờ, “Còn mười lăm phút, chúng ta có thể nói về thứ này”.

Anh ấy chỉ tay về phía bản mô phỏng trong tay Cung Khắc. “Nếu không nhìn nhầm, đó cỡ lẽ là một món đồ chơi tôi tiện tay làm hồi học lớp chín, nhưng công dụng của nó là dùng để lấy hơi thở trong phổi khi điều trị bệnh

nhân tức ngực”.

“Ừm.” Cận Hoài Lý gật đầu, “Có lẽ người này có một nền tảng kiến thức y học khá sâu, bốn chiếc lỗ được cải tạo vừa đủ để đâm xuyên động mạch, nhưng không đến nỗi cửa rách. người này còn có chút hiểu biết căn bản về Vật lý, biểu hiện cụ thể nằm ở thiết kế độ dài của tay cầm. Dù là nữ giới, cũng đủ sức cầm nó để lấy mạng người khác. Có thể người này còn có một ít vốn liếng nhất định, vì muốn chế tạo loại hung khí này tốn không ít tiền của. Người này...” Đang nói thì Cận Hoài Lý nhíu mày, buông câu “Đợi một chút” rồi lập tức rời đi.

Qua lớp kính thủy tinh dày cộp, bóng lưng cùng những bước chân vội vã của Cận Hoài Lý dần dần bị vo thành một hình bầu dục thon nhỏ. Nó dừng lại khi đã đi được hơn ba mươi mét.

Cận Hoài Lý gặp một người, là một cô gái.

Vì khoảng cách hơi xa, không thể nhìn rõ gương mặt của cô gái đó, Diệp Nam Sinh chỉ có thể dựa theo những đường nét để phán đoán rằng người kia là một cô gái trẻ thấp hơn mình một chút. Khi khoảng cách được kéo gần, sự chú ý của Diệp Nam Sinh dần dần bị cái bụng nhỏ hơi gồ lên của cô gái đó thu hút.

Ôi chao! Diệp Nam Sinh cảm thán, đúng là có người con gái đủ dũng cảm để cam tâm tình nguyện rơi xuống địa ngục.

“Đúng là một kiếp nạn.” Cung Khắc nói. Diệp Nam Sinh gật đầu, tỏ ý tán thành, “Anh cũng thấy vậy đúng không? Em rất thông cảm cho cô gái đó”.

Nhưng Cung Khắc lắc đầu, “Không, anh nói Cận Hoài Lý kia”.

“Trẻ con đối với cậu ấy mà nói giống như một tai họa. Cậu ấy cực kỳ sợ con nít.” Cung Khắc bổ sung thêm để giải thích. Anh vẫn còn nhớ có lần Cận Hoài Lý tới nhà mình, khi ấy Đông Đông còn nhỏ.

Bản thân Đông Đông vốn là một đứa trẻ rất hiếm khi khóc, nhưng chẳng hiểu sao hôm đó gặp Cận Hoài Lý, con bé khóc liên hồi, dỗ thế nào cũng không được. Kết quả nghĩ cũng đủ biết, một Cận Hoài Lý vốn đã không thích trẻ con đến xì mặt lại, đi đôi giày vừa mới cởi ra, quay người rời khỏi nhà Cung Khắc, từ đó không bao giờ tới nữa.

“Cận Hoài Lý cảm thấy tiếng khóc của trẻ con như tiếng của ma quỷ dưới địa ngục.” Cung Khắc lại nói. Nhưng cảnh tượng trước mắt cứ có chỗ nào đó không đúng.

Cận Hoài Lý nắm tay cô gái, bước chân cũng không còn nhanh như thường ngày. Có thể nhìn ra, anh ấy đang rất nhường nhịn. Trong tay cô gái ngoài túi xách thì còn có một chiếc túi nilon màu trắng, khi tới gần, có thể phân biệt được hình dáng của chiếc hộp giữ nhiệt lấp ló bên trong. Cận Hoài Lý vừa gặp đã tiện tay đón lấy mọi thứ, xách bằng tay trái, còn tay phải thì nắm chặt tay cô gái kia.

Khi còn cách cửa ra vào khoảng mười mét, một cơn gió từ xa quét tới, áp sát hai người họ.

Dường như không hề suy nghĩ, Cận Hoài Lý bước ngang ra, đứng trước mặt cô gái kia, lấy áo khoác che chắn cho cô.

Gió chẳng mấy chốc đã ngừng lặng, cô gái bình an vô sự, còn Cận Hoài Lý thì tóc tai bù xù.

Có vẻ như màn vừa rồi khiến cô gái xấu hổ. Cô ấy cúi đầu lục tìm trong túi áo một hời, sau đó lấy ra tờ giấy ăn, lau bụi trên mặt Cận Hoài Lý.

Vì thấy chiều cao có sự chênh lệch, Cận Hoài Lý cúi thấp xuống, ghé sát tới trước mặt cô gái. Trông anh ấy như một con tôm, nhưng chính con tôm khô hài ấy giờ phút này bỗng khiến Diệp Nam Sinh ngưỡng mộ.

Cô liếc nhìn Cung Khắc, định nói gì đó nhưng một giây sau đã bị Cận Hoài Lý bước vào cắt ngang.

“Được rồi, được rồi. Những gì tôi biết đã nói hết với hai người rồi. Bây giờ hai người có thể đi.” Hình như tới tận khi vào cửa, anh ấy mới chợt nhớ ra trong phòng vẫn còn hai người lạ. Cận Hoài Lý nhanh chóng bày ra một bộ mặt nghiêm nghị thay cho vẻ dịu dàng ban nãy.

Có lẽ chính anh ấy cũng đang ngượng ngùng.

Cận Hoài Lý vừa dứt lời thì gương mặt của cô gái kia cũng xuất hiện ngay sau lưng anh ấy. Đó là một người con gái có tướng mạo sáng sủa, đôi mày

mảnh mai, nhưng trên gương mặt còn vương lại một nét ưu tư. Xem ra cuộc sống trước đây của cô ấy vốn không thuận lợi. Thấy có khách, cô ấy cũng rất bất ngờ, kéo vạt áo Cận Hoài Lý rồi hỏi: “Hoài Lý, bạn anh à?”.

Giọng nói của cô ấy cũng mềm mỏng nhỏ nhẹ, như không có sức.

Rõ ràng Cận Hoài Lý muốn phủ nhận nhưng nghĩ thấy không ổn thỏa, đành miễn cưỡng gật đầu.

Cô gái đó dường như rất vui: “Lần đầu tiên thấy Hoài Lý có bạn. Tôi có hầm chút canh, nếu không chê tôi nấu dở thì cùng ăn một ít đi”.

Ánh mắt Cận Hoài Lý rõ ràng đang nói: Mau đi đi, đi đi nhưng Diệp Nam Sinh nghe thấy Cung Khắc ngang ngược nói một câu: Được.

Họ ăn hết bát gà tần cực ngon dưới ánh nhìn như dao đâm kiếm chém. Suốt cả quá trình, Diệp Nam Sinh được biết vợ của Cận Hoài Lý tên là Nguyễn Lập Đông, một cái tên rất nam tính. Hình như trước kia cô ấy sống rất khắc khổ, nhưng giờ đã hết rồi.

Cận Hoài Lý ra hiệu bằng ánh mắt, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đứng lên ra về.

“Hai người rảnh rồi có thể tới tìm Hoài Lý nhiều một chút, anh ấy cũng không có nhiều bạn bè nói chuyện hợp ý.” Nguyễn Lập Đông nói vậy.

“Chỗ mua thứ đồ đó, tôi sẽ kiểm tra số điện thoại rồi báo lại với cậu.” Đây là câu nói của Cận Hoài Lý, nghĩa bóng thực ra là: Lần sau mà còn đến giành canh của tôi...

Trên đường trở về, Diệp Nam Sinh hỏi Cung Khắc: “902, sau này chúng ta có kết hôn không?”.

Cung Khắc hạ âm lượng của radio xuống hai nấc, có vẻ như đang trầm tư suy nghĩ, sau đó anh nói: “Nếu em không gặp được người nào tốt hơn anh thì anh sẽ lấy em, Diệp Nam Sinh ạ”.

Dường như ngay cả một Cung Khắc giỏi tư duy logic cũng không thể giải thích rõ vì sao Cận Hoài Lý lại có một biểu cảm khác nhẹ nhàng đến vậy. Cũng giống như chẳng biết từ khi nào, Diệp Nam Sinh đã cảm thấy trong

trái tim anh.

Diệp Nam Sinh hưng phấn bật lên khỏi ghế nhưng lại bị cụng đầu. Cung Khắc nhẹ nhàng cười, đồng thời đưa tay xoa đầu cô.

Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Chỉ ít cũng phải đợi em làm ra một bát canh gà tần có mùi vị y hệt như bát vừa rồi đã”.

Diệp Nam Sinh xoa xoa lòng bàn tay, trái tim Cung Khắc chợt lạnh đi. Hình như nói câu này là anh sẽ phải thử rất nhiều món gà tần có mùi vị khác nhau...

Trở về nhà, chiếc đồng hồ treo tường vừa vặn chỉ vào số tám, điện thoại bàn trong căn phòng dường như đã kêu rất lâu, gần như hết hơi.

Diệp Nam Sinh thay giày, đi tới nghe máy.

Người gọi đến khiến cô bất ngờ, chính là đồng nghiệp từng hợp tác khi ở huyện Lạc, đàn anh của cô - pháp y Kiều Ý.

-----oOo-----

Chương 33: Những kỉ niệm vụn vặt trong hồi ức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: matnhung15

Kiều Ý mời Diệp Nam Sinh đến tham gia buổi gặp mặt, vào mừng ba Tết, tại khách sạn Kim Hoa.

“Ồ...” Diệp Nam Sinh cởi bỏ chiếc khăn lông màu cam trên cổ, tiện thể vắt lên một bên tay vịn của chiếc sofa vải màu xám. Sau đó cô ngồi xuống, cầm một lon nước ngọt màu xanh được bày trên bàn, lấy hai chân kẹp chặt chiếc lon, rồi dùng ngón trỏ bật nắp.

“Xì” một tiếng.

Cô đưa lon nước ngọt lên miệng uống một ngụm rồi mới tiếp tục hỏi Kiều

Ý: “Vậy sư huynh à... đi cùng những ai thế?”

Vốn dĩ thấy Diệp Nam Sinh hỏi lâu không nói gì, Kiều Ý đang suy nghĩ phải chăng mình nói có chỗ nào đó đường đột? Nghe Diệp Nam Sinh trả lời như vậy, đầu mày anh chợt dãn ra, “Ban đây dẫn theo ‘đại sư tử’ của chúng ta, chính là người sau này không còn theo nghiệp pháp y mà qua Mỹ lấy chồng ấy. Chị ấy đã quay về, nghe nói hai đứa con trai sinh đôi của chị ấy cũng sẽ tới”.

Dĩ nhiên Diệp Nam Sinh còn nhớ đại sư tử. Chị ấy cùng chung họ Diệp với cô. Nhớ năm đó lớp pháp y của họ có tổng cộng mười mấy sinh viên chưa tốt nghiệp. Các giảng viên không có nhiều thời gian để quản lý họ thế nên hầu như họ đều được các đàn chị học nghiên cứu sinh dẫn dắt.

Đại sư tử rất nghiêm, nhưng lại chỉ yêu quý một mình Diệp Nam Sinh tính cách ngỗ ngược. Mỗi lần Diệp Nam Sinh phạm phải sai lầm gì, chị ấy luôn là người đầu tiên đứng ra nói đỡ giúp cô.

“Sư tử mama cũng trở về rồi!” Diệp Nam Sinh trào dâng cảm xúc ngỡ ngàng và mừng rỡ từ tận đáy lòng. Cô hay gọi chị Diệp là “Sư tử mama”.

Nhận ra niềm vui của Diệp Nam Sinh, Kiều Ý lại thở phào nhẹ nhõm. Anh ấy nắm bắt thời cơ: “Không chỉ có mỗi đại sư tử đâu, Đại Hào được phân tới thành phố Bân lần này cũng trở về”.

Trong đầu Diệp Nam Sinh dần hiện lên hình ảnh của Đại Hào. Đó là một cậu bạn không cao lắm nhưng làm việc rất thông minh và nhạy bén, khả năng quan sát vượt trội. Kiều Ý nói Đại Hào còn trẻ như vậy mà đã trở thành người dẫn dắt trong giới pháp y thành phố Bân rồi.

Cũng không lâu trước đây, trong tuần san chuyên ngành mà bà Mục mang về, Diệp Nam Sinh đọc được tin một vụ án lớn mà thành phố Bân mới hợp tác phá được. Vụ thảm án diệt môn ban đầu không chút manh mối đó đã dần dần nổi lên mặt nước sau khi được các pháp y kéo tơ tuốt vỏ. Mà pháp y chính khi đó chính là Đại Hào.

Ký ức như những bọt khí ga nổi lên trong lon nước ngọt, một khi nắp bị bật ra thì những kỷ niệm cũ sẽ tranh giành đua chen để nổi lên, tới tận bờ môi, khoe miệng, kết thành một khoảng trắng xóa như bong bóng xà phòng, dính vào da thịt, cho ta một cảm giác mát mẻ.

Diệp Nam Sinh không khỏi vui mừng. Khi Kiều Ý kể lại chuyện mất mặt của một bạn học khác, cô còn phá lên cười sung sướng.

Kiều Ý cũng rất vui, mời lại lần nữa: “Em gái à, mừng ba Tết nhé, khách sạn Kim Hoa, năm giờ chiều, hẹn gặp lại em lúc đó”.

“Ha ha...” Diệp Nam Sinh còn chưa dứt cơn cười. Cô như bị sặc nước bọt, ho một tiếng rồi đặt lon nước đã được một nửa xuống, “Hả, anh à, anh nói gì cơ?”.

“Anh đang xác nhận lại thời gian và địa điểm buổi gặp mặt với em, mừng ba Tết nhé, khách sạn Kim Hoa, năm giờ chiều...”

“Em đâu có nói em sẽ đi.” Diệp Nam Sinh nói bằng giọng thoải mái. Cô nhìn chăm chăm mười ngón chân đang thò ra bên ngoài dép lê của mình. Trong phòng bật hệ thống sưởi ấm dưới nền nhà nên dù có tới mùa đông, cô vẫn đi đôi dép lê mùa hè, có hình con chuột Mickey bằng nhựa.

Đôi tai của hai con chuột đen hai bên trái phải đã bị Long Long và Hồng Mao gặm sạch từ lâu.

Có lúc Diệp Nam Sinh nghĩ, chẳng phải nhựa có độc ư? Sao không khiến cho hai đứa “bại hoại gia phong” đó tiêu đời đi...

Có lẽ vì quá ngạc nhiên, một lúc sau Kiều Ý mới hoàn hồn trở lại, “Nhưng sư muội à, mấy bạn học thân thiết với em cũng đi cả, chẳng phải em cũng muốn gặp họ sao?”.

Biết Kiều Ý không nhìn thấy nhưng Diệp Nam Sinh vẫn nhún vai, “Sư huynh hình như anh quên nói với em rồi, Âu Tử Hành cũng tới phải không?”.

Cô lại cầm một quả táo trên bàn lên, tiếng nhai ròn rột vang lên rõ ràng bên ống nghe. Kiều Ý áp ứng. Nói thật lòng anh ấy và Diệp Nam Sinh không quá không thất, sở dĩ hôm nay anh ấy là người gọi cuộc điện thoại này cũng hoàn toàn để giúp đỡ người đó.

Nếu đã bị vạch trần thì Kiều Ý cũng không giấu giếm nữa. Anh ấy ho khẽ một tiếng: “Đúng là Tử Hành sẽ tới. Nhưng em không biết đâu, cậu ấy đã

ly hôn, cũng nhiều năm rồi. Cuộc gặp lần này quả thực cũng do cậu ấy tổ chức, cậu ấy chỉ muốn gặp mặt em. Đương nhiên, tiểu sư muội, nếu em có khúc mắc, có thể đưa anh Cũng của em cùng đến không? Cũng là để các bạn được chứng kiến hạnh phúc của tiểu sư muội”.

“Sư huynh, em cũng muốn nói với anh đôi ba câu. Em và Âu Tử Hành cho dù có chuyện gì thì cũng đã là quá khứ. Em không phải nhật ký, muốn hoài niệm là mang ta lật lại. Anh ấy có tâm trạng đó cũng phải xem em có theo mùi giờ ở Mỹ để tiếp đón hay không. Thứ hai, em không phải ngôi sao, hoàn toàn không muốn khoe khoang hạnh phúc của mình. Cho dù em muốn thì em cũng sẽ không thể hiện trước mặt người đàn ông ấy. Em không có thể chất tự oán như mấy nữ chính trong truyện Quỳnh Dao. Ý tứ của em đã đủ rõ ràng chưa ạ? Nếu rõ ràng rồi thì tạm biệt anh, em phải ăn táo đây. Bà Mục mà biết em vừa ăn vừa nói sẽ giết em đấy.”

Diệp Nam Sinh cúp máy.

Ăn táo xong, cô ngồi lại phòng khách một lúc hai chân gác lên mép sofa, lắc lư không ngừng. Giữa chừng, Long Long ngủ mơ màng lật người nằm bên cạnh chân cô, bị Diệp Nam Sinh đá một cái vào bụng không chút khách khí.

Long Long hoảng hốt cuống cuống chạy lung tung khắp nơi trong phòng khách, va rầm rầm vào tủ, cuối cùng bị móng vuốt của Hồng Mao đang bọc bọ mả ra tóm lấy, đè xuống dưới người mình, thế giới của mọi người đều yên bình trở lại.

Diệp Nam Sinh bỗng nhiên có hứng thú với hai con thú cưng đã ở bên mình nhiều năm. Cô chống khuỷu tay lên đầu gối, sống lưng cong lại vừa đủ để lòng bàn tay chống được lên cằm. Cô cứ ngắm nhìn bọn chúng trong tư thế đó một lúc rồi mới đứng dậy đi tới tủ, lấy một túi đồ và đi ra ban công.

Vẫn là ban công lộ thiên đó, ngăn cách bằng cánh cửa thủy tinh hai lớp, nhiệt độ bên ngoài bỗng trở nên khắc nghiệt. Diệp Nam Sinh mở bao thuốc trong tay, lấy ra một miếng ngậm lên miệng. Đó là một bao thuốc màu xanh lục, phần trên bị xé đi, bên dưới là hình chim ưng màu vàng.

Đó là loại thuốc là vị bạc hà mà nhiều năm về trước, bà Mục cho cô. “Sobranie” là loại thuốc là thường được hoàng thất nước Anh sử dụng,

hương bạc hà thanh thanh mát, có tác dụng bảo vệ cổ họng.

Lúc đó bà Mục nói con gái cũng có lúc không vui. Bà không ngại thấy con gái của mình dựa vào khối thuốc để xả hết mọi buồn bực, nhưng điều kiện tiên quyết là không được nghiện.

Bà Mục không được coi là một người mẹ đủ tư cách. Trong ký ức tuổi thơ, thời gian Diệp Nam Sinh ở bên mẹ rất ít ỏi. Nhưng bà là một người mẹ tốt, không hề nghiêm khắc, cũng không yêu cầu Diệp Nam Sinh phải hoàn hảo. Thậm chí còn cho phép con gái phát sinh thói quen không tốt như hút thuốc thế này.

Có lẽ chính vì vậy, bớt đi sự tò mò, Diệp Nam Sinh cũng không nghiện thuốc. Hút chur được nửa điếu, cô đã quyết định quên sạch đoạn tình cảm mơ màng chưa kịp trưởng thành kia đi.

Nhưng hôm nay chẳng hiểu sao, cô vẫn lôi bao thuốc đó ra.

Bầu trời trên đầu đen xì xì, lác đác sao nhưng những ngôi sao hiếm hoi ấy lại sáng rực một cách kỳ lạ.

Diệp Nam Sinh ngậm thuốc, mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, ngân nga trong gió: "...Nếu anh không chịu nói, em sẽ không hỏi. Nhưng bây giờ anh buộc phải thừa nhận, tình yêu có khi là một sự trầm luân...Di di di...".

Ca từ là gì, người hát bài này là ai, Diệp Nam Sinh không còn nhớ nữa. Cô không thích nghe nhạc Pop, bài hát duy nhất nhớ được cũng là bài năm xưa được đại sư tỷ bật đi bật lại trong ký túc xá nên mới in hằn vài câu.

Thật ra có lúc, Diệp Nam Sinh cũng cảm thấy mình thật kỳ lạ. Giống như khi xưa lúc cô tận mắt nhìn thấy Âu Tử Hành khoác tay một người con gái khác vào siêu thị mua sắm, cô vẫn có thể chào hỏi anh ra mà mặt không biến sắc: "Hi, trùng hợp quá".

Âu Tử Hành nói tình cảm cô dành cho anh ta hoàn toàn không phải là yêu.

Còn đánh giá mà đại sư tỷ dành cho Diệp Nam Sinh là cô bị thiếu mất một sợi gân. Nhưng lời nhận xét của đại sư tỷ dành cho Âu Tử Hành lại khiến Diệp Nam Sinh rất vui, chị ấy nói Âu Tử Hành mặt người dạ thú.

Cô ngậm điều thuốc, cười khẽ.

Bên cạnh vọng tới một âm thanh, là tiếng đẩy cửa sổ. Cung Khắc tắm xong, trên người khoác một chiếc áo bông màu trắng, để hở cổ, lộ ra xương hõm vai gầy nhẳng, bên dưới là chiếc quần màu be, cũng là kiểu rộng rãi. Tóc anh đã được lau khô, không còn giọt nước nào lộ liễu, nhưng cũng chưa khô hẳn, có mấy lọn dính vào nhau. Anh đeo chiếc kính gọng vàng trên mũi, rõ ràng ban này đang xem sách.

“Đứng lâu lắm rồi, sẽ cảm đây”. Anh nói.

Diệp Nam Sinh không hề có ý muốn vào nhà. Cô bước ngang mấy bước, đi thẳng tới gần lan can sát bên cạnh ban công nhà 902.

“902, anh từng thích người nào chưa?” Cô hỏi. Cung Khắc nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu.

Diệp Nam Sinh lập tức nhảy dựng lên như con thỏ nhỏ bị thui, “Ai!”.

Cung Khắc ấn nhẹ mấy cái lên cằm rồi hát hàm về phía Diệp Nam Sinh, “Em”.

Diệp Nam Sinh ngán ngẩm, xua tay về phía Cung Khắc, “Em không tính”.

“À, anh hiểu rồi.” Cung Khắc gật đầu, “Em không được coi là người”.

Cách đùa giỡn nhạt nhẽo của Cung Khắc lại có hiệu quả tốt một cách bất ngờ, Diệp Nam Sinh nhe nanh múa vuốt với Cung Khắc qua cửa ban công, tâm trạng đã thoải mái hơn.

Sau một hồi vui vẻ, Diệp Nam Sinh lại trầm xuống. Cô hỏi Cung Khắc một vấn đề: “902, em không thích trang điểm, cũng chẳng điệu dàng. Nói theo lời của bà Mục thì em không có chút nữ tính nào. Anh chắc chắn anh thích em chứ?”.

Diệp Nam Sinh thật sự đang hỏi vấn đề này một cách nghiêm túc. Nói thật lòng, tới tận bây giờ, dường như cô vẫn chưa hiểu rõ tình cảm của mình trước kia đối với Âu Tử Hành rốt cuộc có được coi là thích hay không.

Cung Khắc chân thành gật đầu, “Thật ra anh cũng không hiểu thế nào là

thích, thế nào là yêu. Đúng là ở một vài phương diện nào đó, em chẳng có ưu điểm gì. Nhưng điều duy nhất anh chắc chắn là anh sẽ không buông tay để nhường em cho bất kỳ ai”.

Anh đã nghe được cuộc điện thoại của Kiều Ý và Diệp Nam Sinh.

Kỳ thực, Cung Khắc cũng không biết rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào bản thân mình đã không thể rời mắt khỏi người con gái này nữa. Có lẽ từ lúc cô và Đông Đông cùng cầm nam châm; có lẽ là khi đối mặt với cả một thi thể trương phình, cô vẫn không hề nhú mảy; càng có thể là sau khi cô đá Vạn Đại Cường một cái được anh hôn khẽ, sau đó ôm chặt lấy anh.

Yêu là một đề toán không có cách giải, chỉ có đáp án là điều chắc chắn duy nhất.

Diệp Nam Sinh dụi mắt, sống mũi cay cay, “Nhưng chúng ta phải thương lượng một chút, chẳng có điểm nào tốt chỉ là câu em nói khi tự kiểm điểm bản thân, còn anh đừng nói em như vậy được không?”.

“Được.” Cung Khắc muốn cho cô một nụ cười, đáng tiếc kết quả chỉ là một gương mặt hơi giật giật.

“902!”

“Ừ?”

“Em muốn ôm anh...”

...

“Muốn ngay bây giờ cơ!” Trong lúc đó, Diệp Nam Sinh đã trèo lên rìa ban công.

“Đời đã.” Cung Khắc xoa xoa đầu mảy. Có lúc bản thân anh cũng hết cách với cô gái nói gió là phải mưa này, “Đông Đông ngủ rồi, để anh mở cửa cho em”.

Tối hôm ấy, vốn dĩ có thể xảy ra chuyện gì đó. Diệp Nam Sinh treo cả cơ thể lên người Cung Khắc, ôm anh, hôn anh. Cơ thể mềm oặt của cô cạ qua cạ lại trên người anh, sau đó cả hai cùng ngã ra giường. Áo sơ mi mới cởi

một nửa, Cung Khắc phát hiện ra Diệp Nam Sinh đã ngáy khò khò, ngủ mất tiêu rồi.

Haizz...Cung Khắc hiềm khi thở dài, anh đắp chăn cẩn thận cho Diệp Nam Sinh, sau đó đứng dậy đi vào phòng sách.

Anh cần phải bình tĩnh một chút.

Nhưng muốn bình tĩnh trong những tình huống thế này, sao mà khó thế!

Tết năm nay tới sớm hơn thường lệ, ngày ba mươi Tết chính là ngày cuối cùng của tháng một. Trước Tết, Đới Minh Phong và Hạ Đồ tới thăm Cung Khắc. Đối với cặp đôi Diệp Nam Sinh và Cung Khắc vừa xảy ra chút thay đổi tình tế trong quan hệ, Hạ Đồ nháy mắt đưa mày một lúc, Đới Minh Phong thì lại nghiêm túc nói rằng: Ngày cưới nhớ phải mời tôi ly rượu ông mai.

Đới Minh Phong coi mình là ông mai, nhưng Diệp Nam Sinh không hề quên sự khinh thường ban đầu anh ấy dành cho mình.

Về sau nói tới Đới Minh Trang, Đới Minh Phong thở dài. Xem ra cái Tết này đối với nhà họ Đới chẳng vui vẻ gì.

Sau đó tự nhiên nhắc lại vụ án mật thất mới kết thúc không lâu. Nghĩ tới đây, Diệp Nam Sinh bỗng muốn cười, vì Cung Khắc cứ cách vài ba hôm lại tới tìm Cận Hoài Lý, thứ nhận được chỉ là một mảnh giấy của nhà Vật lý học.

Mảnh giấy viết thế này:

Khi nào cậu tiêu hóa sạch sẽ chỗ canh của vợ tôi thì hãy tới tìm tôi.

Cái nhà Vật lý học này hẹp hòi quá đáng! Diệp Nam Sinh nói vậy.

Diệp Nam Sinh vốn dĩ đã hẹn Mục Trung Hoa sẽ về nhà vào ngày ba mươi Tết, Cung Khắc cũng về Dung Bắc đúng hôm ấy, sau đó hai người sẽ sắp xếp cùng về hai gia đình chúc Tết. Nhưng đúng ngày hai mươi tám Tết, Diệp Nam Sinh bất ngờ nhận được điện thoại của Mục Trung Hoa, nội dung là bắt cô về nhà, ở nhà có khách muốn gặp mặt cô.

Bà Mực rất hiếm khi long trọng như vậy, Diệp Nam Sinh mập mờ đoán được vị khách bất ngờ ghé thăm ấy là ai.

Cô không kể với Cung Khắc, chỉ nói là về nhà một chuyến rồi ra ngoài.

Đạo năm vòng quanh quảng trường Hàng Dung, mua cho bố một chiếc gối massage, mua quần áo mới cho bà Mực, còn mua cả đồ cho Cung Khắc và Đông Đông, lúc ấy Diệp Nam Sinh mới hài lòng đi ra khỏi cửa chính, bắt xe ngay trước cửa. Cô báo địa chỉ nhà mình.

Cửa nhà bật mở, hương hoa bách hợp cùng nhiệt độ ẩm ướt phả vào mặt, Diệp Nam Sinh cúi đầu thay giày, “Bà Mực, mẹ tự mổ não cho mình hay sự cảm hóa bao năm nay của bố con cuối cùng cũng có hiệu quả vậy, đã chịu bỏ tiền ra mua hoa tươi rồi”.

“Nam Sinh, anh tặng cô giáo đây.”

Đáp lại cô là chất giọng dịu dàng ôn hòa của một người đàn ông.

-----oOo-----

Chương 34: Một bộ phim

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái thứ gọi là “thời gian” luôn có chút kỳ lạ. Nó đắp tầng tầng hoa lên con người không chút nề tình, dường như lại rất khoan dung với một số người.

Mấy năm không gặp, Âu Tử Hành trong chiếc sơ mi kẻ caro màu trắng xanh vẫn như trước, vô cùng tuấn tú.

Diệp Nam Sinh cởi chiếc ủng đi tuyết bên trái, xỏ chân vào một chiếc dép bông, rồi tiếp tục chuyển sang chân phải. Có chút khó cởi. Cô cúi đầu, để mặc cho mái tóc dài chưa buộc lên chậm chậm trượt qua trán, che đi tầm nhìn. Cô nhìn thấy trong mắt mình xuất hiện một đôi dép lê màu xám.

Phía sau dép là đôi tất ngắn đậm màu, “đôi tất ngắn” cứ đứng yên không nhúc nhích, như đang đợi cô chào hỏi nó.

Diệp Nam Sinh bấu môi, gạt bỏ đôi ủng tuyết lười biếng dưới chân một cách không tình nguyện, sau đó ngẩng đầu lên, vẫy tay với Âu Tử Hành, “Hi, sư huynh!”.

Có thể vì nhiệt độ cao trong phòng, hoặc có thể do tâm trạng ảnh hưởng, tóm lại, trán Diệp Nam Sinh đã túa mồ hôi, cộng thêm một mái tóc rối bời, hình tượng trở nên rất tẻ nhạt. /bản thân Diệp Nam Sinh cũng biết, nhưng cô mặc kệ.

Đưa tay rẽ loạn mái tóc ra, Diệp Nam Sinh xách những thứ lúc trước được để tạm dưới đất lên, vòng qua người Âu Tử Hành đang giơ tay ra trước mặt cô, đi vào nhà. Cô gào lên: “Bố à, chẳng phải bố suốt ngày than vãn lưng sắp gãy ư? Đã gãy chưa, nếu chưa thì dùng cái này đi. Con mua cho bố máy massage lưng. Gãy cũng không sao, con thương lượng với trung tâm thương mại rồi, có thể trả lại!”.

Bố của Diệp Nam Sinh là một học giả với mái tóc ngắn gọn gàng. Vì đã có tuổi nên ông hay đeo cặp kính giữa mũi. Nghe thấy giọng con gái, ông từ phòng sách đi ra, trong tay vẫn còn cầm cây bút lông huơ huơ trước mũi. Diệp Nam Sinh như hí dọa, nói: “Con bé ngày, có khách ở đây mà không biết lớn bé gì cả”.

“Anh ấy đâu phải người ngoài...” Diệp Nam Sinh ném cho bố hết các loại túi lớn túi nhỏ đang cầm trong tay không chút khách khí. Câu nói của cô khiến tinh thần Âu Tử Hành chột chân động, nhưng sự hưng phấn ấy cũng nhanh chóng ngừng lặng sau câu nói tiếp đó của Diệp Nam Sinh.

“Anh ấy chẳng phải học trò của bà Mục ư?” Diệp Nam Sinh cởi áo khoác, sau đó giơ cánh tay chỉ huy ông bố đang đi vào phòng, “Máy massage là của bố, quần áo là của bà Mục, những thứ còn lại đều là của Cung Khắc và Đông Đông, không được ăn vụng đâu! Bố biết không!”.

“Con bé hẹp hòi...” Qua bức tường, giọng lầm bầm của ông Diệp ngập đầy vẻ không cam tâm.

Diệp Nam Sinh cũng không màng, cô cầm một trái quýt hồng trên bàn lên, bóc vỏ nửa quả rồi đưa cho Âu Tử Hành, “Lượng đường trong máu cao, lượng mỡ trong máu cao, thêm bệnh huyết áp cao nữa là ông ấy trở thành ông già ‘ba cao’ rồi, còn mơ tưởng tới chuyện ăn uống gì nữa. Anh ăn đi”.

Âu Tử Hành đón lấy.

Trước đây, anh ta từng nghĩ tới rất nhiều cách để gặp lại Diệp Nam Sinh.

Có thể là trong buổi họp lớp, anh ta và cô ngồi cách rất xa, chỉ thỉnh thoảng nhìn liếc qua nhau một cái vội vàng đầy né tránh.

Cũng có thể là trong một nhà hàng Tây được trang hoàng đẹp đẽ, có phần lãng mạn, anh ta hẹn gặp đồng nghiệp vừa hay bắt gặp Nam Sinh tới đó ăn cơm, sau đó cô tiện tay hắt rượu vang lên mặt anh ta.

Càng có thể là trong một siêu thị rộng lớn, nhận nhịp người qua lại. Anh ta đi lướt qua cô, cô thậm chí còn chưa nhìn thấy...

Anh ta từng nghĩ tới vô số cảnh tượng trùng phùng như thế. Nhưng dù có là tình huống nào thì cũng không nên giống như hiện tại. Cô không hề bài xích, lại còn coi anh ta là một người từng quen thuộc.

“Cung Khắc là...” Anh ta muốn hỏi người đàn ông tên Cung Khắc đó có thật sự là bạn trai của cô không. Lời còn chưa dứt, từ trong bếp đã vọng ra tiếng hét tiêu chuẩn Trung Quốc của Mục Trung Hoa: “Rửa tay ăn cơm, người nào một phút nữa chưa có mặt thì đứng ăn cơm, ăn xong rửa bát!”.

“Mau đi thôi!” Diệp Nam Sinh bật dậy như nhận quân lệnh, lao về phía nhà vệ sinh, cô không muốn rửa bát chút nào. Âu Tử Hành nhìn thấy hai bố con họ Diệp đứng trước cửa nhà vệ sinh, vì chuyện ai được rửa tay trước mà gần như chành chọc nhau, bèn mỉm cười cảm thán, Nam Sinh vẫn như ngày nào.

Nhưng Nam Sinh đã không còn là Nam Sinh ấy nữa.

Đó là bữa cơm nhạt nhẽo nhất của nhà họ Diệp, ngoài tiếng bát đĩa va chạm lạnh lạnh ra thì chỉ còn những nhận xét chính trị thời sự chốc chốc lại nhảy vào của ông Diệp.

Sau bữa cơm, Mục Trung Hoa bắt Diệp Nam Sinh rửa bát. Diệp Nam Sinh trừng mắt kháng nghị, “Rõ ràng Âu Tử Hành mới là người đến bàn ăn muộn nhất mà!”.

Cậu ấy là khách. Mục Trung Hoa nhẹ nhàng thả nhiên buông cho Diệp

Nam Sinh một ánh mắt như thế rồi lướt ra ngoài phòng khách trò chuyện với học trò cung trước kia của mình. Thôi được rồi, Diệp Nam Sinh biết, một người làm việc tỉ mỉ khách quan như bà Mục tới bây giờ vẫn coi Âu Tử Hành là một trong những học trò đặc ý nhất của mình.

Bà Mục chết tiệt! Đó là gã đàn ông đã từng đá đít con gái mẹ đẻ chạy theo một quý cô trắng trẻo nhiều tiền đây. Diệp Nam Sinh vừa rửa từng cái bát vừa lẩm bẩm.

Rửa bát xong, Diệp Nam Sinh đi vào phòng khách, vừa hay thấy Âu Tử Hành đang mặc áo khoác, rõ ràng là chuẩn bị ra về. Diệp Nam Sinh cười tí mắt chào anh ta: “Su huynh đi cẩn thận”.

Cái dáng nịnh nọt ngọt ngào đó của cô lạc vào trong mắt Mục Trung Hoa, nghĩa đen của nó hẳn là: Anh mau rút nhanh đi!

“Nam Sinh, ra tiễn Tử Hành đi.” Mục Trung Hoa vờ vai Âu Tử Hành, nheo mắt cười với Diệp Nam Sinh.

Bà Mục, mẹ thành thật khai báo đi, thật ra Âu Tử Hành mới là con đẻ của mẹ, còn con chỉ là đứa được mẹ nhặt từ thùng rác về thôi phải ko? Nhất định là như vậy.

Gió đêm chậm chậm thổi, có chút dịu dàng không giống mùa đông cho lắm. Hai bên đường vẫn còn những sạp hàng bán câu dồi, chữ phúc hay củi lửa gì đó chưa thi dọn. Thi thoảng lại có chiếc xe đạp ngang qua, đứa trẻ ngồi sau xe kêu gào đòi mua pháo. Cùng với tiếng bánh xe không hề giảm tốc, tiếng ồn ào của nó cũng biến mất trong câu đáp qua loa của phụ huynh: “Pháo phải đến Tết mới mua”.

“Trước đây anh từng hứa với em, sẽ cùng em đốt pháo đón Tết.” Âu Tử Hành đột ngột lên tiếng. Diệp Nam Sinh ngáp ngủ, nước mắt nước mũi dạt dào, “Thế ư? Em không nhớ nữa”.

Cô không thích hoài niệm, ôm lấy rèm châu rung rung nước mắt như nữ chính trong phim Quỳnh Dao rồi than thở: Vì sao năm xưa anh lại rời xa em, vì sao, vì sao, vì sao...

Cứ lặp đi lặp lại hàng trăm lần như một cái máy! Cô rùng mình, sấn chết đi được.

“Không còn sớm nữa, em tiễn tới đây được rồi.” Âu Tử Hành dừng bước. Phía xa có hai ngọn đèn vàng đang men theo con đường quốc lộ, tiến gần tới. Đó là một chiếc taxi mang theo ký hiệu màu đỏ khi chưa có khách.

“Được thôi.” Diệp Nam Sinh cũng đáp rất nhanh gọn. Biểu cảm như được giải thoát của cô khiến gương mặt Âu Tử Hành cứng đờ, rồi anh nói: “Nghe nói buổi họp lớp mừng ba này em sẽ không tới”.

“Đúng thế.” Diệp Nam Sinh lại ngáp, “Phải tới nhà Cung Khắc chúc Tết”.

Cô đã hẹn với Cung Khắc rồi, sẽ đáp chuyến tàu sáng sớm mừng ba để tới Dung Bắc.

“Anh ở lại Lâm Thủy tới mừng bảy, sau đó mới quay về Công an tỉnh điểm danh. Trước lúc đó, anh mong là có thể hẹn gặp em một ngày. Có những chuyện, anh muốn nói với em.” Tốt nghiệp xong, Âu Tử Hành kết hôn rồi tới tỉnh kể bên làm việc, bây giờ đã là chuyên gia Dấu tích học của Công an tỉnh bên đó rồi.

Nghĩ tới lời nói trước lúc ra cửa của bà Mục, Diệp Nam Sinh gật đầu, “Tối mừng bốn em trở về, mừng năm hay mừng sáu anh quyết định đi”.

Ngày mừng năm tháng giêng hay được gọi là ngày “Phá Ngũ”. Theo tục lệ, ngày Phá Ngũ là ngày nhiều người kiêng kỵ, không hợp làm gì, nếu không trong năm đó mọi việc sẽ đổ vỡ. Diệp Nam Sinh chưa bao giờ tin vào những tập tục này, thế nên khi cô nói đã hẹn gặp mặt Âu Tử Hành vào ngày mừng năm, khuôn mặt đen như đất nòi của bà Mục lại khiến cô hỉ hả một trận.

Trên đường quốc lộ vào ngày mừng năm Tết, ngoài những chiếc taxi thi thoảng vun vút lao qua thì rất ít xe cộ. Hàng cây trụi hai bên kéo cung đường dài ngoằng trở thành một đường thẳng màu xám không có điểm tận cùng. Đó là một con đường khá nổi tiếng ở khu trung tâm Lâm Thủy, trên đường vốn mở rất nhiều hàng quán, nhưng vì đang nghỉ Tết nên phần lớn các cửa hàng khóa kín. Nhìn từ xa, ngoại trừ vài cửa hàng cách nhau rất xa là mở cửa, còn đa phần vẫn nghỉ lễ.

Diệp Nam Sinh đứng trước cửa rạp chiếu phim Đại Địa cao sáu tầng ở quảng trường, giậm chân một cách vô vị. Có một việc cô không hiểu, lẽ

nào Âu Tử Hành kêu có chuyện muốn nói với cô lại định tâm sự trong rạp chiếu phim hay sao?

Âu Tử Hành đi mua vé nhanh chóng quay trở lại. Ngoài hai vé xem phim ra, anh ta còn cầm theo một túi bỏng ngô to đùng và hai cốc nước ngọt.

“Anh mua loại bỏng vị mặn mà em thích đấy.” Âu Tử Hành mỉm cười, đưa đồ cho cô.

“Bây giờ em thích ăn ngọt rồi.” Vì Cung Khắc ưa đồ ngọt nên cô cũng bắt đầu làm quen với những món ngọt.

Nhưng lý do này Diệp Nam Sinh rốt cuộc cũng không nói, cô cảm thấy bản thân còn khá lương thiện.

Tên của bộ phim rất dài, phải đến chục chữ. Bắt đầu là cảnh một ngày nhập trường vào một mùa hạ xanh mướt. Nữ chính là một sinh viên mới vào đại học, còn vô cùng dỗi dào sử sống, còn nguyên sự bất kham, bướng bỉnh. Cô nữ chính – một người có gen gây họa – đã quen nam chính trong một dịp tình cờ. Nếu Diệp Nam Sinh lý giải không nhầm thì anh chàng cao ráo kia chính là nam chính.

Về sau, tóm lại là vô vàn trắc trở, Diệp Nam Sinh cũng chẳng rõ nữ chính cuối cùng trở về với người anh trai thời thơ ấu hay vẫn chọn anh chàng nam chính mình đã từng bỏ một thời gian ngắn.

Hãy thứ lỗi cho một kẻ EQ thấp như cô, chẳng hiểu nổi những ngoáy ngoéo trong cây chuyện này.

Bộ phim kết thúc, tiếng nhạc cuối phim vang lên. Đó là một bài hát rất dễ nghe. Trong một rạp chiếu vốn không đông người, Diệp Nam Sinh để mặc cho Âu Tử Hành cứ thế bắt lấy tay cô.

Tới tận khi màn hình tối thui, cả một bậc thềm rộng lớn chỉ còn tiếng dọn dẹp của cô lao công. Diệp Nam Sinh lạp ngáp lên ngáp xuống: “Su huynh à, em buồn ngủ quá. Nếu anh nắm chán rồi thì em có thể về nhà không?”.

“Nam Sinh, nếu anh nói anh hối hận rồi, em có thể cho anh thêm một cơ hội quay trở lại với em không?” Đôi mắt đẹp của Âu Tử Hành đang đầy bi thương.

Diệp Nam Sinh cũng cũng rất nể mặt, không ngáp ngủ nữa, Cô chớp chớp mắt, “Sur huynh, em cực kỳ hy vọng có một cơ hội làm lại từ đầu. Nếu vậy, em có thể hoàn toàn giữ lại cái nắm tay đầu tiên và nụ hôn đầu tiên của em cho 902”.

“Nam Sinh...” Âu Tử Hành dường như còn muốn nói gì nữa nhưng di động trong túi xách đột ngột vang lên.

Anh ta nhúu mày đấu tranh hồi lâu, tựa hồ tất mong đầu kia ngắt máy trước, tiếc là mọi việc chẳng như ý nguyện.

“Nhận đi.” Diệp Nam Sinh lại ngáp, tiện thể rút tay về.

Âu Tử Hành thở dài, rút di động ra. Trên màn hình điện thoại hiển thị hai chữ “Tất Tuyệt”, Diệp Nam Sinh biết đó là tên vợ của Âu Tử Hành, hoặc có lẽ bây giờ nên gọi là vợ cũ.

Cô cúi đầu nghịch ngón tay, cho dù không muốn nghe thì cũng vẫn phải nghe. Tất Tuyệt hình như đang hẹn gặp Âu Tử Hành.

Âu Tử Hành từ chối mấy lần, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp. Anh nhìn nhanh thời gian trên di động, là 10:05 tối. “Khoảng bốn mươi phút nữa tôi tới, cô cứ đèn trước đợi tôi đi.”

Âu Tử Hành ngắt máy.

“Nam Sinh, anh đưa em về.”

Diệp Nam Sinh đã rời khỏi chỗ ngồi. Cô không quay đầu lại mà xua tay, “Khỏi cần”.

Hơi thở mùa xuân cùng với chút chuyện xen ngang.

Ngày mừng năm dần dần tan biến hết vào ngày mừng tám. Ngày trở lại làm việc, Diệp Nam Sinh không hề có ý định dậy sớm, trường học còn chưa mở cửa trở lại, cô cũng không cần dậy sớm.

Nhưng dường như có người không muốn chiều theo ý định ngủ nướng của cô. Mới sáng sớm, một cuộc điện thoại đã đánh thức cô.

“Alô...” Lúc nhận máy, tư duy của cô vẫn còn chập mạch, nhưng không ảnh hưởng tới việc cô nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

Cú điện thoại này tới từ tổ cảnh sát hình sự Công an quận Chiêu Dương, mới Diệp Nam Sinh tới hợp tác điều tra một vụ án mạng. Nạn nhân không hề xa lạ, chính là vợ cũ của Âu Tử Hành, Tất Tuyết.

-----oOo-----

Chương 35: Chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thi thể được phát hiện trong một khách sạn năm sao ở góc Đông Nam quận Chiêu Dương.

Vì tấm biển “Miễn làm phiền” liên tục được treo trên cửa phòng, thế nên tới tận buổi chiều ngày mùng bảy, vì lý do phòng nợ tiền thuê, người vào quét dọn mới phát hiện ra thi thể.

Phòng 5108 là một trong những căn phòng nằm ở tầng cao nhất của khách sạn, ban công kiểu dài hướng về phía mặt trời, từ vị trí đó có thể nhìn thấy mặt biển xanh nhất Lâm Thủy.

Ban công nối liền với phòng khách, trong phòng khách bày bộ ghế sofa bằng da thật màu xám nhạt, một chiếc bàn trà có mặt kính thủy tinh, những tủ đựng đồ mang phong cách đơn giản, trên tường có vài bức tranh sơn dầu vẽ phong cách dùng để trang trí. Trên mặt bàn có một chiếc gạt tàn màu champagne, bên trong còn vương một ít tàn thuốc, nhưng vẫn rất ít, không đủ lượng của một điếu thuốc lá.

Tuy nhiên việc tìm mẫu thuốc còn dư hoặc tàn thuốc sót lại không quá khó khăn, vì điếu thuốc thương hiệu ESSE mới hút được một nửa đang nằm ngay trên tấm thảm trải sàn cách bàn uống nước chưa đầy nửa mét. Giữa phần thân điếu màu hồng và đầu lọc có một đường mảnh màu vàng, phong cách trang nhã điển hình. Đây là loại thuốc lá phụ nữ của Hàn Quốc mà các cô gái rất ưa chuộng, tên Trung Quốc gọi là “Ái Hỷ”. Đa số mang vị bạc hà.

Nhưng lúc này đây, có lẽ vì đã qua một thời gian dài, hoặc có thể vì bị thứ mùi khác khóa lấp, hương bạc hà đã sớm biến mất không dấu vết. Che lấp nó là thứ mùi tanh tươi của máu.

Từ một giọt máu cách đầu lọc khoảng nửa đốt ngón tay cho tới vài giọt máy tích tụ lại cách đó khoảng nửa bước chân, máu như một cơn mưa đỏ rả rích, rả rích, lan dần vào tận trong căn phòng ngủ nối liền phòng khách, cuối cùng đọng lại thành một vũng đỏ rực. Một người con gái nằm trong vũng máu, có vẻ như trước lúc chết cô ấy mặc áo tắm, nhưng áo tắm không được mặc trên người mà bị ném ở một góc giường cách đó không xa. Cô gái hiện giờ trần như nhộng, dưới bờ lưng trơn nhẵn lộ ra một đoạn núm vú. Cô ấy nằm sấp trên giường, tay túm chặt lấy ga trải giường như từng chống cự, còn chân thì mở rộng ở một góc độ rất quái dị.

Một con dao cắm tại vị trí tim chéch bên trái sống lưng.

“Đây là vết thương trí mạng ư?” Diệp Nam Sinh ngồi trong một căn phòng nào đó trên tầng ba tòa nhà văn phòng tổng hợp của Công an quận Chiêu Dương, lật giở bức ảnh cuối cùng chụp hiện trường rồi nói.

Tiếp đón cô là tổ trưởng tổ trọng án lớn của Công an quận Chiêu Dương – Lư San – một nữ cảnh sát hình sự giỏi giang mới ngoài ba mươi tuổi. Cô ta cắt mái tóc tém, chỉ dài quá mang tai, đôi mắt với hai màu đen trắng rõ ràng luôn có thói quen mang theo một cái nhìn không chút biểu cảm.

Xem ra người này cũng không dễ gần, Diệp Nam Sinh suy nghĩ.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Câu hỏi của Diệp Nam Sinh chỉ khiến Lư San hồ hững liếc qua một cái rồi lật giở cuốn sổ trên mặt bàn, hỏi cô bằng chất giọng lạnh lẽo: “Ngày 11 tháng này, từ chín giờ đến mười một giờ đêm, cô đang làm gì?”.

“Cô đang thẩm vấn tôi?” Diệp Nam Sinh nhướn mày. Thôi được rồi, cô thừa nhận, ban đầu cô chỉ không ưa cô cảnh sát tên Lư San này vì cái điệu bộ ra vẻ thân thiết khi nói chuyện với Cung Khắc. Bây giờ ngay cả khi nói chuyện với cô, giọng điệu và biểu cảm của cô ta cũng đáng ghét như vậy.

Lư San không ngẩng lên, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như lúc đầu: “Bất kỳ ai

trước khi được xác nhận là kẻ tình nghi đều được gọi là lấy lời khai, không thể coi là thẩm vấn. Nhưng sau này khi có phát hiện mới, từ này vẫn còn không gian tăng cấp”.

Diệp Nam Sinh lần này lờm Lư San không hề kiêng dè.

Trầm mặc tựa hồ trở thành cách đối đầu giữa hai người phụ nữ. Lư San là người bại trận trước. Cô ta ném chiếc bút trong tay xuống, “Thôi được rồi, cô đúng là giống như tiền bối Cung nói, tính khí vừa cứng đầu vừa quái đản. Bác sỹ Diệp, lần này gọi cô tới đây không phải để khám nghiệm pháp y mà để hợp tác điều tra vụ án mạng này. Nạn nhân là ai không cần tôi nói thêm nữa. Bây giờ chúng tôi đang căn cứ vào manh mối để loại trừ dần các nghi phạm, Âu Tử Hành cũng là một trong số đó”.

“Anh ấy không thể giết người được.” Diệp Nam Sinh cũng trả lời rất chắc chắn, “Căn cứ vào báo cáo kiểm tra của các cô, Tất Tuyệt tử vong trong khoảng từ tám giờ tối tới mười một giờ đêm ngày 11. Vừa hay tôi đó tôi và Âu Tử Hành đang xem phim. Bộ phim bắt đầu hơn tám giờ tối, kết thúc lúc 9 giờ 55 phút, sau đó Âu Tử Hành vẫn còn nhận điện thoại của Tất Tuyệt”.

Không để cho Lư San có cơ hội truy hỏi, Diệp Nam Sinh chủ động bổ sung: “Điện thoại được gọi tới lúc 10 giờ 05 phút, chúng tôi chia tay khoảng năm phút sau đó. Âu Tử Hành và Tất Tuyệt có hẹn, trong điện thoại anh ấy nói khoảng bốn mươi phút nữa sẽ có mặt, tôi chỉ biết những điều này thôi. À, đúng rồi, anh ấy có rời đi một lúc trong quá trình xem phim để mua Coca Cola. Hai cốc lớn loại 900ml, thời gian rời đi trước sau không quá năm phút. Như vậy đã được coi là hợp tác công việc chưa thưa tổ trưởng Lư?”

Ánh nắng buổi chiều âm dần lên, dịu dàng chiếu vào phòng. Tiếng bút viết sột soạt lặng lẽ vang lên. Cuối cùng Lư San đóng nắp bút lại. “Sau này nếu cô nhớ ra các chi tiết gì khác, có thể bổ sung bất cứ lúc nào.”

Diệp Nam Sinh ghét cái giọng điệu này của Lư San. Cô nhú mày nhưng vẫn không nhìn được, lên tiếng: “Âu Tử Hành không thể là hung thủ. Mặc dù anh ấy là chồng cũ của Tất Tuyệt, mặc dù tình cảm của bọn họ không vui vẻ gì nhưng Âu Tử Hành là nhân viên pháp vụ, anh ấy không thể biết luật còn phạm luật”.

“Sao bác sỹ Diệp lại biết tình cảm giữa họ không tốt đẹp?” Câu nói này của Diệp Nam Sinh dường như đã khiến Lư San hứng thú nhưng cũng đồng thời phải chịu một cái lườm từ cô.

“Tất Tuyết có nhà ở Lâm Thủy nhưng lại tới sống trong khách sạn. Hơn nữa, thừa đội trưởng Lư, đừng quên tôi cũng làm trong ngành, với tư thế tử vong của Tất Tuyết, trước khi chết rất có thể đã quan hệ tình dục. Mặc dù có vẻ hơi gượng ép nhưng nhìn ra được, cô ấy không phản kháng quá dữ dội.”

Lư San không thể không nhìn lại cô gái nhỏ trước mặt mình, vì nội dung suy đoán khi chỉ dựa vào mấy bức ảnh của Diệp Nam Sinh so với báo cáo pháp y cô ấy cầm trên tay có thể nói là... gần như hoàn toàn khác biệt.

Nạn nhân Tất Tuyết tử vong do con dao găm phía sau lưng đâm đứt mạch máu, dẫn đến mất máu quá nhiều, nhưng căn cứ theo dấu máu còn sót lại trong phòng khách, ban đầu hung thủ hoàn toàn không có ý định giết cô ấy. Cũng thêm việc sau lưng nạn nhân có bảy chỗ bong tróc biểu bì gần như song song, có thể suy đoán đây chính là vết thương do bị cưỡng bức trước khi chết tạo thành.

Đó là tổn thương để lại trên cơ thể nạn nhân khi bị hung thủ cưỡng bức. Mà sự cưỡng bức Tất Tuyết gặp phải có thể bắt nguồn từ cướp tài sản, càng có thể là cướp sắc.

Bởi vì căn cứ theo dấu vết t*ng trùng pháp y lấy ra từ âm đ*o của nạn nhân, trước khi chết rất có thể nạn nhân đã phát sinh quan hệ trước sau với hai người, vì từ những trị số của tinh trùng, chúng không thể tới từ một người duy nhất.

Sau khi đánh giá xong Diệp Nam Sinh, giọng điệu của Lư San dường như ôn hòa hơn ban đầu một chút: “Bác sỹ Diệp, cô cũng không cần quá lo lắng cho trưởng phòng Âu, vì anh ấy có quan hệ với nạn nhân nên chúng tôi chỉ đang điều tra theo thủ tục. Nết không có vấn đề gì, anh ấy đương nhiên sẽ được loại khỏi phạm vi nghi phạm”.

Diệp Nam Sinh ồ lên một tiếng, không nói gì tiếp.

Sau khi mất thêm chút thời gian để hoàn thành ghi chép, Lư San đưa Diệp Nam Sinh ra ngoài. Cung Khắc vốn đang đứng ngoài cửa đợi cô, lúc này

đang trò chuyện cùng một người đàn ông.

“Đới Minh Phong, sao lại là anh!” Diệp Nam Sinh giậm chân bình bịch, đứng ta phía sau người đàn ông đó. Người được gọi quay đầu lại. So với lúc trước Tết, Đới Minh Phong dường như lại gầy thêm một chút, gương mặt góc cạnh trở nên rõ ràng, sắc mặt cũng không tốt như trước. Dáng vẻ của anh ấy khiến Diệp Nam Sinh chép miệng: “Bữa cơm giao thừa nhà anh có phải được chuẩn bị theo tiêu chuẩn trước ngày Giải phóng không, hiệu quả giảm cân rất rõ rệt!”.

Đôi mắt với sự chế giễu của Diệp Nam Sinh, Đới Minh Phong chỉ cười khỏ rồi chào cô: “Vụ án trước chưa được coi là hoàn toàn kết thúc. Cấp trên hạ lệnh truy tìm nguồn gốc loại hung khí hút máu ấy. Hôm nay vừa hay tôi tới đây làm việc thì gặp thầy Cung nên trò chuyện vài câu. Bác sỹ Diệp, cô ăn Tết có vui không?”.

“Chẳng vui chút nào, chưa được ngủ nướng thì đã bị kéo tới đây làm chứng rồi. Người phụ nữ kia đã liệt Âu Tử Hành vào một trong số các nghi phạm.”

Lư San bị gọi là “người phụ nữ kia”, đứng cách họ mấy mét, đang bắt tay với Âu Tử Hành vừa hợp tác lấy xong lời khai.

Diệp Nam Sinh cảm thấy không ổn chút nào: “Này, Đới Minh Phong, anh quen người đó không?”.

Nhìn theo hướng tay Diệp Nam Sinh chỉ, Đới Minh Phong trông thấy Lư San, rồi gật đầu, “Quen chứ, nữ cảnh sát hình sự mặt sắt tiếng tăm ở Công an quận Chiêu Dương, nổi danh coi tỷ lệ phá án thành công trong Công an thành phố vì khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng nên còn được các đồng nghiệp gọi là ‘Mỹ nhân băng sơn’”.

“Tôi thấy gọi là ‘Xích luyện tiên tử’ thì hợp hơn đây.” Rõ ràng là hormone giới tính nữ bài tiết quá mãnh liệt. Sao cô không thấy cái vẻ lạnh lùng đó khi Lư San nói chuyện với Cung Khắc?

Cô đang mải nghĩ thì Lư San đã quay người đi về phía họ. Cô ta lên tiếng trước: “Tiền bối, anh có rảnh không? Cũng đã tới giờ ăn trưa, chúng ta tìm chỗ nào ngồi ăn, trong vụ án này em có mấy chỗ muốn hỏi anh”.

“Em cũng đang đói đây.” Diệp Nam Sinh xoa xoa bụng ghé sát tới bên Cung Khắc, thái độ rõ ràng. Anh ở đâu, cô sẽ ở đó.

Nhưng hiển nhiên Lư San không nghĩ vậy. Cô ta nói thẳng với Diệp Nam Sinh: “Thật xin lỗi, bác sỹ Diệp. Vì cô là người có liên quan nên những cuộc thảo luận về tình tiết vụ án, cô không tiện tham gia”.

Cuối cùng, vẻ uy vũ của Diệp Nam Sinh đành đầu hàng trước câu nói của Cung Khắc: “Coi anh là thịt Đường Tăng đây à? Nhiều người nhắm vào vậy?”.

“Quá nhiều yêu ma, không cẩn thận không được.”

Cuối cùng Cung Khắc vỗ đầu cô: “Yêu ma có nhiều thế nào, vi sư vẫn quý Hầu Nhi”.

Gương mặt Diệp Nam Sinh bỗng đỏ bừng, nhưng cô cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Cô trở thành khi nào vậy, với lại, Hầu Nhi chẳng phải là con đực sao?

Quán trà um tùm nằm ngay phía đối diện, hơi chệch với Công an quận Chiêu Dương, cách đó chưa đầy trăm mét. Thiết kế bên trong có vẻ đẹp hơn nhiều so với khi nhìn từ bên ngoài. Chiếc ghế sofa đơn màu đỏ ở trên cao, ánh đèn màu vàng nhạt, cộng thêm những bức tranh sơn dầu và những giá cắm nến kiểu cổ trên vách tường, tất cả khiến chỗ nào trong nhà hàng cũng toát lên vẻ ấm áp.

Giờ ăn trưa, trong quán có không ít người, gần như đã ngồi đầy các chỗ. Cô phục vụ đeo chiếc tạp dề trắng thêu hoa cúi người đặt một đĩa salad xanh đỏ lên chiếc bàn trong góc nói câu “Thưa quý khách, đã đủ đồ ăn ạ” rồi rời đi.

Âu Tử Hành ngồi trong bóng tối bên này, góc độ vừa đẹp để nhìn thấy Diệp Nam Sinh trong nắng. Cô gái tay chống cằm nghiêng mặt nhìn một góc khác trong nhà hàng. Chốc chốc cô lại nhíu mày, thậm chí có lúc sẽ nhe nanh múa vuốt, nhưng thi thoảng cũng cười gian xảo, điệu bộ sung sướng trên nổi đau của kẻ khác. Hệt như con chuột Hamster ăn vụng thành công.

Âu Tử Hành thở dài, những biểu cảm này vốn nên là vì anh ta. Nhưng

không thể né tránh một sự thật, hầu như mọi cảm xúc vui buồn mừng giận của Diệp Nam Sinh bấy giờ đều vì một người đàn ông khác. Người đàn ông tên Cung Khắc ngồi ngay gần đó.

Vì Lư San mời Cung Khắc tới nhà hàng này nên Diệp Nam Sinh cũng hẹn Âu Tử Hành tới cùng.

Cất đi hết những tiếng thở dài trong lòng, Âu Tử Hành mỉm cười nhìn Diệp Nam Sinh: “Nam Sinh à, nếu em hẹn anh đến chỉ để chọc tức bạn trai em thì chí ít em cũng nên kéo anh tới trước mặt anh ta dạo vài vòng, như vậy anh còn có thể phát huy tác dụng”.

“Hả?” Lời nói của Âu Tử Hành khiến Diệp Nam Sinh hoàn hồn trở lại. Hai giây sau, cô lĩnh hội được ý tứ của Âu Tử Hành bèn vội vàng xua tay: “902 biết mối quan hệ giữa chúng ta, anh ấy chẳng thêm ghen đâu. Em chỉ sợ cô Lư San ngang ngược độc đoán đó lợi dụng giờ trò với 902 thôi. Mặc dù vẻ ngoài của 902 không đáng tin cậy nhưng con người thì rất đáng tin”.

Câu nói không chút e dè của Diệp Nam Sinh khiến Âu Tử Hành liên tưởng tới bản thân. Năm xưa đúng là anh ta không đáng tin, vì những thứ anh ta cho rằng không thể không nắm bắt mà đã từ bỏ Nam Sinh. Anh ta cực kỳ hối hận.

“Nam Sinh, em có cảm thấy anh là hung thủ không?”

Diệp Nam Sinh uống một ngụm nước hoa quả, sau đó lắc đầu, “Âu Tử Hành, mặc dù hình tượng của anh trong lòng em đã sớm nát vụn thành căn bã, nhưng chuyện giết người, em tin chắc, anh sẽ không làm”.

“Cảm ơn em, Nam Sinh.”

Diệp Nam Sinh cho rằng Âu Tử Hành trong sạch nhưng không có nghĩa người khác cũng nghĩ vậy. Chí ít thì cô cảm thấy Lư San đã coi Âu Tử Hành là một nghi phạm quan trọng rồi.

Bốn người lần lượt rời khỏi chỗ ngồi. Trước khi đi, Lư San còn quay đầu lại nói với Âu Tử Hành một câu: “Khi vụ án còn chưa được phá, mong anh hợp tác, đừng rời khỏi Lâm Thủy”.

Âu Tử Hành gạt đầu, “Làm trong ngành mà, tôi hiểu”.

Anh ta tạm biệt họ.

Ngồi vào trong chiếc xe jeep, lúc thắt dây an toàn, Diệp Nam Sinh hỏi Cung Khắc: 902, cái cô Lư San đó có phải vẫn cảm thấy Âu Tử Hành đã giết Tất Tuyệt không?”.

“Cô ấy không loại trừ khả năng Âu Tử Hành là kẻ gây án.” Cung Khắc xoay chìa khóa. Anh trầm tư giây lát, cuối cùng vẫn nói ra cảm nhận của mình: “Theo anh thấy, nếu thật sự là Âu Tử Hành thực hiện thì với khả năng của cậu ta, hoàn toàn có thể tạo ra một chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo!”.

“Anh!” Diệp Nam Sinh cảm thấy Cung Khắc đang suy đoán sự việc với thái độ chủ quan. Cô không phục, đang định ngắt lời anh thì di động kêu vang.

Cung Khắc liếc qua màn hình, sau đó nhận máy: “Cậu xuất hiện rồi.”

Cận Hoài Lý vẫn nói liên thoảng như mọi khi. Có vẻ như anh ấy bị cảm cúm, tiếng hắt xì rất vang, “Người đang nhờ vả người khác mà lại không biết tìm tôi trong quãng thời gian tôi mất tích hay sao?”.

“Cậu đã muốn trốn thì ai tìm được”. Cung Khắc nói.

Bên đó lại vang lên một tràng những tiếng lẩm bẩm: “Ba giờ chiều tới phòng thí nghiệm của tôi, tên hút máu đó, có manh mối rồi”.

-----oOo-----

Chương 36: Lộ diện ban đầu về kẻ thần bí tên Trương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: matnhung15

Nhìn thứ dụng cụ bảy phần cũ ba phần mới đặt trên bàn, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đồng loạt hướng ánh mắt về phía người đang tập trung tinh thần nhìn chiếc ống thủy tinh ngoằn ngoèo ở đầu kia chiếc bàn.

Thời gian hiện tại là ba giờ ba mươi tư phút năm giây buổi chiều. Cung Khắc bước vào cửa phòng thí nghiệm của Cận Hoài Lý tại đại học Tam Hòa lúc ba giờ đúng. Trừ đi lúc mới bước vào, Cận Hoài Lý đưa mắt nhìn họ, tỏ ý bảo họ im lặng ra thì anh ấy đã giữ nguyên tư thế hiện tại hơn ba mươi tư phút rồi.

Anh ấy xếp hai cánh tay thành hình chữ bát chống lên mặt bàn, mười ngón tay xòe rộng. Tư thế kiểu này có thể khiến cơ thể người hoàn thành động tác đổ trước cúi sâu ở một biên độ lớn. Trên thực tế, Cận Hoài Lý cũng đang dùng tư thế ấy để chăm chú quan sát bề phản ứng trước mặt không rời mắt.

Không rời mắt không phải là một cách nói khoa trương. Bởi vì mười mấy phút trôi qua, anh ấy gần như không chớp mắt cái nào.

Lại thêm năm phút trôi qua, Diệp Nam Sinh ngáp ngủ, gãi tay kéo kéo vạt áo của Cung Khắc. Cô ra hiệu bằng ánh mắt cho anh: Thế này thì còn phải đợi bao lâu nữa?

“Mới có một lúc như vậy đã không đợi nổi rồi sao. Lúc tôi tìm được thứ này tôi cũng nghĩ, cái đồ đầu gỗ kia sẽ kiên nhẫn bao lâu mới chịu gọi điện cho tôi đây?” Cận Hoài Lý tháo găng tay ra, bắt chợt lờm Cung Khắc một cái rồi lấy ra một thứ giống như bút ghi âm, ấn nút và nói với tốc độ cực nhanh những nội dung sau: “Hai linh kiện 35 và 29 ở điều kiện nhiệt độ âm 100 và âm 101 độ C đều không sinh ra phản ứng điện cực, cần suy nghĩ theo hướng khác. Nghĩ theo hướng khác...”. Anh ấy làm bầm một tiếng, rồi lại lục lọi một hồi trên giá sách như đã nghĩ ra gì đó vậy.

Anh ấy đang tìm bút. Rồi tìm thấy. Ghi chép lại những thứ trong đầu, ấy bổ sung một câu vào máy ghi âm: “Phòng thí nghiệm, ngày 14 tháng 11”.

“Anh muốn nói, trong căn phòng này có điều kiện nhiệt độ thấp như anh nói?” Diệp Nam Sinh nhìn chằm chằm chiếc ống quái dị mà Cận Hoài Lý cứ theo dõi suốt, muốn đưa tay ra sờ thử nhưng bị Cung Khắc giữ lại.

Cận Hoài Lý đi tới tắt nguồn điện, đồng thời gạt đầu, “Cung Khắc, giờ thì tôi đã tin cậu thật sự thích cô gái ồn ào này rồi”.

Giống như muốn khẳng định thêm cho quan điểm của mình, Cận Hoài Lý

tiếp tục nói với Diệp Nam Sinh: “Cô biết không? Trước đây Cung Khắc nhìn thấy một cô gái rất thích chung điện chạm vào tĩnh điện mà tôi chuẩn bị, cậu ấy không hề nhắc nhở”.

“Chỉ là tĩnh điện thôi mà?” Cô từng nhìn thấy trong trung tâm khoa học kỹ thuật, tay chạm vào, tóc sẽ xù lên tròn như một quả bóng nhưng buông ra là lại không sao nữa. Diệp Nam Sinh cảm thấy Cận Hoài Lý nói quá rồi. Nhưng cô không ngờ Cận Hoài Lý nhìn thấu được suy nghĩ của mình bèn lắc đầu, “No, no, no. Tĩnh điện mạnh khiến cô gái đó trốn trong nhà nửa tháng không ra ngoài, nghe nói ngay cả soi gương cũng không dám”. Cô gái đó trông như thế nào, Cận Hoài Lý đã quên từ lâu, chỉ nhớ rằng mái tóc của cô ta dài tới tận eo.

“Thế nên ban nãy Cung Khắc đã cứu cô.” Nhiệt độ thấp có thể nhanh chóng giết chết tế bào, cho dù chỉ một điện tích tiếp xúc nhỏ, đầu ngón tay cũng phế luôn.

Cung Khắc kéo tay Diệp Nam Sinh lại, tiếp tục chủ đề: “Thứ nhất, tôi không nhìn thấy cô gái đó chạm vào đồ của cậu. Thứ hai, cậu đã lãng phí của tôi hơn bốn mươi phút chỉ để nhìn cậu ngây ngốc theo dõi mấy cái chai lọ của cậu. Nếu cậu còn định tiếp tục lãng phí hơn bốn mươi phút nữa, thì hôm nay tôi cũng không ngại thử tay nghề nấu nướng của bà chị đâu”.

Chiếc đồng hồ trên tường kêu tích tắc, lại gần số năm từng chút, từng chút, quả thực đã sắp tới giờ đưa cơm của Nguyễn Lập Đông. Cận Hoài Lý biểu diễn màn giật lông mày đúng ba giây trước mặt Cung Khắc sau đó khăn trương xoay người, cầm một cuốn sổ trên mặt bàn lên, lật giở một trang rồi lại nói nội dung tiếp theo như vừa được ấn nút tua nhanh.

“Trước khi bố cậu và hấn đối đầu, hấn từng thử qua đủ loại phương thức phạm tội. Có điều lúc đó cách thức không hấn là tinh vi, nhưng vẫn có một vụ án đáng nhắc tới.” Anh ấy lại lật hai trang, “Là một vụ giết người tới nay vẫn chưa được phá. Dường như hấn đã sử dụng một loại thuốc đặc biệt nào đó. Tôi nghĩ có lẽ là không mùi không vị, còn về việc đó là loại thuốc nào, tôi cần thời gian nghiên cứu”.

Cung Khắc nói Cận Hoài Lý là người quái đản nhất mà anh quen biết, không có người thứ hai. Có một gia cảnh vững chắc như vậy nhưng trên người không nhuốm chút máu tanh nào, ngôn ngữ cử chỉ khác thường rất

dễ khiến người sinh ra cảm giác chán ghét từ lần đầu gặp mặt. anh ấy chỉ có hứng thú với những hiện tượng khoa học kỳ lạ. Anh ấy cũng từng nói với Cung Khắc rằng hôn nhân chẳng qua là cách khiến con người có thể kiềm chế bản năng để có được sự giải phóng một cách hợp pháp. Anh ấy nói trừ phi gặp được đúng người đó, nếu không anh ấy không ngần ngại sống cô độc cả đời.

Thật ra so với việc nói Cận Hoài Lý xứng đáng được Diệp Nam Sinh nghiên cứu tìm tòi thì cô lại tò mò về cô nàng Nguyễn Lập Đông tình nguyện “làm tù binh” kia hơn.

Cung Khắc không chú ý tới suy nghĩ của Diệp Nam Sinh. Anh lấy cuốn sổ trong tay Cận Hoài Lý trong lúc anh ấy còn đang tự lảm bảm một mình.

Đó là một cuốn sổ ghi chép đã cũ, kích cỡ vào khoảng 14x20cm, dày chưa tới 1cm. Bên ngoài là lớp da bọc màu đen cùng một khuy bấm. Lật bên trong ra, chất giấy đã ngả vàng, nhưng mép sổ vẫn rất ngay ngắn, không có dấu hiệu bị gấp hoặc đè lên. Thế mà nội dung thì lại khiến Cung Khắc ngỡ ngàng, vì bên trong kín đặc những ghi chép về đủ loại cảnh tượng.

Tiện thể đọc một đoạn trong trang giấy trước mắt, trên đó viết thế này: Chiếc túi ni lông màu đen bị bịt kín đầu cô ta hơn nửa tiếng, người phụ nữ đó mới dừng mọi động tác, sớm hơn tôi suy nghĩ mười phút. Tôi tháo túi ra, nhìn đôi mắt tròn xoe của cô ấy, biểu cảm hoảng sợ trước cái chết đẹp là vậy, là cảnh tượng khiến tôi hưng phấn. Tôi lấy túi xuống, bên trên có nước bọt và nước mũi của cô ta, cái này sẽ khiến đám cảnh sát ngu ngốc nhanh chóng phát hiện ra nguyên nhân cái chết, thế thì nhặt nhèo lắm.

Thứ trong tay bỗng rụng bị ai cướp mất, Cận Hoài Lý không vui một lúc, nhưng vẻ chau mày mỗi lúc một nặng nề của Cung Khắc khiến anh ấy thoải mái. Anh ấy gõ ngón tay xuống bàn, vang lên những tiếng cộc cộc, “Nếu không phải vì bị ám ảnh tuổi thơ hoặc lớn lên trong một môi trường đặc biệt, rất khó sản sinh loại tâm lý dị thường kiểu này. Tôi nghiêng về trường hợp hai, vì thủ đoạn trước đây có lẽ rất đồng nhất, vốn không phải kiểu gây án không ngừng tự đột phá chính bản thân mình”.

Cung Khắc gật đầu, “Thứ này và thứ đó cùng được tìm thấy ư?”. Anh chỉ vào hai dụng cụ hút máu trên bàn và dụng cụ được niêm phong trong Công an thành phố, hỏi Cận Hoài Lý

Anh ấy gật đầu.

“Cậu nên thông qua con đường mua bán độc quyền ban đầu để tìm được nơi ở cũ của hắn.”

Biết rồi còn hỏi! Cận Hoài Lý ghét nhất một Cung Khắc như vậy.

Cung Khắc gấp sổ lại, đặt lên mũi người: “Nhựa thông, máu, mùi giống động vật. Hắn sống ở dãy núi Đại Hưng An không lâu, về sau vì sao lại bỏ đi...”.

Cuộc trao đổi giữa Cung Khắc và Cận Hoài Lý khiến Diệp Nam Sinh càng nghe càng mơ hồ. Cô muốn đặt câu hỏi nhưng bị Cận Hoài Lý chặn lại: “Người đàn ông này tuổi Tuất, cho cậu ấy một tờ giấy trắng cũng có thể nghĩ ra được có bao nhiêu người từng sờ lên mảnh giấy, rồi trong số đó có mấy nam, mấy nữ”.

“Đúng là một thôn làng trong núi Đại Hưng An, người dân nói trước đó có một người đàn ông trung niên sinh sống, dáng người không cao, khuôn mặt tròn, tay phải thiếu ngón.” Cận Hoài Lý nhún vai nhìn Cung Khắc, “Nhưng mà, loại người này gần như một trăm phần trăm đã từng chinh hình”.

Điểm này chính xác, Cung Khắc cũng tán đồng. Sự chú ý của anh rời khỏi cuốn sổ đó, Cung Khắc đề cập tới một vấn đề khác: “Aaron, có một vụ án, tôi muốn nghe ý kiến của cậu”.

Cung Khắc muốn nói tới vụ án của Âu Tử Hành. Anh cũng không hiểu vì sao, có lẽ vì tình tiết vụ án dính líu tới sư huynh của Diệp Nam Sinh nên Cung Khắc lại càng coi trọng vụ án này hơn.

Nhưng bất ngờ bị Cận Hoài Lý từ chối: “Không được, giờ này không được”.

Mấy ngày nay Nguyễn Lập Đông hay tới đây sớm hơn thường lệ, anh ấy không muốn chia sẻ thức ăn với hai con người này nữa.

Thế là, cuối cùng khi Cung Khắc xác nhận được một cuộc hẹn ngày hôm sau với Cận Hoài Lý tại Công an quận Chiêu Dương, hai người ngồi trong xe Jeep nhìn thấy cái bóng nhỏ bé của Nguyễn Lập Đông xuất hiện ngay

gần đó. Cận Hoài Lý vẫn giống như lần trước, rảo bước qua như một gã thần kinh, sau đó nắm tay cô ấy, chậm rãi bước cùng bà bầu.

“902, Cận Hoài Lý đối xử với người khác kỳ dị như vậy, sao lại tốt với Nguyễn Lập Đông đến thế?”

“Anh không rõ.” Thật ra chuyện giữa Nguyễn Lập Đông và Cận Hoài Lý, anh biết một chút, có điều câu chuyện ngoắt ngoéo, không muốn giải thích nhiều mà thôi. Tóm gọn lại vẫn là câu ấy: Mỗi một chuyện tình đều là một lần chuộc tội, không phải anh trả nợ cho cô ấy thì cũng là cô ấy trả nợ cho anh. Có lẽ trong câu chuyện tình yêu giữa Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông, họ đang trả nợ lẫn nhau.

“Vậy anh có đối xử với em tốt như Cận Hoài Lý đối với Nguyễn Lập Đông không?”

Ban ngày của mùa đông luôn ngán ngủ, ánh đèn thành phố lên dần trong màn đêm rõ ràng càng trở nên thần bí mà rục rờ. Trời mù sương, chiếc Jeep vừa đi ra khỏi trường Tam Hòa liền dừng lại bên cạnh cổng trường.

Chênh lệch nhiệt độ bên trong xe vì sự dụ dỗ bất ngờ đó càng tăng thêm. Năm ngón tay Cung Khắc trượt qua mái tóc suôn mềm của Diệp Nam Sinh, anh cúi xuống hôn cô. Khi bắt đầu xao động thì Cung Khắc đột ngột rời ra.

“Anh xin lỗi.” Anh nói.

Hiếm khi thấy anh đỏ mặt, rồi anh tiếp lời, “Đây là lần đầu tiên anh hôn một cô gái. Nam Sinh, anh sẽ đối tốt với em. Không dám nói là cả đời, chỉ ít thì lúc anh còn sống, anh sẽ đối xử tốt với em, rất tốt”.

Lời Cung Khắc nói khiến Diệp Nam Sinh tem lem mặt mũi từ lâu. Hết thấy những lời khẩn cầu xin anh trả lại sự trong sạch cho Âu Tử Hành cũng chìm đắm trong sự ngượng ngùng giữa hai người họ.

Ánh đèn của căn phòng 5108 sáng lên mấy ngọn nhỏ, ánh sáng màu đỏ chìm phác họa vẽ khêu gợi của hai người đang quấn lấy nhau trên chiếc giường khách sạn. Sau một tiếng gầm gào, người đàn ông lật người sang một bên, cầm một chiếc thuốc ở đầu giường, châm lên. Anh ta chậm rãi hút sau đó vỗ vỗ mặt người phụ nữ nằm bên cạnh mình, “Khi nào thì nhận

được tiền?”.

“Gấp gì chứ...” Người phụ nữ lúc lắc cái đầu về không quan tâm, “Khi nào em vui, sẽ tự động đưa tiền cho anh”.

“Anh không gấp được sao!” Anh ta bô lô ba la một tràng, cô gái dường như sốt ruột, cầm áo tắm đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài có tiếng bật lửa. Cô ta vẫn còn tâm trạng hút thuốc ư! Người đàn ông giận dữ, không màng tới việc mặc quần áo mà đi thẳng vào phòng khách.

Trên bàn có một đĩa hoa quả, bên cạnh đặt một con dao...

Người đàn ông ngồi bật dậy, xung quanh tối thui, bên ngoài rèm cửa sổ chưa kéo hết, có tia sáng rọi vào trong, hắt lên vị trí bên cạnh anh ta. Thì ra là một giấc mơ. Người bên cạnh hình như bị đánh thức, xoay người nhìn anh ta: “Sao còn chưa ngủ?”.

“Anh đi hút điều thuốc, bà xã, em cứ ngủ trước đi.” Anh ta đứng dậy.

Tay cầm thuốc, nhưng chân chừ mãi không châm lên, sau đó anh ta thẳng thừng bỏ cuộc. Anh ta mở hé một góc rèm, ga tàu hỏa Lâm Thủy phía xa xa vẫn còn sáng đèn.

Nghe nói người phụ nữ đó chết rồi.

-----oOo-----

Chương 37: Mạnh mối bị bỏ sót

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa phòng làm việc của Công an quận Chiêu Dương là một cánh cửa gỗ màu đỏ chìm không có cửa sổ, trục cửa hầu như yên ắng, chỉ khi mở ra mới phát ra tiếng cọt két khe khàng. Động tác đẩy cửa của Cung Khắc rất nhẹ, nên tiếng động nhỏ nhoi ấy không khiến người trong phòng chú ý.

Lư San cầm lấy bút bi, móc ngón cái lên nắp bút, lặp đi lặp lại động tác

bấm xuống rồi nhả ra. Những tiếng tách tách với tần suất dày đặc và tốc độ nhanh rõ ràng đang tiết lộ một thông điệp tới những người có mặt: Lư San đang rất bức bối.

Một vụ án tưởng chừng đơn giản, cùng với sự xuất hiện của một bản báo cáo điều tra mà bỗng chốc nên phức tạp hơn tưởng tượng rất nhiều.

Thế nên, theo một lẽ đương nhiên, khi gặp Lư San, khuôn mặt như băng của cô ta vì nhíu mày mà hoàn toàn trở thành một tác phẩm điêu khắc trên băng với những rãnh sâu nhọn hoắt. Diệp Nam Sinh muốn cười nhưng cái nhìn của Cung Khắc, cô đành nín nhịn.

“Thế này đi...” Dường như đã suy nghĩ chín chắn, Lư San đập bộp cây bút bi xuống bàn, “Chẳng phải bây giờ tìm ra tổng cộng hai mươi một người sao? Chia làm bốn tổ, mỗi tổ trung bình chia đều năm người. Tiểu Đinh, tổ của các cậu làm thêm phần của một người. Điều tra kỹ lưỡng hành tung đi lại của hai mươi một người này vào đêm ngày 11, bất kể phát hiện được nghi vấn gì cũng phải ghi chép lại, ngày mai họp hội ý sẽ trình bày”.

Mấy người ngồi cạnh gật đầu, người cảnh sát được Lư San gọi là Tiểu Đinh sau khi ghi lại cẩn thận bèn ngẩng đầu lên, “Tổ trưởng, vậy em còn cần theo dõi phía Âu Tử Hành không?”.

Lư San lắc đầu đứng dậy, “Phía anh ta, tôi đích thân theo dõi”.

Cô ta đã nhìn thấy đám Cung Khắc đẩy cửa đi ra ngoài rồi.

Như thường lệ, sau buổi họp, các cảnh sát đi ra khỏi phòng, Lư San là người ra cuối cùng. Cô ta ôm một tập tài liệu trước ngực, bên trong là những xấp giấy dày cộp. Có lẽ là những tài liệu liên quan tới vụ án của Tát Tuyết, Diệp Nam Sinh nghiêng đầu nhìn chiếc kẹp màu xanh, nhưng không ngờ sau khi gặp mặt, câu đầu tiên Lư San lại nói với cô.

“Bác sĩ Diệp, nghe nói hồi còn đi học, cô và trưởng phòng Âu có một khoảng thời gian khá thân thiết?”

Diệp Nam Sinh nhướn mày. Cô không phải kẻ ngốc, phía sau câu nói của Lư San còn có hàm ý khác.

Quả thực, Lư San không vì sự im lặng của Diệp Nam Sinh mà lặng im, cô

ta tiếp tục dùng kiểu cảm xúc vô cùng cảm khái để nói: “Tôi nghĩ có thể cô không biết, trưởng phòng Âu là một người rất giỏi nhận nhìn. Phải tới hơn hai mươi cái sừng cắm trên đầu, mà biết đây không chỉ có từng ấy...”.

Diệp Nam Sinh nhú mày, có ngốc cách mấy cũng nghe hiểu lời nói của Lư San. Ban đầu khi Âu Tử Hành đề nghị chia tay, cô đã biết đối tượng kết hôn tương lai của anh ta là một tiểu thư nhà giàu, chỉ có điều không thể ngờ lại là một người đàn bà phẩm chất đồi bại đến vậy. Nhưng cô nghiêm mặt lại ngay, “Cảnh sát Lư, tôi không nắm rõ tình trạng kết hôn của Âu Tử Hành và cũng chẳng hứng thú. Nhưng tôi nghĩ, trước khi hung thủ thật sự của vụ án được tìm ra, phải chăng cô nên suy xét tới giọng điệu khi bình phẩm một đồng nghiệp, kiểm soát giọng điệu sao cho phù hợp với thân phận của cô ư?”.

Lư San á khẩu.

Thứ phá vỡ cục diện là một tiếng ngáp ngủ, tới từ Cận Hoài Lý.

Anh ấy che miệng, nói một câu khiến toàn thể những người có mặt đều câm nín. Cận Hoài Lý nói rằng: “Ở đây có giường không? Tôi muốn ngủ một lát”.

Thật ra Cung Khắc hoàn toàn có thể không cần gọi Cận Hoài Lý, cùng tới tham gia vào vụ án này.

Ngồi trong xe, Cận Hoài Lý cũng nói: “Một vụ án cón con như thế này, có một con dao giết trâu như cậu còn chưa đủ, nhất quyết phải sử dụng tới khẩu AK-48 là tôi hay sao, phí bảo dưỡng súng ống cao lắm đấy, có biết không hả?”.

Cận Hoài Lý bày ra biểu cảm “Tôi đất lắm đấy”.

“Biết là cậu không rẽ rồi.” Cung Khắc ngồi trong xe, hờ hững đáp lại.

Họ đang trên đường tới khách sạn nơi Tất Tuyết gặp chuyện. Phương tiện giao thông không phải là chiếc Jeep của Cung Khắc nữa mà là một chiếc BMW màu đen. Trên đường, nó chỉ là một chiếc xe loại bình thường không nổi bật, nhưng Cung Khắc biết chỉ riêng cửa kính của chiếc xe này đã có thể chống chọi lại hỏa lực công kích của một chiếc pháo cối đơn loại nhỏ. Cho dù không tham gia vào hoạt động của nhà họ Cận, nhưng khi

Cận Hoài Lý ra ngoài thì một chiếc xe chống đạn và một người tài xế kiêm vệ sỹ giỏi võ vẫn là điều bắt buộc.

Thời tiết khá đẹp, đường sá cũng thông thoáng. Thế là tới phút thứ mười hai sau khi rời khỏi Công an quận Chiêu Dương, chiếc BMW đã vũng vàng đỗ trước khách sạn Đông Lộc.

Người gác cửa có vẻ không quen Cận Hoài Lý nhưng lại nhận ra biển số xe đỏ thuộc nhà họ Cận. Hai người gác cửa một người đi ra bãi đậu xe, một người kéo cửa cho cả đoàn đi vào.

Cánh cửa thủy tinh vừa dày vừa nặng. Giây phút kéo ra, có một luồng khí nóng phả vào mặt Diệp Nam Sinh. Kể ra, ban đầu Lư San hoàn toàn không đồng ý để Diệp Nam Sinh tới hiện trường vụ án, vì trong mắt cô ta, Diệp Nam Sinh cũng là một người có liên quan, rất có thể đã vì Âu Tử Hành mà phạm luật. Nhưng cũng chính vì một câu nói của Cận Hoài Lý mà Lư San miễn cưỡng đồng ý với yêu cầu tới hiện trường của Diệp Nam Sinh.

Lúc đó Cận Hoài Lý dùng một thái độ cực kỳ uể oải, kéo cổ áo sơ mi và nói: “Một người chuyên nghiệp như cô ấy, cảnh sát còn không yên tâm, vậy thì một kẻ nghiệp dư như tôi nên về nhà ngủ là hơn”.

Cận Hoài Lý dĩ nhiên không phải người nghiệp dư. Số lần anh ấy trợ giúp cảnh sát không nhiều, chỉ một lần, lần duy nhất còn thực hiện thông qua Cung Khắc. Nhưng chính lần ấy lại khiến cảnh sát toàn tỉnh biết tới danh tiếng nhà Vật lý học tính khí kỳ quặc, cái miệng thì rất gian xảo này.

Thế nên Diệp Nam Sinh cũng đi theo.

Diệp Nam Sinh cũng vì chuyện này mà có ấn tượng tốt với Cận Hoài Lý. Nhưng ấn tượng tốt này không bao gồm những tính cách cổ quái khó hiểu của anh ấy.

Từ lúc vào trong thang máy, miệng của Cận Hoài Lý vẫn chưa ngừng cảm râm: “Nhiều bụi quá, thật sự là quá nhiều rồi. Cháu của cô lao công bị cảm cúm. Tôi thực sự chịu không nổi mùi Penicilin, nhưng so với thuốc viên thì hiệu quả đúng là nhanh hơn chút...”.

Giống như Cung Khắc, Cận Hoài Lý cũng có khả năng quan sát nhạy bén,

nhưng hai người có sự khác biệt rõ ràng. Cung Khắc đa phần chỉ quan sát những việc có liên quan tới bản thân anh ấy, còn Cận Hoài Lý giống như một cái lưới đánh cá được thiết kế những mắt lưới nhỏ xíu, chuyện gì dù to dù nhỏ cũng sẽ bị anh ấy lằm nhằm vài câu.

Quá nhiều lời... Diệp Nam Sinh nhìn chăm chăm Cận Hoài Lý lại đang ngẩng đầu lên thang máy, tiếp tục nói liên hồi, cảm thán.

Chẳng mấy chốc đã lên tới nơi.

Phòng 5108 vẫn y như hôm ấy, cánh cửa bị treo tấm biển “Miễn làm phiền”. Vì đã liên hệ trước nên có người của khách sạn lấy thẻ phòng mở cửa giúp.

Cửa bật mở. Là một gian phòng hết sức bình thường. Thảm trải sàn dính máu đã được khách sạn thay thế, bây giờ ngay chính giữa phòng khách là một tấm thảm lông dê màu vàng ấm áp. Diệp Nam Sinh bước chậm rãi, đi tới cuối cùng. Cô cố gắng tìm kiếm một vài dấu vết bị bỏ sót. So với cô, Cung Khắc và Cận Hoài Lý rảo bước nhanh hơn. Giống như đã bàn bạc từ trước, Cung Khắc đi vào phòng ngủ còn Cận Hoài Lý thì vòng quanh trong phòng khách.

“Một người phụ nữ đã ly hôn có rất nhiều nhân tình vừa bị sát hại. Trước khi chết còn quan hệ với hai người đàn ông trở lên... Ừm... Chuyện này sẽ dạy hư bọn trẻ, chắc chắn thế!” Cận Hoài Lý tự lẩm bẩm rồi đi tới trước một tủ đựng đồ trong phòng khách. Anh ấy mở cửa ra, là loại tủ hai ngăn, bên trên để ba chiếc điều khiển của điều hòa, tivi và truyền hình cáp, bên dưới là một tủ lạnh nhỏ. Cận Hoài Lý mở cánh cửa tủ lạnh, bên trong xếp hai chai rượu vang lâu năm. Bên cạnh chai rượu có dán hai mã vạch với rất nhiều con số. “Một người phụ nữ xa hoa, tiếc là khuynh gia bại sản...”

Cung Khắc đi từ trong phòng ngủ ra, hỏi nhân viên phục vụ đang đứng trước cửa: “Lúc phát hiện ra thi thể, điều hòa có bật không?”.

“Này, Cung Khắc, cậu làm vậy chẳng thú vị chút nào!” Cận Hoài Lý tỏ vẻ bất mãn vì đó cũng là chi tiết anh ấy đang muốn hỏi. Nhưng điều này lại khiến Cung Khắc yên tâm, vì sở dĩ anh tìm Cận Hoài Lý tới tham gia vụ án này, mục đích chính là không muốn Diệp Nam Sinh hiểu lầm anh có lòng riêng.

Người phục vụ dẫn họ vào không phải người phát hiện ra thi thể của Tất Tuyết ngày hôm đó. Nghe nói người đầu tiên phát hiện ra hôm ấy là một lao công. Sau khi vụ án xảy ra, chị ấy đã xin nghỉ về nhà. Còn cậu thanh niên mới ngoài hai mươi này có vẻ làm chưa được lâu, còn hơi thiếu tự nhiên. Câu hỏi của Cung Khắc khiến cậu ta lắc đầu: “Không biết nữa, nhưng nếu là thời tiết này thì có lẽ sẽ bật...”.

Cận Hoài Lý gật đầu, “Đúng vậy, trời này không mở điều hòa có mà chết cóng. Chàng trai trẻ, sợi dây trên tay cậu đặc biệt quá nhỉ?”.

Một câu nói tưởng chừng vô tình của Cận Hoài Lý lại khiến gương mặt chàng trai trẻ đỏ ra, “Hàng vỉa hè, đồ giả đây, không đáng tiền đâu”.

“Ồ...” Cận Hoài Lý cười cười, rồi quay đi chỗ khác.

Vì hiện trường đã được dọn dẹp qua nên Diệp Nam Sinh không có phát hiện gì. Đúng vào lúc cô chuẩn bị bỏ cuộc thì một cảnh tượng trong phòng ngủ thu hút sự chú ý của cô. Cô mỉm cười, dường như đây là một phát hiện mới.

So với mấy người trong khách sạn này, tiến triển bên Lư San hơi cực nhọc chút. Cô ta tiến hành nói chuyện với Âu Tử Hành trước. Về chuyện Tất Tuyết có nhiều tình nhân, Âu Tử Hành hoàn toàn không bất ngờ. Trong phòng làm việc tổ trình sát số 2 Công an quận Chiêu Dương, anh ta ngồi trong bóng nắng, trả lời Lư San với cảm xúc bình thản.

“Vâng, tôi biết. Nếu không cô nghĩ vì sao tôi lại đòi ly hôn trước. Tôi nói cho cô biết, chuyện này không khó xác minh đâu, trong nhà vợ trước của tôi có rất nhiều người làm, hỏi đại một ai cũng được, họ đều biết tôi đã xin ly hôn từ cách đây rất lâu rồi. Tôi cũng không hề có ý định giấu giếm. Lần này tôi quay về là để theo đuổi lại Nam Sinh.”

Lư San bày ra vẻ mặt chán ghét. Cô ta không định che giấu sự khinh thường ấy trước mặt Âu Tử Hành. “Vậy theo anh biết thì rốt cuộc Tất Tuyết qua lại với bao nhiêu người đàn ông?”

“Tôi có thể từ chối trả lời câu hỏi này không?” Ánh mắt Âu Tử Hành ngời sáng nhìn Lư San.

Lư San không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi lại bằng giọng điệu ép buộc, “Anh

nghĩ sao?”.

Âu Tử Hành mím chặt môi, “Có thể cho tôi một liều thuốc không?”.

Lư San không nói gì, nghiêng người sang trái, tiện thể thò tay vào trong túi quần phải. Cô ta rút một bao thuốc lá Trung Hoa bìa cứng, quăng lên mặt bàn phía đối diện.

Âu Tử Hành dường như mất rất nhiều thời gian mới châm được thuốc. Anh ta rít mấy hơi rồi lên tiếng: “Có một gã tên là Đồng Bách Niệm, làm việc ở một công ty chứng khoán tại Lâm Thủy, hắn ta... dường như quan hệ với Tất Tuyệt lâu nhất. Hình như còn có một doanh nhân kiến trúc họ Lý. Kể ra thì rất mất mặt, ban đầu tôi còn theo dõi bọn họ. Sau đó thì tuyệt vọng nên cũng mặc kệ luôn. Tất Tuyệt là một người ham chơi bời, thường xuyên tới quán bar, thế nên...”.

Thế nên chắc chắn còn có rất nhiều tài liệu không ghi chép. Điểm này cũng khiến Lư San cảm thấy đau đầu. Báo cáo buổi sáng chỉ là điều tra sơ bộ, thế mà đã phát hiện tới hơn hai mươi người đàn ông có qua lại với nạn nhân. Đây là số liệu trước mắt họ nắm bắt được. Cũng giống như Âu Tử Hành ngầm ám thị, chắc chắn còn có những người họ chưa tìm ra.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Lư San rất ử dột. Cô ta cầm bút ghi âm, định quay về sắp xếp lại lối suy nghĩ một lần nữa. Khi đi ngang qua phòng họp buổi sáng thì bất ngờ phát hiện cửa không những mở mà hiện bên trong còn có mấy người đang ngồi.

Cung Khắc và Cận Hoài Lý, còn cả Diệp Nam Sinh, quây lại thành một vòng tròn.

Cận Hoài Lý nói: “Người phục vụ đón tiếp chúng ta có điểm đáng nghi”.

Diệp Nam Sinh nói: “Một trong số những người đàn ông phát sinh quan hệ với Tất Tuyệt là một kẻ nghiện thuốc, mùi vị lại độc đáo, là loại thuốc Vân rất đặc biệt, có thể điều tra ra nguồn cung ứng:”.

Cung Khắc nói: “Thời gian tử vong của nạn nhân đáng để cân nhắc”.

Lư San: ...

-----oOo-----

Chương 38: Tỷ lệ vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tất Tuyệt, giới tính nữ, một tháng trước chết khi vừa tổ chức sinh nhật đón tuổi ba mươi, là một bữa tiệc hoành tráng với gần một trăm người tham gia. Năm 24 tuổi, cô ta tốt nghiệp khoa diễn xuất của học viện điện ảnh nào đó ở tỉnh A, thành tích trung bình. Đánh giá của giáo viên hướng dẫn dành cho cô ta là “Làm bình hoa di động thì được, thực lực còn rất kém”, là một diễn viên hoàn toàn dựa vào da mặt để kiếm cơm.

Sau khi tốt nghiệp, cô ta có nhận mấy bộ phim, đất diễn cũng không hề ít, thậm chí đều thuộc loại nữ phụ hai, nữ phụ ba. Nhưng showbiz là nơi người đẹp nhiều như mây, một người tướng mạo không có quá nhiều điểm nổi bật, khả năng diễn xuất còn tồi tệ như cô ta chỉ dựa vào cách đập tiền, từ đầu tới cuối không thể nổi tiếng. Năm 26 tuổi, Tất Tuyệt đột ngột lặng lẽ rời khỏi làng giải trí, tiến tới hôn nhân. Đối tượng kết hôn chính là Âu Tử Hành khi đó vừa tốt nghiệp thạc sĩ.

Năm xưa nền tảng gia đình cô ta cũng có phần khá giả, bố là một thương nhân người Mỹ gốc Hoa, mẹ cũng là một quý bà người Hoa nổi tiếng nào đó ở Los Angeles. Vì con gái, ông Tất từng vung tay đầu tư không ít. So với ông ấy thì thái độ của bà Tất lạnh nhạt hơn nhiều. Chẳng phải là vì Tất Tuyệt không phải con ruột, kiểu quan hệ mẹ con đặc biệt này hầu như đều vì bà Tất mắc một căn bệnh nào đó liên quan đến thần kinh.

Đại khái cũng vì vậy, Tất Tuyệt không sống cùng bố mẹ tại Mỹ mà ở lại Trung Quốc.

Đầu năm nay, việc làm ăn của ông Tất gặp sai sót trong kế hoạch, đầu tư tất cả tài sản, cố gắng cứu vãn nhưng vô ích. Cũng không lâu sau đó, Âu Tử Hành ra toàn, đệ đơn ly hôn Tất Tuyệt.

Tất cả những thông tin trên đây là một đoạn tài liệu cá nhân về Tất Tuyệt mà Cung Khắc có được trong tay. Phía dưới đoạn văn lần lượt là lý lịch cá nhân phân bố như ma trận, chính là những người có giới tính nam từng “qua lại thân thiết” với Tất Tuyệt. Trong đó có một đạo diễn trong ngành,

ngang tầm tuổi ông nội Tất Tuyệt. Có thể nhận ra, trước khi kết hôn với Âu Tử Hành, cô ta không phải là một người phụ nữ an phận.

Cung Khắc ngẩng đầu lên, nhìn một góc khác. Ở đó bày chiếc ghế bát giác phục cổ duy nhất trong phòng, được lục ra từ một căn phòng giống như phòng chứa đồ trên nóc tòa nhà Công an quận Chiêu Dương, lớp vải nhung màu đỏ chìm bọc kín lớp bông chắc chắn, và một lớp gỗ thuần được khắc thêm những hoa văn thể kỷ, kẹp vào một bên làm thành lưng tựa.

Chiếc ghế dài dường như đã được để dưới ánh nắng một thời gian rất dài rồi, màu sắc nhạt dần từ giữa ra tới xung quanh, cho tới khi trở thành màu xám, là một chiếc ghế cũ kỹ. Diệp Nam Sinh ngồi ngang trên ghế, lưng cong lại, cánh tay ôm lấy hai chân gác lên giá cao, cái miệng thở ngáy khe khẽ. Cô ngủ vón không yên giấc, đôi lông mày khi nhú lại, lúc dần ra. Đa phần là chau lại rất chặt. Xem ra giấc mơ ấy chẳng phải màu hồng.

Cung Khắc muốn hỏi cô một chuyện nhưng lại không muốn quấy rầy cô nghỉ ngơi, thế là đôi mắt đóng băng dính chặt vào một chiếc lưng cong cong.

Bầu không khí yên ắng kết thúc bằng một tiếng hét âm ỉ của Cận Hoài Lý.

“Xảy ra án mạng rồi, nguyên nhân tử vong quá kỳ lạ!” Cách nói chuyện giục giã của anh ấy khiến tiếng hét càng trở nên sắc lẹm. Âm thanh vừa dứt, bên đầu kia căn phòng truyền tới một tiếng “thịch”. Đầu óc Diệp Nam Sinh tỉnh nhanh hơn cơ thể. Cô mơ hồ mở mắt, cất giọng trong veo: “Dẫn em đi xem!”

Cận Hoài Lý liên tục lắc đầu một lúc. Người con gái này của Cung Khắc không có chút nữ tính nào, khẩu vị còn quá nặng.

Nhưng anh ấy cũng không lắc đầu mãi. Trước khi Diệp Nam Sinh trở mặt, Cận Hoài Lý xoay cây bút trong tay, hết sức vòng vèo tới vòng kia, “Tôi nghĩ Cung Khắc có một chuyện muốn hỏi cô. Nhưng câu hỏi này rõ ràng sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ tình cảm giữa hai người nên cậu ấy rất khó xử, đang cân nhắc đắn đo có nên hỏi không? Nên không?”.

Diệp Nam Sinh lườm Cận Hoài Lý, anh ấy chính là một kẻ chuyên cảm thấy thế giới chưa đủ hỗn loạn. Nhưng cô cũng nhanh chóng nghiêm mặt quay về phía Cung Khắc, “Muốn hỏi em chuyện gì thì hỏi đi, em đảm bảo

không giận, ừm...”. Cô ngừng lại bổ sung thêm: “Chỉ ít thì lúc tức giận chỉ động thủ không động khẩu. Em biết anh nói không lại em đâu mà”.

Biểu cảm “Em sẽ nhường anh” của Diệp Nam Sinh khiến Cung Khắc cảm thấy bản thân có lẽ vốn không cần để tâm tới quá nhiều chuyện như thế. Gấp chiếc kẹp nhựa trong tay lại, anh nhìn Diệp Nam Sinh: “Anh muốn biết năm đó vì sao Âu Tử Hành lại lấy Tất Tuyệt?”.

Anh không cho rằng mục đích của anh ta là vì tiền, người lựa chọn vào ngành này đa số đều xuất phát từ một tín ngưỡng nào đó chứ không phải vì tiền bạc. Nếu Âu Tử Hành thật sự vì tiền mới lấy Tất Tuyệt thì có thể không cần tiếp tục ở lại giới cảnh sát, một ngày tám tiếng chạy đi khắp các hiện trường vụ án nữa. Vì thế lực? Đường như càng không hợp lý.

Bây giờ anh ta là trưởng phòng, ở độ tuổi này, vị trí đó không gọi là cao.

Lời nói của Cung Khắc có vẻ đã khiến Diệp Nam Sinh dấy lên một cảm xúc nào đó. Cô cúi đầu, chốc chốc lại chọc tay vào cái lỗ sau lưng ghế.

“Mẹ của Âu Tử Hành là một bệnh nhân mắc chứng nhiễm trùng đường tiểu, đã tiêu sạch tiền bạc trong nhà, chính bố của Tất Tuyệt liên lạc nguồn thận cho anh ta để cứu mẹ anh ta một mạng.”

Giọng Diệp Nam Sinh càng lúc càng trầm, dần dần hòa vào cơn gió vi vu, cuối cùng tan ra trong ánh nắng gay gắt của mùa hạ năm nào...

...

Âu Tử Hành vẫn hẹn Diệp Nam Sinh ở khu rừng phía sau tòa nhà giảng đường khoa Pháp y như mọi lần. Đó là một rừng dương, được trồng hai phía ngang dọc đều tăm tắp. Cây dương thẳng đứng, lá cây đan cài vào nhau. Cho dù là ngày hè oi ả nhất, nắng rực rỡ nhất, khi ánh nắng xuyên qua tán cây, rơi xuống mặt đất thì cũng chỉ còn là những bóng râm loang lổ một khoảng.

Hôm đó, Diệp Nam Sinh bỗng tới sớm hơn Âu Tử Hành một chút. Cô tìm một cây dương thô kệch to bằng một vòng người ôm rồi ngồi xuống. Cô không quen đợi ai, nhưng đã mang theo sách nên ngồi bệt xuống gốc cây đọc sách. Bóng nắng phía trên cuốn sách bị cắt vụn thành hình tròn hoặc hình vuông, ru người ta vào giấc ngủ. Ánh mắt Diệp Nam Sinh dừng lại

trên trang số 173, đó là đoạn tường thuật khó lý giải, cô đã phải đọc rất lâu.

Một bóng đen che kín đỉnh đầu, Diệp Nam Sinh buông cây bút nước bị cô cắn sắp nát ra, “Âu Tử Hành, anh có nhớ loại thuốc nào sẽ ảnh hưởng tới kết quả kiểm tra lượng oxy trong máu không? Em chỉ biết Barbiturate, Etanol, thuốc phiện là có thể tạo ra chứng giảm oxy trong máu, còn ảnh hưởng là như thế nào?”.

“Nam Sinh, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Anh giảng cho em cái đáp án này đã!” Cô tiếp tục cắn bút, phần gáy lộ ra ngoài cổ áo mang theo vẻ cố chấp và bướng bỉnh.

Âu Tử Hành thở dài, ngồi sụp xuống bên cạnh cô, chỉ vào cuốn sách và nói: “Là Carboxyhemoglobin, Methemoglobin và Methvlene Blue... Nam Sinh, bài này hai năm nữa em mới học cơ mà”.

Diệp Nam Sinh làm như không nghe thấy nghiêm túc ghi chép lại lời anh ta nói. Mấy hàng chữ đều tăm tắp rơi xuống khoảng trắng trên cuốn sách. Diệp Nam Sinh thở phào một hơi, ngẩng đầu lên cười với Âu Tử Hành: “Bà Mục hay nói em là một con chim ngu ngốc, em không thể để mẹ có cơ hội chê cười em”.

Nụ cười của cô thậm chí còn rực rỡ hơn cả ánh nắng, khiến Âu Tử Hành đau lòng, Anh ta giật giật khóe môi, cúi đầu hôn cô. Cô vẫn chưa giải hôn cho lắm, răng cứ cắn chặt lại. Âu Tử Hành đề cô lên thân cây, sự dụ hoặc cuối cùng đã khiến cô từ bỏ phòng tuyến. Môi lưỡi kết hợp, sự rung động lạ lẫm khiến cô gãi dấy lên nỗi sợ hãi lạ lùng, nhưng không ghét bỏ.

Khi Âu Tử Hành định đề lên người cô, Diệp Nam Sinh đỏ bừng mặt đẩy anh ta ra.

“Anh... Anh không cần thờ sao?” Cô há miệng thờ dốc, hỏi Âu Tử Hành.

Âu Tử Hành sửng người giây lát, sau đó nở một nụ cười ôn hòa. Anh ta xoa đầu Diệp Nam Sinh, nói: “Em thật là...”.

“Chẳng phải anh muốn nói gì sao? Bây giờ có thể nói rồi.” Nam Sinh chỉnh trang lại quần áo nhăn nhúm, uốn gối, vòng hai tay ôm chân như

một cô học trò đợi thầy cô lên lớp, vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Giống như một điểm băng hạ xuống đột ngột, đông cứng mọi điệu dàng trên gương mặt Âu Tử Hành lại, “Nam Sinh, anh sắp kết hôn rồi”.

...

“Sau đó thì sao? Theo phân tích hành vi thì khoảng 30% khả năng em sẽ cầm sách đập anh ta, 10% khả năng em sẽ khóc. Mặc dù tỷ lệ xảy ra tình huống này thấp nhưng theo độ tuổi khi đó của em thì hoàn toàn có thể. 60% còn lại, rất có thể em sẽ giáng cho anh ta một cái bạt tai.” Cạn Hoài Lý báo một loạt các số liệu phân tích.

Diệp Nam Sinh nhún vai, “Gần như vậy, nhưng tình huống xảy ra là 90% đó”.

Tới bây giờ cô vẫn còn nhớ tình cảnh Âu Tử Hành bị hứng một bạt tai của mình rồi bị cuốn sách dày gần bằng cuốn từ điển Hán ngữ hiện đại đập tới ngất xỉu.

Tình yêu không lấy hôn nhân làm mục đích là giờ trò lưu manh, là lưu manh thì phải trừng trị.

Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc, anh vẫn bình thản, không đọc được cảm xúc. Cô có chút hụt hẫng, cô cũng không hiểu vì sao cảm xúc ấy lại hiện lên.

Nhưng Cạn Hoài Lý vẫn nói tiếp, “Một bằng chứng ngoại phạm không thể bị phá vỡ, một lần thẩm sát không để lại bất kỳ dấu vết nào. Nếu Âu Tử Hành đúng là hung thủ giết Tất Tuyết thì đây quả là một vụ án hoàn hảo theo đúng tỷ lệ vàng”.

“Chứng cứ ngoại phạm còn chưa bị lật đổ.” Diệp Nam Sinh nói. Dứt lời, cô lại liếc về phía Cung Khắc, anh vẫn tỏ ra không cảm xúc.

“Đúng thế, đúng thế.” Không chỉ Cung Khắc, Cạn Hoài Lý dường như cũng chìm vào một sự bế tắc nào đó. Anh ấy ngồi trên ghế, mắt nhắm nghiền, mũi chân chạm đất, đứng đưa cái ghế hết lần này tới lần khác, “Nhưng mà sau khi mọi khả năng đều bị loại trừ, khả năng không thể xảy ra nhất chính là sự thật.”

“Loại trừ thế nào?” Diệp Nam Sinh hỏi. Cung Khắc này giờ vẫn im lặng bỗng đứng dậy, đi tới bên cửa, kéo cánh cửa ra.

Bên ngoài là hành lang, Diệp Nam Sinh có phần không hiểu, nhưng tiếng bước chân đi tới đã khiến cô ngộ ra. Là Lư San tới.

Dựa theo ba kết luận mà ba người bọn họ có được sau khi từ khách sạn trở về, đường lối của vụ án quả thực đã tiến thêm một bước rõ rệt. Theo phản ánh của các nhân viên khác trong khách sạn, có người nhìn thấy Tất Tuyệt từng nhiều lần chỉ đích danh người phục vụ đó tới phục vụ phòng, còn về việc đi bao lâu thì không ai chú ý.

Còn về tàn thuốc Diệp Nam Sinh tìm thấy trên đầu giường ngủ nơi xảy ra vụ án, sau khi giám định đã xác thực được là tàn thuốc để lại khi dọn dẹp hiện trường không sạch. Cũng đúng như Diệp Nam Sinh nói, đó là loại thuốc Vân có thể điều tra được nguồn cung cấp. Khi đã có được danh sách những người có quan hệ thân thiết với Tất Tuyệt thì trong đó có hai người hút loại thuốc này. Một người làm ở công ty chứng khoán như lời của Âu Tử Hành nói – Đồng Bách Niệm. Người còn lại họ Mễ cũng là một người có địa vị khá máu mặt trong số những người tình nghi, có sức ảnh hưởng trên tỉnh. Khi xảy ra vụ án, ông ta cũng đang dừng chân ở Lâm Thủy.

Nhưng bất luận là ông Mễ với địa vị cao hay Đồng Bách Niệm thì thật trùng hợp, ngày thứ hai sau khi Tất Tuyệt gặp nạn, họ đều đồng loạt rời khỏi Lâm Thủy. Một người nghe nói là đi công tác, người kia thì khiến người ta nghi ngờ, cả nhà Đồng Bách Niệm đi Vân Nam du lịch.

“Không phải ngày nghỉ mà lại đi du lịch? Điểm này đúng là đáng cân nhắc.” Cung Khắc tán đồng quan điểm của Lư San. Chuyện ấy khiến Diệp Nam Sinh lờm ngờm. Cô cảm thấy kiêu ghen tuông như cô mới giống một người bình thường khi yêu. Đâu có giống Cung Khắc, khi nghe cô kể về quá khứ, ngay cả biểu cảm nghiêng răng nghiêng lợi cũng không có, khiến cô cảm thấy rất thất bại.

“Ô, cô quên à, đầu gối không cảm xúc. Đúng, cậu ấy không có cảm xúc, thế nên cô muốn biết cậu ấy có ghen hay không là... phải hỏi.” Cận Hoài Lý gật đầu thật mạnh như đang tự khẳng định chính mình.

Thế ư? Diệp Nam Sinh nhìn bóng lưng rộng rãi của Cung Khắc, ngẫm

nghĩ.

Nhưng dường như không có quá nhiều thời gian để cô suy tư. Một ngày cuối đông đầu xuân vẫn rất ngắn ngủi, màn đêm đen kịt nhanh chóng cuộn trời đất vào một bầu không khí âm u.

Cận Hoài Lý trở về nhà với Nguyễn Lập Đông. Lư San thay thế vị trí của anh ấy, ngồi trên ghế lái phụ. Họ đang đi chiếc xe của Công an quận Chiêu Dương, một loại xe sản xuất trong nước rất đời bình thường. Dù là xe của đội cảnh sát thì cũng chỉ là loại tầm thường, bạn cũng không thể kỳ vọng nó có lớp cửa kính chống đạn như chiếc xe của Cận Hoài Lý.

Tài xế là một cảnh sát hình sự có tuổi, họ Lưu, đã ngoài bốn mươi, mọi người đều gọi người ấy là anh Lưu. Trước khi lên xe, Diệp Nam Sinh nhìn thấy anh Lưu gọi điện thoại về nhà, người ở đầu bên kia hình như là con của anh ấy, một bé gái, đang riu rít hỏi bố khi nào thì về, chất giọng của con bé to tới nỗi ngay cả Diệp Nam Sinh đang đứng bên kia xe cũng nghe rõ.

Anh Lưu dáng vẻ hòa nhã, cũng rất khéo ăn khéo nói, thế nên cho dù là ngồi cùng xe với hai kẻ chán chết như Cung Khắc và Lư San, Diệp Nam Sinh cũng không cảm thấy buồn tẻ.

Chiếc xe đột ngột dừng lại dưới một khoảng đèn nhấp nháy xanh đỏ. Diệp Nam Sinh còn chưa kịp hiểu gì thì đã nghe thấy Lư San nói “Đến rồi”. Khi ấy cô mới biết là đã đến địa điểm hôm nay của họ, nơi ở của người phục vụ khách sạn kia – Trần Nam.

Trên con đường Mã Lãng Tây của Lâm Thủy có một biển hiệu bằng tiếng Anh nổi bật: Red – Light District, dịch nghĩa đen là khu đèn đỏ. Diệp Nam Sinh vừa mới xuống xe đã bị ánh đèn đỏ chói mắt rọi tới khiến cô lảo đảo. Cô chau mày, nghiêng người né tránh một người phụ nữ ăn mặc hở hang lướt ngang qua người mình.

Thứ mùi hỗn loạn nhức mũi phả ra từ cơ thể người phụ nữ ấy là loại nước hoa rẻ tiền. Diệp Nam Sinh nín thở, cho dù ngửi thấy một chút mùi đó thôi cũng khiến cô khó chịu.

Cô không thích nơi này.

Cung Khắc đã rất lâu không nói chuyện với cô bèn lại gần cô, “Nếu không thích thì em ở trong xe đợi bọn anh”.

Diệp Nam Sinh lắc đầu. Mùi xác thối cô còn chịu được, cái này cũng vậy thôi.

Lúc trước cô cảm thấy ngay từ ban nãy, gương mặt Cung Khắc đã đanh lại, lúc này thấy gương mặt anh thật sự dãn ra, Diệp Nam Sinh mới biết cảm giác của cô không nhầm.

“Này.” Diệp Nam Sinh nhỏ giọng nói, “Nếu ghen thì cứ đường hoàng mà ghen, cố nhin trong lòng không màng tới người ta cứ như thiếu phụ đã có chồng vậy...”.

Một mảnh khăn tay hình vuông bị bật thẳng lên miệng cô. Bên trên có mùi của Cung Khắc, ở mức độ lớn thế này khiến cho cảm giác ghê tởm vừa nãy dấy lên nhanh chóng tan biến.

“Phá xong vụ án này, em phải làm cô dâu nhỏ của anh.” Cung Khắc nói.

Chiếc khăn tay trắng chẳng che được nụ cười xảo quyệt của Diệp Nam Sinh, khiến cho Lư San đi phía trước cứ quay đầu lại liên tục.

Thấy chưa, thấy chưa, đây cứ thích khoe khoang hạnh phúc đấy!

Một đoàn người với anh Lưu dẫn đầu đi vào một con hẻm tối tăm chật hẹp trước. Con hẻm rất dài, dường như là nơi tắm rửa giặt giũ của mấy hộ gia đình, xung quanh ngập tràn mùi dâm đăng với nước rửa chân.

Một âm thanh vang lên dưới chân, Diệp Nam Sinh cúi đầu, nhanh chóng nhảy ra khỏi chỗ đó, mấy thứ bao bọc đó có cái gì màu nhờ nhờ bên trong, không nói cũng biết.

May mắn là tới nơi cũng nhanh – nhà của Trần Nam.

Đó là một cánh cửa bằng sắt tây màu xanh lam chìm, lớp sơn trên cửa đã bong tróc khá nhiều.

Điều khiến họ bất ngờ là cửa không khóa.

Lư San ra hiệu bằng ánh mắt cho anh Lưu, lần sờ khẩu súng giắt ở hông rồi chậm rãi mở cửa ra. Cánh cửa cũ vẫn phát ra những tiếng cọt két không chút nề tình, nhưng không to hơn âm thanh trong nhà.

Tiếng thở dốc của hai người vọng ra từ trong phòng ngủ. Khi nhìn kỹ cảnh tượng ấy, Lư San giật mình.

Vì người đàn ông đứng bên cạnh giường đang “tập thể dục” cùng một người phụ nữ, trong tay còn cầm một con dao chống lên lưng cô gái kia. Máu đỏ men theo sống lưng, trườn xuống, cứ thế chảy xuống tận mắt cá chân.

“Không được động đây!” Lư San hét lên.

-----oOo-----

Chương 39: Trước lúc sương tan

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tên?”

“Trần Nam.”

“Tuổi?”

“21.”

“Quê quán?”

“Thôn Tam Hưng, huyện Thanh Hà, thành phố Thanh Điền, tỉnh A.”

“Anh và nạn nhân Tất Tuyết có quan hệ gì?”

“Cô ấy... là một khách hàng ở rất lâu trong khách sạn của chúng tôi.”

Một tia sáng chói lóa nhắm chuẩn vào người đàn ông trẻ tuổi. Anh ta nheo mắt lại, hoàn toàn không nhìn rõ gương mặt người hỏi cung, chỉ nghe một chất giọng cứng ngắt, không chút cảm xúc: “Thành thật khai báo đi, tình

hình của anh chúng tôi đã nắm được cơ bản rồi. Tất Tuyết trong quá trình thuê phòng tại khách sạn đã có quan hệ nam nữ bất chính với anh. Cô ta tặng cho anh đồng hồ, vòng tay, muốn bao nuôi anh. Anh sinh ra ở quê, mười tuổi bỏ học ở nhà, mười lăm tuổi theo đồng hương tới Lâm Thủy. Ban đầu chỉ làm công nhân, nhưng có quá ít nơi dám phạm pháp thuê trẻ em làm thuê nên anh chuyển sang làm trai bao. Tất Tuyết là người phụ nữ thích tự hưởng thụ. Đối với đàn ông, cô ta vung tay không hào phóng, thậm chí là keo kiệt, điểm này khiến anh bất mãn. Cộng thêm việc anh phát hiện ngoài anh ra, cô ta còn có rất nhiều nhân tình khác. Thế nên anh hận cô ta, giết chết cô ta rồi lấy hết tiền bạc, có phải không!”.

Sắc mặt Trần Nam tái nhợt, môi run rẩy, “Không...tôi...Vâng”. Dường như là sự điên cuồng sau khi từ bỏ trong tuyệt vọng, chiếc còng tay đang khóa chặt tay Trần Nam vào chiếc bản lề gỗ ngăn hạn chế việc anh ta hoạt động kêu lên cạch cạch, “Cô ta là con đàn bà đê tiện, suốt ngày bắt tôi thay đổi tư thế phục vụ cô ta. Nhưng lại kiệt xỉ nói với tôi cô ta không có tiền! Tôi đã cầm dao giết chết cô ta!”.

Trần Nam cất lên một tiếng cười thê lương, tiếng cười ấy kéo cả căn phòng thâm vẩn lạnh lẽo thành một đường nhỏ hẹp, sau đó dần dần trở thành một đường mảnh nhỏ rồi biến mất trong bóng tối vô tận.

Người đàn ông đột ngột mở mắt ra, một tia sáng vàng rực men theo vách tường trượt qua gương mặt anh ta, rồi nhanh chóng dịch chuyển xuống ga giường, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Nó tới từ ngọn đèn xe bên ngoài cánh cửa sổ trên con đường cao tốc, hình như đó là một chiếc xe tải chở hàng, vì ánh đèn rất sáng.

Lại là một giấc mơ.

Anh ta tung chăn, đi chân đất xuống giường, lần sờ một lúc ở đầu giường rồi tìm được thứ gì đó, sau đó anh ta chầm lên, đứng trước cửa sổ, chậm rãi hút: “Nếu gã Trần Nam đó nhận hết mọi chuyện thì tốt biết bao”.

Chẳng biết từ lúc nào đã có một đồng tàn thuốc rụng xuống chân, là loại thuốc lá Vân.

Người đàn ông hy vọng đám cảnh sát đó có thể dùng cách bức cung. Thằng đó còn trẻ, chưa biết chừng bị đánh, bị ép sẽ khai nhận.

Anh ta cũng biết đây chỉ là ảo vọng. Vì không thể nào dùng hình bức cung.

Ngày thứ năm sau khi vụ án được phát hiện, ngày 12 tháng giêng âm lịch, trận tuyết ở Lâm Thủy đã tan đi quá nửa. Những nơi bánh xe lăn qua trên đường quốc lộ luôn bị bắn lên một vệt bùn đất. Thành phố đã vậy, miền quê càng như vậy.

Diệp Nam Sinh nghiêng đầu, tầm nhìn trượt qua gương chiếu hậu, thấy chiếc xe đã sớm không còn màu trắng, ngáp ngủ: “Su huynh à, em không ngờ anh lại mua một chiếc xe màu trắng, đúng là không chịu được bẩn”.

Người lái xe ngồi bên cạnh Diệp Nam Sinh chính là Âu Tử Hành. Tối qua, hơn chín giờ, anh ta gọi điện thoại hẹn Diệp Nam Sinh. Lúc đó Diệp Nam Sinh đang tính bỏ bằng cửa sổ hay đi cạy cửa nhà 902. Cô biết mình làm vậy có hơi thiếu nữ tính, nhưng bây giờ cô quả thật không thể chợp mắt. Cứ nhắm mắt lại là trước mắt toàn hiện lên dáng vẻ Cung Khắc ghen tuông hờn giận lúc sáng.

Thế nên Âu Tử Hành vừa mới nhận điện thoại đã nghe thấy câu đầu tiên của Diệp Nam Sinh là: Bà Mục, mẹ bảo con bỏ từ ban công tầng chín sang nhà anh ấy tốt hơn hay cạy cửa thì tốt hơn nhỉ?

Nam Sinh, là anh đây. Anh ta nói. Thế là đầu bên kia không còn sự hờn hờ như ban nãy nữa, mà thay vào đó là sự trầm mặc.

Trước khi gọi điện thoại, Âu Tử Hành đã chuẩn bị sẵn tư tưởng Diệp Nam Sinh sẽ từ chối anh ta. Cô đồng ý một cách thoải mái ngược lại đã khiến Âu Tử Hành bất ngờ. “Không có gì, lúc trước người bỏ rơi em là anh, đâu phải dì, em thấy chán anh chứ không phải chán dì”. Đây là lời giải thích của Diệp Nam Sinh tối qua.

Âu Tử Hành liếc nhìn một Diệp Nam Sinh đang uể oải, không nói năng gì. Có lẽ cô không còn nhớ có một cô gái năm xưa từng nói rằng, cô ấy thích loại xe trắng toát, mặc một bộ quần áo thật xúng xính rồi ngồi vào trong giống như một cô công chúa vậy.

Cô quên rồi nhưng anh vẫn còn nhớ rõ.

“Nam Sinh, mẹ anh nhắc đến anh nhiều năm nay rồi. Cảm ơn em đã đồng

ý tới thăm bà.”

Lần này tới lượt Diệp Nam Sinh im lặng.

Bố mẹ Âu Tử Hành sống ở một vùng thôn quê gần Lâm Thủy. Khi tới nơi cũng vừa tới giờ khói bếp nghi ngút. Mấy năm không gặp, bà Âu già đi nhiều, không còn là người đàn bà trung niên da dẻ mịn màng khi ấy nữa. Bà đứng bên gốc cây hòe trơ trụi bên cửa thôn, giây phút nhìn thấy Diệp Nam Sinh xuống xe, nếp nhăn trên gương mặt lại nhiều thêm gấp bội.

Những đau đớn vì bệnh tật bao năm khiến bà gầy sọp hẳn đi, bước chân cũng có phần loạng choạng. Bà rảo bước xuống ngọn đồi nhỏ ở cửa thôn, bắt lấy cánh tay Diệp Nam Sinh, miệng lẩm nhẩm: “Tiểu Nam Sinh, không thay đổi, không thay đổi chút nào, vẫn y như hồi ấy”.

“Dì à, con sắp đầu ba rồi dì còn nói con không thay đổi.” Đối với bà Âu, Diệp Nam Sinh ngoan ngoãn một cách kì lạ. Cô để mặc cho người đàn bà già nua với đôi tay đầy những rãnh sâu hoắm nắm lấy tay mình, cùng đi vào trong thôn.

Âu Tử Hành đứng từ xa nhìn hai bóng hình ấy, tựa hồ muốn mãi mãi khắc ghi hình ảnh này vào trong tâm khảm.

Bữa cơm trưa này ở nông thôn cũng được coi là phong phú, đối với một người sống ở thành phố như Diệp Nam Sinh thì không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng cô vẫn ăn hết mỗi món mà bà Âu gắp vào bát.

Ăn cơm xong, cô giúp bà rửa bát.

“Nam Sinh à.” Bà Âu đưa cho cô một chiếc bát đã rửa sạch, “Dì muốn nhờ con một việc”.

Lạy trời lạy Phật, xin đừng bắt cô quay lại với Âu Tử Hành. Diệp Nam Sinh cứng tay lại, sau đó âm thầm cầu khẩn. Sự thật là cô đã nghĩ quá nhiều. Lúc này đây, bà Âu lại quan tâm tới một chuyện khác.

Bà Âu nói: “Người đàn bà Tát Tuyết đó đã làm liên lụy con trai dì bao lâu như vậy, chết rồi vẫn còn khiến nó trở thành nghi phạm. Nam Sinh à, con là pháp y, dù thế nào, nhất định phải trả lại sự trong sạch cho Tử Hành nhé”.

Haizzz, Nam Sinh thở dài. Cô quá đề cao bản thân mình rồi. So với tình yêu, còn gì quan trọng hơn sự trong sạch và tính mạng của con trai đây. Đây chẳng qua là bản năng của con người mà thôi.

“Dì à, cảnh sát sẽ không hàm oan người tốt đâu, cũng sẽ không để lọt lưới một kẻ ác.” Diệp Nam Sinh nói nước đôi, không cho bà Âu một câu trả lời chắc chắn. Gương mặt bà càng thêm sầu muộn.

Bà Âu muốn nói gì đó nhưng bị âm thanh ngoài cửa cắt ngang. Âu Tử Hành đứng ngoài nói: “Mẹ à, hàng xóm tới mượn đồ, con tìm không ra”.

Bà Âu lau tay vào chiếc tạp dề, “ồ” mấy tiếng rồi đi ra.

Âu Tử Hành nhìn Diệp Nam Sinh: “Nam Sinh, em có tin anh không giết Tất Tuyệt không?”

Em muốn tin, nhưng em tin chứng cứ. Diệp Nam Sinh quay người tiếp tục rửa bát “Sur huynh à, việc em có thể giúp anh là tìm thêm nhiều bằng chứng để chứng minh anh trong sạch”.

Diệp Nam Sinh không ngờ lại tìm được chứng cứ mới nhanh đến như vậy, thậm chí còn bằng một hình thức quái dị như thế này.

Đồng Bách Niệm chết tại Vân Nam.

Đặt vé, sắp xếp người đi, khi đoàn người của Công an quận Chiêu Dương tới kịp Vân Nam thì thời gian vừa vặn là 0 giờ 5 phút hôm sau.

Vu Gia Bắc là một sân bay cũ ở Côn Minh, quy mô và thiết kế đều không thể bằng sân bay Trường Thủy mới được xây dựng. Nửa đêm, người ở sân bay không nhiều, có mấy người giống như ăn mày co ro trong đại sảnh cửa ra vào, ngủ gà ngủ gật.

Lư San đi đầu, đôi giày cao gót nện xuống sàn đá hoa phát ra những tiếng lách lách. Tâm trạng của cô ta không tốt.

Theo lời khai của Trần Nam, anh ta và Tất Tuyệt từng xảy ra quan hệ, thậm chí cách lấy dao để làm tình cũng là do phía nữ yêu cầu. Hơn nữa thông qua việc lấy chứng cứ điều tra, tối hôm xảy ra vụ án, Trần Nam

đang giúp việc cho một bữa tiệc rượu ở tầng một, không có mặt ở phòng Tất Tuyết trong khoảng thời gian đó.

Nhưng họ cũng không phí hoài công sức, theo lời kể của Trần Nam, mấy hôm nay đúng là có một người đàn ông hay đi tìm Tất Tuyết, Tất Tuyết vì thế cũng ít tới tìm anh ta hơn. Thông qua nhận diện hình ảnh, đã chứng thực người đàn ông đó chính là giám đốc công ty chứng khoán – Đồng Bách Niệm.

Nhưng bây giờ anh ta lại chết.

Diệp Nam Sinh cũng được phép đi theo. Cận Hoài Lý không tới.

Phía Côn Minh có cử cảnh sát tới đón. Ra khỏi sân bay, chiếc xe đi bốn tiếng mới tới nơi để thi thể tại nhà tang lễ. Vì vụ án xảy ra trên đường cao tốc nên theo nguyên tắc địa điểm gần, thi thể không được đưa đi xa mà đặt ngay tại nhà tang lễ cấp huyện.

Điều kiện ở đây không tồi, ít nhất thì ánh sáng đầy đủ, việc này rất quan trọng khi giải phẫu về đêm.

Từ lúc họ xuống sân bay, thi thể đã được đưa ra khỏi ngăn lạnh để rã đông, giờ này nằm trên bàn giải phẫu là một cái xác lạnh ngắt. Một pháp y khác đi cùng ghé lại nhìn rồi lập tức lui về sau một bước, “Chết thế nào vậy? Sao nửa đầu không còn nữa?”

“Xe khách qua đường hầm, nạn nhân thò đầu ra khỏi cửa xe, đúng lúc ấy bị một chiếc xe khác đi ngược chiều gạt mất đầu. Khi ra khỏi đường hầm vợ của nạn nhân mới phát hiện ra.” Một cảnh sát Côn Minh giang hai tay, làm động tác cắt ngang. “Chúng tôi suy đoán đơn thuần là tai nạn giao thông bất ngờ, nhưng vì có liên quan đến các vị nên đành gọi các vị qua đây một chuyến.”

“Anh ta chẳng phải giám đốc công ty chứng khoán sao?” Chẳng biết từ lúc nào, Diệp Nam Sinh đã cầm một chiếc găng tay nilon, nhìn kỹ vào vết thương của nạn nhân và hỏi. Phần xương đầu ở nơi đó đã mất, tận sâu trong hạch não có một khoảng máu thịt lẫn lộn, trắng đỏ cả một mảng.

Lư San không thích Diệp Nam Sinh, nhưng kiến thức chuyên ngành của Diệp Nam Sinh luôn vượt trội. Lần này dưới đề nghị của Cung Khắc, Lư

San miễn cưỡng đồng ý cho cô theo cùng.

Câu hỏi này của Diệp Nam Sinh trong mắt Lư San không có chút ý nghĩa gì, nhưng có người lại nghe ra được ý nghĩa: “Ý của bác sỹ Diệp là thu nhập của giám đốc công ty chứng khoán không thể coi là thấp, tùy vào kết quả kinh doanh tốt hay xấu, có người thậm chí còn có thu nhập rất cao. Dựa theo bình quân thu nhập thì khi đi du lịch chắc chắn không thể ngồi một chiếc xe du lịch cũ kỹ đã sắp hỏng được. Thân xe màu trắng, quét hai đường sơn màu xanh lam, ghế xe rất cứng, da bọc ghế bên trong còn hay tróc ra những vụn vải”.

Câu nói của Cung Khắc khiến người cảnh sát phía Côn Minh kinh ngạc: “Người anh em, chẳng phải các anh vừa từ sân bay tới sao? Sao biết được cái xe đó như thế nào? Anh qua xem rồi à?”

Cung Khắc lắc đầu: “Mẫu chốt không nằm ở bề ngoài của chiếc xe mà là kiểu cửa sổ cũ có thể mở ra của nó”.

Một câu nói của Cung Khắc khiến mọi người đều tỉnh ngộ. Quả đúng vậy, cửa sổ xe khách bây giờ đều là loại đóng kín, bên trong bật điều hòa. So sánh thì chi phí chuyến du lịch với chiếc xe mà Đồng Bách Niên ngồi sẽ thấp hơn rất nhiều.

“Vậy nguyên nhân tử vong thì sao?” Lư San truy hỏi.

“Đội bác sỹ Diệp có kết quả khám nghiệm rồi tính”. Cung Khắc trả lời. Mặc dù trong lòng anh đã có kết luận nhưng vẫn cần Diệp Nam Sinh xác nhận lại lần nữa.

Vì một câu nói của Cung Khắc mà Diệp Nam Sinh trở thành pháp y chính của lần khám nghiệm này. Quá trình không dài cũng không ngắn. Khi kết thúc, trời mới tờ mờ sáng, Diệp Nam Sinh tháo găng tay, lau lớp mồ hôi trên trán.

“Tự sát.”

“Có thể chắc chắn ư?” Lư San tỏ thái độ nghi ngờ.

Diệp Nam Sinh cúi đầu không nhìn cô ta, thể hiện rõ vẻ mặt “Cô tin hay không thì tùy”. Cung Khắc nhỏ giọng gọi cô, “Nam Sinh...”

Diệp Nam Sinh bấu môi: “Vết thương trí mạng của nạn nhân đến từ phần đầu, đại não mất gần một phần ba trong giây lát, chết ngay tại chỗ. Vết hoen thi thể hoàn toàn bình thường, không có vết thương ngoài da. Sở dĩ có thể khẳng định là tự sát vì một người trưởng thành bình thường sẽ không thò đầu ra ngoài cửa sổ trong tình huống ấy. Thứ hai, móng tay trái của nạn nhân bị tổn thương nghiêm trọng, vết đứt gãy tạo thành do nắm quá mạnh. Đang ngồi yên lành trên xe, thò đầu ra ngoài, tay còn gắng sức nắm lấy thứ gì đó, có lẽ vì trước khi chết còn hoảng sợ. Hết rồi”.

“Nhưng vì sao anh ta lại tự sát?” Lư San trầm tư.

“Không phải vì khủng hoảng kinh tế thì cũng là nỗi sợ hãi sau khi giết người bị bại lộ, là kiểu nào là việc của cảnh sát các cô.” Diệp Nam Sinh đi ra ngoài cửa, khi đi ngang qua Cung Khắc, cô hậm hực nói: “Gọi em là Nam Sinh? Lần sau mà còn giúp cô ta thì có gọi Sinh Nam cũng vô ích!”.

Cung Khắc cũng thì thầm trả lời cô: “Nhưng mà anh thích con gái cơ”.

Sinh Nam. Sinh nam.

Ban ngày ban mặt giờ trò lưu manh rất là không đúng. Diệp Nam Sinh đỏ mặt kháng nghị trong im lặng.

-----oOo-----

Chương 40: Hung thủ lộ diện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nguyên nhân Đồng Bách Niên tự sát đã có manh mối. Khi tin tức tới, Lư San và mọi người cũng đang bay ngược trở về.

Lúc đó, tiếp viên hàng không đang lần lượt phát đồ uống cho hành khách. Diệp Nam Sinh gọi một cốc Coca nhưng lại chặn Cung Khắc không cho anh lấy café.

“Uống nước lọc đi, có lợi cho sức khỏe.” Nam Sinh nói. Cung Khắc nhướn mày, “Coca có lợi hơn nước lọc sao?”

Diệp Nam Sinh tu một hơi Coca trong chiếc cốc nhựa, suy nghĩ một lát rồi ghé sát bên tai Cung Khắc thì thầm một tiếng.

Túi xách của Lư San vọng tới tiếng vang. Cô ta mở túi ra, là điện thoại vệ tinh của phân cục đang kêu. Người tiếp viên tiến lên định nói, Lư San giao chiếc thẻ ngành trong tay ra, nhỏ giọng nói: “Cảnh sát đây! Đây là điện thoại vệ tinh, sẽ không làm nhiều đâu”.

Người gọi tới là anh Lưu đang trực tại trụ sở. Nguyên nhân chủ yếu khiến Đồng Bách Nhan tự sát đã được tìm thấy.

Thì ra trong thời gian làm giám đốc công ty chứng khoán, anh ta đã từng dựa vpf thông tin nội bộ, lấy tài khoản của bạn, mua một loại cổ phiếu. Cuối cùng, cổ phiếu đó tăng lên rất tốt. Đồng Bách Niệm đặc ý dùng một khoản tiền lớn để tiếp tục mua vào. Tiếc là sau đó không lâu, loại cổ phiếu đó rớt giá như một quả bóng da xì hơi, tụt xuống tận đáy.

“Hơn nữa...”

Trong điện thoại vệ tinh, giọng anh Lưu rè rè không rõ ràng lắm. Lư San chuyển hướng nói tiếp: “Hơn nữa gì cơ?”

“Trước đó có lẽ Tất Tuyết từng đầu tư cho Đồng Bách Niệm, chuyện này chúng tôi đang điều tra.”

“Được rồi, tình hình cụ thể đợi tôi quay về rồi tính.” Cảnh tượng trước mắt khiến Lư San kinh ngạc, liền nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại này. Anh Lưu nói với theo: “Tổ trưởng, chúng tôi đợi chị về mới xin được lệnh khám xét nhà cà công ty của Đồng Bách Niệm, khi nào chị về tới nơi?”.

“Ba tiếng nữa, cứ vậy nhé.” Lư San ngắt máy, hỏi Cung Khắc đang đứng dậy đi vào nhà vệ sinh: “Tiền bối, anh không sao chứ? Sao mặt đỏ bừng vậy?”.

“Không sao.” Cung Khắc đáp ngắn gọn một câu, rồi vội vàng rời đi. Anh sẽ không nói mình đỏ mặt vì câu nói đó của Diệp Nam Sinh đâu. Anh càng không thừa nhận câu nói ấy đã khiến tim anh đập kịch liệt thế nào.

Diệp Nam Sinh nói: “Một nhà khoa học người Âu Mỹ từng nói cà phê diệt

bớt t*ng trùng”.

Nhìn vào chiếc gương nhỏ trong phòng vệ sinh của máy bay, Cung Khắc nói với khuôn mặt ướt rườn rọt của mình: “Tiểu yêu tinh, em không thể yên ổn một lúc sao?”.

Tiểu yêu tinh đích thực là không muốn yên ổn.

Vừa mới trở về Công an quận Chiêu Dương, Lư San lập tức xin lệnh khám xét nhà và công ty của Đồng Bách Niệm. Trước khi rời đi, Diệp Nam Sinh đề nghị với Lư San cô muốn khám nghiệm lại tử thi cho Tất Tuyết một lần nữa.

“Pháp y Diệp, trước hết tôi khẳng định trình độ chuyên môn của cô. Nhưng ban đầu người khám nghiệm cho Tất Tuyết cũng là một pháp y có kinh nghiệm lâu năm trong Công an quận, cô đang nghi ngờ họ ư?”

“Tôi biết họ có kinh nghiệm lâu năm.” Vừa xuống máy bay không lâu, sự mệt mỏi khiến Diệp Nam Sinh ngáp liên tục mấy lần. Câu nói sau đó cô không bật ra thành tiếng nhưng ánh mắt cố chấp lại mang đầy đủ hàm nghĩa: Việc họ có kinh nghiệm và việc tôi muốn đích thân giải phẫu vốn không mâu thuẫn.

Lư San thỏa hiệp. Thế là Cung Khắc và Diệp Nam Sinh tới nhà tang lễ quận Chiêu Dương. Lư San dẫn anh Lưu và mấy người khác tới chỗ của Đồng Bách Niệm để thu thập chứng cứ. Kiểu sắp xếp này tự nhiên hình thành nhưng cũng khiến Lư San hụt hẫng.

Nhà tang lễ quận Chiêu Dương được xây dựng trên một mảnh đất dốc phía Tây quận Chiêu Dương.

Nơi này không quá xa Công an quận Chiêu Dương. Trước khi tiếng tăng tốc của chiếc xe Jeep ru Diệp Nam Sinh vào giấc ngủ thì họ đã kịp tới nơi.

Đó là một tòa nhà rất lớn, trước cửa có hai cây đại thụ nằm ngang cao lớn, cành cây trơ trọi, không nhận ra được là loại cây gì.

Diệp Nam Sinh xuống xe, theo Cung Khắc đi vào trong. Vừa vào trong sân, đúng lúc họ bắt gặp một đám người từ trong đi ra, xem ra lại có một tang lễ vừa kết thúc.

Đám người đang tụ tập bên ngoài phòng cáo biệt, không có ý ra về. Đứng ở hàng đầu tiên là một phụ nữ trẻ với tiếng khóc thê lương đang được một người dìu đi, có lẽ là một gia đình khác chuẩn bị vào phòng cáo biệt.

Diệp Nam Sinh thở dài. Con người sống trên đời, có những người cứ phải đối mặt với hết cái chết này tới cái chết khác, ví dụ như những người nằm trong nhà xác, rồi ví dụ như nghề pháp y của cô. Có điều giữa hai nghề vẫn tồn tại khác biệt. Người đến nhà xác càng đông thì thu nhập càng cao, còn ngành pháp y vẫn nên là càng ít cơ hội làm việc càng tốt.

Xã hội hòa hợp mà, vẫn nên yên bình nhắm mắt xuôi tay ở nhà là tốt hơn cả.

Vòng qua tòa nhà cáo biệt đằng trước rồi đi vào khoảng hơn ba mươi mét là tới phòng để xác. Một nhân viên cảnh phục đứng ở đó, cúi đầu, tay đút túi quần đang uể oải đá cát sỏi dưới chân. Tiếng bước chân của Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đã làm kinh động tới cậu ta. Cậu ta ngẩng đầu lên: “Là pháp y Diệp phải không?”

Người cảnh sát họ Vương, năm nay 24 tuổi, đang ở cái tuổi căng tròn sức sống. Cậu ta được Lư San cử tới để ghi hình. Làm pháp y có một quy tắc, mỗi lần giải phẫu đều phải có người ghi hình đi theo, một là để ghi chép lại quá trình làm việc, hai là để giám sát quá trình giải phẫu xem có sai sót hay giờ trò gì không.

Diệp Nam Sinh quan sát tông thể thi thể của Tất Tuyết trước. So với lúc mới được phát hiện, gương mặt người phụ nữ đã hoàn toàn mất đi màu máu. Vì để trong tủ đá mấy ngày, gương mặt cô ta hiện lên một màu xanh tro tàn. Diệp Nam Sinh banh miệng cô ta ra, có vết răng. Điểm này trong báo cáo khám nghiệm trước có đề cập, có lẽ là người phụ nữ này tự cắn vào môi mình lúc hoan ái.

Kiểm tra xong phía trước, dưới sự giúp đỡ của Cung Khắc, Diệp Nam Sinh xoay chuyển thi thể, mặt hướng xuống dưới, lưng hướng lên trên. Vết dao lần giải phẫu trước để lại xuất hiện rõ nét trong tầm mắt. Diệp Nam Sinh nghiêng đầu nhìn một lúc rồi hạ dao.

Lớp da thịt đã không còn sinh mạng nhanh chóng chia làm đôi dưới lưỡi dao mỏng manh. “902, anh chỉnh ánh đèn sáng hơn chút đi.” Diệp Nam

Sênh ra lệnh.

Ánh sáng hình trụ nhanh chóng được tăng cường. Diệp Nam Sênh từ từ ghé đầu qua. Sự phát hiện trước mắt khiến trái tim cô nảy lên. Đó là thứ bị bỏ sót trong lần khám nghiệm trước, không phải là pháp y không chuyên nghiệp mà vì nó đích thực là một chi tiết quá nhỏ, nhỏ tới mức rất dễ bị bỏ sót. Diệp Nam Sênh cảm thấy mình phát hiện ra được chỗ đó ít nhiều cũng nhờ may mắn.

Tất Tuyệt không chết vì một nhát dao. Có lẽ trước đó cô ta đã bị đâm một nhát, khiến mất máu dẫn đến hôn mê, sau đó lại bị đâm thêm nhát nữa. Mà nhát dao phía sau ấy mới khiến cô ta tử mạng. Thời gian tử vong có lẽ từ chín giờ tới tới mười một giờ đêm.

Giải phẫu xong, cô nói phát hiện của mình cho Cung Khắc, “Sau nhát dao đầu tiên, dao chưa được rút ra. Nhát thứ hai là sau một khoảng thời gian được ấn xuống từ vết thương ban đầu. Có điều cách dùng lực có sự khác biệt, quỹ đạo lưỡi dao không giống nhát đầu tiên.”

“Có thể tính được khoảng cách giữa hai nhát dao không?” Cung Khắc đón lá gang tay được Diệp Nam Sênh gỡ xuống, đặt bên cạnh bàn.

“Căn cứ theo lượng máu chảy ra thì vào khoảng nửa tiếng đến một tiếng.”

“Cũng tức là tiến thêm một chút thời gian sau khi nhát dao thứ nhất đâm xuống từ chín giờ tới mười một giờ...” Cung Khắc suy tư.

Trước khi họ nói phát hiện này cho Lư San, phía Lư San cũng có bước đột phá quan trọng. Trong máy tính tại công ty của Đồng Bách Niệm, họ phát hiện được một phần tài liệu giống như di thư. Tài liệu không lớn, chỉ khoảng 2 Kb, viết thể này:

Dường như tất cả đã tới điểm tận cùng, nếu không nghe lời người phụ nữ đó, tôi cũng không đi đến bước đường ngày hôm nay. Nhưng trước khi tôi chết, nhìn thấy cô ta chết, tôi cũng rất vui. Mặc dù không phải tôi giết, mặc dù khi đang làm tình, tôi thật sự đã cắm con dao đó vào.

Người đó tới rất đột ngột. Tất Tuyệt từng kể về anh ta, là một người có địa vị. Nhìn thấy tôi, anh ta có vẻ không vui, tôi cũng thế. Nhưng chúng tôi không được coi là tình địch, tôi nghĩ chúng tôi đều chẳng có tình cảm gì

với người phụ nữ đó. Cùng lắm chúng tôi chỉ cùng sử dụng một cái bẫy có thể lợi dụng nhiều lần mà thôi. Hơn nữa những người cùng sử dụng chắc chắn không chỉ có hai chúng tôi.

Đồ đàn bà ti tiện, chết cũng đáng. Tôi nghĩ có lẽ là người đàn ông họ Mễ đó giết cô ta, vì khi tới ông ta đang bùng bùng lửa giận. Tôi không biết tôi sẽ chọn nơi yên nghỉ ở đâu, có lẽ là một nơi rất đẹp, dù sao thì linh hồn của tôi cũng chẳng được an nghỉ, hãy để xác thịt được an nghỉ đi.

Phía sau còn mấy trăm chữ lưu loát rõ ràng nữa, là lời dặn dò người thân.

Khi đồng nghiệp lấy ra được một file liệu bí mật trong máy tính, nét mặt Lư San nở một nụ cười khinh miệt. Đàn ông là vậy, bản thân không được bình yên là cũng không hy vọng người khác được chết tử tế.

Lấy máy bộ đàm ra, Lư San ra lệnh cho đồng nghiệp dưới nhà: Lập tức báo lên trên, ông Mễ đó là một nghi phạm quan trọng, chúng ta cần phải mời ông ấy về uống trà thôi.

Trước khi ông Mễ bị mời về, Lư San gặp Cung Khắc, biết được Diệp Nam Sinh có phát hiện mới. Trước hết cô ta tỏ ra hết sức kinh ngạc, sau đó hỏi “Có thể sao?” rồi lại tự phủ định chính mình.

Lư San cười khô, giơ tay ra trước mặt Diệp Nam Sinh “Trước đây đã xem thường cô, tôi xin lỗi”.

Diệp Nam Sinh nhún vai, giơ tay vỗ vào tay Lư San đánh “bốp”, “Bây giờ có hai hướng. Hoặc hung thủ là một người, vì một lí do nào đó đã ở lại phòng rồi bồi thêm một dao. Hoặc là hai người, người phía sau là hung thủ trực tiếp”.

Suy nghĩ của Lư San cũng giống với Diệp Nam Sinh. Dù thế nào, cứ phải mời nghi phạm hàng đầu là ông Mễ về nói chuyện cái đã.

Ông Mễ dường như rất giỏi, cảnh sát tốn không ít công sức cuối cùng mới bắt được ông ta ở một sân bay tại một thành phố thương mại nào đó ở phía Nam. Lúc ấy ông ta đang chuẩn bị chuyển máy bay đi Hongkong rồi lại bay tiếp ra nước ngoài.

Khi bị bắt, ông Mễ vẫn tỏ ra rất điềm đạm. Ông ta mặc áo vest là lượt, có

hành động và cách giáo dục tuyệt vời, ngay cả động tác nhận còng tay cũng nhẹ nhàng.

Tính cả lúc bị dẫn khỏi sân bay, lên xe rồi quay trở lại thành phố Lâm Thủy là tròn một ngày, hơn 24 giờ, ông ta vẫn luôn mỉm cười. Tối tận khi Lư San bước vào phòng thẩm vấn, ông ta vẫn cười.

Vì thiếu ngủ, đáy mắt ông Mễ hơi tái. Lư San vốn cho rằng đây sẽ là một cuộc nói chuyện rất khó khăn. Không ngờ câu đầu tiên ông Mễ nói lại là: “Tôi là người giết Tất Tuyệt.”

Câu thứ hai ông ta nói là: “Xin đừng nghi ngờ tôi. Trước ngày hôm nay có lẽ tôi sẽ nghĩ ra vô số cách để thoát tội. Tôi nghĩ các anh chị tin tôi có khả năng này. Nhưng bây giờ tôi không có ý định này nữa. Tôi bị ung thư tuyến tụy, giai đoạn cuối. Có lẽ cả cuộc đời này, những chuyện tôi làm đúng lương tâm quá ít ỏi chẳng?”

Ông ta mỉm cười nhìn Lư San, tiếp tục nói: “Nếu không tin, cô có thể kiểm tra bệnh án của tôi, giáo sư Lưu Xuyên Minh, nổi tiếng nhất thành phố B, là bác sĩ điều trị chính cho tôi.”

Thành phố B là một trong những thành phố phát triển nhất cả nước về y học. Ông Mễ nói rõ ràng như vậy, mặc dù cuối cùng không được xác minh nhưng trong lòng Lư San đã tin tới tám mươi phần trăm.

Cô ta tiếp tục hỏi với vẻ mặt không cảm xúc: “Bây giờ hãy tường thuật lại tình hình hôm đó. Ông gặp Tất Tuyệt lúc mấy giờ, lúc đó còn gặp ai khác không. Miêu tả lại khi giết hại cô ta ông dùng hung khí gì...”

Hình như vì có quá nhiều câu hỏi, cộng thêm tốc độ nói của Lư San khá nhanh nên ông Mễ hơi chau mày, có vẻ như đang lần lượt hồi tưởng: “Có lẽ tôi tới khách sạn của Tất Tuyệt vào khoảng năm giờ chiều, nói là gặp ai thì không có ai, ngoại trừ gã đàn ông trong phòng cô ta...”

Ông Mễ cười khê, như đang tự giễu mình. Ông ta không biết trong lòng Lư San đã sớm vẽ một dấu chấm hỏi to đùng. Cô ta không nén nổi tò mò phải ngắt ngang: “Vậy ông ra tay vào lúc nào?”

“Khoảng năm rưỡi, khi đang chơi một màn tình cảm.”

Lư San thất kinh.

Đồng thời lúc này, Diệp Nam Sinh lén rời khỏi Cung Khắc, tới một nơi. Nhà của Âu Tử Hành tại Lâm Thủy.

Căn nhà ấy nằm ở quận Tây Hoàn bên cạnh quận Chiêu Dương. Môi trường có kém hơn Chiêu Dương một chút nhưng giao thông khá thuận tiện.

Khi Diệp Nam Sinh xuống khỏi xe bus thì trời đã tối. Khoảng vài mét bên đường có một quán ăn nhỏ. Tiết trời bắt đầu ấm trở lại, Diệp Nam Sinh vòng qua quán ăn, quay về đường cũ. Cô mua mất mười đồng, xách túi tiếp tục đi.

Nhà của Âu Tử Hành cách trạm xe bus không quá xa. Khi Diệp Nam Sinh tới nơi, nước trong bát giấy vẫn còn sôi ừng ực. Khi mở cửa, Âu Tử Hành lập tức ngửi thấy mùi.

“Nam Sinh...” Giọng anh có phần xúc động, vì món thịt xiên luộc là món hồi đi học anh thường ăn nhất. Chẳng phải vì nó ngon lành gì, đơn thuần vì nó rẻ mà vẫn no được bụng. Nguyên nhân này Diệp Nam Sinh không biết, chỉ biết anh ấy hay ăn.

“Tranh thủ còn nóng, anh mau ăn đi.” Diệp Nam Sinh thay giày đi vào nhà, ngồi thẳng lên sofa không khách khí.

Âu Tử Hành ăn rất nhanh.

Diệp Nam Sinh nhìn anh ăn xong xuôi, hỏi với giọng bình thản: “Su huynh, em tới muốn thỉnh giáo anh một vấn đề”.

“Em nói đi.” Âu Tử Hành xoay lưng lại rót trà cho cô. Động tác của anh vẫn chuẩn xác ổn định như mọi khi, từ việc lấy lá trà tới việc rót nước đều cẩn thận kỹ lưỡng.

“Em đang nghĩ, những pháp y như chúng ta liệu có bị lừa gạt một chuyện gì đó không, ví dụ như thời gian tử vong của nạn nhân chẳng hạn?”

“Không phải không có khả năng này, ví dụ như cùng một vết thương nhưng ở những điều kiện nhiệt độ khác nhau thì sẽ chảy máu khác nhau,

mà thời gian chảy máu sẽ ảnh hưởng tới vết hoen tử thi rồi ảnh hưởng tới suy đoán của pháp y về thời gian tử vong.”

“Ồ...” Diệp Nam Sinh nhấp trà, không nói gì nữa.

“Nam Sinh?” Âu Tử Hành gọi tên cô, “Nếu anh nói Tất Tuyệt không phải do anh giết, nhưng có chứng cứ nhắm vào anh, em sẽ làm sao?”

“Thì tìm chứng cứ mới để trả lại sự trong sạch cho anh thôi.” Nửa cốc trà chui vào trong bụng, âm áp đến nỗi cả người say say. Đôi mắt Diệp Nam Sinh mơ màng, “Anh sẽ không nói dối. Hơn nữa đạo đức nghề nghiệp không cho phép anh giết...”

“Nam Sinh, cảm ơn em. Xin lỗi em, anh thật sự yêu em.” Âu Tử Hành nhìn Diệp Nam Sinh đã ngất lịm đi trên sofa, bước qua, bế cô lên, đi vào phòng ngủ...

-----oOo-----

Chương 41: Cách để mãi mãi dừng chân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ký Ức Bì Ngạn

Không biết bạn đã từng có trải nghiệm này chưa? Sáng sớm thức dậy phát hiện ra mình nằm trên một chiếc giường xa lạ, đồ đạc và cách bài trí trong phòng cũng hoàn toàn xa lạ, còn việc bạn nằm lên đó kiểu gì, nằm lên đó rồi đã xảy ra chuyện gì thì không sao nhớ lại được.

Bất luận bạn đã từng trải qua hay chưa, tóm lại Diệp Nam Sinh sau khi mơ màng tỉnh dậy trong ánh nắng mặt trời là như vậy.

Cô đã bị đứt quãng ký ức.

Chiếc rèm cửa màu xanh bạc hà lọc thứ ánh sáng dịu nhẹ được khép chặt trước cửa sổ, ở giữa mở hé một khe nhỏ, ánh sáng vừa vịn chiếu lên vai người đứng cạnh cửa sổ.

Người đó vóc dáng cao ráo, mặc chiếc áo len nhạt màu. Vì đứng ngược chiều ánh sáng, Diệp Nam Sinh không nhìn rõ tướng mạo của người ấy, chỉ nhận ra đó là một người đàn ông gầy, bờ vai không quá rộng.

“Cung Khắc, Âu Tử Hành đâu?” Cũng may cô chỉ mất phương hướng một thời gian ngắn, những ký ức tồi qua nhanh chóng ào về đong đầy trong não bộ như thủy triều dâng. Bát thịt xiên luôn nóng hôi hổi, Âu Tử Hành giải đáp sai lầm suy đoán tử vong mà không hề né tránh, cùng với cốc trà xanh nổi sắc lục nhạt ở đoạn cuối của ký ức.

“Ở Công an quận Chiêu Dương.” Cung Khắc rời khỏi cửa sổ, đi tới bên cạnh giường: “Ra tự thú.”

Diệp Nam Sinh cắn răng vào môi, đầu óc trống rỗng vài giây. Động tác của cô đột ngột bắt đầu, cô nhấc chân lên, rồi nhảy xuống giường.

“Âu Tử Hành, anh là một kẻ lừa đảo, khôn nạn!”

Diệp Nam Sinh không giỏi mắng chửi người khác. Đối với cô, kẻ lừa đảo và khôn nạn là đánh giá tồi tệ nhất mà cô nghĩ ra.

Bây giờ cô chỉ muốn lao đi tìm Âu Tử Hành, rồi tát cho anh hai cái bạt tai đều hai bên má!

Sao anh ta có thể làm vậy?

Giây phút nhảy xuống giường, Diệp Nam Sinh bị Cung Khắc ôm ngang eo. Cảm xúc của Cung Khắc có vẻ không đúng lắm. Giọng anh trầm hơn thường ngày rất nhiều, sức khi ôm Diệp Nam Sinh cũng rất lớn, khiến eo cô đau nhức. “Em đợi đã.”

Mắt Diệp Nam Sinh cay xè, cô đánh Cung Khắc: “902, anh làm gì vậy, thả em xuống. Em bị người ta lừa rồi, anh không giúp em thì thôi sao còn cản em!”

“Nam Sinh...” Đầu Cung Khắc dấn vào cái bụng nhỏ của Diệp Nam Sinh, cất giọng trầm thấp: “Âu Tử Hành đang ở Công an quận chịu thẩm vấn. Trước khi đi, anh ta có để lại một thứ. Anh ta nói nếu khi xem xong còn muốn tới đánh thì anh ta đợi em.”

Âu Tử Hành để lại một chiếc máy quay. Sau khi giao cho Diệp Nam Sinh, Cung Khắc lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Trước khi đi, anh đứng ở cửa, dường như định nói gì đó, cuối cùng lại đi mà chẳng nói năng gì.

Đó là một chiếc máy quay còn mới toanh, dựa vào ngày sản xuất. Có thể nhận ra nó được làm rất tỉ mỉ, giá không hề rẻ. Diệp Nam Sinh hít thở sâu, lật nắp màn phản quang, ấn nút bật. Sau tất cả, cô ấn nút bắt đầu.

Hình ảnh đầu tiên là một bức tường đang không ngừng rung động. Trên tường là một chiếc đồng hồ. Diệp Nam Sinh ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc đồng hồ hình con cú mèo ở ngay trong căn phòng này. Tình trạng rung lắc kéo dài khoảng năm giây thì ổn định. Sau đó, Âu Tử Hành xuất hiện.

Tay anh ta phóng to trước ống kính, lướt qua mấy lần, rồi dường như tất cả đều đã kết thúc, Âu Tử Hành bắt đầu nói.

Nam Sinh, anh nghĩ khi em xem đoạn clip này có lẽ đã vào khoảng mười một giờ sáng hôm sau. Anh lúc này chắc đang có mặt tại văn phòng thẩm vấn của Công an quận Chiêu Dương. Trước tiên phải nói với em câu xin lỗi. Anh đã lừa em, chính anh đã giết Tất Tuyệt. Nói thật lòng, trước khi cưới cô ta, anh không thể ngờ sau này mình sẽ đau khổ đến vậy. Nhưng tất cả đều là anh đáng nhận, vì bất luận cuộc hôn nhân này bất hạnh hay vô vàn những chuyện về sau đều do chính anh tạo ra.

Còn nhớ có lần anh hẹn em đi xem phim trước khi chia tay, kết quả em vì làm thí nghiệm mà không tới không? Anh đã quen Tất Tuyệt vào đúng dịp đó. Cô ta bị đám lưu manh trêu chọc. Anh đã cứu cô ta, cũng vì thế mà bố cô ta lựa chọn anh là người đàn ông kết hôn với cô ta. Có phải rất ngớ ngẩn không? Anh cũng nghĩ vậy đấy. Chia tay với em là chuyện khiến anh đau khổ nhất. Nhưng anh không còn cách nào khác. Lúc đó mẹ anh rất nguy kịch, đã không đợi được nữa rồi.

Nhưng rõ ràng anh không phù hợp với Tất Tuyệt, giữa hai người không có tình cảm. Nói một câu xấu hổ, mấy năm kết hôn, số lần hai vợ chồng sinh hoạt đếm trên một bàn tay còn đủ. Cô ta chê anh không thú vị, còn anh thì tận đáy lòng rất bài xích chuyện cô ta làm.

Giờ kể tới vụ án nhé. Thật ra anh nghĩ anh không cần nói, có lẽ em cũng đoán ra được, em luôn thông minh như vậy mà.

Hôm đó anh không hẹn Tất Tuyết, chính cô ta cứ một mực muốn tìm anh, chẳng qua là vòi tiền. Hôm đó người anh hẹn duy nhất là em. Nhưng trước khi tới gặp em, anh vẫn đi tới chỗ Tất Tuyết đưa tiền cho cô ta, để nói hai người không ai nợ ai nữa.

Nhưng thứ anh đợi được là vừa mở cửa đã phát hiện ra Tất Tuyết nằm đó, trên lưng là một con dao. Khi ấy cô ta chưa chết, cô ta còn chút ý thức. Cô ta cứ nằm sấp trên giường, không một mảnh vải che thân, nhìn anh và nói: Tử Hành, xin hãy cứu em...

Anh cứu cô ta thì ai cứu anh đây? Ai có thể trả lại cho anh Nam Sinh anh đã đánh mất đây?

Thế là anh vào nhà vệ sinh cầm một cái khăn mặt để lót, cắm sâu con dao đó xuống. Cứ như vậy, anh kết thúc mọi bất hạnh của anh.

Anh dọn dẹp mọi dấu vết ở hiện trường. Em biết đấy, người trong ngành chúng ta, làm việc này rất dễ dàng. Còn về cuộc điện thoại của Tất Tuyết, anh nghĩ cảnh sát cũng sẽ tra ra được cuộc điện thoại này trong nhật ký của cô ta. Nhưng anh biết, lúc đó Tất Tuyết đã chết. Để làm việc này không khó, di động của Tất Tuyết là máy đặt làm từ nước ngoài. Di động nước ngoài có một công dụng mà trong nước không có. Di động trong nước thông thường chỉ có thể hẹn giờ, còn ở nước ngoài có thể sắp xếp gọi điện cho một người nào đó vào một thời gian cụ thể.

Điểm này cảnh sát Chiêu Dương đã bỏ sót. Họ quá đề tâm tới việc có cuộc điện thoại đó không mà quên mất công dụng của bản thân di động.

Còn về việc suy đoán thời gian tử vong, anh nghĩ anh không cần nói chi tiết. Tốc độ chảy nhanh hay chậm của máu thay đổi theo nhiệt độ, anh chẳng qua chỉ lợi dụng một bí quyết mà thôi. Điều kiện điều hòa cùng loại có thể sử dụng chung, mà điều hòa ở nhà anh vừa hay chính là loại trong căn phòng của Tất Tuyết. Lúc rời đi, anh đã hạ nhiệt độ xuống thấp nhất, quá nửa đêm, anh lại tới phòng đó, điều chỉnh nó trở về bình thường.

Sự việc đại khái là vậy, thật ra cách thức của anh chẳng có gì quá cao siêu, chỉ vì Tất Tuyết đã gây quá nhiều tội nghiệt, và vì em quá tin tưởng anh thôi.

Thật ra trước khi Tất Tuyệt chết, anh đã từng nghĩ đến rất nhiều khả năng. Một là vụ án được phá, anh bị bắt. Hai là không ai tra ra anh, anh sẽ yên tâm tiếp tục làm việc và sinh sống.

So với hai cách đó, anh thích cách thứ ba hơn. Đây cũng là kết quả anh hy vọng nhìn thấy nhất và đã thấy được. Đó là em tin tưởng anh. Anh muốn thấy em còn tin anh như khi xưa hay không. Mặc dù anh biết nói ra câu này có lẽ rất ích kỷ nhưng cho dù vậy anh vẫn nói. Có thể khiến em quan tâm anh một lần thì giết người, sắp xếp, tất cả đều xứng đáng.

Đừng tới thăm anh, anh hy vọng Âu Tử Hành trong ký ức của em mãi mãi là Âu Tử Hành của thời đại học, Âu Tử hành hay bị em châm chọc bằng những lời lạnh lùng mà vẫn xoa đầu em. Nếu có thể, em hãy quên chuyện chia tay đó đi được không? Đó là chuyện hối hận nhất anh từng làm trong cuộc đời này.

Âu Tử hành ở trong hình ngừng lại giây lát, dường như có tiếng lộc cộc. Anh ta thở dài khó xử: “Anh thật sự muốn ở bên em như vậy thêm một lúc nhưng hình như hết thời gian rồi. Cung Khắc đã tới. Người đó... nói thế nào nhỉ? Chẳng đẹp trai bằng anh, cũng ít nói, lạnh lùng không nhiệt tình, còn hơi gù... Tóm lại là rất nhiều khuyết điểm, nhưng được cái có thể nhận ra anh ta đối xử tốt với em.”

Ông kính lại xoay chuyển, trong hình xuất hiện Diệp Nam Sinh đang nhắm nghiền mắt say ngủ trên giường. Tới tận bây giờ, Diệp Nam Sinh mới ý thức được, cô và Âu Tử Hành vẫn nằm chung trong một chiếc chăn.

Khóe môi chợt giật giật.

“Đừng giật môi, không đẹp đâu.” Hình ảnh rung lắc, là gương mặt Âu Tử Hành ở khoảng cách gần, “Anh không làm gì em cả. Em yên tâm đi, anh chỉ muốn ôm em một lúc, anh không muốn ở lại trong trái tim em bằng hận thù.”

Cuối cùng hình ảnh dừng lại khi Âu Tử Hành ghé sát tới bên má Diệp Nam Sinh và hôn lên.

Vụ án đây đưa suốt cả Tết đã bất ngờ hạ màn với việc một chuyên gia pháp chứng nho nhã tự thú, nhưng dường như tất cả những người tham gia vào vụ án chẳng ai vui vẻ.

Có hai người sắc mặt tẻ nhạt.

Dĩ nhiên, một trong số đó là Diệp Nam Sinh.

Khi Quan Sở đưa Đông Đông về nhà, Cung Khắc hiem khi bày tỏ cảm xúc với cậu bạn: Âu Tử Hành dùng cách này để Diệp Nam Sinh ghi nhớ anh ta, không thể nào quên, càng không thể căm hận. Nhưng Quan Sở cũng nói: “Cung à, cậu không thể kỳ vọng người nào cũng sạch sẽ và ngây ngô như trái tim cậu được. Ai khi dừng bước trước hôn nhân đều từng thích một người, cũng từng yêu một người nào đó. Có điều lần này cậu gặp một gã tình địch có thủ đoạn cao hơn chút, rat ay hơi tàn độc chút mà thôi. Hơn nữa về phương diện tình yêu, cậu còn hơi yếu.”

Kết quả là hôm đó, Đông Đông về tới nhà đã phải tiễn bố hai của nó với một đôi mắt thâm quầng trũng gà và một gương mặt rầu rĩ.

Khi xuống nhà, Quan Sở còn không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “Cái đạo lý gì vậy, nói thật cũng không cho.”

Còn một người khá sâu khổ khác, hơi bất ngờ một chút, đó lại là một người bạn khác của Cung Khắc, Cận Hoài Lý.

Vì Âu Tử Hành vừa mới khai nhận toàn bộ quá trình phạm tội của mình với Công an quận Chiêu Dương, Cận Hoài Lý ngay sau đó đã chạy tới tìm Cung Khắc như phát hiện lục địa mới.

“Tôi nghĩ ra cách giải chứng cứ ngoại phạm đó rồi.”

“Chúng tôi đã biết cả rồi.”

Kết quả, nhà Vật lý học vĩ đại họ Cận vì đã phát hiện ra một chi tiết đã được chứng thực, không còn chỗ dùng mà chịu đả kích nặng nề, trở về nhà buồn khổ mấy ngày trời.

Đây chính là đánh trâu cách núi, trâu không còn trong truyền thuyết.

Vụ án kết thúc tới ngày thứ năm, đêm tối, ánh trăng bóng loáng như nước.

Tới cuối tháng, nhiệt độ Lâm Thủy rõ ràng đã ấm lại, khu vườn trong tiểu

khu Tùng Bình bắt đầu có những ông cụ bà cụ đi dạo.

Dưới nhà có tiếng đài phát thanh vọng lên, là bản tin thông báo tình hình giao thông tại thành phố Lâm Thủy, người dẫn là nữ, giọng không quá thỏ thẻ nhưng rất êm tai, có chút giống giọng của Diệp Nam Sinh.

Sau bữa tối, đồ Đông Đông đi ngủ rồi, Cung Khắc cứ đứng mãi ngoài ban công. Không phải anh đang ngắm phong cảnh mà đang nhìn sang ban công bên cạnh. Từ sau khi vụ án kết thúc, Diệp Nam Sinh nằm lì trong nhà đã năm ngày chưa ra khỏi cửa.

Trong khoảng thời gian này, Cung Khắc cũng không đi tìm cô. Anh nghĩ, bất luận là ai trong hai người họ thì đều cần bình tĩnh lại. Cung Khắc cũng biết tình trạng hiện giờ của anh thật ra không tốt chút nào, nhưng là lần đầu tiên trong đời anh gặp một chuyện tự bản thân không thể điều chỉnh.

Có người gõ cửa.

Cung Khắc thu lại ánh mắt khỏi ban công phòng 901, nhấc chân ra mở cửa.

Anh rất bất ngờ khi người đứng ngoài cửa là Diệp Nam Sinh. Cô mặc áo ngủ, tóc dài xõa sau vai, hơi ướt, chắc vừa mới tắm. Cô ôm chiếc máy tính xách tay trong tay, dáng vẻ có chút thấp thỏm, “Cung Khắc, em tìm anh có việc.”

“Ồ.” Cung Khắc đứng nép sang một bên, “Em vào đi.”

Diệp Nam Sinh đi đôi dép lê hình Mickey bị thiếu mất tai, bước chân nhanh lẹ giống như lao thẳng vào phòng ngủ của Cung Khắc. Cung Khắc sững sốt, chỉ còn biết đi theo.

“Chuyện gì vậy?” Anh hỏi Diệp Nam Sinh đang khoanh chân ngồi trên giường. Nam Sinh xua tay, “Không có gì, chỉ tại tâm trạng không tốt, muốn ra ngoài một chuyến. Có quá nhiều cảnh đẹp, chọn mà hoa cả mắt, muốn anh chọn giúp em một địa điểm.”

“Ồ.” Cung Khắc hơi hụt hẫng. Cô không nói “Muốn cùng anh ra ngoài đi dạo.”

Diệp Nam Sinh nhường chỗ, Cung Khắc ngồi bên cạnh cô, nhìn trang mạng rồi chau mày: “Mấy chỗ này đi mùa hè tốt hơn chứ.”

“Em cũng chưa nghĩ đến việc này.” Diệp Nam Sinh bỗng nhiên bò xuống, “Em đi uống chút nước. Trong file tài liệu mới ở ổ D có một clip. Anh xem phong cảnh đó có được không, nếu được thì em tới đó...”

Giọng của Diệp Nam Sinh biến mất ở cửa.

Dường như có tiếng lạch cạch khóa cửa. Cung Khắc hỏi: “Em làm gì đấy?”

“Uống nước!” Diệp Nam Sinh đứng trước cửa phòng Đông Đông, nói dối mà không đỏ mặt. Cô biết mặc dù Cung Khắc tư duy nhanh nhạy nhưng một số chuyện suy nghĩ vẫn rất đơn giản. Thế nên cô mới chuẩn bị cái đó.

Trong phòng ngủ quả nhiên có tiếng động, Diệp Nam Sinh chau mày. Cô cũng không biết hiệu quả của đoạn băng đó như thế nào, chí ít cũng phải thông nã cho anh chàng đầu gối chứ nhỉ, mặc dù làm vậy không thực nữ cho lắm. Diệp Nam Sinh suy nghĩ quá chuyên chú, hoàn toàn không chú ý tới gương mặt đen xì của người đàn ông đã đứng sau cô từ lâu.

“Diệp Nam Sinh, em cho anh xem loại clip đó là có ý gì!” Chát giọng trầm và dày của Cung Khắc có chút giận dữ.

“Á!” Lần này tới lượt Diệp Nam Sinh không biết nên nói gì.

Chuyện của Âu Tử Hành khiến cô buồn bã. Cô cũng biết chuyện này cũng ảnh hưởng tới tâm trạng của Cung Khắc, nhưng không biết nên nói thế nào với anh. Vì cô thật sự buồn nên không thể gạt anh rằng cô không sao.

Diệp Nam Sinh truyền đạt lại chuyện bức bối này cho bà Mục.

Phản ứng của bà Mục trước nay vẫn đi trước những người cùng thời đại. Chỉ thị của bà cực kỳ đơn giản: “Sự tình thương xót dành cho Âu Tử Hành không gây trở ngại tới tình yêu con dành cho một người đàn ông khác. Hạ gục Cung Khắc đi, đó cũng là một người đàn ông thiếu cảm giác an toàn.”

Cùng với đó, bà Mục gửi cho Diệp Nam Sinh một đoạn videochat, nói: “Con gái à, dù sao thì cả đời này ngoài việc lấy Cung Khắc hoặc ế đến già

ra, e là con không còn con đường nào khác để đi nữa. Thế nên mẹ già này cũng không phải người quá văn minh. Con cứ thử Cung Khắc trước, xem câu ấy rốt cuộc có được không. Mẹ chỉ lo thằng bé đó là cây du, khó khai thông.”

“Em cảm thấy anh không được?” Mắt Cung Khắc đen sầm lại. Anh nhìn chằm chằm Diệp Nam Sinh mấy giây rồi cúi xuống, khiêng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Ở một góc thành phố, cách xa quận Bính Đông, Mục Trung Hoa đang ngồi trên giường cắt móng tay, tâm trạng rất phấn khởi. Nhưng nghe xong lời kể của bà, ông Diệp lại giận dữ, “Sao bà có thể dạy con gái cái ấy!”

Mục Trung Hoa không thêm ngẩng đầu lên, “Yên tâm đi. Trên thế giới này, ngoài Cung Khắc ra không ai có thể chịu nổi tính tình và khả năng bết núc của con gái ông đâu. Lại mới có chuyện của Âu Tử Hành, hai đứa đều cần có cảm giác an toàn. Thằng bé Cung Khắc giống y như ông, không phải là người vô trách nhiệm. Tắm rửa rồi đi ngủ thôi, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta nên chuẩn bị chuyện kết hôn của hai đứa nó rồi.” Chỉ tiếc là thằng bé Tử Hành đó lại chui vào chỗ bế tắc như vậy.

Ông Diệp bỗng rung rung nước mắt. Năm xưa tình cảm của mình cũng bị tính kế như vậy đây.

-----oOo-----

Chương 42: Bài học vỡ lòng của tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Căn phòng u tối, yên ắng tới độ ngay cả tiếng thở cũng nghe rõ mồn một, nói chi tới tiếng nuốt nước bọt của Diệp Nam Sinh.

Cung Khắc nằm trên giường, chân tay dang rộng, sau đó nói với Diệp Nam Sinh bằng một giọng điệu oai phong lẫm liệt, chuẩn bị hy sinh vì nghĩa: Tới đi... Hãy để tình yêu tới mãnh liệt hơn chút đi.

Sau đó Diệp Nam Sinh không khách khí nữa mà nhào thẳng lên người Cung Khắc, làm chuyện cảm thú đó...

Trong ấn tượng, lần đầu tiên giữa cô và Cung Khắc chưa được khai thông có lẽ nên như đoạn trên vừa tả.

Rồi sau đó, Diệp Nam Sinh hoàn tất công việc thỏa mãn cảm tâm xả rảnh, đồng thời an ủi Cung Khắc đang thút thít bên cạnh: Em sẽ chịu trách nhiệm với anh, em sẽ tốt với anh...

Có cảm giác như địa chủ cưỡng bức cô gái xinh đẹp.

Cô cũng từng nghĩ hai người có thể vì lần đầu tiên mà phát sinh vô vàn những kết quả thảm hại, ví dụ như lệch vị trí, làm cúc hoa tổn thương...

Nhưng tóm lại, dù có là kiểu nào cũng không nên như tình huống hiện tại.

Một Cung Khắc thường ngày lịch thiệp nho nhã bỗng hoàn toàn chiếm thế chủ động.

Anh đặt cô lên giường, từ từ cởi áo cô ra.

Trước khi gặp cô, Cung Khắc luôn cho rằng chuyện này có cũng được, không có cũng chẳng sao. Thế giới của anh đã định sẵn là hoang vu cô độc, không muốn kéo thêm một người nữa bước vào. Nhưng khi người con gái này yêu anh, khi anh ôm cô ấy vào lòng, Cung Khắc mới nhận ra họ đều cam tâm tình nguyện chìm đắm vào thế giới xa lạ của nhau, chỉ dựa vào một phần dũng cảm. Yêu một người, chẳng qua là cam tâm tình nguyện hòa nhập vào một thế giới xa lạ thuộc về một con người khác. Dù rằng theo miệng đời, cái thế giới ấy có lẽ rất hoang lạnh, có khi nhàm chán, thậm chí đôi lúc còn khiến con người ta hoảng sợ.

Bạn nhỏ Cung Tiêu Đằng có một thói quen tốt đó là không bao giờ ngủ nướng. Vừa qua sáu giờ, từ trong phòng của Đông Đông đã vọng tiếng sột soạt, sau đó là tiếng gõ cửa.

“Bố ơi, sao bố lại nhốt con vào!”

Tiếng gọi của Đông Đông khiến Diệp Nam Sinh vừa mới lơ mơ ngủ hoàn toàn thức giấc. Cô bật dậy rồi lại ngã thẳng cẳng xuống giường, đau nhức như bị mười chiếc xe tải chèn qua người vậy.

“902, đợi em đi rồi anh hãy mở cửa, 902!” Diệp Nam Sinh đuổi theo Cung Khắc vừa dậy khỏi giường, định mở cửa cho Đông Đông. Nhưng Cung Khắc làm như không nghe thấy, vẫn đi thẳng trước cửa phòng Đông Đông, mở cửa.

“Đi đánh răng rửa mặt trước đi, lát nữa bố sẽ xuống nhà mua bữa sáng.” Câu nói này vẫn là một lời dặn dò bình thường của bố dành cho con gái, nhưng không có nghĩa câu sau sẽ là: “Rửa mặt xong rồi thì qua nhà bên lấy cho cô Nam Sinh mấy bộ quần áo, chìa khóa nhà cô ấy ở trên chiếc tủ ngoài cửa ra vào.”

“Chị sẽ sống ở nhà chúng ta ạ?” Con bé tò mò hỏi.

“Ừm, tôi qua ga giường của cô ấy bị mấy con thú tè lên, vì vậy tới nhà chúng ta mượn giường.”

Diệp Nam Sinh vừa sửa sang quần áo, vừa lườm anh, “Chị không những mượn giường của nhà em mà còn mượn cả đàn ông rồi.”

Cô không chú ý tới chuyện Đông Đông đã đi vào phòng ngủ từ lúc nào, chỉ vào vết bầm tím trên cổ Diệp Nam Sinh, tròn xoe mắt, “Chị ơi, chị bị thương ạ?”

“Hả? À...” Diệp Nam Sinh xoa xoa mặt, “Bị chó liếm vài cái, không sao đâu.”

“Chó gì cơ ạ?”

“Thế em thích chó gì?”

“Em thích Husky nhưng bố không cho em nuôi.”

“À, thì đúng là bị một con Husky liếm đây, một con to đùng.” Nhìn chăm chăm vào người đàn ông ở cửa, Diệp Nam Sinh cười tươi rói.

Theo ý của Cung Khắc, anh thật sự muốn áp giải Diệp Nam Sinh tới Cục dân chính đăng ký ngay bây giờ. Nhưng yêu cầu này bất ngờ bị Mục Trung Hoa phủ quyết.

Bà nói thế này: “Cung Khắc, về lý mà nói, cậu và Nam Sinh đều đã đến

tuổi kết hôn. Nhưng tôi nghĩ thế này, cậu và Nam Sinh từ lúc quen biết tới giờ cộng vào chưa tới nửa năm, còn chưa hiểu sâu sắc về đối phương. Hôn nhân là chuyện đại sự cả đời, không thể qua loa đại khái. Là thế này, chuyện của cậu và Nam Sinh, tôi và bố nó không phản đối, ý chúng tôi là hai người tìm hiểu thêm nửa năm nữa, cũng là để chúng tôi có thời gian chuẩn bị của hôn môn. Dù sao thì tôi cũng chỉ có độc đũa con gái này.”

Lời nói của Mục Trung Hoa khi lọt vào tai Cung Khắc lại có ý này: Tôi chỉ có một cô con gái, phải kiểm tra cậu thật kỹ mới quyết định có gả nó cho cậu hay không.

Cung Khắc cũng hiểu, thế nên mặc dù vẫn muốn kiên trì nhưng anh không phản bác lại Mục Trung Hoa.

Tuy vậy, lời của bà Mục lọt vào tai Diệp Nam Sinh lại hoàn toàn biến vị. Nhân lúc Cung Khắc bị ông Diệp gọi đi đánh cờ, cô chặn bà Mục lại trước cửa nhà vệ sinh: “Bà Mục, thế là không đúng. Lúc trước mẹ nói với con là phải trối anh ấy lại, nhanh chóng hạ gục, sao bây giờ lại lật lọng chứ?”

“Con ngốc à!” Bà Mục cốc đầu Diệp Nam Sinh một cái, “Những thứ dễ dàng có được thì sao người ta trân trọng? Đây gọi là chờ giá cao mới bán, cao rồi thì bán gấp! Năm xưa khi bố con cầu hôn mẹ, mẹ cũng lần lữa nửa năm trời. Đàn ông tốt sẽ không bao giờ vì nửa năm này mà chạy theo người khác. Hơn nữa, khoảng thời gian này con có thể tập trung bồi dưỡng cho ông xã tương lai, ví dụ như khả năng bếp núc. Ôi trời ơi, cứ nghĩ tới khả năng tề gia nội trợ u tối của con là mẹ lại đau đầu.”

“Con gái à, đây là những lời kinh nghiệm mẹ con phải trải qua muôn vàn thử thách mới có được. Tin mẹ đi, không sai đâu.”

Trong phòng sách, đối tượng từng bị “gọt giũa và thử thách” kia bỗng hất xì một cái cục văng.

Mùa xuân ở Lâm Thủy đã sớm khởi hành bằng một cơn mưa đầu tháng tư.

Đại học cảnh sát Lâm Thủy đã vào học được một tháng. Học kỳ này lịch dạy của Cung Khắc được sắp xếp ở nửa sau, phụ trách môn tự chọn tên là “Đi ngược lại quỹ đạo tâm lý tội phạm”, tổng cộng có 48 giờ giảng. Nghe thầy chủ nhiệm phòng giáo vụ nói, số người đăng ký học môn tự chọn này còn vượt quá trên hầu hết các môn bắt buộc. Vì điều này, phía nhà trường

đặc biệt có một số điều chỉnh về mặt giảng đường, đổi căn phòng có sức chứa một trăm người lúc trước thành giảng đường lớn nhất của trường, một giảng đường bậc thang có thể ngồi tới năm trăm người.

Buổi chiều, Cung Khắc ngồi trong phòng thí nghiệm đọc sách, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn Diệp Nam Sinh đang ngồi trên ghế sofa. Quen nhau đã lâu, Cung Khắc càng ngày càng cảm thấy cô chính là người mình vẫn luôn chờ đợi.

Diệp Nam Sinh thẳng thắn, vui vẻ, hơn nữa thái độ tích cực này của cô luôn ảnh hưởng đến anh.

Cung Khắc đứng dậy, lấy áo khoác, đi tới trước ghế sofa rồi đắp lên người Diệp Nam Sinh. Nam Sinh tóp tép miệng tiếp tục ngủ.

Lúc này, có điện thoại gọi tới máy bàn của phòng làm việc. Cung Khắc đi mấy bước tới, vội nhắc ống nghe lên khi hồi chuông thứ hai chưa kịp kêu, “A lô...”

Người gọi đến là Quan Sở. Cậu ấy gửi lời mời tới Cung Khắc.

“Cung Khắc, lần này là cậu không đúng rồi. Vợ tớ hiếm khi được nghỉ, vừa hay hai nhà chúng ta cùng ra ngoài du lịch, sao cậu lại làm người ta mất hứng thế hả?”

“Quan Sở, cậu chọc giận Vệ Lan. Cô ấy bỏ mặc cậu, thế là cậu định tìm bọn tớ giúp làm dầu bôi trơn chứ gì, tớ không rảnh.” Cung Khắc đột nhiên nhớ ra câu nói của Cận Hoài Lý, tiện thể mang ra chặn họng Quan Sở: “Tớ rất đất.”

“Này, Cung à, cậu biết cả rồi còn không giúp sao...” Giọng nói thâm trầm của Quan Sở bị tiếng đẩy cửa cắt ngang, người bước vào là trợ lý của Cung Khắc, Vương Diệp.

Vương Diệp đang bày ra nét mặt sầu khổ, “Thầy Cung ơi, cô nhà báo đó lại tới rồi.”

Cung Khắc rút lại chiếc ống nghe chuẩn bị bỏ xuống, “Quan Sở, đi cũng được.”

“Thật hả! Quá tốt rồi, hai người mà đi thì vợ tớ nhất định sẽ đi!” Cái dáng vẻ hớn hờ của Quan Sở, dù không nhìn thấy, Cung Khắc cũng có thể tưởng tượng ra.

Nhưng câu nói anh bổ sung lập tức khiến Quan tắt điện. Cung Khắc nói: “Phí du lịch của gia đình ba người bọn tớ đắt lắm đấy, cậu bao.”

Thành phố Thanh Xuyên tháng tư, nhiệt độ xoay quanh mức trên dưới hai mươi, không nóng, không lạnh. Thật ra thời gian này không phải là thời điểm đẹp nhất để đi du lịch tới Thanh Xuyên, nhưng có thể khiến Cung Khắc trốn một người thì vẫn được.

-----oOo-----

Chương 43: Sương mù dưới bầu trời quang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: ngantruc318

Đây là lần đầu tiên Diệp Nam Sinh tới Thanh Xuyên – một thành phố ẩm áp ôn hòa, các ngôi nhà hầu như không cao nhưng đều có chóp rất nhọn, là phong cách Gothic của Pháp khoảng nửa cuối thế kỷ XII, mang đậm phong cách phương Tây.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Nam Sinh gặp Vệ Lan, Vệ Lan dường như có phần khác biệt so với lời kể của Quan Sở. Cô ấy không hề ngạo mạn ngang ngạnh, mà ngược lại là một cô gái trầm tĩnh chín chắn, còn rất xinh đẹp nữa.

Tại sân bay Tam Thái tại thành phố Thanh Xuyên, Quan Sở xưng phong đi lấy hành lý cho mấy người họ. Cung Khắc và Diệp Nam Sinh mỗi người dắt một tay Đông Đông, từ từ đi ra cửa.

Vì chuyến máy bay giữa hành trình, cộng thêm có nhiều hành khách lên giữa đường nên người xuống máy bay khá nhiều, thậm chí trong đó còn có mấy người nước ngoài tóc vàng hoe. Họ không nói tiếng Anh mà xì xà xì xồ một câu gì đó mà Đông Đông cũng không hiểu. Vì vậy khi đi ra ngoài, nó chốc chốc lại ngoái đầu nhìn theo cô gái tóc vàng mập mập đi chềch

phía sau.

Có lần, đôi phương phát hiện ra Đông Đông đang nhìn mình bèn thoải mái vẫy tay với nó: “Bonjour!”.

Bị phát hiện, Đông Đông xấu hổ quay đầu lại. Bố từng nói, cứ nhìn chăm chăm một ai đó là một hành vi rất bất lịch sự, huống hồ còn là một người lạ, lại còn bị phát hiện nữa chứ.

Con bé lí nhí hỏi Diệp Nam Sinh: “Chị ơi, cô ban nãy nói gì thế ạ?”.

Diệp Nam Sinh quay đầu lại, vừa hay bắt gặp khuôn mặt tươi cười của cô gái tóc vàng, “Quen tai lắm nhưng chị không sinh ngoại, về cơ bản là không biết ngoại ngữ nào cả”.

“Dạ.” Đông Đông tính toán trong lòng, phải chăng sau này nó cũng không phải học ngoại ngữ nữa?

Nhưng Cung Khắc lên tiếng: “Bonjour là tiếng Pháp, có nghĩa là xin chào. Đông Đông, cô ấy chào con, con phải trả lời sao?”.

Ngữ khí của Cung Khắc vẫn lạnh lùng như mọi ngày nhưng điều này vừa hay khiến câu tiếng Pháp của anh rất dễ nghe, rất trôi chảy. Diệp Nam Sinh liếc nhìn người đàn ông ấy, có cần nói một câu ngoại ngữ mà cũng “mê hồn” như vậy không? Cô nhớ lại lời đánh giá của Trung Học Hữu đối với Vương Tổ Hiền trong bộ phim Đông thành Tây tặc: “Mấy năm không gặp, Tiêu Độc vẫn cứ mê hồn như vậy”.

“Ồ...” Đông Đông quay đầu lại, “Cô ơi, cô cũng là ‘heo ngốc’ (*)”.

(*) Đồng âm với từ “Boujour”

Câu chuyện bắt đầu từ “heo ngốc” cứ thế kéo dài tới tận khi ra cửa sân bay.

Diệp Nam Sinh phát hiện ra heo ngốc và đám người kia hóa ra đang nhắm về phía một người.

Vệ Lan đứng ngoài cửa sân bay Tam Thái mặc chiếc áo sọc thập cổ màu xanh lam, trên cổ thắt một chiếc khăn lụa kẻ caro, bên ngoài khoác một

chiếc áo gió màu be, kiểu ngắn tới eo, phong thái khiêm tốn nhưng nổi bật. Cô ấy nhìn thấy đám Cung Khắc trước nhưng lại vòng qua họ ôm mấy người Pháp. Sau giây phút trò chuyện ngắn ngủi, mấy người Pháp đi trước, lúc này Vệ Lan mới quay lại chào hỏi Cung Khắc.

Thật ra so với việc chào hỏi, chi bằng nói là cô ấy quan sát và đánh giá. Cô ấy nhìn Diệp Nam Sinh đứng năm giây rồi mới giơ tay ra trước mặt Cung Khắc, “Cung Khắc, mắt nhìn người của anh khá đấy”.

Cung Khắc gật đầu, sau đó rút tay về, “Nam Sinh, đây là vợ của Quan Sở, cũng là khắc tinh của cậu ấy – Vệ Lan”.

Vì sao lại nói là khắc tinh, tới khi lên xe rồi, Cung Khắc mới kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Diệp Nam Sinh nghe. Nam Sinh luôn cho rằng Cung Khắc đưa cả nhà đi du lịch là đã quá ác với người vất vả chày ra nước như Quan Sở rồi. Nhưng cô không ngờ chị Quan còn ác hơn anh ấy gấp bội.

“Chính là mấy người Pháp ban nãy. Vệ Lan nói với họ rằng phí du lịch ở đây, chồng cô ấy bao tất”. Lời nói của Cung Khắc nhẹ như gió thoảng như Diệp Nam Sinh nghe xong phải giơ ngón cái lên. Quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn.

Bị hành xác bởi đồng hành lý không khác gì chuyển nhà của gia đình Cung Khắc, Quan Sở ngủ gục từ lâu, hoàn toàn không biết quỹ riêng của mình đã toác ra mất một lỗ lớn.

Kế hoạch của họ là ở lại Thanh Xuyên ba ngày, sau đó tới thăm danh lam thắng cảnh tiếp theo. Tóm lại là chuyến du lịch bảy ngày, không đi theo tour, địa điểm tham quan do chỉ nhánh công tay Vệ Lan tại Thanh Xuyên sắp xếp.

Nếu không phải Cung Khắc đã nói trước với cô, Diệp Nam Sinh rất khó tưởng tượng ra gia thế của Vệ Lan lại lớn như vậy. Điểm này khiến cô có phần khó hiểu tại sao Vệ Lan và Quan Sở lại tới với nhau, rồi Quan Sở vì đâu mà trở nên keo kiệt bủn xỉn như vậy?

Nhưng câu hỏi này của cô, cho tới tận khi học được sắp xếp vào ở trong một khách sạn rất cao nằm giữa trung tâm thành phố Thanh Xuyên, trang hoàng cũng rất khí thế, cũng vẫn chưa có lời giải đáp.

Diệp Nam Sinh và Đông Đông ở chung một phòng. Vừa kết thúc một chuyến hành trình dài, con bé vào khách sạn là nằm thẳng cẳng. Diệp Nam Sinh thì sắp xếp đồ đạc xong mới qua phòng bên tìm Cung Khắc. Phòng của họ vẫn ở cạnh nhau, cô thích cảm giác tường sát tường như thế này. Tuy cách một bức tường nhưng trái tim lại rất gần nhau.

Có người gõ cửa.

Cô đặt đồ đạc xuống đi ra mở cửa.

Người đứng ở cửa lại là Vệ Lan.

Cô ấy đưa thứ trong tay cho cô, “Lúc đi Cung Khắc có nói quên mang theo chăn mỏng cho Đông Đông, vừa hay nhà tôi có một chiếc, Đông Đông lúc ở nhà tôi cũng dùng, tôi bảo người mang theo rồi”.

Diệp Nam Sinh đánh vào đầu. Thật là, trẻ con hay có những thói quen kỳ lạ mà người lớn không hiểu. Ví dụ như bạn trẻ Cung Tiêu Đăng khi ngủ hay thích trải một lớp lông mỏng màu xanh nước biển bên dưới chăn.

Cô đón lấy, quay ngược vào trong. Đi được nửa đường cô bỗng nhớ ra hình như có người bị cô bỏ mặc ở cửa. Cô quay đầu lại, “Cô có muốn vào ngồi chơi một lát không?”.

Việc giao tiếp với người sống, đối với Diệp Nam Sinh mà nói, dường như vẫn luôn là một nhiệm vụ gian nan khổ sở. Thế nên ngồi đối diện Vệ Lan tròn hai phút, ngoài việc ban đầu rót cho cô ấy cốc nước ra, Diệp Nam Sinh vẫn cứ nhìn Vệ Lan, cố gắng tìm chủ đề mà tìm không được.

Cô vắt óc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một chuyện: “Tôi cảm thấy cô và Quan Sở chẳng hợp chút nào, anh ấy rất keo kiệt!”.

Mới uống được một nửa cốc nước lọc bỗng ho ra ngoài, Vệ Lan che miệng, nhìn Diệp Nam Sinh một lúc lâu mới nói: “Cô đúng là giống y như những gì Quan Sở kể, một cô gái cực kỳ thẳng thắn. Nếu tôi là đàn ông, tôi cũng thích cô”.

Cô ấy đặt chiếc cốc xuống, bắt đầu giải đáp thắc mắc của Nam Sinh: “Quan Sở ấy à... rất keo kiệt, hơn nữa còn rất phiền phức. Nói thật lòng, giữa chúng tôi không hề thuận buồm xuôi gió”.

Quan Sở và Vệ Lan, ban đầu là quan hệ bác sỹ và bệnh nhân. Anh ấy là một bác sỹ khoa Thần kinh thiếu nghiêm túc, cô lại là bệnh nhân do anh phụ trách. Hai người dần với nhau ra sao cô ấy còn không nhớ rõ nữa. Lúc đó khi cô tỉnh táo trở lại, chuyện đầu tiên làm không phải là báo ơn, mà là ly hôn với Quan Sở.

Nhưng đúng như câu nói ấy: Thứ bị chán ghét chưa hẳn đã tệ. Cũng may là cuối cùng họ vẫn bên nhau, cho dù trong quá trình ấy cả hai đều đánh mất rất nhiều.

“Anh ấy vì tôi mà sợ nghèo, nên hơi keo kiệt.” Vệ Lan giải thích như vậy. Từ ngữ điệu có thể nhận ra cô ấy là một cô gái mạnh mẽ, có thể ở bên cạnh Quan Sở ắt cũng đã trải qua rất nhiều chuyện. Diệp Nam Sinh nghe mà hơi nhập tâm.

“Sao đó thì sao?” Cô hỏi.

“Chị ơi, em muốn đi tè.” Buồn tè quá tới mức phải tỉnh ngủ, Đông Đông vẫn còn mơ màng, không ngừng dụi mắt, nét mặt không vui.

“Nhà vệ sinh gần cửa ra vào, em tự đi đi.” Diệp Nam Sinh xua tay nhưng vẫn không có ý định bế Đông Đông xuống giường. Đông Đông méo xệch miệng, “ồ” một tiếng, lăn xuống giường rồi đi vào nhà vệ sinh.

“Cô sẽ dạy Đông Đông rất tốt đấy. Tình huống này mà ở nhà tôi, Quan Sở chắc chắn sẽ bế con đi ngay.”

“Cô và Quan Sở chưa tính tới chuyện sinh con sao?” Diệp Nam Sinh hỏi mà không hề suy nghĩ. Vệ Lan mím môi nhìn cô, cuối cùng vẫn đáp một câu không liên quan, “Diệp Nam Sinh, tôi càng lúc càng thích cái tính thẳng như ruột ngựa của cô rồi đấy”.

Trong nhà vệ sinh có tiếng giật nước, sau đó Đông Đông lại dụi mắt đi ra, gọi Vệ Lan một tiếng: “Con chào mẹ hai!”.

Vệ Lan đáp lại, xoa đầu Đông Đông, “Con ngủ thêm nửa tiếng nữa đi, lát nữa chúng ta sẽ đi chợ đêm ở thành phố Lâm Xuyên, ở đó có nhiều món ngon lắm đấy”.

Đông Đông sung sướng vỗ tay.

Thành phố Thanh Xuyên ngoài mấy thắng cảnh như tháp Nhạn Hôi, chùa Quang Lộc, hồ Vinh Quả ra thì còn có một nơi nổi tiếng nhất, đó chính là đường quà vật. Nó nằm ở phía Nam thành phố, cực kỳ nhiều đồ ăn, con đường 33 ở Thanh Xuyên này gần như tập trung hàng trăm loại quà vật khắp miền Giang Nam. Quan trọng hơn là đồ ăn vật ở đó không chỉ đa dạng mà mùi vị cũng rất ngon và giống vùng gốc. Thế nên vào một mùa nhiệt độ thích hợp, mỗi ngày cứ tới tới, những sạp hàng bên ngoài con đường 33 lại đông nghịt người.

Diệp Nam Sinh đi xuyên qua đám đông, theo sát Đông Đông đang lao về phía trước. Đứa trẻ từ khi đến nơi đã âm ỉ đòi ăn một món quà vật gọi là “Long Thượng Hương”. Vệ Lan nói món đó nằm ở sạp hàng phía Đông con đường này, cũng cách họ khá xa. Đông Đông nghe xong lập tức lao vút về phía trước.

Cung Khắc thì giữ Diệp Nam Sinh đang sốt sắng lại, “Vệ Lan và Quan Sở sẽ trông chừng Đông Đông”.

“À...” Diệp Nam Sinh uể oải đáp. Phải chăng cô hơi lo lắng thái quá rồi? Sự thay đổi cảm xúc này của Diệp Nam Sinh, Cung Khắc đều nhìn thấy hết. Anh vịn vào lòng bàn tay cô, “Nam Sinh, em sẽ là một người mẹ tốt, không những mẹ tốt của Đông Đông mà còn là mẹ tốt của đứa con tiếp theo của chúng ta nữa”.

Cô gạt tay Cung Khắc ra, chạy đi tìm quán ăn gần đó.

Trước cửa quán ấy tập trung không ít người, ở đó bán một thứ giống như thịt viên luộc. Viên thịt được múc ra khỏi nồi, rưới lên trên một lớp nước sốt tươi ngon, khiến cho người ta có cảm giác thèm thuồng.

Diệp Nam Sinh rút ví ra, đưa cho ông chủ: “Ông chủ, cho tôi hai phần nếm thử”.

Mấy người Đông Đông cách quá xa, Diệp Nam Sinh không định chuẩn bị phần cho họ. Huống hồ nếu đúng là ăn ngon, khi về họ sẽ mua, cũng vậy cả thôi.

Có vẻ như phải một lúc nữa viên thịt mới chín. Diệp Nam Sinh đứng trước

cửa tiệm chờ đợi. Chốc chốc cô lại quay đầu nhìn Cung Khắc. Anh đang đứng cách cô khoảng hai mét, xung quanh cũng đông kín người. Điều khiến cô bất ngờ là mấy người Pháp gặp ở sân bay cũng đang đứng gần đó.

Thật là trùng hợp.

Đang mãi nghĩ thì từ chỗ Cung Khắc đứng vọng ra một tiếng âm ỉ. Nghe kỹ thì trong đó có tiếng hét lạnh lốt của một cô gái là nổi bật nhất.

Cô ta đang hét âm ỉ về phía một người đàn ông: “Giờ trò lưu manh. Cứu tôi với, có kẻ ban ngày ban mặt giờ trò lưu manh”.

Diệp Nam Sinh phì cười, nhả chiếc tăm trong miệng ra, đi về phía tập trung nhiều tiếng nói: “Để tôi xem nào, ai giờ trò lưu manh hả?”.

“Này, 902, sao anh có thể như vậy chứ. Em còn chưa chết mà anh đã giờ trò với cô gái khác rồi. Mà giờ trò thì giờ trò đi. Chí ít anh cũng phải tìm một cô nàng xinh hơn em chứ?” Cô bắt lấy Cung Khắc đang ở trong tay cô gái kia, nháy mắt, rõ ràng là vẻ mặt sung sướng khi được xem trò vui.

Cung Khắc khó xử nhìn cô, “Nam Sinh à...”.

“Chỉ đùa thôi mà?” Diệp Nam Sinh cất hét vẻ đùa giỡn trên mặt đi, quay người đối diện với cô gái đứng bên.

Cô gái đó không quá xinh đẹp, nhưng rất biết cách trang điểm, đuôi mắt được vẽ như đuôi ngựa. Diệp Nam Sinh thật sự lo lắng nếu mình nói quá mạnh về phía cô ta có khi nào thổi bay cái lông mi giả kém chất lượng đó đi không?

“Thật ngại quá, tôi là bạn gái của anh ấy. Cô nói bạn trai tôi giờ trò với cô, có bằng chứng gì không?”

“Anh ấy nắm tay tôi! Người có mắt đều nhìn thấy cả”.

“À, tôi hiểu rồi, nắm lấy tay tức là giờ trò. Vậy nếu cái tay đó thò vào túi người khác có phải cũng là muốn ăn trộm đồ không?”

Lời nói của Diệp Nam Sinh khiến “Đuôi ngựa” tỏ vẻ hoang mang. Cô ta hời hợt đáp, “Tôi ... Tôi không hiểu cô đang nói gì”.

“Không hiểu hả? Vậy để tôi giải thích cho mà nghe. Người bình thường khi chạm vào thứ gì, ngón tay đều sẽ để lại dấu vân tay trên thứ đó. Dì à, ví tiền đẹp đấy nhưng phải trông cho kỹ”. Diệp Nam Sinh lại nói với một phụ nữ trung niên đứng gần “Đuôi ngựa” và Cung Khắc.

Người phụ nữ trung niên cúi đầu, tỏ ra sững sốt. Chiếc ví vốn để trong túi giờ đã thò quá nửa ra ngoài.

“Ăn trộm!” Bà ta tỉnh ngộ.

Thấy sự việc bị bại lộ, “Đuôi ngựa” vùng vằng thoát ra khỏi Cung Khắc, hốt hoảng bỏ chạy.

Đám đông khi ấy mới cất lời khen ngợi Cung Khắc và Diệp Nam Sinh.

Cung Khắc nói: “Anh chưa nói là trộm mà, sao em biết được?”.

“Thì đó, cái này gọi là thần giao cách cảm, có tướng phu thê đó mà”.

“Em cũng giỏi trò lưu manh.” Ánh mắt Cung Khắc đong đầy dịu dàng.

Diệp Nam Sinh lè lưỡi, “Học anh đấy”.

Câu chuyện tiếp theo cũng rất thú vị, chỉ có điều cho tới khi họ chuẩn bị về nhà, chẳng biết từ đâu có mấy người xông ra. Mấy người đó tới đột ngột, đi vội vàng. Nhưng Diệp Nam Sinh đang đứng yên lạnh băng nhú mài rồi dần dần xoay người.

“902, hình như em bị đâm kim.” Cô cố chịu đau, nói với Cung Khắc câu cuối cùng rồi hoàn toàn ngất lịm.

-----oOo-----

Chương 44: Nghi phạm không có khả năng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Diệp Nam Sinh, Diệp Nam Sinh...” Cung Khắc đỡ lấy eo cô, ôm cô vào

lòng, lăm bằm gọi tên cô với giọng điệu sốt sắng. Quan Sở đứng bên cạnh đã lao vút đi như một mũi tên, đuôi theo đám người kia từ lâu, bóng hình hòa vào dòng người như nước, chẳng mấy chốc đã mất hút. Vệ Lan đứng bình tĩnh bên Đông Đông, chỉ tay về một phía: “Xe ở đằng kia, chúng ta phải tới bệnh viện, chúng ta cần tìm bác sỹ khám cho cô ấy”.

Cung Khắc gật đầu, bế ngang người Diệp Nam Sinh lên, men theo con đường nhỏ hẹp được Vệ Lan mở ra, khó khăn len ra ngoài. Chốc chốc anh lại cúi đầu, dùng đưa Diệp Nam Sinh nhắm mắt lại trong lòng, “Diệp Nam Sinh, Diệp Nam Sinh, em tỉnh lại đi, đừng ngủ”.

Điều khiến Cung Khắc thật sự không ngờ là tới là anh chỉ gọi mấy tiếng như thế mà người trong lòng đã tỉnh dậy thật.

Có lẽ thật sự khó chịu, cô hơi chau mày, nét mặt đau khổ, “Bà Mục nói không sai, cuộc đời này cho dù tới ngày sắp chết, chắc cách xưng hô của anh đối với em vẫn sẽ chỉ duy trì ba chữ ‘Diệp Nam Sinh’ mà thôi, ngay cả cách gọi yêu cũng không có...”.

Dáng vẻ chớp mắt đầy hụt hẫng của cô khiến Cung Khắc thở phào nhẹ nhõm. Anh không ngừng lăm bằm: “May quá, may quá...”.

Khi thật sự lên xe rồi, Diệp Nam Sinh mới nói: “Cung Khắc, anh thật ngốc, đâm một kim là ngất xỉu ư? Ngay cả thuốc mê liều cao cũng chẳng nhìn thấy hiệu quả ngay tứ thì như thế. Cũng chẳng biết dám đại gia ấy đâm cái gì vào em”.

Diệp Nam Sinh cô hy vọng là không khí. Cho dù các thành phố bây giờ chỉ có ô nhiễm không hề thấp, nhưng cũng may cô là người có khao khát sinh tồn mạnh mẽ.

Cô nói: “Tệ hại thì có thể là thủy ngân, mặc dù có độc nhưng may là có thể giải phóng ra được”.

Kết quả cô không hy vọng nhất chính là đầu kim có dính mầm bệnh HIV. Những vụ án liên quan tới một số mầm bệnh HIV lây qua ống tiêm hoặc các con đường khác không phải cô chưa từng nghe qua, có điều không ngờ được có ngày bản thân cũng vì chuyện này mà run sợ.

“Nếu thật sự là tình huống tồi tệ nhất thì 902, nếu có tìm một người khác,

anh nhất định phải tìm một người tốt hơn em nhé.” Ánh mắt Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc bằng vẻ quật cường và nói.

“Ngốc nghếch.” Cung Khắc nói. Sau đó anh nắm chặt lấy tay Diệp Nam Sinh, rất chặt.

“Có đau không?” Anh hỏi.

“Không đau, chỉ hơi tê tê thôi.” Diệp Nam Sinh trả lời.

“Chị, chị phải ráng lên.” Đông Đông nói.

Diệp Nam Sinh đáp: “Được, chị sẽ ỗn thôi”.

Vệ Lan lái xe, nhưng vẫn liếc nhìn “gia đình ba người” kia qua kính chiếu hậu, có phn ngưỡng mộ.

Bệnh viện gần đó nhất cũng không cách đường 33 quá xa, chỉ cách hai con đường. Ngoài một phút đợi đèn đỏ ra thì những đoạn đường khác đều rất thông thoáng.

Tại tầng 1, tòa nhà khám chữa bệnh cơ sở 2 của bệnh viện Thanh Xuyên.

Cô y tá đi tới phòng lấy dụng cụ trở về, ngang qua trước cửa phòng quan sát, liếc mắt nhìn thấy một người ngồi trên chiếc ghế dài trước cửa. Là một người đàn ông rất cao, vai rộng, chân dài, một dáng người với tỉ lệ nổi bật. Tiếc là tướng mạo của người ấy không đẹp như vóc dáng, đôi mắt thâm sâu, tuyệt đẹp, có điều là da hơi trắng bệnh, có vẻ như mới mắc một căn bệnh hiểm nghèo.

Anh mặc chiếc áo jacket nhạt màu, hơi cúi đầu, ngọn đèn trên hành lang khiến gương mặt người đàn ông chìm vào một khoảng u tối. Bờ môi anh hơi khép, có thể nhận ra tâm trạng của anh không tốt lắm. Có lẽ, tới những nơi như bệnh viện, ngoài những người sinh em bé ra thì về cơ bản chẳng có mấy nhà hân hoan vui vẻ.

Trên chiếc ghế dài bên cạnh người đàn ông còn có một cô bé. Con bé không nghiêm túc như anh, thi thoảng lại nhảy lên nhảy xuống ghế rồi dí mắt nhìn ngó qua cánh cửa phòng cấp cứu. Bên trong có tấm bình phong gấp cánh, nên cô nhóc dĩ nhiên chẳng nhìn thấy gì. Thế là nó buồn bã quay

về, nhưng chỉ được một lúc lại lập lại đúng động tác ban nãy.

Đúng lúc này, cô y tá từ trong phòng bước ra, đụng ngay phải Đông Đông đang ngó vào trong. Cô ấy xoa đầu con bé, “Ai là người nhà của Diệp Nam Sinh?”.

“Cô ấy là vợ tôi.” Cung Khắc đứng dậy.

Cô y tá phát hiện ra người đàn ông này khi đứng lên cao hơn hẳn lúc anh ngồi, nhưng lung hơi gù. Cô đưa một tờ giấy cho Cung Khắc, “Anh đi nộp viện phí đi”.

“Tình hình của vợ tôi nghiêm trọng lắm sao?” Trong ánh mắt người đàn ông dường như có một dòng tâm trạng phức tạp đang chảy, giống phản nộ, lại giống như tự trách. Cô y tá hơi giật mình. Cô bất chợt lùi sau một bước, khịt khịt mũi, “Cũng không quá nghiêm trọng, cụ thể thế nào, bác sỹ sẽ nói với anh”.

Cung Khắc “ồ” lên một tiếng rồi quay người bỏ đi. Nếu không nhờ có Đông Đông gọi bố phía sau, có lẽ anh đã quên luôn cả việc có con gái ở đây.

Anh quay ngược trở lại, “Con ở đây với cô, hay là...”

“Con đi cùng bố.” Đông Đông kiễng chân đòi Cung Khắc bế. Người đàn ông không phản đối, anh nâng Đông Đông lên vai.

“Bố, bố đổ mồ hôi rồi, để con lau cho.” Cô y tá nhìn theo bóng hình hai bố con, loáng thoáng trông thấy cô gái nhỏ trên vai bố, đưa vạt áo lau đi lớp mồ hôi trên trán anh.

“Cám ơn con.” Người đàn ông trả lời.

“Bố à, chị tốt bụng như vậy, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Vẫn là câu an ủi bằng chất giọng non nớt.

“Ừm.”

Tới cửa thanh toán, Cung Khắc rút thẻ ngân hàng ra đưa cả thẻ và hóa đơn vào trong cửa sổ. Anh không ngờ hóa đơn bị trả lại nguyên dạng, cùng với

chiếc thẻ ngân hàng.

“Người bệnh này đã được sắp xếp nhập viện rồi.” Chất giọng ôn hòa của người bác sỹ trực ban vòng qua ô cửa khuếch âm, “Phòng bệnh tổng hợp trên tầng ba, số phòng cụ thể anh tới bàn y tá đó hỏi xem”.

Đầu đuôi câu chuyện sau khi Cung Khắc nhìn thấy vợ chồng Quan Sở đang nói chuyện với bác sỹ thì lập tức hiểu ra ngay. Quan Sở là người trong ngành, còn Vệ Lan là doanh nhân, có tiền.

Cung Khắc bước qua, vừa hay nghe thấy vị bác sỹ mặc blouse trắng nói: “Đã có kết quả xét nghiệm, là nước muối pha oxy, cũng may lượng không nhiều nên không nguy hiểm. Còn về HIV, phải đợi mấy ngày nữa mới có kết quả, nhưng cá nhân tôi cho rằng khả năng tương đối thấp. Bây giờ điều tôi lo lắng duy nhất là vị trí kim đâm không ổn lắm, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc đi lại của người bệnh trong tương lai”.

“Ông nói Nam Sinh sẽ bị liệt?” Cung Khắc đứng ngay phái sau vợ chồng họ, sững sốt hỏi. Đông Đông sợ hãi níu áo bố, không dám buông tay.

“Tôi không kết luận tuyệt đối. Tôi chỉ đưa ý kiến mang tính chất phòng ngừa, thế nên tôi khuyên bệnh nhân nên ở lại bệnh viện một thời gian để quan sát. Người nhà cũng không cần quá lo lắng, dù sao thì chuyện một nhát đâm có thể dẫn tới tàn phế chỉ có tỷ lệ thấp.” Lời động viên của người bác sỹ khi đứng ở góc độ khách quan không hề giảm nhẹ áp lực tâm lý cho Cung Khắc. Anh đang tự trách, Nam Sinh vì mình mới gặp chuyện.

Nhưng Diệp Nam Sinh ở trong phòng bệnh lại vui vẻ hơn nhiều so với những gương mặt nghiêm nghị bước vào. Cô đang trò chuyện với một chị gái bị gãy xương nằm viện. Chị ấy cho cô một quả chuối, Diệp Nam Sinh không bóc ngay mà gọi Đông Đông tới rồi cho nó.

“Tôi nói này, mọi người đừng có bày ra vẻ mặt đau khổ được không? Không phải HIV là tôi đã cảm thấy vô cùng may mắn rồi. Tôi không muốn nhường 902 cho người phụ nữ khác. Hướng hồ nếu bị có liệt thật thì cũng không có gì, cùng lắm thì đi chậm lại chút thôi mà? Vừa hay, 902, nếu em liệt thật chúng ta sẽ đi đồng nhất, em cũng không chê anh đi lại chậm như rùa nữa.”

Đôi mắt Diệp Nam Sinh sáng ngời, tinh thần lạc quan của cô xuất phát từ

nội tâm chứ không phải giả vờ. Bà Mục từ nhỏ đã dạy cô rất nhiều, quen cũng nhanh, nhưng có một câu cô khắc ghi: Con người phải nhìn về phía trước mới tiến bộ, nhưng khi gặp thất bại nhất thời không thể tiến lên thì cứ cúi xuống nhìn xem mình có gì, rồi quay đầu nhìn nhưng người không được như mình. Có lúc học cách đánh mắt cũng là một cách khiến bản thân hạnh phúc.

“Huống hồ số em may lắm, làm sao dễ liệt như vậy được!” Diệp Nam Sinh mỉm cười vẫy tay với Cung Khắc. Khi anh ngồi xuống bên cạnh giường, cô mặc kệ trong phòng đông người, thẳng thừng nâng mặt anh lên, hôn xuống.

“Nếu em bị liệt, anh có bỏ em không?”

“Không đâu.”

“Vậy là được rồi.” Diệp Nam Sinh cười tí mắt, “Đông Đông à, sao con không che mắt lại! Lần sau phải tự giác biết không?”.

Chỉ tay vào Cung Tiêu Đằng đang đứng bên kia giường, mắt sáng như sao, Diệp Nam Sinh nghiêm túc dạy dỗ.

Vệ Lan và Quan Sở cảm thấy Diệp Nam Sinh đúng là tia nắng rạng rỡ mà ông trời ban cho Cung Khắc.

Buổi tối, Cung Khắc ở lại bệnh viện chăm sóc Diệp Nam Sinh. Đông Đông được giao lại cho Vệ Lan. Anh không ngờ là khi tiễn họ về, bỗng một vị khách bất ngờ tới bệnh viện.

Vẫn giống như hồi học ở trường cảnh sát, mỗi lần gặp Cung Khắc, Hình Bân lại nhíu mày rất chặt. Hết cách thôi, hồi còn đi học, sự tồn tại của Cung Khắc mà Hình Bân chỉ có thể âm ức đứng ở vị trí thứ hai.

Có người nói, phàm là đối thủ cạnh tranh, quan hệ chỉ có hai loại. Hoặc là trân trọng lẫn nhau, hoặc là không đội trời chung.

Mà Hình Bân và Cung Khắc chính là loại thứ hai ấy.

Hình Bân chào hỏi Vệ Lan trước rồi mới quay đầu nhìn Cung Khắc: “Mấy năm nay sao rồi, cậu vẫn vậy, sức khỏe yếu ợt. Nghe nói lần này bạn gái

gặp chuyện có liên quan đôi chút tới cậu?”.

Hồi đi học, Thẻ dục là môn duy nhất Hình Bân hơn Cung Khắc, ba6y giờ cậu ta đã là đội trưởng đội cảnh sát hình sự Công an thành phố Thanh Xuyên. Được gọi là trung tâm, trong tay Hình Bân quản lý vài trăm nhân khẩu. Cậu ta cũng là một người thông minh, dưới sự lãnh đạo của cậu ta, tỷ lệ phá án mỗi năm ở Thanh Xuyên luôn dẫn đầu trong số mấy thành phố lân cận.

Hôm nay Vệ Lan đã gọi điện tới tổng bộ. theo lẽ thường, những vụ án kiểu này không cần cậu ta đích thân ra mặt. Nhưng khi nghe nói đối phương là Cung Khắc, cậu ta lập tức lái xe tới bệnh viện ngay, thế là có tình huống châm biếm ở trên.

Vệ Lan không biết câu chuyện sâu xa giữa Cung Khắc và Hình Bân, chỉ biết hai người họ quen nhau. Nhưng nghe khẩu khí của Hình Bân, cô ấy cũng nhận ra vấn đề, thế là cô ấy chuyên đề tài, “Đội trưởng Hình, có manh mối gì chưa?”.

Cái gọi là manh mối đương nhiên muốn hỏi tới người đã hại Diệp Nam Sinh.

Hình Bân gật đầu rồi lắc đầu ngay, “Là một nhóm trộm cắp ở quận phía Tây, mấy hôm nay triệt hạ phía đó hơi mạnh tay nên đám người này hết cách, phải chạy tới đường 33 giờ trò. Người thì tôi biết là ai, địa điểm ẩn nấp của bọn chúng, chúng tôi cũng nắm được hầu hết, bây giờ chỉ đợi chuột về hang là thu lượm. Đợi tôi mấy ngày, mấy ngày nữa sẽ giao cho cô”.

Khi nói câu cuối cùng, Hình Bân cố tình liếc nhìn Cung Khắc, có ý nhắm đến anh. Sau đó cậu ta lại xua tay, “Được rồi, bạn cũ cũng gặp nhau rồi, tin tức cũng thông báo cho mọi người rồi, tôi về trước đây”.

Dứt lời. Hình Bân không cho Cung Khắc cơ hội nói gì. Quay người trở về đường cũ.

Sau khi Hình Bân đi khỏi, Vệ Lan ôm Đông Đông và Quan Sở rồi đi. Cung Khắc trở về phòng. Ở trong phòng, Diệp Nam Sinh đang đọc cuốn sách mà chị gái kia cho cô mượn. Diệp Nam Sinh nói: “902. Em không thích người đó”.

Người đó ý muốn nói Hình Bân.

Cung Khắc chỉ vào cuốn sách trong tay Diệp Nam Sinh, “Bây giờ đã đọc cái này, có sớm không?”.

Diệp Nam Sinh đỏ mặt.

Bìa của cuốn sách đó rất rực rỡ, bên trên là một em bé sơ sinh với hai má phúng phính, tên sách viết: Kim chỉ nam nuôi trẻ sơ sinh.

Bầu trời đêm ở Thanh Xuyên là một mùa xanh tĩnh mịch. Diệp Nam Sinh đã ngủ, Cung Khắc đứng ngoài hành lang ngắm bầu trời ngoài cửa sổ. Ngày thứ hai rồi, chân của cô đã đỡ hơn một chút, không còn tê nữa. Mong là không sao.

Chuông di động reo vang, Cung Khắc cầm lên nghe, bên trong là những tiếng ù ù như côn trùng bay.

Người y tá phụ trách tầng ba hôm nay vẫn cầm đèn pin đi kiểm tra phòng bệnh lúc bốn giờ sáng. Sau khi đi một vòng không phát hiện có gì bất thường, cô ấy lại quay về.

Bàn y tá ở góc hành lang nhìn thẳng rat hang máy. Cô ấy vừa chuẩn bị quay người đi vào phòng sau khi ho một lúc thì thang máy vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên “ting” một tiếng rồi bật mở.

Vào lúc gần sáng, thời điểm đêm đen và bình minh giao thoa, âm thanh ấy khiến một người y tá mới làm một năm như cô ấy vẫn phải thót tim.

Cô ấy quay đầu, nhìn thấy một gương mặt nhợt nhạt bước ra từ quầng sáng dần lóe ra trong thang máy, chính là anh Cung, người nhà của một bệnh nhân nào đó ở tầng này.

Dường như đang chìm đắm trong một cảm xúc nào đó, ánh mắt nham nhảm nhìn đến kinh người.

Cứ như vậy, Cung Khắc cúi đầu, tay rút vào túi, lưng hơi gù, không chào hỏi cô y tá đã đi ngay.

Chuyện này cũng kì lạ quá đi!

Diệp Nam Sinh ở bệnh viện tới ngày thứ năm. Đã loại trừ khả năng nhiễm HIV, hơn nữa chân cô đích thực cũng không có vấn đề gì. Cảm giác hưng phấn khiến cô dậy từ rất sớm, khi trời còn chưa sáng. Cô nhìn sang bên cạnh giường, Cung Khắc không ở đây.

Anh đi đâu rồi?

Sự nghi hoặc ấy duy trì tới tận bữa sáng. Vệ Lan, Quan Sở cùng với tay Hình Bân mà cô ghét tới cùng một lúc.

“Nam Sinh...” Vệ Lan lên tiếng trước, “Cung Khắc gặp chuyện rồi”.

Đúng năm giờ sáng nay, nhân viên vệ sinh phụ trách quét dọn con đường Tây Hoàn 1 – Mã Lam Hoa – khi đẩy xe vào đường thì bỗng phát hiện một người đàn ông cao lớn cầm dao, cách anh ta chưa đầy nửa bước là có một người phụ nữ đang nằm. Sắc mặt cô ấy tái nhợt, đôi mắt đỏ đẫm đầy thảng thốt. lồng ngực chảy cả một mảng máu lớn. Rõ ràng đã chết.

Mã Lam Hoa kêu lên thất thanh: “Giết người!”.

Sau đó có người chạy bộ buổi sáng báo cảnh sát giúp.

Mà người đàn ông cầm dao kia cũng lập tức bị khống chế.

Tên của người ấy là Cung Khắc.

-----oOo-----

Chương 45: Hung thủ chính là cậu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Seo-senpai

Nạn nhân nữ được phát hiện trên đường Tây Hoàn 1 không phải là vụ thảm sát đầu tiên xảy ra mấy ngày gần đây.

“Ba ngày trước, tại con hẻm phía sau một quán bar trên đường Tây Hoàn 2, đã phát hiện thấy một người đàn ông, nguyên nhân tử vong cũng là vết đâm trúng tim dẫn đến mất máu quá nhiều. Hai ngày trước, trên đường Hưng Đông, đoạn trước số nhà 65, phía sau một quán ăn cũng phát hiện một nạn nhân nữ với nguyên nhân tử vong tương đồng. Cộng thêm cả hôm nay nữa thì đã có ba nạn nhân, hai nữ một nam, nguyên nhân tử vong giống nhau, vừa hay đều là thành viên của băng nhóm trộm cướp đó.” Mấy người ngồi trong một chiếc xe cảnh sát của Công an Thanh Xuyên, Hình Bân ngồi ở ghế phụ nghịch bật lửa, nói rõ tình hình vụ án.

Diệp Nam Sinh chau mày. Cô cảm thấy càng ở lâu với người tên Hình Bân này, cô càng cảm thấy anh ta đáng ghét. Hít sâu một hơi, cô lên tiếng: “Thế nên hiện tại phía cảnh sát Thanh Xuyên không chỉ nghi ngờ Cung Khắc là hung thủ của vụ án thứ ba mà còn đồng thời giết cả hai nạn nhân trước đó?”

“Cũng không hẳn là như vậy.” Hình Bân gấp nắp bật lửa lại, chiếc hộp nhỏ bằng kim loại phát ra tiếng “cách”. Anh ta nói tiếp: “Nhưng tôi và Vệ Lan, cùng Cung Khắc đều có quen biết, cũng không định giấu giếm mọi người. Cung Khắc đích thực là kẻ tình nghi số một cho tới thời điểm này. Nhưng cô cũng phải tin rằng chúng tôi là cảnh sát nhân dân, sẽ không để lọt lưới kẻ xấu nào.”

Nhìn chằm chằm gương mặt gã Hình Bân nói năng thản nhiên đó, Diệp Nam Sinh dường như nghe được cả câu nói phía sau của anh ta: Với tư cách là cảnh sát nhân dân, tôi cũng sẽ không thả một Cung Khắc mà tôi luôn coi là kẻ ác.

Có hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không dám phản bác. Vì đang trong thời kì nhạy cảm, khiến gã Hình Bân hẹp hòi nhỏ mọn đó ghi thù thì người bắt lợi nhất vẫn là Cung Khắc.

Họ được sắp xếp gặp mặt năm phút. Chỉ năm phút ngắn ngủi thế mà như được Hình Bân ban ân.

Phòng gặp không có cửa sổ, đương nhiên cũng không có nắng. May là Cung Khắc không bị đeo còng tay, điều này ít nhiều khiến tâm lý Diệp Nam Sinh dễ chịu hơn một chút. Vệ Lan, Quan Sở và Đông Đông nâng nấc đi theo đứng bên ngoài đợi. Trong phòng, ngoài Diệp Nam Sinh và Cung Khắc ngồi ở hai đầu một chiếc bàn hình chữ nhật ra thì còn có

một cảnh sát đứng ngoài cửa, tay chấp sau lưng, đứng dạng chân, dáng thẳng tắp. Giống như mấy bộ phim truyền hình, nét mặt người cảnh sát này không chút biểu cảm, mắt không nhìn ngang ngó dọc, nhưng nghĩ cũng đủ biết, anh ta nghe được cuộc đối thoại của hai người trong phòng.

Diệp Nam Sinh dĩ nhiên không sợ ai nghe thấy, vì cô biết họ không thẹn với lòng. Nhưng cô lại không biết nên mở lời từ đâu.

Người bắt đầu câu chuyện lại là Cung Khắc. Anh nói câu đầu tiên: Anh rất ổn, người chịu trách nhiệm về anh hầu như đều là đồng nghiệp, bạn học, còn có cả học trò, không bị ngược đãi.

Câu thứ hai của anh là: Em khỏe không? Chân ổn hẳn rồi chứ?

Diệp Nam Sinh đáp lại anh bằng một tiếng khóc thút thít vang vọng, “Cung Khắc, rốt cuộc chuyện này là sao! Đám người đó chỉ dựa vào việc anh căm hung khí thì nói anh là hung thủ giết người à, khôn kiếp!”

Người “khôn kiếp” đứng ngoài cửa ho một tiếng, âm thanh có vẻ ngượng ngập.

Câu chửi mắng của Diệp Nam Sinh cũng khiến Cung Khắc dờ khóc dờ cười. Nhưng cảm giác bất luận chứng cứ có rành rành thế nào vẫn luôn có người tin mình trong sạch khiến anh muốn nói: Thật tuyệt.

“Nam Sinh.” Anh gọi tên cô, để cô nín khóc trước rồi mới nói: “Vụ án này anh không thể tham gia, hơn nữa nghe nói người nhà của nạn nhân đã biết anh là người bên phía cảnh sát. Thế nên, trừ phi có chứng cứ đánh thép, bằng không anh rất khó thoát tội.”

“Hơn nữa cái gã đối đầu với anh còn suy nghĩ rất chủ quan. Anh bảo phải làm sao đây?” Diệp Nam Sinh thoải mái quệt mặt, dường như không hề để ý tới chất dịch đặc đáng nghi dính ở mu bàn tay. Trong đầu cô chợt hiện lên một người, “Hay là em trở về Lâm Thủy gọi Cận Hoài Lý tới nhé. Chẳng phải anh nói anh ấy cũng rất giỏi phá án sao?”

Dù không có ân oán trước đây, Cung Khắc cũng biết vụ án này e là không thể nhờ cậy giúp sức quá nhiều.

“Gọi cậu ấy tới vì vụ này, cậu ấy nhất định lại nói không biết trân trọng

nhân tài, hướng hồ biết anh bị giam, cậu ấy sẽ chỉ vui vẻ xách ghế ra xem anh bị gima bao lâu thôi.” Cung Khắc bày ra vẻ mặt khổ não, dường như trong đám bạn bè, những người bình thường chẳng giúp được gì cho anh, những người giúp được thì chỉ muốn nhìn thấy anh bị mất mặt. “Nhưng không sao, vẫn còn một người giúp được anh.”

“Ai vậy?”

“Em.”

Người ta hay nói “Khắc nghệ như cách núi”, để một Diệp Nam Sinh đã quen tiếp xúc với người chết tiếp quản chuyện của người sống, cô cũng chỉ suy nghĩ một chút rồi đồng ý rất nhanh gọn: “902, anh yên tâm, em nhất định sẽ cứu anh ra.”

Ánh mắt cô kiên định, dường như bây giờ không còn khó khăn gì khiến cô sợ hãi nữa, mặc dù điều tra phá án và khám nghiệm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Vì 902 của cô đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

“Nhưng anh phải kể cho em nghe vì sao anh lại xuất hiện ở địa điểm phát hiện vụ án.” Diệp Nam Sinh hỏi Cung Khắc.

Cung Khắc hơi chau mày, sau vài giây suy nghĩ, anh lên tiếng: “Tới bây giờ anh vẫn không dám chắc hai chuyện này chỉ là trùng hợp hay anh đang bị gài bẫy”.

Sự việc phải ngược trở lại vài hôm trước, ngày thứ hai Diệp Nam Sinh nhập viện. Vừa qua nửa đêm, Cung Khắc nằm trên chiếc giường dành cho người nhà bị ngăn cách bên ngoài, trần trọc không sao ngủ được. Chuyện anh suy nghĩ rất đơn giản, chẳng qua là Diệp Nam Sinh vì mình mà bị thương, lúc ấy, vết thương của cô còn chưa có kết luận rõ ràng.

Sau đó, anh thẳng thừng bỏ dậy.

Anh còn nhớ khi ấy là 0 giờ 5 phút, hành lang bệnh viện yên ắng tới độ không nghe được cả tiếng ngáy. Thế nên cho dù di động đang rung, âm thanh ù ù như png vò vẽ cũng cực kì rõ ràng. Anh rút máy ra khỏi túi, nhìn chăm chăm vào số điện thoại mang mã vùng thành phố Tây Xuyên, chỉ do dự giây lát rồi áp lên tai nghe.

Ban đầu bên kia chỉ có tiếng ù ù như tiếng côn trùng, không phải tiếng người. Cung Khắc “A lô” hai tiếng, đầu ấy vẫn không có ai đáp lại, anh định dập máy.

Những cuộc quấy rối bằng số lạ kiểu này bây giờ rất phổ biến. Cung Khắc những tưởng cuộc gọi này cũng như vậy. Nhưng đúng vào lúc anh chuẩn bị ngắt máy thì đầu bên kia đột nhiên có tiếng người, là một tiếng thở nặng nề nhưng rất khẽ khàng. Người đó dường như rất căng thẳng, trong tiếng thở còn xen lẫn tiếng cọt kẹt, giống như ông nghe bị ai bóp mạnh vậy.

Cung Khắc lại “A lô” thêm tiếng nữa, cuối cùng đầu kia đã có một câu nói hoàn chỉnh, “Cảnh sát Cung phải không?”

Giọng nói ấy nhẹ nhàng bay bay, thậm chí không giống tiếng người. Là giọng một người phụ nữ, giọng mảnh và the thé, người bình thường nghe sẽ nổi da gà, Cung Khắc nhú mày, “Cô là ai?”.

Lại là một loạt những tiếng thở nặng nề. Dường như cô ta rất căng thẳng, cùng với những nhịp thở lúc mạnh lúc yếu, trong đầu Cung Khắc hiện lên hoàn cảnh của người phụ nữ ấy. Là một trạm điện thoại không lớn, vì giọng cô ta có tiếng vang. Còn cánh cửa cũng không đóng kín, thi thoảng bị gió đập, phát ra tiếng cạch cạch. Trạm điện thoại ở bên đường quốc lộ, không phải là một đoạn đường quá nhộn nhịp, vì thi thoảng phải cách quãng rất lâu mới có tiếng còi xe vọng lại, rõ ràng lưu lượng qua lại không nhiều.

Giọng nữ tiếp tục vang lên: “Cảnh sát Cung, anh còn nhớ vụ ... vụ án bắt cóc phụ nữ và trẻ em năm năm trước không?”.

Có vẻ như cơ thể đang không khỏe chỗ nào đó, người phụ nữ nói không mấy trơn tru, chốc chốc lại phải ngừng. Cung Khắc cũng không thúc giục. Vụ án mà cô ta nhắc đến, Cung Khắc dĩ nhiên còn nhớ. Vì Đông Đông cũng được anh bế về nhà vào lúc đó. Đông Đông khi ấy cũng vừa tròn tháng, còn bé xíu, bế lên thấy nhẹ hều.

Người gây án chính là Trương – kẻ anh vẫn luôn truy lùng. Cũng bắt đầu từ vụ án đó, anh không thể cười được nữa.

Cố gắng đè nén sự phẫn khích trong người xuống, Cung Khắc nói bằng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể, “Còn nhớ”.

“Tôi được anh cứu khỏi vụ án đó, nhưng....nhưng bây giờ tôi gặp chút rắc...rắc rối. Anh có thể giúp tôi không?”

“Cô muốn tôi giúp cô thế nào?”

“Cảnh sát Cung, tôi lại gặp kẻ đó. Hắn...hắn theo... theo dõi tôi. Tôi không thể ở đây quá lâu. Tôi ở đường XX đợi anh. Cầu xin anh, nhất định phải tới...” Sau đó người phụ nữ ngắt máy.

“Sau đó thì sao?” Diệp Nam Sinh trừng mắt nhìn Cung Khắc với vẻ nghiêm nghị. Bây giờ cô thật sự hiểu sâu sắc về câu nói ấy – Thiên tài ở một thế giới chắc chắn trở thành kẻ ngốc ở thế giới sau.

Cung Khắc nhất định là ngốc rồi, vì muốn truy tìm tên Trương đó mà dễ dàng tin cuộc điện thoại còn chưa xác minh rõ nguồn gốc.

Đọc hiểu được những cảm xúc chất chứa trong đôi mắt Diệp Nam Sinh, Cung Khắc hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngập, “Anh nhất định phải tận tay bắt giữ Trương.”

“Thôi được rồi.” Diệp Nam Sinh hết cách, đành thỏa hiệp với hiện thực, “902, thời gian không còn nhiều đâu. Sau đó thì sao? Anh mau nói đi.”

Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn nửa phút nữa là hết năm phút.

Cung Khắc tiếp tục nói: “Anh đã tới đó, không nhìn thấy người phụ nữ nào nên cho rằng kẻ nào đó đùa ác ý, bèn quay lại bệnh viện.”

Nhưng ba ngày tiếp theo, gần như ngày nào cũng cứ vào giờ ấy là Cung Khắc lại nhận được một cuộc điện thoại thần bí gọi từ một trạm điện thoại nào đó ở Thanh Xuyên, người gọi dĩ nhiên vẫn là người phụ nữ đó. Có điều giọng điệu cô ta lần sau càng căng thẳng và thảm hại hơn lần trước. Tới tận cuối cùng, cô ta chỉ kịp báo địa chỉ rồi nói “Cứu tôi”, sau đó im bật. Không phải là tiếng tút tút máy bận mà không còn âm thanh gì nữa.

Thời gian đã qua rất lâu, dường như có người cầm ống nghe lên, vẫn không xó tiếng nhưng Cung Khắc bỗng cảm thấy xung quanh lạnh ngắt. Trực giác nói với anh rằng người ở đầu kia đang mỉm cười, một nụ cười tao nhã mà lạnh như băng.

Là Trương.

“Sau đó...” Cung Khắc chưa nói hết, người cảnh sát ngoài cửa đã đi vào ngắt ngang: “Được rồi, hết giờ rồi”.

“902, anh còn chưa nói hết, sau đó thì sao.” Diệp Nam Sinh đứng dậy, muốn truy hỏi nhưng bỗng ngừng lại khi Cung Khắc lắc đầu ra hiệu.

“Em nhất định sẽ cứu anh!” Diệp Nam Sinh nhìn theo bóng lưng của Cung Khắc, hét lớn. Có người đang còng tay anh lại. Cảm giác âm ức bị dồn ra khỏi mắt, sống mũi cô chột cay xè. Diệp Nam Sinh không nói câu nào, đi thẳng ra khỏi phòng.

Vệ Lan và mọi người đang đợi ở đại sảnh. Thấy Diệp Nam Sinh đi xuống, hai người từ tốn đi về phía cô. Nhưng Đông Đông thì không kiềm chế được, nó chạy trên đôi giày da nhỏ xíu, vài bước là đã tới trước mặt Diệp Nam Sinh: “Chị ơi, bố đâu ạ? Bố là người bắt kẻ xấu, vì sao họ lại bắt bố vào?”

“Đông Đông, không phải bố bị bắt, bố em đang làm gián điệp, xem những người bị nhốt trong đó đâu là kẻ xấu thực sự, đâu là những người đã hối cải. Rồi bố sẽ nói cho các chú cảnh sát biết để họ thả những người đã hối cải ra ngoài.”

“Ôi, bố tuyệt quá!” Đứa trẻ dù có lớn trước tuổi thì cũng chỉ vẫn ở mức đó. mấy câu nói của Diệp Nam Sinh đã khiến nó tin thật. Ở trong lòng con bé, hình tượng của Cung Khắc lại được tăng thêm mấy cấp.

Diệp Nam Sinh giao Đông Đông cho Vệ Lan, theo ý của cô thì để vợ chồng họ đưa con bé về Lâm Thủy, nhưng Vệ Lan có suy tính riêng của mình, thế nên Diệp Nam Sinh cũng không miễn cưỡng.

Bây giờ cô cần điện thoại cho một người. Cô cần bà Mục giúp cô giành được tư cách tham gia vụ án. Nhưng vừa quay người cô đã thấy Hình Bân đang đi về phía mình.

Hình Bân vung vẩy chỗ tài liệu trong tay, “Tình hình có vẻ không lạc quan với mọi người lắm. Có được nhân chứng mới, tận mắt chứng kiến, tại nơi xảy ra hai vụ án trước, có người nhìn thấy Cung Khắc từng xuất hiện. Bây

giờ chúng tôi đang thu thập chứng cứ, một khi đầy đủ, thì vụ án này về cơ bản đã có kết luận.”

Tin tức này quả thực không hay, Diệp Nam Sinh cố giữ cho đầu óc không quay cuồng.

“Có bản đồ trung tâm thành phố Thanh Xuyên không?” Cô hỏi Hình Bân.

“Trong phòng làm việc trên gác có một tờ.”

Họ đi lên tầng hai.

Diệp Nam Sinh bé người, phải giẫm lên ghế. Cô vẽ mấy điểm lên bản đồ. “Đây là những địa điểm người phụ nữ gọi điện cho Cung Khắc hẹn gặp mặt anh ấy, giữa đường vừa hay phải đi qua mấy địa điểm gây án. Thế nên nhân chứng mà các anh nói thiếu cơ sở xác thực.”

Hình Bân dường như đã sớm đoán ra được cô sẽ nói như vậy, anh ta lắc đầu: “Nếu cô muốn nói tới mấy cuộc điện thoại mà theo lời Cung Khắc đã được gọi đến máy cậu ta lúc nửa đêm, thì thật xin lỗi, chúng tôi đã lọc ra ghi chép cuộc gọi tháng này của cậu ta. Trong khoảng thời gian cậu ta nói đều – không – có – nhật – kí – cuộc – gọi!”.

Sao có thể như vậy!

Diệp Nam Sinh hít thở khó khăn, cô mơ hồ cảm thấy đây là một tấm lưới được giăng ra một cách tinh vi, mà mục tiêu, chính là 902.

-----oOo-----

Chương 46: Không trắng thì đen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng may mà cảm xúc bức bối không quán lấy Diệp Nam Sinh quá lâu, cô đột nhiên nghĩ ra có thể có người giúp được mình. Thế là cô không suy nghĩ nhiều, rảo bước đi ra ngoài cửa.

Cầm di động lên, ngón tay lướt nhanh trên mục nhật kí cuộc gọi, cô nhanh

chóng tìm được cái tên ấy rồi gọi đi.

“A lô, bác sĩ Diệp?”

Đôi phương lên tiếng trước, giọng nói tràn đầy bất ngờ, vì trong ấn tượng của người đó, Diệp Nam Sinh lúc này có lẽ đang tắm dưới ánh nắng êm dịu ở một thành phố phương Nam nào đó, hưởng thụ kì nghỉ lễ dễ chịu. Cô ấy hoàn toàn không hiểu lúc này Diệp Nam Sinh gọi điện cho mình với mục đích gì.

Diệp Nam Sinh cũng nói rất thẳng thắn, bỏ bớt những lời mào đầu khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề chính, “Hạ Đồ, chúng tôi đang ở Thanh Xuyên, Cung Khắc gặp chút phiền phức, cần cô giúp đỡ.”

Quá trình giải thích mất chưa đầy ba phút, Hạ Đồ nhanh chóng đồng ý. Có điều bây giờ cô ấy đang làm nhiệm vụ ở ngoài, nhanh nhất cũng phải một ngày sau mới tới kịp Thanh Xuyên.

Diệp Nam Sinh cảm ơn cô ấy.

Ngắt máy rồi, Diệp Nam Sinh lại định gọi bà Mục. Mặc dù trong cách dạy dỗ con cái, người mẹ này có rất nhiều điểm không đáng tin cậy, nhưng trong giới pháp y toàn quốc, bà Mục vẫn có địa vị rất cao, chắc lúc này cũng chỉ có bà Mục mới có thể giúp cô giành được cơ hội tham gia vào việc điều tra vụ án này mà thôi....

Nhất định là có thể! Diệp Nam Sinh tự cổ vũ bản thân,

Lúc chuẩn bị gọi, phía sau vang lên giọng nói của một người, tròn vành rõ chữ, một giọng nam giới rất hào sảng, nhưng có chút lười biếng như đang chuẩn bị xem kịch. Là Hình Bân.

“Chúng tôi đi chứng thực lời khai. Có hứng thú đi cùng chứ?” Anh ta chỉ đút một tay trong túi, đứng bên cạnh cửa, cách Diệp Nam Sinh khoảng năm bước chân. Bên cạnh anh ta còn một người đàn ông khác mặc cảnh phục, tóc cắt ngắn ọn gàng nhưng gương mặt vẫn còn khá ngây thơ. Cậu cảnh sát cầm một xấp tài liệu trong tay, có vẻ như vừa nhận chỉ thị từ Hình Bân.

Khi Hình Bân nói chuyện với Diệp Nam Sinh, ánh mắt cậu cảnh sát cũng

tự nhiên hướng về phía cô.

Tới tận khi ngồi trong chiếc xe cảnh sát đi tới hiện trường vụ án, Diệp Nam Sinh vẫn không hiểu, chuyện này sao có thể thực hiện dễ dàng như vậy, cô còn chưa gọi cho bà Mục mà?

“Vì tôi muốn nhìn dáng vẻ của cô khi đích thân chứng minh sự trong sạch của Cung Khắc rồi thất bại, có lẽ sẽ thú vị đấy.” Trong gương chiếu hậu, Hình Bân ngồi trên ghế, chống khuỷu tay lên tay vịn, mười ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cằm, ánh mắt thì liếc về phía Diệp Nam Sinh ngồi sau. Diệp Nam Sinh hiểu ra chợt ngậy người giãy lát rồi bỗng cảm thấy phần nộ, nhưng giận dữ chẳng bao lâu cô đã tự giải phóng bản thân.

“Cảnh sát Hình, tôi chỉ e tới lúc có kết quả, anh sẽ thất vọng.” Diệp Nam Sinh nói bằng thái độ kiên quyết.

Chỉ là có lúc, trong hiện thực, khi chúng ta ôm theo hy vọng và ý chí chiến đấu vô hạn tiến lên phía trước, đoạn đường ấy chẳng bao giờ bằng phẳng như trong tưởng tượng. Cũng giống như Diệp Nam Sinh đang vững tin Cung Khắc, lần đầu tiên nghe thấy một người dân thường chính miệng nói rằng “Từng gặp người này, người này ở đó đi đi lại lại nhìn ngó mấy vòng, dáng vẻ cực kì đáng ngờ, không lâu sau đó nạn nhân được phát hiện” thì ánh mắt vênh váo của Hình Bân thật sự khiến cô bỗng bật định cảm gạch nện vào đầu anh ta.

“Vu Bằng, có thể đưa tôi tới quan sát hiện trường không?” Diệp Nam Sinh quay người nói với người cảnh sát trẻ đi cùng.

Người ấy tên là Vu Bằng, trông thì trẻ, hỏi ra mới biết thật ra cũng bằng tuổi Diệp Nam Sinh, 27 tuổi, tuổi Mão. Nhưng tính tình cậu ta lại không ôn hòa như linh vật tượng trưng của mình, hùng hùng hổ hổ. Diệp Nam Sinh tin tưởng cậu ta hơn Hình Bân, vì Vu Bằng cũng tin tưởng Cung Khắc vô tội.

Đáp ứng yêu cầu của Diệp Nam Sinh, Vu Bằng đi về phía đường đôi diện.

Than phận của nạn nhân đầu tiên đã được xác minh rõ ràng, tên là Lại Kiện Hùng, 41 tuổi, trước khi chết từng có tiền án về tội trộm cắp, từng bị đi cải tạo lao động ba năm, tới tận giữa năm ngoái mới kết thúc. Sau khi được thả ra, hắn tới thành phố Thanh Xuyên, sau đó gia nhập nhóm cướp

này. Nghe nói, hắn có những kỹ thuật trộm cắp rất tinh vi, thế nên gia nhập chưa lâu nhưng đã rất cốt cán.

Trong lúc qua đường, Vu Bằng giới thiệu qua về vụ án cho Diệp Nam Sinh.

Vị trí ban này họ đứng là một tiệm tạp hóa ở phía Bắc con đường Tây Hoàn 2, vì kinh doanh 24/24 nên việc người chủ nhìn thấy Cung Khắc có thể chắc chắn.

Địa điểm thực sự xảy ra án mạng nằm ở phía Nam. Nguy hiểm né tránh một chiếc Honda màu đen từ đường nhánh rẽ ra, Vu Bằng hoảng sợ định mắng nhưng cậu ta nhìn thấy Diệp Nam Sinh đã đi vào hẻm đánh vò đầu đi theo. Vu Bằng không chú ý, lúc này ở phía sau lưng cậu ta, Hình Bân đang cầm cốc cà phê nóng mới mua, đứng ở bên đường, nhìn về phía họ.

Khi đã vào trong hẻm, Diệp Nam Sinh mới phát hiện ra đây là một nơi hôi thối vô cùng. Nó nằm phía sau một quán bar, rất chật hẹp, không hề sáng sủa, khác hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Con hẻm vốn chật chội như vậy mà hai bên còn bị chất không ít xô thùng, mùi thối tỏa ra từ hai chiếc thùng để ở giữa hẻm.

Thùng cao bằng nửa người, Diệp Nam Sinh thò đầu vào rồi rút ngay lại. Bên trong là thức ăn đã chua loét, nhìn độ lên men của chỗ thức ăn này chỉ ít cũng phải trên hai ngày. Đúng lúc ấy cánh cửa duy nhất trong hẻm bỗng mở ra, một thanh niên mặc đồng phục của quán bar xách thùng nhựa đi ra, đang chuẩn bị đổ vào thùng lớn thì nhìn thấy Vu Bằng. Anh ta ngậy ra sau đó khóc lóc: “Anh cảnh sát, vụ án phá được chưa ạ? Chẳng phải đã nói bắt được nghi phạm rồi sao? Các anh mau kết thúc đi. Anh xem, cảnh sát các anh cứ hai ba hôm lại chạy tới đây khiến khách hàng sợ hãi đã đành, đến cả người đi lấy nước gạo cũng không dám tới nữa, anh xem hôi thối là....”

“Thì thế được phát hiện ở đâu?” Lời nói của người phục vụ khiến Diệp Nam Sinh không thoải mái. Rời khỏi thùng nước gạo, nhìn theo hướng tay Vu Bằng chỉ, Diệp Nam Sinh tới một chỗ sâu hơn trong hẻm, còn khá sạch sẽ. Nói nơi đó sạch sẽ chẳng qua vì họ có mang nước tới rửa qua mấy lần mà thôi.

“Khi được phát hiện, nạn nhân đã mất rất nhiều máu. Khi đó anh ta ngồi nửa người dựa vào tường, đầu ở khoảng tầm này.” Vu Bằng chỉ cho Diệp

Nam Sinh một vị trí.

Diệp Nam Sinh nhìn chăm chú vào điểm ấy, dường như đang suy nghĩ gì đó. Sau khi nghĩ xong, cô gật đầu, rồi lại ngồi sụp xuống đất, bắt đầu tìm tòi xem còn manh mối nào còn sót lại không.

Vu Bằng cảm thấy hầu như sẽ chẳng tìm được gì. Các pháp y từng tới đây đều đã lục soát gần hết rồi. Cho dù thật sự bỏ sót điểm nào thì qua nhiều ngày như thế cũng chẳng còn nữa.

Sự thật quả nhiên là vậy. Diệp Nam Sinh không thu hoạch được gì.

Cô rất ủ dột.

Hình Bân chẳng biết đã xuất hiện sau lưng họ từ lúc nào. “Xong chưa, xong rồi thì tới địa điểm tiếp theo”, anh ta gọi.

Nếu tình hình của hiện trường đầu tiên rõ ràng rất bất lợi với Cung Khắc thì tình hình ở hiện trường thứ hai đã chuyển biến tích cực hơn, không có chứng cứ bất lợi với Cung Khắc, hơn nữa quan trọng là Diệp Nam Sinh dường như đã tìm thấy một manh mối mơ hồ nào đó. Nếu cô nắm được đó là gì, có lẽ sự việc vẫn còn hy vọng.

Cô hỏi Vu Bằng: “Nạn nhân thứ ba bị phát hiện trong tư thế như thế nào? Cũng ngồi ư?”

Vu Bằng gật đầu. Tài liệu của vụ án này cậu ta đã đọc rất nhiều lần thế nên có thể nhắc lại trạng thái tử vong của nạn nhân thứ ba một cách dễ dàng: “Ba nạn nhân đều bị một nhát dao trí mạng đâm vào tim, lúc chết đều trong tư thế ngồi, chân đặt thẳng, không gập, không cong nhưng tay có dấu vết giằng co. Tuy nhiên pháp y không phát hiện được thứ hung thủ để lại như biểu bì,...trong móng tay người chết. Ngược lại trong kẽ móng tay một cô gái lại phát hiện được một chất giống như sợi vải. Cho tới giờ vẫn chưa tra ra nguồn gốc.”

“Tôi muốn khám nghiệm lại tử thi lần nữa.” Trước khi tới hiện trường vụ án thứ ba, ngồi trong xe, Diệp Nam Sinh đã nói vậy. Hình Bân chưa hứa hẹn ngày với cô.

Vụ án thứ ba cũng xảy ra vào ngày hôm đó, một con phố nhỏ vốn yên bình

bỗng có thêm nhiều vong hồn và một bầu không khí căng thẳng, dường như ngay cả những người trên đường cũng đang bước vội vã.

Những cửa hàng gần địa điểm xảy ra án mạng thường xuyên mở cửa, có điều chủ cửa hàng hôm nay rõ ràng không tập trung vào buôn bán. Khoảng hai ba người đang quây lại, bàn luận gì đó. Còn về biểu cảm thì có thêm sự bí ẩn và dè dặt khác với những người buôn bán tin lá cải.

Diệp Nam Sinh ngồi xe cảnh sát, chiếc xe vừa đỗ lại, những người kia lập tức m bắt, sau đó ai về chỗ người nấy. Có điều trong ánh mắt của những bà cô trung niên này dường như muốn nói: Đồng chí cảnh sát, tới hỏi tôi này, tôi nắm được nội tình.

Thật ra nội tình gì, chẳng qua chỉ muốn được thỏa mãn trí tò mò mà thôi.

Khác với hai lần trước, lần này Diệp Nam Sinh không tới hiện trường. Cô đi lại vài lần, men theo trước sau con đường nhỏ nhưng thất vọng vì chẳng tìm được thứ mong muốn.

“Này, cô gái, cô là cảnh sát ư?” Một bà cô gần Diệp Nam Sinh nhất đang đứng trước biển hiệu nhà mình, cắn hạt dưa hỏi. Bên cạnh bà ấy có cả đồng vỏ hạt dưa, một cơn gió nổi lên, đồng vỏ bay tứ tung giống như trái tim trống rỗng của bà ấy.

“Cô ơi, cháu có thể hỏi cô một chuyện được không?” Diệp Nam Sinh nói.

“Cô hỏi đi, hỏi đi. Bọn họ hay nói tôi là Holmes phiên bản nữ. Cô hỏi tôi chuyện vụ án là hỏi đúng người rồi. Tôi rảnh rồi là thích quan sát mọi người, ai là người tốt, ai là kẻ xấu tôi nhìn chuẩn lắm...”

Diệp Nam Sinh hờ hững ngắt lời bà cô: “Tôi chỉ muốn hỏi gần đây có trạm điện thoại nào không thôi?”.

Đúng là có thật!

Nằm ở một con đường gần đó, cách đường Tây Hoàn 1 khoảng năm mươi mét. Từ hiện trường, đi khoảng năm phút tới đường Hợp Hoan Đông, bên ngoài một trường tiểu học, trạm điện thoại hình vuông màu đỏ cao khoảng hai mét đang yên lặng nằm dưới gốc cây du.

Cửa trạm đường như đã bị hỏng. Khi có gió thổi qua, cánh cửa theo cơn gió đập rầm rập vào khung cửa, phát ra những tiếng cọt kẹt. Đường Hợp Hoan Đông không thuộc khu thương mại, ngoài trường tiểu học và mấy sạp bán quà vặt, đồ văn phòng phẩm cho lũ nhỏ thì hầu như không còn cửa hàng nào, có thể nhận ra, xe cộ đúng là ít ỏi.

Đây có lẽ chính là trạm điện thoại nơi Cung Khắc kể rằng người phụ nữ đó đã gọi cho anh. Diệp Nam Sinh giữ vững trái tim sắp bật ra khỏi lồng ngực, đeo găng tay cao su vào, bước qua, chậm rãi mở cửa.

Vì trước đó cô đã chuẩn bị nên khi ra khỏi Cục Công an, cô đã mượn pháp y Thanh Xuyên một ván trượt khám nghiệm, kích cỡ vừa đủ để đặt trên nền đất. Diệp Nam Sinh cầm cây cọ lướt từ ống nghe cho tới thân máy điện thoại, xem kỹ càng từng chút một. Cô cố gắng thu thập những dấu vân tay đáng nghi.

Nhưng chết tiệt là không có một dấu vân tay nào cả.

Nhưng điều này cũng khiến Diệp Nam Sinh tăng thêm tự tin. Thử hỏi nếu là một chiếc điện thoại không có người sử dụng, không để lại vân tay, sao lại được lau sạch sẽ như vậy. Rõ ràng trước đó đã có kẻ cố tình dọn dẹp chiếc điện thoại này.

Vẫn không có manh mối.

Diệp Nam Sinh quay người lại, có chút thất vọng. Ngoài cửa kính, Vu Bằng cầm máy quay ghi chép lại. Đây là yêu cầu của Diệp Nam Sinh.

Ống kính lướt qua trước mặt cô, biểu cảm hệt hẫng nhanh chóng tan đi trong mắt Diệp Nam Sinh. Cô ghé sát đầu lên tấm kính của trạm điện thoại, hưng phấn như tìm được báu vật.

Ở vị trí đối diện cô, có một thứ rất nhạt, rất mỏng, mơ hồ tới độ nếu không nhìn kỹ chắc chắn sẽ bị bỏ sót. Nó từ từ được Diệp Nam Sinh dùng giấy thu thập dấu vết cẩn thận in lại.

Là một dấu hôn rất không hoàn chỉnh, dấu in đôi môi sắc sảo của một người phụ nữ.

Một người bình thường sẽ không để lại thứ như vậy trong một trạm điện

thoại đầy bụi bặm, thế nên đây rất có thể là dấu hôn của người phụ nữ đã gọi điện thoại cho Cung Khắc.

Nghĩ tới đây, Diệp Nam Sinh lại cực kì phấn khích.

Cô nhìn bên trong một lượt, sau khi chắc chắn không còn phát hiện gì nữa mới dọn dẹp mọi thứ, đẩy cửa đi ra, cùng Vu Bằng hội họp với Hình Bân.

Hình Bân đang ngồi trong xe đợi bọn họ.

Diệp Nam Sinh vừa lên xe, anh ta đã cười với cô: “Có một tin mới, nhưng đối với cô mà nói, đây không hẳn là tin tốt. Đã tìm ra nguồn gốc sợi vải trong móng tay của nạn nhân nữ đầu tiên, nó đồng nhất với bộ quần áo mặc trên người Cung Khắc.”

Aiyo... Hình Bân dường như đang muốn nói: Thật là không may.

-----oOo-----

Chương 47: Vết máu ra đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệp Nam Sinh bước vào một cách thức làm việc rất kỳ lạ. Cô không chỉ đang chạy đua cùng thời gian mà còn đang chạy đua cùng cán bộ nhân viên trong cả Công an thành phố Thanh Xuyên.

Số lượng cảnh sát của Công an Thanh Xuyên xưa nay luôn được ước tính theo hướng bảo mật, mặc dù mới quá hàng trăm, nhưng cộng thêm nhân viên các bộ phận pháp chứng và kỹ thuật, thì đủ thấy số lượng người trong Công an Thanh Xuyên được huy động vào vụ án này lớn như thế nào.

Quay đầu lại nhìn Diệp Nam Sinh đang tập trung tinh thần giải phẫu thi thể nam giới trên bàn giải phẫu, trợ thủ bên cạnh chỉ có mình Hạ Đồ và một Lư San rất không tình nguyện khi phải trợ giúp cô, đội quân tóc dài tổng cộng có... ba người.

“Tổ pháp y Thanh Xuyên cũng giỏi có tiếng. Tôi cảm thấy so với việc bọn tôi ở đây cùng cô giải phẫu lần hai, chẳng bằng ra ngoài tìm xem còn manh

mối nào bị bỏ sót không.”

“Lưỡi dao chia tách.” Diệp Nam Sinh làm như không nghe thấy lời của Lư San, giơ tay về phía cô ta. Ngày Lư San cùng Hạ Đồ tới Thanh Xuyên, cô đã giết mình. Là một người con gái, Diệp Nam Sinh cũng như những người bình thường, phản cảm với những ai hằng ngày đóng đưa xung quanh, dòm ngó tới người đàn ông của mình, nhưng đồng thời cũng thấy may mắn vì có thêm một trợ thủ.

Thấy mình bị lừa đi, Lư San chau mày theo bản năng, “Diệp Nam Sinh, cô đã nghe thấy ý kiến của tôi chưa?”

Nhận được lưỡi dao, Diệp Nam Sinh chậm rãi rạch lớp da ấy ra. Cô tập trung tinh thần như đang tìm kiếm gì đó, im lặng đứng một phút, một chỉ tiết cuối cùng cũng đã được cô phát hiện ra. Biểu cảm vui sướng xuất hiện trên gương mặt Diệp Nam Sinh. Cô bắt đầu khâu lại.

Động tác của cô thuần thục nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã khâu xong. Cô cúi chào ba thi thể nằm song song nhau rồi quay người nói với Lư San: “Tổ pháp y Thanh Xuyên đúng là giỏi, nhưng nếu so sánh thì khả năng trinh sát hình sự của họ có vẻ mạnh hơn một chút. So với việc thách thức lĩnh vực tôi không sở trường, cứ đi tìm điểm đột phá ở lĩnh vực mình nắm rõ, cảnh sát Lư không nghĩ rằng sẽ thích hợp hơn sao?”

Biểu cảm của Diệp Nam Sinh khiến Lư San sửng sốt: “Chẳng lẽ lại trùng hợp đến thế, có phát hiện thật sao?”

Diệp Nam Sinh cười vô cùng tự tin, “Đúng là trùng hợp như vậy đấy.”

Đó là bản báo cáo khám nghiệm tử thi miêu tả tỉ mỉ nhất mà Diệp Nam Sinh từng viết, trong báo cáo ngoài việc khẳng định những điểm mà bộ phận pháp y Công an Thanh Xuyên đã thực hiện, có một phát hiện mới cực kỳ quan trọng, hoặc nên nói đó là kết luận.

“Hung thủ cao khoảng 1 mét 65 đến 1 mét 70, là một người thuận tay trái, rất có thể có quen biết với nạn nhân, hơn nữa còn có một đặc điểm là khớp cánh tay trái của người này bị biến dạng, suy đoán nguyên nhân có thể do phong thấp hoặc bị thương.”

Dưới yêu cầu của Diệp Nam Sinh, buổi chiều ngày thứ hai sau khi vụ án

thứ ba xảy ra, cũng tức là một tiếng sau khi Diệp Nam Sinh hoàn thành báo cáo khi được phê chuẩn cho phép tiến hành khám nghiệm tử thi, đội trọng án Công an Thanh Xuyên đã triệu tập một cuộc họp đột xuất. Người tham gia không nhiều, cùng lắm chỉ bằng một phần ba số người trong đội trọng án. Có thể thấy, đây không phải là một cuộc họp được bọn họ coi trọng, Diệp Nam Sinh cũng sớm đoán ra.

Cô cũng đoán được khi mình đưa ra kết luận này sẽ nhận được cái nhìn phản cảm của những pháp y tại đây, thế nên khi nhìn thấy nữ pháp y họ Phương chuẩn bị đứng dậy phản bác, Diệp Nam Sinh đã tiện thể đi tới trước mặt pháp y Phương, kéo cô ta rời khỏi chỗ.

“Pháp y Phương, cảm ơn cô, hãy hợp tác với tôi tái hiện lại tình tiết vụ án nhé.” Diệp Nam Sinh bình tĩnh nắm tay pháp y Phương. Thái độ này của cô khiến cô ta không thể bùng nổ, đành phải cùng Diệp Nam Sinh đứng lên trước.

“Trước tiên giải thích vì sao hung thủ là người thuận tay trái.” Diệp Nam Sinh cầm một tập tài liệu trên bàn lên, cuộn thành hình ống nhỏ, nắm trong tay coi như con dao.

“Hung khí được phát hiện trong tay nghi phạm Cung Khắc là một con dao dài khoảng 20cm, còn được chứng thực trên đó có dấu máu của ba nạn nhân.” Cô nói, “Cuộn giấy trong tay tôi dài tương đương với lưỡi dao nên tôi coi nó là hung khí. Hung thủ lúc đó đã giết ba nạn nhân như thế này.”

Cô đứng phía sau Phương Ái Minh, tay trái cầm dao, đầu tiên xoay ngược tay, đưa ra phía trước người Phương Ái Minh, “đâm” một nhát vào ngực, sau đó cổ tay dùng lực, ép Phương Ái Minh vào tường.

Vì động tác của Diệp Nam Sinh rất đột ngột, trước đó Phương Ái Minh không hề có sự chuẩn bị nên đầu cô ta đập rầm một cái vào tường, là đập thực sự, không hề giả vờ. Mắt Phương Ái Minh tối sầm xuống, cô ta định chửi mắng.

Nhưng Diệp Nam Sinh lại xin lỗi cô ta trước, còn cảm ơn sự hợp tác của cô ta, khiến Phương Ái Minh dù thật sự muốn nói gì cũng không tiện mở lời. Trở về chỗ ngồi, cô ta vò đầu, bực bội nói: “Cô miêu tả hung thủ giết người như thế nào là như thế ấy sao, có chứng cứ không?”

Diệp Nam Sinh tự tin gật đầu. Cô bật máy chiếu lên, cùng với đó là sự xuất hiện của một bức ảnh chụp lớp cắt lồng ngực bị mổ phanh ra. “Vết thương của ba nạn nhân có hướng đi thống nhất, đều từ bên phải cơ thể đâm sâu vào phía trái cơ thể. Đây là kết quả điển hình của thói quen dùng tay trái.”

“Vậy nếu đối phương đột kích nạn nhân từ phía trước thì sao?” Một cảnh sát hình sự trước đó đang ngủ gật, bây giờ đã có tinh thần.

Diệp Nam Sinh trước sau thay đổi hai kiểu tư thế, “Anh có thể thử xem, phạm là những người quen dùng tay phải, bất luận họ đâm từ phía trước hay tập kích phía sau, vết thương cũng đi theo hướng ngược lại.”

Người cảnh sát thử mấy lần liền, phát hiện đúng như Diệp Nam Sinh nói, thế là cậu ta gật gù, cũng không còn nhìn Diệp Nam Sinh bằng ánh mắt khinh thường nữa. Nhưng cậu ta vẫn không hiểu, “Vậy làm sao chắc chắn họ bị người quen sát hại?”

Diệp Nam Sinh cũng đã chuẩn bị từ trước, “Đầu tiên, cả ba nạn nhân đều bị công kích từ sau lưng. Tình huống này đa phần là do hai bên thân thiết. Đương nhiên cũng có thể là người lạ nhân lúc nạn nhân không đề phòng. Nhưng mọi người nghĩ mà xem, ở một nơi mà đồng bọn liên tiếp bị sát hại, khả năng nạn nhân sẽ cùng người lạ đi đến một góc khuất là bao nhiêu?”

“Rất nhỏ!” Cô tự hỏi tự trả lời một cách đanh thép.

Phương Ái Minh mặc dù không được coi là lãnh đạo của tổ pháp y Thanh Xuyên nhưng cũng là một trong số những pháp y phụ trách chính trong vụ án này. Cô ta dĩ nhiên không muốn nhìn thấy vụ án đã qua tay mình còn manh mối sót lại. Cô ta hỏi: “Sao có thể chắc chắn bị tập kích từ sau lưng?”

Diệp Nam Sinh di chuột, màn hình cũng chuyển sang slide ảnh tiếp theo, lần lượt là lưng của ba nạn nhân.

“Ngoài vết thâm tím rải rác trên lưng thì không hề có vết xước hay vết chém.” Cô ngừng một chút, dường như đang cho mọi người thời gian suy nghĩ, sau đó mới nói tiếp: “Hãy nhớ lại hoàn cảnh của ba nạn nhân trước khi chết và tư thế của họ khi được phát hiện. Ngồi trong góc tường. Thử nghĩ mà xem, nếu hung thủ tấn công nạn nhân từ phía trước, nạn nhân nên

làm thế nào?”

“Chống lưng vào tường!” Người nói là cậu cảnh sát ban này.

Diệp Nam Sinh gật đầu, “Nếu là như vậy, từ tư thế đứng cho tới khi ngồi xuống mà lưng không bị cọ sát, không có vết xước thì rõ ràng không hợp lý. Huống hồ, nếu đúng là công kích từ trước mặt thì nạn nhân không thể không phản kháng.”

“Vì sao từ phía sau nạn nhân cũng không phản kháng?” Cậu cảnh sát tiếp tục hỏi. Người trả lời lần này là Phương Ái Minh, “Vì sau khi gáy chịu một lực đập rất mạnh, đã xuất hiện hiện tượng rung não, rồi hôn mê.”

Thấy kết luận của mình được khẳng định, Diệp Nam Sinh thở phào. Cô nghe thấy Phương Ái Minh tiếp tục nói: “Bác sỹ Diệp, tôi nghĩ cô nói điểm liên quan tới khuỷu tay của hung thủ là vì phản ứng thể sống ở nách phải của nạn nhân nam đúng không?”

“Đúng vậy.”

Phương Ái Minh gật đầu, “Chỗ đó tôi cũng chú ý tới, có điều trên người hai người nạn nhân khác không có, tôi nhất thời không nghĩ tới chuyện chỗ đó lại có tác dụng mấu chốt trong việc đoán định hung thủ như vậy. Làm sao cô biết khuỷu tay của hung thủ biến dạng?”

Diệp Nam Sinh nhún vai, “Hồi năm thứ ba học môn giải phẫu, vừa hay gặp phải tình huống này.”

Cuối cùng Diệp Nam Sinh giải thích suy đoán của mình về chiều cao của hung thủ. Nạn nhân nam đó cao khoảng 1 mét 80, vết thương trí mạng thể hiện góc độ đi lên, còn hai nạn nhân nữ có chiều cao khoảng 1 mét 60 thì vết thương lại có góc hướng xuống. Theo công thức tỷ lệ chiều cao từ đó suy luận được chiều cao của hung thủ.

Ngày tới đón Cung Khắc, trời bỗng âm u, có những hạt mưa rả rích rơi xuống. Diệp Nam Sinh che ô đứng trước cánh cổng đen xỉn đợi người đó bước ra.

Hạ Đồ và Lư San đứng bên cùng đợi với cô. Trước đó một ngày, sau gần 36 tiếng đồng hồ, cuối cùng Hạ Đồ đã phá giải được loại virus tấn công

trung tâm dữ liệu di động, hơn nữa còn trả lại số liệu cho di động và mạng của Cung Khắc, chứng thực được trong bốn ngày đó, đúng là có cuộc điện thoại gọi đến máy anh vào giờ ấy.

Nếu chỉ đơn giản là vậy, Cung Khắc có lẽ còn chưa được phóng thích dễ dàng. Thực tế là chuyện này phải nhờ cậy nhiều vào Diệp Nam Sinh. Chính cô cuối cùng đã nhớ ra bộ quần áo bị chứng minh là có sợi vải trùng khớp với sợi vải trong ngón tay nạn nhân nữ của Cung Khắc, ngày vụ án thứ hai xảy ra, đang được mang ra tiệm giặt khô, vì trước đó nó bị ướt bởi nước hoa quả của Đông Đông.

Sau khi ghi chép ở tiệm giặt khô được chứng thực, cuối cùng Diệp Nam Sinh đã nhận được tin hôm nay họ sẽ thả Cung Khắc.

Cô có phản kích động, đứng trước cửa mà nhấp nhòm không yên. Điều bộ của cô khiến Hạ Đồ buồn cười, nhưng cô ấy rất thông cảm, dù sao thì việc bị hàm oan là kẻ giết người cũng không phải chuyện nhỏ.

Cánh cửa đột ngột bật mở vào lúc cả ba không ai chuẩn bị trước. Là một cánh cửa chạy bằng bánh xe, mở hé ra một khe hẹp từ bên cạnh, sau đó chạy từ từ như một cụ già lồm khồm.

Biểu cảm mừng rỡ của Diệp Nam Sinh đóng băng ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hình Bân. Cô không thềm chào hỏi anh ta mà đi thẳng về phía Cung Khắc, kéo anh ra.

“Anh tránh xa anh ta ra, anh ta chẳng tốt đẹp chút nào, chỉ muốn thấy anh gặp chuyện.” Dường như không hề có ý tránh né Hình Bân, Diệp Nam Sinh nói thẳng với Cung Khắc. Hình Bân cũng không giận dữ, ngược lại ghé sát tới hỏi Diệp Nam Sinh: “Tôi làm chuyện gì xấu mà cô đánh giá tôi như vậy?”

“Xì!” Diệp Nam Sinh hừ lạnh, “Tạm thời chưa kể tới việc thân là bạn bè anh không nên giấu đồ bìm leo, ngồi nhìn Cung Khắc gặp chuyện âm ỉ. Thân là cảnh sát, anh không đuổi theo sự thật, suýt chút nữa tạo ra một vụ án oan sai. Chỉ hai việc này thôi, anh có được tính là người tốt không?”

“Thôi được rồi. Cung Khắc, đều tại cậu cả, mà bây giờ trong mắt chị dâu, tôi có hình tượng này.” Hình Bân dứt tay vào túi làm mặt quỷ với Cung Khắc, không còn điệu bộ nhỏ nhen thích ghen ăn tức ở khi ở bệnh viện

nữa.

Diệp Nam Sinh hơi mơ hồ.

Cung Khắc xoa đầu Diệp Nam Sinh, “Hình Bà không tệ vậy đâu.”

Trên thực tế, từ sau khi Cung Khắc bị bắt giam và trở thành nghi phạm, Hình Bà cũng âm thầm chăm sóc anh rất nhiều. Diệp Nam Sinh có thể thuận lợi tham gia vào việc điều tra vụ án, đứng ở trong, Hình Bà cũng có công lao không nhỏ.

Diệp Nam Sinh không tin, “Thật hay giả vậy?”

“Anh có bao giờ nói dối không?” Cung Khắc lại xoa đầu cô. Với thân phận bạn học, trong vụ án này, Hình Bà bị cảnh cáo phải né tránh, thế nên rất nhiều chuyện cậu ấy cũng không tiện ra mặt. Còn về việc để Diệp Nam Sinh giúp anh thanh minh sự trong sạch, Cung Khắc trước đó đã có lời với Hình Bà.

Khi ấy, Hình Bà còn nói với vẻ rất không vui, “Cung Khắc, bao nhiêu năm như vậy mà cậu vẫn xem thường tôi.”

“Không phải. Chỉ là tôi biết, cô ấy muốn làm chuyện này nhất.” Lúc đó Cung Khắc đã nói như vậy.

“Nam Sinh, cảm ơn em.” Cung Khắc nói với cô.

Diệp Nam Sinh hơi giận, cảm giác như mình đã sốt ruột phí hoài một trận. Nhưng Cung Khắc không cho cô giận dữ quá lâu đã kéo cô cùng ngồi lên xe cảnh sát của Hình Bà.

Có một chuyện mà anh nghĩ mãi không hiểu. Đó chính là người gài bẫy tinh vi, dường như nhất định phải dồn anh vào đường chết đó tổng cộng đã gọi bốn cuộc, nhưng nạn nhân thì chỉ có ba, vậy cuộc điện thoại thứ ba được gọi tới với mục đích gì? Không thể là vô duyên vô cớ.

Mang theo những nghi hoặc này, cả đoàn người lái xe đi về phía địa điểm hẹn gặp của cuộc điện thoại thứ ba – Đường Tây Uyển nằm giữa đường Tây Hoàn 2 và số nhà 65 đường Hưng Đông.

Trong màn mưa, con đường Tây Uyển im ắng như một đứa trẻ, người và xe đều thừa thớt, có thể nhận ra là một khu vực không mấy phát triển. Xe còn chưa đi tới số 1030, Cung Khắc bỗng kêu dừng lại.

Xe đỗ bên đường. Anh xuống xe, đi về phía một ngõ nhỏ bên cạnh đường. Đó là một con hẻm bản thủ dơ dớp, không hôi thối nhưng ngập đầy rác thải sinh hoạt như những hộp cơm bằng nhựa dùng một lần.

Cung Khắc chỉ đi vài bước đã dừng lại bên một khoảnh trống. Chỗ đó cũng chất đầy những chiếc hộp nhựa màu trắng như những chỗ khác. Có điều, điểm khác biệt là đồng màu trắng này giống như từng bị thứ gì đè lên vậy.

Hình Bân đi theo ngòi sụp xuống, sau đó gật đầu, “Cung Khắc, xem gia cảm giác của cậu là đúng, hung thủ có vẻ như đã gây ra bốn vụ án.”

Chỉ có điều, thi thể thứ tư này dường như đã mọc chân bò đi...

-----oOo-----

Chương 48: Thiên vị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ký Ức Bỉ Ngạn

Đường Tây Uyển nằm chéch phía Bắc trung tâm thành phố Thanh Xuyên. Kể về con đường nhỏ bây giờ không có chút nổi bật này, có lẽ bạn rất khó tưởng tượng được nó từng là một trong số những con đường lớn thời kỳ thành phố Thanh Xuyên còn huy hoàng.

Năm xưa, chợ hàng hóa A lớn nhất thành phố nằm ngay ở số 58 đường Tây Uyển, một tòa nhà ba tầng, một sân bóng với diện tích mặt bằng rộng lớn, mỗi gày không thể đếm hết số những tiểu thương khắp cả nước tới đó nhập hàng. Nói một câu không hề khoa trương để đánh giá đường Tây Uyển thì chắc chắn là con đường chủ đạo đã đảm đương nền kinh tế của thành phố Thanh Xuyên sau thời kỳ cải cách mở cửa.

Khi thành phố Thanh Xuyên được cải tạo và sửa sang, trước khi siêu thị bị

đẹp bỏ, đường Tây Uyển gần như là nơi đầu tiên được người dân lựa chọn làm địa điểm dạo chơi cuối tuần.

Dương nhiên, mọi “huy hoàng” chỉ thuộc về năm đó.

Đường Tây Uyển lúc ấy và con đường Tây Uyển hôm nay trong màn mưa bụi bây giờ chắc hẳn mang hai hình hài khác nhau.

Diệp Nam Sinh ngồi trong một quán cà phê tên là Áo gió, uống một cốc cà phê. Vị trí của cô nhìn thẳng ra cửa sổ, từ đây có thể thấy những con người đang bận rộn trong con hẻm đối diện.

Chủ quán là một thanh niên chỉ mới ngoài hai mươi. Diệp Nam Sinh vừa mới ngồi xuống, hỏi thăm những bức tranh cổ quái trên tường do ai vẽ, chủ quán kiêu hãnh nhận là của cậu ta.

Cậu ta tên là Quý Lý Lý, một cái tên rất kỳ lạ, cũng giống như lý tưởng của cậu ta. Quý Lý Lý nói ước mơ lớn nhất của mình không phải là trở thành một họa sĩ mà làm một tăng nhân vân du bốn biển, mang những linh ngộ nhân sinh của bản thân tới khuyên nhủ những khổ đau trần thế.

Diệp Nam Sinh gật đầu tán đồng, đúng là điên triệt để. Linh ngộ nhân sinh của một người mới ngoài hai mươi quả thật có thể khuyên nhủ voi châu Phi, tránh xa loài người một chút vì Trái Đất rất nguy hiểm.

Quý Lý Lý dường như đã lâu lắm rồi không gặp được người nào tình nguyện yên lặng lắng nghe cậu ta nói, bèn ngồi thẳng xuống đối diện, thao thao bất tuyệt với Diệp Nam Sinh tới tận khi Cung Khắc từ ngoài đẩy cửa vào.

Ông già Noel treo ở cửa phát ra tiếng “Chào mừng quý khách” như một cái máy, sau đó chưa đầy hai giây, Cung Khắc đã đứng trước mặt cô.

“Ông chủ, làm ơn cho thêm một cốc trà xanh.” Diệp Nam Sinh tìm việc cho Quý Lý Lý để đuổi anh ta đi. Lúc ấy Quý Lý Lý mới rời khỏi chỗ ngồi, nhường ghế cho Cung Khắc.

“Ai vậy?” Anh hỏi. Diệp Nam Sinh nhún vai, “Một thanh niên điên rồ không thể coi là hận đời cũng không văn nghệ.”

Cô cầm thìa khuấy cà phê sau đó im lặng. Nụ cười đọng đầy trong ánh mắt Cung Khắc, “Không hỏi vụ án có tiến triển gì mới sao?”

Đối diện quán cà phê chính là con hẻm Cung Khắc phát hiện ra thi thể thứ tư. Lúc này đây, tổ pháp y thành phố Thanh Xuyên và người của đội pháp chứng đang tìm kiếm theo kiểu trải thảm trong con ngõ nhỏ trật hẹp. Đã mấy ngày kể từ khi vụ án xảy ra, cộng thêm dạo gần đây Thanh Xuyên lại đổ mưa, khả năng tìm được chứng cứ là vô cùng nhỏ.

Nhưng không có nghĩa là không có, có điều, Diệp Nam Sinh lười tham gia.

Cô là một người ghi thù. Về điểm này, cô chưa bao giờ kiêng dè. Mặc dù ban đầu Hình Bân làm vậy là có nguyên do nhưng Diệp Nam Sinh vốn không định bỏ qua dễ dàng như vậy.

Diệp Nam Sinh bữu môi: “Không có hứng thú.”

“Ồ...” Quý Lý Lý bùng trà tới, Cung Khắc đón lấy, đưa lên miệng nhấp một ngụm, “Không có hứng thú thì thôi vậy, vốn định nói với em là anh vừa có phát hiện.”

Diệp Nam Sinh nheo mắt lại như đang nói: 902, anh học tập xấu này từ khi nào vậy, sao em không biết hả?

Cái gọi là phát hiện mới là dấu máu có dạng bắn tung tóe, được một chiếc túi nhựa che kín nên không bị nước mưa gột đi. Diệp Nam Sinh ngồi bên cạnh máy tính, nhìn chằm chằm bức ảnh được pháp y Thanh Xuyên chụp về rất lâu. Cuối cùng, cô quay người lắc đầu với Cung Khắc và Hình Bân sau lưng, “Chỉ là vết máu thôi, vốn không nhìn ra được điều gì.”

Cách nói của Diệp Nam Sinh có sự thống nhất với kết luận của các pháp y thành phố Thanh Xuyên. Quả thực là quá ít manh mối, khó có thể đưa ra kết luận. Hình Bân có chút thất vọng, lần này anh ấy thật sự mong có thể kỳ vọng vào Diệp Nam Sinh. Ít nhất đã có ba nạn nhân, không còn là vụ án nhỏ, áp lực phá án tới từ đủ mọi phía, không nghĩ cũng đủ biết tâm trạng anh ấy nặng nề đến mức nào.

Nhìn thấy vẻ thất vọng của Hình Bân, Diệp Nam Sinh sung sướng. Cô mỉm cười lên tiếng, “Mặc dù không nhìn ra gì nhưng có thể đưa ra suy

luận cho hai anh tham khảo, có muốn nghe không?”

Hình Bân mắt sáng rực lên, gật đầu rất mạnh.

Nhưng Diệp Nam Sinh chỉ tiếp tục cười mà không nói, cái cổ đã dài ngoẵng ra mà không nghe được tin gì, có chút mơ hồ. Cung Khắc đứng bên nhắc nhở, “Cô ấy đang đợi cậu tỏ thái độ đấy.”

Hình Bân vỗ đầu, “Thái độ với không thái độ gì chứ. Tới ngày cưới của cô và Cung Khắc, tôi mừng một phong bao thật lớn là được rồi.”

“Ít hơn năm ngàn thì đừng mừng cho đỡ mất mặt nhé.” Diệp Nam Sinh nắm ngay lấy cơ hội ấy để bắt chẹt, khiến Hình Bân đau từ da đầu tới tận tim gan. Anh ấy cắn răng gật đầu.

Dáng vẻ gượng ép của Hình Bân cuối cùng cũng khiến Diệp Nam Sinh xả giận. Cô lên tiếng: “Đây chỉ là suy luận của em, chưa chắc đã chính xác. Em đang nghĩ tim của nạn nhân thứ tư này khác với tim của người bình thường.”

Thấy Hình Bân và Cung Khắc có vẻ chưa hiểu lắm, Diệp Nam Sinh giơ tay vẽ vẽ, “Từ góc độ y học miêu tả vị trí quả tim thì có lẽ nó nằm trong lồng ngực, giữa hai lá phổi, ước tính khoảng $\frac{2}{3}$ tính từ đường trung tuyến về bên trái, và $\frac{1}{3}$ tính từ đường trung tuyến về bên phải. Đáy tim hướng xuống dưới về bên trái khi thể hiện vị trí hình chiếu, tương đương với khe liên sườn số năm chệch bên trái, vị trí cách đường trung tuyến khoảng 8cm có hình giống quả đào.”

Cô nhìn hai người đàn ông vẽ như đang xác nhận xem họ có nghe hiểu hay không. Sau khi có được đáp án khẳng định, Diệp Nam Sinh tiếp tục nói: “Từ việc giải phẫu bat hi thể trước đó, chúng ta có thể thấy hung thủ đều dùng dao đâm thẳng vào giữa hai xương sườn số ba và số bốn bên lồng ngực trái, vị trí đó là mạch chủ của huyết quản trong tim người. Một khi bị thương có thể mất một lượng máu lớn trong một khoảng thời gian ngắn dẫn đến tử vong. Các anh có thể xem hình ảnh hện trường của ba nạn nhân kia, máu hầu như là bắn theo dạng hình trụ, chỉ có một lượng ít ỏi bắn tóe ra. Còn khi nhìn hiện trường vụ án thứ tư đi, đèn thực nghiệm sẽ miêu tả đại khái tình trạng xuất huyết, không có dấu vết của một lượng máu lớn chảy xuống theo dạng hình trụ... Em cảm thấy nạn nhân thứ tư chưa bị thương đến mức tử vong.”

Ánh mắt Cung Khắc tỏ ra anh đã hiểu ý của Diệp Nam Sinh, nhưng Hình Bân lại chưa hiểu, “Nhưng điều này không hợp lý, vì sao lại không hại chết nạn nhân thứ tư?”

Sau khi Diệp Nam Sinh buông cho anh một cái nhìn với vẻ “Anh thiếu thông minh tới mức không có kiến thức y học”, Hình Bân mới vỗ đầu, cuối cùng cũng hiểu ra: “Ý em là tim của nạn nhân thứ tư hơi lệch.”

Miêu tả vị trí quả tim chỉ là một miêu tả rất đại khái trong lĩnh vực y học, dùng một phương thức toán học để giải thích thì vị trí như miêu tả trên là bình quân, thích hợp với đa số mọi người. Nhưng trên thế giới cũng đồng thời tồn tại một số ít trường hợp không thuộc phạm vi bình quân ấy.

Nạn nhân thứ tư này được dự đoán là không gặp nạn, có lẽ là một trường hợp đặc biệt.

Tới Thanh Xuyên ngày thứ chín, Diệp Nam Sinh nằm trên giường khách sạn, nghiêng cổ kẹp chặt điện thoại, còn hai tay giơ ra bên tóc cho Đông Đông, “Bà Mục, con biết rồi, người ta hay nói phụ nữ qua tuổi năm mươi sẽ bước vào thời kỳ mãn kinh giai đoạn ngắn, thích làm nhảm, hay bực bội. Điều này con có thể thông cảm. Nhưng nếu mẹ định sống tới tận năm mươi tuổi, con e là một ngày nào đó bố con chịu không nổi mẹ sẽ thẳng thừng gói ghém đồ đạc, cao chạy xa bay cùng một cô nữ sinh xinh đẹp nào đó, tới lúc đó mẹ sẽ hối hận đấy.”

Mục Trung Hoa ở Lâm Thủy xa xôi đang ngồi trong phòng làm việc, hút trà trong cốc, không đồng tình với con gái, “Kể từ ngày quen bố con là mẹ luôn sống như thế, ông ấy thích mẹ như vậy đấy. Còn mấy cô nữ sinh xinh đẹp thì con khỏi nói, gần đây thật sự có sinh viên viết thư tình cho ông ấy, có điều giọng văn đó, chẹp chẹp, rõ ràng không phải gu của bố con.”

Sống tới tuổi trung niên, ông Diệp vẫn phong độ ngời ngời, thường xuyên có nữ sinh lén lút nhét thư tình vào cặp tài liệu của ông. Nhiều lúc, một ngày ông Diệp nhận được hơn bốn bức thư tỏ tình, nội dung không có gì khác ngoài việc ngưỡng mộ ông phong độ, không ngại việc ông đã có gia đình gì đó. Nhưng từ đầu tới cuối, ông Diệp luôn ở trong trạng thái lo sợ, ngày nào về nhà chuyện đầu tiên phải làm cũng là lấy thư ra đưa cho vợ, sau đó không quên dặn Mục Trung Hoa một câu, “Xem qua là được rồi, đừng có mạo danh tôi để viết thư trả lời nữa.”

Mục Trung Hoa trước giờ luôn là người không sợ thiên hạ đại loạn.

Uống trà nhiều rồi, muốn đi vệ sinh, trước khi cúp máy, Mục Trung Hoa cuối cùng cũng nghiêm túc dặn dò Diệp Nam Sinh một câu, “Chú ý an toàn.”

Diệp Nam Sinh còn chưa kịp cảm động, câu tiếp theo của Mục Trung Hoa đã vọng tới, “Đất xây mộ đất lấp, con chết rồi, bố con và mẹ không có tiền chôn con đâu.”

Mẹ kiêu gì thế này! Diệp Nam Sinh cứ gọi là buồn bực. Cô thả lỏng cổ, điện thoại cứ thế rơi xuống giường.

“Được rồi.” Cô vỗ đầu Đông Đông, hai bên bím tóc một cao một thấp, nhưng cô không định nói với Đông Đông.

“Chị ơi, vụ án đó của bố đã phá được chưa ạ? Đã bắt được kẻ xấu chưa?” Đông Đông ngẩng mặt lên, bím tóc nhỏ xiên xẹo như sừng dê, có chút khô hài. Diệp Nam Sinh không nhìn nổi bèn giơ tay giật hai cái. Lần này thì đúng là xiên lệch thật sự, bím tóc rơi thẳng xuống.

Diệp Nam Sinh có phần sàu não, cô trả lời một câu, “Sắp xong rồi” sau đó lại tiếp tục tết tóc cho Đông Đông.

Con bé này sao không thích buộc tóc cao nhi? Cô nghĩ.

Về phía Cung Khắc, vụ án đúng là đã có tiến triển. Theo suy đoán của Diệp Nam Sinh, Hình Bân đã cử người tìm khắp các bệnh viện lớn xem có người nào bị dao đâm thương ngực không. Không chỉ các bệnh viện công, Công an Thanh Xuyên còn tìm kiếm cả những bệnh viện tư, thậm chí là những phòng khám đen không có biển hiệu.

Vì động cơ hành hung còn chưa rõ ràng, sau khi nạn nhân thoát khỏi nguy hiểm, chưa chắc đã dám tới bệnh viện lớn tìm người chữa trị.

Thanh Xuyên là một thành phố lớn với nhiều nhân khẩu, điều tra tới tận chiều ngày hôm sau mới có manh mối. Kết quả phản hồi đến từ một phòng khám tư nhân đen không có biển hiệu cách đường Tây Uyển khoảng mười cây số. Người gọi điện cho Hình Bân là tổ trưởng tổ ba, họ Cảnh, ngoài hai

mười tuổi, tính cách khá thẳng thắn, khuyết điểm là vì quá thẳng nên làm việc hay thiếu phương pháp. Cũng may lần này cậu ta không làm hỏng chuyện.

Tổ trưởng Cảnh cất giọng sang sảng, thế nên cho dù điện thoại của Hình Bân chưa bật loa ngoài, Cung Khắc vẫn nghe rõ lời cậu ta nói.

“Báo cáo đội trưởng Hình, có tin tức mới, phòng khám đen này ngày thứ hai sau khi vụ án xảy ra, đã nhận một bệnh nhân có vết thương do dao đâm ở ngực. Tôi có hỏi qua tướng mạo ngoại hình, phù hợp với một tên có biệt danh là Đầu to trong nhóm trộm cướp.”

“Vậy hiện giờ Đầu to đang ở đâu?” Hình Bân thích tốc chiến tốc thắng, hỏi chuyện luôn đi thẳng vào vấn đề.

Tổ trưởng Cảnh ngưng lại giây lát, “Đầu to hiện giờ không ở đây. Nghe nói sau khi khâu vết thương tới ngày thứ hai, hắn khẳng khẳng đòi ra viện. Nhưng người ở đây nói, Đầu to sẽ quay lại tái khám vào ngày 17, cũng tức là ngày mai.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Nam Sinh đi vào phòng khám đen, đứng trong căn phòng thấp tịt, ánh sáng tù mù, cô bỗng nhiên cảm khái. Ai nói rằng điều kiện công việc của pháp y xao động lớn, lúc tốt lúc xấu, một năm chỉ lộ mặt có mấy lần. Nhìn bác sỹ đen đi, quanh năm làm việc trong một điều kiện khắc nghiệt như vậy, tinh thần quả là đáng quý.

Chỉ có điều không biết có trị tới nỗi chết người không?

Đề không đánh rần động cỏ, phía cảnh sát không cho bác sỹ nghỉ việc. Phòng khám vẫn làm việc như thường, người ra vào không ngớt, nào tiêm thuốc, nhổ răng, thậm chí là chữa trị nhiều loại bệnh tới độ Diệp Nam Sinh lú lẫm. Cô nhìn Cung Khắc, nói bằng khẩu hình miệng, “Toàn năng hơn em.”

Điều khiến người ta thất vọng là cả ngày trời không thấy Đầu to. Hình Bân sắp phát điên. Dáng người 1 mét 80 ấy đã phải chen chúc trong căn phòng nhỏ nhất bệnh viện cả ngày rồi, chân có cảm giác sắp gãy rời. Anh ấy hỏi tổ trưởng Cảnh, “Rốt cuộc đã hỏi rõ hay chưa!”

Sắc mặt tổ trưởng Cảnh không tốt cho lắm. Cậu ta vò đầu, nói: “Là 17,

hôm nay, không sai mà.”

Trời cuối cùng cũng tối hẳn, tâm trạng bức bối lan dần giữa các cảnh sát. Hình Bân đang suy nghĩ xem có nên hủy hành động hôm nay hay không thì đúng lúc này Diệp Nam Sinh đột nhiên ra hiệu cho anh ấy im lặng.

Có người bước vào, là một người đàn ông. Diệp Nam Sinh hơi kéo rèm cửa ra, để lộ một khe nhỏ. Diện mạo của người kia càng hiện rõ trong mắt cô, hóa ra là “người quen”.

Quý Lý Lý.

-----oOo-----

Chương 49: Hoàn toàn bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu chỉ xét riêng về tướng mạo, có lẽ Diệp Nam Sinh không thể nhận ra chàng trai trước mắt chính là chủ quán cà phê cô có duyên gặp mặt một lần, Quý Lý Lý. Vì nếu so sánh với loài người đi thẳng, cô rõ ràng giỏi nhận diện mấy người nằm thẳng cẳng hơn.

Nhưng cô nhận ra bộ quần áo của Quý Lý Lý, chiếc sơ mi kẻ caro của Levi's, mẫu của năm ngoài, bên trong có thêm một lớp lông mỏng giữ ấm, nhìn thì nhẹ nhàng nhưng rất ấm áp, thích hợp nhất với kiểu thời tiết se lạnh như Thanh Xuyên hiện tại. Nếu chỉ tính riêng chiếc áo thì không đủ để Diệp Nam Sinh nhận ra đó là Quý Lý Lý, nhưng hôm đó khi Quý Lý Lý bùng cà phê cho cô, cô nhìn thấy khuỷu tay trái của cậu có xăm hình em bé rất nhỏ có vẻ nghệ thuật, rõ ràng không phù hợp với tuổi tác của Quý Lý Lý, nhưng khá hợp với tính cách bất kham của cậu ta.

Khuỷu tay trước mắt cũng có một em bé như thế, vì vậy Diệp Nam Sinh chắc chắn được anh ta là Quý Lý Lý.

“Là chủ quán cà phê đối diện hiện trường ở đường Tây Uyển”. Diệp Nam Sinh quay đầu thì thăm với mấy người còn lại.

Hình Bân nhú mày lắm lắm, “Đã ở đối diện hiện trường phá án, giờ lại

gặp ở đây, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”.

“Đúng là rất trùng hợp.” Cung Khắc gật đầu, “Để xem sao đã”.

Vì sự xuất hiện bất ngờ của Quý Lý Lý, mấy người chen nhau trong căn phòng nhỏ hẹp giờ lại loi nhoi chặn trước cửa. Nhưng tình huống ấy không duy trì quá lâu, vì cô y tá chịu trách nhiệm đón tiếp Quý Lý Lý chẳng mấy chốc đã vào phòng.

“Người đó tới lấy thuốc cho người mà các anh muốn tìm...” Cô y tá nói.

Quý Lý Lý ngậm nga hát, mới ngậm nga tới câu “Anh đi lên bờ...” thì bỗng có người từ sau lưng vỗ vai anh ta. Anh ta quay đầu, mỉm cười. “Trùng hợp vậy”, anh ta đang nói với Diệp Nam Sinh.

Đúng là rất trùng hợp. Diệp Nam Sinh nhìn gương mặt khó hiểu của Quý Lý Lý khi bị đám Hình Bân vây quanh sau đó lại bị đưa vào trong xe cảnh sát, trong lòng kinh ngạc, biểu cảm của Quý Lý Lý ban này dường như không giống người biết chuyện. Anh ta thậm chí còn không có chút phản kháng nào, chỉ ngoan ngoãn đi theo cảnh sát.

“Hoặc là anh ta không biết sự tình, hoặc là anh ta che giấu quá sâu.” Cung Khắc nhìn ra suy nghĩ của cô, nói.

Có lẽ Quý Lý Lý thật sự là người không biết sự tình, chí ít thì từ lời khai của anh ta, có thể thấy như vậy.

Trụ sở Công an thành phố Thanh Xuyên cao lớn bề thế, phải cao tới mười tầng, ô cửa sổ thủy tinh màu xanh đậm, trong ánh nắng ban mai, toà nhà rõ ràng càng sáng rõ đến trong vắt. Diệp Nam Sinh nheo mắt ngồi trong một căn phòng sát phía Đông tầng bốn. Cách cô khoảng một mét, Cung Khắc hơi cong người, quay lưng về phía cô. Tia nắng nhàn nhạt lúc bình minh chiếu lên bộ trang phục nhạt màu của anh, cả người trông lại càng âm áp, dễ chịu.

“Này, 902.” Diệp Nam Sinh gọi Cung Khắc. Người đàn ông xoay người lại, tay anh đặt lên mép ghế, hơi nghiêng đầu, sau đó hỏi cô bằng ánh mắt: Có chuyện gì?

Diệp Nam Sinh lấy tay chống cằm, nét mặt nghiêm túc, “Lư San đi rồi,

anh biết chưa?”

Sau ngày Cung Khắc được trả lại sự trong sạch, Lư San đã ngồi tàu hoả rời khỏi Thanh Xuyên. Cung Khắc gật đầu.

“Vậy anh có biết chuyện trước khi đi, cô ta đã tới tìm em không?” Diệp Nam Sinh dịch chuyển mấy bước, mông vẫn chưa rời khỏi ghế, chuyển cả người sát lại gần Cung Khắc. Chân của chiếc ghế kim loại khi di chuyển phát ra những tiếng xẹt dài hơi nhức tai.

Cung Khắc “ồ” lên một tiếng, hỏi: “Nói gì vậy?”.

“Cô ta nói cô ta thích anh, từ lúc đi học đã thích rồi. Nhưng vì anh quá đầu gối, phản ứng lại chậm chạp. mãi vẫn chẳng hiểu chuyện tình cảm, không biết được suy nghĩ của cô ta. Cô ta nói đã ra ám hiệu với anh nhiều lần rồi.”

“Ồ.” Cung Khắc lặng lẽ đáp một tiếng rồi nói: “Cô ấy chưa từng có ám hiệu với anh”.

“Chưa từng?” Diệp Nam Sinh tỏ vẻ không tin, “Vậy lúc hai người ở cạnh nhau thì nói chuyện gì, làm việc gì?”.

Cung Khắc chìm vào hồi ức xa xôi, “Lư San kém anh nhiều khoá, ngoài những lúc gặp cô ấy trong mấy câu lạc bộ mà anh tham gia thì hầu như không tiếp xúc thêm bên ngoài với cô ấy. Có một năm anh đánh cầu lông, mỗi lần chơi xong cô ấy đều mang nước cho anh. Giữa sinh viên với nhau, có gì đâu, cũng giống như việc anh chia nước cho các bạn cùng nhóm vậy thôi. Đúng là không có gì đặc biệt, cô ấy mượn sách của anh một lần, còn trả rất nhanh, chắc là không thích đọc chẳng”.

Diệp Nam Sinh nghiêm túc nhìn Cung Khắc ba giây. Chẳng trách Lư San nói anh không hiểu chuyện tình cảm, một cô gái liên tục tặng nước cho anh cả năm mà gọi là không có gì? Càng không có gì là 902 lại đi chia nước cho các bạn, cô cũng phục anh thật.

Cô lắc đầu rồi lại gật đầu, “Đúng là không rõ ràng lắm. 902, cuốn sách Lư San mượn của anh còn không?”.

“Hình như ở trên giá sách, sao vậy?”

“Không sao, khi nào về em đọc xem. Sách mà anh gợi ý chắc là hay lắm, tài Lư San không có gu thưởng thức đây.” Cô sẽ chẳng kể với 902 là cô có hứng thú với lá thư tình Lư San kẹp trong cuốn sách đó đâu. Thư tình của hoa khôi trường cảnh sát cơ đây, thế mà...

Tiếng gõ cửa cắt đứt mạch suy nghĩ của Diệp Nam Sinh. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt người cảnh sát thò đầu vào trong, “Thầy Cung, pháp y Diệp, Quý Lý Lý khai nhận rồi. Trong đội hiện giờ đang hành động, đội trưởng bảo tôi tới thông báo cho hai vị, ba phút nữa tập hợp dưới nha đề xuất phát”.

Diệp Nam Sinh giơ tay OK thay cho Cung Khắc, mặc dù anh tạm thời còn chưa biết trong khoảng thời gian ngắn như vậy Quý Lý Lý đã khai những gì.

Khi đi cùng xe với Hình Bân, cô đã nắm được nội dung cụ thể.

“Tên họ Quý đó nói anh ta và Vu Đại Khánh chỉ mới gặp mặt mấy lần. Trước đó, Vu Đại Khánh thi thoảng có dẫn bạn bè tới quán của anh ngồi đợi người, cũng có gọi cà phê nhưng không uống, người tới là bọn chúng cũng đi ngay...”

Hôm đó, Quý Lý Lý ngủ tới nửa đêm, buồn đi tiểu tiện quá nên thức giấc. Cậu ta bò dậy, nhà vệ sinh ở ngay trong quán. Cậu ta đi vào quán từ phía sau. Lúc ấy cả quán tối om, thế nên những tiếng động lạ” cộc, cộc, cộc” cực kỳ rõ nét. Quý Lý Lý cũng khá bạo dạn, bước dần tới chỗ phát ra âm thanh ấy. Nhìn qua lớp kính của cửa ra vào, cậu ấy thấy một bóng người mờ mờ. Cái bóng đó chính là Vu Đại Khánh – người may mắn sống sót sau vụ án thứ tư.

Vu Đại Khánh cầu xin Quý Lý Lý cứu hắn, sau chuyện này sẽ cho Quý Lý Lý một khoản tiền, thế là Quý Lý Lý đã giúp hắn thật.

“Tên họ Quý nói chỉ muốn có tiền nên mới giúp đỡ Vu Đại Khánh. Tôi thấy tên đó nếu không giả vờ ngu thì là ngốc nghếch thực sự. Vu Đại Khánh bị thương nặng như vậy chỉ nói một câu không thể tự giải quyết mà anh ta lại không báo cảnh sát.” Hình Bân xoa xoa cằm, “Nhưng có một điểm tôi quả thực không hiểu. Nếu tên nhóc này tinh ranh thực sự thì sao có thể khai báo nơi ẩn náu của Vu Đại Khánh dễ dàng như vậy chứ?”.

Quý Lý Lý đúng là khai báo rất dễ dàng. Hình Bân mới chỉ đập bàn nói Vu Đại Khánh là một nhân vật chủ chốt trong một vụ trọng án là Quý Lý Lý đã trả lời tuốt tuồn tuốt địa chỉ của hắn ngay tại chỗ.

Số 516 đường Đông Tà Tây nằm hơi gần đầu đường. Khi đám người của Hình Bân tới nơi, chợ buổi sáng vừa mới nghỉ. Có mấy sạp hàng bán bánh rán, hoa quả đang thu dọn đồ đạc. Thi thoảng có mùi hương còn sót lại từ xa bay tới, kích thích những cảnh sát còn chưa ăn sáng. Hình Bân dựng thẳng đôi mày, khế quát: “Tìm được người đã, trở về nhà ăn của Cục vẫn còn kịp”.

“Rõ!” Đám trinh sát ngậm đáp lại.

Quý Lý Lý được đưa theo bỗng nhiên bật cười: “Các anh không cần nghiêm túc như vậy đâu. Anh ta bị thương không hề nhẹ, chắc giờ đang nằm trong nhà thôi”.

Hình Bân mặc kệ Quý Lý Lý, anh ấy xua tay: “Đi”.

Cả đám cảnh sát nối đuôi nhau đi vào hành lang chật hẹp. Số nhà 516 đường Đông Tà Tây là một khu chung cư lâu năm. Mấy năm trước, khi thành phố Thanh Xuân được cải tạo, nơi đây cũng từng được “thăm mỹ” một lần, nhưng cũng chỉ giới hạn trong phạm vi bên ngoài khu nhà, còn bên trong thì... Hình Bân sờ tay lên đỉnh đầu, một mảnh tường tróc ra rơi thẳng từ trên nóc nhà xuống đầu, đã ở trong trạng thái tan nát.

Nếu chỉ là kiến trúc thì cũng thôi, nhưng cả việc quản lý ở đây cũng tệ hết mức. Nào là những vại dưa chua chặn hết hành lang và góc ngách, nào là dây phơi quần áo bên trên vẫn còn móc quần lót phụ nữ đang róc rách nhỏ nước xuống... Tất cả những thứ này đều thể hiện rõ đây là một khu tập trung dân thuê nhà rất hỗn loạn.

Theo lời khai của Quý Lý Lý, đây là căn phòng của Vu Đại Khánh. Hôm đó Quý Lý Lý vốn định đưa hắn đến bệnh viện, sau khi từ chối cậu ta đã đưa Vu Đại Khánh về đây theo chỉ dẫn. Phòng khám đen do Vu Đại Khánh tự liên lạc, việc Quý Lý Lý cần làm, chẳng qua là mỗi ngày mang cho Vu Đại Khánh một ít đồ ăn và vật dụng cần thiết.

Hình Bân để Quý Lý Lý gõ cửa. Gõ ba tiếng mà vẫn chưa có ai trả lời, anh

ta lại gõ thêm ba tiếng nữa, vẫn im ắng.

“Người đâu?” Hình Bân hỏi. Quý Lý Lý nhún vai, “Làm sao tôi biết”.

Cầm cự đúng một phút, Hình Bân hạ lệnh phá cửa. Mở một cánh cửa gỗ không mấy chắc chắn là việc rất dễ dàng, đặc biệt là đối với những cảnh sát hình sự có sức vóc. Cùng với tiếng rầm, một mùi hôi thối lên men của thức ăn phả ra ngoài.

“Anh ta không cho tôi mở cửa sổ, cũng không được kéo rèm.” Quý Lý Lý nhún vai, nói với Hình Bân.

Đã có cảnh sát trang bị súng vào trong lục soát, nhưng họ ra ngoài rất nhanh. Điều khiến người ta bất ngờ là chẳng thu hoạch được gì, trong phòng không một bóng người.

Hình Bân có phần giận dữ. Anh ấy nhìn về phía Quý Lý Lý, còn chưa kịp hỏi thì Diệp Nam Sinh vừa vào trong dạo một vòng đã đi ra: “Anh ta không nói dối, chần còn âm, hơn nữa trong phòng phát hiện được có băng dính máu, có lẽ chính là ở đây!”.

Chính là ở đây, chính là ở đây, nhưng người đáng nhẽ phải ở đây đâu rồi!

Hình Bân đang suy tính xem bước tiếp theo nên làm thế nào thì có một tiếng hét vọng tới từ ngoài hành lang, “Mau tới xem, mau tới xem, có người nhảy lầu kìa!”.

Đối diện với số 516 đờ Đông Tà Tây là một toà nhà thương mại, khu văn phòng kiểu nhỏ cao sáu tầng, kiến trúc bên ngoài không khác bên 516 là mấy, là một toà nhà cũ sau khi được xây sửa. Nó chịu sự quản lý của một doanh nghiệp nhà nước sản xuất công nghiệp nhẹ tại Thanh Xuyên. Ba năm trước, doanh nghiệp nhà nước thay đổi chế độ, trở về địa phương, toà nhà này cũng được chuyển nhượng, mua bán mấy lần, bây giờ là thuộc sở hữu của một công ty thực phẩm trẻ em có tên là Vị Mỹ Mỹ.

Đang là giờ đi làm, người đứng dưới đáng lẽ phải rất ít, thế mà ngược lại, giờ đang tụ tập rất đông người. Khi đám Hình Bân gấp gấp xuống tới nơi, trước toà nhà đó đã đông nghịt người từ lâu, nam có nữ có, đàn ông hầu như đều ở vòng trong. Trong số đám phụ nữ có người bịt mắt giống như sợ hãi, nhưng qua kẽ ngón tay vẫn nhìn được đôi mắt của họ.

Tách đám đông ra, Hình Bân nhìn thấy nạn nhân. Giống như tiếc nuôi gì đó, anh ấy thở dài, vì người chết chính là người lúc này họ muốn tìm kiếm – Vu Đại Khánh.

Chi viện nhanh chóng có mặt. Trước đó, Hình Bân yêu cầu những người có mặt bảo vệ nghiêm ngặt hiện trường trước. Họ giải tán đám đông vây quanh để không làm ảnh hưởng tới khu vực phá án, sau đó Hình Bân bắt đầu suy nghĩ cho bước tiếp theo.

Quý Lý Lý tạm thời được sắp xếp ngồi trong xe cảnh sát, tay đeo còng, có cảnh sát trông chừng. Bây giờ cậu ta là một nhân vật quan trọng, không thể lại gặp chuyện gì.

“Đúng rồi, Cung Khắc”. Anh ấy tìm Cung Khắc nhưng tìm không được.

“Chạy đi đâu rồi? Bác sĩ Diệp...” Anh ấy lại tìm Diệp Nam Sinh nhưng người này cũng biến mất y như Cung Khắc.

Giờ trò gì thế này!

Lúc này, Diệp Nam Sinh và Cung Khắc đang đứng trên nóc toà nhà văn phòng. Gió phàn phật thổi bên tai, Diệp Nam Sinh tỉ mỉ tìm kiếm gì đó, chẳng biết đã tiến sát tới mái hiên từ lúc nào.

“Cẩn thận một chút.” Cung Khắc kéo cô trở về, nét mặt tỏ vẻ quở trách.

Diệp Nam Sinh thì rất thoải mái. Cô phúi hết bụi trong lòng bàn tay đi, “Không sao, độ cao này chẳng biết em đã thử bao nhiêu lần rồi”.

Vậy cũng không được. Ánh mắt Cung Khắc như đang nói thế.

“902, sự thật đúng như anh nghĩ. Vu Đại Khánh không tự sát mà bị giết hại, nhưng hiện trường đầu tiên không nằm ở đây nhé.”

-----oOo-----

Chương 50: Vụ án giết người không ở đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ngọc Huyền

Trong một căn phòng tối om, tia sáng duy nhất tới từ một vách tường, trên tấm phong trắng đang phát một loạt những hình ảnh động, không phải hình vẽ người thật mà giống những phim hoạt hình ngắn được ghép bằng máy tính. Người trong hình không có mặt, tứ chi trông giống như ngó sen.

Cảnh tượng đầu tiên là trên nóc nhà một toà nhà sáu tầng, hình người không mặt tự mình nhảy xuống khỏi ban công tầng sáu, rơi xuống một điểm chỉ định. Cảnh thứ hai, hình ảnh được chuyển tới một toà nhà năm tầng, người không mặt vẫn nhảy xuống như thế, kết quả lại bất ngờ rơi xuống một điểm trùng khớp với điểm trước đó.

Hình chiếu nhanh chóng được phát hết, cùng với một tiếng “tách” bật điện, ánh sáng đột ngột đưa tất cả đột ngột trở về phòng. Hình Bàn dụi dụi mắt, hỏi pháp y Phương vừa phát máy chiếu, “Kết luận nạn nhân bị người ta đẩy xuống từ tầng năm có đáng tin cậy không?”.

“Dĩ nhiên là có!”. Trong phòng phẫu thuật của nhà tang lễ quận nào đó tại thành phố Thanh Xuân, cách trụ sở Công an thành phố Thanh Xuân hàng cây số, Diệp Nam Sinh trả lời cùng một câu hỏi ấy bằng giọng điệu chắc chắn. Mà vấn đề này được đặt ra bởi Tiểu Từ, một cảnh sát đang ghi hình cho Diệp Nam Sinh.

Diệp Nam Sinh đứng đưa con dao phẫu thuật trong tay, “Phải biết rằng, tử vong bằng cách nhảy lầu tôi đã thử qua không dưới hai mươi lần, từ tầng mấy nhảy xuống, tử nhảy hau có người đẩy xuống, sau khi chết thi thể có tư thế gì, tất cả những phương diện này, e là toàn quốc chẳng có mấy người chuyên nghiệp như tôi. Trên ban công tầng sáu không tìm thấy bất kỳ dấu vết gì cho nạn nhân từng giẫm chân lên, thế nên nạn nhân phải bị ai đó đẩy xuống từ tầng năm”.

Thật ra theo tính ban đầu của Diệp Nam Sinh, cô sẽ nói, ở trong nước, cô là No.1 trong giới nhảy lầu. Nhưng bà Mục cũng nói với cô rằng: Bốc phét đúng là có thể hạ hỏa, nhưng cũng phải biết đường lui, nếu không ngày nào đó bị người ta đập gạch vào mặt thì ê chề lắm.

Vì vậy Diệp Nam Sinh nghe lời bà Mục. Nhưng cô cũng nghĩ, nếu mình

sống trong giới nhảy cầu chứ không phải nhảy lầu, chưa biết ai mới là người khoác lác đến vắng cả nước bọt đây.

Sao cô lại có một người mẹ không đáng tin cậy đến thế chứ? Cảm thán xong xuôi, Diệp Nam Sinh chuyển tầm nhìn về phía thi thể.

Vu Đại Khánh rơi xuống dưới mà chết. Phòng Pháp y đã giám định cho hắn, bảy đốt xương sống gãy đột ngột, tầng sâu nhất của bắp thịt xuất huyết một mảng lớn, nguyên nhân tử vong đúng là do rơi từ trên cao xuống.

Vu Đại Khánh cắm mặt xuống dưới, hung thủ có lẽ đẩy hắn xuống từ phía sau. Theo lẽ thông thường, mặc dù Vu Đại Khánh đang bị thương, nhưng khi bị người ta đẩy xuống ắt cũng phải có phản ứng giãy giụa. Trong cơ thể Vu Đại Khánh không phát hiện bất kỳ loại thuốc gây mê nào, làm sao hung thủ có thể đẩy hắn xuống mà không để lại bất kỳ manh mối nào trên cơ thể Vu Đại Khánh cơ chứ?

Mang theo nghi vấn này, Diệp Nam Sinh hạ nhất dao đầu tiên. Cô không lựa chọn mổ ngực trước của Vu Đại Khánh mà chọn xuống dao từ sau lưng nạn nhân. Vì theo cô thấy, mọi nghi vấn nên được cởi nút từ đó.

Cô men theo cột sống, chọn mấy điểm để xuống dao. Ngoài tình trạng xuất huyết phát sinh sau khi rơi xuống, dường như rất khó có phát hiện mới. Sau một tiếng đồng hồ chẳng thu hoạch được gì, cô có phần ủ dột, bĩu môi, chống hai tay đang đeo găng tay ở hai bên hông, giậm chân bình bịch.

Rốt cuộc vấn đề nằm lẫn ở đâu chứ!

Phía sau bỗng có một đôi tay thò tới. Là Cung Khắc, anh vỗ eo Diệp Nam Sinh, nhẹ nhàng an ủi, “Đừng gấp, cứ từ từ”.

Có lẽ vì có người ngoài nên cách an ủi của Cung Khắc không quá thân mật. Hành động này chắc chắn khiến tâm trạng Diệp Nam Sinh nhẹ nhõm hơn. Cô quay đầu, mỉm cười với anh. Cũng gần như đồng thời, một suy nghĩ đột nhiên loé lên trong đầu Diệp Nam Sinh. Cô đảo qua đảo lại mấy vòng rất nhanh trong phòng, miệng khẽ lầm bầm: “Trước ngực có vết thương do bị dao đâm, vết bầm tím, phần bụng không bị tổn thương đặc biệt. Không sai, nhất định là như vậy, nhất định là...”.

Nói mấy câu không đầu không cuối này, cô bắt đầu hành động nhanh lẹ. Đầu tiên cô cố gắng cắt vị trí dưới nách nạn nhân, nhưng trong tình trạng thi thể cứng đờ rất nghiêm trọng, việc xuống dao trở nên khó khăn. Diệp Nam Sinh chau mày, tiếp theo đó xắn tay áo lên rồi bắt đầu kéo thi thể ra một cách mạnh mẽ.

Ở góc độ giải phẫu học, phá hoại thi thể cứng đờ có hai loại. Một là thời gian, qua một khoảng thời gian nhất định, thi thể sẽ tự động mất độ cứng. Hai là bằng hành động của con người, dựa vào ngoại lực để kéo các khớp của nạn nhân ra, từ đó phá vỡ hiện trạng cứng của thi thể.

Diệp Nam Sinh lựa chọn cách thứ hai. Mặc dù cô là phái nữ nhưng lúc này lại chẳng hề nhỏ nhẽ chút nào. Cùng với mỗi động tác của cô, những cơ bắp cứng đờ cũng phát ra những tiếng răng rắc, khiến Tiểu Từ đang ghi hình phải nhe răng.

Cậu ấy hỏi: “Thầy Cung, nghe nói bác sỹ Diệp là bạn gái của thầy?”.

“Ừm, phải.” Cung Khắc nghiêm túc quan sát động tác của Diệp Nam Sinh, hoàn toàn không chú ý tới Tiểu Từ đang ném cho anh một ánh mắt thông cảm, rõ ràng đang muốn nói: Thầy Cung, sau này thầy tuyệt đối đừng cãi nhau với bạn gái nhé, nếu không với sức khỏe của cô gái này mà kích động lên thì sẽ hạ gục thầy ngay.

Diệp Nam Sinh dĩ nhiên cũng không biết suy nghĩ của Tiểu Từ. Cô đang xuống dao ở vị trí dưới nách Vu Đại Khánh. Quả đúng như cô nghĩ, ở phía sau, dưới nách Vu Đại Khánh đã phát hiện thấy vết máu, là phản ứng thể sống...

Hình Bân ngồi trong phòng làm việc, bố trí bước tiếp theo cùng mấy tổ trưởng. Có người hỏi hướng đi cho Quý Lý Lý. Dù Vu tự sát hay bị giết hại thì Quý Lý Lý lúc đó đang ở cùng với họ nên không thể có cơ hội ra tay.

Hình Bân suy nghĩ rất lâu. Nói thật lòng, anh vẫn cảm thấy Quý Lý Lý đáng nghi. Biểu hiện của cậu ta luôn quá bình thản, nhưng khi không có chứng cứ, căn sát đích thực là phải thả người.

“Thế này đi, khi còn chưa tìm được chứng cứ mới, giữ anh ta lại 48 tiếng. Nếu tới lúc đó vẫn không có manh mối thì hẵng thả người.” Hình Bân nói

rồi đập mạnh đầu lọc vào gạt tàn.

“Đội trưởng Hình, e là vẫn chưa thể thả Quý Lý Lý”. Người nói câu này là Diệp Nam Sinh, cô vừa cùng Cung Khắc từ nhà xác về.

Trên người vẫn còn nguyên cái ồn ào của bên ngoài nhưng nét mặt Diệp Nam Sinh thì rất bình tĩnh, “Vì khi Vu Đại Khánh bị giết hại, hung thủ vốn không có mặt ở hiện trường”.

Không có mặt ở hiện trường làm sao mà giết người? Mang theo nghi vấn ấy, các cảnh sát đồng loạt nhìn về phía Diệp Nam Sinh.

Nói thật lòng, Diệp Nam Sinh rất không quen có nhiều người nhìn mình nói chuyện như vậy. Cô quay đầu nhìn Tiểu Từ cùng họ trở về, tỏ ý bảo cậu ấy cho Hình Bàn xem đoạn băng ghi lại lúc trước.

Phòng họp không lâu trước đó, vẫn là một màu đen thui, chỉ có thứ ánh sáng phát ra từ vách tường. Diệp Nam Sinh rút đầu xuống một vị trí mà ánh đèn chiếu không tới, giải thích cùng hình ảnh.

“Ban đầu tôi rất nghi hoặc. Theo lẽ thường, hung thủ đẩy nạn nhân rơi xuống từ phía sau thì trên quần áo của nạn nhân ít nhiều cũng phải để lại một số dấu vết. Nhưng những suy luận tương đồng như thế rõ ràng không phù hợp với Vu Đại Khánh. Trước khi chết hắn mặc một chiếc áo phong caro chìm, sau lưng không có dấu vết gì. Ban đầu tôi rất nghi ngờ điểm này, nhưng sau đó tôi đột nhiên nghĩ ra, liệu có khả năng hung thủ dùng lực từ hai nách của nạn nhân, ‘quăng’ thẳng hắn ra ngoài cửa sổ không?”.

“Nhưng lý luận này không ổn. Trước đó bác sỹ Diệp nói hung thủ là một người cao khoảng 1 mét 65 tới 1 mét 70, còn Vu Đại Khánh cao tới 1 mét 81, quăng vốn đã rất khó rồi, huống hồ Vu Đại Khánh lại không phản ứng sao?” Một cảnh sát đưa ra câu hỏi chất vấn.

Vấn đề này trước đó cũng đã khiến Diệp Nam Sinh nghi hoặc một hồi. Nhưng mà... “Tuy nhiên, tình huống mà anh nói là khi trong tay hung thủ chỉ có một người, không bao gồm việc anh ta còn có trợ thủ”.

Cả hội trường xôn xao. Ai là đồng bọn, Quý Lý Lý sao? Nhưng anh ta đâu có động cơ gây án.

“Quý Lý Lý là không thể, mà hung thủ giả định trước đó cũng không đủ chiều cao và sức nặng. Khi đã loại trừ hai người thì còn một người có thể phạm tội.” Diệp Nam Sinh từ tốn nói.

Hình Bân có phần sốt ruột. Trong bóng tối, Diệp Nam Sinh nghe được tiếng anh ta kéo ghế.

“Ai vậy? Bác sỹ Diệp, cô đừng vòng vo nữa.” Anh ta nói.

Diệp Nam Sinh cũng không có ý định vòng vo. Cô chỉ không ngờ một người đã từng đối địch với Cung Khắc sao phản ứng lại chậm như vậy. Cô thờ dãi, tiết lộ đáp án: “Còn có một người, đương nhiên chính là bản thân Vu Đại Khánh...”.

Nếu suy đoán của cô chính xác thì đây là một vụ giết người được ụng lên kế hoạch một cách tỉ mỉ. Hung thủ trước tiên tạo ra một lý do để lừa Vu Đại Khánh vào nhà vệ sinh nam ở tầng năm toà nhà văn phòng, sau đó nhân lúc Vu Đại Khánh nhìn dáo dác ra ngoài cửa sổ thì giết hại hắn ta, cách thức đại khái là một sợi dây thừng trước đó đã được giở trò va một thứ giống như khung cửa sổ đã bị tháo rời ra trước.

Trước khi trở về trụ sở Công an thành phố, Diệp Nam Sinh và Cung Khắc lại tới toà nhà văn phòng một lần nữa, đứng ở địa điểm xảy ra vụ án. Chỗ đó vừa hay thò đầu ra sâu một chút là có thể nhìn thấy vị trí của nhà 516 đường Đông Tà Tây. Việc này đã khẳng định chắc chắn thêm cho suy đoán của Diệp Nam Sinh. Mà giá đỡ bên trên cửa sổ cùng với dấu vết của sợi dây thừng được phát hiện trên đó càng khiến Diệp Nam Sinh chần chẫn, trước khi Vu Đại Khánh chết đã bắt lấy một sợi dây thừng trong nhà vệ sinh để thò đầu ra ngoài.

Hắn không ngờ là dây thừng vốn không chần chẫn, chỉ hơi kéo một chút là đứt, cùng thứ hình bán nguyệt nối liền với nó vừa hay vẽ nên một đường cung, sức mạnh đủ để đẩy Vu Đại Khánh ra ngoài cửa sổ.

“Thế này có quá khiên cưỡng không?” Hình Bân phá án đã nhiều năm, chưa từng nghĩ hung thủ giết người có thể đạt được hiệu quả như Conan. Anh ấy thấy hơi khó tin.

Diệp Nam Sinh nhún vai, “Hoặc là anh có cách hay hơn để giải thích xem vết xước trong lòng bàn tay trái của Vu Đại Khánh từ đâu mà có”.

Sự thật chiến thắng hùng biện, lời nói của Diệp Nam Sinh mặc dù hơi khó thực thi nhưng xét theo những chứng cứ hiện đang có được thì Hình Bân cũng chỉ còn cách tin tưởng mà thôi. Anh ấy trầm tư mấy giây, “Bây giờ phân công nhiệm vụ, tổ 1 thẩm vấn Quý Lý Lý có thể tạm thời thả lỏng, tên đó là kẻ chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ. Tổ 2 đi điều tra những nhân viên ra vào toà nhà văn phòng vào hôm xảy ra vụ án, chọn lọc danh sách đáng nghi. Tổ 3 và tổ 4 lấy toà nhà văn phòng làm trung tâm, tìm kiếm hướng ra ngoài, những thứ như rèm cửa, khung cửa gì đó... Đại khái là vậy... Ừm”.

“Là một khung cửa rộng khoảng 80 phân, bên trong thanh dài có chèn thêm xốp. Còn về màu sắc, có lẽ là màu trắng, đã hơi cũ, tróc sơn.” Cung Khắc ngồi trong góc này giờ không hề phát biểu bỗng lên tiếng bổ sung.

Không nghĩ được vì sao anh nói như vậy, Hình Bân và Diệp Nam Sinh đều bất ngờ nhìn anh.

“À, độ rộng là vì nó không thể vượt quá độ rộng của cửa sổ, nếu không sẽ có khả năng cùng rơi xuống dưới với nạn nhân. Còn về xốp, vì điểm chịu lực của nạn nhân rõ ràng ở dưới nách, nhưng phần lưng lại không có điểm chịu lực là không hợp lý, giải thích duy nhất là hung thủ để che giấu nguyên nhân cái chết đã dùng xốp với tác dụng hoãn xung. Hết rồi.” Anh nói.

“Màu sắc thì sao?” Hình Bân nhìn Cung Khắc bằng ánh mắt kỳ quái, thầm nghĩ: Mấy năm không gặp, tên này chắc chắc là ăn được thứ gì ngon, sao đầu óc lại nhanh nhẹn vậy.

Cung Khắc đi về phía Diệp Nam Sinh, khi đứng sánh vai cùng cô, anh nói: “Đoán thôi, vì màu đó rõ ràng rất trang nhã”.

Người trong phòng:...

Có lúc phá án là vậy, một nửa dựa vào manh mối, một nửa dựa vào tưởng tượng của các cảnh sát vẽ ra khi suy đoán về tình tiết vụ án. Khi vụ án còn chưa có tiến triển, rất nhiều cảnh sát mặc dù không tin nhưng cũng chỉ còn cách làm theo hướng đi của Cung Khắc và Diệp Nam Sinh để tìm ra manh mối.

Cũng may là văt vả nhưng không phí hoài công sức. Ngày thứ ba từ sau khi vụ án thứ tư xảy ra, một trinh sát của tổ 1 Công an Thanh Xuyên tìm được manh mối mới trong một bãi rác cách hiện trường khoảng năm cây số. Đó chính là một chiếc khung rèm cửa nửa kim loại có độ rộng khoảng 80 phân, bên trong nhồi xốp, và quả nhiên còn là màu trắng sữa...

-----oOo-----

Chương 51: Chuyện cũ năm nào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự tình không đơn giản như tưởng tượng. Phòng giám định tiến hành kiểm tra kỹ càng khung rèm cửa nửa kim loại đó, bao gồm việc lấy dấu vân tay, phân tích sợi hóa học... Nhưng bất luận là thực nghiệm phản ứng huỳnh quang hay dùng máy dò laze để tiến hành khuếch đại thì cũng không tìm được bất kỳ dấu vân tay nào thuộc về Quý Lý Lý hay người nào khác trên chiếc khung rèm cửa bảy phần mới ba phần cũ, xấu tệ hại này, ngay cả dấu vết cũng không có. Nếu bắt buộc phải nói có liên quan gì tới vụ án này có lẽ là trên đó đích thực lấy được sợi vải ở trên trang phục của Vu Đại Khánh.

Báo cáo khám nghiệm bị Hình Bân vò nát, những đồng nghiệp làm việc lâu năm bên cạnh anh ấy đều cho rằng đại ca sắp phát điên, ai nấy đều cúi đầu chuẩn bị ăn mắng. Nhưng đợi mãi mà màn quả trách vẫn chưa tới.

Một cảnh sát bạo dạn lén ngược lên nhìn Hình Bân, anh ấy lại đang gõ tay lên cằm, dáng vẻ rõ ràng như đang suy nghĩ. Đại ca đang nghĩ gì nhỉ?

Cùng lúc này, ở một phòng thẩm vấn không có cửa sổ trên một tầng nào đó ở Công an Thanh Xuyên, Quý Lý Lý ngồi dưới một ánh đèn nhức mắt, hơi cúi đầu, lặng yên không nói.

Đây là ngày thứ ba cậu ta bị bắt giữ tại Cục. Ba ngày nay, dù cảnh sát có hỏi vấn đề gì, cậu ta cũng chỉ mỉm cười nói: “Tôi không biết, tôi chỉ muốn giúp anh ta một tay, tôi không giết người”.

Hỏi gì đi chăng nữa, cậu ta vĩnh viễn chỉ đáp lại bằng ba câu này.

Cảnh sát thẩm vấn chẳng biết đã được thay mấy lượt, Quý Lý Lý cũng mệt mỏi nhưng đáp án không có gì thay đổi.

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến cậu ta mở lời đây? Cung Khắc ngồi trong gian phòng bên cạnh, nhìn Quý Lý Lý qua tấm gương ảnh hình, trầm tư suy nghĩ. Đúng lúc này, Hình Bân cầm tập báo cáo mới nhận được bước vào. Sự hưng phấn thể hiện rõ trên nét mặt, Diệp Nam Sinh huýt sáo một tiếng. Aiyò, xem ra có chuyện vui rồi!

Quý Lý Lý ăn hết một phần cơm trưa khá đầy đủ, ngây người ngồi trong phòng thẩm vấn. Hình như đã là ngày thứ tư cậu ta vào đây rồi, đám cảnh sát đó xem ra đúng như người kia nói, vẫn chẳng có manh mối gì. Có lẽ kiên trì thêm mấy ngày là cậu ta có thể ra ngoài.

Khi cậu ta còn đang suy nghĩ như vậy thì ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân, sau đó là tiếng cánh cửa sắt nặng nề bị kéo ra. Quý Lý Lý điều chỉnh một nụ cười mỉm, nhìn ra ngoài cửa.

Người bước vào là bị cảnh sát họ Hình, Quý Lý Lý biết người này là seóp, mấy ngày nay khi bị thẩm vấn, Quý Lý Lý có gặp người này mấy lần, không nói nhiều nhưng rất có đầu óc, phải cẩn thận.

Quý Lý Lý nhìn Hình Bân mỉm cười, “Cảnh sát, những gì cần nói tôi đã nói cả rồi. Tôi không giết người, tôi chỉ muốn giúp hắn mà thôi. Xin hỏi khi nào các anh thả tôi ra?”.

Vẫn là những câu nói như thường lệ, bây giờ có vẻ càng ngày càng trôi chảy. Nhưng câu trả lời của phía cảnh sát ngày hôm nay khiến cậu ta ngỡ ngàng.

Hình Bân mở khóa còng tay cho cậu ta, xua tay ra cửa: “Bây giờ anh có thể đi”.

Quý Lý Lý bỗng ngây người.

“Bây giờ?” Cậu ta cảm thấy nụ cười của mình bắt đầu gượng gạo, thế là lại phải điều chỉnh, cố gắng nói chuyện với Hình Bân bằng giọng điệu bình thường nhất: “Vậy thì, các anh chắc chắn là tôi trong sạch chứ?”.

“Vậy thì không.” Hình Bân liếc nhìn Quý Lý Lý đang đờ đẫn, đứng đưa bả

vai, “Có điều nếu đã có người chủ động tới đầu thú, cảnh sát chúng tôi cũng không muốn cù nhầy với anh để tự chuốc phiền phức nữa, tôi thật sự cảm thấy anh rất đáng nghi, nhưng anh không chịu nhận”.

Dáng vẻ ba lẳng lẳng của Hình Bân không những không khiến Quý Lý Lý cảm thấy nhẹ nhàng, ngược lại, lúc này đây, cậu ta nghe rõ tiếng trái tim mình đập dữ dội. Cậu ta giật giật khóe môi, “Thế... Thế ư? Có người tự thú, rốt cuộc là ai? Muốn tự thú mà cũng không làm sớm một chút, hại tôi bị giam ở đây mấy hôm liền”.

“Người đó hả, chắc là anh không quen, vốn là một ông già đi nhặt rác ở đường Tây Hoàn 2. Nói thật là tôi cũng không ngờ.” Hình Bân đi ra cửa trước, “Được rồi, giam anh mấy hôm, chúng tôi cũng cảm thấy có lỗi. Nhưng ai bảo anh đích thực khiến chúng tôi nghi ngờ cơ chứ”.

Anh ấy chỉ tay về phía cầu thang phía trước, “Từ đây đi xuống bốn tầng là cửa lớn. Còn nữa, đi rồi thì đừng có quay lại, đây không phải nơi người tốt nên tới đâu”.

Quý Lý Lý lặng lẽ gật đầu sau đó rời đi.

Nhìn theo bóng lưng cậu ta, Diệp Nam Sinh hỏi Cung Khắc vừa từ phòng bên đi ra, “Này, chiêu của anh rốt cuộc có được không vậy?”.

“Không được cũng phải được.” Hình Bân liếc nhìn Cung Khắc, ánh mắt kiên định. Có lẽ về phương diện suy luận, anh ấy đích thực không bằng Cung Khắc, nhưng về cách thức thẩm vấn, anh ấy cũng có kỹ xảo trong nghề nhiều năm nay.

Họ không biết rằng, vào lúc mấy người họ đang nói chuyện, Quý Lý Lý đi ngang qua cửa một phòng làm việc rất lớn, trong đó có hai cảnh sát nam đang đứng hai bên trái phải, áp giải một nhân vật giống như phạm nhân.

Người kia quay lưng về phía anh ta, Quý Lý Lý nhìn không rõ gương mặt, chỉ biết người ấy không cao, dáng người còn hơi khom khom, đặc biệt nhất là cánh tay trái của người ấy quặt lại ở một tư thế rất kỳ quái.

Giữa tháng tư, thành phố Thanh Xuyên đã có hơi thở của mùa hạ từ lâu. Bận rộn mấy ngày, Hình Bân hiếm khi thả cho Cung Khắc và Diệp Nam Sinh về nơi ở, vẫn là khách sạn lúc họ mới đến. Đông Đông không ở đó,

nghe nói khoảng thời gian này, Quan Sở và Vệ Lan đã hòa hợp như ban đầu, trước mắt Quan Sở đang đưa vợ và Đông Đông đi chơi mấy nơi ở Thanh Xuyên.

Cung Khắc tắm rửa xong bước ra ngoài, điện thoại trong phòng đang kêu inh ỏi. Anh đi mấy bước qua đó bắt máy, đầu kia là một giọng nói ma quỷ: “Anh à, lúc này đêm khuya nhiều sương, có phải anh cảm thấy rất cô đơn, trống rỗng, lạnh lẽo, quạnh hiu không...”.

Cung Khắc chau mày, định cúp máy. Giọng nữa ở đầu kia dường như đoán được hành động của anh, vội vàng giải thích: “Anh à, nếu anh nghĩ là em đang giới thiệu dịch vụ phục vụ sắc tình thì anh nhầm rồi. Cúp máy là anh sẽ hối hận cả đời đó”.

Cung Khắc bó tay thở dài. Anh định xem xem đối phương sẽ khiến mình hối hận cả đời kiểu gì đây.

Cô gái không thấy anh cúp máy, dường như được cổ vũ, giọng càng trở nên hăng hái: “Bọn em không phải là trung tâm cung cấp dịch vụ sắc tình tầm thường. Ngược lại, bọn em cung cấp những dịch vụ rất vệ sinh, đảm bảo sức khỏe và bảo vệ môi trường. Hạng mục dịch vụ này đã được tổ chức Y tế thế giới...”.

Cung Khắc ngắt ngang lời của cô gái: “Nói cụ thể xem là phục vụ thứ gì?”.

Diệp Nam Sinh cầm máy biến giọng, ngồi vắt vẻo trong phòng ngủ người ra, nhưng chớp mắt cô đã lại hồi phục công lực, nói bằng chất giọng còn ỏn ẻn hơn; “Búp bê nhựa cực kỳ giống người thật. Bọn em có thể căn cứ theo yêu cầu của khách hàng để trở thành gương mặt cô gái trong mơ của anh. Anh à, thật sự rất an toàn với môi trường, còn rất vệ sinh, không bị lây truyền bệnh tật. Anh có muốn xem không, ngoại hình do anh quyết định. Mấy hôm nữa sẽ được lấy hàng. Alô... Anh à, anh còn nghe không. Alô...”.

Cung Khắc đứng trước cửa phòng Diệp Nam Sinh, trong tay cầm thẻ dự phòng Vệ Lan đưa cho anh, ngao ngán nhìn cô gái nhỏ không sợ thiên hạ đại loạn này rồi nói: “Thật ra anh hứng thú với việc trung tâm tầm thường sẽ phục vụ thế nào hơn”.

...

Mười giờ đêm, Cung Tiêu Đằng mới cùng mẹ hai trở về khách sạn. Lúc vào phòng, nó phát hiện chị Nam Sinh mấy hôm không thấy mặt đã quay về. Diệp Nam Sinh vừa tắm rửa xong, đang nhe răng đứng trước gương, miệng lầm bầm: “Thế này cũng độc ác quá...”

“Chị à, chị sao vậy? Sao có vẻ không vui vậy?”

“Không sao, chính là cái con Husky lần trước, nó theo đến đây, còn cắn chị mấy cái. Chỉ đùa thôi mà? Ôi, cái hông của tôi...”

“Chị ơi...”

“Sao vậy?”

“Em quyết định rồi, sau này sẽ không nuôi Husky nữa. Chúng nó cắn người quá.” Đông Đông nói với vẻ mặt nghiêm túc. Diệp Nam Sinh chớp chớp mắt, cảm thấy không nên để trẻ con hiểu nhầm chuyện này thì hơn. Cô ngồi sụp xuống, xoa đầu Đông Đông, “Nhưng Đông Đông à, nếu mà em nuôi một con chó không biết cắn người, thì con Husky của chị sẽ khóc mất”.

Kỳ nghỉ chỉ có một buổi tối ngắn ngủi. Trời vừa tờ mờ sáng, khi thành phố vẫn còn chìm trong màn sương sớm mờ màng, Cung Khắc đã khẽ khàng đi vào phòng Diệp Nam Sinh. Anh dán sát vào tai cô, thì thầm: “Hình Bà có tin, nói Quý Lý Lý đã tự thú rồi”.

Việc Quý Lý Lý tự thú nằm trong dự liệu của Hình Bà, nhưng đây không phải toàn bộ những điều anh ấy cần. Ngày Quý Lý Lý tự thú, Công an Thanh Xuyên thông qua đài truyền hình đã công bố thông tin phá được vụ án giết người liên hoàn, đi kèm theo đó cũng đăng tải hình ảnh của “hung thủ” Quý Lý Lý.

Truyền thông địa phương chỉ ra rằng vụ án này phá được trong thời gian ngắn là nhờ công lao của lực lượng cảnh sát Thanh Xuyên, đồng thời các phóng viên cũng lần lượt khơi gợi thông tin, vụ án này sẽ nhanh chóng được khởi tố, kẻ phạm tội ắt bị trừng trị.

Điều khiến người ta bất ngờ là ngày thứ hai sau khi bài báo được công bố, cũng vào một buổi bình minh, Công an thành phố Thanh Xuyên đã chào

đón người tự thú thứ hai. Người đó trên dưới năm mươi, cao 1 mét 68, tóc bạc trắng, dáng người lom khom, mặc bộ quần áo bạc màu với rất nhiều vết vá. Ông ta nói mình tên là Lý Bảo Trụ, là hung thủ sát hại bốn mạng người.

Hình Bân ngồi trong phòng thẩm vấn, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn người đàn ông trung niên với khớp cánh tay trái rõ ràng đã biến dạng trước mặt. Thật ra cho dù không miêu tả quá trình phạm tội, anh ấy cũng có thể nói được tám, chín phần. Vì Lý Bảo Trụ chính là bố của Quý Lý Lý, tên thật của Quý Lý Lý có lẽ là Lý Quý. Lý Bảo Trụ nhất rác ở Thanh Xuyên được năm năm rồi, Quý Lý Lý đầu năm vừa rồi mới tới Thanh Xuyên, tiếp nhận quán Áo giác. Lý Bảo Trụ vì một nguyên nhân nào đó đã giết hại bốn tên trong băng đảng trộm cướp, không ngờ để lọt lưới một con cá với quả tim phát triển lệch. Vì không muốn bỏ bị vạch trần, Quý Lý Lý đã dàn dựng vụ giết Vu Đại Khánh. Tất cả những điều này chính là suy nghĩ được anh ấy liên kết lại khi biết được quan hệ huyết thống giữa hai người họ, có điều một vài thứ vẫn cần họ tự khai nhận.

“Nói đi.” Hình Bân gõ gõ lên bàn. Lý Bảo Trụ ngồi đối diện nói câu đầu tiên lại là: “Tôi giết mấy kẻ đó đều vì các người, vì những cảnh sát nhân dân không thể lấy lại công bằng cho chúng tôi như các người...”.

Hình Bân hoàn toàn không ngờ, phía sau vụ án này còn dây dưa với một câu chuyện cũ vài năm trước.

Năm 2008, lúc đó Quý Lý Lý học cấp ba, học ngay tại một trường trung học phổ thông cấp huyện ở thành phố Thanh Xuyên. Cậu ta đạt thành tích không tồi, có mấy kỳ thi, số điểm đều trong khoảng 550, dựa vào thành tích này, muốn thi đỗ một học viện là hoàn toàn có hy vọng. Trong cuộc họp phụ huynh hai tháng trước kỳ thi đại học, giáo viên chủ nhiệm của Quý Lý Lý nói với Lý Bảo Trụ, người đã cất công đi mười dặm đường núi tới họp phụ huynh rằng, “Con bác khá lắm, chỉ đợi bỏ tiền ra để nó học đại học thôi”.

Lúc ấy Lý Bảo Trụ đã cười thật thà, nhưng sau đó lạ gạt nước mắt. Vợ ông sức khỏe yếu, bệnh tật dầm dề mấy năm liền, tiêu tốn hết tiền của trong nhà mà vẫn không thể giữ được mạng, ba năm trước đã bỏ bố con ông mà đi. Nhà họ Lý bây giờ chỉ dựa vào hai mẫu ruộng của Lý Bảo Trụ để sống qua ngày, nhưng có chút tiền ấy, làm sao đủ!

Đứa con trước mắt lại là một cái lỗ lớn, Lý Bảo Trữ trở về nhà, ru rú cả ngày không nói năng gì. Thầy giáo của con trai nói tiền học có thể trả góp. Trả góp ông biết, chẳng qua phải giống như Dương Bạch Trân và Hoàng Thế Nhân mượn tiền năm xưa hay sao?

Mượn thì dễ, rồi lấy gì để trả?

Đang trong lúc sầu não, con gái lớn Lý Vân của Lý Bảo Trữ nói: “Bố, bố đừng lo, con và hai con bé thôn Đông Đầu đã bàn bạc xong xuôi rồi. Bọn con lên thành phố kiếm sống, kiếm tiền chu cấp cho em trai đi học”.

Một câu nói của con gái đã khiến Lý Bảo Trữ lúc đó rơi hai hàng nước mắt. Ông ôm lấy con gái, không nói được tiếng nào.

Lý Bảo Trữ còn nhớ rõ ngày tiễn Lý Vân đi là một ngày nắng đẹp. Khi ấy Lý Vân mặc một chiếc áo hoa, cười ha ha vẫy tay chào tạm biệt ông. Lúc đó, ông Lý làm sao ngờ đó là lần cuối cùng ông nhìn thấy con gái còn sống.

“Con gái tôi chết rất thảm, quá thê thảm.” Nói tới đây, Lý Bảo Trữ đã râm rức không nói lên lời. Ông vĩnh viễn không thể quên được dáng vẻ của con gái lúc cảnh sát thông báo ông tới nhận xác, mỗi lần nhớ lại, Lý Bảo Trữ thậm chí còn không dám nhắm mắt.

Ông cũng không thể nào quên, trong đám người đưa con gái mình vào thành phố lúc trước, có một kẻ tên là Vu Đại Khánh.

-----oOo-----

Chương 52: Như hình với bóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Lý Vân chết, đầu lìa khỏi xác. Tới bây giờ Lý Bảo Trữ vẫn còn nhớ dáng vẻ tròn trĩnh mắt, sợ hãi bước giật lùi của mình lúc cảnh sát sát địa phương đưa ông đi nhận xác. Tóc con gái lúc đó đã rất dài rồi, vốn dĩ vừa đen vừa bóng nhưng vì máu mà bê bết dính vào da đầu. Từ xa, mái tóc được kéo ra rất dài, cách đó một đoạn nữa chính là cơ thể đã lìa khỏi đầu.

Vụ án của con gái ông đã kéo dài mấy năm, trở thành một vụ án treo. Lý Bảo Trụ đợi cảnh sát minh oan cho con gái mà đợi tới khi tóc bạc trắng, cánh tay biến dạng, hy vọng phá được án trở nên mong manh.

Phải làm sao đây?

Người ở quê nói thôi bỏ đi, ông còn con trai mà.

Thật sự có thể bỏ đi như vậy sao? Lý Bảo Trụ trùm chăn ngồi trên giường nghĩ cả một đêm, ngày hôm sau cầm theo chút tiền ít ỏi còn lại trong nhà, tới Thanh Xuyên.

Ông không ngờ, chỉ là một sự thật, cảnh sát điều tra lâu như vậy không có kết quả, sao ông lại có thể bắt gặp một cách trùng hợp như vậy được?

Ông còn nhớ hôm đó mới qua lễ Giáng sinh đúng một ngày, mấy nhà hàng ông nhận gom rác làm ăn tốt vô cùng. Ông bận tới tối mới thu dọn xong, đang chuẩn bị về nhà, ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy mấy người đang đi về phía mình, một trong số đó chính là Vu Đại Khánh mà ông luôn theo dõi, quan sát.

Họ gồm hai nam, hai nữ, khoác vai bá cổ đi trên đường. Cô gái mặc váy da vừa ngắn vừa bó, càng trở nên nổi bật trong ngày đông lạnh giá. Lý Bảo Trụ và họ lướt qua nhau đúng chỗ một cái nắp cống. Mắt của nắp cống làm kẹt đôi giày cao gót của cô gái đó, đội ngũ vốn đã bát nháo càng trở nên tán loạn.

Cô gái bị vướng gọi người đàn ông: “Đại Khánh, qua đây giúp em”.

Lý Bảo Trụ nhìn thấy Vu Đại Khánh nheo mắt, lão đảo đi về phía người con gái, “Giúp em, anh có lợi lộc gì?”.

“Aiya, cả người em từ trên xuống dưới đều là của anh, còn lợi lộc cái nỗi gì?”

Vu Đại Khánh cười gian: “Anh thích cái tính lẳng lơ này của em đây, không giống vài đứa không thức thời”.

“Phải rồi, anh Đại Khánh của chúng ta đúng là tàn nhẫn, chơi con đàn bà đó, cảnh sát bao năm nay vẫn chưa phá được án. Mà nó cũng thật là, giả

vờ thanh cao nổi gò, bảo nó bán nó không bán, dạy nó ăn trộm nó cũng không ăn trộm, còn nói phải kiếm tiền chu cấp cho em trai, xì!”

Người phụ nữ bị Vu Đại Khánh bế ngang người lên cười với cô gái đang ở trong lòng gã đàn ông còn lại: “Cô vẫn không biết à, Lý Vân đâu phải người đầu tiên bị anh Đại Khánh khử...”.

Cô gái còn chưa nói xong, trong ánh mắt của Vu Đại Khánh đã xuất hiện tiếng “suyt”, “Nhỏ tiếng thôi, em định tiễn anh vào tù đấy hả?”.

Sau đó là tiếng cười của mấy người đó khi hiểu ý nhau.

Bọn chúng đâu giống đang nói về một mạng người mà chỉ đơn giản như giẫm chết một con kiến vậy.

“Nếu ông đã biết ai là hung thủ, vì sao không nhờ cảnh sát giúp đỡ?” Từ sau khi làm cảnh sát, đây không phải lần đầu tiên Hình Bân gặp phải vụ án có “nổi khổ” như thế này. Lần nào anh ấy cũng hỏi kẻ phạm tội một câu: “Vì sao phải lựa chọn cách giải quyết phi pháp mà không phải là tìm cảnh sát giúp sức?”.

Nhưng câu trả lời anh nhận được về cơ bản đều giống với Lý Bảo Trụ: Cảnh sát không giúp được tôi, các người sẽ chỉ nhấn mạnh chứng cứ với chúng tôi. Nhưng ngoại trừ việc tai nghe mắt thấy, tôi không có chứng cứ.

Đó cũng là nỗi khó xử anh hiểu được sau khi làm cảnh sát, nói chuyện phải dựa vào chứng cứ, dựa vào sự thật, nếu không sẽ rất khó lập án. Hình Bân cũng chẳng còn cách nào.

Anh ấy đặt bút xuống, “Khai báo về quá trình phạm tội cụ thể đi”.

“Chẳng có quá trình nào cả, sau đó tôi tới mấy bãi rác mà đám Vu Đại Khánh thường đến, lâu dần thì cũng quen mặt...” Nói tới đây, Lý Bảo Trụ chợt ngưng bật. Hình Bân gõ lên mặt bàn, “Nói tiếp đi”.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, Lý Bảo Trụ bỗng nhận ra hình như mình đã bị lợi dụng, sau khi cắn chặt răng đấu tranh tâm lý một hồi, ông nghĩ chỉ bằng cú khai hết.

“Nhưng nếu không có người đó dạy tôi cách thực hiện, có thể tôi cũng

không biết phải ra tay như thế nào...”

Ông còn nhớ hôm đó ông dọn việc sớm, mấy nhà hàng kinh doanh vắng vẻ nên chưa tới chín giờ ông đã về nhà. Nằm trên giường, Lý Bảo Trụ lăn qua lăn lại, không sao ngủ được, chuông điện thoại vang lên đúng lúc tâm trạng ông đang bức dọc.

Giọng của đối phương không có gì đặc biệt, nghe ra là một người đàn ông khá trẻ. Người kia ho một tiếng sau đó hỏi thẳng ông: “Muốn trả thù cho con gái không? Tôi có thể giúp ông”.

Đầu tiên Lý Bảo Trụ rất sững sốt, sau đó hông tin. Đối phương có vẻ như hiểu được suy nghĩ của ông, nói với giọng nhẹ nhàng: “Ông không tin cũng không sao, tôi sẽ khiến ông tin”.

Thế là trong mấy ngày tiếp theo, Lý Bảo Trụ luôn nhận được điện thoại của người đàn ông bí ẩn đó. Đối phương không nói nhiều, chỉ nói cho ông biết tối nay, ai trong số bốn kẻ đó sẽ xuất hiện ở đâu.

Lý Bảo Trụ đi xem và quả đúng thế thật, cả thời gian, địa điểm và số người đều trùng khớp. Lý Bảo Trụ không thể không tin.

Cũng vào buổi tối khi ông đang do dự có nên cầu xin sự trợ giúp của người đàn ông thần bí kia không thì anh ta gọi tới lần nữa. Người đó nói: “Bây giờ có một cơ hội có thể ông trả thù cho con gái, hơn nữa bản thân ông cũng không bị cảnh sát nghi ngờ. Nếu ông lựa chọn từ bỏ thì đây sẽ là lần cuối cùng tôi gọi cho ông”.

Lý Bảo Trụ không từ bỏ, thế là đã mượn thời cơ đám trộm cướp vì chuyện của Diệp Nam Sinh bị cảnh sát vây bắt, ông làm theo chỉ thị của người thần bí, trước sau lấy có đưa đồ ăn và chuyển lời để lừa bốn người đó tới một góc khuất rồi giết hại.

“Tôi chỉ không ngờ Vu Đại Khánh lại không chết ngay trong lần đầu, nên theo chỉ thị sau đó của người kia, tôi sắp xếp vụ nhảy lầu, muốn nguy trang thành tự sát, không ngờ vẫn bị các anh vạch trần.”

Lý Bảo Trụ thật thà chất phác đưa còng tay lên lau khóe miệng: “Bây giờ tôi chỉ hy vọng Chính phủ đừng để con trai tôi bị liên lụy, tất cả đều do tôi làm. Nó không biết gì hết, thật đấy, cầu xin Chính phủ”.

Mười phút sau, Hình Bân trở về phòng làm việc, trong tay cầm lời khai tới từ một gian phòng khác, tâm trạng rất lâu không thể bình tĩnh được. Cái bẫy này là do anh ấy giăng ra, trước tiên tìm một người mạo danh Lý Bảo Trụ để kích động Quý Lý Lý rồi lại lấy Quý Lý Lý ra ép Lý Bảo Trụ.

Bây giờ xem ra trong cái bẫy này, anh đã thắng, còn hoàn thành vượt mức. Quý Lý Lý và Lý Bảo Trụ như có hẹn trước vậy, lần lượt tới nhận mọi tội lỗi. Dụng ý của họ rất rõ ràng, không muốn để đối phương liên lụy. Nhưng từ những bằng chứng cảnh sát nắm được trong tay, không khó nhận ra, hung thủ chính là Lý Bảo Trụ, còn Quý Lý Lý là người vạch kế hoạch chủ yếu trong vụ Vu Đại Khánh bị sát hại.

Thật ra để Vu Đại Khánh nhảy lầu rất đơn giản, Quý Lý Lý chẳng qua chỉ tiết lộ trước với Vu Đại Khánh mấy tin kín đáo gần đây, sau đó để Vu Đại Khánh đợi ở tầng năm tòa nhà văn phòng, đợi tín hiệu của Quý Lý Lý rồi mới về nơi ở.

Tín hiệu này dĩ nhiên là ký hiệu đòi mạng của Vu Đại Khánh.

Vụ án của cha con họ Lý là một bi kịch, mà người tạo nên bi kịch, không nghi ngờ gì, cũng có một phần của cảnh sát. Hình Bân suy nghĩ rồi đánh một báo cáo cho cấp trên. Cho dù không thể giám án cho cha con họ thì cũng phải để giới cảnh sát Thanh Xuyên tự kiểm điểm bản thân.

Lại một lúc nữa trôi qua, có người gõ cửa đi vào. Là một nhân viên thông tin đã làm rất lâu dưới quyền của Hình Bân rồi, mái tóc chải chuốt rõ ràng, dáng vẻ rất thông minh. Người ấy đứng bên cửa, nói với Hình Bân đang ngồi ngây ra trong phòng: “Đội trưởng, về cuộc điện thoại của người thân bí mà Lý Bảo Trụ khai nhận, chúng em đã điều tra ra. Cách đây không xa, ở quận Tân Điền kế bên”.

Sắc mặt Hình Bân nghiêm lại, anh ấy đập tập tài liệu trong tay lên bàn: “Xem đi”.

Vẫn là mặc thường phục “xuất hành”, mấy chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng lao vút ra đường quốc lộ, nóc xe không có đèn cảnh sát.

Mấy người đám Hình Bân ngồi trong xe. Đi được nửa đường, anh ấy quay đầu nhìn Cung Khắc, “Cung Khắc, cậu nói tên Trương này kiếp trước phải

chẳng có thâm thù đại hận với gia đình cậu, hại chết chú Cung vẫn chưa đủ còn đối đầu với cậu?”.

“Đối đầu càng tốt, tôi sớm muộn cũng bắt giữ hắn.” Cung Khắc ít khi nói những lời cay độc, đây là một trong số những lần hiếm hoi đó. Hình Bân trầm mặc, anh ấy đang lo, theo lời nói của Lý Bảo Trữ, e là tên Trương này đã chẳng ngoan ngoãn ngồi đó đợi họ tới từ lâu rồi.

Sự thật đúng như anh ấy dự liệu.

Biệt thự bán sơn nằm ở quận Tân Điền tọa lạc giữa sườn núi xanh mát. Khi Hình Bân và mọi người đi tới cửa chính, vừa hau có một chiếc xe màu đen từ trong vườn lao thẳng ra ngoài.

Đỗ xong xe, có nhân viên cảnh sát xuống xe xuất trình thẻ ngành cho bảo vệ, mong được hợp tác điều tra.

Bảo vệ có ba người, một người có tuổi và hai thanh niên. Mấy cậu thanh niên hồ nghi không tin, ngược lại người đàn ông lớn tuổi đi ra trước tiên để dẫn họ vào sâu trong khu biệt thự.

Vừa đi ông ấy vừa lắc đầu, “Thời buổi này, chỉ có mấy cảnh sát các cậu là bạo dạn, mấy người sống ở đây mà cũng dám điều tra”.

Mấy người họ không đáp lại câu nói của ông bảo vệ già.

Chẳng mấy chốc đã tới nhà B5, mục đích của chuyến đi này của họ. Bảo vệ thấy vậy càng cười to: “Nhà này ư, chủ nhân ra nước ngoài định cư, gần nửa năm không về rồi, làm sao có thể...”.

Còn chưa nói hết câu, có cảnh sát tới nhìn cửa rồi chạy về báo cáo: “Đội trưởng, cửa không khóa!”.

Thế nhưng, tất cả mọi người ở đó đều không ngờ, trong phòng còn có thứ kinh hoàng hơn đang đợi họ.

Khu biệt thự bán sơn là khu biệt thự cao cấp, kiến trúc của mỗi nhà đều khác biệt. Cứ ví dụ như nhà B5 này, vừa vào cửa là cả một phòng khách cực rộng nổi liền, bên tay trái là một bộ rửa tay hình bán nguyệt, phía sau bộ dựng một tủ rượu trong suốt, sâu bên trong là phòng bếp mang phong

cách Đức với những dụng cụ nhà bếp bằng inox đồng dạng. Bên tay phải là một cửa sổ nhìn thẳng ra ngoài, từ đó có thể phóng tầm mắt nhìn ra một bãi cỏ rộng, lúc này cây cỏ đang xanh mướt.

Nhưng tất cả đều không phải mối quan tâm trọng điểm của những người trong phòng. Lúc này đây, ánh mắt của hầu hết các cảnh sát đều đồng thời tập trung về phía cửa cầu thang đối diện cửa chính.

Ở đó lơ lửng một tấm phong trắng, bên trên như đang phát một thứ gì đó, còn về nội dung hình ảnh thì không ai biết rõ hơn Cung Khắc, toàn là hình ảnh về cuộc sống của anh mấy năm gần đây.

Những bức ảnh không tiếng động lại như đang nói lên một nội dung vang dội: Tao vẫn đang theo dõi mày đấy...

Đúng vào lúc này, nhà B4 bên cạnh bỗng vang lên một tiếng hét thất thanh: “Ai ăn trộm cái xe RV của nhà tôi rồi!”.

Các cảnh sát Thanh Xuyên đều có tố chất nghề nghiệp cực cao, khi còn chưa hỏi rõ tình hình cụ thể của chủ hộ nhà B4, mấy cảnh sát nhanh tay nhanh chân đã trèo lên xe cảnh sát, đuổi theo hướng cửa lớn khu biệt thự.

Vì họ biết, chính lúc này, một chiếc RV màu đen mới lái khỏi cửa khu biệt thự bán sơn. Trên đường đi, Hình Bân và họ liên lạc điện thoại, xác nhận chiếc xe vừa nhìn thấy chính là xe RV màu đen loại nhẹ của một thương hiệu nào đó được sản xuất tại Đức mà nhà B4 bị mất trộm.

Sau khi xác định được mục tiêu công kích, Hình Bân không hề rảnh rang. Anh và nhân viên tổ truy kích vừa giữ liên lạc vừa điều chỉ viện tại Công an Thanh Xuyên. Anh ấy quyết tâm phải bắt được tên “Trương” dám công khai thách thức cảnh sát này.

Nhưng sự thật không đơn giản như thế. Khoảng nửa tiếng sau, cảnh sát chịu trách nhiệm chặn đường ở một khu nào đó trong thành phố phản hồi về: Đã tìm thấy chiếc xe tình nghi tại quận Thanh Điền, nhưng trong xe ngoài một mảnh giấy ra thì không phát hiện nghi phạm Trương,

Trương như một ngọn lửa đột nhiên biến mất trên đời, sau khi để lại tro tàn đồ nát, hắc cũng bốc hơi luôn.

Nhưng Cung Khắc biết, sự ra đi của hắn chỉ là tạm thời, vì Trương đã để lại cho anh một bức thư tuyên chiến.

-----oOo-----

Chương 53: Chim cùng rừng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Lan Anh 2203

Ngày 29 tháng 4, ngày thứ hai mươi Diệp Nam Sinh tới Thanh Xuyên.

Cô dắt tay Đông Đông, Cung Khắc đang đứng cách cô khoảng hai bước chân, nói tạm biệt với Hình Bân. Hôm nay là ngày họ trở về Lâm Thủy. Cung Khắc từ chối lời đề nghị đáp máy bay trở về của Quan Sở một cách kỳ lạ, mà lại nhờ Hình Bân giúp họ đặt vé tàu hỏa từ Thanh Xuyên về Lâm Thủy.

Gần tới kỳ nghỉ Quốc khánh, ga tàu đông tới đáng sợ, rất đông người vào trong ga đưa tiễn người thân, giao thông rõ ràng trở nên rất khó khăn. Nhưng Diệp Nam Sinh không có cảm giác này, vì Hình Bân và mấy cảnh sát mặc cảnh phục phía sau lưng anh ấy thật sự đã khiến xung quanh đây thông thoáng hơn không ít.

Hình Bân vỗ vai Cung Khắc: “Yên tâm đi, nếu thật sự có tin của tên Trương đó, tôi nhất định sẽ thông báo ngay cho cậu. Nhưng mà...”.

Hình Bân ngừng lại, ghé sát vào tai Cung Khắc, nói nhỏ: “Cung Khắc, mảnh giấy Trương để lại cho cậu có ý nghĩa gì, cậu thật sự không nói với tôi sao?”.

“Bởi vì tôi cũng chưa hiểu rõ hoàn toàn.” Cung Khắc bình thản trả lời, đôi mắt đông đầy vẻ khó xử. Anh không nói dối, mảnh giấy của Trương đúng là viết cho anh nhưng nội dung lại rất khó hiểu, chỉ có mấy chữ số: 03.11.13, phía sau hàng số là một nét gạch ngang dài, sau đó là hai chữ tiếng Trung: Lâm Thủy.

Nội dung anh không đoán được hết, nhưng có một điểm anh biết, đó chính

là cuối cùng Trương vẫn sẽ chạm mặt anh ở Lâm Thủy. Xác nhận được điểm này, Cung Khắc mới quyết định không ở lại Thanh Xuyên nữa mà quay trở về Lâm Thủy.

Chiếc loa phát thanh trên đỉnh đầu phát đi phát lại thông báo lên tàu, vẫn như mọi khi: “Còn ba phút nữa tàu sẽ chuyển bánh, xin mời người thân đưa tiễn nhanh chóng xuống tàu, những hành khách còn ở ngoài ga nhanh chóng lên tàu”.

Hình Bân thất vọng lấy vai huých vào người Cung Khắc một cái, nói tiếng “Giữ gìn” rồi nhìn theo bóng họ lên tàu. Trước khi lên hẳn, Diệp Nam Sinh chợt nhớ ra chuyện gì đó, bèn thò đầu ra ngoài cửa sổ, hét to về phía Hình Bân: ”Đội trưởng Hình, nhớ tiễn mừng của chúng tôi đây nhé”.

Tàu hỏa từ từ lăn bánh chuẩn giờ, tiếng bánh xe “xình xịch, xình xịch” dần trở thành một quy luật cơ học. Diệp Nam Sinh ngồi bên cửa sổ, chốc chốc lại có nhân viên đường sắt đẩy những chiếc xe hàng nhỏ đi ngang qua, cô lại phải thu chân vào né tránh.

Đã sắp tới tháng năm, ngoài cửa sổ toàn là một màu xanh mát mắt. Cung Khắc ngồi trên ghế, đang đọc một cuốn tiểu thuyết suy luận, tác giả là một người Nhật Bản tên Higashino Keigo. Đó là tác giả mà anh rất thích. Dưới sự tác động của anh ấy, hồi đại học, Diệp Nam Sinh cũng từng khá sùng bái vị tác giả này. Cô không ngờ rằng một Cung Khắc trước nay không có hứng thú nhiều với văn học nay lại bỗng nhiên nổi hứng đọc tiểu thuyết.

Nhưng cô cũng đoán được đại khái, Cung Khắc đang cố gắng thông qua cách này để bản thân bình tĩnh lại.

Họ đi chuyến tàu chập tối, chẳng mấy chốc đã tới giờ ăn. Diệp Nam Sinh đi tới đầu toa, gọi Đông Đông đang đi chơi quay về. Đông Đông đang chơi cùng một bạn nhỏ mà con bé mới quen. Cậu bé đó sáu tuổi, lớn hơn Cung Tiêu Đăng khoảng nửa năm, là một bé trai trông rất non nớt, dễ thương.

Đông Đông giới thiệu với Diệp Nam Sinh: ”Chị ơi, anh ấy tên là Mễ Dương Dương, là bạn trai em mới quen”.

Diệp Nam Sinh kinh ngạc vài giây, sau đó liền cười tí mắt kéo Đông Đông về toa tàu của mình. Được đây, được đây, tìm đối tượng từ em bé trở đi, chuyện này khá đáng tin cậy.

Ăn tối xong, Đông Đông lại ra đầu toa tìm Mễ Dương Dương chơi. Trước khi tắt đèn, nó và Mễ Dương Dương phải hẹn xong cuộc hẹn cho ngày mai mới quyền luyện quay về đi ngủ.

Giấc ngủ trên tàu trước giờ luôn chập chờn, vì luôn có những âm thanh không thể né tránh. Nhưng điều kì lạ là Diệp Nam Sinh lại có một giấc ngủ ngon. Nếu không vì tiếng ồn ào lúc sáng sớm, có lẽ cô còn ngủ thêm một lúc nữa.

Âm thanh lúc đầu truyền tới từ toa xe kế bên, là tiếng òa khóc đột ngột, ngay sau đó có những tiếng bước chân không ngừng của nhân viên đường sắt và cảnh sát. Khi Diệp Nam Sinh mở mắt ra, đúng là có hai cảnh sát đi ngang qua trước ghế ngồi của họ. Cung Khắc đã mặc quần áo chỉnh tề, cũng nhìn theo phía người cảnh sát rời đi. Diệp Nam Sinh bất ngờ tỉnh dậy. Cô xoa mặt, không đề thấp giọng xuống chút nào: "Không đen đủi vậy chứ, đi tới đâu cũng gặp vụ án".

Cũng may lần này không phải án mạng, nói chính xác hơn, nạn nhân lần này chỉ hôn mê chứ chưa chết.

Toa của Cung Khắc là toa thứ 15, toa giường nằm bên cạnh là toa cuối cùng của đoàn tàu, số 16. Người gặp chuyện là một người đàn ông trung niên ngủ ở giường dưới, giường số 1 tại toa số 16. Khi Diệp Nam Sinh và mọi người tới nơi, một người trông giống như bác sĩ đang cầm ống nghe kiểm tra cho người đàn ông nằm thẳng cứng trên giường.

Người bị kiểm tra trông khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, tóc không dài, bụng hơi phát tướng, cho dù nằm thẳng bụng vẫn hơi nhô lên như một ngọn núi nhỏ. Ánh mắt ông ta hơi mơ màng, xem ra thần trí vẫn còn chưa tỉnh táo. Người trông giống bác sĩ hỏi ông ta một vài câu. Ông ta cứ há hốc miệng hồi lâu mà không trả lời được.

"Có lẽ là ngoại lực cơ học khiến nạn nhân ngạt thở, người này cũng may mắn đấy. Nếu là một người yếu hơn, chắc chết từ lâu rồi". Có vẻ như đã kiểm tra hoàn tất, vị bác sĩ đứng dậy, thông báo kết quả với hai cảnh sát phía sau.

Một trong hai cảnh sát vỗ đầu, "Đều tại tôi, lúc ra cửa không nghe vợ bái lạy Quan nhị gia. Lần này thì hay rồi, gặp ngay án mạng".

Người kia vỗ vai đồng nghiệp, "Cũng may mà chưa có án mạng".

Đúng lúc này, người phụ nữ đứng cạnh khóc thút thút nãy giờ bỗng nhiên kêu lên một tiếng: "Túi của tôi biến mất rồi!".

"Cái túi đó có to không, màu gì, có kí hiệu gì đặc biệt không?". Hai người cảnh sát đang định hỏi thì phía sau có một giọng nói chen vào. Họ lần lượt quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông rất cao đang quan sát vị trí này, bên cạnh còn có một cô gái và một bé gái tết tóc sừng dê.

Bé gái đó cũng rất kì lạ, dường như cô bé không biết đây là một vụ ám sát chưa thành, còn chạy tới bên cạnh người đàn ông nằm ngửa, vuốt vuốt ngực cho ông ta giống như đang giúp ông ta thở đều.

"Mấy người là ai?" Một cảnh sát hỏi với vẻ không vui.

Khi Cung Khắc đã bộc lộ thân phận, hơn nữa còn được phía Lâm Thủy chứng thực, cảnh sát dĩ nhiên rất vui lòng giao vụ án cho Cung Khắc. Cung Khắc cũng rất nhanh chóng làm rõ đại khái tình tiết vụ án trước mắt.

Người phụ nữ và người bị hại là một đôi vợ chồng, quanh năm làm ăn ở phương Nam, lần này trở về Lâm Thủy để giải quyết chút việc gia đình. Ngoài việc người đàn ông suýt nữa chết ngạt ra thì tổn thất vật chất chính là chiếc túi họ mang theo bên người. Nghe người phụ nữ nói, trong túi ngoài chiếc máy tính xách tay của ông chồng và năm vạn tiền mặt ra thì không còn đồ đạc nào quan trọng nữa.

"Túi không to, là một chiếc túi đựng máy tính xách tay hình vuông màu đen, không phải thương hiệu gì nổi tiếng." Người phụ nữ vừa nói vừa vuốt ngực người đàn ông, dáng vẻ cực kỳ đau buồn, "Tiền không phải vấn đề, nhưng kẻ nào độc ác như vậy, lại định giết chồng tôi?".

Sáng sớm nay, người vợ phát hiện ra điều bất thường ở chồng mình. Lúc đó ông ta kéo chăn trùm kín đầu, gọi thế nào cũng không thưa. Bà ta cảm thấy không ổn bèn lật chăn ra, phát hiện môi chồng tím tái, hơi thở đã rất yếu rồi.

Cung Khắc trầm tư giây lát rồi hỏi người đàn ông: "Anh còn nhớ mình gặp nạn vào khoảng tầm nào không?".

Người đàn ông lắc đầu, vì lồng ngực bị thương nên ông ta nói năng không được rõ ràng lắm, “Không nhớ rõ nữa, trời còn chưa sáng, bên ngoài có ánh đèn, tàu đang dừng, là một ga tàu”.

Nói những câu ấy dường như khiến ông ta hao phí không ít sức lực. Người đàn ông ho mạnh một tiếng, người phụ nữ vội vàng cầm nước đưa cho ông ta uống. Người đàn ông yếu ớt nói: “Đồng chí cảnh sát, tiền mất chẳng hề gì, cũng may tôi không sao, nhưng trong máy tính có một tài liệu rất quan trọng của công ty chúng tôi, anh nhất định phải tìm về giúp tôi nhé!”.

Cung Khắc không trả lời ông ta mà hỏi ngược lại người vợ: “Toa tàu này ngoại trừ hai vợ chồng chị ra còn có vài người nữa cách khoảng năm gian. Họ nói không nghe thấy gì, chị cũng không nghe thấy gì sao?”.

Dường như nhắc đến một vấn đề mà bà ta cảm thấy tự trách, người phụ nữ tới lấy túi xách của mình, rút một lọ thuốc ra: “Gần đây tôi ngủ không ngon giấc, bác sỹ có kê thuốc ngủ cho tôi, tôi qua uống xong là tôi đi ngủ ngay. Chồng tôi chứng kiến, phải không mình?”.

“Ừm.” Người đàn ông gật đầu.

Cung Khắc đón lấy viên thuốc, cầm lên xem. Đó là thuốc Zopiclone, tờ hướng dẫn có ghi chú là dùng để trị chứng mất ngủ, là loại thuốc được kê theo toa. Xem xong, anh trả lại cho người phụ nữ rồi nói với người đàn ông: “Yên tâm đi, cảnh sát nhất định sẽ dốc hết sức giúp anh tìm lại đồ đã mất và tìm ra hung thủ”.

Anh quay trở về toa của mình, dừng chân ở chỗ nối giữa hai toa, nhìn chiếc đồng hồ trên vách tường. Căn cứ vào những ghi chú bên trên, anh nhận ra trong chuyến hành trình đêm qua, chuyến tàu này tổng cộng đã dừng lại mười một ga, trong đó có ba ga lớn và tám ga nhỏ.

“902, anh không nghi ngờ người vợ đó ra tay ư?” Diệp Nam Sinh hỏi anh. Cung Khắc rời mắt khỏi vách tường, đồng thời trả lời Diệp Nam Sinh: “Bà ta là hung thủ nhưng không phải chính tay bà ta đã thương người đàn ông”.

Diệp Nam Sinh sớm đã nhìn ra dựa vào sức của người phụ nữ thì không thể giết nổi người đàn ông, cô gật đầu tán đồng: “Thế nên bây giờ việc

chúng ta cần làm là bắt hung thủ. Nhưng nếu sau khi thực hiện xong, hắn đã xuống tàu rồi thì phải làm sao?”.

“Thời gian gây án có lẽ vào khoảng từ hai giờ sáng tới bốn giờ sáng. Nghi phạm có lẽ là người ngồi trong hai toa 14 hoặc 15. Hắn có thể đã xuống tàu, hoặc vẫn còn ở trên này, thế nên chúng ta phải chuẩn bị hai tình huống.”

Nhận ra Diệp Nam Sinh không hiểu, Cung Khắc soạn tin nhắn gửi cho Đới Minh Phong để anh ấy xin sự hỗ trợ của các địa phương. Mặt khác, Cung Khắc vẫn giải thích suy luận của mình cho Diệp Nam Sinh nghe: “Mục tiêu của vụ mưu sát này quá rõ ràng, chính là nạn nhân. Hung thủ vì phải ngồi giám sát nạn nhân nên sẽ không cách quá xa. Thế nên toa 14 và 15 là khoảng cách đẹp nhất. Cá nhân anh thiên về toa 15. Hơn nữa, đêm khuya, đoàn tàu đang di chuyển, khoảng cách quá xa có thể sẽ gặp phải nhân viên, khả năng bị lộ rất cao. Còn về thời gian thì không cần anh giải thích quá nhiều nữa chứ? Giờ mệt mỏi theo đúng sinh lý của con người, trong khoảng thời gian đó, con người luôn ngủ say nhất”.

Giải thích xong xuôi, Cung Khắc cũng soạn gần xong tin nhắn. Đúng lúc chuẩn bị gửi, anh bỗng nhiên bỏ cuộc, nhìn Đông Đông và Mễ Dương Dương rụt rè đứng sau lưng nó, Cung Khắc nghe Mễ Dương Dương nói: “Chú ơi, con có chuyện muốn nói”.

Cảnh sát đã đi được một lúc, Hà Khánh Phương ngồi trên ghế gọt táo cho người chồng bị thương. Bên cạnh vang lên một tiếng con nít: “Cô ơi, chú ơi. Hai cô chú đừng buồn. Con vừa nghe bố nói, đã tìm được người hại chú rồi, bây giờ có rất nhiều chú cảnh sát đang đi bắt kẻ đó!”.

Hả! Hà Khánh Phương giật nảy mình.

“Thế... Thế ư? Cảnh sát giỏi quá....” Bà ta cảm thấy gượng cười sao mà khó thế.

Cô bé nhảy chân sáo bỏ đi, Hà Khánh Phương mượn cớ đi vệ sinh rồi trốn trong góc toa tàu, gọi điện thoại. Điện thoại được kết nối rất nhanh, Hà Khánh Phương có chút bức bối: “Sao cậu ngốc thế hả, không giết được người thì thôi. Tôi bảo cậu trốn cho kỹ, sao tôi lại nghe nói cảnh sát sắp tìm được cậu rồi. Bây giờ cậu đang ở đâu?”.

“Ở sau lưng bà.” Cánh cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra từ bên ngoài, một chiếc còng tay sáng ngời đung đưa trước mặt Hà Khánh Phương: ”Hà Khánh Phương, đồng bọn của bà - Trương Nhị Dân - đã khai báo toàn bộ việc bà và anh ta hợp tác giết hại chồng bà, cảnh sát hiện sẽ tiến hành bắt giữ bà theo đúng pháp luật, mong bà hợp tác”.

Dưới những chứng cứ đanh thép, Hà Khánh Phương nhanh chóng khai nhận toàn bộ. Thật ra rất đơn giản, Hà Khánh Phương và chồng mình là nông dân vốn sống ở thành phố Lâm Thủy, sau đó tới phía Nam kinh doanh kiếm ít tiền. Người đàn ông có tiền vào dĩ nhiên sẽ học thói hư tật xấu. Chồng của bà ta đề nghị ly hôn, lần này về quê là để làm thủ tục. Hà Khánh Phương không cam tâm bị vứt bỏ như vậy nên đã hợp tác cùng người em họ xa tạo nên vụ mưu sát này. Sự thật là trước đó họ cũng chuẩn bị hai phương án, hoặc là giết người thì Hà Khánh Phương sẽ được thừa kế tài sản. Nếu không giết được thì dựa vào mấy bức ảnh “nóng” trong máy tính của ông ta cũng có thể bòn rút được gần một khoản tiền.

Có ai ngờ lưới trời lồng lộng, người em họ của bà ta không xuống tàu theo kế hoạch nên vô tình thế nào lại bị hai đứa trẻ bắt tại trận.

Khi xe lửa gần tới ga Lâm Thủy, Đông Đông và Mễ Dương Dương bịn rịn tạm biệt nhau. Mễ Dương Dương nói:” Đông Đông, em lợi hại thật, chỉ dựa vào việc trên người chú nạn nhân có dính một sợi vải là đã nhận ra quần áo của hung thủ”.

Đông Đông vỗ vỗ đầu Mễ Dương Dương, ”Anh cũng đâu có kém, nếu là em, em đã chẳng nhìn ra Trương Nhị Dân gì đó chỉ qua một đêm, hành lý đã có thêm một cái balo”.

Cung Khắc đứng xa nói với Diệp Nam Sinh: ”Theo cách dạy của em, tương lai phải chăng Đông Đông cũng sẽ trở thành pháp y?”.

“Có gì không tốt nào?” Diệp Nam Sinh nhướn mày.

Chỉ mới đi xa một tháng mà bầu trời Lâm Thủy đã xanh hơn rất nhiều, gió nhẹ thổi qua mặt, thời tiết khiến người ta dễ chịu. Cung Khắc đưa người nhà rời khỏi ga tàu, đang định bắt xe thì một chiếc Buick màu đen bỗng dừng lại trước mặt họ. Cửa xe trượt xuống, để lộ ra một gương mặt xinh đẹp: ”Thầy Cung Khắc, thầy bắt tôi đợi lâu quá”.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Đồng Đan Thanh, Cung Khắc chợt tỉnh ngộ. Trên đời này, phóng viên là những người bám dai nhất, cũng là người giống hồn ma vất vưởng nhất.

-----oOo-----

Chương 54: Lần đầu tiếp xúc thân mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước cửa sổ bày mấy chậu hoa hình củ ấu, bên trong, hoa pansy đang nở rất đẹp. Chẳng phải một loài hoa quý giá, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới việc người người thưởng thức vẻ đẹp bừng bừng sức sống của nó.

Đồng Đan Thanh ngồi trên ban công tầng hai, vị trí vừa đẹp để nhìn ra cửa.

Cô ta khuấy cà phê trong cốc, đang đợi ai đó.

Kim giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay vừa qua ba giờ, cánh cửa lớn dưới nhà bật mở, một bóng hình cao lớn xuất hiện. Đồng Đan Thanh chống tay lên lan can, vẫy về phía anh: “Hi, ở bên này”.

Trước đây khi học bồi dưỡng, Cung Khắc thường xuyên tới những quán cà phê như thế này. Gọi một cốc cà phê, ngồi trên một chiếc ghế dễ chịu, đọc một cuốn sách, ngồi cả một ngày. Quán này tên là Conrner, cũng không giống những quán anh từng tới trước đây cho lắm. Nó có kết cấu hai tầng, tầng một là những bộ ghế tựa đan xen, ở giữa được ngăn cách bằng những chậu cây xanh cao lớn, vị trí gần cửa ra vào có cả một giá sách sát tường.

Men theo cầu thang, anh đi lên tầng hai, phát hiện trên đây vắng khách hơn bên dưới một chút. Vị trí Đồng Đan Thanh chọn rất ít sáng, xung quanh không có ai. Anh đứng đó, dừng lại khoảng vài giây rồi mới khó xử đi về phía nữ phóng viên.

“Làm nghề của các cô, có phải ai cũng nghị lực như cô không?” Anh ngồi xuống, giọng nói mang theo chút ngại ngùng. Đồng Đan Thanh lịch sự cười, “Hết cách thôi, nếu không kiên trì thêm một chút thì hoàn toàn không có cơ hội tìm được anh. Sao, uống chút gì không?”.

Cung Khắc xua tay, tỏ ý không cần.

Khoảng hai tháng trước, Đồng Đan Thanh có tới tìm Cung Khắc, mục tiêu của cô ta rất rõ ràng, muốn mời Cung Khắc cùng tham gia một chương trình phỏng vấn mà cô ta đang lên kế hoạch, Cung Khắc làm khách mời. Còn về việc Đồng Đan Thanh tìm được Cung Khắc bằng cách nào thì anh không rõ. Nhưng thái độ của Cung Khắc thì rất rõ ràng - anh hoàn toàn không muốn tham gia.

Những người quen Cung Khắc đều biết anh không phải là một người kiêu ngạo, những việc như lên ti vi, anh tránh còn không kịp. Hẳn là Đồng Đan Thanh cũng biết điều này, vì thế hơn một tháng thất bại sau khi kiên trì “vây bắt” Cung Khắc, cô ta đã thay đổi kế sách, tìm một người khác nhờ giúp đỡ, đó chính là vợ của Cận Hoài Lý, người cũng làm trong giới truyền thông - Nguyễn Lập Đông.

Nguyễn Lập Đông mang thai đã gần tám tháng. Cô ấy không giỏi từ chối người khác cho lắm, đặc biệt là khi đối mặt với một Đồng Đan Thanh có thể coi là cực kỳ thân thiết với mình. Không tiện từ chối nhưng lại không thể giúp quá nhiệt tình, qua lại mấy lần như vậy, ngay cả Cận Hoài Lý cũng chịu không nổi. Để cho vợ không tiếp tục bị quấy rầy, Cận Hoài Lý đã thoải mái bán đứng Cung Khắc.

“Không đồng ý cũng được, tình bạn của chúng ta chấm dứt.” Một câu nói rất hay được bê nguyên xi, Cung Khắc cứ thế bị Cận Hoài Lý đưa vào thế bí.

“Con người tôi không giỏi diễn đạt. Nếu cô còn sự lựa chọn nào khác, thì cô thật sự nên suy nghĩ lại xem sao.” Cung Khắc mím môi, cố gắng thuyết phục Đồng Đan Thanh từ bỏ vào giây phút cuối cùng, Đồng Đan Thanh mỉm cười, “Không cần đâu. Đội trưởng Đới nói rồi, không ai thích hợp lên chương trình của chúng tôi hơn anh nữa. Thôi chết!”. Đồng Đan Thanh bịt miệng, “Tôi quên mất đã hứa là sẽ không nhắc đến anh ấy”.

Nhà báo làm gì có chuyện chóng quên, chẳng qua là ban đầu Đới Minh Phong khiến Đồng Đan Thanh gặp không ít khó khăn nên cô gái này đã ghi thù.

Cung Khắc mím môi, không thể không chấp nhận sự thật.

Thời gian trôi đi rất nhanh cùng với tiếng nhạc nhẹ nhàng trong quán cà phê yên ắng. Một tiếng sau, Đồng Đan Thanh đã giới thiệu được với Cung Khắc tình hình chung về chương trình cô ta lên kế hoạch bằng những câu từ đơn giản nhất. Cũng không quá đáng sợ, những chương trình truyền pháp luật kiểu này trên truyền hình có điểm khác biệt duy nhất là trong quá trình ghi hình sẽ đề cập tới một số phân tích tâm lý tội phạm lệch lạc, tác dụng của Cung Khắc chính là ở đây.

“Thầy Cung, thật ra thầy cũng không cần căng thẳng, vì tới khi đó, trường quay ghi hình chương trình cũng không khác quán cà phê này là bao, thầy cứ coi như chúng ta chỉ đang trò chuyện là được.” Đồng Đan Thanh gấp sổ lại, động viên Cung Khắc. Cung Khắc “ừm” một tiếng, thầm nghĩ trong lòng, nếu đổi thêm MC thành cô ngốc kia thì đúng là tôi chẳng còn căng thẳng thật.

Vì sau đó Đồng Đan Thanh còn có một cuộc hẹn khác nên kết thúc cuộc trò chuyện, hai người cùng tạm biệt nhau trước cửa quán cà phê.

“Thầy Cung, tôi sẽ nhanh chóng chuẩn bị tiền kỳ, bao gồm việc chuẩn bị xin đài truyền hình các hạng mục. Thời gian ghi hình lần đầu tiên muộn nhất chắc cũng là hai tuần tới. Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thông báo cho thầy.” Đồng Đan Thanh vẫy tay chào Cung Khắc, sau đó chui vào một chiếc xe con màu vàng. Chiếc xe đó mới đỗ bên vệ đường, xem ra đặc biệt tới đây đón Đồng Đan Thanh.

Thời tiết trong xanh, mùa hạ đã sắp sửa ghé chân qua đây, quần áo của những người đi bộ trên đường cũng mỏng dần. Đường chân trời xuất hiện ráng mây đỏ rực như lửa, trông rất đẹp. Có tiếng gọi riu rít của con nít từ bên kia đường vọng vào quán nước.

Di động của Cung Khắc vang lên, khi nhìn thấy tên người gọi đến, đôi mày của anh giãn ra. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào tháo đã tới: Đới Minh Phong gọi đến.

Đới Minh Phong hẹn Cung Khắc tại một tiệm Chu Ký gần đó, anh ấy tới sớm hơn Cung Khắc một chút, mua hai hộp bánh phù dung rồi ngồi vào ghế đợi Cung Khắc.

Khi Cung Khắc tới nơi, không thèm liếc hộp bánh mà nói thẳng: “Bánh

phù dung cũng vô ích”.

Khi Đồng Đan Thanh “giải quyết” được Cung Khắc, Đới Minh Phong cũng nhận được tin, đồng thời cũng biết Cung Khắc đã phát hiện chuyện mình bán đứng anh. Nhưng hôm nay hẹn anh tới vốn không hoàn toàn chỉ để chuộc tội. Đới Minh Phong đưa ba chiếc vé ra trước mặt Cung Khắc: “Thầy Cung, xin lỗi là giả, tìm thầy giúp đỡ mới là thật, em gái em gặp chút rắc rối...”.

Ba chiếc vé đó là vé dự buổi trình chiếu đầu tiên của một bộ phim điện ảnh lấy chủ đề về tình yêu thanh xuân Cung Khắc vốn không quan tâm tới những thứ này, chỉ nghe Diệp Nam Sinh nói sau khi họ yêu nhau, gần như không có những cuộc hẹn hò như những cặp đôi bình thường khác. Vâng về chiếc vé xem phim rất có cảm xúc trong tay, Cung Khắc không hiểu: “Liên quan gì tới em gái cậu, Đới Minh Trang?”.

Đới Minh Phong giải thích nguyên do bằng vài câu đơn giản. Thì ra anh ấy không chỉ có một cô em gái tên Đới Minh Trang mà còn có một cô em nhỏ hơn mình năm tuổi, đang học khoa biểu diễn, khá may mắn, còn chưa tốt nghiệp đã nhận mấy bộ phim. Vì có kỹ năng diễn xuất tốt, ngoại hình lại xinh đẹp, chẳng mấy chốc đã nổi tiếng. Cuối năm ngoái, em hai được mời tham gia diễn xuất trong bộ phim điện ảnh được tuyên truyền và quảng bá rất rầm rộ này.

“Nữ chính và nữ phụ đều không mang họ Đới.” Cung Khắc hươ hươ chiếc vé trong tay.

Đới Minh Phong cúi đầu, hạ giọng thấp xuống mấy độ so với ban đầu, “Công ty của nó bắt nó đổi tên, hơn nữa cho dù công ty không bắt nó đổi, bố mẹ em cũng không cho phép nó mang họ Đới nữa”.

Tên thật của cô ấy đáng nhẽ là Đới Minh Mị, trong câu “Xuân quang minh mị” (*). Minh Mị là cô công chúa nhỏ được cả nhà cưng chiều, chỉ có điều đó là trước khi cô ấy nộp đơn đăng kí thi đại học.

(*) Xuân quang minh mị: Cảnh xuân tươi đẹp.

Đới Minh Phong kể, bố mẹ anh ấy là những người có tư tưởng truyền thống, trước khi về nghỉ hưu bố là chủ nhiệm phụ trách kỹ thuật của một doanh nghiệp nhà nước, mẹ là giáo viên. Dưới sự kỳ vọng của bố mẹ, Đới

Minh Phong trở thành cảnh sát nhân dân, Minh Trang là cô giáo. Theo cách nghĩ ấy, có vẻ như Minh Mị nếu tiếp tục làm một giáo viên cũng là một lựa chọn không tồi, nếu không, làm bác sỹ cũng rất được.

Nhưng không ai ngờ, vài giây phút cuối cùng trước khi đăng ký nguyện vọng, Đới Minh Mị lại sửa nguyện vọng một. Tới tận khi nhà trường thông báo cho cô ấy tới phỏng vấn, ông Đới mới biết sự thật. Cố kiềm chế mà không được, bệnh tim của ông Đới tái phát phải vào viện, còn Đới Minh Mị sau khi bỏ thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm thì vẫn ôm hết tiền tiết kiệm của mình, ra ngoài Bắc học.

“Thế nên sau này cô ấy đã đổ thật, bỏ mẹ cậu và cô ấy đã đoạn tuyệt quan hệ?” Một tình huống rất thường gặp trong cuộc sống, không khó để đoán ra được. Cung Khắc thay Đới Minh Phong nói luôn kết cục. “Bây giờ có thể nói cụ thể là ‘rắc rối’ gì được chưa?”.

Đới Minh Phong thở dài, sự tình phải kể lại từ cuộc điện thoại Đới Minh Mị gọi cho anh ba hôm trước.

Khi ấy anh vừa phá xong một vụ án, đang định quay về báo cáo thì bất ngờ nhận được điện thoại. Anh nhận ra số điện thoại riêng của Đới Minh Mị, bình thường rất ít khi sử dụng. Thế nên anh biết con bé đã xảy ra chuyện. Quả đúng như vậy...

Theo lời Đới Minh Mị kể, từ khi bộ phim điện ảnh đóng máy, chuyển sang giai đoạn làm hậu kỳ, cô ấy liên tục nhận được mấy phong thư đe dọa, nội dung không hoàn toàn giống nhau, có điều đại ý đều muốn nói: Min, nếu mày không dứt khỏi giới showbiz thì sẽ không được chết tử tế.

Min là nghệ danh của cô ấy.

Đới Minh Mị kể chuyện này cho công ty quản lý. Công ty sắp xếp một người chuyên phụ trách công việc bảo vệ an toàn cho cô ấy. Sau đó, cô ấy thật sự không còn nhận được những lá thư như thế nữa. Nhưng có ai ngờ không lâu trước đó, có lần Đới Minh Mị vội về nhà, vừa đẩy cửa ra thì một chiếc lọ đựng chất lỏng rơi xuống đầu. Bên trong đựng axit đã được pha loãng, cũng may lúc đó người quản lý của Minh Mị là chị Hân đã cứu cô ấy, nếu không với nồng độ đó, mặc dù chưa thể hủy hoại nhan sắc nhưng chí ít cũng sẽ khiến cô ấy bị thương. Trên chai axit không có dấu vân tay, camera giám sát cũng không phát hiện ra điểm gì đáng nghi một cách kỳ

lạ.

“Sau đó có phải lại nhận được thư gì rồi không?” Cung Khắc nghịch ngón tay, hỏi.

“Vâng.” Đới Minh Phong gật đầu, “Trên thư nói, nếu Minh Mị không lui khỏi giới giải trí, thì vào ngày công chiếu đầu tiên, kẻ đó sẽ khiến Minh Mị không được chết tử tế”.

“Bộp” một tiếng, di động trong tay Cung Khắc quay vài vòng, màn hình hướng xuống dưới. Anh nói: “Kiểu đe dọa tính mạng này đã có thể truy tố được rồi, sắp xếp cảnh sát là xong, sao còn phải nói với tôi”.

“Thầy Cung, Cung tiền bối... Chú Cung! Quan tâm ắt rồi loạn. Minh Mị là em gái của em. Em đã bố trí đồng đội, nhưng có thầy đi, chẳng phải em sẽ yên tâm sao? Thầy tinh mắt như thế...”

Cung Khắc xua tay, “Tôi không rảnh”.

Anh đứng dậy bỏ đi, khi sắp ra tới cửa, Cung Khắc dừng bước, sau đó nhìn chằm chằm tấm biển quảng cáo mới của tiệm Chu Ký được dựng trước cửa một lúc lâu, “Nhưng mà, ăn được ít đồ ngọt rồi cũng có sức lực, có thể sẽ tranh thủ được chút thời gian”.

Kết quả, hôm đó Cung Khắc về nhà, vì hộp bánh ngọt quá nặng mà cánh tay suýt chút nữa bị thương.

Ngày công chiếu đầu tiên là ngày hôm sau. Đúng năm giờ, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh tới trường mẫu giáo đón Đông Đông rồi ba người lái xe tới đó. Tới nơi ấy, Diệp Nam Sinh liếc nhìn Cung Khắc rồi hai người cùng mỉm cười hiểu ý. Địa điểm không xa lạ gì với họ, chính là nơi đầu tiên họ chính thức gặp mặt nhau, quảng trường Tân Cảng nằm ở trung tâm thành phố Lâm Xuyên.

Còn nhớ lần trước tới đây là vào dịp Quốc khánh, lần đầu tiên Diệp Nam Sinh tham gia vụ án, trong vụ xác vụn đó còn bị Đới Minh Phong xem thường.

Đài phun nước trên quảng trường đang được bật, ánh đèn biến hóa hỗn tạp giữa những tia nước. Nhìn theo cột nước cao nhất, Cung Khắc thấy tấm

biển quảng cáo ngày Quốc khánh đã được thay, khi trước là bức ảnh tuyên truyền của hai ngôi sao nam nữ, giờ đây là một tấm poster phim không lồ được thả rơi từ tầng mười xuống tận tầng ba tòa nhà.

Poster đi theo phong cách chấm phá, màu xanh lục chủ yếu khi được ánh đèn chiếu vào đã bớt đi chút sức sống, nhưng có thể nhận ra hình một con diều được thả bay trên bầu trời. Phía dưới con diều là tên của bộ phim điện ảnh: Cánh diều năm ấy. Dưới nữa là vị trí của nhà sản xuất bao gồm đạo diễn, nam nữ diễn viên chính và diễn viên phụ. Min với tư cách là người mới được đóng vai nữ chính, đây quả thực là một vai diễn khiến người ta đổ mắt vì ghen tị.

Chỗ đỗ xe rất khó tìm, nhưng cuối cùng cũng đỗ được. Cung Khắc đi tìm đám Đới Minh Phong. Không khó tìm lắm, họ ở ngay trong phòng nghỉ phía sau sảnh chiếu phim trên tầng mười một. Ở đó, Cung Khắc nhìn thấy em gái của Đới Minh Phong, Đới Minh Mị. Cả Đới Minh Phong và Đới Minh Trang cũng đều có mặt.

Đới Minh Mị đẹp hơn Đới Minh Trang rất nhiều, ngũ quan tinh tế, khuôn mặt nhỏ xinh xắn. Hai người đứng sóng vai hoàn toàn không giống một cặp chị em. Tâm trạng của Đới Minh Trang dường như đã thoát được khỏi vụ án chặt xác. Cô ấy ngồi bên cạnh Đới Minh Mị, đang nói gì đó, trông có vẻ như đang an ủi.

Thấy Cung Khắc tới, Đới Minh Phong giới thiệu xong xuôi cho họ rồi chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, Đới Minh Phong ghé sát bên tai Cung Khắc nói một tiếng: “Thầy Cung, nhờ thầy đấy”.

Người chơi vui vẻ nhất từ trước tới giờ công chiếu có lẽ chính là Đông Đông. Tuy con bé còn nhỏ tuổi, nhưng đã bắt đầu biết hâm mộ ngôi sao, ví dụ như nam chính của bộ phim điện ảnh này - Ninh Trình Hạo - là diễn viên được con bé vô cùng yêu thích. Con bé có cái miệng ngọt ngào, mới đó đã xin được chữ ký của anh ta.

Chơi một lúc, Đông Đông bỗng nói muốn đi vệ sinh, Diệp Nam Sinh và Cung Khắc chào hỏi một tiếng rồi đưa Đông Đông vào nhà vệ sinh.

Đi rồi mới biết ở đó đông đúc kinh khủng. Nhìn Đông Đông kẹp chặt hai chân, khuôn mặt nhỏ nhăn tít lại, Diệp Nam Sinh bỗng nảy ra một ý.

Trong lúc tìm phòng trống, Nam Sinh làm công tác tư tưởng cho Đông Đông: “Tè xuống đất người ta sẽ nói là đi vệ sinh không đúng nơi quy định, chẳng phải chúng ta có hộp sao?”.

Diệp Nam Sinh đứng đưa hộp bóng ngô trong tay. Đó là hộp bóng cô mất hai mươi lăm đồng mới mua được. Nhân viên bán quà vặt trong rạp chiếu phim đúng là hắc xì dầu. Chỉ mua cái hộp thôi không được, bắt phải mua cả hộp lẫn bóng ngô. Nhưng cô chỉ cần cái hộp thôi cơ mà!

Thời buổi này, trẻ con đi tè cũng tốn kém. Lúc tìm phòng trống, Diệp Nam Sinh đứng là có cảm giác bông bột muốn hét thật to: “Bán nước tiểu trẻ em giảm giá 80%, hai mươi đồng một xô”.

Cả một hành lang dài nhưng không nhiều cửa. Diệp Nam Sinh đẩy một cánh cửa, thấy còn trống, đang chuẩn bị gọi Đông Đông vào thì từ gian phòng bên cạnh vọng tới tiếng rên rĩ khiến cô giật nảy mình.

Diệp Nam Sinh chớp chớp mắt, cô gái trẻ đang ngồi khoanh chân trên người anh chàng kia, bị anh ta đè vào góc tường, công kích từng cái, từng cái một trông thật quen mắt.

-----oOo-----

Chương 55: Cô dâu tháng tám

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô gái đó chẳng phải là ngôi sao điện ảnh Tiêu Khả Nhân - nữ phụ trong bộ phim Cánh diều năm ấy sao?

Diệp Nam Sinh không biết quá rõ về Tiêu Khả Nhân nhưng so với Đới Minh Mị thì cô biết về Tiêu Khả Nhân nhiều hơn. Tiêu Khả Nhân là ngôi sao nữ nổi tiếng vào năm Diệp Nam Sinh tốt nghiệp đại học. Bộ phim đạo lý tình thân Kẻ mục kích đầu tiên do cô ta thủ vai chính chiếu được bảy ngày mà doanh thu phòng vé đã phá kỷ lục thị trường phim điện ảnh mùa hè trong vòng mấy năm đó.

Tiêu Khả Nhân tiếng tăm lẫy lừng, từ lúc ấy sự nghiệp thuận buồm xuôi gió. Cho tới tận năm kia, vì một scandal ảnh nóng. Tiêu Khả Nhân bị công

ty đóng băng một năm, đến cuối năm ngoái mới được tái xuất.

Nhưng showbiz là một nơi sóng sau không ngừng xô sóng trước, một năm vắng bóng đã hoàn toàn đánh sập mọi huy hoàng trước đó của Tiêu Khả Nhân, không còn dự án phim lớn nào tới tìm cô ta nữa.

Diệp Nam Sinh nhớ lần gần nhất đọc được tin tức của cô ta là từ một cuốn tạp chí lá cải trong phòng làm việc của bà Mục. Lúc ấy bà Mục ngồi vắt vẻo, uống trà khoác lác với cô: “Cũng may con có người mẹ này, con mà sinh ra trong một gia đình khác, với tính cách đó, chưa biết chừng năm tuổi đã bắt đầu lầm đường lạc lối rồi”.

Lúc ấy Diệp Nam Sinh cũng không so đo với bà Mục. Mẹ đối với cô rõ ràng giống như nhật về nuôi, cô lớn lên như vậy rõ ràng là do khí chất bẩm sinh mà!

Tóm lại, sau khi tái xuất, Tiêu Khả Nhân luôn không được như ý muốn. Trong bộ phim Cánh điều năm đó, vai nữ chính cũng dành cho Đới Minh Mị chứ không phải cô ta.

Thế nên thân phận của người đàn ông đang yêu đương Tiêu Khả Nhân cuồng nhiệt trước mắt đây, hì hì...

“Chị ơi, được chưa ạ! Em nhịn không nổi nữa rồi!” Cung Tiêu Đằng bị Diệp Nam Sinh chặn ngoài cửa, sốt ruột giậm chân.

“Chưa xong!” Diệp Nam Sinh quả quyết đóng cửa lại, nghiêm giọng nói với Đông Đông: “Bên trong đang diễn cảnh ma quỷ đánh nhau, em vào sẽ sợ đấy”.

Đông Đông lắng nghe, bên trong quả nhiên có tiếng bập bập, còn cả tiếng hét, là của nữ quỷ. Nó kẹp chặt chân, biểu cảm xoắn xít, còn chưa kịp hỏi “Làm sao bây giờ” thì thứ gì ươn ướt đã lan ra giữa hai bắp đùi.

...

“Chị ơi, em tè mất rồi.”

“Chị nhìn thấy rồi.”

“Vậy phải làm sao ạ?”

“Hong khô thôi!”

Thế là, buổi xem phim đầu tiên đáng nhẽ thuộc về Cung Khắc và Diệp Nam Sinh thì cô đang ở trong phòng vệ sinh trên tầng mười một của quảng trường Tân Cảng, giờ cao chiếc quần nhỏ của Đông Đông, hong khô dưới máy sấy. Tiếng gió vù vù thổi, mùi vẫn còn rất nặng, hơn nữa không dễ ngửi chút nào.

Diệp Nam Sinh bó tay nhìn Đông Đông ngồi xồm trong nhà vệ sinh bên cạnh, chỉ mặc độc một chiếc áo, hỏi: “Có phải chị nên cảm thấy may mắn là em chỉ không nhìn được chất lỏng chứ không xì thẳng thể rắn ra cho chị không?”.

Đông Đông đỏ mặt, “Chị, nước tiểu của em nặng mùi lắm sao?”.

“Đúng thế, suýt nữa làm chị ngất xỉu.” Diệp Nam Sinh nháy mắt với Đông Đông, sau đó quay đầu đổi hướng cho chiếc quần, tiếp tục hong.

“Chị ơi, chị làm mẹ em có được không?” Giọng nói nhỏ bé vang lên khi Diệp Nam Sinh không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào. Cô ngậy ra giây lát, sau đó quắc mắt kháng nghị với Đông Đông: “Này, chuyện câu hôn phải để bố em làm, không được để con trẻ làm thay. Chị đây có lòng tự trọng đấy!”.

Từ “tự trọng” và “câu hôn” hiển nhiên không mấy liên quan. Nhưng quả thực đã khiến Diệp Nam Sinh luôn giữ vững tự trọng mất hơn một tiếng đồng hồ để hong khô quần cho Đông Đông. Lúc quay lại, bộ phim đã sắp hết.

Dắt tay Đông Đông, Diệp Nam Sinh khom lưng mò tới hàng ghế số một. Chỗ ngồi của họ là ghế 10, 11, 12 ở hàng số 2, nằm chính giữa rạp chiếu phim, cách số 9 một lối đi. Diệp Nam Sinh để Đông Đông ngồi yên vị ở ghế số 10, mình thì ngồi ghế 11, bên cạnh cô là Cung Khắc.

Trên màn hình đang chiếu cảnh Đới Minh Mị và nam chính vai kẻ vai ngồi trên thảm cỏ thả diều, âm áp và êm đềm. Nét mặt của nữ chính cũng rất ôn hòa và trong trẻo, hoàn toàn khác với biểu cảm của người thật đang ngồi trên hàng ghế trước mặt họ.

Đoạn trước không được xem, thành ra đoạn cuối cũng lạc lõng. Diệp Nam Sinh quyết định không theo dõi nữa. Cô thì thầm với Cung Khắc: “Không có gì bất thường chứ?”.

Cung Khắc lắc đầu, mọi thứ đều ổn.

Diệp Nam Sinh ồ lên một tiếng rồi lại trầm mặc một lúc mới nói: “902, em nói với anh chuyện này”.

Chuyện gì vậy?

“Đông Đông nói muốn em làm mẹ con bé, nhưng chuyện này hình như không nên để nó nói phải không?”

“Nên để anh nói.” Diệp Nam Sinh không ngờ Cung Khắc lại trả lời nhẹ nhàng như vậy. Cô cũng không nghĩ rằng trong rạp chiếu phim tối mờ này, Cung Khắc đã bất ngờ nắm lấy tay cô: “Diệp Nam Sinh, lấy anh đi”.

Không phải câu nghi vấn, không phải câu trưng cầu ý kiến. Chỉ có sáu chữ đơn giản, có thể nói là không hề lãng mạn chút nào, nhưng khi chiếc nhẫn trang nhã ấy được người đàn ông đeo lên tay cô, cũng là lúc nhạc cuối phim vang lên. Khi trên màn hình bật ra dòng chữ “Anh sẽ dùng sinh mệnh của mình, mang lại hạnh phúc cho em, Nam Sinh của anh”, dường như tất cả đều xảy ra vào khoảnh khắc ấy một cách vô cùng hợp lý.

Người hát bài cuối là một ca sỹ không rõ tên, giọng hát lại rất trong trẻo êm ái. Giữa tiếng nhạc nhẹ nhàng là tiếng hát dịu dàng của người ấy:

Anh có một nghìn lẻ một ước mong

Vậy thì sẽ có một nghìn lẻ một con người anh cùng em làm một nghìn lẻ một việc.

Một người cùng em xuống núi ngắm hoàng hôn

Một người đưa em đi Thập Bối, Bắc Hải

Một người nắm lấy tay trái của em

Một người luôn bảo vệ em, không bao giờ để em rơi nước mắt.

...

Anh có một nghìn lẻ một ước mơ

Chúng đều giống nhau cả

Nhưng là hy vọng mỗi bình minh, người đầu tiên em nhìn thấy là anh

Em vui vì anh

Anh hạnh phúc vì em

Anh yêu em

Em yêu anh

Hãy để anh nắm tay em, tới tận khi hai ta biến mất khỏi thế giới này

Tiếng ca vang vọng bên tai hết lần này tới lần khác, lúc ấy chẳng còn băn khoăn gì về thứ gọi là lãng mạn, Diệp Nam Sinh nghệt mũi đồng ý.

902, sao anh lại tỏ tình kiểu đau xót thế này, chẳng qua chỉ muốn em lấy anh thôi mà, em lấy!

Dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt của Diệp Nam Sinh như đang muốn nói: Dù anh có là đám lửa, bà cô đây cũng nhảy vào.

Cả buổi công chiếu tới giây phút kết thúc vẫn không có bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào xảy ra. Có lẽ vì phía cảnh sát đã bố trí nghiêm ngặt, có lẽ bức thư hù dọa kia chỉ là trò đùa ác ý của một kẻ rảnh rỗi nào đó. Cũng may không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, mọi người đều bình an.

Đới Minh Mị cùng anh trai ra phía sau cảm ơn Cung Khắc. Cung Khắc lắc đầu, “Tôi phải cảm ơn cậu đã cho tôi một đêm khó quên trong đời”.

Thật ra sau khi trở về từ Lâm Xuyên, Cung Khắc đã nghĩ tới chuyện cầu hôn Diệp Nam Sinh, có điều về mặt chi tiết anh không có tư duy lên kế hoạch. Vừa hay Đới Minh Phong có việc nhờ cậy anh, thế là đã giúp anh

nghĩ ra chút trò này.

“Những người không phải trong showbiz mà cầu hôn vào buổi công chiếu phim như thầy Cung là trước nay chưa từng có rồi.” Đới Minh Phong nháy mắt với Cung Khắc.

Diệp Nam Sinh thì không vui. Cô lắc đầu, “Bây giờ nghĩ lại, cảnh cầu hôn này vẫn không được lãng mạn, em có nên suy nghĩ thêm không?”.

“Không được”, “Hết cơ hội rồi”, Đông Đông và Cung Khắc đồng thanh lên tiếng. Mỗi người nắm lấy một tay của Diệp Nam Sinh, rất chặt.

Diệp Nam Sinh có cảm giác như bị bắt cóc, nhưng cảm giác này thật hạnh phúc.

Cô khó xử lườm một cái, nói với Đới Minh Phong: “Tối nay tới giờ vẫn không có gì, có phải yên ổn thật rồi không?”.

Diệp Nam Sinh hỏi Đới Minh Phong nhưng cô không ngờ trả lời cô lại là một người khác. Tới tận khi buổi công chiếu kết thúc, Tiêu Khả Nhân mới thanh thoi khoát tay một người đàn ông đi tới, gương mặt vẫn còn sót lại chút dư âm sau cơn thủy triều tình cảm. Cô ta nhếch môi cười, nhìn Diệp Nam Sinh: “Ma mới mà không biết thân phận thì bị đe dọa là chuyện bình thường. Tôi thấy, nếu muốn bình an vô sự thì nên biết chuyện gì người mới nên làm, cái gì người mới nên nhận. Việc không nên làm lại đi làm, cái không nên nhận vẫn vơ về mình thì kết cục không chỉ đơn giản là bị tạt axit hoặc nhận mấy bức thư đe dọa thôi đâu”.

Diệp Nam Sinh nhìn thấy Đới Minh Phong chau mày, rõ ràng đang bất bình vì em gái bị ức hiếp, nhưng vì mang thân phận cảnh sát nên không thể nói lại được gì, càng không trông mong một cô gái tính tình yếu đuối như Đới Minh Mị có thể tự nói ra câu gì. Cũng may chị Hân nhận được tin tức kịp thời xuất hiện, nói vài câu là đã đuổi được Tiêu Khả Nhân đi.

Chị Hân khoảng hơn bốn mươi tuổi, là quản lý của Đới Minh Mị. Chuyện tạt axit chính chị ấy đã cứu Minh Mị, bây giờ trên cánh tay chị Hân vẫn còn quần một lớp băng trắng. Chị ấy cũng được coi là một người phụ nữ xinh xắn, mái tóc đen bóng, được uốn xoắn rồi búi lên sau gáy, trang phục là bộ quần áo công sở chín chắn, chiếc váy ngắn kết hợp với một bộ vest vừa người. Dáng chị ấy rất đẹp, tính tình cũng rất hòa nhã. Sau khi đuổi

Tiêu Khả Nhân đi, chị ấy sắp xếp người đưa Đới Minh Mị về, rồi quay lại tiễn Đới Minh Phong và mọi người.

“Hôm nay thật cảm ơn mọi người. Nếu không có mọi người, chắc Minh Mị sẽ rất bất an.” Chị Hân nói.

Nhưng Đới Minh Phong vẫn chưa nguôi giận, “Bất an thì đừng có làm nữa, đâu phải công việc gì tốt đẹp”.

Vì chuyện vào giới phim ảnh mà Đới Minh Mị phải cắt đứt quan hệ với gia đình, chị Hân cũng biết. Chị ấy không tỏ thái độ với câu nói của Đới Minh Phong mà chỉ nói một câu: “Min là người mới nỗ lực nhất và có tiềm năng nhất mà tôi từng gặp. Nếu một ngày nào đó cô bé thật sự quyết định lui khỏi ngành giải trí, tôi sẽ không ngăn cản, nhưng chỉ cần cô bé còn ở lại ngày nào, tôi sẽ lãng xê cô bé ngày ấy”.

Đó là cửa lớn tại tầng một quảng trường Tân Cảng. Sau khi buổi công chiếu kết thúc, những chiếc xe tụ tập trước cửa lần lượt rời đi. Có mấy chiếc xe phóng vùn vụt mãi trước cửa chưa đi, đám phóng viên đứng bên cạnh nhìn thấy Tề Hân bèn cầm máy ảnh đi tới. Thấy cuộc nói chuyện không thể tiếp tục được nữa, nên họ tạm biệt nhau tại cửa.

Đường về đi cùng ánh trăng. Diệp Nam Sinh mở cửa xe ra, có gió men theo khe cửa chậm chậm thổi vào, cảm giác lạnh lạnh cực kỳ dễ chịu.

“902, người đàn ông đi cùng Tiêu Khả Nhân ban nãy anh có biết không?”

“Không rõ. Nhưng mà... Diệp Nam Sinh, có phải em nên suy nghĩ bao giờ sẽ kết hôn với người đàn ông này không?” Cung Khắc là người thuộc phái hành động, nói làm là phải làm. Diệp Nam Sinh gượng cười hai tiếng. Lúc trước bà Mục ra chỉ thị cho cô là trối người trước, kết hôn thì không cần vội. Vì hôn nhân có lúc thật sự giống như một nấm mồ mà người phụ nữ đã chọn trước vị trí, hoàn toàn không cần gấp gáp chôn sống bản thân.

“Việc này không gấp mà.” Cô đồng ý với quan điểm của bà Mục, cười ha ha định chuyển đề tài. Cung Khắc lại cố chấp với chuyện này một cách kỳ lạ.

“Ngày mai anh sẽ nói với mẹ anh, tháng tám tổ chức.” Anh quyết chắc như đinh đóng cột.

Từ “tháng tám” lúc đó lập tức khiến Diệp Nam Sinh liên tưởng tới mặt trời rực rỡ, cây cỏ cháy khô và mặt đường bốc khói. “Nóng lắm, sao lại là tháng tám? Năm sau không được hay sao?”

“Trừ phi em muốn con của chúng ta tới lúc đó sẽ làm hoa đồng.”

Con... Chuyện gì với chuyện gì thế này!

Tôi đó, Cung Khắc đã dùng hành động để giải thích cho cô, con cái chẳng qua chỉ là khoảng cách từ anh tới cô.

Một đêm quần quýt, hông mỗi lưng đau. Sáng sớm, Diệp Nam Sinh ngủ rất say sưa, ngay cả tiếng chuông điện thoại cũng không nghe thấy. Cung Khắc vén chăn, đứng dậy đi nhận máy.

Người gọi tới là Đới Minh Phong, phía Đới Minh Mị đã xảy ra chuyện...

-----oOo-----

Chương 56: Mặt nạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type-er: Lan Anh 2203

Đới Minh Mị sống ở một khu chung cư cũng được coi là cao cấp tại thành phố Lâm Thủy. Anh gọi Diệp Nam Sinh dậy, đánh răng rửa mặt qua loa, đưa Đông Đông tới trường mẫu giáo rồi, Cung Khắc mới chở Diệp Nam Sinh bằng chiếc xe Jeep màu đen của mình tới nơi ở của Đới Minh Mị - vườn hoa Danh Đô, nằm ở phía Đông Lâm Thủy.

Nhìn trên bản đồ, cả thành phố Lâm Thủy như một con trai đang há miệng, hạt trân châu lấp lánh ánh sáng xanh kia chính là hồ Vọng Âm nổi tiếng nhất ở đây. Mỗi năm, khi tới mùa, sẽ có hàng chục loại thủy điều bay tới đây trú đông. Hồ này nổi tiếng vì tiếng kêu của các loài chim, là một cảnh đẹp. Vườn hoa Danh Đô được xây bên cạnh hồ Vọng Âm.

Quãng đường không xa lắm, sau khi lái xe khoảng một tiếng đồng hồ, từ

xa, cửa lớn của vườn hoa Danh Đô đã lọt vào tầm mắt. Chỉ xét riêng thiết kế của cửa lớn cũng có thể nhận ra đẳng cấp của khu nhà này. Cánh cửa với vòng xoay bằng kim loại được sơn màu đỏ chìm mang theo vẻ cao quý tao nhã. Hai đầu sư tử hai bên cũng được điêu khắc sống động như thật, không thể so sánh với hai con sư tử ngóc nghếch trước cửa tiểu khu nhà Cung Khắc.

Cửa lớn đang đóng, bên cạnh mở một cánh cửa nhỏ, trước cửa có hai bảo vệ đang đứng, ánh mắt cũng nghiêm nghị hơn những người bảo vệ ở các khu nhà bình thường. Thấy xe của Cung Khắc tới gần, một trong hai người bước lên chặn họ lại hỏi: “Anh tìm ai?”.

Cung Khắc giơ tin nhắn có ghi địa chỉ lên, báo cho người bảo vệ một lượt. Đối phương quay người đi vào phòng bảo vệ bên cạnh cửa lớn. Qua lớp kính được lau sạch bong, Diệp Nam Sinh nhìn thấy người ấy đang gọi điện thoại, cô ngáp ngủ oán trách: “Có cần nghiêm vậy không?”.

“Tiểu khu này mặc dù không có những ngôi sao hạng A nhưng hạng B, hạng C thì có tới mấy người. Dù sao cũng là minh tinh, khí thế cần có vẫn phải có.” Xem ra tâm trạng của Cung Khắc rất tốt, hiếm khi thấy anh đùa cợt.

Người bảo vệ quay lại rất nhanh, chạy bước nhỏ đi mở cửa trước rồi gật đầu nói to với Cung Khắc: “Đi thẳng ba mươi mét rồi rẽ phải chính là tòa nhà đầu tiên”.

Xem ra Tề Hân đã nói rõ thân phận của họ cho bảo vệ.

Căn hộ nơi Đới Minh Mị ở do công ty quản lý sắp xếp, kết cấu Duplex, thang máy đi thẳng vào trong nhà. Sau khi ấn nút thang máy, Cung Khắc ngó ra nhìn mảnh đất trống bên ngoài tòa nhà. Xe đỗ ở đó không nhiều, không có xe cảnh sát, xem ra sự việc xảy ra với Đới Minh Mị chưa đủ để kinh động tới cảnh sát.

Sự thật đúng là như vậy. Lên tầng rồi, họ mới biết, người xảy ra chuyện không phải Đới Minh Mị mà là con chó giống Schnauzer mà cô ấy nuôi. Diệp Nam Sinh có chút bức bối: “Việc này mà cũng tìm chúng tôi...”.

Nhưng khi nhìn thấy nó, cô lập tức rút lại lời vừa nói. Theo lời kể của Tề Hân khi đó cũng có mặt, con chó bị đặt trong một thùng giấy được phong

kín rồi chuyển phát nhanh tới. Trong thùng là con chó đã bị mất tích hai hôm trước. Nó đã chết, bốn chân bị đánh gãy, phần da trên mặt đều bị lột xuống, máu và thịt lộ ra ngoài trông rất ghê rợn, máu nhỏ tí tách xuống lớp lông trên móng, đáng vẽ đáng sợ ấy đã khiến Đới Minh Mị ngất xỉu tại chỗ.

“Giết chó lại còn lột da mặt, mùi vị khủng bố nồng nặc.” Diệp Nam Sinh lật mở chiếc hộp giấy quan sát một lúc sau đó buông tay về ghét bỏ. Cung Khắc và Tề Hân cùng Đới Minh Phong đứng nói chuyện ở một góc. Đới Minh Mị đang ở trong phòng ngủ, sau đó có Hạ Đồ được gọi tới cùng.

“Nếu chỉ là đe dọa đơn thuần, chúng tôi cũng không sợ hãi như vậy, nhưng trước đó Min từng nhận một phong thư, trong thư nói nếu cô ấy còn tiếp tục điên cuồng như vậy thì sẽ lột da mặt cô ấy. Kết quả hôm nay xảy ra chuyện này.” Tề Hân nhấn ngón trỏ phải lên huyệt thái dương. Sắc mặt chị ấy không tốt lắm, nhợt nhạt không sắc máu, có thể nhận ra chuyện này cũng khiến chị ấy đau đầu.

Đới Minh Phong đi vòng mấy lượt trong phòng, vò đầu bứt tai, sau đó quay người lao vào phòng ngủ: “Đới Minh Mị, thu dọn đồ đạc, theo anh về nhà, chúng ta không làm nghề này nữa. Về nhà, nếu bố mẹ đánh em, anh đỡ cho em!”.

Tề Hân cười lạnh: “Không làm, đâu có dễ dàng như vậy. Ban đầu lúc công ty ký hợp đồng với Min, hợp đồng có quy định rõ ràng. Nói không làm? Cũng được thôi, nhưng anh không trả nổi tiền vi phạm hợp đồng đâu”.

“Tiền đó thì đáng bao nhiêu?” Đới Minh Phong không phục. Tề Hân giơ tay, vẽ mấy con số trước mắt Đới Minh Phong: “Tùng này, anh đền nổi không?”.

“Cô...” Đới Minh Phong kìm nén tới mức đỏ bừng mặt. Trong lúc hai người giằng co, Đới Minh Mị này giờ vẫn ở trong phòng đi ra ngoài. Đôi mắt cô ấy sưng húp, là biểu hiện của việc khóc quá lâu. Sắc mặt vẫn tốt, không quá kinh hãi như Diệp Nam Sinh tưởng tượng.

Cô ấy nói: “Anh à, anh đừng gấp. Em có cách giải quyết, anh yên tâm, em sẽ không có chuyện gì đâu”.

Cách giải quyết của Đới Minh Mị thật ra chính là tạm thời từ bỏ mấy công

việc mà công ty sắp xếp để cô ấy tiếp tục phát triển, trong đó bao gồm thử vai nữ chính cho một bộ phim truyền hình và tham gia diễn xuất vào hai bộ phim điện ảnh.

Mặc dù đây là cách ngốc nghếch nhưng trong quãng thời gian tiếp theo, chuyện đáng sợ như trước đã thật sự không còn xảy ra.

Sau đó...

Nghe nói Đới Minh Phong đã đề nghị mua cho Đới Minh Mị một con chó trong lúc nghỉ dưỡng nhưng bị cô ấy từ chối...

Nghe nói Đới Minh Mị trong kỳ nghỉ bắt đầu nghiên cứu sáng tác kịch bản, Diệp Nam Sinh cảm thấy đây là một sự lựa chọn không tồi...

Nghe nói mẹ của Đới Minh Phong có tới thăm Đới Minh Mị một lần, quan hệ trong nhà họ Đới dường như xuất hiện bước ngoặt làm tan băng giá...

Lại nghe nói mấy vai diễn Đới Minh Mị đã từ bỏ cuối cùng lần lượt rơi vào tay một người. Giới giải trí bỗng chốc ồn ào lên, Tiêu Khả Nhân ngóc đầu dậy, có vẻ như nhắm tới giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trong lễ trao giải Kim Ưng năm nay...

Vào tháng năm, nhiệt độ Lâm Thủy đột ngột tăng cao. Diệp Nam Sinh trốn trong phòng điều hòa, cắn hạt dưa xem tivi. Trên đó đang chiếu một chương trình phỏng vấn, MC chính là cô phóng viên trước đó từng tới tìm Cung Khắc - Đồng Đan Thanh.

Cô MC này rất có phong cách riêng, ăn nói lưu loát, sắc bén, luôn có thể khiến người được phỏng vấn trực tiếp đối mặt với câu hỏi khi họ đang cố gắng né tránh.

Là một chương trình khá hay, Diệp Nam Sinh gật đầu, nhả vỏ hạt dưa trong miệng ra. Ngoài cửa vọng tới tiếng bước chân, một nặng một nhẹ, là hai người.

Diệp Nam Sinh bỏ chân xuống ghế, vứt hạt dưa trong tay đi, ngồi yên trên ghế sofa bày ra vẻ thực nữ. Cửa bật mở, người bước vào đúng như cô dự đoán, là Cung Khắc và trợ lý của anh - Vương Diệp.

Còn nửa năm nữa là Vương Diệp tốt nghiệp. Nghe nói cậu ấy và Tiểu Khiết đã hứa hẹn không định kết hôn sớm như vậy, nhưng sau khi trải qua chuyện mật thất như tai bay vạ gió ấy, cô bé dường như đã đổi ý, chiếc nhẫn của Vương Diệp đã đổi lại được cái gậy đầu của người ta. Tiểu Khiết và bố mẹ Vương Diệp nghe nói cũng đã gặp mặt. Khi biết được tin này, Diệp Nam Sinh thầm lẩm nhẩm: Nhanh thật đấy.

Vương Diệp đi cùng Cung Khắc tới lấy tài liệu, việc làm luận văn nghiên cứu sinh đang bước vào giai đoạn cuối. Cậu nhóc tăng cường thêm không ít số liệu. Lúc đưa tài liệu, Cung Khắc còn vỗ vai cậu nhóc, như đang khích lệ.

Vương Diệp đi rất nhanh, căn phòng chỉ còn lại Cung Khắc và Diệp Nam Sinh. Cung Khắc cầm sách, ngồi bên cạnh Diệp Nam Sinh, không xa cũng không gần. Cuốn sách ấy tên là Tuần san hình sự, là một cuốn tạp chí do tỉnh phát hành. Trước đó Diệp Nam Sinh cũng từng nộp bản thảo cho tạp chí này, là một tạp chí cảnh sát không thể nghiêm túc hơn. Cô thật sự không nghĩ ra Tuần san hình sự và câu nói tiếp theo đó của Cung Khắc có gì liên hệ.

Cung Khắc hỏi: “Em thích đám cưới kiểu Trung hay kiểu Tây?”.

...

Vỏ hạt dưa mắc ở cổ họng, Diệp Nam Sinh trợn tròn trắng mấy cái mắt mới nhả được nó ra, lẩm bẩm một câu “Sao mặn vậy” rồi hỏi ngược lại Cung Khắc: “902, Đồng Đan Thanh đó chẳng phải có mời anh tới tham gia một buổi phỏng vấn theo kỳ ư? Sao gọi anh đi có một lần rồi thôi? Hơn nữa em đợi mấy kỳ rồi mà sao không thấy anh?”.

Có trời biết cô vô cùng tò mò gương mặt của 902 khi xuất hiện trên truyền hình sẽ có bộ dạng gì.

“Muốn xem à?”

“Dĩ nhiên ạ!”

“Tổ chức hôn lễ thích kiểu Trung hay kiểu Tây?”

...

Diệp Nam Sinh chửi thầm: Bà Mục, sao cách thức của 902 không giống như mẹ nói vậy?

Bà Mục ở một góc xa xôi của thành phố ngáp một cái rồi hét vào phòng khách: “Ông Diệp, tôi muốn ăn gì đây?”.

“Hay là tôi ăn đậu phụ đi.” Diệp Chi Viễn thò đầu vào nhìn vợ.

“Được rồi, ngăn thứ ba trong tủ lạnh đã có, tôi muốn ăn đậu phụ Ma Bà.”

Diệp Chi Viễn đứng ngoài cửa vẽ chữ ok, cảm thấy cách sống trung cầu ý kiến của ông rồi để ông tự cung tự cấp này không hề tạo cảm giác khó chịu.

Thật ra từ lâu khi Mục Trung Hoa dạy Diệp Nam Sinh cách thuần phục chồng, bà đã tiên liệu trước giữa con gái và Cung Khắc, Diệp Nam Sinh mới là người bị nắm thóp. Vì sao ư? Trên đời này người duy nhất có thể chịu đựng được tính cách của hai mẹ con họ, còn cam tâm tình nguyện nhường nhịn vợ thì đã làm bố của Diệp Nam Sinh rồi.

“Kiểu Trung hay kiểu Tây ư?” Diệp Nam Sinh nhất thời chưa quyết. Cô càng tò mò vì sao chương trình Cung Khắc ghi hình tới nay chưa phát sóng hơn. Nhưng nếu là tình huống cả quá trình ghi hình câu trả lời chỉ cố định với mấy kiểu câu “Phải”, “Đúng”, “Người đó chính là hung thủ” và “Đoán thôi”, cuối cùng khiến MC phát điên rồi khiến chương trình đổ bể thì Cung Khắc nhất định sẽ không nói.

Bạn bè có một trăm lý do để yêu cầu anh làm một việc, anh có một ngàn cách để đồng ý rồi khiến việc ấy thất bại, chết từ trong trứng nước.

Đương nhiên, những yêu cầu giúp đỡ bình thường, a vẫn rất sẵn lòng. Ví dụ như, một ngày nào đó vào tháng năm, mấy cảnh sát Công an thành phố Lâm Thủy bỗng nhiên tới trường cảnh sát. Tin tức họ mang tới là ngôi sao Tiêu Khả Nhân lúc đó đang nổi tiếng tới qua đã mất tích.

Mà vừa cách đó hai tiếng, một nguồn tin tới từ một đoạn đường cao tốc nào đó trong thành phố Lâm Thủy cho biết, phát hiện có người giống Tiêu Khả Nhân ngồi trong ghế lái của một chiếc xe. Đầu xe bị đâm nát vụn, giống như vừa gặp tai nạn.

Nếu chỉ đơn thuần là một vụ tai nạn thì cũng không sao, cảnh sát cũng không cần tốn công sức tới tìm Cung Khắc. Vụ án này kỳ lạ ở chỗ, toàn bộ da mặt của người ngồi ở vị trí lái xe lúc đó đã biến mất...

-----oOo-----

Chương 57: Lúc trước, lúc sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên địa giới của thành phố Lâm Thủy, quận Mân Sơn là vị trí sát phía Nam nhất. Từ Mân Sơn xuất phát, đi xe khoảng bảy tiếng là tới thành phố kế cận – Túc Thanh. Túc Thanh là một thành phố lớn, nổi tiếng với các ngành công nghiệp nhẹ, tơ lụa của Túc Thanh không chỉ bán chạy ở trong nước, mà còn đặc biệt quan trọng trong việc cung cấp nguyên liệu cho ngành may mặc ở nước ngoài. Địa điểm xảy ra vụ tai nạn nằm chính giữa con đường cao tốc Lâm Túc 211, từ Mân Sơn đi tới Túc Thanh.

Đội cảnh sát Công an quận Mân Sơn tìm được Cung Khắc lúc 10 giờ sáng, họ lại mất ba tiếng mới tới được hiện trường – con đường lâm Túc 211 mặc dù tầm nhìn khá rộng nhưng lại có chỗ khúc quanh.

Đó là thời điểm nóng nhất trong ngày, cách rất xa nơi xảy ra tai nạn cũng có thể nhìn thấy tấm biển giảm tốc được cảnh sát giao thông dựng lên. Đó là loại biển ba góc hình nón, bên trên dán giấy huỳnh quang, có tác dụng nhắc nhở các xe qua lại đây kể cả khi trời tối: Xin hãy giảm tốc và đi chậm.

Quả nhiên, còn chưa tới gần trung tâm hiện trường, xe cảnh sát của Công an quận Mân Sơn đã bị một hàng các xe ô tô chờ được đi qua chặn đường. Nhìn đuôi chiếc xe Audi đứng gần họ nhất, Tiểu Hứa – cậu trình sát đang chịu trách nhiệm lái xe có chút thiếu kiềm chế. Cậu ta sốt ruột gục móng tay lên vô lăng, bật ra những tiếng lạch cạch.

“Lưu lượng giao thông của con đường này không nhỏ phải không?” Cung Khắc ngồi ở ghế sau bất ngờ lên tiếng. Trả lời anh là một cảnh sát nam đi cùng với Tiểu Hứa tới mời Cung Khắc – Đồng Triết: “Dạ vâng, đây là con đường quốc lộ quan trọng dẫn tới Túc Thanh, số lượng xe cộ ban ngày đi

qua đây không hề thua kém con số đi trong địa bàn quận Mân Sơn.”

“Nhưng buổi tối con số này chắc phải giảm mạnh lắm, nếu không sao người chết mấy tiếng rồi mới được phát hiện?”

Lời nói của Cung Khắc khiến Đồng Triết hoảng hốt. Cậu ta nhớ lại, hình như trên đường tới đây, cậu ta chưa đưa cho Cung Khắc báo cáo khám nghiệm pháp y sơ bộ mà!

“Thầy Cung, làm sao thầy biết!” Cậu ta khó che giấu được vẻ sững sốt.

Cung Khắc chống khuỷu tay lên mép cửa, ngón trỏ cọ qua cọ lại dưới cằm, mắt hướng ra ngoài, “Rất đơn giản, hành trình chúng ta tới đây là ba tiếng, từ lúc cậu nhận được tin báo của cảnh sát giao thông tới khi khám nghiệm bảo vệ hiện trường là khoảng một tiếng, cộng thêm việc còn từ đây đi tới tìm chúng tôi lại mất ba tiếng nữa. Như vậy xem ra nạn nhân được phát hiện lúc ba giờ sáng. Mà vụ tai nạn xảy ra có lẽ vào khoảng 11 giờ hoặc trước đó...”

Đồng Triết ngậy người, vì ngay cả phía cảnh sát trước mắt còn chưa xác định được cụ thể thời gian xảy ra tai nạn.

“Vì mưa.” Cung Khắc chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Phía dưới con đường quốc lộ cao cao, ngay gần đó là một bãi đất rộng lớn. Cách đó không xa, có thể loáng thoáng nhìn thấy ống khói đứng sừng sững của một công xưởng. Cung Khắc nói: “Tối qua có lẽ Bính Đông đã đổ mưa.” Mà thời gian mưa cụ thể có thể quan sát rõ ràng từ biểu đồ độ ẩm. Trùng hợp là chiếc xe của Tiêu Khả Nhân có dấu vết bị ướt mưa.

Cuối cùng cũng tới hiện trường trung tâm. Trước khi vào, Cung Khắc phát hiện ra Diệp Nam Sinh đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ. Anh hỏi: “Em sao vậy?”

“Không sao, có điều em đang nghĩ mình có nên giết anh diệt khẩu không, chứ có anh ở đây, e là sớm muộn em cũng không giữ được bát cơm của mình.” Diệp Nam Sinh xua tay, đùa cợt. “Nhưng mà sau đó em lại nghĩ, thất nghiệp có sao đâu, dù sao cũng có anh nuôi.”

Cô hay có những logic rất quái lạ, nhưng Cung Khắc lại thích cô như vậy.

Vì tai nạn đã xảy ra rất lâu rồi nên không còn nhiều nhân viên được giữ lại tại hiện trường. Ngoài mấy nhân viên pháp chứng mang theo máy móc chuyên nghiệp đang kiểm tra thì còn có người của đội cảnh sát giao thông chịu trách nhiệm phân luồng, duy trì trật tự.

Thấy Cung Khắc tới, hai người trong đám đông đang bận rộn vội qua đón. Một người là đội trưởng đội cảnh sát giao thông quận Mân Sơn – Lâm Chính. Người kia là một người quen – Lư San.

“Tiền bối, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Sau khi mấy người họ bắt tay nhau xong, Lư San và Cung Khắc chào hỏi. Chính tuần trước, vì điều động công việc, Lư San được chuyển từ Công an quận Chiêu Dương tới đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội cảnh sát hình sự Công an quận Mân Sơn, mới nhậm chức chưa lâu đã gặp vụ án này.

Diệp Nam Sinh cười tí mắt với cô ta, “Phải rồi, tôi cũng đang nghĩ sao có người cứ vất vưởng như hồn ma vậy?”

Lần này quả thật Lư San chủ trương nhờ cậy Cung Khắc, nhưng trọng điểm không phải là anh mà là Diệp Nam Sinh.

“Bác sỹ Diệp, lực lượng pháp y của Công an quận Mân Sơn còn quá mỏng, cộng thêm việc vụ án này quả thật rất kỳ lạ nên tôi muốn mời cô tới tham gia giúp đỡ.” Thái độ tốt đẹp một cách quá đáng của Lư San khiến Diệp Nam Sinh không quen chút nào. Cô chép miệng một lúc lâu, cuối cùng nói một câu: “Đi xem hiện trường trước đã.”

Diệp Nam Sinh là người như vậy, đối phương mà tử tế thì cô sẽ không thể khắc nghiệt được nữa.

Hiện trường cũng khá đơn giản. Gặp tai nạn là chiếc Porsche màu vàng, nằm nghiêng bên vệ đường, đầu xe vì đâm vào hàng rào chắn với tốc độ cao nên đã biến dạng nghiêm trọng, mui xe phía trước chống trên đầu xe theo hình ba góc, động cơ bên trong đã hở ra một phần. Các bộ phận biến thành màu đen, có dấu hiệu từng bị cháy.

Phía đuôi xe, có mấy nhân viên đang giơ máy ảnh chụp mặt đất. Họ đang lấy dấu bánh xe trước vụ tai nạn. Trong vụ án có vẻ như tai nạn giao thông này, dấu bánh xe là một chứng cứ rất quan trọng để định tính vụ án. Căn cứ vào dấu di chuyển của chiếc xe lúc trước có thể suy đoán xem nó có

được phanh hay không.

Né khỏi khu vực lấy chứng cứ, Diệp Nam Sinh đi tới vị trí đầu xe. Xem ra là một vụ tai nạn không hề nhẹ, không chỉ đầu xe bị biến dạng nghiêm trọng mà chiếc xe này còn đâm vỡ dải phân cách, một nửa phần đầu đã thò ra nền đường.

Diệp Nam Sinh đeo găng tay, cầm cọ lông tìm kiếm một hồi ở vị trí ghế lái đã không còn ai từ lâu, tiếc là không có thu hoạch. Cô không hề buồn bã, mà chui ra khỏi xe, hỏi Lư San: “Tới xem nạn nhân trước đi, chắc là đã khám nghiệm tử thi xong xuôi, đội ngũ ở đây cũng có kết luận rồi.”

Lư San đồng ý, cử người đưa Diệp Nam Sinh tới nhà tang lễ quận Mân Sơn, nơi đặt thi thể. Mà vì một nguyên nhân nào đó, Cung Khắc không đi theo.

Nhà tang lễ quận Mân Sơn có các thiết bị nền tảng không tệ, có phòng giải phẫu pháp y rất chuyên nghiệp, bên trong còn được lắp đặt quạt thông gió trên dưới khiến các pháp y làm việc ở mùa hè nóng nực cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhưng cho dù là vậy, pháp y vẫn là một nghề vất vả.

Trên chiếc giường giải phẫu trong phòng số 3, Diệp Nam Sinh mặc Áo giải phẫu kín mít cuối cùng cũng nhìn thấy “người không mặt” chết trong xe như lời đồn. Là một cô gái rất trẻ, eo thon chân dài, trước khi chết có lẽ da rất trắng, một cô gái xinh đẹp, nếu không nhìn mặt cô ta.

Cùng với Diệp Nam Sinh hoàn thành công việc khám nghiệm là nhân Viên phòng pháp y của Công an quận Mân Sơn, vừa mới gặp đã tự giới thiệu mình họ Đậu, các đồng nghiệp hay gọi anh ta là Đậu đen, vì da anh ta cũng đen. Đậu đen là một thanh niên rất cầu tiến, tiếc là kinh nghiệm còn ít.

Diệp Nam Sinh vừa đeo găng tay cao su vừa chỉ vào thi thể trên giường: “Tầm lột xác chắc cũng chỉ thế này thôi.”

Quả thực, tạm thời chưa nói tới các vết thương khác trên thi thể, chỉ xét riêng gương mặt, đó tuyệt đối là gương mặt kinh dị nhất Diệp Nam Sinh từng nhìn thấy. Không chỉ là da mặt không còn sót lại chút nào mà vì vụ tai nạn, cả gương mặt như bị bánh xe lăn qua vậy, rời rạc tan nát, máu thịt đỏ lôm, má phải của nạn nhân cũng bị lăn qua một nửa, kết mạng trắng

nhọt lộ ra vẻ ghê rợn.

Tiếng ù ù của chiếc máy thông gió trong phòng dường như cũng khiếp sợ trước cái chết này, không còn quá vang nữa. Tiếng nuốt nước bọt của Đậu đen cũng trở nên rõ mồn một.

Nhưng Diệp Nam Sinh vẫn bình thản, ghé sát lại để quan sát thương tích cụ thể. “Cơ gò má bên phải bị rạn nứt, cơ vòng quanh miệng nứt gãy như bị cắt, có lẽ là bị cắt bởi một vật cùn cứng nào đó mà thành...”

Đậu đen ghi chép đến đây bèn ngừng đầu lên giải thích với Diệp Nam Sinh: “Trên xe phát hiện có một hộp gỗ đựng nữ trang, bên trên dính máu, được đồng nghiệp của tôi mang về xét nghiệm. Từ vị trí đặt và vị trí lúc ấy của nạn nhân thì có thể vết thương này do nó gây ra.”

Diệp Nam Sinh trầm mặc, trước khi đưa ra mọi kết luận, bất kỳ suy đoán nào cũng là suy đoán chủ quan, không có căn cứ.

”Anh chú ý thấy gương mặt thi thể này có đặc điểm gì không?” Diệp Nam Sinh hỏi đột ngột, Tiểu Đậu hoàn toàn không chuẩn bị. Anh ta cũng sát lại gần một lúc, cuối cùng chịu không nổi cảm giác buồn nôn phải lùi về, lắc đầu, “Đã bị đâm đến mức này rồi, thật sự không nhận ra gì nữa.”

”Anh tốt nghiệp trường nào vậy? Tôi mà là giáo viên của anh, biết anh đi làm rồi còn thế này, tuyệt đối sẽ mang thước kẻ tới đánh anh.” Diệp Nam Sinh chỉ tay vào phần đầu của nạn nhân: “Mỡ trên mặt ít hơn người bình thường khoảng hai phần ba, mặc dù không có dấu vết chĩnh hình như mài xương nhưng có lẽ từng đi hút mỡ.”

Cả mặt mà cũng hút mỡ, thân phận của nạn nhân được thu hẹp lại rất nhiều.

“Kết quả so sánh ADN của Tiêu Khả Nhân thế nào rồi?” Sau khi quan sát những biểu hiện trên thi thể, Diệp Nam Sinh hỏi Đậu đen. Tiểu Đậu đã chuẩn bị bắt đầu chính thức hợp tác khám nghiệm tử thi lần này trả lời rất dễ dàng: “Khi tới tôi đã liên lạc với phòng ADN, mẫu trong nhà Tiêu Khả Nhân cũng đã được đưa tới, đoán chừng từ khi mở rộng mẫu cho tới khi kết thúc có kết quả cũng phải sáu tiếng đồng hồ.”

”Được.” Diệp Nam Sinh thở hắt ra, “Trước lúc đó, chúng ta tìm các manh

mối khác đã.”

Trải qua gần hai tiếng đồng hồ giải phẫu, kết luận về cơ bản đã rõ ràng. Nguyên nhân tử vong là do chết não sau khi bị va đập mạnh ở phần đầu. Diệp Nam Sinh đã dùng cưa điện mổ hộp sọ, cắt xương sọ của nạn nhân ra, phát hiện dưới màng cứng đại não xung huyết một mảng lớn, trong kết cấu não bộ có một diện tích rộng xảy ra hiện tượng vỡ nát. Hơn nữa trên người nạn nhân, ngoài những vết bầm tím do bị đung để lại thì không có vết thương đáng nghi nào khác.

Cô có vẻ không cam tâm, thế nên cầm dao giải phẫu lần nữa, bắt đầu mổ phần bụng của nạn nhân.

Ổ bụng bị thương không nặng, ngoài một số vết bầm thì ngũ tạng rất sạch sẽ. Khi giải phẫu tới tử cung, Tiểu Đậu bỗng kêu lên: “Bác sỹ Diệp, nạn nhân này đang mang thai!”

Đúng như Tiểu Đậu nói, phôi thai nhỏ xíu đang nằm cuộn tròn trong một góc tử cung, đã tử vong.

”Đưa đi xét nghiệm ADN.” Sau một hồi thôn thức, Diệp Nam Sinh đề Tiểu Đậu lấy bào thai ra.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào, là Cung Khắc cùng Lâm Chính và Lư San đi theo. Lư San hỏi Diệp Nam Sinh: “Thế nào rồi, đã xác định được nguyên nhân tử vong chưa?”

”Tai nạn khiến nạn nhân chết não, thời gian tử vong vào khoảng mười giờ đêm đến mười một giờ đêm.”

”Thế là đúng rồi.” Người nói câu này là Lâm Chính. Anh ta vỗ tay, “Người của đội kỹ thuật đã xác nhận, vụ tai nạn này là do phanh xe mất độ nhạy bén khiến xe mất kiểm soát, dấu bánh xe và hình ảnh trong camera giám sát đều đã được xác minh, cộng thêm phía pháp y xác định nguyên nhân cái chết. Việc chúng ta phải làm bây giờ là điều tra xem sau khi vụ án xảy ra, ai đã lột da mặt của cô gái này.”

“No, no, no. Không phải sau đó nhé.” Diệp Nam Sinh lắc đầu. Thông qua đơn kết vảy của vết thương và mức độ thể hiện của vết thương, khuôn mặt của cô gái này không phải bị lột ra sau khi bị tai nạn, càng không thể do vụ

tai nạn mà thành, trước đó khoảng mấy tiếng, khuôn mặt của cô ta đã không còn nữa...”

Dưới bóng đêm đen đặc, trên trời có tiếng quạ kêu vang. Trời mưa, một bóng người phụ nữ không có mặt lái xe trên đường cao tốc ở ngoại ô thành phố, chỉ cần nghĩ tới cảnh này, những người có mặt đều không khỏi rùng mình.

-----oOo-----

Chương 58: Chiếc mặt nạ thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ký Ức Bị Ngạn

Trên con đường quốc lộ vắng vẻ, thi thoảng mới có xe qua lại, trời lâm lâm mưa, rơi xuống mặt có cảm giác lạnh lẽo. Diệp Nam Sinh uốn gối ngồi bên vệ đường, đôi mắt bị ánh đèn phía xa hắt lên những quãng sáng loang lổ. Giữa con đường cao tốc Lâm Túc 211, cô mặc áo phong quần bò, đang đợi một người.

Màn đêm tĩnh mịch, bốn bề yên ắng, nhất là lúc không có xe cộ qua lại, bên tai chỉ còn tiếng mưa rả rích như lúc này.

Từ xa có tiếng động cơ vọng tới, âm thanh tới từ chiếc Porsche Cayenne, dung tích động cơ 3.6. Diệp Nam Sinh ngẩng đầu lên, đập vào mắt là chiếc xe đua màu xanh ngọc với thiết kế đang thịnh hành. Rõ ràng là ban đêm, chẳng biết có ánh sáng từ đâu rọi vào xe. Cửa xe để mở, tưởng mạo người trong xe càng thêm rõ nét. Người đó nghiêng đầu nhìn Diệp Nam Sinh. Cầm cô ta nhón hoắt, đôi mắt đen rất to, đang nhìn Diệp Nam Sinh, là Tiêu Khả Nhân.

Tiêu Khả Nhân đang cười với Diệp Nam Sinh, Diệp Nam Sinh cảm thấy nụ cười đó có chút không tự nhiên, đúng vào lúc cô đang suy nghĩ xem chỗ nào không tự nhiên thì sự cố đột ngột xảy ra. Một cơn gió thổi vào trong xe, cứ thế lột da mặt Tiêu Khả Nhân xuống.

Đau quá!

Diệp Nam Sinh nghe thấy Tiêu Khả Nhân hét như vậy. Cảm giác đau đớn cùng với tiếng hét của Tiêu Khả Nhân truyền thẳng tới mặt Diệp Nam Sinh, giống như đang có rất nhiều lưỡi cưa cưa vào mặt mình, Diệp Nam Sinh ra sức khoa tay múa chân, dường như muốn thông qua hành động này để tránh xa sự lây nhiễm của Tiêu Khả Nhân.

”Diệp Nam Sinh, còn cào nữa là mặt em nở hoa đấy.” Bên tai vang lên tiếng thở vừa ấm áp vừa có phần bó tay. Diệp Nam Sinh mở mắt, thì ra là một giấc mơ.

Hôm sau, vụ án trên đường cao tốc Lâm Túc 211 được đặt tên là “Vụ án cao tốc 211”, trở thành vụ án đầu tiên chưa xác định được danh tính hung thủ nhưng đã bị liệt vào danh sách các vụ trọng án của Công an quận Mân Sơn. Trong đó có hai nguyên nhân, một là vì bản thân vụ án đã chứa nhiều tình tiết ly kỳ, hai là sau khi so sánh ADN của nạn nhân, đã xác định đó chính là ngôi sao điện ảnh - Tiêu Khả Nhân.

Những vụ án dính líu tới người của công chúng luôn dễ khiến dư luận chú ý, trong đó có không ít nhân vật truyền thông đổ thêm dầu vào lửa. Lúc sáng sớm, trong căn hộ 902, tòa nhà 11 tiểu khu Tùng Bình, Diệp Nam Sinh mặc quần áo ngủ ngồi bên cạnh bàn ăn, chiếc tivi cỡ nhỏ chéch trước mặt đang phát tin tức giải trí. Nghĩ cũng đủ biết, nội dung không có gì ngoài những chuyện liên quan tới cái chết của Tiêu Khả Nhân.

Cô không quen dùng tay trái, thìa cháo chưa đưa được lên miệng đã “đút” cho bàn.

”Xong chưa? 902!” Cô cử động ngón trỏ bàn tay phải, thúc giục. Cung Khắc giữ lấy ngón tay cử động lung tung của cô: “Còn không ngồi yên, anh sẽ cắt vào thịt đấy.”

Cung Khắc đang cắt móng tay cho Diệp Nam Sinh. Ánh sáng trong phòng ăn rất rực rỡ, xuyên qua tấm kính trong suốt, hắt lên người Cung Khắc. Anh cúi đầu, động tác nhẹ nhàng mà chăm chú. Hành động của anh khiến Diệp Nam Sinh cảm thấy ấm áp.

Lúc sáng sớm, cô đã gặp ác mộng. Khi Cung Khắc gọi cô dậy, Diệp Nam Sinh mới biết mặt cô bị chính mình cào xước.

Cuối cùng cũng cắt xong tay phải, đổi sang tay trái. Diệp Nam Sinh múc một thìa cháo cho Cung Khắc: “902, vì sao anh không muốn tham gia vào vụ án này? Vì Đới Minh Mị bị cảnh sát liệt vào danh sách nghi phạm ư?”

Lư San hoàn toàn không giấu Cung Khắc con đường phá án của họ, trong đó bao gồm việc Đới Minh Mị và mười mấy người khác có mâu thuẫn hoặc có quan hệ lợi ích với Tiêu Khả Nhân đều bị cảnh sát Mân Sơn liệt vào danh sách nghi phạm.

“Không phải.” Cung Khắc lắc đầu. Sự thật là chính vào buổi sáng hôm đó, anh đã nhận được điện thoại của Lư San. Tối ngày vụ án xảy ra, Đới Minh Mị đang cùng chị Hân tham gia một hoạt động, vốn không đủ thời gian gây án, có rất nhiều người có thể làm chứng. Anh nghiêng đầu nhìn móng tay của Diệp Nam Sinh, suy nghĩ một lát rồi dùng giữa mài mấy lượt, khi ấy mới thả tay cô ra và nói: “Anh chỉ không muốn họ cứ gặp vụ án nào là lại tới tìm anh. Họ cũng cần phải rèn luyện.”

“Ồ, không ngờ anh suy nghĩ cho Lư San như vậy đây. Không hổ được người ta gọi là tiên bối chứ gì?” Diệp Nam Sinh nhìn móng tay dưới nắng, bụng móng nõn nà, đầu ngón tay được cắt giữa gọn gàng.

Cung Khắc gõ lên đầu cô, nhét bánh bao vào miệng cô, “Anh tham gia phá án thì em lại nói kiểu khác được ngay. Ăn bánh bao đi.”

Diệp Nam Sinh hớn hờ cắn bánh bao, xem ra 902 ngày càng hiểu cô rồi.

Mặc dù không trực tiếp tham gia phá án nhưng Lư San vẫn báo cho Cung Khắc biết mỗi một phát hiện mới. Khi tin tức tới, Cung Khắc đang lên lớp, anh để điện thoại ở phòng thí nghiệm, lúc ấy Diệp Nam Sinh đang quan sát kính hiển vi, nghe thấy tiếng chuông bèn nhận máy.

“Tiên bối không có ở đó?” Lư San vẫn tỏ ra nghi ngờ việc Diệp Nam Sinh nhận điện thoại, khi nói không hề che giấu cảm xúc. Diệp Nam Sinh nhìn vào gương làm bộ mặt kỳ quái để trút bớt những bất mãn với Lư San, nhưng khi nói cô lại không bộc lộ cảm xúc, ngược lại còn rất lịch sự: “Đúng vậy, anh ấy đang lên lớp, không có ở đây, khoảng ba mươi phút nữa là hết tiết. Nếu cô và anh ấy cần nói chuyện lâu e là thời gian không đủ, vì nghỉ giữa giờ chỉ có mười phút thôi, hơn nữa tiết sau anh ấy vẫn phải lên lớp. À...” Cô không để Lư San có cơ hội nói: “Quên không nói, thường nếu giảng liên tục hai tiết thì giữa giờ anh ấy sẽ không về.”

”Bác Sỹ Diệp, chúng ta nói chuyện không cần phải nồng nặc mùi thuốc súng vậy chứ.” Lư San thở dài.

”Ừm.” Diệp Nam Sinh gật đầu, “Trừ phi tôi là thánh mẫu Maria, hoàn toàn chấp nhận được việc một người con gái khác mượn danh nghĩa công việc để không ngừng lượn qua lượn lại bên cạnh người đàn ông của tôi, sau đó làm như không thấy. Tiếc là tôi họ Diệp chứ không phải họ Thánh.”

Tính cách của Diệp Nam Sinh là vậy. Cô sẽ biểu lộ rõ sự yêu ghét của bản thân, không chua ngoa đánh đá, chỉ thích vẽ một vòng tròn rõ ràng bên cạnh người đàn ông của mình rồi dựng một tấm biển, bên trên viết “Anh ấy đã có chủ”. Trừ phi anh ấy tự bước ra khỏi vòng tròn đó, nếu không thì tránh làm phiền.

Đầu kia trầm mặc rất lâu, Diệp Nam Sinh cũng không gấp gáp. Cô cầm gang tay trên bàn lên, vừa cắn vừa đợi Lư San lên tiếng. Một lúc sau, Lư San cười khê: “Diệp Nam Sinh, rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao tiền bối chọn cô mà không chọn tôi rồi. Thôi được, sau này tôi sẽ chỉ coi anh ấy là tiền bối. Hôm nay gọi đến đây là để báo với hai người một việc. Ở nhà Tiêu Khả Nhân phát hiện được lông chó, kết quả xét nghiệm chứng minh, đó chính là lông của con chó trước kia Đới Minh Mị nuôi, thế nên Tiêu Khả Nhân rất có thể là người lúc trước đã hù dọa Đới Minh Mị.”

”Ồ, biết rồi, còn chuyện gì nữa không?”

”Hết rồi.”

”Vậy thế đi, tạm biệt.” Diệp Nam Sinh ngắt máy. Sau đó Cung Khắc quay về, Diệp Nam Sinh nói với anh về cuộc điện thoại của Lư San. Cô hỏi: “902, em cũng muốn hỏi anh, vì sao anh chọn em mà không phải là ai khác?”

Lúc đó Cung Khắc đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về nhà, anh thậm chí còn không ngẩng đầu lên, mà trả lời thẳng thừng: “Các hạng mục lựa chọn chỉ có một, còn biết chọn thế nào?”

Câu nói tình cảm đặc biệt của Cung Khắc đủ để khiến Diệp Nam Sinh cười nguyên cả ngày.

Tiến triển phía Lư San không mấy thuận lợi. Từ khi cảnh sát tiến hành điều tra, bối cảnh và quan hệ xã hội của Tiêu Khả Nhân mới được khai quật dần dần. Cô ta không phải là một người thân thiện. Khi còn là người mới, có chút may mắn nên nổi tiếng rất nhanh, thế là kiêu ngạo tự mãn, đắc tội với không ít người. Lần này trở lại cũng dựa vào mối quan hệ không thể để ai biết với một vài nhà đầu tư mới có cơ hội leo cao. Trong giới đồn đại, trong số các bà vợ của mấy nhà đầu tư đó, trước khi có chuyện đã có người lên tiếng định dạy cho Tiêu Khả Nhân một bài học.

Qua vài ngày điều tra sàng lọc, số lượng người tình nghi đã lên tới hơn ba mươi, hơn nữa con số này còn tiếp tục tăng không ngừng.

Người mệt mỏi là Lư San. Hết cách thôi, chiều nay cô ta lại tới trường cảnh sát Lâm Thủy tìm Cung Khắc nhờ giúp đỡ.

”Tiền bối, em thật sự hết cách rồi. Các bài báo trong giới showbiz càng ngày cànguyên thuyên, áp lực từ phía trên cũng rất lớn.” Lư San ngồi trên sofa, nhìn Cung Khắc phía đối diện và nói. Diệp Nam Sinh rót trà đi vào, đứng trước mặt Lư San. Đúng như Lư San đã nói, cô ta không còn thể hiện thứ tình cảm gì đặc biệt nữa. Diệp Nam Sinh cũng không phải người hẹp hòi. Cô ngồi bên cạnh Lư San, nói với Cung Khắc: “902, anh mà còn thừa nước đục thả câu thì hình tượng của anh trong lòng các đàn em sẽ không còn đáng yêu nữa đâu.”

Bàn tay đang cầm bút của Cung Khắc run lên.

Đáng yêu? Anh ư?

Anh ho hai tiếng rồi cất lời: “ADN của đứa bé trong bụng Tiêu Khả Nhân đã có kết quả đối chiếu chưa?”

Lư San gật đầu, nhưng đây cũng là một chuyện khiến cô ta ủ dột. “Bọn em đã điều tra tất cả những người có quan hệ với Tiêu Khả Nhân, nhưng ADN đều không khớp, bây giờ bọn em vẫn đang tìm các nghi phạm khác.”

”Ồ...” Cung Khắc trầm ngâm giây lát, “Ý kiến của anh có vài điểm. Mục đích Tiêu Khả Nhân lái xe đi Túc Thanh là gì? Ngoài ra, chuyện liên quan tới cha của đứa bé, các em có thể tìm thêm người ngoài giới, ví dụ như bạn học của cô ta xem sao.”

Cung Khắc luôn cảm thấy Tiêu Khả Nhân nửa đêm nửa hôm sẽ không vô duyên vô cớ lái xe tới Túc Thanh. Mà từ báo cáo khám nghiệm tử thi có thể thấy, bào thai kia đã được gần ba tháng rồi. Một nghệ sỹ như Tiêu Khả Nhân đang lúc sự nghiệp được hâm nóng lại mang thai, trừ phi có dự định kết hôn, nếu không sẽ lựa chọn phá bỏ. Khả năng kết hôn cực kỳ thấp, mà cô ta lại không chọn cách thứ hai, trong này có rất nhiều điểm mâu thuẫn...

”Nhưng mà...” Diệp Nam Sinh đột nhiên lên tiếng: “Em cứ cảm thấy con người lái xe đi đường dài trong tình trạng đau đớn kịch liệt như thế có rất nhiều điểm không hợp lý.”

Làm sao để giải thích những điểm không hợp lý này, Diệp Nam Sinh nhất thời chưa nói ra được.

Mấy ngày sau đó, theo chỉ thị của Cung Khắc, Lư San bắt đầu điều tra theo hướng mới.

Cùng với những bước chân nóng bức của mùa hè dần dần tiến vào tầm nhìn của con người, mấy ngày nay có một tin tức tốt rơi xuống vào một ngày nắng đẹp. Được chị Hân thông báo, sáng sớm Diệp Nam Sinh đọc tin tức giải trí đã được biết trước việc Đới Minh Mị sẽ trở lại đóng những vai trước đó đã từ chối. Tiêu Khả Nhân vốn không phải lựa chọn hàng đầu của mấy đạo diễn. Bây giờ cô ta chết rồi, mà mấy nhà tài trợ từng có “quan hệ thân mật” với cô ta cũng rất phiền não và khổ sở khi bị cảnh sát điều tra, lần lượt quay về nhà với vợ, tạm thời không dám xuất hiện gây rối thêm.

Thế nên, các đạo diễn và nhà sản xuất khi trước lại lần lượt tìm tới, yêu cầu Đới Minh Mị nhận vai diễn. Đã nhận được tin người hù dọa mình khi trước là Tiêu Khả Nhân, Đới Minh Mị không suy nghĩ gì mà nhận ngay lời mời. Thời điểm khó khăn đã qua đi, cô ấy không còn lý do để từ chối.

Tối nay, Diệp Nam Sinh và Cung Khắc nhận được lời mời tới nhà Đới Minh Mị ăn mừng. Bốn giờ họ tới nhà trẻ đón Đông Đông sau đó tới vườn hoa Danh Đô. Lần này, các bảo vệ cũng không vì họ từng đến đây mà thả lỏng. Tình huống vẫn giống lần trước y như đúc, gọi điện hỏi han trước rồi mới để họ vào.

”Chị, mấy chú bảo vệ đó vất vả quá.” Đông Đông ngồi ở ghế sau, dùng đưa chân và nói. Diệp Nam Sinh quay đầu nhìn con bé: “Đúng rồi, nhưng chắc chắn không khổ bằng Đông Đông. Cái bụng của con réo thật đau

khô.”

Đông Đông cười hì hì. Con bé chẳng thấy xấu hổ khi tâm tư bị vạch trần, nó đúng là vì bữa cơm tối nay mà đã bỏ bữa trưa ở nhà trẻ.

Kết quả, thật không phụ sự mong đợi của mọi người, chị Hân làm đầu bếp chính đã nấu cả một bàn đầy thức ăn. Đông Đông ăn đến độ không khép được miệng lại.

Sau bữa cơm, Đới Minh Mị cùng Cung Khắc và Diệp Nam Sinh ngồi ngoài phòng khách nói chuyện. Công an tỉnh có vụ án phải giải quyết, Đới Minh Phong mấy hôm trước đã phải rời khỏi Lâm Thủy. Lần này Đới Minh Mị chỉ mời ba người nhà Cung Khắc và hai cô trợ lý của công ty quản lý.

Chị Hân đang gọt hoa quả ở trong bếp, bên ngoài phòng khách vọng tới tiếng cộc cộc. Chị Hân gọi mấy người trong phòng: “Có người tới, ai đi mở cửa hộ tôi với.”

Vườn hoa Danh Đô mặc dù có thiết kế thang máy vào năm thẳng nhà nhưng không phải căn hộ nào cũng thế. Lần trước sau khi quyết định rút bớt khỏi giới giải trí, công ty quản lý của Đới Minh Mị đã sắp xếp cho cô ấy một căn hộ không có thang máy đi thẳng vào nhà, hơi kém hơn căn hộ trước một chút.

Hai người trợ lý đáp lại rồi đứng dậy ra mở cửa. Mấy người còn lại tiếp tục trò chuyện. Nói thật, Diệp Nam Sinh không hiểu rõ lắm chuyện showbiz. Ngược lại, bà Mục có thần tượng nên cô giúp bà Mục xin chữ ký của Đới Minh Mị.

Mới ký được một nửa, một tiếng hét hoảng sợ tới cực điểm từ cửa vọng vào, nghe âm thanh ấy giống giọng của cô trợ lý vừa ra mở cửa.

”Sao vậy?” Diệp Nam Sinh nhanh nhẹn nhất, cùng Tề Hân một trước một sau vội chạy ra. Trước mặt họ, cô trợ lý kia đã ngồi bệt xuống đất, một tay chỉ về một hướng nào đó, miệng không còn nói rõ nên lời.

”Mặt... Tiêu Khả Nhân... Mặt...”

Diệp Nam Sinh nhìn theo hướng ngón tay của cô ấy, khi nhìn thấy thứ kia

trái tim cô cũng không kiểm soát được mà đập thành thịch.

Cánh cửa chống trộm màu đỏ chìm mở về phía trong, phía sau cánh cửa, một thứ giống như mặt nạ nửa trong suốt được dán lên đó. Một điểm được cố định lên cửa, phần không được cố định vì cánh cửa lay động mà cũng nhẹ nhàng bay bay. Mặc dù có chút khó khăn nhưng vẫn có thể nhận ra đó là gương mặt của Tiêu Khả Nhân.

-----oOo-----

Chương 59: Một phòng kín khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: matnhung15

Đối với chiếc “Mặt nạ” đột nhiên xuất hiện, phản ứng của phía cảnh sát rõ ràng nhẹ nhàng hơn mấy người trong cuộc. Cứ lấy người chịu trách nhiệm chung của vụ án này là Lư San ra nói, hiện giờ cô ấy đang ngồi trong phòng họp nhỏ trên tầng ba của đồn Công an quận, vô cùng có niềm tin rằng mình sẽ phá thành công vụ án này.

Cô ấy đứng phía đầu phòng, sau lưng là một tấm bảng trắng hình chữ nhật, dài hơn một mét, cao gần nửa mét, trên bảng dán mấy bức ảnh, có nam có nữ, tổng cộng có năm người. Bên cạnh ảnh của họ lần lượt được viết chữ bằng bút dạ màu đen, nội dung nói về thân phận của những nhân vật trong ảnh.

“Căn hộ Đối Minh Mị đang ở không có thiết kế đi thẳng vào nhà vì dưới nhà không có người quản lý đặc biệt, nhưng chứng cứ trên camera giám sát là rõ ràng. Từ khi lớp da người được phát hiện ngược trở lại lúc thầy Cung và mọi người tới nhà của Đối Minh Mị, cả tòa nhà không có người lạ nào ra vào. Hơn nữa hình ảnh của camera trong thang máy cho thấy khoảng thời gian này cũng không có ai tới thẳng tầng nơi Đối Minh Mị ở. Điều này chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, đó chính là trong tòa nhà của Đối Minh Mị có một người nào đó đã dán da người lên cánh cửa nhà cô ấy...” Lư San còn chưa nói xong, một người ngồi dưới bỗng vỗ tay. Cung Khắc nhận ra người ấy, đó là người lúc trước có tới nhà mời anh và Nam Sinh tham gia vụ án – Đồng Triết.

Cái vỗ tay của Đồng Triết quá đột ngột, tất cả mọi người có mặt ở đó đều không hiểu gì. Bấy giờ Đồng Triết lên tiếng “Đội trưởng tổng kết rất tinh túy, nhưng có thể đừng nói đa người đa người được không. Mọi người đều vì vụ án mà thứ liên mấy hôm rồi, thần kinh rất yếu đuối, không chịu được việc dọa dẫm đâu”.

Lời của Đồng Triết không phải ko có cơ sở. Liên quan tới vụ án của Tiêu Khả Nhân, thông qua những bài báo mà đám phóng viên showbiz lật lại, vô vàn những lời gièm pha bỗng chốc dấy lên ở khắp nơi. Có người nói Tiêu Khả Nhân đắc tội với xã hội đen từ đó bị giết người diệt khẩu. Có người lại đồn Tiêu Khả Nhân vì chính mình không thành công mà tự sát, thậm chí còn có người nói Tiêu Khả Nhân không phải bị giết.

Tóm lại là có vô vàn cách nói nhưng không có cái nào gần với sự thật. Lãnh đạo Công an thành phố cũng đã nghe nói tới vụ án này. Họ hạ lệnh phải phá án trong thời gian hạn định. Trưởng Công an quận Mân Sơn đi nhận quân lệnh, còn trọng trách phá án nặng nề cuối cùng lại rơi xuống người đám cảnh sát đang ngồi đây trong phòng họp này.

Lư San đảo mắt nhìn một lượt những người ngồi trên ghế, ngoài Cung Khắc và Diệp Nam Sinh được cô nhờ tới giúp là tinh thần khá tốt ra thì những người khác đều miễn cưỡng lên tinh thần. Từ lúc buổi họp bắt đầu, bình trà trên bàn đã được thay nước hai lần rồi, gạt tàn chất đầy đầu lọc nát bươm.

Cô thở dài, sửa giọng theo ý mọi người, “Chỉ có thể nói rõ một vấn đề chính là một người nào đó trong tòa nhà đã dán thứ đó lên khung cửa nhà Đới Minh Mị. Hơn nữa tổ trình sát hình sự đã điều tra, trong khoảng thời gian đó, trong tầng nhà cũng không có ai rời đi. Thế nên xét theo góc độ hình sự, đây là một vụ án đe dọa cùng xảy ra trong phòng kín là tòa nhà mà thôi. Có lẽ hung thủ là một chủ hộ sống cùng khu nhà với Đới Minh Mị, lúc ấy kẻ đó có lẽ từ nhà đi ra, thông qua cầu thang để tới nhà Đới Minh Mị, dán da... cái thứ đó lên, sau đó rời khỏi hiện trường. Thế nên chúng ta phải tập trung kiểm tra cầu thang của tòa nhà đó. Tôi nghĩ có thể hung thủ đi vội vàng, sẽ để lại manh mối

“Anh Minh!” Đồng Triết giơ ngón tay cái lên trước mặt Lư San. Lư San lườm anh ta, bổ sung thêm một câu: Đồ nịnh nọt.

Nhưng Đồng Triết vẫn đưa ra một suy nghĩ, “Đội trưởng, trước tiên chúng ta chắc chắn rằng hung thủ gây án rất chặt chẽ, thế nên không loại trừ việc hắt đi thang máy lên giữa tầng rồi chuyển sang cầu thang đi bộ. tôi cho rằng thang máy và những người đi thang máy trong khoảng thời gian này cũng nên được sàng lọc điều tra”.

Lư San đồng tình với suy nghĩ của Đồng Triết, thế nên trong lần phân công nhân lực trước đó, cô ấy lại tăng cường thêm một đội điều tra lối thang máy.

Hội nghị kết thúc, căn phòng lập tức trở nên trống trải, Lư San thu dọn xong tài liệu, đi về phía Cung Khắc và Diệp Nam Sinh vẫn còn ngồi yên tại chỗ. Chưa đợi cô ấy lên tiếng, Cung Khắc đã nói trước: “Chẳng phải làm rất tốt sao?”.

Xem ra Cung Khắc cũng tán đồng cách làm việc của cô ấy. Được khen, Lư San có chút xấu hổ. Cô ấy cười bẽn lễn, gửi lời mời đến họ: “Tối gặp mặt các nghi phạm, tiền bối và bác sỹ Diệp có hứng thú không?”.

Diệp Nam Sinh nhún vai, “Đẳng nào cũng nhàn rồi”.

Thật ra Diệp Nam Sinh cũng chẳng nhàn, sở dĩ cô muốn tới tham gia vụ án này đơn thuần là tò mò về tên hung thủ biến thái đó mà thôi. Còn nhớ lúc đó khi đeo găng tay, gỡ lớp da mặt từ trên khung cửa xuống, cô đã thầm gào thét trong lòng: Mẹ ơi, “dao pháp” thật là sắc bén.

Nhưng khi họ tới nơi, gặp nghi phạm đầu tiên, trực giác khiến Diệp Nam Sinh cảm thấy cô gái nhỏ với tướng mạo hiền lành trước mặt này không phải là hung thủ. Lư San lựa chọn gặp người này đầu tiên, rõ ràng cô ấy cho rằng người này đáng nghi nhất. Nhưng ai có thể nói cho Diệp Nam Sinh một ngôi sao nữ ngoài hai mươi, yếu ớt gầy gò, sẽ có dao pháp gì hay đây?

Có vẻ như nhận ra nghi vấn của Diệp Nam Sinh, Lư San giải thích cho cô nghe căn cứ của mình. Hiện tại họ đang tiến hành quay bộ phim truyền hình tại một khu nào đó ở Lâm Thủy, nghi phạm mục tiêu chính là nữ phụ đang hợp tác với Đới Minh Mị trong bộ phim này.

“Cô ta tên là Hách Luyến. Cô ta nhỏ tuổi nhưng đã ra mắt được mấy năm rồi, kinh nghiệm còn dày hơn Đới Minh Mị. Khi còn đi học đã được công

ty tìm kiếm ngôi sao khai quật, còn chưa tốt nghiệp đã nghỉ học luôn để tiến thân vào giới điện ảnh, tiếc là không may mắn lắm, vai diễn tốt nhất cũng chỉ là nữ phụ hai. Trong bộ phim truyền hình lần này cuối cùng cô ta cũng được lọt vào danh sách lựa chọn cho vai nữ chính. Đáng tiếc, dù là nạn nhân Tiêu Khả Nhân hay người hiện tại đang tiếp nhận – Đới Minh Mị, phía sản xuất cũng không giúp cô ta có một cơ hội.” Lư San nói.

Nhưng Diệp Nam Sinh lại có ý kiến khác. “Tôi nghĩ cùng tranh giành cũng không thể chỉ có ba người này chứ? Theo như cách nói của cô, những người khác cũng nên bị liệt vào danh sách tình nghi. Vả lại, Hách Luyến này hình như cũng đâu sống trong tòa nhà của Đới Minh Mị.”

“Đúng.” Bản thân Lư San cũng đồng tình với cách nói của Diệp Nam Sinh, nhưng cô ấy có căn cứ của riêng mình. “Gia đình Hách Luyến tuy không sống trong tòa nhà của Đới Minh Mị, nhưng ngày xảy ra sự việc, Hách Luyến cũng có mặt ở đó. Nghe nói cũng được mời tham gia một bữa tiệc giống như mọi người”.

Nói như vậy, Diệp Nam Sinh bắt đầu cảm thấy có chút đồng tình với suy nghĩ của Lư San, cộng thêm câu nói tiếp theo của Cung Khắc, cô muốn phủ nhận sự đáng nghi của Hách Luyến dường như cũng thiếu căn cứ. Cung Khắc nói: “Trước khi nghỉ học, cô ta học y phải không?”.

Diệp Nam Sinh và Lư San đều có chút bất ngờ, Lư San càng ngỡ ngàng hơn, vì trước đó cô ấy chưa từng nói với Cung Khắc chuyện Hách Luyến từng học chuyên ngành ngoại khoa. Đối diện với biểu cảm sững sốt của hai người họ, Cung Khắc bình tĩnh giải thích: “Vì tay”. Tay của Hách Luyến và Diệp Nam Sinh rất giống nhau, đều mang một màu trắng sau khi thường xuyên rửa bằng thuốc khử trùng. Cộng thêm việc khi diễn, tay của Hách Luyến thì thoải mái tạo một kiểu dáng. Những điều này nói cho Cung Khắc biết trước đó Hách Luyến từng học y, ngoại khoa hơn nữa thành tích không tồi.

Họ chờ đợi tròn một tiếng đồng hồ tại phim trường, cuối cùng cũng đợi được tiếng “cắt”. Khi mọi người nghỉ giữa giờ. Lư San chọn một góc trong phim trường để hỏi Hách Luyến vài vấn đề. Ở khoảng cách gần, Diệp Nam Sinh mới phát hiện ra cô ngôi sao tên Hách Luyến này có khuôn mặt trang điểm đậm. Dưới lớp phấn dày, vẫn loáng thoáng nhìn thấy quầng thâm đen. Bắt đầu từ lúc ngồi xuống, cô ta vẫn cứ lấy ngón tay day day huyệt thái dương liên tục, trông có vẻ như rất đau đầu. Người quản lý rót nước

đưa cho cô ta rồi đi vượt qua Lư San, buông một câu lạnh nhạt: “Đúng là ăn no rừng mỡ, chỉ biết điều tra dân lành”.

Tình huống này cũng không phải lần đầu tiên Lư San gặp, chỉ cần không quá đáng lắm, cô ấy sẽ làm như không nghe thấy. Cô ấy chuẩn bị hỏi, nhưng Hách Luyến dường như lại dự liệu trước được cô ấy sắp hỏi gì, bèn trả lời trước: “Buổi tối ngày chị Tiêu gặp nạn, tôi đang ở nhà xem kịch bản, đọc tới tận ba giờ sáng, không có người làm chứng, còn hôm các người phát hiện ra thứ kia, tôi đang ăn uống ở nhà bạn. Lúc đó quản lý của tôi cũng có mặt, chị ấy và bạn tôi có thể làm chứng”.

Một câu trả lời có vẻ rất lưu loát ngắn gọn không khỏi khiến Lư San nghi ngờ. “Làm sao cô biết sau đó chúng tôi phát hiện ra thứ gì?”.

Hách Luyến khẽ cười, cầm tờ tạp chí trên mặt bàn bên cạnh lên: “Tạp chí ra ngày hôm nay nói rằng trong tòa nhà đó xuất hiện mặt của chị Tiêu. Đó, còn có cả ảnh nữa”.

Theo đầu ngón tay của Hách Luyến, Lư San nhìn thấy trên trang bìa viết dòng chữ “Cảnh sát Lâm Thủy vô dụng, oan hồn của Tiêu Khả Nhân chưa được yên nghỉ, da mặt xuất hiện trở lại”, cùng với ảnh minh họa bên cạnh, chính là ảnh chụp hiện trường cánh cửa có dính da mặt Tiêu Khả Nhân ngày hôm qua...

Mẹ kiếp, là kẻ nào làm! Lư San đứng bật dậy khỏi ghế. Nhìn từ góc độ của bức ảnh, nó trông giống như bức ảnh chính cảnh sát các cô chụp. Đang bức bối, chiếc di động trong túi của Lư San bỗng nhiên kêu lên. Cô ấy lấy ra xem, sắc mặt lập tức nghiêm lại rồi nhận điện thoại.

Cuộc nói chuyện chỉ vài câu đơn giản, dĩ nhiên Diệp Nam Sinh không nghe được đầu kia nói gì, họ chỉ nghe được Lư San đáp một câu: “Được, tôi tới ngay”.

“Hôm nay nói chuyện tới đây thôi, lần sau tôi sẽ cùng cô tìm hiểu rõ tình hình.” Lư San nghiêm giọng nói với Hách Luyến: “Trong có chuyện cần em về, em đi trước đây”.

Lư San đi rất nhanh, vài bước là đã khuất khỏi tầm nhìn của họ. Đứng xa có người hét một câu: “Cảnh tiếp theo chuẩn bị bấm máy, các diễn viên vào vị trí”. Hách Luyến nhún vai với Cung Khắc, chẳng thèm chào một

tiếng đã cởi áo khoác bỏ đi.

Qua máy quay phim cách họ gần nhất, Diệp Nam Sinh phát biểu ý kiến của mình: “902 à, em cảm thấy Hách Luyện này hoặc là trong sạch, hoặc là che giấu quá sâu.”

Lúc này, Cung Khắc lại đang hơi thất thần, sự chú ý của anh đều đang được đặt vào cuốn tạp chí mà Hách Luyện để lại. Cuốn tạp chí tên Showbiz.

Muốn tìm địa chỉ tòa soạn của Showbiz quả thật rất tốn công tốn sức. Chiếc Jeep màu đen vòng đi vòng lại mấy lượt trên con đường lớn tên Tây Vong Bắc Liễu mới bắt được tấm biển của tòa soạn tạp chí Showbiz trong một con hẻm tối tăm.

Chất lượng của tấm biển không tốt, là loại inox rất mỏng, không to lắm, được cố định vào một bờ tường đá bằng hai thanh ốc vít. Một trong hai thanh đã rời ra, chỉ cần một cơn gió, tấm biển sẽ bắt đầu chao đảo. Khi họ đỗ xong xe và đi tới trước cửa tòa soạn, tấm biển ấy đang đập những tiếng bồm bộp rất vui vẻ.

Cung Khắc dừng chân trước cửa nhìn một lúc rồi mới cất bước đi vào trong. Bên trong không có quầy đón khách mà dẫn thẳng vào một cầu thang thông lên tầng hai. Cầu thang cũng khá chắc chắn, được làm bằng xi măng, khi bước lên không có cảm giác bấp bênh như cầu thang gỗ.

Họ nhanh chóng lên tầng hai. Trên đây là phòng làm việc, mười mấy chiếc bàn được xếp không ngay ngắn trong phòng, mùi mực mới bay khắp phòng tới từ một chồng báo chí vừa được in ra, còn chưa tan hết.

Trong phòng có vài người, ai cũng đang bận việc người ấy, dường như không có ai chú ý đến việc Diệp Nam Sinh và Cung Khắc đột ngột xuất hiện. Cuối cùng, Diệp Nam Sinh tóm được một người. Cô giơ một cuốn tạp chí lên và hỏi: “Bức ảnh bìa của cuốn tạp chí này do ai chụp?”.

Vốn những tưởng đây là một việc rất khó hỏi, không ngờ đối phương chỉ hơi ngược mắt lên, đáp bừa một câu “Hôm nay lắm người tìm cậu Trần thật, mới một lát đã có những hai người”.

Lại có người cũng tới truy tìm bức ảnh này như họ, Cung Khắc khó mà

che giấu được sự kinh ngạc trong ánh mắt. Nhìn theo hướng người đó chỉ, Cung Khắc nhìn về phía một góc khác của căn phòng.

Một cô gái với mái tóc xoăn, mặc chiếc áo dạ đỏ, đứng quay lưng về phía họ. Nhưng cho dù không nhìn thẳng mặt, Cung Khắc vẫn nhận ra người đó là Đồng Đan Thanh.

-----oOo-----

Chương 60: Sự bồi rối của nghi phạm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đồng Đan Thanh cũng tới tìm vị ký giả họ Trần đó, đương nhiên mục đích không giống với Cung Khắc. Người phía trước muốn moi được tin tức mới còn người phía sau rõ ràng hy vọng có thể tìm được thứ gì có lợi cho việc phá án.

“Hi.” Đồng Đan Thanh vẫy tay chào họ trước, xem ra cô ta không vì chuyện lần trước mà ghi thù Cung Khắc. Chỉ ít thì về biểu cảm, không nhận ra cô ta có điều gì không vui. Cung Khắc không nói, chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Phản ứng của Diệp Nam Sinh nhiệt tình hơn Cung Khắc một chút. Cô đứng khá gần với Đồng Đan Thanh, hỏi với vẻ có chút phấn khích: “Lần trước phỏng vấn anh ấy không thành công hả?”.

“Cũng không hẳn là không thành công.” Câu trả lời của Đồng Đan Thanh bất ngờ giữ thể diện cho Cung Khắc: “Có điều không đạt được trình độ của một chương trình phát sóng rất rộng rãi mà thôi”.

Thôi được rồi, không hổ là nhà báo, mắng người không cần chửi thề. Mặc kệ biểu cảm có chút thay đổi trên gương mặt Cung Khắc, Diệp Nam Sinh ngược lại rất hưng phấn. cô nói với Đồng Đan Thanh: “Cô có mang theo cuộn băng hồng đó không? Chắc là chưa bị hủy chứ. Có thể cho tôi xem không?”.

Đồng Đan Thanh hơi nhú mày. Người con gái trông có vẻ xinh đẹp đứng trước mặt đây, cô ta biết, là con gái duy nhất của Mục Trung Hoa, ngôi sao hàng đầu trong giới pháp y, theo nghiệp của mẹ, cũng học pháp y, năm ngoái đột ngột rời trường, tham gia vào một vài vụ án tại Lâm Thủy và các

thành phố lân cận, đều thành công. Cô gái này là Diệp Nam Sinh, bạn gái của Cung Khắc.

Cô ta nghe nói Diệp Nam Sinh là người tính khí quái đản, nhưng việc có hứng thú với cuốn băng hồng có thể nói là đã ghi lại những biểu cảm đờ đẫn, khác người của bạn trai mình thì đúng là khiến cô ta bất ngờ. Cô ta sững sờ nhìn Diệp Nam Sinh hồi lâu mới gật đầu, “Để khi nào về tôi tìm xem, sau đó chuyển phát nhanh cho cô”.

Diệp Nam Sinh làm tư thế “Yes”, sau đó lấy giấy bút trong túi ra, viết rõ địa chỉ của mình đưa cho Đồng Đan Thanh.

Nhìn một Diệp Nam Sinh hưng phấn hân hoan và một Cung Khắc tỏ vẻ khó xử, Đồng Đan Thanh thầm nghĩ: Hai người này không lẽ chia tay vì cuốn băng đó.

Cô ta không hay biết, lúc này Diệp Nam Sinh đang nghĩ: Sau này không sợ có lúc tâm trạng tụt dốc nữa rồi. Gương mặt đờ của Cung Khắc chắc chắn là khiến mình xem lần nào cười lần ấy.

Còn anh Cung đứng bên thì trong đầu chỉ có mấy chữ: Tiêu hủy chứng cứ.

Chẳng mấy chốc đã gần tới 12 giờ. Đợi lâu như vậy, người phóng viên họ Trần vẫn chưa xuất hiện, bụng dạ Diệp Nam Sinh sôi òng ọc vì đói. Cô xoa xoa bụng, đi vài bước về phía cầu thang. Ở đó bày một xấp tạp chí, bên trên phủ bụi dày. Một tờ bìa vốn được thiết kế rực rỡ, đẹp mắt giờ đã không còn nhìn rõ hình, xem ra đó là đồng tạp chí cũng được tích lũy quá lâu mà chưa bán hết.

Diệp Nam Sinh vốn định cầm lên xem, nhưng khi cô nhìn thấy các cửa con gián nằm ngay bên trên thì suy nghĩ này nhanh chóng này dập tắt. Bên cạnh lại có người đi xuống. Tới giờ ăn trưa, rất nhiều người ở tòa soạn đều đi xuống ăn cơm, trong phòng giờ chỉ thấy còn hai nhân viên.

Ở giữa hành lang bỗng nhiên vọng tới tiếng nói chuyện, nghe giống như người vừa đi xuống nói với một người khác. Người đó nói: “Anh Trần, anh về rồi à. Trên gác có hai nhóm người tới tìm anh đấy”.

“Ai tìm tôi vậy?” Tiếng đáp lại là giọng nam giới, một giọng cao trung, trong âm thanh hơi thê có chút khàn khàn. Người nói đầu trả lời: “Hai nữ

một nam, nữ nhìn hơi quen còn hai người kia tôi đều không biết, nhưng anh chàng đó có vẻ là cảnh sát”.

Diệp Nam Sinh nắm lấy tay vịn cầu thang, nghe tỉ mỉ cuộc đối thoại, biến số hầu như xảy ra trong khoảnh khắc. Cô chỉ nghe thấy người nói đầu hét lên một tiếng: “Anh Trần, anh đi đâu vậy?” rồi sau đó tiếng bước chân lục cục.

Anh Trần kia định chạy!

Suy nghĩ này vừa lướt qua đầu, một cái bóng màu đỏ với tốc độ cực nhanh đã lướt qua người Diệp Nam Sinh như một làn gió. Diệp Nam Sinh cảm thấy như mình đang xem phim cảnh sát bắt cướp. Đồng Đan Thanh mặc áo đỏ chỉ bám một tay vịn cầu thang, tay kia móc qua, chân đạp hai cái vào bức tường thẳng đứng, cả người đã bay khỏi tầm mắt của Diệp Nam Sinh.

“Ngầu!” Diệp Nam Sinh bất chợt khen ngợi một tiếng.

Dưới nhà nhanh chóng truyền tới tiếng kêu gào của anh Trần: “Ui da, cô nhẹ tay thôi!”.

Còn cả giọng nói nhàn nhã của Đồng Đan Thanh: “Có thể xuống giúp một tay không?”

Nhận được điện thoại, Công an quận Mân Sơn nhanh chóng cử người qua. Người tới là Đồng Triết, vừa mới xuống xe, anh ta với gương mặt bụi bặm đã vội cảm ơn Cung Khắc “Cảm ơn thầy Cung.”

Cung Khắc nghiêng người nhường bước, “Cảm ơn nhầm người rồi, người không phải do tôi bắt”. Là Đồng Đan Thanh.

Trước đây, Đồng Đan Thanh tới tìm phóng viên Trần quả thực là muốn tìm hiểu một chút về những tình tiết khác của vụ án. Nhưng khi cô ta nhìn thấy Cung Khắc xuất hiện thì biết lai lịch của bức ảnh này của anh Trần có vấn đề, thế nên khi anh ta định bỏ chạy, cô ta phản ứng nhạy bén, lao tới bắt lấy anh ta.

Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của Đồng Triết, Đồng Đan Thanh phản ứng khá bình tĩnh. Cô ta mỉm cười: “Tôi không có thân thủ nhanh nhẹn như các anh cảnh sát, bình thường chỉ thích chơi Parkour mà thôi”.

Đồng Đan Thanh từng cô hỏi Đồng Triết xem có thể để cô ta tham gia vào vụ án, đi theo viết bài hay không nhưng đáp án nghĩ cũng đủ biết là không được. Chiếc xe khởi động, Đồng Đan Thanh trong gương chiếu hậu thân hình uyển chuyển, gió thổi phất phật lên quần áo trên người cô ta. Diệp Nam Sinh nhìn đi chỗ khác, hỏi Đồng Triết đi cùng xe với họ: “Ảnh lộ ra có phải rất phiền phức không?”.

Đồng Triết tới cùng mấy đồng nghiệp, bây giờ họ đang đưa phóng viên họ Trần về đồn công an. Xe của họ đi ngay sau con Jeep, là một chiếc xe màu trắng sản xuất trong nước, không có đèn cảnh sát, hoàn toàn bình thường.

Đồng Triết thở dài, chuyện này cũng chỉ xảy ra trong vòng trước sau nửa ngày. Nhưng chính trong nửa ngày này, cấp trên quy trách nhiệm nghiêm khắc đối với hai phòng pháp y và hình sự của Công an quận Mân Sơn. Sự việc được điều tra, cuối cùng trách nhiệm rơi vào một nhân viên nam ở tổ pháp chứng, tên là Nghê Hằng. Theo lời cậu ta nói, khi đó cậu ta đã chụp ảnh xong cùng tổ trưởng, lúc chuẩn bị ra xe thì đột nhiên buồn đi tiểu tiện, nhưng xung quanh ngoài mấy bụi rậm thì hoàn toàn không có nhà vệ sinh. Cuối cùng thực sự nhịn không nổi nữa cậu ta đành giải quyết tại chỗ, mà để bảo vệ máy ảnh, cậu ta để nó trên bãi cỏ sau lưng.

“Sau đó, cậu ta phát hiện cuộn phim biến mất?” Cung Khắc đang lái xe cất lời hỏi Đồng Triết ngồi sau. Đồng Triết gật đầu. “Cậu ta nói không dám kể với ai nên đã quay lại hiện trường chụp bù vài tấm. Đội trưởng Lư đã hỏi rõ tình hình rồi, cũng đã làm báo cáo cho lãnh đạo, nhưng tôi thấy có vẻ như lãnh đạo không định bỏ qua dễ dàng như thế.”

“Có đơn giản hay không tôi không biết, nhưng nếu tôi là Trần Sinh Bình, tôi không ngu ngốc đi nhận tội danh ăn cắp bằng chứng của cảnh sát.”
Diệp Nam Sinh quay đầu nhìn ra sau. Trong chiếc xe màu trắng, hai người cảnh sát ngồi ghế trước, cô không nhìn rõ được gương mặt của phóng viên Trần Sinh Bình, nhưng ban nãy liếc qua vội vàng, Diệp Nam Sinh cảm thấy anh ta là một tay cáo già.

Đúng như Diệp Nam Sinh nghĩ, Trần Sinh Bình không hề yên phận thừa nhận hành vi ăn trộm cuộn phim. Nhưng điều khiến tất cả các cảnh sát trong Công an quận Mân Sơn cảm thấy kỳ lạ đó là Trần Sinh Bình cũng không nói là nhặt được cuộn phim như trước đó dự liệu. Lời khai của anh ta khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Trần Sinh Bình nói: “Cuộn phim này tôi đã bỏ một ngàn để mua từ tay người cảnh sát kia!!!”.

Phòng thẩm vấn của Công an Mân Sơn không có cửa sổ, căn phòng nhỏ bên trong phòng lớn được ngăn đôi thành hai bên trái phải bởi một tấm lưới sắt ở giữa. Trần Sinh Bình ngồi bên trong, khuôn mặt vàng vọt vì ánh sáng của ngọn đèn trước mặt. Anh ta nheo mắt lại, dáng vẻ ủ ê. “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chính tôi bỏ tiền ra mua của người ấy...”

Ngồi đối diện anh ta là Lư San vừa bị ăn mắng từ phòng làm việc của Trưởng Công an quận trở về. Sắc mặt của cô không tốt hơn Trần Sinh Bình là bao, nhưng tinh thần vẫn khá. Ngồi bên cạnh Lư San là một nhân viên ghi chép của Công an quận, người đó đẩy cuốn sổ viết những câu hỏi thẩm vấn tới trước mặt Lư San, nhưng lạ là, Lư San lại không xem.

Cô xoay cây bút trong tay mấy vòng, sau đó đập “bộp” xuống bàn: “Trần Sinh Bình, tội ăn cắp chứng cứ của cảnh sát cùng lắm chỉ bị phạt tù mấy năm, nếu thể hiện tốt, cảnh sát còn có thể ra mặt xin giảm hình phạt trước tòa. Nếu anh sống chết không chịu thừa nhận, còn vu khống cho nhân viên cảnh sát thì tội này đủ để khiến anh ngồi tù chục năm rồi đây. Tôi cho anh thêm một phút để suy nghĩ cho kỹ. Nói, hay là không nói”.

Trần Sinh Bình cúi đầu, ánh mắt nhanh chóng xoay chuyển mấy vòng ở một chỗ Lư San không nhìn thấy, sau đó giọng điệu càng thêm khẳng định: “Quả thực là người đồng nghiệp đó của cô bán cho tôi. Tôi nói thật sao các người cứ không tin chứ?”.

Dáng vẻ “heo không sợ nước sôi” của anh ta đã rút cạn mọi kiên nhẫn của Lư San. Cô nghiêng đầu nói nhỏ mấy câu với nhân viên ghi chép. Người ấy rời khỏi phòng ngay sau đó. Căn phòng im ắng bỗng chốc chỉ còn lại Trần Sinh Bình, Lư San và một nhân viên thẩm vấn khác.

Trần Sinh Bình liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, dường như đang suy đoán hướng đi của nhân viên ghi chép kia.

Người đó quay về rất nhanh, lúc vào cửa, Trần Sinh Bình chú ý thấy trong tay cô ấy có thêm một chiếc máy phát hình loại nhỏ, sau đó hướng màn hình về phía Trần Sinh Bình.

“Vị trí anh ngồi vốn không có camera, nhưng rất không may, một khoảng thời gian trước, trong vườn hoa Danh Đô xảy ra một vụ mất chó, có mấy cái camera đã được lắp đặt tạm thời. Xem đi, chẳng phải anh đã được lên hình hay sao?” Lư San chỉ vào màn hình, một nhân vật đang lom khom từ trong bụi cỏ đi ra, cầm một cái ống tròn, xuất hiện trong ống kính. Cách người đó mấy mét có một người đang đứng giải quyết nhu cầu sinh lý cấp bách.

Lư San gõ tay lên bàn: “Quần áo giống thì thôi, ngay chỗ hói trắng trên đỉnh đầu mà cũng giống thì trùng hợp thật...”.

Chưa đợi Lư San nói xong, khi người trong ống kính quay người rời đi, anh ta để lộ gương mặt chính diện, chính là Trần Sinh Bình.

Lư San đi ra khỏi phòng thẩm vấn có hơi mỏi mệt, mặc dù đã thoát khỏi tội danh mua bán bằng chứng nhưng tội không làm tròn trách nhiệm vẫn không thoát được, Nghê Hằng chí ít phải bị đình chỉ công tác tạm thời, thế vẫn còn là nhẹ.

Hít sâu một hơi, Lư San đẩy cánh cửa phòng làm việc kế bên, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đang ngồi trong.

“Tiền bối, cảm ơn anh. Nếu không có anh nhắc nhở, e là bọn em không nhớ ra được chuyện camera.” Cô ấy nói với Cung Khắc. Cung Khắc lắc đầu, “Chỉ là vấn đề thời gian thôi, các em không đủ tỉnh táo để suy nghĩ”.

Anh muốn hỏi Trần Sinh Bình mấy vấn đề nhưng bất ngờ anh còn chưa kịp đưa ra ý kiến này, nhân viên ghi chép cùng tham gia thẩm vấn với Lư San ban nãy đã rào bước chạy vào phòng làm việc, thở hồng hộc, có vẻ rất kích động.

“Thưa đội trưởng, Trần Sinh Bình cũng cấp một manh mối rất quan trọng, Hách Luyến và một ngôi sao nam tên Hàn Tĩnh có quan hệ mờ ám, hai người dường như đang yêu.”

Mà tay Hàn Tĩnh đó sống ngay trong khu nhà của Đới Minh Mị, ngay bên cạnh!

Chương 61: Bụi tan trong nắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Căn hộ nơi Đới Minh Mị sinh sống nằm ở tầng 20, tòa số 3, khu A Hạ Mộc Viện, tại vườn hoa Danh Đô, đi lên ba tầng nữa là tới tầng thượng, từ đó có thể nhìn thấy hồ Vọng Âm cây cối um tùm. Mùa này, nước hồ trong vắt, đứng trước cửa sổ ngắm nhìn một lúc, tâm trạng con người ta cũng tự nhiên trở nên thoải mái.

Phong cảnh ở tầng 20 mặc dù không được rộng lớn bằng tầng 23 nhưng cũng không thua kém quá nhiều. Ví dụ như góc độ mà Cung Khắc đang đứng đây, trong lùm cây bên hồ Vọng Âm lộ ra gương mặt của nửa con công, vài con chim khách đuôi trắng đang làm tổ trên cây bên hồ, thì thoảng còn nhìn thấy những cái đuôi trắng bay lên rồi lại hạ xuống.

Sau lưng vọng tới tiếng mở cửa, Cung Khắc quay đầu lại nhìn thấy Lư San đẩy cửa đi vào. Cô lắc đầu với Cung Khắc, “Hàn Tĩnh là một người kì cựu trong giới, sống rất kín đáo, không có qua lại gì với Đới Minh Mị. Căn hộ này anh ta cũng chỉ thi thoảng tới ở một lần, thế nên chúng ta không có gì chắc chắn để liệt anh ta vào danh sách nghi phạm chính. Chính sơ suất này đã khiến chúng ta không tìm được anh ta nữa.”

“Hôm xảy ra vụ án, anh ta đang ở đâu?”

Điểm này Lư San đã điều tra rõ ràng nên đáp án rất chắc chắn: “Ngày phát hiện ra bộ da người, Hàn Tĩnh đang ở nước ngoài, người quản lí của anh ta và một vài đồng nghiệp khác đều có thể chứng thực việc này.”

Ồ... Cung Khắc cúi đầu như đang trầm tư suy nghĩ gì đó. Lư San đợi một lúc, không thấy có hồi âm đành phải lên tiếng: “Tiền bối, khi chưa có chứng cứ xác thực, chúng ta không thể mời người nhà của Hàn Tĩnh tới điều tra. Anh ta không có ở đây, bây giờ phải làm sao?”

“Anh ta không có ở đây thì hỏi người có mặt ở đây trước vậy.” Cung Khắc bỏ tờ tạp chí trong tay xuống, quay đầu nói với Lư San.

Thế là ngay trong ngôi nhà của Đới Minh Mị ở vườn hoa Danh Đô, Lư San hạ lệnh cho cấp dưới, mời Hách Luyện uống trà.

Địa điểm uống trà là một căn phòng đơn trên tầng hai Công an quận Mân Sơn, căn phòng có cửa sổ, ánh sáng chan hòa. Hách Luyến tới muộn hai mươi phút so với dự kiến. Nghe các đồng nghiệp tới đón kể, trên đường đi từ phim trường tới Công an quận gặp một vụ tai nạn giao thông, phải đi đường vòng nên mới tới trễ.

Vẻ mặt mỗi trên khuôn mặt của Hách Luyến nặng nề hơn lần gặp trước. Vì vừa ra khỏi phim trường, trên mặt cô ta vẫn còn lớp trang điểm, không vẽ gì quá đậm, chỉ là bờ môi được tô một lớp son nhạt màu, mí mắt không được kẻ, quầng mắt cực kì thâm. Nhưng một Hách Luyến như vậy lại khiến Lư San thấy thuận mắt hơn lần trước một chút.

Không phải là chính thức thăm vấn, bầu không khí cũng tương đối nhẹ nhàng. Lư San pha một ấm trà, khi hương trà phả ra, cô ấy rót hai chén, một chén đưa cho Hách Luyến, một chén đặt trước mặt Cung Khắc đang ngồi đối diện cô ta. Lần này là Cung Khắc chủ động muốn được đích thân nói chuyện với Hách Luyến. Điều này khiến Lư San bất ngờ, nhưng cô ấy tin rằng Cung Khắc yêu cầu như vậy là có dụng ý của anh. Huống hồ Cung Khắc cũng không ngại việc cô ấy có mặt, Lư San không nghĩ ra lí do gì để từ chối.

Cuộc nói chuyện bắt đầu khi nước trà trong chén còn một nửa.

Cung Khắc đặt tách trà xuống, câu nói đầu tiên là: “Cô và Hàn Tĩnh yêu nhau đã nửa năm, nhưng anh ta vẫn luôn không đồng ý công khai mối quan hệ của hai người, cô có oán hận không?”

Sự im ắng ban đầu khiến Hách Luyến coi bỏ sự thận trọng. Nhưng câu hỏi đột ngột của Cung Khắc lại đẩy lên tâm lí phòng bị của cô ta. Cô ta ngây ra giây lát, đưa tay vuốt những lọn tóc vụn trên trán rồi nở một nụ cười: “Cảnh sát các anh sẽ không tin vào mấy lời đồn thực hư không rõ ràng trong giới giải trí chứ?”

“Phải, mấy bài báo của giới giải trí thì đúng là không đáng tin. Nhưng khi tôi nhìn thấy cách ăn mặc của cô ngày hôm nay, tôi cảm thấy lời đồn chưa chắc đã sai sự thật.” Cung Khắc không để tâm tới vẻ mặt kinh ngạc của Hách Luyến, tiếp tục nói: “Cô là một người mới rất khiêm tốn, đã từng muốn nổi tiếng nhưng xem trọng tình yêu hơn cả. Cô thích Hàn Tĩnh, anh ta cũng chấp nhận cô, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Anh

ta tặng cô quần áo, trang sức. Nếu tôi không nhìn nhầm thì chiếc vòng cô đeo trên tay có lẽ là kiểu dáng được đặt làm của một thương hiệu nào đó ở Ý. Một ngôi sao mới vào nghề chưa lâu không thể mua nổi, khả năng duy nhất là có người tặng cô...”

Lư San chú ý thấy Hách Luyến bắt đầu lần sờ chiếc vòng tay màu bạc đó một cách bất an.

Cung Khắc tiếp tục nói: “Dĩ nhiên, có thể có rất nhiều người tặng cô, từ nhà tài trợ tới nhà quảng cáo, rồi người hâm mộ... Tóm lại là rất nhiều. Nhưng khắc tên bên trong vòng tay thì chỉ có tình nhân. Đừng giấu diếm nữa, thị lực của tôi là 10/10. Chữ đó là J, nếu tôi nhớ không nhầm, tên tiếng anh của Hàn Tĩnh là Jordan.”

“Theo như anh nói thì Hàn Tĩnh cũng nên có một chiếc vòng tay giống tôi mới phải chứ, nhưng hình như khi tham gia các sự kiện, tôi chưa từng thấy anh ấy đeo vòng tay gì cả.” Hách Luyến ngượng ngập buông tay ra, nhấn mạnh.

Cung Khắc nhún vai: “Đúng là vậy. Anh ta không đeo vòng tay, nhưng tôi đọc mấy tạp chí mấy kì gần đây từng đăng về Hàn Tĩnh, phát hiện hình như anh ta có thói quen đeo dây chuyền, phía dưới có mặt dây.”

Cung Khắc đưa cuốn tạp chí trong tay, trên bìa là gương mặt một người đàn ông điển trai trong bộ trang phục thoải mái. Anh ta đang mỉm cười, răng rất trắng, nụ cười như tỏa nắng. Trước ngực anh ta có một sợi dây chuyền bằng vàng, mặt dây là hình gồm hai tầng, một lớp rỗng không, một lớp hình tim đặc. Nhưng kì lạ là lớp rỗng lại không đặt bên dưới, góc độ có vấn đề, lớp rỗng lộ ra một góc, một đường cong giống như một chữ cái.

“Là S, chữ cái đầu tiên trong tên tiếng anh của cô.” Cung Khắc đặt tờ tạp chí xuống, bắt đầu nói với Hách Luyến sắc mặt đã trắng bệch, “Khi mới nhìn thấy thứ này, có lẽ cô đã rất vui. Người yêu đã đặt món quà hẹn ước có một không hai trên đời cho cô...”

“Đừng nói nữa...” Hách Luyến lắc đầu, tâm trạng bắt đầu thiếu kiểm soát. Nhưng Cung Khắc không có ý định ngừng lại, anh cúi đầu như tự lảm bảm: “Nhưng cô nhanh chóng nhận ra điểm bất ổn, có người bạn trai nào lại không muốn gần gũi với bạn gái của mình, trừ phi người anh ta yêu vốn

không phải cô ấy....”

“Anh đừng nói nữa, tôi xin anh!” Hách Luyến bắt đầu điên cuồng. Cô ta lập tức muốn bỏ đi nhưng lập tức bị Lư San không chế ngay tại chỗ.

“Cho tới một ngày cô nhìn được chủ nhà bên kia từ ban công nhà Hàn Tĩnh, cô mới biết, người trong lòng cô vốn không yêu cô.”

Chủ nhà đối diện? Sóng lưng Lư San lạnh toát, “Tiền bối, ý anh là...”

“Người Hàn Tĩnh thích thực ra là Đới Minh Mị, tên tiếng anh vốn là Sea, cái tên này vừa hay giống y hệt cái tên mà công ty quản lý đặt cho cô. Khi cô phát hiện thứ mà Hàn Tĩnh đứng trên ban công dùng kính viễn vọng quan sát vốn không phải là sao trời mà là Đới Minh Mị sống ở đối diện thì cô biết mình đã bị lừa. Thế nên cô bắt đầu đổ kị với Đới Minh Mị, cô yêu cầu với quản lý công ty, tranh giành cơ hội tham gia bộ phim có Đới Minh Mị. Cô phải giành, cô phải trả thù, có đúng không?”

Hách Luyến bỗng bật cười: “Anh nói gì là như thế sao? Tôi chẳng làm gì cả.”

Lư San đã rất tức giận rồi. Cô ấy đang nghĩ, tại sao giới giải trí có thể bản thủ xấu xa như vậy?

“Đợi tới lúc tìm được Hàn Tĩnh, không đến lượt cô phủ nhận.” Lư San có sự tự tin ấy. Nhưng cô không ngờ Hách Luyến bỗng bật cười: “Cô cứ tìm anh ấy đi.”

Tìm được Hàn Tĩnh nhanh hơn tưởng tượng, chỉ là không ai ngờ lại tìm được bằng hình thức này.

Bên ngoài phòng ICU của bệnh viện trung tâm Lâm Thủy có không ít người chen chúc, đa số là những phóng viên tay lăm lăm máy ảnh, có một số ít là nhân viên công ty quản lý của Hàn Tĩnh, còn những người khác là quần chúng vây xung quanh.

Trưởng khoa Vu Vân Tú bận rộn cả một buổi chiều, dạ dày trống rỗng. Bà tháo khẩu trang ra, cúi đầu bước khỏi phòng ICU. Vừa bước ra khỏi cửa, bà lập tức giật mình bởi tình thế trước mắt. Mười mấy tia flash đồng thời sáng lóe lên khiến đôi mắt bà đau nhức. Bà chau mày, cúi đầu xông ra khỏi

đám đông, mặc cho đám phóng viên kia có hỏi thế nào, bà vẫn không nói một câu. Làm nghề y nhiều năm, bà quả thật đã chữa trị cho không ít các bệnh nhân là ngôi sao. Bà biết những phóng viên này, dù mình có nói gì hay không nói gì, họ luôn có thể viết ra những bài báo cách mười vạn tám ngàn dặm so với thực tế. Ví dụ như hôm nay, bà tuyệt đối tin rằng tin trang nhất của tạp chí Showbiz ngày mai sẽ có dòng này: “Ngôi sao điện ảnh Hàn Tĩnh gặp tai nạn nằm viện, bác sỹ dùng sự im lặng để đối mặt với sự thật họ đã không còn cách nào khác.” Sau đó các báo mạng sẽ vẽ ra hai hướng xanh đỏ với đường phân cách rõ ràng. Một hướng thì cầu trời khấn Phật cho thần tượng vượt qua khó khăn, còn hướng kia chịu trách nhiệm quở trách họ bất tài.

Mặc kệ bọn họ! Bà cố gắng ổn định lại nhịp thở, đẩy cửa bước vào phòng. Phòng làm việc rất im ắng nhưng đã có mấy người đang ngồi. Diệp Nam Sinh chào bà trước tiên: “Cô Vu!”

Vu Vân Tú mỉm cười. Bà và mẹ của Diệp Nam Sinh – Mục Trung Hoa – là bạn tốt hồi còn đi học. Có người nói dù là Mục Trung Hoa hay Diệp Nam Sinh thì tính tình đều rất cổ quái, nhưng bà lại rất yêu quý hai mẹ con họ.

“Hàn Tĩnh bị thương khá nặng, xương sọ bị vỡ theo diện rộng. Ca phẫu thuật trước đó là đợt một, sau này còn phải phẫu thuật khoảng hai lần. Bây giờ cậu ta đang hôn mê, thế nên mấy đứa chẳng thể hỏi được gì đâu.”

Lời nói của Vu Vân Tú đã sớm nằm trong dự liệu của Diệp Nam Sinh. Vụ tai nạn giao thông của Hàn Tĩnh xảy ra vì có người giở trò với chiếc xe con sản xuất tại Đức của anh ta, đối tượng được cảnh sát sàng lọc rất rõ ràng – Hách Luyến.

Bọn họ vẫn chưa rời khỏi bệnh viện trung tâm, cảnh sát thông tin của Công an quận Mân Sơn gửi đến một tin tức: Hách Luyến đã thừa nhận chính cô ta là người gây ra vụ tai nạn xe cho Hàn Tĩnh, động cơ quá rõ ràng, vì yêu không được hóa thành hận. Nhưng điều khiến người ta sững sốt là Hách Luyến quyết không thừa nhận mình là người gây ra vụ án của Tiêu Khả Nhân.

Lư San rất phần nộ. Khi lên xe, cô ấy đập tay vào vô lăng và nói: “Hách Luyến này tuổi nhỏ mà nhiều tâm kế, biết hai vụ án này lượng hình nặng nhẹ khác nhau nên né nặng chọn nhẹ. Đợi tới khi chúng ta thu thập được

chứng cứ, xem cô ta còn chối cãi được không.”

Cung Khắc trầm mặc không nói, chẳng hiểu sao, trong tiềm thức anh thật sự cảm thấy Hách Luyện không phải hung thủ thực sự trong vụ án Tiêu Khả Nhân.

Đúng vào lúc này, di động của Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đồng thời vang lên.

Họ đồng loạt nhìn vào số gọi đến rồi đưa mắt nhìn đối phương cùng một lúc: Thái hậu gọi đến, còn là hai vị Thái hậu...

-----oOo-----

Chương 62: Thái hậu giá đáo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Seo-senpai

Trong lịch sử Trung Quốc có hai vị Thái hậu nổi tiếng nhất đều xuất hiện trong thời kỳ Đồng Trị nhà Thanh: Từ An, Từ Hy được coi là hai vị Đông Tây Thái hậu mà thế giới quen thuộc. Tây Thái hậu nổi danh dựa vào một số thủ đoạn mạnh mẽ và sự chuyên quyền độc đoán của mình.

Nhưng những câu chuyện xoay quanh hai vị Thái hậu này, một người chưa được điểm trung bình môn lịch sử cấp ba như Diệp Nam Sinh sẽ biết rất ít. Điều duy nhất cô biết là hai vị Thái hậu đứng trước mặt mình bây giờ... rất khó giải quyết.

“Bà thông gia thích kiểu Trung thì chúng ta tổ chức đám cưới kiểu Trung. Tôi và ông Diệp nhà tôi cũng thích, tiệc cưới là cứ phải đỏ rực. Lễ phục khoảng 28 tháng này tôi sẽ đi đo.” Bà Mục cầm một tờ danh sách dài dằng dặc trong tay, Diệp Nam Sinh chỉ liếc nhìn qua đầu đã phình to, danh sách đó là những chi tiết liên quan đến hôn lễ của bọn họ. Điều này không lạ nhưng quái gở là ghi chú sau mỗi dòng. Diệp Nam Sinh nhìn không rõ lắm nhưng lại nhìn được đúng dòng khiến cô tức giận. Dòng đó viết thế này: Phương tiện giao thông – kiểu đỏ, đi cùng có hai bà mai. Những thứ này nhìn thì bình thường nhưng đang trù bị cho những khâu quái lạ, trong

ngoặc viết yêu cầu dành cho bà mai là phải có đáng người lực lưỡng, có thể không chế được cô dâu chua ngoa.

“Mẹ, con chua ngoa khi nào?” Diệp Nam Sinh không phục, nhưng bà Mục thì vừa đòi chiều những hàng công việc cần làm vừa nói vanh vách như học thuộc lòng: “Năm con ba tuổi, đưa trẻ hàng xóm cướp kẹo của con, lúc đó con không có phản ứng gì, mà sau đó về nhà cầm gậy đánh người ta. Năm con mười tuổi, bạn học xé một cuốn sách của con. Con không nói một câu mà thẳng tay ném cặp sách người ta ra nơi công cộng. Năm mười tám tuổi...”

“Được rồi!” Diệp Nam Sinh đỏ mặt liếc nhìn mẹ, thầm nghĩ bà Mục cứ vạch trần cô như vậy, cô còn chưa được gả về cửa nhà họ Cung đã bị mẹ chồng quét thẳng ra khỏi cửa rồi. Bà Mục thì vẫy tay với cô về rất thoải mái, an ủi: “Không sao, mấy chuyện đáng xấu hổ của con mẹ đã kể đi kể lại với bà thông gia ba lần rồi. Con yên tâm, cả hai bà mẹ đều không ghét bỏ con đâu.”

Bà Mục ngẩng đầu lên nháy mắt với Diệp Nam Sinh. Bà Cung thì cười tíu tít nhìn cô: “Cô con dâu Nam Sinh này rất hoạt bát, vừa hay hợp với thằng bé lạnh lùng nhà tôi.”

Diệp Nam Sinh có cảm giác muốn khóc. Cô rất nghi ngờ bản thân rốt cuộc có đúng là con ruột của bà Mục hay không. “Nhưng con và 902 gần đây mới gặp một vụ án!” Chưa đầy một tuần nữa là tới ngày 28, có phá được án không còn chưa biết kìa.

“Không sao, vụ án còn con này mà con còn không làm rõ được, mẹ sẽ giới thiệu Cung Khắc cho con gái cô Lưu ở đơn vị của mẹ, con bé đó cũng là pháp y, nghe nói về phương diện phá án là thế này.” Bà Mục giơ ngón tay cái lên, “Cung Khắc là một đứa tốt, mẹ phải chọn cho nó một cô con dâu tài mào song toàn.”

Diệp Nam Sinh tức phồng mồm trợn má, bà Mục thì cứ cười ha ha: “Yên tâm, con là đứa mẹ nhặt từ thùng rác về, chắc chắn không phải đứa dứt ruột đẻ ra đâu.”

Diệp Nam Sinh: “...”

Cung Khắc này giờ vẫn ở bên cạnh không tham gia bỗng nhiên đứng dậy

đi tới cạnh Diệp Nam Sinh, anh khoác tay qua vai cô: “Thưa cô, cô cứ yên tâm, con nhất định sẽ phá được vụ án này trong vòng một tuần, tuyệt đối không làm lỡ dở chuyện áo cưới ngày 28.”

Thật ra Cung Khắc biết, người bà Mục thật sự muốn kiểm tra là anh.

Hạn phá án của Công an thành phố là trước ngày 5 tháng 7, mà Mục Trung Hoa gia hạn cho bọn họ trước thời hạn đó tròn một tuần, với tư cách là người trong cuộc, Diệp Nam Sinh và Cung Khắc ngược lại không căng thẳng đến vậy.

Lúc này là ngày 20 tháng 6, sáng sớm ngày thứ năm bà Cung tới Lâm Thủy, Cung Khắc lái xe đón Diệp Nam Sinh cùng tới bệnh viện trung tâm. Vừa có tin tức từ chỗ Lư San, qua hai lần phẫu thuật, Hàn Tĩnh đã tỉnh lại, tình hình tạm thời ổn định, bác sỹ nói anh ta có thể tiếp nhận một cuộc hỏi han đơn giản từ phía cảnh sát, nhưng không thể hỏi quá lâu.

Có mấy người đứng trước cửa phòng ICU, Cung Khắc nhận ra đó là những người cảnh sát mặc thường phục của Công an quận Mân Sơn. Đồng Triết đứng vòng ngoài, nhìn thấy Cung Khắc trước bèn vẫy vẫy tay, Khi Cung Khắc và Diệp Nam Sinh tới gần, anh ấy hạ thấp giọng nói: “Bác sỹ không cho quá nhiều người vào, đội trưởng đang hỏi han bên trong, chúng ta đợi ở đây đi.”

Cung Khắc gật đầu.

Lư San nhanh chóng đi ra, Cung Khắc mới tới chưa đầy hai phút. Cánh cửa trượt của phòng ICU mở ra trong yên lặng. Trông cô ấy có vẻ ủ dột. Khi nhìn thấy Cung Khắc, Lư San lắc đầu: “Hàn Tĩnh chứng thực, buổi tối ngày Tiêu Khả Nhân chết, anh ta và Hách Luyến đang ở bên nhau. Họ đã lật bài ngửa chuyện tình cảm vào đúng hôm ấy. Nghe nói khi đó Hách Luyến cực kì đau khổ. Hai người họ chia tay nhau vào lúc mười hai giờ. Hàn Tĩnh rời khỏi khu nhà, mặc dù Hách Luyến không rời đi ngay nhưng cũng không khớp so với thời gian Tiêu Khả Nhân bị hại. Thêm nữa, người cô ta hận nhất nên là Đới Minh Mị, giết Tiêu Khả Nhân rồi giả họa cho Đới Minh Mị thì cái vòng này có hơi lớn một chút. Xét về góc độ tâm lý, con người sau khi chịu kích động, hành vi sẽ tạm thời thiếu lý trí, vốn không thể bày ra một vụ án mạng hoàn hảo như vậy.”

Cung Khắc lại gật đầu, những gì Lư San nói cũng là những gì anh suy

nghĩ.

Hách Luyến đã được loại khỏi danh sách tình nghi, điều đó có nghĩa là hung thủ thật sự giết Tiêu Khả Nhân rất có thể sẽ nằm trong số bốn người còn lại.

Mà mấy ngày trước đây, hai trong số bốn người này đã lần lượt được loại trừ, thân phận của hai người còn lại có phần đặc biệt. Một người là biên kịch có chút danh tiếng trong giới, tên là Điền Minh Lượng, đang ở độ tuổi bốn mươi tuyệt đẹp nhưng diện mạo lại không ưa nhìn lắm. Nhìn qua ảnh, Điền Minh Lượng có một cái mũi mần đỏ, đôi mắt rất đẹp, tóc có dấu hiệu rụng sớm, bây giờ đã hói một mảng rồi. Một người chưa kết hôn như anh ta có danh tiếng không tốt lắm, nghe nói dựa vào thân phận biên kịch đã có quan hệ mập mờ với không ít nữ minh tinh.

Còn phía cảnh sát nghi ngờ anh ta sở dĩ là vì điều tra ra trước đây Điền Minh Lượng từng đưa ra yêu cầu đặc biệt về “chuyện ấy” với cả Đới Minh Mị và Tiêu Khả Nhân. Người trước đã từ chối rõ ràng, còn Tiêu Khả Nhân lúc đó đang ở dưới đáy của sự nghiệp nên đã đồng ý. Còn tình hình về sau, vẫn phải đợi điều tra.

Lư San đột xuất có chuyện gấp nên việc tới phim trường hỏi chuyện của Đới Minh Mị mấy ngày nay vẫn do Đồng Triết cùng với Cung Khắc và Diệp Nam Sinh hoàn thành.

Vẫn là phim trường lần trước gặp Hách Luyến, có điều Hách Luyến vì can dự tới vụ án hình sự làm hại Hàn Tĩnh nên đã bị tạm giam trong một nhà giam ở Lâm Thủy. Vai diễn của Hách Luyến hiện tại đã bị thay thế bởi một diễn viên khác. Đó là một gương mặt khá lạ lẫm, từ việc đạo diễn không ngừng hô “Cắt” là có thể biết quá trình quay phim không mấy thuận lợi.

Đám Cung Khắc ngồi đợi tròn một tiếng đồng hồ mới nhìn thấy Đới Minh Mị sắc mặt mỗi một từ từ đi về phía họ. Đới Minh Mị nói xin lỗi trước: “Thật ngại quá, để mọi người chờ lâu rồi.”

Cô ấy ngồi xuống, vừa hay đó là một phân đoạn ở dưới nước, tóc Đới Minh Mị ướt ướt, được chị Hân đi theo bọc một chiếc khăn lông lên đầu.

“Mặc dù vào mùa hạ rồi nhưng vẫn nên cẩn thận kéo bị cảm lạnh.” Chị

Hân dẫn dò Đới Minh Mị sau đó rời đi.

Xung quanh không có ai khác, khoảng hai, ba nhân viên phụ trách bồi cảnh đạo cụ ở phía xa đang ngồi trong bóng râm tranh thủ nghỉ ngơi, chỉ có một vài người là bận rộn đi lại.

Cung Khắc nhìn bốn phía xung quanh: “Biên kịch đã viết xong kịch bản thì không cần theo đoàn đi quay nữa phải không?”

“Nói vậy cũng không phải, vì đạo diễn có thể điều chỉnh kịch bản bất cứ lúc nào nên các biên kịch thường cũng sẽ đi theo đoàn.” Đới Minh Mị không hiểu dụng ý của Cung Khắc khi hỏi câu này, nhưng vẫn nói đúng sự thật. Cung Khắc “ừm” một tiếng: “Điền Minh Lượng cũng là một trong số những biên kịch của bộ phim này, sao không thấy anh ta vậy?”

Diệp Nam Sinh ngồi bên cạnh nhạy cảm nhận ra sắc mặt của Đới Minh Mị có sự thay đổi. Nam Sinh vỗ vai cô ấy: “Không sao đâu, anh trai cô hiện không có ở Lâm Thủy. Dù có biết chuyện gì, anh ấy cũng sẽ không trách cô.”

Đới Minh Mị cắn cắn môi, mãi sau mới trả lời: “Anh ta quấy rối diễn viên trong đoàn chúng tôi nên bị đạo diễn đuổi đi rồi.”

“Diễn viên đó chắc là cô phải không?” Cung Khắc nói thẳng. Nếu là người khác, Đới Minh Mị sẽ không khó xử khi kể lại như vậy. Thêm nữa, dù cho cảnh sát có giữ bí mật thì chuyện giữa ba người Hàn Tĩnh, Hách Luyện và Đới Minh Mị cũng vẫn bị người ngoài biết được. Giới giải trí là nơi tin đồn đi lại như thế nào chứ? Vào lúc này, chuyện Điền Minh Lượng quấy rối Đới Minh Mị, Cung Khắc cho rằng khá hợp lí.

Đới Minh Mị có vẻ như đang bối rối, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Lúc mới quen biết tôi cảm thấy con người anh ta cũng không tệ, sau này mới thấy không bình thường.” Đới Minh Mị cúi đầu: “Ban đầu tôi còn nghĩ, dọn tới nhà mới cùng tòa nhà với anh ta sẽ rất phiền phức. Nhưng mấy hôm đó lại không có chuyện gì cho tới hôm qua....”

Đới Minh Mị chưa nói hết câu, chị Hân đã quay trở lại. Chị ấy cô vai Đới Minh Mị: “Sắp quay rồi, tranh thủ thay phục trang đi.”

“Vâng.” Đới Minh Mị đáp rồi nói vội với Cung Khắc: “Anh Cung, anh đợi tôi mấy phút. Phục trang của cảnh này cũng đơn giản, một lát là xong thôi.”

Đới Minh Mị cùng chị Hân rời đi. Chắc là được chị Hân dẫn dò, có mấy người rót trà lạnh mang tới cho họ. Trà mát lạnh giải nhiệt ngày hè, Đồng Triết uống một hớp, cổ họng rất trôi chảy. Anh ấy thở ra một hơi: “Nhưng mà, tôi cứ cảm thấy vì quan hệ nam nữ không thành rồi giết người, lý do này hơi khiên cưỡng.”

“Trừ phi còn vì lý do khác.” Diệp Nam Sinh nói.

Từng phút, từng phút trôi qua, người trong đoàn làm phim lần lượt quay trở về vị trí bấm máy, họ đang đợi đạo diễn và diễn viên chính. Đới Minh Mị chưa quay lại, về sau đạo diễn tới rồi mà vẫn chưa thấy Đới Minh Mị trở về, bèn sai người đi tìm.

Người ấy chạy đi, nhưng lát sau hét âm ỉ trở về: “Xảy...xảy ra chuyện rồi! Đới Minh Mị và chị Hân đều gặp chuyện rồi!”.

Sự tình nghiêm trọng, cũng may ở phim trường hoàn toàn không có cánh báo chí bên ngoài, thế nên nhân viên có mặt lập tức gọi cấp cứu. Dọc đường, xe cấp cứu hú còi ưu tiên, đưa Tề Hân và Đới Minh Mị vào bệnh viện.

Là người đến hiện trường đầu tiên, người nhân viên đoàn làm phim sau khi bình tĩnh lại đã ngồi trong xe, trả lời những câu hỏi của Đồng Triết và Cung Khắc: “Thật ra tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khi sắp tới phòng thay đồ thì tôi nghe thấy bên trong có tiếng hét, là tiếng của chị Hân, có vẻ như họ đang đánh nhau, sau đó tôi vội đẩy cửa đi vào. Nhưng lúc vào tới nơi, chị Hân và Minh Mị đã gục xuống đất. Hai người họ khắp người đầy máu, làm tôi sợ hết hồn.”

Người nhân viên run cầm cập.

“Cậu có nghe thấy họ hét cái gì không?” Cung Khắc hỏi.

Người nhân viên ban đầu đang run rẩy bỗng ngưng bật, rồi nhìn trái ngó phải, “Tôi nói rồi anh có thể giữ bí mật cho tôi không, đừng nói là tôi kể?”

Đồng Triết có phần sốt ruột, định thúc giục nhưng bị Cung Khắc ngăn lại, Cung Khắc nói được.

Người kia lên tiếng: “Lúc đó tôi nghe thấy chị Hân hét lên tên của biên kịch Điền – Điền Minh Lượng.”

Căn cứ theo lời khai của người nhân viên, Điền Minh Lượng từ ban đầu bị cảnh sát hoài nghi nay đã trở thành nghi phạm quan trọng hàng đầu, Lư San vội vã đi xin lệnh khám xét nơi ở của Điền Minh Lượng.

Người ta hay nói “Thỏ gian ba hang”, không ngờ một người làm phim không phải xuất sắc nhất như Điền Minh Lượng mà có tới ba chỗ ở. Ngoài căn hộ tại vườn hoa Danh Đô này thì còn hai nơi khác tại Lâm Thủy, vị trí địa lý đều rất thuận tiện.

Sau khi Lư San và tổ viên phân công công việc xong xuôi thì họ theo xe đi tới một ngôi biệt thự kiểu nhỏ nằm tại quận Đan Phương.

Biệt thự không lớn, nằm ở lưng chừng núi. Theo tìm hiểu trước đó, căn biệt thự này không đắt lắm, chỉ khoảng triệu rưỡi. Cung Khắc xuống xe nhìn ngó xung quanh, lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Vị trí của ngôi biệt thự vốn không đẹp, ngoài bãi cỏ tự nhiên ra thì không còn cơ sở thiết bị nào khác, chỉ tro bụi nằm trên sườn núi, giống như chính Điền Minh Lượng tự xây vậy. Đứng ở biệt thự nhìn về phía Tây, thấp thoáng nhìn thấy một công trình nối liền, nhưng ở đó không có tiếng máy móc vận hành. Lư San giải thích rằng đó là một tòa nhà còn dang dở, tiền đầu tư cho xây dựng không đủ, mới xây được một nửa thì công trình phải dừng lại.

Họ nhanh chóng đi vào trong nhà.

Nếu dùng một từ để hình dung về nơi ở của Điền Minh Lượng thì có thể dùng chữ “loạn”.

Quá loạn. Khi mới bước vào phòng khách, có thể thấy rất nhiều quần áo được vứt tùy tiện trên sofa, mấy ly rượu vang không còn vương chút rượu xếp xiên xẹo trên giá thủy tinh. Diệp Nam Sinh bước lên quan sát vết rượu. Xem ra dạo này Điền Minh Lượng không sống ở đây.

Người của tổ trinh sát và người của tổ pháp chứng lần lượt tỏa ra bốn phía tìm kiếm những chứng cứ trong phòng, Diệp Nam Sinh đi qua đi lại ở tầng một rồi quay người đi lên tầng hai. Trên đó có tổng cộng ba phòng, lần lượt là phòng ngủ, phòng cho khách và một gian phòng trông giống kho chứa đồ.

Kho chứa đồ bụi bặm dày đặc, trước mắt không có dấu vết gì mới mẻ. Diệp Nam Sinh quay vào phòng ngủ.

Cách sắp xếp của phòng ngủ cũng rất đơn giản, một chiếc giường đôi nằm đối diện với chiếc bàn bên trên đặt ti vi, bên cạnh chiếc bàn ở đầu giường là một chiếc tủ đứng rất cao, vị trí sắp xếp có phần kì lạ. Phòng ngủ thì rất sạch sẽ, ngoài mấy mẫu giấy vệ sinh nằm nhăn nhúm ở góc giường thì không còn gì khác.

Diệp Nam Sinh đeo găng tay cao su nhặt một mẫu giấy vệ sinh lên quan sát rồi lập tức nhú mày. Nếu cô đoán không nhầm thì thứ dính trên đây là tinh dịch.

Là “tự sướng” sao?

Diệp Nam Sinh đang mải nghĩ, sau lưng bỗng vọng tới tiếng xuýt xoa của một nhân viên cảnh sát hình sự. Cánh cửa tủ lúc này đang mở tung ra, bên trong lại chẳng có bất kì bộ quần áo nào. Ngược lại, trong không gian trống không ấy có một thứ đang được treo lơ lửng. Là một lớp da trong suốt, vị trí đôi mắt không có con người, chỉ có hai cái lỗ đen ngòm, trống rỗng. Vì đã mất đi sự sống, thứ đó có thêm chút góc cạnh vì bị gió thổi khô. Diệp Nam Sinh chớp chớp mắt, nếu cô đoán không nhầm, đó đích thực là một bộ da người, một bộ hoàn chỉnh.

-----oOo-----

Chương 63: Cục diện khó giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ký Ức Bì Ngạn

“Không có kiến thức, một con búp bê bơm hơi, mô phỏng giống thật mà

“khiến cậu sợ đến mức này ư?” Từ Tổng xuất thân là một cảnh sát hình sự, là một người đàn ông Đông Bắc đã sắp năm mươi tuổi, để mái tóc ngắn gọn gàng. Sau mấy năm bị điều chuyển khỏi Công an thành phố, lần này ông ấy nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, tiếp nhận vụ án Tiêu Khả Nhân. Lúc này đây, ông ấy đang quay lưng về phía Diệp Nam Sinh và trình sát kia, lồi lõm “da” đỏ từ trong tủ ra. Người cảnh sát bị chế giễu có chút ngại ngùng, gật đầu bước tới giúp đỡ Từ Tổng, vừa gật vừa nói: “Từ Tổng, anh đúng là biết nhiều thật.”

“Chàng trai, phải học nhiều một chút.” Từ Tổng giơ tay, dáng vẻ như quở trách, răn dạy. Giây phút đó, Diệp Nam Sinh thật lòng cảm thấy cảnh sát là một nghề khó nhằn, đã mệt mỏi thì thôi, một thanh niên chưa vợ còn phải hiểu những thứ như búp bê bơm hơi thì... chẹp chẹp... thật lòng là dạy hư con trẻ rồi.

Đang cảm thán thì Diệp Nam Sinh bỗng nghe thấy Từ Tổng gọi mình: “Tiêu Diệp, em nhìn vết màu nâu này, có giống máu không?”

Diệp Nam Sinh nghe xong bèn ghé đầu lại xem, tiện thể cầm một tờ giấy lọc ở trong hộp khám nghiệm, quẹt mấy cái lên dấu vết rồi nhỏ hai giọt thuốc thử lên giấy lọc. Chẳng mấy chốc, dấu vết đó đã chuyển gần hết sang màu xanh ngọc.

“Phản ứng Benzidine, dương tính, là máu.” Diệp Nam Sinh bỏ thứ trong tay xuống, cầm một túi vật chứng lên, tiện tay cẩn thận đặt lớp “da mặt” đó vào trong túi.

Cậu cảnh sát vừa hết hồn bỗng gọi Diệp Nam Sinh bằng chất giọng âm u: “Bác sỹ Diệp, chẳng phải Từ Tổng nói đây là búp bê bơm hơi sao? Sao lại có máu chứ?”

“Nếu dùng da người làm búp bê bơm hơi, chưa biết chừng ra máu là vì da người đang kêu oan đấy...” Diệp Nam Sinh cũng đáp trả bằng một câu rùng rợn. Cô đi ra khỏi cửa, để lại một mình cậu ta ở trong phòng, rèm cửa đột nhiên bị thổi bay lên, vừa hay bay bay trên mặt cậu ta như có cô gái đang vuốt ve khuôn mặt. Cậu cảnh sát run người, nhanh chóng nhìn quanh căn phòng một lượt: “Chắc là không có gì sót lại nữa đâu. Bác sỹ Diệp, mọi người chờ em với!”

Trước khi có kết quả xét nghiệm máu, phía bệnh viện đưa tin tới trước:

Đới Minh Mị thương tích khá nhẹ, đã hồi tỉnh. Thế là sau khi giải thích rõ ràng nội dung kiểm tra với đồng nghiệp phòng pháp y của Công an quận Mân Sơn, Diệp Nam Sinh cùng Lư San đến bệnh viện, đi theo còn có Từ Tổng.

Đới Minh Mị tổng cộng chịu hai vết thương, đều là hai vết dao ở đằng sau lưng, một vết bên vai trái, một vết ở hông. Vị trí ở hông khá nguy hiểm, lưỡi dao chỉ hơi chệch một chút là sẽ bị thương tới gan, gây xuất huyết máu nghiêm trọng, cũng may trước đó nạn nhân có hành động né tránh nên mới may mắn thoát chết. Trên đường đi, Lư San đã truyền đạt lại tình hình nhận được từ bã sỹ bệnh viện cho những người trên xe.

Từ Tổng thở dài, “Cũng may không có chuyện gì, nếu không thẳng nhóc Minh Phong đó còn đâu tâm trạng để phá án nữa?”

Đới Minh Phong lúc này đang ở một thành phố cách Lâm Thủy hàng trăm cây số, cùng tham gia giám sát một vụ án lớn. Không có thuật phân thân, anh ấy đành cất công nhờ Từ Tổng vì không thể tự mình tham gia.

“Vết thương của Tề Hân thì sao?” Người hỏi là Cung Khắc. Từ lúc rời khỏi biệt thự của Điền Minh Lượng, Cung Khắc vẫn ở trong trạng thái như đang suy tư này. Lư San mở sổ ghi chép ra, đọc lại một đoạn miêu tả tình hình thương tích của Tề Hân: Nặng hơn Đới Minh Mị, tổng cộng chịu năm nhát dao, bốn nhát trước ngực, một nhát sau lưng. Bốn nhát trước ngực hầu như tập trung vào phần bụng, tạo thành hiện tượng nứt vỡ gan, ruột cũng bị chém đứt, vết thương ở lưng nhẹ hơn ở trước ngực.

“Nhưng theo lời người chứng kiến, khi anh ta tới nơi, Tề Hân nằm sấp trên người Đới Minh Mị, vậy thì hung thủ rất có thể đã cuống cuống rút dao ra khi sự việc bị bại lộ, thế nên sức chém không phải quá lớn.” Trong lúc trò chuyện, xe đã tiến vào cửa lớn của bệnh viện. Nó nằm ở một nơi yên tĩnh khuất néo, không phải là bệnh viện công lập trong thành phố. Có mấy y tá ăn mặc sạch sẽ đi ngang qua xe khi họ bước xuống, trên tấm biển bằng kính trong suốt mới tinh gần đó có viết bốn chữ “Bệnh viện Bình An”.

Một bệnh viện tư nhân.

Thật ra nói về bệnh viện tư nhân, ở trong ấn tượng của Diệp Nam Sinh, chẳng qua viện phí cao hơn tiêu chuẩn một chút, người chịu trách nhiệm trông nom bệnh nhân đông hơn một chút, còn lại thì không có gì khác so

với những bệnh viện công lập khác. Nhưng hôm nay cô coi như đã được biết một điểm khác nữa – bảo vệ. Sau hi vượt qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ và phóng viên, cuối cùng đã đứng được bên ngoài phòng bệnh của Đới Minh Mị, Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc, cứ có cảm giác như vừa thoát chết trở về. Lát sau cô thở dài: “Sau này chúng ta mà có con, có thể đừng để nó làm ngôi sao không? Cứ thế này thì bố mẹ ruột đến cũng coi như không quên biết.”

Cung Khắc vỗ vỗ đầu Diệp Nam Sinh, đồng ý.

Bác sỹ đang kiểm tra cho Đới Minh Mị. Qua cửa sổ bằng kính sạch bong, có thể nhìn thấy mấy người mặc áo blouse trắng đứng trong phòng, đứng sát lại trước cửa sổ, quay vào thành một vòng tròn, trong đó có một nữ bác sỹ tuổi đã cao vừa khám bệnh xong, đang nghe người đứng sau lưng giờ sổ bệnh án báo cáo kết quả kiểm tra. Trạng thái này duy trì khoảng mười phút, sau đó những người trong phòng đều đi ra ngoài, có người thông báo cho họ biết đã có thể vào trong hồi hạn.

Cung Khắc và Lư San đi vào phòng, vì số lượng bị hạn chế nên Diệp Nam Sinh, Từ Tổng và những cảnh sát khác của Công an quận Mân Sơn ở lại bên ngoài. Vừa vào, Cung Khắc đã hơi choáng váng vì mùi thuốc khử trùng bên trong. Anh bất giác giơ tay xoa xoa mũi. Lư San chú ý tới điểm này, quan tâm hỏi: “Tiền bối, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Anh chỉ không quen bầu không khí áp lực trong bệnh viện.

Đới Minh Mị nằm trên giường, tình trạng tệ hơn tưởng tượng rất nhiều. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, đương nhiên cũng liên quan tới việc mất máu. Lư San lên tiếng trước: “Cô Đới Minh Mị, bây giờ phía cảnh sát cần cô miêu tả lại tình huống bị đánh úp hôm đó, nếu cô cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe cứ nói với chúng tôi, chúng tôi sẽ lập tức dừng lại, có được không?”

Đới Minh Mị gật đầu, việc lấy lời khai chính thức bắt đầu.

“Phiên cô hãy miêu tả đơn giản tình hình cụ thể của ngày hôm đó.” Lư San cầm bút chuẩn bị ghi chép. Đới Minh Mị nhìn chăm chăm vào đầu hình nón của chiếc bút bi, ký ức dần dần bị kéo ngược trở về một ngày trước...

Sau hi tạm biệt Cung Khắc và mọi người, Đới Minh Mị trở về phòng thay

đồ thay trang phục cho cảnh phim tiếp theo. Giữa đường cô quên mất sợi dây chuyền phải đeo trong cảnh đó trên xe, thế là cô bảo chị Hân đi lấy. Cô ở lại trong phòng tiếp tục thay đồ. Đúng vào lúc này, bỗng nhiên có người từ bên ngoài đột nhập vào, chẳng nói chẳng rằng vung dao chém cô.

“Lúc đó cô có nhìn thấy ai không?” Lư San ngừng bút, hỏi. Đới Minh Mị lắc đầu, “Lúc đó hắn ở sau lưng tôi, tôi không nhìn thấy tướng mạo của hắn, nhưng mà...”

Nhưng có lẽ chị Hân sau đó tới nơi đã nhìn thấy, chị Hân vì bảo vệ một người sắp ngất xỉu là cô đã lao tới liều mạng với kẻ đó, sau đó cô nghe thấy chị Hân gọi tên kẻ đó – Điền Minh Lượng.

“Em đi xin lệnh bắt giữ Điền Minh Lượng.” Lư San đi ra khỏi phòng bệnh, nói với Cung Khắc. Cung Khắc lại trầm ngâm gì đó, “Nhưng cứ có một số thứ khiến tôi cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.”

Lư San hiểu rõ thói quen kỳ quặc khi đối mặt với vụ án của người đàn anh này, nhưng cô ấy còn chưa tìm ra lý do để thuyết phục Cung Khắc thì một cuộc điện thoại đã cho cô ấy một lý do. Nó tới từ phòng pháp y Công an quận Mân Sơn. Qua điều tra, vết máu trên con búp bê bơm hơi ở nhà Điền Minh Lượng đã chứng thực là của nạn nhân Tiêu Khả Nhân.

Mặc dù vết máu đó được hình thành ra sao tạm thời chưa rõ, nhưng không còn nghi ngờ gì, Điền Minh Lượng đã trở thành nghi phạm lớn nhất trong vụ án Tiêu Khả Nhân.

Phía cảnh sát giảng thiên la địa võng ở tất cả mọi nơi Điền Minh Lượng thường xuyên ra vào, chỉ còn đợi Điền Minh Lượng rơi vào bẫy.

Nhưng sự việc kỳ quái cứ thế liên tục xảy ra, hai ngày lặng lẽ qua đi, Điền Minh Lượng như bốc hơi không chút dấu vết, vụ án đang đi vào bế tắc.

Hôm nay Cung Khắc ngồi trước cửa sổ, trước mặt bày tài liệu vụ án Tiêu Khả Nhân. Ánh nắng ngoài cửa vừa đẹp, sắp tới tháng bảy rồi, nên nhiệt dần dần tăng cao hòa vào bầu không khí ven biển ẩm ướt của Lâm Thủy nên thời tiết cũng không nóng đến mức khiến người ta khó chịu.

Cung Khắc cầm bút ghi lên giấy: Lâm Thủy – Thành phố Túc Thanh – Mặt – Tiêu Khả Nhân – Phòng kín – Đới Minh Mị - Bị thương – Điền

Minh Lượng.

Mấy người trông có vẻ lộn xộn rồi rạc này đang xoay hết vòng này đến vòng khác trong đầu Cung Khắc. Vào một giây phút nào đó, dường như có một đường thẳng lóe lên trong đầu anh. Nhưng đến khi anh định bắt lấy thì đường thẳng ấy đột ngột biến mất.

Thật là một cảm giác bức bối. Nhưng điều này cũng khiến Cung Khắc hưng phấn, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bệ cửa bày ba chậu hoa pansy của Đồng Đan Thanh gửi tặng. Anh không hiểu dụng ý của đối phương là gì, nhưng vì yêu thích loài hoa này nên cũng nhận.

Mùi trà thơm thoang thoảng bay tới từ sau lưng, là mùi của loại trà Thiết Quan Âm. Anh quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Nam Sinh vừa pha trà trở về, đang đi về phía mình.

Cung Khắc đón lấy, đổ ra hai cốc rồi cùng Diệp Nam Sinh mỗi người một cốc thưởng thức.

“902, anh bảo nếu tới hạn mà vụ án này vẫn chưa được phá, bà Mục thật sự không để em lấy anh nữa thì phải làm sao?” Uống hớp đầu tiên hơi nóng vội, Diệp Nam Sinh lè lưỡi, vừa lấy tay quạt đầu lưỡi vừa nói.

“Theo như những gì anh hiểu về cô giáo Mục thì cô ấy không đến mức không hiểu tình người như vậy.” Cung Khắc thổi nguội cốc của mình rồi đổi cho Diệp Nam Sinh. Diệp Nam Sinh uống cốc trà ấm áp, lắc đầu nguây nguậy: “Đó là người khác thôi. Mẹ thích nhất là xem trò cười của em. Em nghi ngờ bà Mục vốn không định để em lấy anh đâu.”

“Nam Sinh, em phải có lòng tin với anh.” Cung Khắc giơ một tay lên xoa đầu Diệp Nam Sinh, chẳng hiểu sao, trái tim ban nãy còn nôn nóng giờ đã bình tĩnh lại.

Có lẽ con người ta khi có tâm trạng tốt, làm việc gì cũng suôn sẻ, vụ án cũng bất ngờ có tiến triển ngay trong buổi chiều hôm ấy.

Bố của đứa trẻ trong bụng Tiêu Khả Nhân đã được tìm ra. Điều khiến người ta ngỡ ngàng là thân phận của người này gây khá nhiều sững sốt.

Người đó tên Lã Dương, tháng trước mới mừng sinh nhật tuổi ba mươi

hai, không phải người trong giới giải trí, thậm chí chẳng có danh phận trong xã hội. Người đàn ông tên Lã Dương này chỉ là một thầy giáo cấp ba bình thường tại thành phố Túc Thanh, giảng dạy môn Toán học. Sau khi biết tin Tiêu Khả Nhân chết, anh ta chủ động liên hệ với phía cảnh sát. Theo lời giải thích của anh ta, sở dĩ không xuất hiện ngay từ phút ban đầu vì trước đó anh ta có đưa mấy học sinh lên thủ đô tham gia một kỳ thi Mô hình toán học.

“Tôi quen Khả Nhân bên ngoài một quán bar...” Câu chuyện giữa Lã Dương và Tiêu Khả Nhân thật ra chỉ là một chuyện tình “anh hùng cứu mỹ nhân” hết sức bình thường. Người con gái uống rượu say bị lưu manh chòng ghẹo, anh hùng xuất hiện cứu cô và rồi hai người đem lòng yêu nhau.

“Ban đầu tôi không biết cô ấy là ngôi sao gì đó, mãi sau này cô ấy nói mình chuẩn bị quay lại, muốn chia tay với tôi thì tôi mới biết.” Nét mặt Lã Dương buồn khổ bi thương, nhìn từ góc độ Biểu cảm học, Cung Khắc cảm thấy không phải là những cảm xúc giả tạo.

“Nếu đã chia tay, vì sao anh còn lội vào vũng nước đục này? Nếu là người bình thường, trừ phi cảnh sát tìm ra họ, nếu không họ sẽ không tự đến.” Lư San đưa ra nghi vấn của mình, Lã Dương cũng gật đầu: “Đúng vậy, nếu không phải vì cô ấy gọi cho tôi cuộc điện thoại đó, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không tới đâu.”

Tới tận ngày Lã Dương trở về nhà, anh mới nghe thấy một tin nhắn thoại mà Tiêu Khả Nhân để lại cho mình. Ngữ khí của cô ta có chút bất ổn, khi đó cô ta nói một câu: Lã Dương, em tới tìm anh.

Ngay sau đó, Lư San tới nhà Lã Dương để xác minh tin nhắn thoại ấy. Điều khiến mọi người bàng hoàng là nhắn tin vừa khớp là hai tiếng trước khi Tiêu Khả Nhân tử vong.

Lư San có vẻ rất chân động: Địa điểm cố định gọi tới nhà Lã Dương nằm ở Lâm Thủy. Qua điều tra, nó tới từ điện thoại của một thẩm mỹ viện trong thành phố Lâm Thủy, Giám đốc của thẩm mỹ viện này cũng mang họ Điền, trùng hợp lại là chị họ con chú con bác của Điền Minh Lượng.

Lư San dường như nhìn thấy bình minh của việc phá án đang ở ngay trước mắt. Khi mà Công an quận Mân Sơn đang dốc hết sức mình chuẩn bị cho

một đợt tập kích lớn thì một cuộc điện thoại báo án tới từ phòng bảo vệ của vườn hoa Danh Đô đã phá vỡ tất cả.

Diễn Minh Lượng đã được tìm thấy.

Ở trong hồ.

-----oOo-----

Chương 64: Chân tướng phản chiếu ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ký Ức Bí Ngạn

Hồ Vọng Âm tháng sáu, mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng. Bên hồ có vài cây liễu xanh mượt rủ bóng, dưới cây là một bãi cỏ bằng phẳng, mọc những cây hoa nhỏ không rõ tên. Gió nhẹ thổi qua, chập cây đung đưa, cùng với gió ngửi được mùi thanh thanh của cỏ thơm, là thời tiết đầu hạ dịu dàng và ôn hòa.

Vậy mà bầu không khí dịu nhẹ này dường như không chạm được tới bờ phía Đông. Phía Đông cây cối ít hơn một chút, chỉ có vài cây đứng thưa thớt, mùi cỏ xanh ở đó cũng nồng hơn, trên bãi cỏ còn cả những vụn cỏ chưa kịp dọn sạch. Có vẻ như công việc cắt cỏ đang tiến hành được một nửa thì bị ép phải dừng lại. Đây là ấn tượng đầu tiên của Diệp Nam Sinh khi tới hiện trường.

Sự thật cũng đúng là như vậy. Phụ trách đơn độc hiện trường là Đồng Triết ở lại Công an quận. Anh ấy vừa nhận được điện thoại liền dẫn theo mấy người lao tới đây ngay. Lúc này mấy người đồng nghiệp đang mặc quần áo chống thấm đang vất vả mò vớt gì đó dưới hồ.

Thấy Cung Khắc và Lư San tới, Đồng Triết gật đầu với các đồng nghiệp, tỏ ý họ cứ tiếp tục, còn mình thì đi về phía Lư San, chuẩn bị báo cáo tình hình.

“Người phát hiện là người làm vườn của tiểu khu. Theo như lời ông ấy thì khi cắt cỏ bên hồ, ông ấy phát hiện trong hồ có thứ gì đập dềnh, ban đầu

ông ấy cho rằng đó là túi rác người nào đó thiếu ý thức quăng xuống bên lấy cây gỗ khều lên. Nhưng khều lên rồi mới phát hiện đó là một tử thi.” Đồng Triết miêu tả lại lời khai vừa nhận được.

Diệp Nam Sinh nhìn về phía những cảnh sát vẫn còn đang mò vớt dưới hồ, “Liệu có chắc chắn đó là Điền Minh Lượng không?”

“Trước mắt còn chưa chắc chắn, nhưng căn cứ vào trang phục và thứ này, có lẽ không sai đâu.” Đồng Triết đưa tới một túi đựng vật chứng, bên trong lớp túi trong suốt có một chiếc ví da đang mở, có thể nhìn thấy rõ ràng chứng minh thư của Điền Minh Lượng.

“Đợi họ vớt lên xem sao.” Giữa vật chứng và thi thể, Diệp Nam Sinh có thói quen tin tưởng thứ phía sau hơn.

Dường như các pháp y đều sợ mùa hè, nhiệt độ cao, ẩm thấp, đủ loại vi khuẩn sinh sôi, hiện tượng sinh dòi bọ và thi thể trương phình luôn khiến họ đau đầu. Cũng may cái xác trước mặt còn khá bình thường. Sau khi được vớt lên, căn cứ vào diện mạo còn nguyên vẹn của nạn nhân, về cơ bản có thể suy đoán đây là người cảnh sát luôn tìm kiếm – Điền Minh Lượng.

Nhìn Điền Minh Lượng nhắm nghiền mắt, nằm trên giường, chẳng hiểu sao, Diệp Nam Sinh bỗng nhớ đến nạn nhân Nhiếp Duy trong vụ án trước đó. Cũng là chết dưới nước, một người là thiếu nữ đang thời xinh đẹp, một người là biên kịch nhân phẩm bất lương.

Cứ nhìn mãi miết như thế, Diệp Nam Sinh đeo xong găng tay, đón lấy dao giải phẫu mà trợ lý đưa tới rồi nói: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Lần giải phẫu này, Diệp Nam Sinh cùng hợp tác với một pháp y họ Khuru tại Công an quận Mân Sơn. Cô chịu trách nhiệm mở hộp sọ nạn nhân, còn pháp y họ Khuru chịu trách nhiệm tìm kiếm các vết thương trong ổ bụng. Tiếc là sau một tiếng đồng hồ, tới tận khi họ chuẩn bị khâu kín miệng vết thương lại, vẫn chẳng có thu hoạch gì.

“Trên người không có vết thương ngoài, cộng thêm tròn dạ dày có chút rượu đọng lại, có lẽ anh ta tự sảy chân ngã xuống hồ. Chắc là biết cảnh sát đang điều tra mình nên chột dạ.” Pháp y Khuru nhìn chằm chằm nửa dưới đê trần của Điền Minh Lượng, chau mày: “Người này mắc không ít bệnh

lây qua đường tình dục, sống thiếu chừng mực quá đây mà.”

Câu nói của pháp y Khuru không khiến Diệp Nam Sinh chú ý, ngược lại, cô đang suy tư một việc khác.

“Thời gian tử vong của nạn nhân là khi nào?” Cô hỏi. Pháp y Khuru nhớ lại những số liệu trong đầu, “Việc đo nhiệt độ hậu môn không thích hợp với các nạn nhân bị ngâm trong nước, từ độ cứng của tử thi và độ vắn đục của giác mạc, thời gian tử vong có lẽ là khoảng từ mười giờ đến mười hai giờ đêm qua.”

“Nếu phán đoán bằng nhiệt độ hậu môn thì sao?” Diệp Nam Sinh hỏi. Pháp y Khuru không biết tại sao Diệp Nam Sinh lại truy hỏi điểm này. Anh ta mỉm cười, nhún vai: “Nếu phán đoán bằng nhiệt độ hậu môn thì thời gian tử vong của nạn nhân có lẽ đã trên 48 tiếng rồi. Nhưng điều này là hoàn toàn không thể đúng không? Người chết rồi sao còn có thể vung dao chém người? Lẽ nào bản thân cái xác có thể đứng dậy hại người?”

Ban ngày rạng rỡ, một phòng pháp y với ánh sáng ngập tràn bỗng vì một câu nói của pháp y Khuru mà trở nên u ám.

“Nếu thi thể đứng dậy ư?” Một câu nói của pháp y Khuru khiến Diệp Nam Sinh đắm chiêu suy nghĩ. Khi vớt thi thể lên, một bộ dao tự chế cũng được cảnh sát vớt lên bờ. Kết quả xét nghiệm chứng tỏ đó là công cụ dùng để sát hại Đới Minh Mị và Tề Hân. Còn về dấu vân tay bên trên, do đã bị ngâm nước nên phòng pháp y đang cố gắng khôi phục.

Thi thể còn chưa được khâu xong, Diệp Nam Sinh bỗng nhiên tháo găng tay xuống, vừa cởi áo giải phẫu vừa nói với pháp y Khuru: “Việc khâu thi thể giao lại cho anh, tôi đi điều tra chút việc.”

“Này, Tiểu Diệp, cô đi điều tra gì vậy?”

“Làm cách nào để thi thể biết đi.” Diệp Nam Sinh kéo dài giọng, mắt hút ở cửa, âm cuối vẫn còn vọng lại. Pháp y Khuru nổi da gà khắp người, biểu cảm run sợ, “Mình là người theo chủ nghĩa duy vật, mình là người theo chủ nghĩa duy vật...”

Hôm đó, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh chia nhau ra hành động, nhưng Cung Khắc không đi cùng Lư San. Khi Cung Khắc quay trở về, Lư San

mới nhận được manh mối từ bệnh viện: Thì ra Tiêu Khả Nhân đã thông qua một vài người bạn trong ngành liên lạc với bác sỹ nổi tiếng ở một thẩm mỹ viện, đặt lịch làm phẫu thuật mài xương. Những việc này đã được cảnh sát xác minh thông qua tài liệu của bệnh viện, nhưng sau buổi phẫu thuật đã được hẹn của Tiêu Khả Nhân, vị bác sỹ kia đã vô có biến mất.

Lư San lập tức hạ lệnh, khoanh vùng người bác sỹ này trở thành nghi phạm quan trọng nhất. Cô ấy làm vậy là có căn cứ, thử hỏi có bác sỹ chỉnh hình nào đang yên đang lành lại gỡ cả khuôn mặt nạn nhân xuống rồi giấu đi không? Đây không còn là một câu chuyện chỉnh hình đơn giản nữa, là một vụ giết người khủng khiếp đã được mưu đồ từ trước.

Nhưng trước khi Lư San hạ lệnh, Cung Khắc lại bỗng nhiên ngăn cô ấy lại, “Đừng vội hạ lệnh truy nã, đi gặp một người cùng tôi đi.”

“Tiền bối, muốn gặp ai cứ đợi phá án xong rồi hẵng tính, thời hạn phá án mà cấp trên đề ra đã sắp tới rồi, còn không bắt được hung thủ, em sẽ chết rất thảm!” Lư San có chút phát điên. Nhưng Cung Khắc lại bình thản, anh nói: “Thì tôi đưa cô đi gặp tên hung thủ đó.”

Hả?! Vụ án được phá lúc nào, sao Lư San hoàn toàn không biết.

Nhưng điều Lư San bắt ngờ hơn là nơi Cung Khắc đưa cô ấy đến lại chính là bệnh viện Bình An, phòng bệnh của Đới Minh Mị.

Sau mấy ngày, Đới Minh Mị hồi phục khá nhanh, trước khi đến Lư San nghe nói cô ấy đã có thể xuống giường đi lại được rồi. Nhưng đứng bên ngoài phòng bệnh, nhìn thấy cô ấy qua cửa sổ, Lư San cảm thấy tình hình của cô ấy không tốt như họ nói.

Có vài bác sỹ đứng trong, một trong số đó đang cầm bông băng, có vẻ như đang băng bó. Lư San và Cung Khắc đẩy cửa bước vào khi việc băng bó đã kết thúc. Họ nghe thấy bác sỹ đang dặn dò: “Vết thương lành không nhanh lắm, mấy ngày này cố gắng nằm trên giường, đừng đi lại nữa.”

“Vâng.” Đới Minh Mị trả lời. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, trông sức khỏe thật sự không tốt. Lư San do dự: “Tiền bối, nếu anh muốn tìm manh mối từ phía cô ấy thì để hôm khác đi, hôm nay cô ấy không khỏe.”

Đới Minh Mị cũng nhìn thấy họ, mỉm cười nói: “Cảnh sát Lư, mọi người

đến rồi ạ, vụ án có tiến triển gì phải không?”

“Đã tìm được hung thủ rồi.” Cung Khắc vào trước Lư San một bước, ngồi trên ghế sofa. Nét mặt Đới Minh Mị cứng đờ trong giây lát, biểu cảm này đến nhanh mà đi cũng nhanh, Đới Minh Mị cười: “Tôi nghe anh trai kể rồi, khả năng phá án của thầy Cung rất lợi hại, hung thủ là ai ạ?”

“Phải, hung thủ là ai nhỉ?” Cung Khắc nhấn mạnh thái độ đã tìm được hung thủ nhiều lần khiến Lư San cũng tò mò. Cô ấy cũng ngồi xuống, chuẩn bị nghe anh nói tiếp.

Nhưng Cung Khắc không vội. Anh cúi đầu, một tầng sương mù bao trùm đôi mắt, tư duy được kéo về đêm mưa cách đó không lâu, cái đêm Tiêu Khả Nhân tử mạng...

Vốn dĩ Tiêu Khả Nhân hẹn bác sỹ để làm phẫu thuật mài xương, nhưng khi nằm trên bàn phẫu thuật, bị đánh thuốc mê, cô ta hoàn toàn không biết mình đã rơi vào một cái bẫy. Ca phẫu thuật kết thúc, phát hiện vị bác sỹ làm phẫu thuật cho mình đã biến mất. Khi soi gương, cô ta mới phát hiện mình không những không trở nên xinh đẹp mà ngược lại còn trở thành một quái vật không có mặt.

“Người bình thường trong tình huống này, có lẽ phản ứng đầu tiên là đi tìm bác sỹ bệnh viện. Nhưng Tiêu Khả Nhân là người của công chúng, vừa nhận vai diễn mà cô ta mơ ước đã lâu, nên không dám để ai biết. Người cô ta nghĩ đến lúc đó là Lã Dương. Nhưng trên đường tới thành phố Túc Thanh, thuốc tê hết tác dụng, cô ta vì quá đau đớn đã gặp tai nạn và tử vong.”

Trong đầu Cung Khắc hiện lên khuôn mặt đỏ lờm của Tiêu Khả Nhân, mí mắt lộ ra ngoài, con mắt trắng dã lộ lên những tia tuyệt vọng.

Vụ án phát triển tới đây, có lẽ bác sỹ là người đáng nghi nhất, nếu như không có chuyện gương mặt ấy lại xuất hiện. Khuôn mặt xuất hiện trong một không gian giống như phòng kín, người trong phòng kín trở thành đối tượng bị tình nghi. Nhưng cảnh sát dường như đã bỏ sót một điểm, điểm ấy rất dễ trở thành điểm mù thị giác của mọi người.

“Ở đâu?” Lư San sốt sắng hỏi.

“Lúc đó chúng ta chỉ suy tính tới việc gương mặt được dán ngoài cửa, thế nên cũng đã khoanh vùng hung thủ bên ngoài căn hộ nhưng chúng ta quên mất rằng người trong phòng cũng có thể gây án.” Cung Khắc nói.

Cộc cộc cộc.

“Có người gõ cửa.” Cung Khắc hất mặt ra ngoài cửa. Lư San vừa mới nghe tới chỗ quan trọng, có vẻ không muốn đứng dậy mở cửa lắm, nhưng kỳ quặc là ngoài cửa trống trải, không một bóng người. Lư San chờ đần giây lát, chuẩn bị về phòng, bỗng nhiên có thứ gì màu trắng dán lên cánh cửa khiến cô giật nảy mình. Nhìn kỹ lại, cô ấy mới thở phào, là một chiếc mặt nạ.

Lúc này, như có thứ gì bất ngờ lóe lên trong đầu Lư San. Cô quay ngoắt lại, nhìn Cung Khắc đang đưa tay gõ lên tay vịn ghế.

“Em hiểu rồi, chính hung thủ nhân lúc người cuối cùng đi vào phòng đã dán da người lên cánh cửa, sau đó ở trong phòng tạo ra âm thanh giống tiếng gõ cửa để mọi người ra xem. Nói vậy là, tiền bối, em nhớ anh từng nói hôm đó mọi người là những người cuối cùng tới căn hộ, người mở cửa khi ấy rất có thể chính là hung thủ. Cũng không đúng, hung thủ không bị sợ hàng xóm nhìn thấy trong khoảng thời gian này sao?”

Chỉ nghĩ một chút, cô ấy đã hiểu ra. Hàn Tĩnh sống bên cạnh nhà Đới Minh Mị, mấy ngày hôm đó không có mặt ở Lâm Thủy.

Hung thủ chính là... Tề Hân!!!

“Nhưng chẳng phải rõ ràng chị ta cũng bị thương ư?” Dường như có quá nhiều chuyện chưa được giải thích thông suốt khiến Lư San đau đầu. Cung Khắc và Lư San cùng nhìn về phía Đới Minh Mị nằm trên giường, cô ấy có vẻ đã bình tĩnh hơn ban nãy một chút.

“Cô chắc chắn hôm đó không nhìn thấy ai làm cô bị thương phải không?” Lư San hỏi.

Đới Minh Mị lắc đầu: “Thật sự không thấy. Lúc đó tôi quay lưng về phía hung thủ, chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Anh trai cô không hy vọng cô tiếp tục nói dối.” Cung Khắc lắc đầu, rút từ

trong túi áo ra một bức ảnh: “Tôi biết cô cố ý bao che cho Tề Hân, nhưng nếu còn nói dối, cô sẽ phạm tội bao che đấy.”

Lư San nhặt bức ảnh lên, đó là một khung cảnh quen thuộc, căn phòng thay đồ nơi Đới Minh Mị gặp chuyện. Cô ấy nhìn một lúc rồi đột ngột nhận ra điểm bất hợp lý trong lời khai của Đới Minh Mị.

Trong phòng có một chiếc gương rất lớn, Đới Minh Mị cho dù có quay lưng về phía hung thủ vẫn có thể nhìn rõ tướng mạo của kẻ đó!!!

-----oOo-----

Chương 65: Cái tôi thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Ký Ức Bì Ngạn

“Nếu đã chắc chắn Tề Hân chính là hung thủ thì phía cảnh sát sớm muộn cũng sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh. Việc đến nước này, cô vẫn không định nói gì sao?” Về phương diện hỏi cung, Lư San giỏi hơn Cung Khắc nhiều. Cô ấy chọn một vị trí không gần cũng không xa Đới Minh Mị để ngồi xuống. Đó là khoảng cách khiến đối phương có cảm giác gáp gáp nhưng không quá áp lực.

Chú ý thấy nét mặt của Đới Minh Mị dường như xuất hiện chút thay đổi, Lư San khéo léo tiến thêm một bước: “Nếu Tề Hân vì việc Tiêu Khả Nhân hù dọa cô mới báo thù Tiêu Khả Nhân thì sau đó việc cô bị tình nghi cũng đã được xóa sạch, vì sao chị ta còn dán da mặt đó lên cửa nhà cô. Chị ta làm như vậy không chỉ thừa thãi, hơn nữa nghe nói cũng đã khiến cô cực kỳ khiếp đảm. Thêm lần này nữa, xem ra chị ta muốn đổ vấy tội danh đã thương người cho Điền Minh Lượng. Chị ta đã làm cô bị thương, vì sao cô còn giúp chị ta che dấu hành vi phạm tội của mình?”

“Chị Hân chắc chắn không cố ý đã thương tôi đâu, chị ấy không làm vậy đâu...” Đới Minh Mị cúi đầu, nước mắt lăn chã rơi. Kỳ thực nói về hành động kỳ lạ của Tề Hân thì từ mấy tháng trước Đới Minh Mị đã nhận ra rồi. Cô ấy còn nhớ lần đầu tiên mình dùng từ “kỳ lạ” để đánh giá chị Hân. Thời điểm là mấy tháng trước, khi Đới Minh Mị quay phim ở Đông Bắc.

Sau một trận tuyết, trời rất lạnh, cô bị cảm cúm.

Chị Hân đưa Đới Minh Mị đến bệnh viện địa phương để khám, cô ấy bảo đợi trong một quán trà sữa trước cửa bệnh viện, còn chị ấy thì tự vào hiệu thuốc mua thuốc.

Đới Minh Mị còn nhớ hôm đó cô đã đợi Tề Hân đúng hai mươi phút, gần tới giờ phải quay lại đoàn làm phim rồi mà chị Hân vẫn chưa về. Thế là Đới Minh Mị đã đeo khẩu trang, ra ngoài tìm.

Hiệu thuốc cách quán trà không xa, trưa tới ba trăm mét, có điều không phải là đường thẳng mà giữa chừng phải rẽ qua một ngã tư. Đới Minh Mị đợi đèn đỏ chuyển sang xanh rồi dứt tay vào áo lông, cúi đầu sang đường.

Từ xa có một âm thanh trầm thấp vọng tới, giống như tiếng động vật nào đó đang ghen ngào. Đới Minh Mị ho vài tiếng, rồi nhìn sang phía có âm thanh, thì ra là một con chó nhỏ đang kêu. Một chú chó màu đen, không to lắm, đôi mắt đen láy, lông xoăn tự nhiên, cực kỳ dễ thương. Nhưng tiếng kêu của nó lại không được dễ thương như thế, nó ư ử như bị ức hiếp, khiến người nghe cảm thấy không thoải mái.

Có một người đứng trước con chó ấy, người đó mặc chiếc áo lông màu be, bên dưới là quần bò, chân đi đôi ủng cao, chính là chị Hân. Con chó nằm bò ở góc tường đối diện, co rụt lại.

“Chị Hân.” Đới Minh Mị gọi một tiếng, chị Hân quay đầu lại. Chị ấy mỉm cười nhìn Đới Minh Mị: “Minh Mị, em thấy con chó này và con DuDu nhà em có giống nhau không?”

Về sau, trước khi trở lại đoàn làm phim, Tề Hân cùng Đới Minh Mị đưa con chó đó trả lại cho người chủ sau đó tìm được. Có điều Đới Minh Mị vẫn không quên một chuyện: Con chó nhỏ ấy sợ chị Hân.

“Khi DuDu còn sống, nó không sợ chị Hân.” Hồi ức như một dòng nước ấm áp, nhẹ nhàng chảy trôi, chỉ là nội dung hoàn toàn không khiến người ta vui vẻ. Lư San dừng bút, “Hãy kể cụ thể tình hình ngày hôm đó đi.”

“Hôm đó...”

Đối với Đới Minh Mị, hôm đó là một ngày thăng thót và đau thương nhất

kể từ ngày cô ấy quyết liệt với gia đình. Nói chuyện xong, cô ấy bị chị Hân gọi tới phòng thay đồ. Đang thay đồ, cô ấy mới phát hiện mình để quên sợi dây chuyền kết hợp với trang phục ở trên xe. Cô ấy đang chuẩn bị gọi chị Hân thì chị ấy đã từ ngoài cửa đi vào.

“Lúc đó chị ấy bước đi không vững lắm, một tay để sau lưng, lưng hơi khom. Tôi nghĩ có lẽ chị ấy không được thoải mái, đang chuẩn bị quay lại hỏi chị ấy bị làm sao thì chị ấy đột ngột lao tới chém tôi hai nhát.” Kể ra thì chị Hân luôn là người thân thiết nhất với Đới Minh Mị. Từ ngày cô ấy vào nghề, chị Hân luôn chăm sóc cô ấy, thế nên nói tới đây, dường như không kìm nén được nữa, nước mắt men theo gò má, tí tách rơi xuống.

Lư San đưa cho Đới Minh Mị một tờ khăn giấy, giọng điệu có chút khó hiểu, “Chị ta đã đâm cô, vì sao cô còn giúp chị ta che giấu, chẳng phải cô nên giúp chúng tôi nhanh chóng bắt giữ chị ta hay sao?”

Đới Minh Mị thừa nhận mình làm vậy là có nguyên nhân, vì hành động tiếp theo đó của chị Hân rất lạ. Thể chất của Đới Minh Mị khá kém, chỉ hai nhát dao là cô ấy đã nằm rạp xuống bàn trang điểm, dần dần chìm vào mê man. Nhưng trước khi ngất lịm hoàn toàn, cô ấy nhìn rõ chị Hân cầm con dao vừa làm mình bị thương, đâm thẳng vào ngực mình.

Dòng máu tuôn xối xả trở thành ký ức cuối cùng của Đới Minh Mị ngày hôm đó.

“Tôi cảm thấy hành động kỳ lạ này của chị Hân nhất định là có nguyên nhân, chỉ có điều tôi không biết nguyên nhân cụ thể là gì.” Đới Minh Mị nói xong bèn cúi đầu xuống. Lúc này, cánh cửa bị ai đó từ ngoài kéo ra, cùng với cánh cửa gỗ từ từ bật mở, chất giọng lạnh lạnh của Diệp Nam Sinh từ sau cửa vọng vào.

“Không, cô biết, chính vì cô biết nên mới lựa chọn che giấu cho Tề Hân, không chỉ là che giấu, cô còn giúp Tề Hân xử lý xác của Điền Minh Lượng.”

Sau khi nói chuyện điện thoại với bác sỹ chữa trị chính cho vết thương của Tề Hân tại bệnh viện Bình An, Diệp Nam Sinh đã nghi ngờ Tề Hân là bệnh nhân tâm thần phân liệt.

Làm một thí nghiệm, Điền Minh Lượng cao 1 mét 75, đâm Tề Hân ở

hướng chính diện, vì những thói quen cầm dao... vết thương tạo thành nên là từ dưới lên trên. Nhưng nếu như nạn nhân tự làm mình bị thương thì do trạng thái cầm dao nằm ngược, vết thương sẽ đi từ trên xuống dưới. Hơn nữa do chính người ấy chém nên mật độ vết thương có lẽ sẽ tập trung tương đối dày, rõ ràng khác hẳn với vết thương do người khác gây ra. Mà bất luận là hướng đi của lưỡi dao hay mật độ thể hiện của vết thương đều thể hiện rõ ràng vết thương của chị Hân là do chính chị ta gây ra.

Về lý thuyết tự hại mình, người bình thường cho dù nhằm mục đích nguy trang, xét về tâm lý cũng không thể nào ra tay tàn nhẫn như vậy. Điều duy nhất có thể giải thích được chính là Tề Hân không bình thường. Ở trong đầu chị ta tồn tại một con người khác, đó là người đã làm hại Đới Minh Mị. Ban đầu, người đó là Tiêu Khả Nhân, sau đó lại trở thành Điền Minh Lượng.

“Thứ khiến em thật sự chắc chắn về suy luận của mình là quyển nhật ký này.” Diệp Nam Sinh giơ cuốn sổ trong tay lên. Đó là một cuốn sổ không lớn, bìa cao su màu đen. Diệp Nam Sinh vừa mới lật được nó, bên trên còn dính một số thứ giống như bùn đất, trông hơi bẩn. Cô lật mở, chọn một trang trong đó, bắt đầu đọc.

Người phụ nữ đó cướp vai diễn của tôi. Cô ta chỉ là diễn viên mới, dựa vào đâu mà suốt ngày chèn ép tôi. Tôi phải trả thù cô ta, cho cô ta biết mặt. Con chó đáng thương, đừng trách tao, ai bảo mày đi theo loại phụ nữ như vậy.

“Ngày viết là một ngày trước khi cô nhận được xác của DuDu.” Diệp Nam Sinh ngẩng đầu lên nhìn Đới Minh Mị, lật trang khác đọc tiếp.

Câu chữ trong trang này ngắn gọn hơn một chút, chỉ có một câu: Một khuôn mặt người khiến người phụ nữ đó hãi hùng lắm ai bảo cô ta không nghe lời tôi...

Diệp Nam Sinh tiếp tục đọc thêm vài đoạn nữa, nội dung đều là một số ghi chép tâm lý, trong đó tràn đầy u ám và thù hận.

Cuốn sổ khá dày nhưng nội dung ghi chép không nhiều. Chẳng mấy chốc Diệp Nam Sinh đã đọc hết. Cô gấp sổ lại và nói: “Nét chữ trên sổ là của Tề Hân. Tôi đã kiểm tra tiền sử bệnh tật của những người trong nhà Tề Hân. Hai người cô của chị ta đều từng mắc chứng phân liệt. Minh Mị, cô

từng đọc sách, nên biết người mắc chứng tâm thần phân liệt cho dù giết người thì pháp luật cũng sẽ không truy cứu, vì sao cô lại ngốc nghếch che giấu giúp chị ta?”

Ngừng một lát, cô nói: “Thi thể của Điền Minh Lượng do cô đẩy xuống hồ Vọng Âm phải không?”

Thật ra sở dĩ Diệp Nam Sinh nghi ngờ Tề Hân và Đới Minh Mị bắt nguồn từ việc khám nghiệm tử thi của Điền Minh Lượng. Vì từng tiếp xúc với những án lệ kiểu này, Diệp Nam Sinh biết việc ngâm trong nước hồ mặc dù sẽ ảnh hưởng tới việc đo lường nhiệt độ của hậu môn, nhưng chênh lệch tuyệt đối không trên ba tiếng. Trong việc suy đoán thời gian tử vong của Điền Minh Lượng, kết quả kiểm tra giữa nhiệt độ hậu môn, độ cứng tử thi và độ dẫn của đồng tử có sự chênh lệch lớn đến vậy, cô cho là có nguyên nhân.

Chỉ xét riêng về độ cứng tử thi, sau khi người ta chết, thi thể sẽ dần dần cứng lại, nhưng theo thời gian, nó sẽ lại một lần nữa mềm đi. Mà hiện tượng của Điền Minh Lượng, loại trừ suy đoán về vết hoen tử thi thì qua độ cứng thi thể có thể nói anh ta đã chết mấy tiếng đồng hồ, cũng có thể nói đã chết ba ngày.

Còn về việc vì sao thi thể trong vòng ba ngày không có vết hoen tử thi và hiện tượng thối rữa, Diệp Nam Sinh ban đầu còn chưa nghĩ ra, nhưng khi cô quay lại hồ Vọng Âm lần nữa, nhìn căn phòng nhỏ bốc khói trắng ngay gần đấy thì dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

“Hầm băng mà vườn hoa Danh Đô luôn lắp đặt riêng cho những hộ gia đình có nhu cầu đặc biệt là một nơi thích hợp để giấu thi thể. Trên người Điền Minh Lượng không có bất kỳ vết thương nào, cũng không phát hiện ra có bất kỳ phản ứng thể sống nào khi bị đẩy xuống nước. Vì không phải anh ta bị chết đuối mà bị chết lạnh ở một nhiệt độ quá thấp!”

Nhiệt độ thấp khiến máu trong cơ thể lưu động chậm lại cuối cùng đông cứng, người ta cũng chết ngay sau đó, vì quá trình diễn ra từ lúc lượng máu ít dần cho tới khi lắng lại và đọng xuống, thế nên vết hoen tử thi vốn dĩ nên hình thành cũng không hình thành.

“Sau khi tỉnh lại, có lẽ cô đã lợi dụng buổi tối trở về vườn hoa Danh Đô, ném xác của Điền Minh Lượng xuống hồ, đồng thời vứt luôn cả con dao

đã làm cô bị thương và cuốn sổ nhật ký này.”

Diệp Nam Sinh thở dài, “Nhưng có lẽ cuốn sổ đã bị rơi ở hầm chứa băng, chính cuốn nhật ký này và vị trí tồn tại nó tồn tại đã chứng thực suy đoán của tôi.”

Có điện thoại gọi vào di động của Lư San, là đồng nghiệp ở Công an quận Mân Sơn. Nghe báo cáo xong, sắc mặt cô ấy trở nên nặng nề, nói với mọi người trong phòng: “Bác sỹ Diệp, trong hầm băng mà cô tìm được cuốn sổ nhật ký đã xác minh những dấu vết có liên quan tới Điền Minh Lượng.”

Hàng loạt chứng cứ chắc chắn bị đẩy ra trước mặt, Đới Minh Mị lau khô nước mắt, điềm đạm nói: “Chị Hân từng nói gia đình chị ấy rất bất hạnh, chị ấy không muốn giống như họ.”

Chị Hân nói muốn mãi mãi làm người quản lý của cô ấy, cho tới già. Thế nên khi Đới Minh Mị biết những việc đó đều do chị Hân làm, điều đầu tiên cô ấy nghĩ tới không phải là người mắc bệnh tâm thần phân liệt phạm tội thì sẽ thế nào mà là làm sao để che giấu giúp chị Hân, không để người khác biết tới bệnh của chị ấy.

“Buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, chị Hân ở nhà tôi. Tôi thấy chị ấy đi tới hầm băng, nên biết được Điền Minh Lượng ở đó.” Đây là câu nói cuối cùng của Đới Minh Mị trước khi Cung Khắc và Diệp Nam Sinh rời khỏi phòng.

Ánh nắng cuối tháng sáu, dường như chẳng vì những bi kịch chốn nhân gian mà bớt đi một phần rạng rỡ. Ngoài cửa bệnh viện, một bà cô bán kem cây đội chiếc mũ che nắng kiểu cũ mời mua. Cung Khắc hỏi Diệp Nam Sinh có ăn không, cô lắc đầu.

Cung Khắc vẫn mua hai cây, anh đưa cho Diệp Nam Sinh một cây.

Diệp Nam Sinh giơ cây kem lên, tâm trạng sa sút, “Thật ra Minh Mị không biết sớm hơn chúng ta bao nhiêu.”

“Sao lại nói vậy?”

“Trên cuốn sổ ấy có máu, có lẽ ngày gặp chuyện, Minh Mị mới nhìn thấy nó, sau đó thì cô ấy bị thương và nhập viện. Cuốn sổ và con dao có lẽ lúc

đó đang nằm trong phòng thay đồ. Con người luôn có điểm mù, cảnh sát chỉ nhận định người gây thương tích đã bỏ đi mà không lập tức lục soát hiện trường. Nếu lục soát, Đới Minh Mị sẽ không có cơ hội bao che cho Tề Hân, cô ấy cũng sẽ không phải đối mặt với việc bị khởi tố.”

Trông Cung Khắc cũng có vẻ cảm thán. Quả đúng như vậy. Nếu họ có thể để ý nhiều hơn đến những điểm mù này thì biết đâu cuộc đời có thể tránh được rất nhiều bi kịch...

-----oOo-----

Chương 66: Tiểu thuyết bán chạy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Mục Y Nhan

“Thưa thầy!” Ngô Lý Lộ đang viết lên tấm bảng đen, sau lưng bỗng vọng tới tiếng học trò, cùng với âm thanh ấy là tiếng “két” khi chân ghé cọ vào nền xi măng. Anh ấy không quay đầu lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng một cô nữ sinh buộc tóc kiểu đuôi ngựa, đeo cặp kính vuông, đẩy lên đẩy xuống trên sống mũi, đồng thời đứng dậy. Theo thói quen của cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ giơ tay trái, vị trí không cao, khoảng ngang đầu, tư thế hơi giống hời tiểu học khi Ngô Lý Lộ được các thầy cô dạy cách giơ tay. Còn biểu cảm của cô nữ sinh đó có lẽ là hơi cau mày, đáng vẻ như mơ hồ.

Ngô Lý Lộ viết xong chữ cuối cùng rồi quay đầu lại nhìn, hình ảnh trước mắt và cảnh trong tưởng tượng giống nhau y như đúc. Nữ sinh đang giơ tay, đứng hàng thứ ba trong giảng đường tên là Kim Mai, sinh Viên năm nhất. Nhưng môn học này của Ngô Lý Lộ được mở cho sinh Viên năm thứ hai, đối với một người còn thiếu nhiều lý luận cơ bản như Kim Mai mà nói, bài học rõ ràng hơi khó. Trán Kim Mai lấm tấm mồ hôi. Cái nóng oi ả của tháng tám, ở trong một phòng học không có điều hòa, dù đối với giáo viên hay sinh viên thì cũng là một sự dày vò. Ngô Lý Lộ nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian vừa vặn là 10 giờ 05 phút.

Đồng hồ đeo tay của anh nhanh hơn chiếc đồng hồ báo giờ của trường vừa vặn 15 giây. Thế là anh vừa thu dọn đồ đạc trên bàn vừa dặn dò sinh viên những bài cần chuẩn bị cho kỳ tới trước dịp nghỉ hè bằng vài câu đơn giản.

Tiết học cuối cùng của học kỳ này đã kết thúc trong tiếng trống từng từng từ phía xa.

Lâm Thủy vào tháng tám, xung quanh vườn trường ngào ngạt mùi hoa quế. Môn học này của Ngô Lý Lộ không sắp xếp thi cuối kỳ nên kết thúc có hơi muộn một chút. Anh đi ra khỏi giảng đường, chốc chốc lại có học trò và đồng nghiệp chào anh. Sau khi chào khỏi một vị giáo sư có tuổi của viện Pháp luật học, Ngô Lý Lộ quay đầu nhìn Kim Mai đứng bên cạnh: “Kim Mai, học bồi dưỡng trước những môn này rất vất vả, học theo lớp không tốt sao?”

Cô gái được hỏi lộ vẻ ngang bướng, lắc đầu: “Thưa thầy, em chỉ không hiểu, cô mình tỉnh đó từ lúc chỉnh hình tới khi bị hại, rồi người biên kịch sau đó vì sao đều chết? Chẳng phải nạn nhân tâm thần phân liệt đó muốn hại em gái của bạn thầy ư? Sao lại giết hai người kia?”

“Không phải em gái của bạn tôi mà là em gái của bạn của bạn tôi...” Ngô Lý Lộ bó tay lắc đầu. Anh ấy hơi hồi hận, có lẽ không nên lấy ví dụ này khi giảng về chứng tâm thần phân liệt, mặc dù lúc đó anh ấy không đặt tên cụ thể.

Kim Mai gật gù, “Là em gái của bạn của bạn thầy, thầy nhanh giải thích vấn đề của em đi ạ.”

Cô bé này có lúc khiến Ngô Lý Lộ cảm thán: Học giỏi thì học giỏi thật nhưng luôn thiếu một chút năng khiếu.

“Thật ra, khi tìm kiếm quỹ đạo tâm lý của những bệnh nhân tâm thần phân liệt, phải chú ý coi họ là hai người...” Họ đi ra khỏi con đường râm mát, ánh nắng gay gắt rọi xuống đỉnh đầu. Ánh nắng chói chang khiến Ngô Lý Lộ phải đưa tay lên che đầu, làm thành một bóng râm nhỏ, tư duy trở về hơn một tháng trước.

Cuối tháng sáu.

Với tư cách là chuyên gia khoa Thần kinh được phía cảnh sát đặc biệt mời tới, lần đầu tiên anh ấy tới bệnh viện Bình An gặp nghi phạm đã tỉnh dậy được mấy hôm – Tề Hân.

Lúc đó chị ta nằm nghiêng trên giường, ngoài sắc mặt có phần trắng hơn

người bình thường một chút thì các biểu hiện khác đều không có gì bất ổn. Ngô Lý Lộ và chị ta trò chuyện mấy câu đơn giản. Ngô Lý Lộ đặt cuốn sổ trong tay xuống, nhìn về phía Tề Hân: “Tôi có thể gặp cô ta không? Người muốn hại Đới Minh Mị ấy?”

“Suyt.” Nói tới đây, biểu cảm của Tề Hân bỗng thay đổi đột ngột, bắt đầu trở nên quái dị, “Có tôi ở đây, không ai có thể làm hại Minh Mị hết, không kẻ nào có thể làm tổn thương em gái tôi!”

“Tề Hân, cô bảo vệ cô ta thì có ích gì, tôi nghĩ người đang ngủ là cô ta chứ không phải cô!” Biểu cảm của Tề Hân đột nhiên trở nên dữ dằn, tiếng cười bật ra khỏi cổ họng, khiến cho phòng bệnh vốn đã trắng nhợt càng như được quét thêm một lớp màu ghê rợn.

“Gã Điền Minh Lượng đó thật sự không phải người! Không lẽ hắn cũng làm vậy với người quản lý...” Kim Mai học khoa hình sự, nhưng một người còn là sinh viên như cô ấy nghe được Ngô Lý Lộ nói những lời này vẫn như đang nghe truyện nghìn lẻ một đêm.

Ngô Lý Lộ lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, từ những chứng cứ mà cảnh sát thu thập được từ nhà Điền Minh Lượng và Tề Hân thì đây dường như là sự thật.

“Đây có thể là nguyên nhân thúc đẩy nạn nhân tâm thần phân liệt phát bệnh. Phải biết rằng, khi không chịu sự đả kích của thế giới bên ngoài, thông thường căn bệnh này không dễ phát tác.” Ngô Lý Lộ tổng kết: “Loại bệnh này giống như một quả bom được chôn dưới mặt đất, nếu không chạm vào ngòi, quả bom sẽ không dễ dàng phát nổ.”

Nhưng có một chuyện, phía cảnh sát đã điều tra rõ ràng, vị bác sỹ thẩm mỹ trước vốn hẹn phẫu thuật cho Tiêu Khả Nhân đã bị Tề Hân mua chuộc. Sau khi sự thật được phơi bày, vị bác sỹ đó cũng bị cảnh sát bắt giữ ở một tỉnh khác. Theo lời khai của ông ta, phẫu thuật ban đầu là phẫu thuật mài xương bình thường theo quy chuẩn, nhưng khi khuôn mặt Tiêu Khả Nhân bị cắt rời ra, Tề Hân bỗng nhiên yêu cầu ông ta rời khỏi đó.

Bác sỹ đó cũng lo có chuyện, nhưng giọng điệu của Tề Hân cực kỳ chắc chắn: Chị ta đã tìm được một bác sỹ tốt hơn, không còn cần ông ta nữa.

Bác sỹ đó nói, khi đó Tề Hân nói chuyện rất không lịch sự. Ông ta cảm thấy mình bị xem thường, nên không suy nghĩ nhiều, cứ thế mặc kệ.

Nhưng ai ngờ sau đó đã xảy ra chuyện.

“Nhưng cô minh tinh bị hại đó vì sao lại chấp nhận việc sắp xếp phẫu thuật chỉnh hình của người quản lý?” Kim Mai không hiểu.

“Nếu người quản lý đó nói với Tiêu Khả Nhân rằng chị ta tự nguyện chấp nhận cô ta trở thành ngôi sao dưới quyền quản lý của mình thì chẳng có gì không giải thích được.” Kể ra, nguồn cơn của bi kịch này chẳng qua chính là sự đố kỵ và lừa gạt lẫn nhau giữa những người trong ngành mà thành. Điền Minh Lượng đã động chạm tới Tề Hân, khiến cho chị ta phát bệnh. Thế là trong tâm lý của Tề Hân xuất hiện hai nhân cách, một con người lương thiện luôn muốn bảo vệ che chở cho Đới Minh Mị, một người tà ác luôn cố gắng hãm hại Đới Minh Mị.

Kẻ ác đã gây ra chuyện mang xác chó đi dọa, người thiện lại có lý do để trừng trị kẻ ác.

“Thì ra là vậy, nhân quả từ đầu tới cuối đều vì một mình người quản lý.” Lần này tới lượt Kim Mai cảm thán. “Thầy ơi, vậy cô em gái của bạn của bạn thầy hiện giờ ra sao rồi?”

Đới Minh Mị ư?

Lần trước gặp Cung Khắc, nghe nói vì dính líu tới tội bao che mà cô ấy đã bị cảnh sát bắt tạm giam, nhưng tin tức mới nhất từ ba ngày trước là cô ấy đã bị tuyên án một năm tù.

Một năm mặc dù không dài nhưng đủ để hủy hoại mọi thứ của một ngôi sao điện ảnh.

Ngô Lý Lộ đã không còn nhớ đây là lần thứ mấy anh ấy cảm thán trong ngày nữa.

“Được rồi.” Đứng trước cổng trường cảnh sát Lâm Thủy, Ngô Lý Lộ xua tay nói với Kim Mai: “Giải thích rõ ràng rồi thì mau về nhà đi, hết nửa kỳ nghỉ rồi!”

Kim Mai “ồ” một tiếng, nhìn theo bóng Ngô Lý Lộ lên một chiếc taxi bên lề đường. Bây giờ xem ra làm nghề cảnh sát có lúc thật sự phải đối mặt với nhiều chuyện cực chẳng đã.

Có lẽ vì đứng quá lâu ngoài nắng, cô bỗng nhiên thấy môi khô miệng khát. Vừa hay ngoài cổng trường có một sạp báo, xe bán báo còn đồng thời bán cả kem cây. Cô lấy tiền hỏi mua một chai nước ngọt có ga, chất lỏng mát lạnh xen lẫn những bọt khí tràn vào cổ họng bỗng chốc cho người ta cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

Kim Mai uống nước, ánh mắt bị thu hút bởi một cuốn sách được bày ở một vị trí nổi bật trên xe báo.

Tên của cuốn sách là – Cháy đêm.

Ngô Lý Lộ xuống taxi, từ xa đã nghe thấy đoạn kết thúc của bản kèn Sona. Trả tiền xe, anh ấy sai bước về phía khách sạn Kim Ngọc. Một chiếc xe con đỗ trước cửa khách sạn, đội ngũ đón dâu mặc đồ đỏ, tay cầm loa đang đi vào trong chỗ ngồi của khách.

Xem ra Cung Khắc và Diệp Nam Sinh có lẽ đã vào trong rồi.

Ngô Lý Lộ và Cung Khắc là bạn thời đại học, hồi đó phòng ký túc xá gần nhau, lại thêm có sở thích ham mê giống nhau nên hai người rất thân thiết. Về sau Ngô Lý Lộ nhận công việc giảng dạy hiện tại ở trường cảnh sát nên đã ít liên lạc hơn với Cung Khắc, lúc đó còn sống ở một thành phố khác. Rồi Ngô Lý Lộ lại nghe tin Cung Khắc đã làm cảnh sát, về sau xảy ra chút sự cố, cụ thể là gì thì anh ấy không rõ, cũng chẳng biết hỏi ai.

Nhưng không ngờ, sau nhiều năm như vậy anh ấy lại gặp Cung Khắc ở trường. Một Ngô Lý Lộ năm xưa phong lưu phóng khoáng, một đáng nhân tài giờ lại vẫn cô độc một mình, thế mà một Cung Khắc tính cách tương đối khép kín hiện đã kết hôn.

Ngô Lý Lộ tìm được Cung Khắc trong căn phòng đơn nhỏ nhỏ cùng cô dâu của cậu ấy. Anh ấy nghĩ, trước khi tổ chức đám cưới, chẳng phải vợ chồng không nên ở cạnh nhau sao?

Cô dâu là một người rất thú vị, Ngô Lý Lộ sau khi được chỉ dẫn, đi vào phòng, vừa hay nhìn thấy cô dâu mặc áo cưới đỏ rực rỡ đang vén tay áo lên rất cao. Tư thế cánh tay của Cung Khắc có hơi quái dị, mà hình như cô dâu đang định giúp cậu ấy.

“Sớm biết họ trải một tấm thảm đỏ dài như thế để bắt anh ấy cống tôi, tôi đã chọn áo vest luôn. Giờ thì hay rồi, người khác cưới thì khách đùa đó là Trư Bát Giới cống cô dâu, cô dâu xinh đẹp. Tới lượt tôi chưa biết chừng sẽ trở thành cưới về một con heo, còn làm cánh tay của chú rề oải quá gãy luôn.” Diệp Nam Sinh tức giận, dường như không để ý tới việc hoa cưới gài trên mái tóc đã rơi xuống tai.

“Cũng may chỉ trật khớp, em giúp anh một chút là được.” Trong lúc đang nói, Diệp Nam Sinh đã giơ khuỷu tay phải của Cung Khắc lên: “Được chưa?”

Cung Khắc càng chau mày dữ tợn, rõ ràng đang muốn nói: Chưa được.

“Không sao không sao, lần này nhất định được.” Diệp Nam Sinh hạ tay xuống rồi lại nhắc cao lên. Đôi mày của Cung Khắc càng nhíu chặt thêm một chút.

“Trăm hay không bằng quen tay mà.” Diệp Nam Sinh lau mồ hôi, Ngô Lý Lộ thật sự cảm thấy vợ Cung Khắc rất vui tính. Cung Khắc cũng vậy, rõ ràng xương đã bị nổi lạch đên hai lần mà không kêu một tiếng, cam tâm tình nguyện để cô dâu của mình luyện tập.

Nếu như không ngờ có người vào ngay sau đó, Ngô Lý Lộ không thể biết được Cung Khắc còn phải chịu khổ thêm mấy bận nữa.

Mục Trung Hoa vội vàng tới kéo Diệp Nam Sinh ra: “Con à, đi dặm thêm phần, để Cung Khắc lại cho mẹ. Người ta gả con gái, bạn bè đều khen người mẹ sinh được một cô con gái xinh xắn đáng yêu, sao tới lượt mẹ, bạn bè đều hỏi tổ tiên nhà mình có phải trông rất xấu không?”

Diệp Nam Sinh biết bà Mục đang đùa, cô chỉnh lại bộ trang sức đã lạch xuống tận mặt, không phục: “Nhưng bà Mục à, mẹ cũng phải để con học hỏi chứ, nếu không sau này lại xảy ra chuyện này lần nữa, con biết làm sao, lẽ nào lại đưa 902 tới gặp mẹ?”

“Đừng nói nữa, ở ngoài kia mẹ và bố con cũng đang phải giúp con thu xếp đây, việc này tuyệt đối giống như sự cố của con bây giờ, trăm hay không bằng quen tay.”

Vào ngày quan trọng nhất trong cuộc đời Diệp Nam Sinh, ngày cưới của

cô, bà Mục đã dùng hành động nói rõ với cô hai chuyện: Diệp Nam Sinh có một trái tim vững vàng như kim cương và “tình yêu” bà Mục dành cho cô cực kỳ kín đáo. Rồi sau khi cưới, Diệp Nam Sinh bắt đầu suy nghĩ đến việc đi tìm xem rốt cuộc ngày trước mình được bà Mục nhặt về từ thùng rác nào?

Ngô Lý Lộ nhận ra Mục Trung Hoa, nhưng vì đông người nên anh ấy không có cơ hội chào hỏi ngôi sao ngành pháp y này. Ngược lại, đến lúc gửi tiền mừng, Cung Khắc với cánh tay đã bình phục dẫn anh ấy ngồi vào một chỗ nào đó trong phòng tiếp khách.

Trong số những người ngồi tại bàn đó, Ngô Lý Lộ thực sự chỉ quan tâm tới một người – Đới Minh Phong, trông tinh thần anh ấy có vẻ không tốt lắm.

Đới Minh Phong vội tới tham dự hôn lễ của Cung Khắc, em gái hấp chuyện nhưng anh ấy vẫn làm việc bình thường. Sau khi trò chuyện, Ngô Lý Lộ biết được nguyên nhân: Đới Minh Mị mặc dù bị tuyên án tù, nhưng cũng chính từ chuyện này mà bố mẹ Đới Minh Phong và con gái hóa giải được hiểu lầm. Không chỉ vậy, Hàn Tĩnh trước đó bị Đới Minh Mị từ chối nhiều lần, đã dùng hành động giải nghệ để tỏ rõ thành ý với cô ấy, cuối cùng đã được hai ông bà họ Đới bước đầu chấp nhận.

“Còn về việc sau này hai đứa đó sẽ ra sao, chúng ta vẫn phải xem ý tứ của Minh Mị.” Đới Minh Phong nói.

Họ nói chuyện không to, sau khi trao đổi qua lại vài câu đơn giản, cả hai đều im lặng. Một lát sau, buổi lễ bắt đầu.

Đúng vào lúc này, một cô gái mặc chiếc váy liền màu trắng ngồi bàn trên bỗng nhiên thu hút sự chú ý của Ngô Lý Lộ. Cô gái đó có khuôn mặt trái xoan, thanh tú xinh xắn, vóc dáng thuộc kiểu mảnh mai. Vì cô ấy cúi đầu nên Ngô Lý Lộ không nhìn được đôi mắt của cô ấy.

Cô ấy đang xem một cuốn sách, nó đang mở ra trên đầu gối, Ngô Lý Lộ loáng thoáng liếc thấy góc trên đầu có viết tên của cuốn sách – Cháy đêm.

Anh ấy biết cuốn sách đó, là một cuốn sách bỗng dựng nổi lên trong tháng này. Ngô Lý Lộ từng đọc giới thiệu của nó trong một hiệu sách, hình như là một cuốn tiểu thuyết đề tài huyền nghi(*). Vì anh ấy không đọc những thể loại hư cấu như vậy nên không chú ý tới nội dung.

(*) Huyền nghi: ý chỉ tâm lý hồi hộp và khó hiểu khi không thể nhìn rõ chân tướng của một sự việc nào đó. Hiện này, huyền nghi được lấy làm tên cho một thể loại tiểu thuyết hay phim ảnh mang những đặc điểm này.

Đúng lúc này, có điện thoại gọi vào máy cô gái đó, cô ấy cầm lên nghe.

Lần này Ngô Lý Lộ nhìn thấy mắt cô ấy, là một đôi mắt sâu và đen. Đường như mới chỉ nghe đầu kia nói một câu, cô gái bỗng nhiên đứng dậy rời đi. Bữa tiệc đã sắp bắt đầu, cô ấy rời đi như vậy có chút vô lý.

“Đồng Đan Thanh, nhân viên đài truyền hình, chắc phải chạy đi lấy tin tức.” Nhận ra sự nghi hoặc của Ngô Lý Lộ, Đới Minh Phong lên tiếng giải thích,

Nhưng bất luận là Đới Minh Phong hay Ngô Lý Lộ thì đều không ngờ được, ba ngày sau, họ đã nhận được tin – Đồng Đan Thanh mất tích.

-----oOo-----

Chương 67: Con hẻm trống vắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Mục Y Nhan

Mưa đêm, Thẩm Xảo và Kha Nhất Bình che một chiếc ô, đi trên con đường ướt rượt. Chiếc ô đã rách, thiếu mất một chiếc gọng, có nước mưa nhỏ xuống từ nơi không được chống đỡ ấy, làm ướt một khoảng trên bả vai của Kha Nhất Bình. Cách đó không xa có chút ánh sáng lấp lánh, là một sạp hàng bán thịt xiên luộc còn chưa dọn hàng. Thẩm Xảo xoa xoa cái bụng sôi ùng ọc, rồi lại nhìn bả vai Kha Nhất Bình, đề nghị: “Chúng ta ăn chút gì, nhân tiện tránh mưa một lát, đợi mưa nhỏ lại rồi đi nhé?”.

Kha Nhất Bình gật đầu tỏ ý đồng tình.

Thẩm Xảo lục hết tiền lẻ trong túi áo, mua ba xiên sò Bắc Cực rồi lại chọn hai xiên cá viên cho Kha Nhất Bình, cô nhớ là anh ấy thích ăn món này. Trả tiền xong, sau khi mở nồi, chủ quán lấy xiên cho họ từ một nồi nước

sôi sùng sục. Thẩm Xảo quay đầu nhìn bạn trai.

Kha Nhất Bình đang đứng trong một con hẻm bên cạnh sạp hàng, nhìn ngang nhìn dọc. Thẩm Xảo không hiểu anh ấy đang nhìn cái gì, định gọi anh ấy quay về, đã nói là tránh mưa giờ lại đứng dưới mưa là thế nào?

Còn chưa lên tiếng, tiếng ông chủ gọi cô tới lấy đồ đã vọng đến, Thẩm Xảo đành đi lấy đồ trước. Nhưng khi ngẩng đầu lên thì đã không thấy Kha Nhất Bình ban nãy đâu nữa, trước sau mới chỉ có mấy giây. Cô nhìn quang ngó quất, xung quanh là con đường nhựa thẳng tắp, cũng chẳng có chiếc xe nào, gần đây con chẳng có ai.

Mưa đã nhỏ hơn lúc nãy một chút. Thẩm Xảo đặt đồ xuống, chạy mấy bước vào trong con hẻm: “Nhất Bình, ăn thôi...”.

Cô ngẩn người, con hẻm đó thì ra là một hẻm cụt, dưới ánh sáng u tối cô vẫn nhìn rõ, bên trong hoàn toàn không có ai.

Cô cúi người, nhặt một chiếc móc chìa khóa bằng kim loại hình con mèo máy Doraemon gần đó, là của Kha Nhất Bình. “Nhất Bình...” Cùng với dự cảm chẳng lành, một cơn gió lạnh thổi từ sau lưng tới, giống như có ai đang khóc...

Tiếng thủy tinh vỡ ngắt ngang cảm xúc của những người trên tàu hỏa, bầu không khí ban nãy còn tĩnh mịch bỗng chốc tan thành mây khói trong một loạt những lời “Xin lỗi” và “Không có gì”. Vì nghe quá chăm chú, Diệp Nam Sinh giữ nguyên mãi một tư thế, khiến bây giờ cổ cô đau như bị chuột rút.

“Bắt đầu có hứng thú với những câu chuyện trinh thám hư cấu này từ khi nào vậy?” Cung Khắc xoa cổ cho Diệp Nam Sinh, biểu cảm có phần khó xử. Diệp Nam Sinh lại chẳng hề cảm động, từ trước đến giờ cô đã yêu thích kiểu văn học này, trước đây còn viết bản thảo gửi cho tạp chí. Nhưng kể từ lúc quen biết người nào đó, cô không còn thời gian để tâm tới đam mê và sở thích này nữa.

Bây giờ họ đang trên đường tới một thành cổ nào đó ở phía Tây Trung Quốc, thành cổ là trạm cuối cùng của tuần trăng mật lần này. Có lẽ biết rõ hai người họ đều không thích kiểu đi chơi thoải mái ra tận nước ngoài nên bà Mục – người sắp xếp lịch trình cho họ đi tuần trăng mật – đã nhất loạt

chọn những thành phố trong nước, đều không phải là đô thị loại I, không có những tòa nhà xi măng cao sừng sững, nhưng có thể nhìn thấy những cảnh đẹp tự nhiên mà cả đời hiếm khi được diện kiến. Chỉ có một điểm...

“Bà Mục chắc chắn là học thói xấu của Quan Sở rồi, máy bay cũng không cho chúng ta ngồi, dọc đường không ngồi tàu hỏa cũng ngồi thuyền, em say đứ đừ.” Được Cung Khắc xoa bóp, cổ đã dễ chịu hơn, Diệp Nam Sinh cười tít mắt, oán trách như một con mèo. Cô chợt nhớ ra điều gì đó, bèn giơ tay ra nói với cô gái trẻ ngồi đối diện: “Có thể cho tôi mượn xem cuốn sách này không?”.

Trông đôi phương có vẻ giống một nữ sinh, buộc tóc đuôi ngựa, trước ngực ôm chiếc ba lô hai quai mà cô bé đeo trước khi lên tàu, có một cuốn sách đang được úp ngược xuống ba lô, chính là cuốn cô ấy vừa đọc. Cô nữ sinh vừa giúp người ngồi cạnh dọn dẹp nước hoa quả bị dấy ra, trở về chỗ ngồi đang ngơ ngẩn, cho tới tận khi Diệp Nam Sinh liên tục gọi hai tiếng, cô ấy mới hoàn hồn.

“Ồ.” Cô bé đưa sách, “Nếu chị thích thì em tặng chị”.

Diệp Nam Sinh ngây ra, cô chẳng gâu chỉ muốn mượn xem một chút mà thôi, cô bé này cũng rộng rãi quá đấy. Nhận ra sự do dự của Diệp Nam Sinh, cô bé đó xua tay: “Không sao, cuốn sách này em đã đọc xong rồi, hơn nữa cuốn này chưa có kết thúc, mấy người này mất tích ra sao, hung thủ phạm tội bằng cách nào đều chưa được giải thích. Em đợi có kết cục sẽ mua một cuốn kỷ niệm. Với lại, sách hay thì phải chia sẻ đúng không ạ, em là ‘fan’ trung thành của Bạch Dương đấy!”.

Câu giải thích của cô bé hợp tình hợp lý, trong lúc còn đang cảm thán thanh niên thời nay quá tùy tiện trong việc tiêu tiền, Diệp Nam Sinh đã lật mở trang bìa lót của cuốn sách, trên đó là hai chữ được viết bằng những nét sắc sảo bén nhọn: Cháy đêm. Bên cạnh, dọc từ trên xuống là tên của tác giả được viết theo thể chữ Tống – Bạch Dương.

Sách không dài, dày khoảng ba trăm trang. Khi sắp xuống tàu, Diệp Nam Sinh đã nhìn chằm chằm vào bìa sách, vừa cảm thán vừa mài răng. Cung Khắc đang sửa soạn hành lý, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt của vợ, anh khẽ thở dài, giơ tay véo má Diệp Nam Sinh: “Khuôn mặt này của em ấn một cái lên bột mỹ ướt là có thể nhanh chóng làm thành mỹ tôm rồi.

Sao vậy?”.

Không để ý tới lời nói đùa của Cung Khắc, Diệp Nam Sinh vẫn cứ chau mày, “Sách viết quá hay, chỉ có điều chưa viết xong nên cảm thấy bứt rứt quá”.

“Ồ, kể về chuyện gì vậy?” Tàu hỏa đã tới ga, Cung Khắc một tay xách hành lý, một tay dắt Diệp Nam Sinh, dẫn cô xuống tàu. Diệp Nam Sinh nghiêng đầu, vừa đi vừa dõng dãi: “Kể về một vụ án mất tích liên tục mấy người trong một thành phố. Cách thức họ mất tích khá kỳ bí, đều ở một nơi giống như phòng kín vậy, rồi biến mất vô có...”.

Cung Khắc ngắt lời, nhắc nhở cô để ý bậc thềm dưới chân. Tới khi Diệp Nam Sinh xuống hẳn phía dưới, anh phỉu bụi trên quần áo của cô và nói: “Tham gia nhiều vụ án như vậy rồi mà em vẫn còn tin những chuyện này?”.

Trong mắt Cung Khắc, ngoại trừ những cuốn sách phân tích các vụ án được xây dựng dựa trên nền tảng thực tế ra, thì những tiểu thuyết suy luận huyền nghi giống như Cháy đêm anh thường không đọc.

Ban đầu Diệp Nam Sinh có chút bất mãn với thái độ xem thường văn học và những công việc phía sau con chữ của Cung Khắc. Nhưng cùng với những bước chân đi dần ra khỏi ga tàu, sự bất mãn của cô cũng bị bầu không khí cổ kính ở ngay trước mắt đây chôn kín xuống tận đáy lòng.

Thành cổ đầu tháng chín, bầu không khí đều đều yên ả, ga tàu cũng không đầy rẫy những người bán hàng rong cố gắng chèo kéo khách như những thành phố trước. Đứng trên mảnh đất này, Diệp Nam Sinh cảm thấy thật tự tại.

Lúc bắt taxi, Diệp Nam Sinh lại nhìn thấy cô gái đọc sách ban nãy ngồi trên tàu. Cô gọi cô bé ấy, định trả lại sách cho cô ấy nhưng cô nữ sinh đó đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Diệp Nam Sinh đành thôi.

Họ sắp xếp ở lại thành cổ bốn ngày, sau đó sẽ trở về Lâm Thủy. Vào mấy ngày trước đám cưới, Cung Khắc đã cho Diệp Nam Sinh xem một thứ, là thư mời anh chính thức ở lại trường cảnh sát Lâm Thủy giảng dạy. Vì Diệp

Nam Sinh, Cung Khắc đã lựa chọn ở lại thành phố mang những kỷ niệm không được vui vẻ đối với anh. Vì chuyện này, Diệp Nam Sinh đã cảm động vô cùng, cô đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến dành cho Cung Khắc. Cũng vì chuyện này, Cung Khắc sốt cao ba ngày, suýt nữa làm lỡ dở hôn lễ của họ.

Thế nên, lúc này đây, đối mặt với lời đề nghị được đích thân xuống bếp làm một bữa kết thúc chuyến du lịch trăng mật của họ, Cung Khắc thông minh đưa ra ý kiến, buổi tối tới thành cổ sẽ có một con đường đầy món ngon nổi tiếng.

Con đường ấy nằm ở thành Đông, từ khách sạn đi ra cửa, họ bắt một chiếc xe kéo, đón cơn gió đêm từ từ thổi, đi về phía thành Đông. Người kéo xe là một người đàn ông Đông Bắc đã ngoài bốn mươi, chiếc áo dệt kim hở cổ màu trắng đón gió Tây Bắc, hai cánh tay cơ bắp cuộn cuộn lộ ra ngoài đang chống lên tay vịn. Ông ấy là một người rất khéo miệng, biết Diệp Nam Sinh và Cung Khắc muốn tới đường ẩm thực nên đã tích cực giới thiệu các món ăn ngon ở đó: “Món vịt om ở phủ Lý Quốc là tuyệt nhất thành cổ, nhưng quán đó hơi nhỏ, giờ này hai cô cậu tới đó lại phải mất một lúc để xếp hàng, tên của cửa hàng bánh nướng Điền Ký có hơi thô nhưng món ăn thì ngon lắm, nổi tiếng với món bánh mũ rom, còn có mấy món ăn bằng hiệu nữa. Hai cô cậu nếu không chê nhà hàng đó nằm hơi khuất thì tôi đưa hai người tới đó?”.

Diệp Nam Sinh thích ăn mấy món có bột mỳ nên dĩ nhiên rất tán thành đề nghị của bác phu xe. Cung Khắc cũng không phản đối. Thế là giữa đêm, một chiếc xe kéo mái đỏ với chiếc cờ nhỏ màu vàng đựng đưa trước đầu xe xuyên qua dòng người tấp nập, thẳng tiến tới điểm đích.

Điểm đến quả thực hơi hẻo lánh, còn mấy bước nữa thôi là đi tới tận cùng con đường ẩm thực rồi. Nhưng hiện tại có rất đông người ở đây, chẳng qua là không phải khách tới ăn. Sắc đêm nồng đậm mà vẫn nhìn rõ huy chương hình lúa mạch trên vai áo của mấy người đứng trước cửa.

Không xui xẻo vậy chứ, chúng ta còn đang đi tuần trăng mật mà? Nhìn thấy có cảnh sát ở đó, Diệp Nam Sinh đánh mắt nhìn Cung Khắc, anh cũng chỉ biết nhún vai, tỏ ý rằng mình cũng chẳng biết làm sao.

Bác phu xe vẫn chưa đi mà dừng xe lại, đứng trước cửa ngay người một lúc rồi đi thẳng tới.

Thì ra là có quen biết à! Diệp Nam Sinh lại nhìn Cung Khắc bằng ánh mắt “Hóa ra là thế”. Nhưng lần này Cung Khắc không để ý tới cô nữa, anh đang nghe mấy người cảnh sát kia nói chuyện.

Họ có vẻ không phải những cảnh sát dày dạn kinh nghiệm, nói chuyện còn không kiểm soát được âm lượng, chỉ vài câu đã để Cung Khắc nghe ra ngọn ngành. Thì ra con gái của chủ cửa hàng này mấy hôm trước từ nhà bà ngoại về, tối qua vẫn còn ngủ yên lành ở nhà, sáng sớm nay tỉnh dậy, người chủ quán phát hiện con gái đã mất tích.

“Là cô ấy à!” Đồng chí cảnh sát nhận được tin báo đang hỏi chuyện, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói như vậy, lạnh buốt khiến anh ta rùng mình. Người cảnh sát quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái tóc dài đang ngó đầu nhìn bức ảnh trong tay mình. Theo phản xạ, cậu ta lùi sau một bước, lần sò bên hông.

Diệp Nam Sinh hết hứng thú vì phản ứng của người cảnh sát trước mặt. Cô khụt khụt mũi lắm bầm: “Có cần phải thế không? Cảnh sát đi tuần hàng ngày thì không mang theo đạn thật đâu, hù được ai chứ?”.

Khuôn mặt người cảnh sát bỗng chốc từ trắng bệch hóa đen sì. Trước khi cậu ta nổi xung lên, Cung Khắc đã vội đứng giữa cậu ta và Diệp Nam Sinh, chắn tầm nhìn của cậu ta: “Ý của vợ tôi là người mà các anh muốn tìm, chúng tôi vừa mới gặp”.

“Ở đâu? Khi nào?” Cậu cảnh sát đang sầu não vì vụ mất tích không chút đầu mối này, bỗng dưng trước mắt xuất hiện hai người tự nhận là từng gặp người mất tích. Cậu ta kích động lắm nhưng đồng thời cũng đánh giá họ bằng vẻ hoài nghi, có vẻ như đang cân nhắc xem lời nói của anh có đáng tin cậy hay không. Cung Khắc mặc kệ cậu ta, “Bốn ngày trước, tại ga tàu. Chúng tôi ngồi cùng một chuyến tàu”.

Cậu cảnh sát xua tay, nét mặt hệt hăng: “Người ta mất tích tới qua. Thôi được rồi, được rồi, người không liên quan bớt tới gây rối đi, đừng làm ảnh hưởng tới việc điều tra của chúng tôi”.

Bầu không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

Nhưng Cung Khắc không giận dữ. Anh xoay người đứng bên cạnh bà chủ

quán: “Cô gái cô có bạn trai không?”.

Bà chủ lắc đầu, ánh mắt mê muội, “Không có, nó mới 13 tuổi, sao có thể có bạn trai được?”.

“Vậy trong lớp của cô bé có cậu bạn nào họ Lý hay họ Lưu, có quan hệ thân thiết với cô bé không?”

Bà chủ lại lắc đầu, “Con gái tôi không thân mấy với các bạn nam. Người duy nhất trong lớp nó chơi cùng là một cô bé tên Lâm Dĩnh”.

Cung Khắc xoay người về phía cảnh sát: “Đi tìm Lâm Dĩnh đi, tìm được người đó thì cũng tìm được người này”.

“Dựa vào đâu tôi phải tin anh? Anh là ai chứ?” Cậu cảnh sát không phục, nhưng bị một người nhiều tuổi hơn đứng cạnh ngăn lại. Người cảnh sát lớn tuổi thì thào mấy câu vào tai cậu cảnh sát. Cậu ta quay phắt đi, sang bên cạnh gọi điện thoại.

Người cảnh sát lớn tuổi đi gần tới trước mặt Cung Khắc, dò hỏi: “Có phải anh họ Cung không?”.

“Cung Khắc.”

“Là anh à...”

Cậu cảnh sát gọi điện thoại mất đúng một tiếng, khi cậu ta quay về thì người cảnh sát kia đã ngồi trong quán uống trà với Cung Khắc và Diệp Nam Sinh từ lâu, bên cạnh là bà chủ quán với nét mặt vẫn thấp thòm, xa hơn nữa là bác phu xe vẫn còn chưa đi.

“Tìm được người rồi...” Cậu cảnh sát ử dột. Người được tìm thấy trong một hộp đêm ở thành cổ. Lâm Dĩnh cũng ở đó, thì ra hai người họ hẹn trước sẽ cùng bỏ nhà ra đi nhưng không có tiền, thế là Lâm Dĩnh đề xuất tới hộp đêm làm tiếp viên. May mắn là cảnh sát tới kịp, khi đó một người đàn ông béo mập tướng mạo xấu xí đang đè cô nữ sinh xuống sofa, Lâm Dĩnh ngất xỉu dưới đất, khuôn mặt bị sưng tấy mấy chỗ.

Hôm đó, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh cuối cùng vẫn chẳng được thưởng thức món bánh mỳ rom của cửa hàng Điền Ký. Nhân lúc bà chủ vào nhà

thu xếp cho con gái, Cung Khắc thì thầm với người phụ xe: “Muốn chăm sóc mẹ con họ, trước hết phải học cách làm một ông bố dượng tốt”.

Người lái xe ngẩn người, biểu cảm rõ ràng đang muốn nói: Làm sao cậu biết vậy?

Khéo léo từ chối lời mời dùng cơm của người cảnh sát lớn tuổi, Cung Khắc chỉ nhận lấy một chiếc ô của đối phương, nắm tay Diệp Nam Sinh từ từ đi về.

Con mưa đột ngột rơi xuống, rả rích rả rích, lúc to lúc nhỏ. Đ được một lúc, Diệp Nam Sinh chỉ vào một hàng bán bánh rán trên đường và nói: “Đói chết mất, hay là chúng ta ăn cái kia nhé?”.

Cung Khắc gật đầu.

Trả tiền xong, Diệp Nam Sinh nhìn những chiếc bánh trên sạp hàng của ông chủ, lớp bột trắng dần dần đông lại, bên trên còn rải trứng, mùi trứng thơm phức xộc lên mũi. Diệp Nam Sinh ra sức hít hà, “902, thơm quá đi!”.

Cung Khắc không trả lời cô, Diệp Nam Sinh ngẩng đầu nhìn thấy anh đang chờ người đứng đối diện một con hẻm nhỏ. Cảnh tượng này rất quen, cô đang nhớ lại xem vì sao lại quen, nhưng tư duy bỗng bị một tiếng “Xong rồi” của chủ quán ngắt ngang.

“Dạ.” Cô đáp rồi đón lấy bánh. Khi quay đầu lại, chỗ ban nãy Cung Khắc đứng đã không một bóng người. Cô nhìn trái ngó phải, xung quanh là con đường nhựa thẳng tắp, cũng không thấy bóng một chiếc xe nào, gần khu vực này càng không có người.

“902...” Một suy nghĩ đáng sợ nhanh chóng len lỏi trong lòng cô, cô đi từng bước, từng bước lại gần con hẻm.

Á!

Tiếng kêu thất thanh như một tia chớp rạch ngang bầu trời, tựa hồ truyền đạt cả sự kinh hoàng tới từ địa ngục...

Chương 68: Bánh trung thu ngũ nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: maybe_i_love_you

Con hẻm hẹp dài, chỉ rộng hơn một người. Đó là nơi đèn đường không tìm thấy được. Nhờ ánh trăng mờ mờ, Diệp Nam Sinh miễn cưỡng nhìn thấy tận cùng là một bức tường đã cũ, đầy những vết rạn nứt, còn có vô số những chỗ lồi lõm thò thụt.

Diệp Nam Sinh nhìn chằm chằm một lỗ lớn trên gương mặt rỗ ấy, tiếng kêu thảm thiết từ đó vọng tới. Rõ ràng là tiếng của Cung Khắc, nhưng trước bức tường rõ ràng không có ai.

“902!” Bầu không khí này dường như không khiến Diệp Nam Sinh sợ hãi. Cô đi mấy bước vào trong hẻm, giữa đường giẫm phải thứ gì trơn trơn nhầy nhầy, suýt nữa thì trượt ngã. Cô cúi đầu nhìn, loáng thoáng nhận ra đó là một đôi găng tay, của nữ, bị dính gì đó nên hơi trơn. Bữa nọ, cô lại tiếp tục đi vào trong hẻm, có thể nhận ra con hẻm hẹp nhưng bất ngờ là rất sâu. Không chỉ có vậy, Diệp Nam Sinh phát hiện khi cô đứng giữa ngõ thì không còn nghe được tiếng kêu thảm thiết ấy nữa. Hơn thế, dường như âm thanh gì cũng biến mất, chỉ còn lại màn đêm vô tận.

Cuối cùng, cô cũng đi tới tận cùng con hẻm, nhưng ngoài việc chạm tay vào một bức tường rỗ lỗ chỗ và ẩm ướt ra thì hoàn toàn không thấy Cung Khắc đâu.

“902...” Cô đang gọi thì từ đằng sau bỗng có một bàn đột ngột thò ra. Bàn tay ấy rất nhợt nhạt, lạnh như băng vòng qua cổ cô. Diệp Nam Sinh nghe thấy người đó nói: Diệp Nam Sinh, anh yêu em...

Đương nhiên, trước đó vẫn còn câu nói có phần ngốc nghếch của Diệp Nam Sinh: 902!

“Hả?” Diệp Nam Sinh kinh ngạc, chuyện gì thế này?

Cung Khắc giải thích rõ ràng bằng mấy câu: Đây là một hiện tượng đặc biệt ở thành cổ - Ngõ vọng âm. “Nó tương tự như một chiếc máy ghi âm

của tự nhiên vậy.” Những điều cụ thể anh cũng được nghe người bản địa tại khách sạn kể lại, “Anh nghe nói, con hẻm này thường sẽ lưu giữ một số âm thanh rất nhiều năm, sau đó cứ tới năm sau, nó lại phát ra âm thanh ban đầu”.

Có điều việc này chưa chắc đã đáng tin. Nếu là thật, thì tiếng nói ban nãy của Cung Khắc để lại cũng đủ hù dọa người qua đường hàng năm rồi.

Nhưng Diệp Nam Sinh lại không nghĩ tới điểm này. Theo cô thấy, người sống trên đời đều nên bạo dạn như cô. Cô nhìn Cung Khắc bằng ánh mắt sáng lấp lánh: “Vậy sau này năm nào em cũng tới một lần”. Cung Khắc không phải là người giỏi nói những lời ngọt ngào. Có con ngõ vọng âm này, sau này cô già đi vẫn có cơ hội nghe được lời tỏ tình hồi trẻ của anh.

Nhưng cô cũng lập tức rầu rĩ ngay, “ Trò này nếu không linh nghiệm thì phải làm sao?”.

“Anh sẽ đi theo em, nếu nó mất linh, anh sẽ nói lại lần nữa để nó ghi nhớ.” Cung Khắc nắm chặt tay Diệp Nam Sinh, bất thành linh được Diệp Nam Sinh đang trong cơn xúc động hôn trộm một cái, mặt anh ửng đỏ, rồi vội nhìn xung quanh. Diệp Nam Sinh vẫn nắm chặt tay anh như tuyên bố chủ quyền, cả hai cùng rảo bước đi về.

Khi Cung Khắc giải thích cho Diệp Nam Sinh làm cách nào lợi dụng điểm mù của thị giác để ẩn thân thì chuyến hành trình ngọt ngào chưa đầy một tháng cũng đã chính thức kết thúc cùng với tiếng máy bay âm âm hạ cánh xuống sân bay Thạc Vọng của Lâm Thủy.

Lâm Thủy tháng chín, trời trong gió mát, nền nhiệt không nóng không lạnh duy trì ở mức trên dưới 25 độ C. Trong tiểu khu, cây cối phủ kín, dưới bóng mát có những ông cụ mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng đang ngồi đánh cờ tướng, dường như khi có những nước cờ xuất sắc, họ lại khiến xung quanh xuýt xoa một hồi.

Diệp Nam Sinh ngồi trên sofa, dáng vẻ lười biếng. Cô ôm một chiếc gối hoạt hình trong lòng, nhìn đôi tay thon dài trên bàn. Đôi tay đó không trắng lấm, ngược lại có hơi sạm đi sau những ngày dãi nắng. Nhưng khớp xương không lớn, ngón tay cũng thon, có thể coi là một bàn tay đẹp. Nó đang được đặt trên một chiếc hộp kim loại hình vuông màu vàng đồng, bên trên được khắc những hoa văn lồi lõm bằng công nghệ hiện đại. Vì nhìn

ngược, Diệp Nam Sinh chỉ nhận ra hình ở giữa là một mặt trăng.

Đã sắp tới Trung thu rồi, nhà có người tới tặng bánh Trung thu không phải chuyện gì kỳ lạ, kỳ lạ ở chính người tới tặng này.

Diệp Nam Sinh quăng gói đi, giơ tay xoay chiếc hộp kim loại mấy vòng rồi liếc mắt. Cô lại hứng chí dựa vào sofa: “Đới Minh Phong, Trung thu năm nay, weibo đìm bánh Trung thu Ngũ Nhân tới mức đó rồi mà anh vẫn còn tặng?”.

Đúng như Diệp Nam Sinh nói, người tặng bánh là Đới Minh Phong, anh ấy mang tới loại bánh Trung thu Ngũ Nhân. Theo lý mà nói, một hộp bánh Trung Thu bây giờ đều trộn đủ các loại vị, hiếm khi có độc một vị như thế này.

Đới Minh Phong cười hì hì, vò đầu, dường như định nói gì đó nhưng có vẻ lại không biết mở lời từ đâu.

Lúc này Cung Khắc đeo tạp dề, từ trong nhà bếp đi ra. Trong bếp đã hết trứng gà, bà Mục bảo anh ra tủ lạnh lấy hai quả. Sau tuần trăng mật, đây là lần đầu tiên bà Mục gọi Cung Khắc và Diệp Nam Sinh về nhà ăn cơm, mà với tư cách “nữ vương u tối trong thế giới nấu nướng”, Diệp Nam Sinh dĩ nhiên bị bà Mục đuổi ra phòng khách, chỉ chịu trách nhiệm ngồi nhìn Đới Minh Phong.

Mở tủ lạnh, lấy trứng gà rồi lại đóng tủ lạnh vào, Cung Khắc không đoái hoài tới Đới Minh Phong, mặc kệ anh ấy há hốc miệng nhìn anh quay vào bếp. Diệp Nam Sinh thẳng thừng cầm một cây dưa móng tay từ trong tủ ra, vừa ngồi dưa vừa nhìn vẻ sốt sắng của Đới Minh Phong.

Trước khi học đi tuần trăng mật, Cung Khắc từng nói với anh ấy, trong vòng nửa năm sau khi kết hôn, anh không muốn tham gia thêm bất kỳ một vụ án nào. Không chỉ đơn thuần để tâm tới cảm xúc của Diệp Nam Sinh, cũng là vì chứng kiến quá nhiều những vụ án đầy tiếc nuối đã khiến anh mệt mỏi.

Diệp Nam Sinh lắc đầu với Đới Minh Phong, giống như đang nói: Anh hết cơ hội rồi.

Nhưng cơ hội là thứ thật sự phải tranh giành. Dựa vào cái gì để tranh giành

đây? Địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp, đương nhiên còn cần cả một da mặt có độ dày thích hợp.

Mà độ dày của da mặt Đới Minh Phong là vừa đủ.

Lãnh đạm tới tận trước lúc ăn cơm, Cung Khắc liếc nhìn Đới Minh Phong: “Cùng ăn không?”.

Thầy Cung... Đới Minh Phong bày ra vẻ mặt đáng thương như chú chó Pug.

Cất tiếng thở dài, Cung Khắc đi vào phòng ăn. Nhìn theo bóng lưng dài ngoẵng của thầy, Đới Minh Phong nghe thấy tiếng Cung Khắc: “Ăn cơm xong thì nói cho tôi nghe, năm người đó làm sao”.

Ngũ nhân. Năm người. Diệp Nam Sinh bĩu môi, hóa ra tặng quà còn sâu xa vậy đây.

Sau bữa cơm, Đới Minh Phong đi theo xe của Cung Khắc trở về căn hộ tại tiểu khu Tùng Bình của hai người họ. Dọc đường, anh ấy giới thiệu ngắn gọn tình tiết vụ án cho Cung Khắc. Thì ra là một vụ mất tích liên hoàn, tổng cộng đã có năm người biến mất. Vụ án này bắt đầu từ tháng sáu năm nay và liên tục xảy ra. Nhưng sau khi thu thập chứng cứ điều tra, cảnh sát phát hiện năm người này dù là phạm vi giao lưu hay hoàn cảnh gia đình đều không có chút liên hệ nào. Trong số họ có nam có nữ, có thể nói là không có bất kỳ điểm tương đồng nào.

“Sở dĩ ghép vào thành một vụ án là vì bốn trong số năm người này đều có gia cảnh khá giả, sự việc xảy ra lâu như vậy rồi, chưa nói tới việc không phát hiện thấy thi thể, ngay cả điện thoại của kẻ bắt cóc con tin cũng không có. Quan trọng hơn là, năm người này đều vô cớ biến mất trong một không gian khá kín.”

Nghe tới đây, Diệp Nam Sinh ngồi bên ghế lái phụ bỗng nháy mắt. Cô liếc nhìn Cung Khắc, phát hiện đôi phương cũng có phản ứng giống như mình.

“Đới Minh Phong, nếu anh còn nói với tôi, trong số những người mất tích này có một người là cán bộ cấp cao của một công ty, một người làm trong ngành IT, một người mở trường tư thục, còn có một người là tiến sỹ thì tôi và 902 sẽ coi như anh đang đùa, ha.”

Diệp Nam Sinh cười khúc khích, nhưng cô không ngờ rằng Đới Minh Phong ngồi ở ghế sau đã tỏ ra sững sốt từ lâu: “Bác sỹ Diệp, vụ án còn chưa công khai ra ngoài mà, làm sao cô biết?”.

Khụ khụ. Điều này quả thực cũng khiến Diệp Nam Sinh giật mình.

Xe vừa đi vào trong tiểu khu, Cung Khắc dừng xe lại, hỏi Diệp Nam Sinh: “Giống hả?”

“Giống y như đúc!” Diệp Nam Sinh gật đầu lia lịa, rồi lắc đầu: “Cũng không giống, trong đó chỉ có bốn người mà đây những năm người”.

“Cái gì bốn người năm người, cái gì giống? Bác sỹ Diệp, thầy Cung, hai người nói để em hiểu rõ một chút được không ạ?” Đới Minh Phong gần như phát rồ.

“Đới Minh Phong!” Diệp Nam Sinh bất ngờ quay người lại, bò lên ghế gọi tên anh ấy: “Anh từng đọc cuốn Cháy đêm chưa?”.

Đôi phương lắc đầu.

“Gần đây có một cuốn tiểu thuyết rất nổi tiếng, thể loại trinh thám suy luận, trong đó kể chuyện có bốn người liên tục mất tích, một người là cán bộ cấp cao của một công ty, một người làm trong ngành IT, một người mở trường tư thục, còn có một người là tiến sỹ.” Diệp Nam Sinh hơi ngừng lại, sau đó cất giọng khe khẽ, hơi rùng rợn: “Quan trọng hơn là họ cũng mất tích ở một nơi tương đối kín”.

Nghĩ tới con ngõ nhỏ âm u lạnh lẽo trong cuốn tiểu thuyết đó, đôi mắt Diệp Nam Sinh cũng tối đen lại khiến người ta hoảng sợ. Huống hồ, cô còn đang kể một chuyện ma quỷ như vậy, Đới Minh Phong run vai, dường như muốn gạt hết mấy thứ trên vai xuống.

“Nhưng cũng không đúng, trong tiểu thuyết là bốn người, vậy thì người thứ năm là ai?” Diệp Nam Sinh hỏi. Nhớ tới người có ảnh hưởng lớn nhất trong vụ án này, đầu Đới Minh Phong bỗng căng ra. Anh ấy day day huyệt thái dương, trả lời: “Đồng Đan Thanh, chính là cô MC kiêm nhà báo của đài truyền hình thành phố Lâm Thủy”.

Họ lại trở về Công an quận Du Hoài. Bàn ghế dường như vẫn còn mùi hương quen thuộc. Vẫn là phòng họp đó, một căn phòng không lớn, tập trung hết các thành viên trong tổ chuyên án là rõ ràng đã chật kín, ngay cả máy chiếu cũng vẫn như cũ. Cung Khắc còn nhớ vụ án chặt xác lần trước tham gia cũng họp ở đây, chiếc máy chiếu đó có một vùng mất độ nhạy. Cũng trong vụ án đó, khả năng của Diệp Nam Sinh ban đầu chưa được công nhận.

Bây giờ nhìn lại, cô gái nhỏ ngồi bên cạnh anh vẫn cứ ngủ gục, nhưng xung quanh đã không còn những ánh mắt khinh thường nữa.

Hạ Đồ đứng lên, phân tích vụ án cho mọi người.

“Người đầu tiên mất tích tên là Khúc Tam Nguyên, 36 tuổi, cán bộ cấp cao của một công ty ngoại thương tại Lâm Thủy, đã kết hôn, có một cô con gái ba tuổi, vợ là phó chủ nhiệm khoa Tim mạch bệnh viện thành phố. Người báo án – cũng là vợ của Khúc Tam Nguyên – nói rằng, địa điểm mất tích của Khúc Tam Nguyên là tại nhà. Khi ấy Khúc Tam Nguyên nói muốn đi tắm nhưng một tiếng sau, bà Khúc thấy chồng vẫn chưa ra, vào phòng tắm xem thì thấy vòi hoa sen bật, dưới sàn nhà cũng có bọt xà phòng nhưng Khúc Tam Nguyên thì biến mất.” Hạ Đồ lật giở tài liệu trong tay: “Hơn nữa bà Khúc còn nói, lúc ấy bà ấy đang dỗ con gái trong phòng ngủ, hoàn toàn không nghe thấy tiếng mở cửa”.

Liếc nhìn Cung Khắc, thấy anh không có ý kiến gì khác, Hạ Đồ lại tiếp tục.

“Người mất tích thứ hai tên là Đồ Phàm, kỹ thuật viên của một công ty mạng, 29 tuổi, có một cô bạn gái, hai người quen nhau đã được hơn nửa năm. Nghe nói hai gia đình định sắp xếp khoảng vài tháng nữa sẽ tổ chức đám cưới...”

“Thu nhập của Đồ Phàm là bao nhiêu?” Cung Khắc bỗng nhiên ngắt lời Hạ Đồ. Hạ Đồ dường như đã có chuẩn bị trước, đáp ngay: “Anh ấy là một kỹ thuật viên cao cấp của công ty này, lương tháng trung bình vào khoảng hai mươi nghìn”.

Bên dưới hình như có cảnh sát “Ồi chào” một tiếng.

Cung Khắc gật đầu, tỏ ý bảo Hạ Đồ tiếp tục.

Phạm vi khoanh vùng của mấy người này giống như Đới Minh Phong đã nói trước đó, hoàn cảnh gia đình, phạm vi giao lưu đều không tương đồng, nhưng họ lại cùng mất tích, cách thức còn ly kỳ như vậy. Lẽ nào trong cuộc sống thật sự tồn tại những chuyện kỳ bí như tiểu thuyết ư? Cung Khắc trầm tư.

Đúng vào lúc này, trong phóng có tiếng di động của ai đó vang lên. Là của Đới Minh Phong.

Mới nghe được hai câu, anh ấy đã đứng bật dậy khỏi ghế: “Ồ đâu?”.

Đồng nghiệp ở phòng điều tra trinh sát báo tin, có người phát hiện một người giống Đồng Đan Thanh xuất hiện trong thành phố.

-----oOo-----

Chương 69: Người đàn ông tên Bạch Dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Như những tình huống cầu huyết trong phim truyền hình, khi cảnh sát thật sự tới hiện trường thì người có vẻ giống Đồng Đan Thanh cũng đã sớm biến mất.

Thấy chưa, giống y như những gì em nói đúng không? Xuống xe, từ từ đi dạo xung quanh quảng trường, Diệp Nam Sinh đánh mắt nhìn Cung Khắc, cái nhìn như muốn biểu đạt ý đó. Cung Khắc dịu dàng nhìn cô, xoa đầu cô nói một câu: “Đừng chạy lung tung”, còn mình thì cúng Đới Minh Phong đi gặp người cung cấp manh mối.

Hành động này của Cung Khắc khiến một người tự nhận là da mặt rất dày như Diệp Nam Sinh cũng phải ngượng. Cô xem xét xung quanh, thấy không có ai chú ý tới việc mình ở đây, lúc ấy mới huýt sáo, đá đá viên sỏi bên cạnh, làm như không có chuyện gì.

Địa điểm là khu vực giáp ranh giữa hai quận Du Hoài và Thu Bình, cách quận Du Hoài không xa. Nơi này là một sự tồn tại đặc biệt ở Lâm Thủy, thuộc khu thành phố Lâm Thủy cũ, có con sông nội thành lớn nhất Lâm

Thủy. Tương truyền từ thời Đường, nơi đây đã tồn tại như một đầu mối giao lưu buôn bán. Sau đó các triều đại lần lượt thay thế, chuyển biến, phát triển tới nhà Thanh, nơi đây nghiêm nhiên trở thành địa điểm tập trung và phân tán hàng hóa lớn nhất Đông Bắc.

Sự phát triển về kinh tế kéo theo sự phát triển ở những lĩnh vực khác. Nghe nói lúc đó có không ít nhà văn thích đề chữ bình thơ trong tòa lầu cao nhất bên bờ sông thành Lâm Thủy. Nơi này cũng được người Lâm Thủy xưa đặt tên là Thủy Căn, ý muốn nói đây là nguồn cội, gốc rễ cho sự phát triển của Lâm Thủy.

Sau này, Trung Quốc mới được thành lập, rồi tới cải cách mở cửa, phổ cập đường sắt trên cao, dịch vụ hàng hải dần dần mai một, Thủy Căn cũng từ từ lùi xa ánh hào quang kinh tế trọng điểm, trở thành một sự tồn tại yên tĩnh của thành phố Lâm Thủy. Nhưng không có nghĩa là người Lâm Thủy đã lãng quên nó. Năm 1990, thành phố Lâm Thủy được Chính phủ đầu tư, nhà sách “Học phủ” lớn nhất thành phố đã được khánh thành tại đây, chiếm diện tích gần ba nghìn mét vuông, trở thành nhà sách lớn nhất có diện tích lớn hiếm thấy tại đây.

Từ sau khi nhà sách được xây dựng, có không biết bao nhiêu tác giả nổi tiếng tổ chức sự kiện bán sách và ký tặng tại đây, thế nên trong thời đại mà sách điện tử phát triển mạnh như hiện nay, nhà sách lại không hề sa sút.

Đới Minh Phong đang hỏi han người chứng kiến. Cung Khắc thì tỉ mỉ quan sát môi trường xung quanh. Không xa phía sau lưng nhà sách này là một ngã tư lớn, giữa đường được lắp đặt những cột đèn giao thông và camera giám sát. Ba giờ chiều, không phải hai ngày nghỉ cuối tuần nhưng người đi bộ trên đường cũng không hề ít, xem ra đây là đường khá tấp nập.

Theo như lời chứng kiến, khi anh ta rời khỏi buổi kí tặng sách, ra khỏi cửa thì nhìn thấy một người giống Đồng Đan Thanh ở ngã tư đường. Người chứng kiến miêu tả, người đó mặc áo phông màu đỏ, quần bò cạp trễ, bước chân không vững cho lắm, lúc đó cô ấy bị một người đàn ông kéo đi trên ngã tư.

Ghi chép xong. Đới Minh Phong đi tìm Cung Khắc đã quan sát xung quanh rất lâu để hỏi ý kiến: “Thầy Cung, thầy có ý kiến gì không?”.

“Cậu có ý kiến gì?” Cung Khắc hỏi ngược lại.

Đới Minh Phong mím môi: “Em cảm thấy, khả năng người này là Đồng Đan Thanh không cao. Nếu thật sự là cô ấy, vì sao lại không về nhà?”.

“Có lẽ cô ấy muốn mà không về được nhà thì sao?” Cung Khắc trầm tư, “Đừng quên, người kia nói, cô ấy ở bên cạnh một gã đàn ông”.

“Ý của thầy là Đồng Đan Thanh bị uy hiếp?!” Đới Minh Phong tròn mắt, nhưng anh ấy lại cảm thấy nói vậy không hợp lý. Nếu là bắt cóc con tin, tại sao không có kẻ nào gọi điện tới uy hiếp. Mấy kẻ bắt cóc, một là vì tiền, hai là để trả thù. Nhưng dựa theo tình hình hiện tại thì cả hai trường hợp đều không phải. Đới Minh Phong tỏ ra mơ màng.

“Đừng sốt ruột, chúng ta vẫn phải xác nhận xem người đó có đúng là Đồng Đan Thanh không đã.” Cung Khắc chỉ lên đỉnh đầu, ở đó có một chiếc máy quay đang nhấp nháy, là loại máy ghi hình chuyên giám sát các xe cộ lưu thông.

Đới Minh Phong gật đầu. Họ đang chuẩn bị trở về, lúc này Diệp Nam Sinh ban đầu chẳng biết đã đi đâu mới thông dong xuất hiện. Trong tay cô cầm một cuốn sách nhỏ ban nãy lấy ở cửa nhà sách. Bìa có nền đen, bên trên đan xen nhưng đốm lửa đỏ, chính là cuốn sách giới thiệu phần tiếp theo của Cháy đêm. Diệp Nam Sinh nói, ở đây cho đọc trước một chương trong cuốn Cháy đêm 2.

Đối với việc hôm qua Diệp Nam Sinh suy đoán tình tiết vụ án giống y hệt như trong cuốn tiểu thuyết, Đới Minh Phong có chút hoài nghi. Nhưng sự hoài nghi này duy trì cho tới sáng ngày hôm sau, khi một tin tức được báo về đã khiến thái độ của Đới Minh Phong trở thành nửa tin nửa ngờ.

Vì nếu đọc tình tiết giới thiệu trong cuốn sách nhỏ mà Diệp Nam Sinh đang cầm thì nạn nhân mất tích đầu tiên chưa chết mà đã trở về nhà vào một sáng sớm mưa bụi giăng kín.

Một người hàng xóm xuống nhà mua sữa phát hiện ra Khúc Tam Nguyên ngủ ngay trước cửa nhà vào buổi sáng này, trên người không một mảnh vải, ý thức cũng hoàn toàn mất đi.

Đới Minh Phong sau khi hỏi bác sỹ nguyên nhân bèn nhú mày, căng thẳng nói với Cung Khắc: “Khúc Tam Nguyên hôn mê. Thầy Cung, xem

ra chúng ta thật sự phải gặp mặt Bạch Dương – tác giả cuốn sách này rồi”.

Từ góc độ người nổi tiếng mà nói, Bạch Dương là một người khác khiêm tốn. Ngoài việc bản thân anh ta chưa bao giờ tiếp nhận bất kỳ cuộc gặp mặt hay phỏng vấn nào của báo chí ra, thì thậm chí người trong nhà xuất bản cũng chưa từng gặp Bạch Dương. Đối với những câu hỏi về anh ta từ phía cảnh sát, một biên tập họ Thẩm tại nhà xuất bản giáo dục Tây Uyển chịu trách nhiệm tiếp cảnh sát đã nói anh ấy cũng không hề hay biết.

“Tôi thật sự không biết, chỗ chúng tôi cũng chưa có ai từng gặp Bạch Dương. Ban đầu anh ta cũng gửi bản thảo vào hòm thư của nhà xuất bản, được tổng biên tập của chúng tôi chấm trúng rồi ký hợp đồng và xuất bản sách, chỉ vậy thôi.” Dường như nhận ra mình dùng giọng điệu này nói chuyện với cảnh sát là không thích hợp, biên tập Thẩm dịu giọng hơn, “Nhưng đầu tiên khi ký hợp đồng, Bạch Dương có để lại cho chúng tôi một địa chỉ. Giám đốc bên chúng tôi cũng từng tới tìm anh ta, nhưng không thấy, tôi có thể đưa địa chỉ đó cho các anh”.

Nói xong, biên tập Thẩm trở về tủ của mình lục lọi một hồi, Nhờ góc độ, Cung Khắc vừa hay nhìn thấy một tập giấy được xếp thành chồng bên trong tủ, có vẻ như là tài liệu. Biên tập Thẩm tìm một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy hợp đồng xuất bản của Bạch Dương ở giữa chồng tài liệu đó.

Anh ấy ngẩng đầu nhìn lên mấy dòng, trên đó có viết địa chỉ: Căn hộ 401, tòa nhà 11 tiểu khu Thế Anh, đường Thế Anh, thành phố Bắc An.

Tên thật của Bạch Dương khá chân chất và thôn quê, anh ta họ Chu, tên đầy đủ Chu Tác Thổ.

“Bố anh ta lúc đặt tên có phải đã tham khảo cách bồi dưỡng nhân tài không?” Ngồi trên xe đi về thành phố, Diệp Nam Sinh cầm bản hợp đồng, cứ cố nhin cười mãi. Cũng không có ý gì khác, chỉ là cái tên này, thật sự quá... quê.

Căn cứ vào hình ảnh trên camera giám sát ngã tư, bước đầu suy đoán người phụ nữ xuất hiện chính là Đồng Đan Thanh, có điều muốn tìm ra cô ấy dường như rất khó khăn, thế là phía cảnh sát quyết định tới gặp vị tác giả quái đản ấy – Bạch Dương.

Bắc An là phủ của tỉnh lỵ bao gồm Lâm Thủy, cũng là “địa bàn” của Đới

Minh Phong. Sau khoảng năm tiếng đi xe, họ xuống đường cao tốc, men theo con đường dày đặc những công trình, thành phố Bắc An phồn hoa cũng dần dần rõ nét hơn trước mắt họ.

So với Lâm Thủy, kiến trúc của Bắc An vượt trội hơn, cũng khí thế hơn, mật độ xe cộ lưu thông trên đường dày hơn rất nhiều.

Giờ tan tầm, đường lại càng thêm tắc. Con Jeep của Cung Khắc bị một chiếc Chery QQ ép suốt dọc đường. Tới tận khi tiểu khu Thế An đã ở ngay trước mặt, nhìn thấy chiếc xe QQ đó cũng đi vào trong tiểu khu, anh đành phải vào theo.

Tên của con đường Thế An được đặt rất có phong thái, nhưng nó lại là một con đường cũ của thành phố Bắc An. Thời kỳ tiền vốn của Chính phủ ngặt nghèo, đề nghị chữa khu thành phố cũ đã được đưa lên từ lâu, ý kiến duyệt cũng được cấp xuống từ lâu nhưng mãi vẫn chưa được giải ngân.

Tiểu khu Thế An nằm giữa con đường này nghĩ cũng đủ biết là cũ kỹ. Thảm thực vật xanh tẻ hại, cỏ mọc hều vài chỗ. Một chiếc thùng rác hình nón tròn bên cạnh bị vứt vô vàn những túi rác sinh hoạt, bên trên ruồi nhặng đang nhảy múa.

Tiểu khu nay không có bảo vệ, hai chiếc xe trước sau đi vào bên trong. Đỗ xe lại, Đới Minh Phong cầm địa chỉ đi vào một cánh cổng vừa thấp vừa tối. Cánh cổng làm bằng gỗ, không có khả năng chống trộm, để thuận tiện, được người dân đặt gạch chặn một bên, gió nhẹ thổi qua, trông nó mang một cảm giác cô độc.

Cung Khắc và Diệp Nam Sinh đi vào theo. Trước khi vào, Cung Khắc liếc nhìn ra ngoài, chiếc Chery QQ cũng đỗ ở đó. Thật là trùng hợp.

Đúng như biên tập Thẩm nói, nhà 401 không có ai, Đới Minh Phong buồn bực vì tới huyệt. Đúng lúc này, cánh cửa nhà đối diện bật mở, người bước ra là một người đàn ông trẻ, để mái đầu cắt ngắn một nửa, đeo chiếc kính không gọng, dáng vẻ rất lịch sự, nhã nhặn. Chợt ngẩng đầu nhìn thấy trước cửa có rất nhiều người đang đứng, người đàn ông đó có vẻ giật mình. Nhưng trong giây lát, anh đã bình tĩnh trở lại, cầm chiếc túi trong tay, đi xuống nhà. Thì ra là đi đổ rác.

“Làm sao bây giờ?” Đới Minh Phong chau mày suy nghĩ. Nhưng Cung

Khắc nói: “Không sao, chúng ta đợi trong giây lát. Tôi nghĩ Bạch Dương sẽ về nhanh thôi”.

Đang nói thì người đàn ông đối diện đã trở lại, lần này anh ta không nhìn đám Cung Khắc nữa mà cầm chìa khóa đi thẳng tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, anh ta thay dép, định đóng vào thì có một bàn tay ngăn từ ngoài ngăn anh ta lại, Cung Khắc lạnh nhạt lên tiếng: “Anh Chu Tác Thổ, chúng tôi có vài câu muốn hỏi anh. Nếu anh ngại việc chúng tôi vào nhà, ta có thể ra ngoài tìm chỗ nào đó nói chuyện.

Người đàn ông đó bắt đầu kinh ngạc, nhưng nhìn cả đám người đi theo sau Cung Khắc thì dường như anh ta không nghĩ ra cách nào để từ chối nữa.

“Sớm biết vậy tôi chuyển nhà cho rồi...” Anh ta lắc đầu, nét mặt có phần ử dột.

Đới Minh Phong khá quen thuộc khu này, biết cách đây mấy trăm mét có một quán nước, nên đã đề nghị mọi người tới đó. Đó là một tiệm đồ ngọt không quá cầu kỳ, chỗ ngồi cũng không nhiều, cộng cả một chiếc ghế ba chân đã hơi hỏng thì tổng cộng có bốn chỗ ngồi.

Bạch Dương và Cung Khắc ngồi đối diện nhau, Đới Minh Phong ngồi bên cạnh Cung Khắc, Hạ Đồ chuyển chiếc ghế ba chân ngồi giữa để ghi chép. Diệp Nam Sinh đứng một bên, nhìn Bạch Dương có vẻ rất hưng thú, thì ra đây là người đàn ông viết ra cuốn tiểu thuyết quái dị đến vậy.

Bạch Dương lên tiếng trước, anh ta hỏi Cung Khắc: “Làm sao anh biết tôi là Bạch Dương?”.

“Năm ngón tay của anh, sống lưng hơi gù của anh, còn cả vết chai dưới lòng bàn tay đã bộc lộ 50% khả năng anh làm việc với máy tính trong thời gian dài. Đương nhiên, suy đoán này còn thiếu căn cứ, nhưng khi anh mở cửa, vừa hay tôi đã nhìn thấy một chồng Cháy đêm bày trong phòng khách nhà anh. Một người hâm mộ sách chẳng bao giờ mua nhiều như thế, khả năng duy nhất là anh chính là Bạch Dương.”

Bạch Dương nhún vai, không tỏ thái độ gì, coi như đã ngầm thừa nhận. Anh ta đẩy đẩy gọng kính trên mũi và nói: “Vậy thưa anh cảnh sát thông minh, xin hỏi anh tìm tôi có việc gì?”.

“Tôi muốn biết, Cháy đêm rồi cuộc có phải do anh viết hay không?” Trong lúc nói chuyện, một chút hoang mang ánh lên trong đôi mắt của Bạch Dương đã bị Cung Khắc tóm được.

Nhưng đôi phương dường như bình tĩnh lại rất nhanh. Anh ta ôm vai. Dựa lưng vào ghế, “Đồng chí cảnh sát, anh không phải là người đầu tiên hỏi tôi câu này rồi. Nhưng câu hỏi nên được đổi thành linh cảm để tôi viết bộ tiểu thuyết này từ đâu mà ra thì thích hợp hơn”.

“Thôi được, vậy xin hỏi, linh cảm của anh từ đâu mà ra?”

Bên trong lúc này bỗng tắt ngấm, ông chủ quán nước âm thầm đi kiểm tra cầu dao. Đúng vào lúc này, giọng nói hơi run của Bạch Dương run lên: “Cậu nhớ căn hộ tôi không, căn hộ đối diện nhà tôi. Ở đó trước sau đã có ba người mất tích đấy...”

-----oOo-----

Chương 70: Nguồn gốc của linh cảm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Bim Bin Ty

Trong ký ức của Diệp Nam Sinh, ký ức duy nhất được coi là đáng sợ là một vụ án xảy ra trong một căn nhà cực kỳ cũ nát. Ngôi nhà đó được lợp rơm, dựng cột gỗ, cửa kính đã vỡ masy mảnh, vừa hay hôm đó còn là một ngày nhiều gió, khung cửa không ngừng phát ra những tiếng cọt kẹt, tóm lại là một căn nhà cực kỳ tan nát.

Diệp Nam Sinh còn nhớ trong tên của huyện đó cũng có một chữ “Dương”, mà căn nhà rơm đó chính là “phòng giải phẫu” mà huyện cung cấp cho pháp y. Ở đó, Diệp Nam Sinh đã lần đầu tiên trong đời đã giải phẫu cho một thi thể chết một cách bất thường. Con người của nạn nhân bị móc đi, trên người tổng cộng hứng chịu hơn ba trăm nhát dao, da thịt bị dao băm nát như vảy cá, tóm lại cực kỳ khủng khiếp.

Bây giờ mỗi lần hồi tưởng, Diệp Nam Sinh vẫn còn rõ những ngón tay

ngả sang màu tím của người phụ nữ đó, vì móng tay bị tước khỏi ngón tay, cứ thế rỉ máu.

Diệp Nam Sinh cảm thấy đó là ký ức đáng sợ nhất của cô, không phải vì nạn nhân nữ chết thê thảm thế nào mà vì hung thủ thật sự giết bà ấy là con trai ruột, một mối quan hệ mẹ con lệch lác khó mà lý giải.

Cô còn nhớ sau khi kết thúc vụ án đó, cô ỉu dột quay về báo cáo với bà Mục. Khi ấy bà Mục nhìn cô bằng nét mặt kỳ lạ, một lúc sau đó đột nhiên ôm chầm lấy cô: “Nha đầu, cảm ơn con đã nương tay với mẹ, sau này mẹ sẽ không chê cười, châm biếm, đả kích, trả thù, chèn ép, trêu chọc con nữa!”

Kết quả, ngày tháng vẫn tiếp tục trôi, cách chung sống giữa cô và bà Mục vẫn vậy. Diệp Nam Sinh chứng kiến càng ngày càng nhiều cái chết và cũng quên đi nỗi khiếp sợ ban đầu.

Nhưng tới hôm nay, trên con đường tập nập ở thành phố Bắc An, trong một quán nước không hề nổi bật thậm chí còn hơi bản và hỗn loạn, khi tắt điện, tất cả tối thui, người đàn ông với bút danh “Bạch Dương” ấy đã dùng giọng nói không quá dễ nghe của mình để một lần nữa đánh thức ấn tượng đáng sợ ban đầu kia của Diệp Nam Sinh.

“Người mất tích thứ ba là một sinh viên đại học, kỳ nghỉ hè thuê một căn hộ để dạy trẻ em học vẽ, đã dạy được một tuần. Một ngày nọ, lúc lên lớp, cô ấy bỗng thấy đau đầu, bèn để các em nhỏ ở lại trong phòng tự vẽ, còn mình sang phòng bên cạnh nằm một lúc. Một tiếng đồng hồ đã trôi qua, các bạn nhỏ bèn đi tìm cô giúp. Cánh cửa rõ ràng là khóa chặt mà cô sinh viên đó lại biến mất. Trên bàn đặt một cốc nước, bên trong là nước nóng, có lá trà xanh chao đảo trên mặt nước, còn chưa chìm xuống đáy, có lẽ vừa được cho vào...”

Nguồn sáng bị mất đột ngột quay trở lại, phòng bên vọng lại tiếng oán trách của ông chủ quán nước, hình như ông ấy đang nói câu “Còn không cung cấp điện ổn định, quyết chuyển nhà” gì gì đó.

Bóng đèn chân không nhấp nháy mấy cái rồi dần dần sáng trở lại như bình thường, có tiếng rẹt rẹt vọng xuống từ trên đỉnh đầu mấy người họ. Xem ra dù có nguồn điện ổn định thì ông chủ quán nước cũng phải thay bóng đèn mới rồi. Mấy người ngồi dưới đèn, mỗi người lại có một biểu cảm khác

nhai. Diệp Nam Sinh khịt mũi, “Kể chuyện khá đầy.”

Hạ Đồ và Đới Minh Phong thân là cảnh sát hình sự, dĩ nhiên sẽ không tin vào mấy câu chuyện của Bạch Dương, có điều là một cô gái, trên gương mặt Hạ Đồ vẫn còn chút sợ hãi, nhưng cũng tan đi rất nhanh.

Cung Khắc vẫn đang trong trạng thái trầm tư suy ngẫm. Anh nhìn Bạch Dương, lại giống như không phải đang nhìn anh ta. Một lát sau, anh lên tiếng: “Anh Chu có sở trường trong việc làm nổi bật bầu không khí, thích miêu tả tâm lý thông qua động tác của nhân vật.”

Chu Tác Thổ nhướn mày, “Anh cũng đọc sách của tôi.”

Cung Khắc lắc đầu, “Tôi đọc sách bàn luận về học thuật.”

“À...” Hưng phấn tới gần, Bạch Dương lại có vẻ cao hứng.

“Nhưng là tôi đang định đọc.”

Diệp Nam Sinh chăm chú quan sát nét mặt một giây thay đổi ba lần của Bạch Dương, nhìn Cung Khắc với vẻ buồn cười: Anh trêu trẻ con đấy à?

Đúng như những gì trước đó Đới Minh Phong đã dự liệu, tới tận lúc tạm biệt, Bạch Dương vẫn chưa tiết lộ cho bọn họ nội dung của Cháy đêm 2. Nói theo giọng điệu kiêu ngạo của Bạch Dương thì: “Đây là bí mật thương mại!”

Nhìn Bạch Dương đi lên gác về nhà, Đới Minh Phong có vẻ buồn bã vì chẳng được thu hoạch gì.

“Cũng không phải là về tay không.” Cung Khắc lên tiếng, “Chỉ ít có một chuyện bị tôi phát hiện ra.”

Chuyện mà Cung Khắc nói tới hơi bất ngờ đối với Hạ Đồ và Đới Minh Phong. Anh nói: “Cháy đêm 2 có thể không phải do Chu Tác Thổ viết.” Có được kết luận này không phải là vô căn cứ.

“Phía nhà xuất bản nói, Bạch Dương là một người làm việc rất kín đáo. Xét theo góc độ tâm lý học, nguyên nhân của sự kín đáo này có rất nhiều: nguyên nhân chủ quan, nguyên nhân khách quan, do chủ động, do bị ép

buộc... rất nhiều lại. ban nãy Bạch Dương nói không ít, rất dẻo miệng. khi tôi nói chưa từng đọc sách của anh ta, anh ta lộ rõ vẻ thất vọng, chứng tỏ anh ta rất để ý tới việc được người khác khẳng định, hy vọng được mọi người ngợi khen, thế nên siwj kín đáo ấy có lẽ là...”

“Bị động, do yếu tố khách quan!” Còn chưa đợi Cung Khắc nói xong, Hạ Đồ đã cướp lời. Những gì Cung Khắc nói, Đới Minh Phong cũng đồng quan điểm, nhưng anh ấy đang nghĩ tới một vấn đề khác: “Nhưng mà, chỉ dựa vào điểm này là có thể nói Cháy đêm không phải do anh ta viết hay sao? Nếu không phải thì do ai viết? Người viết lẽ nào lại không muốn nổi tiếng? Tôi nghe nói cuốn sách này rất nổi tiếng mà!”

“Đúng vậy, nếu thật sự không phải do Chu Tác Thổ viết, vậy thì người viết cuốn sách này chỉ có hai khả năng, hoặc là bị một ai đó vì một lý do nào đó ép buộc phải viết tiểu thuyết này, hoặc là tác giả thật sự của cuốn sách vốn không muốn để người ta biết mình là người viết...”

Dù là khả năng nào trong hai loại trên, thì mục đích của kẻ trốn trong bóng tối cũng đáng để khiến cảnh sát chú ý. Đặc biệt là tình huống thứ hai, người đó rất có thể liên quan khá lớn tới vụ án mất tích mà mọi người đang điều tra.

Có thể là ai đây? Trong lúc nghĩ như vậy, một hình ảnh mơ hồ xuất hiện trong đầu Cung Khắc – Trương.

“Thầy Cung... Thầy Cung!” Tư duy của Cung Khắc đứt đoạn trong tiếng gọi của Đới Minh Phong. Ánh mắt anh mơ màng rồi tỉnh táo lại: “Tôi cảm thấy vẫn nên zác nhận xem cuốn tiểu thuyết rớt cuộc có đing do Chu Tác Thổ viết hay không rồi hăng tính tới những chuyện khác.”

Đới Minh Phong gật đầu. Phía Lâm thủy vẫn đang truy tìm tung tích của mấy người mất tích, người được tìm thấy nghe nói vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Còn những người chưa có thu hoạch gì này thì lựa chọn tạm thời ở lại thành phố Bắc An, tiến hành điều tra sâu thêm.

Đêm ở thành phố Bắc An, gió rất lớn, cửa sổ dày hai lớp của nhà khách vẫn không thể ngăn được tiếng gió như tiếng an nghiền ngào bên ngoài kia lùa vào phòng; Diệp Nam Sinh đi tắm, Cung Khắc tắm xong trước cô đã sấy tóc rồi dựa vào đầu giường đọc sách, chiếc điều hòa vù vù lè lưỡi đỏ, trái tim của ai đó đang bước theo câu chuyện trong cuốn Cháy đêm, chưa

thể bình yên.

Đó là căn phòng không có bất kỳ đồ trang trí nào, bốn bức tường xung quanh được sơn trắng, trên tường cũng không có cửa. Phía Đông thì lại có một khung cửa sổ sắt sàn, rất lớn rất lớn, khiến căn phòng có đầy đủ ánh sáng. Anh ta ngồi trên ghế xoay, trước mặt là một chiếc bàn, trên chiếc bàn bày một chiếc máy tính xách tay, kiểu dáng vừa nhẹ vừa mỏng, là mẫu mới năm nay của một thương hiệu nổi tiếng nào đó tại Mỹ.

Trên màn hình bật một file văn bản, từ xa nhìn vào là chỉ chít những con chữ đen xì. Anh ta nhìn chăm chăm lên màn hình, mười đầu ngón tay không ngừng lướt nhanh trên bàn phím. Anh ta có một đôi mắt tuyệt đẹp, màu hạnh nhân, đôi mi dài thật dài, cằm hơi nhọn, dường như thể hiện bản thân không phải là một người rộng rãi cho lắm. Lúc này đây đôi mắt anh ta đang di chuyển sáng trái sang phải cực nhanh theo tốc độ của ngón tay.

Cuối cùng, khi bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng chuông thứ mười ba, anh ta cũng gõ xong mấy chữ “Hết quyển 2.”

Ngồi trên ghê, anh ta hơi ngậy người giẫy lất rồi đứng dậy. Chiếc ghê bên dưới dịch chuyển, cạ xuống nền phát ra tiếng động rất chói tai. Nhưng anh ta làm như không nghe thấy, quay người đi tới bên cửa sổ. Anh ta đẩy một cánh cửa ra, gió bỗng chốc phàn phật thổi vào từ khe cửa. Anh ta hướng mắt ra ngoài cửa sổ, sương giăng kín thành phố. Từ tầng hai mươi nhìn xuống, chỉ thấy một khoảng trắng mênh mông. Chống tay lên khung cửa đứng một lúc, cuối cùng dường như buông bỏ được thứ gì đó, anh ta buông người nhảy xuống.

Căn phòng rất yên tĩnh, không còn gì ngời tiếng gió thổi mà tiếng máy chạy yếu ớt của chiếc máy tính xách tay. Văn bản trên máy tính chưa được đóng lại, vẫn dừng ở trang trắng đó. Trang trắng một nửa còn thừa, bên trên dòng chữ “Hết quyển 2” có một đoạn văn như thế này:

Bình minh của thành phố lặng lẽ tới gần. Tiếng gió, tiếng chim hót, hương hoa thơm, mùi cỏ xanh... Tất cả dường như đã trở về chốn ban đầu giống như bốn con người từng mất tích. Nhưng điều họ không biết là chốn quỹ đạo vốn có. Đó là con đường xuống địa ngục.

Sáng sớm, Cung Khắc vẫn dậy sớm hơn Diệp Nam Sinh nửa tiếng như thường lệ. Vì không quen thuộc với thành phố Bắc An, nên phải vòng vèo

rất lâu trước cửa nhà khách anh mới tìm thấy một sạp hàng bán sữa đậu nành và quẩy nóng. Mua đồ xong, anh xách về nhà khách. Tới trước cửa, anh bắt gặp Đới Minh Phong ăn mặc chỉnh tề đang định đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Cung Khắc hỏi. Đới Minh Phong vò đầu, dường như không định nói cho lắm, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Hạ Đồ không thích ăn mấy món trong nhà khách, em đang tính ra ngoài mua đồ ăn sáng về.”

Cung Khắc giơ mấy thứ trong tay lên, “Quẩy nóng sữa đậu nành, tôi thấy quán đó đông khách, chắc là không tệ đâu, mua cả phần cho hai người đây.”

Đới Minh Phong cười hì hì: “Vậy thì cảm ơn thầy Cung, em không khách sáo nữa nhé.”

“Không có gì, cậu cũng cố gắng lên.”

“Cố gắng gì ạ?”

“Hạ Đồ.” Cung Khắc dùng một ánh mắt như đã nhìn thấu mọi việc biểu đạt ý: “Đới Minh Phong, cậu đâu phải là một người khi không lại tỏ ra nhiệt tình với đồng nghiệp nữ.”

Lần này tới lượt đội trưởng Đới đỏ mặt, đồng thời cũng không thể không cảm thán: “Thầy Cung sau khi kết hôn thì lĩnh vực nghiên cứu tâm lý đã chuyển từ phạm vi hình sự sang nắm bắt tình cảm rồi.”

Thế này cũng quá đáng sợ đi!

Hạ Đồ không biết nguồn gốc của mấy món quẩy nóng sữa đậu nành, cô ấy và Diệp Nam Sinh đều ăn rất ngon lành. Nhưng còn chưa ăn xong, đồng nghiệp của Đới Minh Phong ở Bắc An đã báo tin. Đã có kết quả điều tra Chu Tác Thổ, đúng là có vấn đề. Thế là chưa kịp xong bữa, mấy người họ đã vội tới trụ sở Công An tỉnh A đặt đại thành phố Bắc An.

Trụ sở Công An tỉnh A không cho người ta cảm giác quá phô trương, chỉ là tòa lâu cũ với diện tích không nhỏ với chiếc phù hiệu ngành lấp lánh dưới ánh nắng rõ ràng khiến nó càng trở nên trang nghiêm. Ra vào ở đây rất nghiêm ngặt, cần phải xuất trình giấy tờ và xác minh thân phận. Cũng may Đới Minh Phong và Hạ Đồ đều là những gương mặt thân thuộc, nên

đám Cung Khắc nhanh chóng tới được một phòng họp nào đó ở tầng năm.

Nhưng điều khiến Cung Khắc bất ngờ là Phó Giám đốc Công an tỉnh A – Hạng Tiền Tiến lại xuất hiện ở buổi họp. Tuy nhiên, anh cũng nhanh chóng biết được nguyên nhân, có điều nguyên nhân này thật sự quá bất ngờ:

Vụ án mất tích ba người trong căn nhà 401 mà Chu Tác Thổ từng kể hóa ra là thật...

-----oOo-----

Chương 71: Ký ức trong căn phòng trống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: matnhung15

Kể ra thì vụ án đó cũng là một trong những vụ án đặc biệt nhất mà Hạng Tiền Tiến gặp phải trong bao năm làm cảnh sát. Anh ấy tiếp xúc không ít vụ án, trong đó cũng có không ít những vụ bắt cóc chiếm đoạt tài sản. Nhưng kỳ lạ như vụ án đó thì đúng là lần đầu.

Phó Giám Đốc Hạng chỉ nói mấy câu đơn giản đã giải thích rõ ràng tình tiết vụ án: tổng cộng có ba người mất tích tại căn hộ 401. Lần đầu tiên mất tích hai người, một cặp vợ chồng, kết hôn hơn một năm. Hôm đó bà cô hàng xóm làm bánh rồi mang sang cho, hai vợ chồng hứa sẽ về nhà lấy đĩa nhưng không thấy xuất hiện nữa. Sau đó bà cô hàng xóm qua gõ cửa, phát hiện cánh cửa khép hờ, đôi vợ chồng đó thì lại không có nhà. Người sau đó mất tích là sinh viên đại học cũng giống như Chu Tác Thổ nói, mất tích trong phòng khi đang học vẽ. Bà cô hàng xóm lúc đó ở ngay dưới căn hộ của hai vợ chồng trẻ, không thấy có ai đi xuống, vậy mà người sinh viên cũng mất tích, các học sinh cũng không nhìn thấy cô giáo ra ngoài.

“Tôi nghĩ cái gọi là ‘phòng kín’ các cậu đã phá xong rồi phải không?”
Cung Khắc nghiêm túc lắng nghe Phó Giám đốc Hạng nói rồi mới lên tiếng. Hạng Tiền Tiến gật đầu, “Đi quan sát tiểu khu mà Minh Phong dẫn cậu đi rồi đúng không? Bên ngoài phòng ngủ là ban công lộ thiên. Hai lần mất tích, chúng tôi đều tìm thấy dấu chân của người mất tích ở đó, có lẽ đi

ra ngoài từ lối ấy”.

“Từ vụ án thứ nhất tới vụ án thứ hai cách nhau khoảng bao lâu?” Cung Khắc hỏi.

“Một tháng”.

Hử?

Đọc hiểu được nghi vấn trong mắt Cung Khắc, Hạng Tiền Tiến tiếp tục giải thích: “Bởi vì đôi vợ chồng sau nửa tháng mất tích lại về nhà, sau đó họ cho thuê lại căn hộ rồi rời khỏi thành phố Bắc An. Sau đó sinh viên đại học vào ở cũng vậy, mất tích nửa tháng rồi lại xuất hiện. Có phải rất huyền diệu không?”.

Hạng Tiền Tiến nhướn mày, “Vẫn chưa phải điều lạ nhất. Khi cảnh sát hỏi họ nửa tháng nay họ đã đi đâu, cả ba đều trả lời cùng một đáp án, họ nói không nhớ nữa”.

“Sau đó thì sao?” Cung Khắc lại hỏi, câu trả lời lần này tới từ một cán bộ của Công an tỉnh. Ông ấy vốn không tham gia vào vụ án năm đó, chỉ vì vụ án quá đặc biệt nên đã nghe đồn đại nhiều: “Đương nhiên là không có sau đó rồi. Không có mất tích, không có thương vong nên chẳng thể điều tra án”.

Cung Khắc thấy Hạ Đồ cũng gật đầu.

“Vụ án đã được gạch bỏ, hôm nay nghe thấy Tiểu Đới có ý muốn lôi lại chuyện căn hộ 401 nên tôi qua đây xem sao.” Đây là căn bệnh chung của người làm cảnh sát, phàm là những vụ án có vướng mắc, trong lòng sẽ luôn cảm thấy bứt rứt. Hạng Tiền Tiến đã làm Phó Giám đốc Công an tỉnh, không còn nhận các vụ án nhưng bệnh này thì vẫn còn.

Nếu vụ án Đồng Đan Thanh mất tích và vụ án mười lăm năm trước có liên quan thì phải chăng người đứng sau vụ án này không phải là Trương? Dù sao thì tuổi tác cũng không khớp. Trong lòng Cung Khắc có một dấu hỏi chấm, sau buổi họp, anh quyết định tới nhà 401 xem sao.

So với lần trước, tiểu khu Thế An buổi chiều, khi mặt trời hắt nắng xuống bỗng có cảm giác như một thành cổ đổ nát, cây cỏ thụ bị sâu mọt ăn rỗng

ruột có quá nửa tươi tốt còn một nửa trơ trụi, trên cành cây khô có một con ve sầu đang kêu inh ỏi, trên cành cây còn có một con chim đang đậu cụp đầu dưới cánh nghỉ ngơi, thì thoảng lại chē con ve làm ồn tới giấc mộng đẹp của mình bèn thò đầu ra uy hiếp mấy tiếng.

Ghế đá trong vườn hoa được thêm vào sau, mới hơn một chút so với tòa nhà, nhưng vì có nhiều người ngồi nên ở giữa cũng đã bị mài mòn thành một cái hố, trong hố tích một ít nước, sáng lấp lánh dưới ánh nắng. Đang là giờ ngủ trưa nên vắng người, chỉ có một ông già ở phía xa đang nằm trên ghế, đánh một giấc dưới bóng cây râm mát. Chẳng hiểu vì sao, nhìn thấy ông già ấy, Diệp Nam Sinh lại chợt nghĩ tới chuyện một ngày kia Cung Khắc cũng già đi, vừa tóp tép miệng vừa ngủ như thế.

Cung Khắc gọi cô, thế là cô không còn thời gian để tiếp tục những liên tưởng xa xôi. Diệp Nam Sinh chạy bước nhỏ theo Cung Khắc đi lên gác.

Thế kỷ XXI, các ông chủ nhà đất luôn thổi phồng lên rằng họ xây nhà tốt đến mức nào, các thiết bị tiện toàn đến mức nào, tường được sơn loại sơn của thương hiệu nào đó ở nước ngoài, cửa cũng là hệ thống chống trộm, bom đánh không nổ...để nâng cao giá nhà. Nhưng khi đứng trước cửa căn nhà 401, Diệp Nam Sinh một lần nữa phải dùng con mắt thẩm mỹ của người hiện đại để bình phẩm căn nhà này, nhưng dù thế nào cũng không thể tìm được những dấu tích hiện đại, những màu sắc kim khí đương thời.

Đó vẫn là cánh cửa gỗ những năm bảy mươi, tám mươi, giữa cửa có một hình thoi mờ mờ chưa những dấu tích bốn phía xung quanh, chẳng nhìn rõ được gì nhưng bên trái bên phải có lẽ là một chữ Phúc, Diệp Nam Sinh nghĩ vậy. Bên cạnh cửa là biển số nhà, vì thiếu mất một chiếc đinh nên nó thần thờ gục mặt xuống một bên, trên góc toàn bụi như đang trối chắt chiếc biển ấy lên vách tường, cũng có tác dụng cố định đôi chút.

Trước đó, Hạ Đồ đã hỏi xin chìa khóa của chủ nhà để mở cửa. Cô ấy nói chủ nhà cũ là một bà lão, đã mất từ năm ngoái, chủ nhà hiện tại là con trai của bà ấy, nghe nói chủ nhà mới định bán lại căn nhà, tiếc là hàng xóm đều biết chuyện trước kia nên có mấy người tới mua mà không thành.

Cửa bật mở, Hạ Đồ đứng đầu tiên, bị bụi bặm phả vào mặt khiến cô ấy ho sặc sụa, liên tục lùi sau mấy bước. Nếu không có Đới Minh Phong đỡ, Hạ Đồ có thể đã ngã dúi dụi không chừng.

“Không biết đường cẩn thận một chút!” Đới Minh Phong vẫn quen nói thẳng, nhưng động tác đỡ Hạ Đồ lại không thô lỗ chút nào. Hạ Đồ không đỏ mặt, chỉ nói một câu “Cảm ơn đội trưởng” rồi đứng vững. Biểu cảm hệt hăng của Đới Minh Phong bị Cung Khắc ngắt ngang, anh nói: “Tôi nghĩ chúng ta cần nhân viên kỹ thuật của phòng Pháp chứng tới giúp đỡ”.

Đới Minh Phong bắt đầu mơ hồ, nhưng anh ấy cũng lập tức hiểu ra ý của Cung Khắc: Bụi trong phòng quá dày, nhưng mặt đất lại sạch sẽ một cách kỳ lạ. Chủ nhà không thể nào chỉ quét dọn một nửa rồi thôi, khả năng duy nhất là có người nào đó không phải chủ nhà từng tới đây, đã quét nhà để che dấu giày của mình.

Có điều, bất kỳ chuyện gì cũng sẽ để lại dấu vết.

Rất nhanh, có nhân viên kỹ thuật của Công an tỉnh tới giúp với hiệu suất làm việc cao. Cảnh sát tìm được một nửa dấu chân bị sót lại ở một chỗ, vì sao lại là một nửa?

“Có lẽ là quỳ dưới đất, trọng tâm dồn ở chân trái nên để lại.” Diệp Nam Sinh mô phỏng lại động tác quỳ, sau đó chỉ vào một chỗ trong phòng: “Chỗ hung thủ xem có lẽ là ở đó”.

Đó là phòng ngủ, Diệp Nam Sinh chỉ vào một bức tường trống trải trong góc, chẳng bày biện gì. Hắn cảm thấy lạ: “Nhưng người đó lén lén lút lút vào nhà rồi quỳ ở đây làm gì chứ?”.

“Ở đây hình như có chữ!” Diệp Nam Sinh nheo mắt lại, phản kích vô cùng với phát hiện này của mình. Bị năm tháng tác động, vách tường đã bị phủ một tầng màu vàng. Mặt tường đó lúc trước từng được người ta bày đồ, để hở một hình vuông nhạt màu. Diệp Nam Sinh chỉ vào một chỗ trũng xuống trên tường và nói: “Chỗ này từng bị người ta lấy giấy ráp mài qua, trước đó trên đây có viết chữ”.

Vì đã nhiều năm, nên muốn biết trên đó viết chữ gì là rất khó. Trưởng phòng kỹ thuật nói rằng tất cả chỉ có thể cố gắng hết sức rồi mang theo bản dập rời đi. Không còn tiếng những kỹ thuật viên bận rộn, căn phòng không có đồ đạc rõ ràng càng thêm trống trải. Tiếng giày của Cung Khắc vọng từ phòng ngủ vào phòng bếp rồi từ phòng bếp ra nhà vệ sinh. Đứng trước gương, trong đầu anh hiện lên cảnh tượng mất tích của mấy người đó.

Tết Đoan Ngọ, bà cô hàng xóm dưới nhà gặp hai vợ chồng, cười nói rồi cho bánh ú. Nhiều bánh ú, hai vợ chồng dắt tay nhau lên nhà lấy đĩa rồi không xuống nữa.

Sau khi họ lên, cô gái vào bếp lấy đĩa, thì người đàn ông nên làm gì? Chắc là về phòng ngủ thay quần áo. Phòng ngủ.

Cô sinh viên hôm đó nói đầu đầu, về phòng ngủ, nước đã pha xong, có lẽ nên đi lấy thuốc. Cô ấy đi lấy thuốc, nhưng tay không vững nên làm rơi hộp, sau đó cô ấy phát hiện chỗ đó có chữ...

Cung Khắc lắc đầu, tất cả đều là tưởng tượng của anh, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến mấy người họ chủ động rời khỏi phòng chứ? Từ đầu chí cuối, anh đều không cho rằng mấy người Khúc Tam Nguyên và Đồ Phàm bị bắt cóc. Một nhà tâm lý học tội phạm phương Tây có viết như thế này: Những phòng kín bí mật tới nỗi tưởng chừng không thể phá vỡ hoặc là đã che mắt bạn, hoặc là đã mở ra từ phía trong. Vụ án này, anh cho là tình huống phía sau.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên, là điện thoại từ phía Lâm Thủy: Từ sau khi Khúc Tam Nguyên được phát hiện xuất hiện trước cửa nhà trong tình trạng không quần áo, ba nạn nhân khác cũng lần lượt được phát hiện trong sáng nay.

Quá trình giống với vụ án mười lăm năm trước, khác biệt ở chỗ một mình Đồng Đan Thanh là chưa xuất hiện.

Chu Tác Thổ tạm thời không thể giúp ích gì cho việc phá án, Cung Khắc chuyển hướng, anh quyết định tạm thời không về Lâm Thủy mà tìm kiếm ba người năm đó từng mất tích tại nhà 401. Tài liệu cho biết, đôi vợ chồng họ Trần hiện nay đang sống ở một huyện nào đó thuộc thành phố Bắc An, kinh doanh một hiệu tạp hóa để kiếm sống. Còn cô sinh viên Mỹ thuật đó nghe nói mới tốt nghiệp chưa được hai năm, đã cưới một người nước ngoài rồi di cư sang đó, trước mắt không liên lạc được.

Tạm biệt thành phố Bắc An với vô vàn cảm xúc, Đới Minh Phong đi thẳng tới huyện An Cảnh xa xôi hẻo lánh. Huyện An Cảnh là một huyện sản xuất bông vải nổi tiếng. Dọc đường, khi còn chưa vào trung tâm, hai bên đường đi nhìn thấy những ruộng bông ngút tầm mắt. Còn chưa tới mùa chín rộ, hoa bông được bọc trong lớp lá xanh, non tơ rất dễ thương.

Ngắm nhìn phong cảnh ấy hơn nửa tiếng, cuối cùng họ cũng tới huyện. Huyện An Cảnh cũ kỹ hơn tưởng tượng một chút, nhà nhà thấp bé, thi thoảng có những căn nhà ba tầng đã gọi là cao rồi.

Người của huyện An Cảnh phụ trách tiếp họ là một thanh niên tóc bạc trắng một nửa. Diệp Nam Sinh nhận ra có vẻ như gan của anh ta không tốt lắm. Sau khi chào hỏi, người cảnh sát họ Thường nà dẫn họ tới một ngã tư cách đó không xa. Đứng cách một quãng, anh ta đã cao giọng: “Anh Trần có nhà không?”.

Lập tức có người đáp lại, rèm cửa cửa tiệm tạp hóa Toàn Gia Lạc được vén lên, một người đàn ông trung niên bước ra, tay ướt rượt. Nhìn thấy cảnh sát Thường, ông ấy vội vàng lau tay vào vạt áo, nói: “Sếp thường, sao sếp đến đây vậy?”.

“Mấy đồng chí này từ trên tỉnh xuống, đến tìm hiểu chuyện năm xưa của hai anh chị, anh hợp tác với người ta cho tốt. Con dâu nhà cô Ba lại bị đánh rồi, tôi phải qua xem sao. Đội trưởng Đới, các anh cứ hỏi đi.” Cảnh sát thường nói chuyện với ông Trần lại phải quay qua giải thích với Đới Minh Phong, xem ra là bạn thật.

Thế là họ tạm biệt, Đới Minh Phong và mọi người ở lại hỏi chuyện.

Lúc đó Diệp Nam Sinh chú ý rằng khi nghe hai chữ “năm xưa”, nét mặt ông Trần có chút gượng gạo. Cô nghĩ, ông Trần và vợ chắc hỏi cái gì cũng không biết. Bà Trần lại càng nhìn Đới Minh Phong bằng vẻ mặt vô tội: “Đồng chí cảnh sát, thật sự là không còn nhớ nữa, tôi ghi ngờ là chúng tôi bị người ta xóa ký ức rồi chẳng?”.

Còn xóa ký ức nữa chứ! Diệp Nam Sinh phì cười. Sao bà ấy không nói những chuyện vô lý hơn như bị người ngoài hành tinh lừa bắt mất.

Kết quả tới khi trời tối, họ vẫn chưa hỏi được gì từ phía hai vợ chồng ông bà Trần.

Cảnh sát Thường mệt mỏi quay trở về, trên mặt còn có vết thương.

“Ngộ thương, ngộ thương thôi.” Anh ấy nói vậy.

Trời tối là tới chuyện sắp xếp chỗ ngủ nghỉ. Trong huyện có nhà khách, Đới Minh Phong đã chuẩn bị đi, Cung Khắc lại bất ngờ đưa ra đề nghị liệu có thể ở lại nhà ông bà Trần không. Điều này khiến người ta thấy quái lạ, Diệp Nam Sinh cũng vậy.

Nhưng khách đã có lời, chủ chẳng có lý do để thoái thác. Thế là Diệp Nam Sinh và Cung Khắc được sắp xếp ở căn phòng phía Tây trong nhà họ, cách phòng ngủ của vợ chồng ông bà Trần một mảnh vườn.

Bữa tối dĩ nhiên cũng ăn ở nhà họ. Bốn món mặn và một bát canh, rất phong phú. Con gái ông bà Trần đi học về, ngồi cùng ăn cơm với họ.

Bầu không khí hơi căng thẳng, Cung Khắc định nói chuyện. Đúng lúc này, chiếc di động yên ắng cả ngày bỗng vang lên. Cung Khắc cầm ra xem, sắc mặt có chút thay đổi.

Diệp Nam Sinh nhận ra bèn ngó đầu nhìn. Là một tin nhắn với mấy chữ: Tôi ở đây

Người nhắn tin là... Đồng Đan Thanh.

-----oOo-----

Chương 72: Lý do mất tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: matnhung15

Diệp Nam Sinh đưa mắt nhìn Cung Khắc. Suy nghĩ của anh giống như cô, biểu cảm cũng bình thản như mọi khi. Người này, cho dù trời có sập xuống, nét mặt cũng khó có cảm xúc. Nhưng tin nhắn này của Đồng Đan Thanh... rốt cuộc là có ý gì? Diệp Nam Sinh nhất thời không nghĩ ra.

Giờ ăn cơm ở huyện sớm hơn trong thành phố đúng một tiếng. Hôm đó sau bữa cơm tối, còn chưa tới sáu giờ tối, Cung Khắc đã đề nghị cùng Diệp Nam Sinh ra cửa đi dạo. Trước khi đi, họ nhìn thấy hai vợ chồng ông bà Trần bộc lộ nét mặt như trút được gánh nặng.

“Nói hai người họ không làm chuyện gì khuất tất, em không tin đâu.” Diệp Nam Sinh bước cùng Cung Khắc ra khỏi cửa, khi đi xa rồi cô mới thảo luận với anh. Cung Khắc không quay đầu chỉ đưa tay về phía cô. Anh nắm lấy tay cô, chậm rãi nói: “Phải xem con ma này và vụ án có liên quan không thôi?”.

Họ men theo con đường chính rộng rãi nhất huyện, không lâu sau đã nhìn thấy những tấm biển đèn màu của nhà khách thuộc huyện An Cảnh. Tấm biển đã có tuổi, chữ An thiếu mất bộ Miên, chữ Cảnh lại thiếu mất chữ Kinh phía dưới, chỉ còn lại “Nhà khách huyện Nữ Nhật” khiến Diệp Nam Sinh không nhận được cười.

Trước đó cũng đã liên lạc với Đới Minh Phong, biết được anh ấy và Hạ Đồ lần lượt ở hai phòng 203 và 205. Chưa tới phòng 205, Diệp Nam Sinh đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa Đới Minh Phong và Hạ Đồ ở phòng 203. Cô hất ngón tay cái, chỉ về tấm biển phòng 203: “Ở đây này!”.

Hạ Đồ đúng là đang ở cùng Đới Minh Phong. Người ra mở cửa là Hạ Đồ, “Thầy Cung, thầy tới đúng lúc lắm, đội trưởng đang chuẩn bị đi tìm thầy đây”, cô ấy nói.

“Có phải phía Lâm Thủy có tình hình gì mới không?” Cung Khắc hỏi.

Đới Minh Phong gật đầu, “Khúc Tam Nguyên đã tỉnh táo, ba người còn lại cũng không có chuyện gì. Người nhà họ yêu cầu hủy án, tỏ ý không muốn hợp tác điều tra cùng cảnh sát nữa”.

“Nhưng chẳng phải vẫn chưa tìm được Đồng Đan Thanh sao?” Diệp Nam Sinh hỏi, lần này người trả lời cô là Hạ Đồ. Hạ Đồ tỏ ra không biết làm sao, “Họ nói cảnh sát cần điều tra là chuyện của cảnh sát, không liên quan tới họ”.

Đây chính là sự âm lạnh của lòng người.

Cung Khắc cũng rất khó xử. Quả thực, trong tình huống này, nếu người nhà muốn rút án, cảnh sát cũng hết cách. Anh lấy di động ra, “Ban này nhận được tin nhắn, là Đồng Đan Thanh gửi”.

Tin nhắn súc tích này nhất thời khiến mọi người trong phòng 203 chìm vào trầm tư. Phòng không có sofa, Cung Khắc ngồi trên mép giường đơn, lưng

hơi cong, tay chống cằm, dáng vẻ suy tư. Sau khi suy nghĩ xong, anh lên tiếng: “Mọi người thấy tin nhắn này thế nào?”.

“Có lẽ là Đồng Đan Thanh đang bị hạn chế tự do, nếu không cô ấy hoàn toàn có thể gọi điện cho chúng ta hoặc nhắn tin hoàn chỉnh, chứ không phải là mấy chữ mập mờ này.” Đới Minh Phong phân tích, nhưng Hạ Đồ lại có ý kiến khác, “Nhưng nếu bị hạn chế tự do thì sao cô ấy có thể cầm được di động nhắn tin cho thầy Cung chứ? Khi bị bắt cóc, thường thì kẻ bắt cóc chắc chắn sẽ tịch thu di động của con tin, đây là điều hợp lý!”.

Điều hai người họ nói Cung Khắc đều đã nghĩ tới, nhưng hai điểm trông có vẻ mâu thuẫn nếu tìm được điểm phù hợp thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể giải thích được, đó chính là...

“Kẻ bắt cóc có lẽ cố tình cho cô ấy cơ hội để gửi tin không đầy đủ này cho tôi, mục đích... phần nhiều là khiêu khích.” Nếu là trước đây, Cung Khắc mới chỉ hoài nghi kẻ đứng sau vụ án kỳ lạ này là người đó thì bây giờ, khả năng này đã lên tới tám mươi phần trăm.

“Nhưng điều không chắc chắn duy nhất bây giờ là nguyên nhân Đồng Đan Thanh mất tích cũng giống với những người khác hay đang trong quá trình theo đuổi vụ án bị kẻ bắt cóc phát hiện rồi bắt lại mà thôi?”.

Cung Khắc nói xong, cả căn phòng chìm vào trầm lặng.

Đới Minh Phong đang nghĩ: Bắt người rồi thả ra, dụng ý của hung thủ là gì?

Hạ Đồ đang tập trung vào câu nói khiêu khích của Cung Khắc. Bất luận thế nào, cô ấy cũng không có phép bắt kỳ ai khiêu khích quyền uy của cảnh sát.

Còn thứ đang xoay vòng vòng trong đầu Diệp Nam Sinh là: Tới khi tìm được Đồng Đan Thanh, cô phải tìm cơ hội đổi số điện thoại của Cung Khắc trong máy của cô ta thành số của mình. Ừm, cứ quyết định như vậy đi.

Sau khi Đới Minh Phong liên lạc với phía cảnh sát tỉnh, căn cứ vào GPS để có được vị trí của Đồng Đan Thanh, Cung Khắc và mọi người rời khỏi căn phòng, chuẩn bị ra về.

Huyện An Cảnh là một huyện cũ, mặt trời ở đó dường như cũng có chút cổ kính, nên lặn chậm hơn những thành phố với những tòa nhà cao sừng sững. Ra khỏi nhà khách, vầng mặt trời đỏ ở tận cùng con đường, phóng tầm mắt ra xa là cả một con đường đỏ rực. Mùa hè, những người dân trong trấn nhỏ ăn cơm xong đều không ở nhà. Trước những ngôi nhà gạch nối liền nhau trong một khu dân cư phía xa, vài ba người dân xách ghế ra ngoài cửa ngồi nói chuyện, còn có người bày bàn chơi cờ tướng, xung quanh vây kín bởi những người ngồi xem, dường như có người thích xen vào dạy chiêu, liên tục bị người ta nói là “Xem cờ không nói”, bèn tỏ ra không vui. Người đó lẩm bẩm một câu “Cờ tẻ ai thèm xem” rồi cầm vọt đuổi muỗi bực bội bỏ đi.

Nếu thật sự rời đi được thì không nói. Anh ta quyết quay đầu lại nhìn rồi cứ thế đâm thẳng vào một người đang chạy tới từ hướng ngược lại.

Điều bất ngờ là người bị đâm vào chính là con gái của ông Trần – Trần Quả - mới học lớp 8.

Trần Quả bị giẫm phải chân, đau tới toát mồ hôi. Vị “Xem cờ không nói” kia cũng giật mình, cuống cuống không biết làm sao mới phải. Xung quanh có một vài “khán giả” vây lấy xem, mồm năm miệng mười nói “Xem cờ không nói” gặp chuyện rồi. Ông Trần là người yêu tiền có tiếng, lần này làm con gái cưng của ông ấy bị thương, kiểu gì cũng mất một khoản phí thuốc thang.

“Xem cờ không nói” cũng đổ mồ hôi đầy trán. Anh ta ấp úng, bồng chốc không biết phải làm sao. Đúng lúc này, trên vai anh ta chột nặng, có người đứng sau lưng nói: “Bệnh viện huyện ở đâu vậy?”.

Người lên tiếng là Diệp Nam Sinh, Cung Khắc đứng bên cạnh cô đã bế ngang người Trần Quả chuẩn bị đi.

Huyện An Cảnh còn lạc hậu hơn cả tưởng tượng, bệnh viện trước mặt họ cũng chỉ to bằng nhà vệ sinh, là một căn nhà tồi tàn hai tầng, tường đã bong tróc sơn, trên cánh cửa treo tấm biển “Bệnh viện huyện An Cảnh”.

“Không có bệnh viện nào nghiêm chỉnh hơn à?” Đứng trước cửa, Diệp Nam Sinh chau mày. Cô thầm nghĩ, chỗ này còn chẳng bằng một nhà tang lễ tử tế. “Xem cờ không nói” cũng đi theo, Diệp Nam Sinh nghe thấy anh

ta lắm bầm “Bệnh viện tốt hơn ở huyện phải đi nửa tiếng mới tới nơi, còn phải bắt xe, bắt xe tốn tiền!”.

Nghèo chết anh đi! Diệp Nam Sinh thẳng thừng ném cho “Xem cò không nói” một cái lườm. nhưng cô còn chưa kịp làm vậy thì Cung Khắc đã lên tiếng: “Bị thương không nặng lắm, có dụng cụ là tôi có thể chữa trị”.

Không ngờ 902 còn biết khoản này, Diệp Nam Sinh nhìn anh, khước miệng chọt cong lên.

Bệnh viện huyện tuy nhỏ nhưng thiết bị đầy đủ. Vừa vào cửa là có bàn tiếp đón, chỉ là một chiếc bàn trống không, đi vào trong là cửa sổ xếp sổ, trong cửa sổ treo một dây đèn vàng, dưới ánh đèn đèn đưa, có một nhân viên y tá mặc áo blouse trắng đang bó ra bàn hết sức tập trung... chảy nước miếng.

Diệp Nam Sinh gõ mấy tiếng, người đó mới tỉnh. Chắc vẫn còn ngái ngủ, giọng điệu của người đó không vui vẻ gì, thẳng thừng mắng té tát: “Giờ chỉ có cấp cứu trực tiếp, còn ngực, não, tiêu hóa, nội ngoại khoa đợi đến mai”.

“Là cấp cứu đây. Ngoại khoa.” Diệp Nam Sinh cất giọng lạnh nhạt.

Bệnh viện huyện quả thật là nơi tạp phé lù, cứ lấy ví dụ trong khoảng thời gian họ ở đây, ngoài cửa chỉ riêng biển hiệu phòng các khoa đã treo năm chiếc, từ rai mũi họng cho tới tiết niệu nam giới. Đúng là hợp với câu “nhiều nghề không thiệt thân”, nhưng còn tay nghề ra sao vẫn phải đợi.

Có một bác sỹ trực ban, biết Cung Khắc có thể tự làm được nên rất thoải mái để lại những thứ như còn i-ốt rôdi đi sang phòng bên cạnh làm một giấc. “Xem cò không nói” trả tiền, nhắm chuân lúc ấy chào một tiếng rồi cũng lặn mất tăm.

Trong phòng chỉ còn lại Cung Khắc, Diệp Nam Sinh và Trần Quả. Tay nghề của Cung Khắc quả thật không tồi. Mới ra tay một chút mà biểu cảm của Trần Quả đã không còn vẻ đau đớn như ban nãy nữa.

“Muộn vậy rồi còn chạy ra ngoài, không sợ bố mẹ em lo lắng sao?” Quán xong lớp băng cố định trên mắt cá chân của Trần Quả, Cung Khắc ngẩng đầu lên nhìn cô gái nhỏ không quá cao trước mặt. Ban nãy anh đã chứng

kiến cảnh con bé và “Xem cò không nói” đụng nhau. Lúc đó tâm trạng của Trần Quả cũng có vẻ bất ổn, dường như đang rất tức giận, nếu anh nhìn không nhầm thì trước đó Trần Quả đang khóc.

Đúng như Cung Khắc dự liệu, Trần Quả miệng méo xệch, lẩm bẩm: “Họ chẳng thèm quan tâm tới em đâu”.

Nói xong, con bé lại ngẩng đầu lên, “Hai anh chị muốn biết chuyện mười mấy năm trước bố mẹ em mất tích phải không? Nếu em kể cho hai người, hai người có thể giúp em mua một thứ được không?”.

Thật ra, có đôi khi, chân tướng chỉ cách họ một bước chân như vậy. Ngay cả Diệp Nam Sinh cũng không ngờ, vợ chồng ông bà Trần lại vì chuyện không mua cho con gái một chiếc váy mới mà con bé ao ước, cứ thế bị lộ bí mật năm xưa.

Trần Quả nói, chuyện này nó cũng chỉ thi thoảng nghe trộm được bố mẹ nói chuyện khi còn nhỏ. Thì ra ông Trần năm đó phát hiện được hàng chữ bị chiếc tủ chặn đứng trong phòng ngủ viết rằng: Trong căn nhà họ Trần cổng chào số 3, Tân Thành có chôn ba viên gạch vàng.

Chuyện rất đơn giản, hai vợ chồng vì ham giàu đã tìm tới chủ cũ trước đây của nhà họ Trần ở Tân Thành, quăng đường đi trước sau vừa đúng nửa tháng.

Nhưng nếu chỉ đơn giản là đào vàng, vì sao không thể nói ra?

Đôi mắt với việc sự tình bại lộ, ông bà Trần ngồi trong đồn Công an huyện An Cảnh, bị Đới Minh Phong hỏi mấy câu trên. Ban đầu họ còn không định nói nhưng Đới Minh Phong lên tiếng: “Không nói cũng được thôi, cảnh sát tới Tân Thành một chuyến là rõ ràng hết!”.

Bị cảnh sát liên tục dồn ép, cuối cùng ông Trần không còn cách nào khác đành phải ôm mặt nói ra chuyện họ giấu giếm. Thì ra năm xưa họ đào liên tục ba ngày trong căn nhà ấy nhưng không tìm được vàng nhưng lại đào ra một bộ xương khô!

Ông Trần khóc: “Nếu không phải vì sợ cảnh sát nghi ngờ chúng tôi giết người, chúng tôi cũng đã nói rồi!”.

Lời khai của ông Trần nhanh chóng được phía Tân Thành xác minh, ở vườn sau căn nhà mà họ nói quả thực đào lên được bộ xương khô. Nhưng xét theo độ tuổi của bộ xương thì thời gian tử vong rõ ràng không phải thời đại của họ. Sau đó hỏi thăm thì cảnh sát được biết khoảng trước khi giải phóng, nơi đó có tập tục là khi phong thủy gia đình mình không được tốt sẽ chôn người trong vườn nhà mình coi như trấn cho nhà.

Không chỉ vậy, theo bức thư tình từ cô sinh viên đại học năm đó ở nước ngoài gửi về, sự thật cũng đã được xác nhận. Còn về việc vì sao lúc đó họ bị cho là biến mất vô căn cứ thì ông Trần nói, ông và vợ quả thực có đi xuống từ cầu thang, có điều bà cô hàng xóm không chú ý tới, còn cô sinh viên thì làm việc nhẹ nhàng theo thói quen nên các em học sinh không nghe thấy tiếng đóng cửa mà thôi.

Ba người họ đều cực kỳ thiếu tiền, thế nên khi biết của cải đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, họ càng cẩn trọng, sự cẩn trọng ấy tự nhiên che giấu rất nhiều hành tung của họ.

Ngồi trong chiếc xe trở về thành phố Bắc An, Diệp Nam Sinh gà gât vẫn không quên oán trách: “Phong kiến mê tín hại chết người ta, và lại đó đâu gọi là trấn giữ nhà, rõ ràng là dọa chết chủ nhà mới đúng”.

Bỗng nhiên lại không buồn ngủ nữa, Diệp Nam Sinh tròn mắt nhìn Cung Khắc đang lái xe và nói: “902, em cảm thấy sau này chúng ta phải tốt với con của chúng ta một chút, nếu không chỉ lơ là chút xíu thôi là nó sẽ bán đứng những chuyện xấu xa chúng ta từng làm”.

“Em từng làm chuyện xấu gì hả?” Cung Khắc hỏi ngược lại.

Đới Minh Phong cảm thấy chuyến đi về huyện An Cảnh lần này coi như uổng phí, không giúp được gì cho vụ án năm người mất tích. Nhưng Cung Khắc lại không nghĩ vậy, thông qua ông bà Trần và cô sinh viên đại học đó, anh bỗng nhiên có một suy nghĩ táo bạo, sở dĩ lựa chọn mấy người này để mất tích là vì trên người họ tồn tại một điểm yếu nào đó, mà đôi phương tình cờ nắm được rồi đưa họ đi.

Một lần nữa trở về Lâm Thủy, lại là buổi chiều, thời tiết hơi se lạnh, trên trời không có nắng, từ độ dày của tầng mây có thể thấy, cơn mưa sắp kéo tới. Khi chiếc xe đi vào một con đường trong nội thành. Cung Khắc bỗng nhìn thấy một tấm biển quảng cáo tại trạm xe buýt. Anh hỏi Diệp Nam

Sênh: “Hôm nay là mừng mấy nhi?”.

“Mười sáu. Sao vậy?”

“Hôm nay là ngày phát hành Cháy đêm 2.”

Việc này không khớp với ngày mà Chu Tác Thổ nói với họ trước đây...

-----oOo-----

Chương 73: Thôi miên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Po3a

Đột xuất thay đổi quyết định, tất cả quay về Công an quận Du Hoài, Cung Khắc và Diệp Nam Sênh đổi đường đi tới nhà sách Thanh Điền ở số 2188 đường Thanh Điền. Nghe nói, buổi lễ ra mắt đầu tiên của Cháy đêm 2 tại Lâm Thủy sẽ được tổ chức ở tầng bảy của nhà sách.

Sau buổi lễ ra mắt là buổi ký tặng, dĩ nhiên tác giả của series Cháy đêm – Bạch Dương – sẽ đích thân tới Lâm Thủy.

Chiếc xe đi tới một con đường tên là Lan Lăng Hạng. Bầu trời kìm nén quá lâu cuối cùng cũng gào rú lên một tiếng. Một tia chớp xé rách tầng mây phía xa, chạm vào đường chân trời xa tít tắp. Mưa ào ào trút xuống, một cơn mưa như thác đổ.

Cơn mưa lớn khiến giao thông vốn khá thông thoáng trở nên khó khăn, vô số xe xếp thành hàng dài đang bấm còi ầm ĩ khắp nơi.

Diệp Nam Sênh ấn chiếc nút bên tay phải, cùng với đó, cửa sổ được nâng lên, chặn nước mưa và những tiếng còi xe khiến người ta sốt ruột ở hết bên ngoài. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ điện tử bên cạnh vô lăng. Bên trên hiển thị thời gian là 13 giờ 05 phút.

“Buổi ra mắt bắt đầu lúc 1 giờ”. Ý tứ của Diệp Nam Sênh khi nói câu này, dĩ nhiên là Cung Khắc hiểu. Họ đến muộn rồi. Cung Khắc nghiêng đầu

nhìn tình hình đường sá phía trước: “Với tốc độ này, tới nhà sách cũng phải muộn ít nhất là nửa tiếng. Nhưng không sao, chúng ta cùng lắm chỉ muộn so với buổi ra mắt mười phút mà thôi”.

Sự thật đúng như Cung Khắc dự liệu, khi Diệp Nam Sinh ướn như chuột lột cùng anh ra khỏi thang máy, buổi ra mắt tại tầng bảy của nhà sách Thanh Điền vẫn đang tiếp diễn, xem ra mới được một nửa.

“Làm sao anh biết bên này cũng bị trì hoãn?” Diệp Nam Sinh hỏi.

“Em không nhìn thấy trên poster tuyên truyền có nói sẽ có lãnh đạo Sở Văn hóa tới dự sao?” Cung Khắc hỏi ngược lại.

Cũng đúng, phàm những khi có lãnh đạo xuất hiện, sẽ chẳng bao giờ tổ chức sớm được. Mà nếu lãnh đạo xuất phát cùng thời gian với anh và Diệp Nam Sinh thì gặp tắc đường là chuyện khó tránh khỏi.

Diệp Nam Sinh nhìn về phía mấy người trông ra dáng lãnh đạo ngồi ở hàng đầu, quả nhiên là mới tới, thư ký ngồi bên có vẻ cũng dính chút nước mưa trên người.

Không chỉ vậy, Diệp Nam Sinh còn phát hiện ra người có mặt tại đây khá đông, chật kín cả tầng bảy. Nếu không nhờ có Cung Khắc luôn che chắn cho cô, Diệp Nam Sinh thật sự có nguy cơ bị ép thành tương thịt bất cứ lúc nào.

Bạch Dương quả thực rất nổi tiếng.

Trước khi cục diện bắt đầu kiểm soát, người MC cuối cùng cũng tuyên bố chính thức kết thúc buổi ra mắt, mà vị tác giả Bạch Dương vẫn chưa lộ mặt lúc này đang ở tầng ba đợi mọi người xuống đó ký sách. Sau một hồi náo động, người hâm mộ lại ào ào nhào về phía cầu thang máy và cầu thang cuốn như lốc xoáy, còn có một phận tự cho rằng mình đã chọn đường tắt, đi thẳng xuống cầu thang bộ. Dường như lúc này đôi chân hưng phấn còn có thể giúp họ được tiếp xúc với thần tượng nhanh hơn cả máy móc.

Diệp Nam Sinh nhìn tầng bảy bỗng chốc trống vắng, có chút trần trối đến nghẹn họng. Cô cũng thích cuốn tiểu thuyết Cháy đêm, nhưng chưa từng nghĩ mình sẽ cuồng nhiệt theo đuổi tác giả như họ, đặc biệt khi đối tượng

là Chu Tác Thổ.

Dường như tầng nào cũng có poster của Cháy đêm 2. Nhận ra ý của Cung Khắc, Diệp Nam Sinh cầm một cuốn Cháy đêm 2 từ một chồng sách được xếp thành hình xoáy ốc ở tầng bốn, rồi đi ra quầy thu ngân thanh toán.

Họ thật sự không nghĩ nhất định phải tìm Bạch Dương để ký tên gì đó, nên khi họ chuẩn bị ra về, bất ngờ nhìn thấy Chu Tác Thổ xuất hiện trong gara tầng hầm của nhà sách thì cả Cung Khắc cũng ngạc nhiên.

Chu Tác Thổ khi ấy đang kéo cửa xe, có vẻ lái xe đi rất gấp gáp. Bên cạnh chiếc xe do Đức sản xuất của anh ta có một cô gái mặc chiếc váy liền màu đen đang đứng. Chu Tác Thổ đang kéo cô gái ấy lên xe, còn cô gái dường như có vẻ không tình nguyện, thậm chí còn khóc.

Tình huống này... rất kỳ lạ. Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc rồi bước tới chào Bạch Dương trước: “Anh Chu, sao không ở trên gác ký sách mà lại chạy xuống đây?”.

Giọng nói của Diệp Nam Sinh không the thé, the mà lại khiến Chu Tác Thổ giật mình. Cung Khắc nhìn thấy anh ta thì thầm gì đó bên tai người con gái. Cô ta cũng lên xe ngay lập tức với vẻ không tình nguyện.

“Tôi không được khỏe cho lắm nên đã nói với phía đối tác hôm nay tạm thời ký tới đó thôi.” Chu Tác Thổ trả lời Diệp Nam Sinh, xem ra tâm trạng vẫn bình thường.

Cô chỉ tay lên gác, ý chỉ đám độc giả đó. Nhưng cô không ngờ, Chu Tác Thổ thì tùy tiện xua tay: “Tôi chỉ ký 200 cuốn là tay đã rã rời không chịu nổi, trên quầy thanh toán có bán những cuốn tôi ký trước đây”.

Anh ta bỗng nhiên nhận ra Diệp Nam Sinh cũng cầm cuốn sách của mình trên tay, nét mặt bỗng tỏ vẻ sững sốt: “Cô cũng đọc sách của tôi?”.

Diệp Nam Sinh gật đầu.

“Bản này của cô không phải bản có chữ ký rồi, để tôi ký cho cô.” Còn chưa đợi Diệp Nam Sinh từ chối, Chu Tác Thổ đã thẳng thừng cầm lấy cuốn sách trong tay Diệp Nam Sinh, rút một cây bút nước trong túi ra, mượn trần xe để ngoạch mấy chữ.

Dường như có người không hài lòng, cô gái ngồi trong xe gõ lên cửa sổ như đang thúc giục. Chu Tác Thổ cũng ý thức được mình đang bỏ quên ai đó, vội vàng tạm biệt hai người, chui vào trong xe rồi phóng đi.

Tới tận khi chiếc đèn đuôi xe khuất hẳn, Diệp Nam Sinh mới khẽ nói: “Anh nói xem, rõ ràng ở đây anh ta lái chiếc xe của Đức sang trọng là thế, vì sao ở Bắc An lại lái Chery QQ, hơn nữa chẳng phải anh ta không xuất hiện trong những hoạt động công khai ư? Vì sao lần này lại ra mặt ký sách?”.

Những vấn đề này Cung Khắc cũng đã chú ý tới từ lâu, nhưng bây giờ điều anh chú ý hơn cả là người phụ nữ ở bên cạnh Chu Tác Thổ.

“Túi xách màu xanh không tước, iPhone dài khoảng hai phần ba lòng bàn tay, bên trên có dán lớp bảo vệ họa tiết da báo, ừm...”

Diệp Nam Sinh tắm rửa xong, khi chui ra khỏi phòng tắm, Cung Khắc đang nói chuyện điện thoại. Cô nghe thấy những lời đó, vừa lau tóc vừa xen vào: “Anh muốn nói tới cô gái đi cùng Chu Tác Thổ phải không? Là mẫu giới hạn số lượng mới tung ra thị trường tháng này của LV, mời hẳn nữ thần Catherine Deneuve của Pháp về quay quảng cáo, toàn thế giới chỉ có năm mươi chiếc, tại châu Á thì Hồng Kông, Nhật Bản, Hàn Quốc, mỗi nước có một chiếc. Em cũng tò mò, người nào mà nhiều tiền như vậy?”.

Tiếng nói của Diệp Nam Sinh đổi lại sự trầm mặc của Cung Khắc, anh nhìn chằm chằm cô một lúc lâu rồi nói vào điện thoại: “Nghe rõ chưa? Kiểm tra cửa hàng LV tại Hồng Kông, ở đó chắc là có thông tin khách hàng”.

Anh cúp máy, đón lấy chiếc máy sấy trong tay Diệp Nam Sinh, sấy tóc cho cô.

Diệp Nam Sinh gồi đầu lên đùi Cung Khắc, an tâm hưởng thụ cảm giác năm đầu ngón tay anh luôn qua mái tóc mình, nhẹ nhàng lướt qua da đầu. Người đàn ông rất gầy, đùi cũng chẳng có thịt mấy, Diệp Nam Sinh đặt tay giữa mặt mình và đùi của Cung Khắc. Bàn tay nhiều thịt của cô áp lên bộ xương gầy gò của Cung Khắc, bất ngờ có cảm giác ấm áp và hòa hợp.

“Nam Sinh, em quen thuộc những kiểu túi xách đó đến vậy, em cũng

muốn một cái như vậy sao?”

“Không muốn.”

“Thật hả?”

“Em là người hay nói dối sao?” Diệp Nam Sinh lật người, nằm đối mặt với Cung Khắc: “902, em biết anh nghĩ gì. Nếu em thật sự thích thú, em sẽ bảo anh mua cho em. Máy thử xa xỉ đó trong mắt em chẳng có chút tác dụng gì cả”.

“Con gái chẳng phải đều thích ư?” Cung Khắc có chút mơ hồ. Một tháng sau khi kết hôn, họ dường như luôn có những vụ án nên phải bận rộn không ngừng, chẳng biết từ bao giờ, mái tóc của Diệp Nam Sinh đã dài ra nhiều.

“Chúng ta ngủ bên nhau lâu như vậy, anh lại nghi ngờ em không phải con gái sao!” Diệp Nam Sinh giơ ngón tay chọc vào bụng Cung Khắc: “Máy thử đó đúng là có thể khiến người ta ngưỡng mộ em, khiến em tăng thêm cảm giác hư vinh. Ngoài những điều này ra thì nó còn có thể cho em được gì? Nó không thể sấy tóc giúp em, chẳng thể an ủi em mỗi khi em buồn, càng không thể ngày ngày cho em một cái ôm ấm áp vào mỗi bình minh. Toàn là những thứ chết tiệt, ngoài việc khiến em đau đớn vì mất đi vài số không ra thì chẳng có tác dụng gì hết!”.

Câu nói Diệp Nam Sinh đúng với một câu, mỗi thứ đối với mỗi người khác nhau lại có ý nghĩa khác nhau. Có lẽ đó là thứ mà người khác theo đuổi cả đời, nhưng trong mắt Diệp Nam Sinh lại không bằng người đàn ông diện mạo bình thường trước mặt một chút xiu nào.

“Nam Sinh”. Sấy khô tóc cho cô xong, Cung Khắc tắt máy đi, không còn tiếng ro ro của máy sấy, căn phòng yên ắng hơn nhiều. Diệp Nam Sinh xoay người, chuyển sang nằm nghiêng trên chân Cung Khắc. Cô nhìn vào mắt anh, đó là một đôi mắt đen láy, lấp lánh ánh sang, bầu trời đêm đẹp nhất cũng chỉ đẹp đến thế mà thôi. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thấy gương mặt đó càng lúc càng sát lại, chợt nuốt nước bọt: “Hử?”.

“Còn có một chuyện mà túi LV không làm được...” Không đợi Diệp Nam Sinh hiểu rõ tình hình, nụ hôn của 902 đã nhiệt tình men theo khóe môi cô trượt xuống cổ, sự ấm áp và ướt át cứ thế lan rộng, cuối cùng hóa thành sự

nhịp nhàng ở một điểm nào đó, như những màn pháo hoa bùng nổ, đưa hai con người ấy lên tận thiên đường.

“Tình cảm” còn hấp dẫn người ta hơn tưởng tượng, Cung Khắc không kìm chế được bản thân mỗi lần chìm đắm. Ban đầu Diệp Nam Sinh còn không tập trung, cô đang nghĩ tới việc có cần xem kết cục của Cháy đêm 2 không, hoặc còn có một người mất tích là Đồng Đan Thanh.

Nhưng cuối cùng, Cung Khắc khăng khăng biến mọi lo lắng của Diệp Nam Sinh thành những âm thanh của mật ngọt... tới tận khi trời sáng.

Rõ ràng chuông cửa còn dậy sớm hơn cả người trong phòng. Cung Khắc mở mắt ra, chau mày nhìn người con gái bên cạnh mình, Diệp Nam Sinh vẫn còn đang say ngủ. Cung Khắc cẩn thận xuống giường, đắp chăn cho Diệp Nam Sinh, lúc ấy mới mặc quần áo ra mở cửa.

Đứng trước cửa, từ tiếng chuông từ tốn chậm rãi ấy, Cung Khắc đã sớm đoán ra người đến là ai. Vừa mở cửa, quả nhiên Quan Sở đã đứng đó, bên cạnh còn có bạn nhỏ Cung Tiêu Đăng.

Gần đây bận rộn phá án, Đông Đông tạm thời được đón tới nhà bố hai. Gặp được bố, Đông Đông vui lắm, cửa vừa mở nó đã nhào về phía Cung Khắc, ôm chầm lấy chân anh.

Cung Khắc xoa đầu con gái, “Hình như cao lên rồi?”.

“Cao thêm hai phân rồi. Khắc à, Đông Đông cũng khỏe ăn lắm, còn tiếp tục ăn như vậy nữa, nhà tớ sạt nghiệp mất...” Cách nói chuyện của Quan Sở vẫn vậy, ba câu không thể rời khỏi chuyện tiền bạc. Đông Đông đã sớm biết bố hai có thói quen này, nó chống tay lên hông, tỏ ra người lớn: “Bố hai, mẹ hai bảo con giám sát bố đấy!”.

Thôi được rồi, người vợ cuối cùng cũng hứa sẽ làm hòa với anh đã đưa ra điều kiện đầu tiên là: Anh phải làm một người đàn ông rộng rãi.

Rộng rãi, không có nghĩa là không để ý tới tiền! Không để ý, không để ý, không để ý... Quan Sở thăm lăm nhăm trong lòng như đang tự thôi miên mình.

Cũng có chút tác dụng đấy.

Mười phút sau, Diệp Nam Sinh bị Đông Đông kéo dậy khỏi giường mang theo cái đầu bù xù như tổ quạ chui vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Quan Sở và Cung Khắc ngồi trong phòng sách nói chuyện.

“Vụ án còn chưa phá được?” Quan Sở biết vụ án mất tích liên hoàn này, nhưng gần đây bận chuyện gia đình nên không hỏi được Cung Khắc nhiều. Vì thế hôm nay anh ấy đột nhiên nhắc tới khiến Cung Khắc bất ngờ. Anh gật đầu, “Có những chỗ vẫn chưa rõ ràng”.

Cung Khắc không ngờ Quan Sở bỗng cười gian trá. Anh ấy cười tới tận khi Cung Khắc sắp chau mày mới thôi, ho hai tiếng rồi hắng giọng: “VẬY trong vụ án mất tích đó, có phải có một người tên là Khúc Tam Nguyên không? Hôm qua anh ta tới chỗ tớ khám bệnh”.

Thật ra định nghĩa tới bác sĩ tâm lý chỉ có thể xem bệnh tâm thần có chút bó hẹp, bệnh tâm thần là một chứng y học lâm sàng, có tên gọi đầy đủ là “Bệnh tâm thần và y tế học tâm thần”, nghiên cứu các nguyên nhân gây trở ngại tâm thần, cơ chế phát bệnh, hiện tượng lâm sàng, quy luật phát triển, cách trị liệu cùng với cách hồi phục, mà trở ngại tâm thần có sự khác biệt tuyệt đối với những người điên mà mọi người thường biết. Chứng tự kỷ, đãng trí tuổi già và những chứng ngại tình cảm đều bao gồm trong môn khoa học này.

Thế nên việc Khúc Tam Nguyên tới bệnh viện tìm chuyên gia khai thông về mặt tâm lý là Quan Sở để khám bệnh không quá kỳ lạ.

“Trong lòng anh ta có một nút thắt nặng nề, thế nên tớ đã tiến hành trị liệu thôi miên cho anh ta, sau đó vô tình biết được một số chuyện liên quan tới vụ án này.” Quan Sở nháy mắt, “Nhưng nếu tớ nói chuyện của Khúc Tam Nguyên cho cậu tức là bán đứng bí mật riêng tư của bệnh nhân. Như vậy không hay lắm, Cung, cậu nói có đúng không?”.

-----oOo-----

Chương 74: Duyên kiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Po3a

Có lúc, thích một người không cần lý do. Yêu quý có lẽ chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, bạn của lúc đó hoặc là đang ngược mặt nhìn chăm chú, hoặc là đang bình yên nghỉ ngơi. Hoặc cũng có thể giống như lần đầu tiên Cung Khắc gặp Quan Sở, chẳng hiểu sao lại trở thành bạn bè với người chẳng giống bác sỹ chút nào này. Cuối cùng anh tìm rất lâu và đã ra nguyên nhân, Cung Khắc quy kết mọi lý do cho chiếc răng khôn mọc khá nghiêm túc của Quan Sở.

Quan Sở cảm thấy lý do này đã tăng lờ nghiêm trọng hình tượng “ngọc thụ lâm phong” của anh ấy, lấy một điểm quyết định cả diện mạo, khách đoạt ngôi chủ. Thế là mỗi lần nhớ lại cảnh tượng khi mới quen nhau, anh ấy lại gọi một tiếng “ông xã” khiến Cung Khắc cảm thấy ghê tởm, giống như bây giờ vậy.

Mười lần chẳng sai. Quan Sở nhìn thấy hàng lông mày của Cung Khắc nhíu chặt lại như sắp bùng nổ tới nơi, tâm trạng cứ gọi là “đã”.

Anh ấy chớp chớp mắt nhìn Cung Khắc ba giây rồi xua tay: “Thôi, thôi, đừng hộ cảnh sát nhân dân của chúng ta phá án, tớ sẽ vi phạm đạo đức nghề nghiệp một lần vậy”.

Chẳng biết từ lúc nào đã có cái đầu nhỏ xíu của Đông Đông xen vào, “Bố hai, mẹ hai nói bố thất đức, đạo đức nghề nghiệp có gọi là đức không ạ?”.

Năm phút sau, Quan Sở đen xì mặt cuối cùng cũng đã đỡ được Đông Đông ra khỏi phòng. Ngồi lên sofa, anh ấy thở dài: “Con bé này giống tính ai mà mồm mép cứ như có thêm mào gà vậy, ta tiếp nó quá tốn sức”.

Cung Khắc hờ hững liếc nhìn anh ấy: “Tóm lại không thuộc về cậu là được”.

Sau khi đùa giỡn, họ nghiêm chỉnh quay trở lại chuyện của Khúc Tam Nguyên. Ngữ khí của Quan Sở cũng nghiêm túc hơn nhiều. Anh ấy lấy ra một cuốn sổ ghi chép luôn mang theo người, bọc da màu đen, có vẻ rất dày nhưng không mới. Cung Khắc biết, đó là cuốn sổ Quan Sở chỉ dùng để ghi chép tình trạng của bệnh nhân mắc đủ các loại bệnh tâm lý.

Mặc dù Quan Sở là bác sỹ khoa Thần kinh, trông cũng có vẻ không mấy

nghiêm túc nhưng đã thành chuyên gia tâm lý trong số những chuyên gia hiếm hoi ở thành phố Lâm Thủy khi còn rất trẻ.

Bình thường anh ấy hơi băng băng, nhưng khi nói chuyện chính thì rất nghiêm túc. Anh ấy từ tốn, chậm rãi lật cuốn sổ tới trang có ghi chép mới nhất, bên trên có chữ viết, trước mắt Cung Khắc hiện ra hình ảnh Khúc Tam Nguyên tới tìm Quan Sở ngày hôm đó.

Khúc Tam Nguyên, ba mươi lăm tuổi, là một người đàn ông thấp bé, dáng người không béo, tướng mạo được coi là trung bình, là kiểu người nhìn vài lần trong đám đông cũng chưa chắc đã nhớ kỹ được diện mạo. Nhưng không phải anh ta không có điểm đặc biệt. Khoảng cách giữa hai đầu mày của Khúc Tam Nguyên rất rộng, điều này khiến Quan Sở khi thoát nhìn thấy Khúc Tam Nguyên nhú mày đi vào phòng là lại có cảm giác Ngưu Lang – Chức Nữ đang ở hai bên mày của anh ta, muốn nối họ lại nhưng không sao thành công được. Việc này cũng khiến một người thuộc cung Xử Nữ như Quan Sở rất bứt rứt.

Khúc Tam Nguyên đặt lịch hẹn với Quan Sở trước một tuần, tính ra, đó là ngày thứ hai sau khi anh ta tỉnh táo lại và xuất viện. Quan Sở đã lâu không tiếp xúc với việc này, nếu không phải có một người bạn quen thân giới thiệu, có lẽ anh ấy đã từ chối.

Anh ấy để Khúc Tam Nguyên nằm trên một chiếc giường có chất liệu bằng da, có thể điều chỉnh góc độ. Quan Sở cầm điều khiển, thuận thực điều chỉnh giường tới một góc độ mà Khúc Tam Nguyên cảm thấy dễ chịu, sau đó gờ tay ra, bật chiếc máy CD bên cạnh lên. Đó là một bản nhạc nhẹ nhàng, nhạc cụ đang chơi giống như huân*, tóm lại là âm sắc êm ái diệu kì khiến người ta chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

°F Nhạc cụ cổ bằng đất có sáu lỗ

°F

Quan Sở cầm báo cáo bệnh lý kỳ trước của Khúc Tam Nguyên lên, nhìn anh ta đang từ từ nhắm mắt lại, giọng nói ôn hòa: “Anh đang đứng trong căn phòng rất rộng, trong phòng có một ô cửa sổ sát sàn, rất lớn, rất lớn, bên ngoài cửa sổ là hồ bơi, trong hồ anh có nuôi một con cá heo tên là Hoan Hoan. Anh quay người đi lên gác, vào phòng ngủ trên tầng hai, trong phòng có một chiếc tủ đứng lớn, đó là bí mật của anh, vì nó nối liền với

một thế giới khác. Anh mở cửa tủ ra, gạt bỏ mọi quần áo bên trong sau đó bước vào, anh nhìn thấy thứ gì?”.

“Cỏ xanh, rất nhiều cỏ xanh, còn cả hoa nữa, bên ngoài là hàng rào gỗ. Đó là khu vườn tôi sống hồi nhỏ...” Khúc Tam Nguyên nằm nhắm mắt, biểu cảm thả lỏng hơn ban nãy nhiều, xem ra tuổi thơ của anh ta rất đẹp. Anh ta kể rất nhiều, nói trong nhà có treo bằng khen của mình, kể về tấm lưng hơi gù của mẹ khi nấu cơm cho anh ta, còn kể về những lần anh ta cùng mẹ đi chợ. Quan Sở chú ý tới một chuyện, Khúc Tam Nguyên từ đầu đến cuối không hề nhắc tới bố, một chữ cũng không.

Điệu nhạc êm ái, luôn sẵn sàng vỗ về thần kinh của Khúc Tam Nguyên. Anh ta nhớ lại thời thơ ấu, nhớ lại cuộc sống học sinh những năm cấp ba rồi đại học, sau này là đi làm. Nhưng khi Quan Sở hỏi công việc có thuận lợi không, nét mặt Khúc Tam Nguyên lại bắt đầu bất an, anh ta mím môi, cắn chặt răng, nói đi nói lại một câu: “Họ đang ép tôi, đừng ép tôi, đừng...”.

Một tiếng “bộp” làm đứt mạch suy nghĩ của Cung Khắc. Anh ngẩng đầu nhìn Quan Sở vừa gấp sổ lại: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó Khúc Tam Nguyên đã tỉnh dậy, là bàng hoàng tỉnh dậy!” Khi nhớ lại những ký ức đó, trên gương mặt Khúc Tam Nguyên có những biểu cảm căng thẳng lo lắng. Quan Sở cảm than: “Từ góc độ chuyên ngành mà nói, bệnh nhân tự tỉnh dậy trong lúc thôi miên chỉ có một lý do – Anh ta đã nhớ tới chuyện khiến anh ta khiếp sợ. Những chuyện khác thì tớ không biết”.

“Vậy là đủ rồi.” Cung Khắc đứng dậy vỗ vai Quan Sở, “Cám ơn cậu đã giúp tớ một việc lớn”. Nếu nhớ không nhầm, Cung Khắc dường như đã lần tìm được nguyên nhân đối phương lựa chọn mấy người này, hơn nữa làm cách nào để dụ họ đi, dường như cũng đã có lý do hợp lý.

“Nam Sinh, Đông Đông, chúng ta ra ngoài thôi, hôm nay mời Quan Sở ăn sáng uống trà, đầu phố có mở cửa hàng Tụ Hoa Trai, nghe nói quà sáng ở đây khá ngon.” Cung Khắc vui vẻ đưa ra đề nghị. Cái bụng Quan Sở đang sôi sùng sục vì buổi sáng Vệ Lan chỉ cho anh ấy ăn ba cái bánh bao, nên giờ tay đầu tiên. Sau đó anh ấy bỗng nhiên hỏi lại: “Cái tên Tụ Hoa Trai này nghe không giống những quán ăn bình dân nhỉ?”.

“Một quán ăn Quảng Đông, nổi tiếng với bữa sáng kiểu Hồng Kông.” Diệp

Nam Sinh ngồi trên sofa đang tranh đấu với mái tóc của Đông Đông. Cuối cùng sau khi đã buộc được một cái bím nhỏ hơi xiên vẹo, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Quan Sở đã xanh mặt.

Thế mới nói, xem ai nhanh hơn về khoản ăn nói quả thực cần xem đối tượng, một câu “Khắc à” của Quan Sở đổi lại một tuần dị ứng, mặt vừa đỏ vừa sung, mọc đầy những cái mụn li ti đỏ ửng.

Về sau, khi ngồi trong một căn phòng trang nhã trên tầng hai Tụ Hoa Trai, Diệp Nam Sinh được Cung Tiêu Đằng giải thích rõ lý do: Năm xưa Quan Sở tới Quảng Đông công tác, ăn một món ăn, lúc đó cảm thấy rất ngon, về sau lại bị thông báo là món ấy được làm từ thịt bọ cạp và dòi, ngay lúc ấy đã có dấu hiệu dị ứng. Sau này phát triển thêm, anh ấy chỉ cần nghe chữ “món Quảng Đông” là dị ứng.

Diệp Nam Sinh cố gắng để không phá lên cười, nuốt ngay miếng bánh bột lọc trong miệng xuống. Cô cười tí mắt nhìn Cung Khắc: “902, anh làm vậy có phải hơi độc ác với Quan Sở không?”.

“Anh cũng bị thương”. Cung Khắc cất giọng hờ hững. Anh múc một thìa canh đút vào miệng. Ai nói đau lòng không phải là đau, bị một người đàn ông gọi là “chồng” *, anh còn thấy không thoải mái kìa.

°F Quan Sở hay gọi Cung Khắc là “Lão Cung” (tức Cung), đồng âm với “Ông xã” trong tiếng Trung.

°F

Diệp Nam Sinh phát hiện ra Cung Khắc cũng biết ghi thù, chuyện này quả thực là... vô cùng thần kỳ.

Giữa giờ nghỉ trưa, Công an quận Du Hoài vẫn bận rộn không nghỉ. Đại sảnh tầng một, có mấy thanh niên vừa bị bắt về đang bị chỉ huy đi vào một căn phòng phía bên tay trái. Quần áo trên người họ có nhiều lỗ thủng, không nghiêm chỉnh, có người thủng trên đùi, có người lại rách vạt trước của chiếc áo may ô. Nhưng họ đều không phải dân nghèo, là đám thanh niên ăn chơi mà tai, rồn, mắt đều bầm lỗ, xuyên rất nhiều đinh.

Khi Diệp Nam Sinh đi ngang qua bọn họ, cảnh sát dẫn đường giải thích: “Một đám vị thành niên, nói một câu bất hòa là tụ tập lại đánh nhau, lần

thứ ba trong tháng rồi, bắt hết lại cải tạo, thả ra rồi lại bắt vào, thật không hiểu bố mẹ chúng giáo dục kiểu gì”.

Trong lúc ấy, họ đã lên tầng hai, Đới Minh Phong đứng ở đầu cầu thang, tay kẹp điều thuốc chưa được châm lên, đang thất thần, tay kẹp điều thuốc chưa được châm lên, đang thất thần, không nhận ra anh ấy nghĩ cái gì. Cảnh sát dẫn đường gọi anh ấy, anh ấy nhanh chóng tỉnh lại: “Thầy Cung, những lời thầy nói trong điện thoại có ý gì ạ? Lẽ nào ngoài Đồng Đan Thanh chưa được tìm thấy, những người đã trở về vẫn còn gặp chuyện?”.

Cung Khắc không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh ấy mà đi lên gác. Anh hỏi: “Tư liệu điều tra về mấy người ấy thế nào?”.

“Hạ Đồ đang tiến hành tìm kiếm liên mạng, nhưng bối cảnh sinh sống và học tập của mấy người này đều không tương đồng, điều tra xem ra cũng mất một ít thời gian.” Đới Minh Phong dẫn Cung Khắc và Diệp Nam Sinh vào một hành lang bên phải tầng hai, rồi dừng bước trước cửa gian phòng số ba bên tay trái. Diệp Nam Sinh nhìn tám biển treo trước cửa viết hàng chữ “Phòng tài liệu điện tử”.

Hạ Đồ đang ở trong đó. Khi họ bước vào, Hạ Đồ đang ngồi trước bàn phím của ba máy hiển thị, nhấn chuột rất nhanh thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân.

Cô ấy không quay đầu mà lên tiếng: “Thầy Cung, hình như em hiểu mục đích thầy muốn em điều tra tài liệu về những phương diện này của họ rồi, có điều một người không phù hợp lắm, em đang kiểm tra”.

“Cứ từ từ.” Cung Khắc ngồi xuống chiếc ghế được Đới Minh Phong kéo lại. Xung quanh họ là máy tính, phải tới hai mươi chiếc. Trong phòng máy hơi tối, có mấy chiếc đang hiển thị trạng thái chờ đợi, nhấp nháy ánh sáng màu xanh lam, biểu tượng Windows đang bay qua bay lại trên màn hình như một con sứa. đều là những máy tính kiểu cũ, ngay cả bảo vệ màn hình cũng là kiểu cổ lắm rồi.

Đới Minh Phong vừa ngồi xuống đã chợt nhớ tới vấn đề ban nãy Cung Khắc chưa trả lời. Anh ấy liếc nhìn Cung Khắc, dường như còn muốn hỏi. Cung Khắc đã sớm đoán được bèn đưa cho anh ấy một cuốn sách. Chính là cuốn Cháy đêm 2.

Phía trước không cần xem, hãy xem đoạn cuối cùng.

Đới Minh Phong nghe lời lật tới trang 353, vì chưa đọc phần trước, nên anh ấy không hiểu mấy nội dung của trang đó, nhưng đoạn cuối thì rất rõ ràng. Câu chữ viết như thế này: Bình minh của thành phố lặng lẽ tới gần. Tiếng gió, tiếng chim hót, hương hoa thơm, mùi cỏ xanh... Tất cả dường như đã trở về chốn ban đầu giống như bốn con người chưa từng mất tích. Nhưng điều họ không biết là quỹ đạo cuộc sống hiện tại của bốn con người kia đều đã lệch rất xa so với quỹ đạo vốn có. Đó là con đường dẫn xuống địa ngục...

Tốc độ đọc sách của Cung Khắc có thể thay đổi tùy vào nội dung cuốn sách. Để đọc xong cuốn Cháy đêm 2 này, trước sau anh chỉ mất chưa tới một tiếng đồng hồ.

“Tôi cũng đã đọc ghi chép của bốn người trở về, đúng là giống hệt tình tiết trong cuốn tiểu thuyết này. Trùng hợp quá nhiều thì tức là có người cố tình.”

“Thế nên thầy mới nói bốn người đó sẽ còn xảy ra chuyện?” Đới Minh Phong chau mày: “Nhưng có khi nào hung thủ cố ý làm ra vẻ huyền bí như trong truyện để khiến xã hội rối loạn không?”.

Cung Khắc lắc đầu, “Không có khả năng, vì cuốn sách này mới ra mắt ngày hôm qua. Thế nên hung thủ gây án có lẽ đã đọc trước bản thảo hoặc chính là tác giả cũng chưa biết chừng”.

“Chu Tác Thổ...” Đới Minh Phong đưa ngón tay xoa xoa cằm, chìm vào suy tư.

Đúng lúc này, điện thoại của Đới Minh Phong vang lên. Anh ấy nhìn số gọi tới rồi nghe máy: “Tôi đang ở phòng tài liệu, mang kết quả qua đây”.

Cuộc điện thoại mới kết thúc được chốc lát, đã có người gõ cửa, sau đó là một cảnh sát trẻ với gương mặt thanh tú cầm một xấp tài liệu đi vào. Mặt cậu ấy còn nguyên vẻ hưng phấn khó che giấu: “Đội trưởng, có một phát hiện quan trọng! Tài liệu về khách hàng mua chiếc túi xách mà anh bảo em điều tra đã được phía Hồng Kông chuyển về, là vợ của một ông chủ bất động sản. Người phụ nữ này và Chu Tác Thổ là bạn học cấp ba rồi lên đại

học, nghe nói hai người yêu nhau đã nhiều năm, sau đó cô gái lấy ông chủ hiện giờ, còn sinh một cô con gái”.

“Gặp lại nhau, phần nhiều là nói lại tình xưa, nhưng không liên quan gì tới vụ án này.” Đới Minh Phong vò đầu, có vẻ rất phiền não.

“Không chỉ có vậy đâu đội trưởng. Thầy Cung bảo bọn em tìm cách đột nhập vào máy tính của Chu Tác Thổ, phát hiện ra bản thảo trong máy tính của anh ta đều được gửi tới từ một hòm mail là Đội trưởng, bản thảo này có thể thật sự không phải do Chu Tác Thổ viết.”

Đới Minh Phong cũng bắt đầu thấy nhộn nhạo trong lòng, để giành lại tình cũ, Chu Tác Thổ không phải không thể bán đứng bản thân! Nếu khả năng này thực sự xảy ra, vậy thì kẻ nấp sau lưng Chu Tác Thổ, thực sự viết tiểu thuyết rất có thể chính là người thao túng phía sau vụ án này. Mục đích của hắn là gì?

Đúng lúc này, Hạ Đồ ở sau lưng bỗng đập bàn: “Liên kết được rồi!”.

-----oOo-----

Chương 75: Hiệu ứng pygmalion

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Đỗ Thanh Huyền

Đồng Đan Thanh cầm con dao nhỏ, tỉ mỉ chậm rãi vẽ một gạch ngang trên tường. Chỗ đặt bút, ba chữ “Chính” xếp ngay ngắn thẳng hàng bên nhau.

Đây là ngày thứ mười lăm cô ấy tới căn nhà này rồi.

Mỗi ngày, ô cửa sổ tròn trên đỉnh đầu luôn có ánh sáng chiếu xuống, cô ấy bèn cầm dao khắc một nét lên tường. Vẽ một nét là một ngày, tới giờ đã có mười lăm nét.

Khung cửa kêu cọt két. Cô ấy quay đầu lại nhìn, vẫn là ông già gù lưng đó. Từ khi Đồng Đan Thanh bị đưa tới đây, ông ấy luôn là người đưa thức ăn và nước uống cho cô.

Nói thật lòng, so với những con tin bình thường, cô ấy cảm thấy cảnh ngộ của mình tốt đến nỗi khiến người khác có chút oán trách, ngoại trừ việc bị hạn chế tự do thì không phải chịu bất cứ ngược đãi nào về việc ăn uống, thậm chí có lần cô ấy còn được phép sử dụng di động của mình một chút, nhưng quá thực chỉ một chút mà thôi.

Đồng Đan Thanh quay đầu nhìn ông lão: “Này, ông chủ của ông nói cứ tám ngày lại cho tôi dùng di động một lần. Bây giờ đã là ngày thứ tám rồi, đàn ông nói lời phải giữ lời chứ.”

Ông già nói chuyện không lưu loát cho lắm, thi thoảng còn nuốt nước bọt. Ông ta chép miệng, nước bọt men theo khóe miệng dường như không thể khép chặt chảy xuống dưới. Điều khiến người ta càng không thể chấp nhận được là mu bàn tay ông ta đen xỉ xỉ. Đồng Đan Thanh ngồi trong góc tối thấy cảnh này, cảm thấy dạ dày đang trống rỗng lại có vô số thứ muốn trào ra ngoài.

“Ông chủ bảo tôi mang tới cho cô. Không được gửi nhiều, chỉ được gửi sáu chữ...” Ông già run rẩy đưa di động qua, sau đó ra ngoài. Trước khi đóng cửa, ông ấy còn không quên quay đầu dặn dò một lượt nữa: “Sáu chữ đấy nhé...”.

Giọng ông già trầm thấp khàn khàn, cộng thêm khuôn mặt không có thịt mấy, chỉ có lớp da bọc lấy khung xương góc cạnh, ngũ quan vì thế càng lộ rõ, đôi mắt lồi ra ngoài, mí mắt bên ngoài con ngươi nhăn nheo tới độ dễ khiến người ta hiểu lầm là huyết quản. Ban đầu Đồng Đan Thanh cũng cảm thấy đáng sợ ông ta quá dọa người, nhưng nhìn mấy lần cũng thành quen. Ông già này cho cô ấy cảm giác giống như chiếc túi xách hàng hiệu lần trước mua, vừa nhìn đã “sửng sốt”, nhìn nhiều cũng thế mà thôi.

“Giả ma giả quỷ.” Đồng Đan Thanh liếc nhìn ông già, cầm di động bắt đầu nghĩ xem nên viết gì. Lần trước cô ấy cũng từng nhắn một tin ra ngoài, nhưng lần đó chưa sắp xếp kịp câu chữ đã bị ông già vào tịch thu di động. Hết cách, cô ấy đành nhắn mấy chữ không đầu không cuối đó. Không biết Cung Khắc thân thông đến mức nào nhưng cô ấy thật sự muốn ra ngoài.

Nói tới chuyện này cũng tại Đồng Đan Thanh mà ra. Nếu không phải vì cô ấy phát hiện ra mấy vụ mất tích đó giống cuốn Cháy đêm một cách kì lạ thì sẽ không lén tới nhà xuất bản Tây Uyển để rồi gặp phải chuyện bắt cóc

kì quặc này. Cô ấy chưa được chứng kiến “ông chủ” đó đối xử với mấy người mất tích như thế nào. Nhưng cô ấy biết rõ một điểm, “ông chủ” đó nhất định đã nói những lời kích thích gì đó, nếu không những người ấy cũng không kêu thảm thiết như vậy.

Đồng Đan Thanh run người, cảnh cáo bản thân không được nghĩ đến âm thanh đó nữa.

Cô ấy bắt đầu suy nghĩ xem nên gửi gì cho Cung Khắc. Điều đầu tiên cô ấy nghĩ tới là miêu tả vị trí địa lý của mình, xung quanh hình như có nước vì có tiếng nước, không có đường lớn vì bao nhiêu ngày rồi không nghe thấy tiếng xe. Sau đó lại có gì... Dường như chẳng có gì cụ thể để miêu tả cả.

Đồng Đan Thanh là một cô gái bạo dạn, không thể tự cứu mình trước, cô ấy bèn nghĩ cách làm sao để Cung Khắc tìm được kẻ gây án. Nghĩ vậy, cô ấy bèn gõ mấy chữ Nhà xuất bản giáo dục Tây Uyển, mà không sao gõ được chữ “Nhà” ấy đi.

Lúc này, từ một nơi nào đó trên đỉnh đầu Đồng Tam Thanh vọng xuống một giọng nam giới, như đang khẽ bay bay trong không khí. Hắn nói: “Chẳng phải đã nói chỉ gửi sáu chữ thôi sao?”.

“Anh là ai? Không biết giam giữ công dân là phạm pháp à!” Đồng Đan Thanh nắm chặt di động, nhấn nút gửi đi, sợ rằng sáu chữ này cuối cùng không gửi được thì thảm rồi.

Người đó dường như nắm được toàn bộ hoạt động tâm lý của cô ấy như thần thánh vậy. Hắn cười khẽ hai tiếng: “Tôi bảo để cô gửi sáu chữ thì sẽ không nuốt lời. Còn về tôi, cô có thể gọi tôi là anh Trương.”

Ở Hy Lạp cổ có một thần thoại thế này. Quốc vương nước Síp – Pygmalion – là một nhà điêu khắc nổi tiếng. Ông ta tỉ mỉ dùng ngà voi khắc lên một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu. Ông ta yêu sâu đậm cô “thiếu nữ” ấy, đặt tên cho cô ấy là Galatea. Ông ta còn cho cô ấy mặc váy đẹp, hơn nữa còn ôm cô ấy, hôn cô ấy. Ông ta chân thành kì vọng tình cảm của mình sẽ được “thiếu nữ” ấy chấp nhận. Nhưng Galatea vẫn chỉ là một bức tượng. Pygmalion cảm thấy rất tuyệt vọng, ông ta không muốn chịu đựng sự già vò vì tương tự như vậy nữa. Thế là ông ta mang theo đồ tế phẩm thịnh soạn tới điện thờ cầu xin thần Aphrodite. Ông ta cầu xin nữ thần ban

cho một người vợ xinh đẹp và hiền thực như Galatea vậy. Sự chân thành của ông ta đã cảm động được Aphrodite, nữ thần quyết định giúp ông ta.

Sau khi trở về nhà, Pygmalion bèn đi thẳng tới bên cạnh bức tượng, nhìn nó chăm chú. Lúc này, bức tượng bỗng biến hóa, khuôn mặt dần hồng hào, đôi mắt bắt đầu tỏa ánh sáng, bờ môi từ từ mở ra, hé lộ nụ cười ngọt ngào. Galatea đi về phía Pygmalion, cô dùng ánh mắt ngập tràn tình yêu nhìn ông ta, cả người toát ra một mùi hương dịu dàng. Không lâu sau, Galatea bắt đầu nói chuyện. Pygmalion sững sờ, không nói được câu nào. Bức tượng của Pygmalion trở thành vợ ông.

Đây chỉ là một câu chuyện thần thoại, nhưng người đời sau lại có thể tổng kết ra hiệu ứng Pygmalion nổi tiếng từ trong câu chuyện này. Thật ra nội dung của nó là con người hầu như sẽ hình thành kì vọng hoặc dự cảm hay một trực giác về một tình cảnh nào đó, sẽ khiến cho tình cảnh sản sinh một hiệu ứng thích hợp với kì vọng hoặc dự cảm này.

Năm 1938, bộ phim điện ảnh Pygmalion do một đạo diễn nổi tiếng người Anh thực hiện, với sự góp mặt của nữ diễn viên Audrey Hepburn cũng phần nào lí giải được ý nghĩa của hiệu ứng Pygmalion.

“Vụ án mất tích liên hoàn đồng thời này khiến tôi nhớ tới hiệu ứng Pygmalion, tuy nhiên lại là một hiệu ứng ngược”. Cung Khắc trong góc phòng, diễn đạt suy luận của mình bằng chất giọng không to không nhỏ: “Ngoại trừ Đồng Đan Thanh, bốn người còn lại đều từng chịu đựng ám ảnh tuổi thơ. Ví dụ như việc bố của Khúc Tam Nguyên nghiện rượu, hồ sơ ghi lại ông ta từng bị báo cảnh sát năm lần vì tội ngược đãi vợ. Người thứ hai, mẹ của Đồ Phàm là mẹ kế, theo thông tin phản hồi, khi còn nhỏ, Đồ Phàm từng bị đâm kim tiêm, đánh đập, còn hai người còn lại...” Cung Khắc không nói tiếp. Hai người còn lại giới tính nữ, một người sống trong gia đình đơn thân, người kia có hoàn cảnh khá giống với gia đình Khúc Tam Nguyên.

Hạ Đồ bổ sung thêm tài liệu mà Cung Khắc chưa nói hết: cô gái tới từ gia đình đơn thân đã được chứng thực năm xưa từng có thời gian bị bố dượng xâm phạm.

Đới Minh Phong không hiểu: “Nhưng những chuyện này có thể làm chứng cứ phá án ư? Huống hồ em thấy tâm lí của họ đều khá tốt, đều học đại học, có địa vị xã hội không cao nhưng cũng không hề thấp mà?”

“Chính vì bề ngoài tâm lí có vẻ ổn nên mới kì lạ.” Xét về góc độ tâm lí học, vết thương tâm lí hình thành từ thuở thiếu thời là khó lành nhất, cho dù kiên trì lâu ngày thì cũng rất khó xóa sạch hoàn toàn những ảnh hưởng. Từ báo cáo tâm lí của Khúc Tam Nguyên, có thể thấy dường như một tác dụng ám thị tâm lí mạnh mẽ nào đó đã khiến Khúc Tam Nguyên cố tình tảng lờ những ký ức tận đáy lòng.

Ám thị tâm lí như thế nào lại làm được đến vậy, dường như không có gì hiệu quả hơn một tấm gương có cùng hoàn cảnh nhưng lại thành công hơn anh ta để kích động.

“Đây là tài liệu chúng tôi thu thập được trong máy tính tại công ty của Khúc Tam Nguyên. Một bức thư được gửi từ một tháng trước, để trong thùng rác và quên chưa xóa”. Hạ Đồ cầm bản photo, lớn tiếng đọc:

Qu:

Trên thế giới này không có gì tuyệt đối công bằng. Bây giờ họ đối xử bạo lực với anh như vậy giống như người đàn ông năm xưa đối xử với mẹ anh, cũng giống như những gì năm xưa tôi đã trải qua. Chúng ta chỉ còn cách bạo lực hơn họ, mạnh mẽ hơn họ mới có thể tiếp tục sống. Tôi sẽ giúp anh...

Z.

“Tên Z này rất có thể chính là người lấy lí do giúp đỡ để Khúc Tam Nguyên tự động rời khỏi nhà.” Cung Khắc nói ra suy đoán của mình, nhưng suy đoán này đối với cảnh sát có phần quá khiên cưỡng. Họ phá án cần chứng cứ thực sự mới được.

Đúng lúc này, di động của Cung Khắc vang lên, là một tin nhắn. Anh mở ra xem, đầu mày bất chợt nhú lại.

Phía cảnh sát tạm thời không có lí do tiếp tục điều tra vụ án mất tích của Khúc Tam Nguyên và ba người khác. Nhưng Đồng Đan Thanh thì đích thực đã mất tích. Vì nguyên do hợp lí này, các anh tài trong Công an quận Du Hoài một lần nữa đứng trước cửa nhà xuất bản Tây Uyển, nhà số 517 đường Trung Hoa Đông, thành phố Lâm Thủy.

Rất không may, ngoài cửa treo tấm bảng sửa chữa nội bộ, phòng biên tập đã được chuyển đi.

Đới Minh Phong lại mất rất nhiều công sức để hỏi rõ địa chỉ, lúc ấy mới vội tới Ngũ Lộ Khẩu cách đường Trung Hoa Đông nửa vòng thành phố.

Ngũ Lộ Khẩu là tên người dân bản địa đặt cho con đường ấy, vì từ lâu lắm rồi, có một con đường quốc lộ năm nhánh hội tụ ở đó, một nơi mà tình trạng giao thông hết sức hỗn loạn. Nhưng đó là năm xưa, hiện tại nơi này đã được xây dựng lại khá khang trang, xung quanh mọc lên rất nhiều tòa cao ốc sừng sững.

Nghe nói, bộ phận biên tập của nhà xuất bản Tây Uyển được ngồi tạm ở tầng 22 của một tòa nhà trong số này.

Họ đi thang máy lên, Diệp Nam Sinh nhìn thang máy được trang trí rất tỉ mỉ, không nhìn được phải chép miệng: “Xem ra đúng là kiếm không ít tiền, nơi này, không tiện.”

Cung Khắc gật đầu, coi như ngầm thừa nhận. Lần in đầu của cuốn Cháy đêm 1 là năm trăm nghìn bản, còn chưa kể những lần in nổi sau đó, nhà xuất bản giáo dục Tây Uyển đúng là có vốn để khoe khoang của cải.

Thang máy cũng rất vững vàng, đi lên không có cảm giác nôn nao. “Tĩnh” một tiếng, nó đã tới tầng 22.

Ra khỏi thang máy là có bảng chỉ dẫn, nhà xuất bản giáo dục Tây Uyển nằm ở phía tay phải hành lang. Máy người họ đi trên tấm thảm màu đỏ chím mềm mại, mặc dù đang nghĩ về vụ án nhưng phương hướng có sự khác biệt. Ví dụ Đới Minh Phong lần đầu tiên nghi ngờ Cung Khắc.

Hành lang rất dài, giữa đường còn có một ô cửa sổ sát sàn. Bên ngoài ánh nắng rất đẹp, hắt lên một chậu cây xanh cao lớn, thẳng tắp, có vẻ tràn ngập sức sống. Diệp Nam Sinh chột đi chậm lại nhìn thêm một chút, cũng gần như lúc này một bóng đen lướt qua khung cửa sổ, lao nhanh xuống dưới. Nào Diệp Nam Sinh dừng hoạt động đúng một giây, lập tức có phản ứng: “Có người nhảy lầu!”.

Dường như không có ai ngờ, người nhảy lầu lại là...

-----oOo-----

Chương 76: Anh chàng kỹ thuật giỏi xác suất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Đỗ Thanh Huyền

Dưới người anh ta là một bãi cỏ xanh mướt, vì gần đây mới được tu sửa, người đi lại gần rất dễ ngửi thấy mùi thanh thanh ngai ngái. Thứ mùi thanh thanh ấy cho tới mấy phút trước vẫn còn rất non tơ và thuần khiết. Diệp Nam Sinh chưa được ngửi thử nhưng trong đầu nghĩ rằng, nó có lẽ là sự ngọt ngào xen lẫn trong đắng chát, nhưng lại không liên quan tới cay nồng.

Dương nhiên, thứ mùi ấy chỉ dừng lại ở vài phút trước, tuyệt đối không phải mùi cỏ xen lẫn mùi tanh của máu như cảnh tượng trước mắt.

Người nhảy lầu là Khúc Tam Nguyên.

Đầu chạm đất trước, độ cao 25 tầng lầu đã khiến xương cổ đứt gãy do bị chèn ép, nạn nhân tử vong ngay tại chỗ.

Cảnh sát vốn dĩ muốn tới nhà xuất bản xem xét tình hình, vì sự cố bất ngờ này mà không thể không đột xuất thay đổi hành động. Sau khi liên lạc với phía công an và xe cấp cứu, Đới Minh Phong triển khai phân chia công việc hành động. Anh ấy và Cung Khắc lên tầng lầu nơi Khúc Tam Nguyên nhảy xuống để điều tra nguyên nhân cụ thể, còn Diệp Nam Sinh theo xe cấp cứu tới ngay nhà tang lễ gần đó nhất.

Quá trình giải phẫu đơn giản hơn tưởng tượng, trong một phòng giải phẫu có những thiết bị cơ bản hoàn thiện và ánh sáng đầy đủ, Diệp Nam Sinh chỉ mất nửa tiếng để hoàn thành công việc của mình. Cô gọi điện nói với Cung Khắc: “Bảy đốt xương cô bị gồ lên và gãy rời, tầng sâu bên trong của bắp thịt xuất hiện tình trạng xuất huyết lớn, phù hợp với biểu hiện của người rơi từ trên cao xuống. Ngoài ra trên cơ thể cũng không có những dấu vết của phản ứng thể sống như bị trói buộc hay uy hiếp, trừ phi có chứng khác tồn tại, nếu không đây rất có thể là một vụ tự sát.”

“Chính là tự sát.” Ở đầu kia, Cung Khắc bình thản nói. Ánh mắt anh

hướng nghiêng xuống góc ba mươi độ, đặt chân lên một bức thư phía bên tay phải. Đó là di thư của Khúc Tam Nguyên.

Từ khi có nền văn minh nhân loại, trong rất nhiều cách tử vong thì có một cách mà nạn nhân tự chủ động lựa chọn việc kết thúc sinh mạng của mình, mọi người quen gọi đó là “tự sát”. Các nhà nghiên cứu tâm lý học phát biểu rằng, nguyên nhân kích động con người ta nảy sinh ý muốn tự sát có rất nhiều, một trong số đó chủ yếu là do nạn nhân phải chịu đựng những áp lực vượt quá sức chịu đựng của tâm lý. Khi áp lực này đạt tới một giới hạn nào đấy, con người ta sẽ lựa chọn cái chết. Cũng giống như một doanh nghiệp, cho tới khi vốn không đủ trả nợ thì chỉ còn cách nộp đơn xin phá sản vì đã không còn đường lùi.

Ngoài nguyên nhân áp lực ra, còn rất nhiều nguyên nhân khiến con người ta tự sát, thiếu hụt tâm lý hoặc thậm chí đơn thuần bị truyền nhiễm cũng có thể gây ra ý định tự sát.

Nhưng vụ án tự sát của Khúc Tam Nguyên, thông qua rất nhiều suy đoán của các chuyên gia tâm lý tội phạm, vẫn chưa thể nói ra được kết luận cuối cùng. Nếu nói Khúc Tam Nguyên vì chuyện nhỏ bố gây bạo lực gia đình mà có bóng đen tâm lý thì ba năm trước khi ông Khúc bị tai nạn giao thông và qua đời rồi. Lý do tự sát do bị truyền nhiễm cũng không đúng, vì bên cạnh anh ta không có những tình huống tương tự xuất hiện. Cả những nguyên nhân khác có thể khiến anh ra tự sát cũng lần lượt được loại trừ.

Có lẽ bạn muốn nói: Khúc Tam Nguyên trong quá trình được Quan Sở trị liệu thôi miên dường như đã để lộ ra một áp lực khổng lồ trong công việc, có lẽ đây là nguyên nhân khiến anh ta tự sát chẳng?

Cảnh sát cũng nghĩ như vậy nhưng qua điều tra phát hiện tình huống này dường như có phần không đúng.

Công ty ngoại thương mà Khúc Tam Nguyên đang làm việc chủ yếu sản xuất quần áo xuất khẩu, ngành dệt may của Lâm Thủy cũng có tiếng trong nước, mà loại trang phục công ty này xuất khẩu đều là hàng dệt may của Lâm Thủy. Loại hàng hóa này đi rất nhanh ở thị trường quốc tế, mấy năm gần đây, lợi nhuận của công ty tăng liên tục. Với tư cách Phó giám đốc nghiệp vụ thu hút xuất khẩu, đúng vào ngày xảy ra chuyện, Khúc Tam Nguyên mới nhận được tin công ty đề bạt anh ta lên chức Phó Tổng giám đốc.

Trên màn hình là thư viết đơn ủy nhiệm, bên cạnh máy tính đặt bức di thư của Khúc Tam Nguyên.

Di thư rất ngắn, chỉ có mấy chữ: Lần này có thể buông tha cho tôi rồi chứ?

Muốn ai buông tha cho anh ta? Là một đồng nghiệp nào đó trong công ty hay là kẻ vẫn luôn đứng trong bóng tối nhìn họ? Cung Khắc chìm vào suy tư.

Mây nhẹ bay trên trời, mềm mại như chiếc kẹo bông hình con ngựa Cung Khắc lướt nhìn sổ nhà trên cánh cửa trước mặt rồi giờ tay bấm chuông. Tiếng chuông cửa như tảng đá ném vào trong rất lâu mà không có hồi âm. Nhưng Cung Khắc không bỏ đi, anh giờ tay ấn tiếp.

Anh liên tục ấn ba lần, khi chuẩn bị ấn đến lần thứ tư thì bên trong có động tĩnh, là tiếng bước chân đang đi gần về phía cửa ra vào, sau đó cánh cửa được mở ra trước mặt Cung Khắc.

Đỗ Phàm đứng như trong tài liệu miêu tả. Anh ta có khuôn mặt tròn, đeo chiếc kính mắt vuông, gọng đen trên mũi, đi kèm với đôi mắt nhắm lại gần như thành một đường thẳng, mái tóc rối bời và chiếc áo kẻ ca rô bị canh bắn vào. Tất cả mọi thứ thuộc về Đỗ Phàm dường như đều rất khớp với ấn tượng của Cung Khắc về một người có khả năng tự sắp xếp mọi việc kém, một kỹ thuật viên đen trắng không rõ ràng.

“Chào anh.” Cung Khắc lên tiếng trước. Đỗ Phàm đứng trước mặt anh không trả lời, cũng không nhường đường, chỉ hờ hững quan sát anh từ trên xuống dưới rồi nói: “Anh không phải cảnh sát, sao lại lo chuyện của cảnh sát?”

Cung Khắc nhướng mày, xem ra EQ của Đỗ Phàm cũng không thấp.

“Không có gì kỳ lạ, nghe nói người họ Khúc đó đã chết, với tính cách của cảnh sát thì tới 60% khả năng sẽ gộp vụ án đó với vụ án của chúng tôi lại, cộng thêm cả cuốn tiểu thuyết nữa, ha.” Đỗ Phàm cười khẽ, cơ thể dựa vào khung cửa, dồn trọng tâm từ chân trái sang chân phải, “Tỷ lệ này lên tới 93%. Nhưng tôi rất bất ngờ, bởi vì theo suy đoán của tôi, người tới tìm tôi nên là một cảnh sát trẻ lực lưỡng, anh...”

Đỗ Phàm chép miệng: “Hơi yếu ớt.”

Nhưng nói xong câu này, anh ta cũng nhường đường một cách hợp tác, “Vào trong đi. Mặc dù anh không phải cảnh sát nhưng tôi thấy tới 99% anh có một bộ não giỏi hơn những cảnh sát bình thường.”

Cung Khắc mơ hồ cảm thấy như mình đang nói chuyện với một Cận Hoài Lý của thế giới xác suất.

“Anh học toán giỏi đấy.”

“Cung thường thôi, có chút hứng thú ấy mà.”

Anh ta cũng là một người khiêm tốn.

Nơi ở của Đỗ Phàm và những căn nhà kỹ thuật không có gì khác nhau: Vài bộ máy tính rời rạc được đặt trong góc, chiếc máy to nhất được đặt giữa phòng khách. Trong phòng khách có một bộ sofa vải màu nâu, bên trên xếp một chồng máy tính xách tay cũ như xếp gỗ, một chiếc máy tính Apple màu bạc đang bị một chiếc Thinkpad màu đen nặng nề đè lên.

Cung Khắc nhìn thấy có cảm giác kì quặc. Giá trị của chiếc máy tính Apple kia phải tới năm chữ số, mà chiếc Thinkpad thì có vẻ cỏ ròi.

Đỗ Phàm là người rất kì diệu, dường như Cung Khắc không cần hành động nhiều, có lẽ chỉ cần đánh một ánh mắt nhĩ là anh ta đọc hiểu được những gì anh nghĩ trong lòng và trả lời ngay lập tức: “Chiếc Apple đó đắt thì đắt thật nhưng tốc độ vận hành không bằng chiếc Thinkpad, tôi đã nhờ chuyên gia sửa chữa hộ.”

“Anh rất giỏi quan sát.” Cung Khắc tổng kết ngắn gọn. Đỗ Phàm nhún vai, không phủ nhận đánh giá này. Anh ta xoay người, đi tới bên cạnh máy lọc nước rót hai cốc nước rồi đưa cho Cung Khắc một cốc, “Nếu anh muốn hỏi tôi mấy ngày mất tích đã xảy ra chuyện gì thì thật xin lỗi, tôi thật sự không nhớ nữa. Anh biết nằm mơ chứ? Giống như một giấc mơ thật dài, thật dài, khi tỉnh dậy anh sẽ quên hết sạch.”

Cung Khắc xoay chiếc cốc trong tay, nhìn xuống tận đáy cốc: “Khoảng thời gian anh mất tích, bạn gái anh nhất định rất lo lắng đúng không?”

Một câu nói không đầu không cuối quả thực khiến Đỗ Phàm ngẩn người, nhưng biểu cảm ít ỏi đó cũng chỉ tồn tại vài giây trên gương mặt anh ta, sau đó anh ta nói bằng giọng nhẹ tênh: “Chúng tôi hả... chia tay rồi.”

Giống như đang tìm một nơi để trút bầu tâm sự chuyện tình cảm, Đỗ Phàm bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Anh bảo phụ nữ có phải là một loài động vật không biết thỏa mãn là gì không? Nói thích túi xách, tôi lập trình, kiếm tiền mua cho cô ta. Cô ta lại nói không phải hãng đó. Tới khi tôi mua đúng hãng đó rồi, cô ta lại không thích cái đó nữa. Phụ nữ luôn có vô vàn lý do để có mới nói cũ, tôi cảm thấy chung thủy với một người phụ nữ như vậy cũng là lãng phí tình cảm.”

“Thế nên anh đề nghị chia tay?”

“Là cô ta.” Nhớ lại ngày thứ hai mình trở về thành phố, trông thấy cô ta và một người đàn ông khác đứng cạnh nhau, một cảm xúc nào đó bắt đầu công kích tâm trạng Đỗ Phàm. Anh ta hơi chau mày, rồi lại thả lỏng ngay, “Nhưng tôi không hề cảm thấy tiếc nuối.”

“Anh còn nhớ mẹ kế của mình không?” Cung Khắc đòi chủ đề.

Ánh mắt Đỗ Phàm chợt xao động, trong đầu hiện lên hình ảnh người phụ nữ với chiếc áo len màu đỏ, gương mặt đã mờ hồ nhưng động tác bà ta giơ đầu kim đâm lên người mình thì vẫn còn rõ nét.

“Chu Diễm Mai, bà ta làm sao, cũng có liên quan tới vụ án này à?” Đỗ Phàm nhìn Cung Khắc, bỗng nhiên nói tiếp: “Tôi và bà ta đã nhiều năm không liên lạc rồi. Lúc nhỏ bà ta đánh tôi, lấy kim tiêm đâm tôi, không cho tôi ăn cơm. Tôi hận người đàn bà đó.”

Cung Khắc chú ý tới cảm xúc của Đỗ Phàm khi nói tới chữ “hận”. Nét mặt anh ta bình thản, nói hận, chỉ bằng nói anh ta như đang trần thuật lại câu chuyện của một người khác vậy.

Sau đó, Cung Khắc lại hỏi anh ta vài vấn đề, Đỗ Phàm đều trả lời rất thẳng thắn, chỉ ít, ngoài mặt có thể coi là thẳng thắn.

Cung Khắc đứng dậy chào tạm biệt.

Đóng cửa lại, Đỗ Phàm trở về phòng. Anh ta đứng một lúc, đi tới bên cửa

sổ, mở hé một góc rèm, nhìn cái bóng cao lớn gầy gò ấy dần xa khuất mới quay trở về phòng. Anh ta ngồi lên sofa, cầm di động lên, mở danh bạ rồi gọi vào số điện thoại duy nhất được lưu trên đó.

Một lúc sau mới có người bắt máy. Đỗ Phàm mím môi, “Anh ta vừa hỏi tôi vài chuyện.”

Tiểu khu nhà Đỗ Phàm được xây bên cạnh một con đường quốc lộ khá hẻo lánh, tên là đường Đại Tự. Ra khỏi tiểu khu rẽ không xa là một siêu thị nhỏ tên là “Tập hóa bình dân đường Đại Tự”. Trước cửa siêu thị có một người phụ nữ trẻ đội mũ ngấm phong cảnh bên ngoài. Siêu thị có một cửa sau thông tới nơi ở của chủ cửa hàng. Lúc này Hạ Đồ đang ngồi trong một căn phòng với mấy người có vẻ là cảnh sát, làm một số động tác với dây thiết bị máy móc.

Lúc này Cung Khắc từ ngoài cửa bước vào, “Sao rồi?”

Hạ Đồ gật đầu, “Sau khi anh đi, nhà Đỗ Phàm có tín hiệu di động phát ra, bọn em đang truy lùng.”

Loại thiết bị chuyên môn nghe trộm mà Hạ Đồ và mọi người đang thao tác có yêu cầu về khoảng cách nên họ phải tìm một nơi gần đây.

Đúng lúc ấy, một đồng nghiệp của Hạ Đồ nói một câu: “Tìm thấy rồi!”

-----oOo-----

Chương 77: Bảy ngày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Alex Pooh

Vẫn là căn phòng với ô cửa sổ nhỏ hình tròn đó, được xây trên một nơi rất cao, rất cao mà tay không thể chạm tới.

Có vẻ như là một ngày âm u, vì mãi không nhìn thấy ánh nắng.

Đồng Đan Thanh nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà cách mình một

khoảng, nhằm tính thời gian trong lòng. Cô ấy đã tới nơi quý quái này tới ngày thứ mười bảy rồi, đã mất đi tự do mười bảy ngày rồi.

Không biết Cung Khắc có đọc hiểu ý của cô ấy qua tin nhắn đó không. Nghĩ tới vấn đề này, Đồng Đan Thanh lại lật người, trần trọc qua lại. Cô ấy lập tức phủ định sự nghi ngờ của mình: Cung Khắc nhất định có khả năng ấy!

Có tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào, sau đó là ông già gù lưng thò đầu cửa vào. Đồng Đan Thanh kì lạ nhìn ông ta, còn chưa tới giờ ăn cơm, sao ông ta lại tới đây?

“Cô Đồng, chúng ta sắp rời khỏi nơi này rồi.” Trong tay ông ta cầm thứ gì đó giống dây thừng và vải đen, ra hiệu về phía Đồng Đan Thanh. Đồng Đan Thanh nín thở, đè nén sự phấn khích trong lòng xuống. Như vậy chẳng phải phía cảnh sát đã có tiến triển, và cái người được gọi là “ông chủ” này bắt đầu sốt ruột chẳng?

Vì bị bịt mắt, Đồng Đan Thanh vẫn chưa nhìn rõ hoàn toàn diện mạo nơi cô ấy đã ở hơn nửa tháng. Trước khi đi, cô ấy ngửi thấy mùi bụi bặm, xem ra đây thật sự là một nơi hoang tàn đổ nát rất lâu rồi.

Tiếng bước chân tới từ nhiều người, có người phụ trách đưa Đồng Đan Thanh lên xe. Trên xe không ai nói gì, nhưng Đồng Đan Thanh đang bị bịt mắt biết rõ ông già gù lưng cũng đang ngồi trên đây. Thứ mùi cải xanh luộc trên người ông ta cô ấy nhận ra rất rõ ràng.

Đồng Đan Thanh không biết, không lâu sau khi họ rời đi, mấy chiếc xe của cảnh sát Lâm Thủy đã đỗ vững vàng tại khu nhà mà trước đó họ có mặt, khoảng chục cảnh sát trang bị đầy đủ xông vào trong biệt thự, sau khi lục soát toàn bộ phát hiện đó là một căn nhà trống, kết quả này đã khiến Đới Minh Phong trấn giữ ở Lâm Thủy thẳng thừng đập hỏng chiếc bàn cổ - nghe nói là báu vật trấn giữ cho Công an quận Du Hoài.

Đồng Đan Thanh bị bịt mắt suốt dọc đường, cho tới khi xe dừng lại cô ấy mới được tháo vải bịt mắt và dây thừng trói tay ra. Xoa cổ tay đau đớn vì bị trói, cô ấy chớp chớp mắt, bắt đầu quan sát xung quanh, thì ra một thôn làng nhỏ. Trời đã tối, thôn cũng đã được bao trùm trong vô số những làn khói bếp, mơ màng và yên ắng, thì thoảng có đôi ba tiếng chó sủa từ xa vọng lại, nhưng dường như cũng chẳng thể quấy nhiễu được sự yên bình

này, lại im ắng rất nhanh.

Ông già đi tới gọi cô ấy vào thôn, Đồng Đan Thanh nhìn chiếc xe hơi dừng ở cổng thôn, sau xe treo những thứ kì lạ trông giống như chạc cây. Ban đầu cô ấy không hiểu, nhưng rồi lập tức hiểu ra. Những thứ đó có tác dụng xóa sạch dấu bánh xe, ngăn không cho cảnh sát truy lùng ra.

“May mà ông chủ của các ông nghĩ ra được.” Đồng Đan Thanh phì cười. Trước khi vào thôn, nhân lúc không có ai chú ý, Đồng Đan Thanh giặt miếng vải trên áo, lén lút ném bên cạnh gốc cây đầu thôn.

Lúc ăn cơm, ông lão đã đề ý, hỏi Đồng Đan Thanh chuyện này: “Cô Đồng, áo cô sao vậy?”.

“Sao ư? Chẳng phải bị các ông làm rách khi trời tôi đó thôi!” Đồng Đan Thanh cắn ngược lại. Có trời biết cô ấy chột dạ nhường nào, cũng may ông lão không truy hỏi nữa.

Về đêm, Đồng Đan Thanh nằm ngủ trên chiếc giường đất của người dân quê, trần trọc mãi. Cô ấy bỗng thấy sợ, ông chủ đó nếu bị dồn ép quá liệu có giết chết mình không? Không phải không có khả năng này. Cô ấy bắt đầu hồi hận, đáng ra không nên điều tra án mất tích gì đó, cũng đừng nên tới nhà xuất bản. Nhưng sau khi sợ hãi qua đi, Đồng Đan Thanh lại nhớ về quyết tâm của mình trước khi vào ngành, chẳng phải là dựa vào nghề báo để duy trì chính nghĩa cho xã hội này hay sao? Nghĩ vậy, cô ấy lại cảm thấy có chết cũng đáng.

Đồng Đan Thanh lật người bước xuống giường. Sau khi xỏ được giày, cô ấy bò lên cửa nghe động tĩnh một lúc, xác định bên ngoài không có một âm thanh nào mới thử đẩy cửa.

Hóa ra cửa để mở!

Đồng Đan Thanh cảm thấy trái tim mình đã nhảy vọt lên tận cổ họng. Mũi chân cô ấy run rẩy, rồi cô ấy lại tỉ mỉ lắng nghe một lúc nữa, thật sự chắc chắn không có bất kì âm thanh nào mới từ từ đi ra phía vườn.

Căn nhà mà họ ở trông cũng khá giả, bốn gian phòng xây bằng gạch ngói kê sát cạnh nhau, ô cửa sổ còn sáng rõ. Vườn rất rộng, phải dài tới ba mươi mét. Ba mươi mét thật ra không dài nhưng có thể vì quá thận trọng, dè dặt,

Đồng Đan Thanh như đi mất cả thế kỉ.

Cánh cửa làm bằng sắt, có chốt kéo, bên trong còn móc một chiếc khóa, không có chìa không thể mở ra được. Sau vài giây suy nghĩ, Đồng Đan Thanh quyết định trèo tường, may thay vách tường xếp đồng những bao tải đựng phân hóa học, chỉ hai ba bước Đồng Đan Thanh đã trèo lên được. Đang chuẩn bị lật người thì một giọng nói thản nhiên, không to không nhỏ vang lên sau lưng cô ấy: “Thôn này nhiều chó, chó mà kêu là cô không chạy được đâu.”

Chân Đồng Đan Thanh mềm nhũn, cô ấy ngã thẳng cẳng xuống bao tải, “Anh là ai?”.

“Trương Doãn.”

Đồng Đan Thanh không ngờ đối phương lại trả lời nhanh gọn như vậy. Ôm tâm lý may mắn, Đồng Đan Thanh hỏi tiếp: “Anh là người của họ?”.

“Cứ coi như vậy đi.”

Giấc mơ tìm được đồng minh để thoát thân bỗng chốc bị dập tắt.

Cùng lúc này, phía cảnh sát Lâm Thủy đang tiến hành kiểm tra kĩ thuật mấy con đường quốc lộ gần biệt thự mục tiêu. Lần bắt giữ này, cảnh sát Lâm Thủy đã huy động toàn tỉnh anh. Nói thật là, ngay cả tổng phụ trách hành động – Đới Minh Phong cũng không ngờ rằng tên tội phạm xảo quyệt đó lại bị lộ vì cuộc điện thoại với Đồ Phàm.

Ngoài Đồ Phàm có thể liên quan tới vụ án bị khống chế, hai người từng mất tích cũng được cảnh sát bảo vệ để đảm bảo an toàn.

Đới Minh Phong nhận được cuộc điện thoại từ tỉnh B vào lúc trời mới tờ mờ sáng. Từ năm con đường có dấu bánh xe khả nghi đi qua, cuối cùng họ đã loại trừ bốn đường, con đường còn lại chính là đường tháo chạy của nghi phạm.

“Đuổi theo.” Đới Minh Phong hạ lệnh.

Qua mấy tiếng đồng hồ truy đuổi, cuối cùng cảnh sát đã tìm được dấu vết của nghi phạm trong một thôn làng tên là Trần Gia Vọng ở một khu vực

trực thuộc tỉnh B. Trên chiếc cây ở cổng thôn, họ tìm được dấu quần áo thuộc về Đồng Đan Thanh.

Nhưng từ đó, cũng giống như lần trước, họ lại tạm thời mất dấu của tên nghi phạm.

Lần này là một con đường bốn nhánh, bốn hướng đi.

Đây là buổi tối thứ hai Đồng Đan Thanh và Trương Doãn ngồi nói chuyện cùng nhau. Từ lời kể của Trương Doãn, Đồng Đan Thanh được biết đôi phương được người gọi là “ông chủ” đó nuôi lớn. Ông chủ cử anh ta trực đêm, không để Đồng Đan Thanh chạy thoát.

Trông Trương Doãn giống như có bệnh, sắc mặt không ổn lắm, nói một câu lại ho không ngừng. Khi Đồng Đan Thanh hỏi anh ta rốt cuộc bị bệnh gì thì Trương Doãn không nói. Đồng Đan Thanh ôm đầu gồi bấu môi: “Xem ra nếu tôi hỏi vụ án này rốt cuộc là thế nào, anh chắc chắn cũng sẽ không nói đâu.”

Câu trả lời của Trương Doãn thật sự đã khiến Đồng Đan Thanh bất ngờ, “Cô muốn nghe, tôi hoàn toàn có thể kể cho cô biết.”

Đồng Đan Thanh ngẩn người. Tảng lờ biểu cảm của Đồng Đan Thanh, Trương Doãn bắt đầu kể chuyện. Trước đây có một đứa trẻ, từ nhỏ thường xuyên bị bố đánh đập. Đứa trẻ ấy rất thông minh, hẩn liều mạng tìm đủ mọi con đường để nhặt nhạnh kiến thức. Hẩn thật sự rất giỏi. Sau này khôn lớn trưởng thành, hẩn thoát khỏi ông bố thích sử dụng bạo lực của mình. Nhưng vì hẩn không có tiền đi học, lúc tìm công việc lại luôn gặp khó khăn, cuối cùng trong một lần làm việc đã bị người ta hãm hại và bị cảnh sát bắt vào tù.

Những ngày tháng ở trong tù, hẩn đã tự thề với bản thân rằng, nhất định phải trả thù cả xã hội đã bỏ rơi mình. Mấy năm ngồi tù, hẩn chịu đựng rất nhiều khổ cực, bị rất nhiều kẻ ức hiếp, và dĩ nhiên cũng học được vô số cách thức phạm tội. Hẩn bỗng nhiên cảm thấy phạm tội là một cách hay để trả thù xã hội.

Hẩn từng phạm nhiều tội, không ai bắt được hẩn, dần dần hẩn bắt đầu thích cô đơn. Thế là một năm nào đó, hẩn tìm được mấy đứa trẻ có hoàn cảnh tương tự như mình, thông qua nhiều cách thức để rèn giũa chúng trở

thành người có khả năng, có trí tuệ và phần uất xã hội như trong mơ ước của hắn. Mấy năm sau, hắn bỗng phát hiện ra, mấy người đó lại không trở thành những tội phạm dã tâm có trí tuệ như hắn mong muốn. Họ sống yên ổn, bình an hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc mà hắn cho họ một cách ngang nhiên.

Sau khi ý thức được điều này, hắn đã lên kế hoạch hủy hoại những sản phẩm tồi do chính mình tạo ra ấy. Nhưng hắn không muốn kết thúc sinh mạng của mình một cách đơn giản như vậy, thế là sau một quá trình tư duy ngắn gọn, một cuộc tiểu thuyết trinh thám với tư duy của tội phạm đã xuất hiện.

“Ông chủ nói ngoại lệ duy nhất chính là cô.” Trương Doãn nhìn Đồng Đan Thanh rồi lại ho hai tiếng.

Đồng Đan Thanh dường như đang được nghe một câu chuyện thần thoại Hy Lạp: Pygmalion khắc một bức tượng tuyệt đẹp, mong sao tượng sống lại, trở thành vợ của ông ta. Kết cục của những câu chuyện thần thoại luôn hoàn hảo, còn kết cục mà hiện thực phải đối mặt lại là hủy diệt.

“Trương Doãn, tôi sẽ chết ư?” Đồng Đan Thanh hỏi chàng trai nhìn có vẻ nhỏ tuổi nhưng lại cao hơn cô ấy rất nhiều này.

Chàng trai ngẩng đầu lên nhìn trời, không trả lời đúng vào câu hỏi ấy: “Mỗi chúng ta đều sẽ chết mà.”

Ngày thứ tư rời khỏi biệt thự, họ dừng chân ở một trấn nhỏ. Đồng Đan Thanh và ông cụ gù lưng ngồi ăn cơm cùng nhau. Trời còn chưa tối, Trương Doãn không có ở đó nhưng Đồng Đan Thanh không nói cho ai biết, hai ngày nay, cô ấy vẫn luôn cố gắng để lại manh mối cho cảnh sát.

Chẳng hiểu vì sao, hôm nay họ bỗng được xem ti vi, đó là ở một nhà dân trong trấn, mặc dù là ti vi màu nhưng vẫn nhòe, hình ảnh không sắc nét, tuy nhiên âm thanh thì rõ ràng, thế nên Đồng Đan Thanh nghe rõ được phát thanh viên báo cáo như thế này: Những ngày gần đây, ở một biệt thự tại thành phố Lâm Thủy xảy ra vụ nổ khí ga, làm chết một người, không có ai bị thương. Theo nguồn tin, người chết tên là Đồ Phàm, là kỹ thuật viên của một công ty mạng. Trước mắt, cảnh sát đang điều tra để làm rõ nguyên nhân cái chết.

“Tôi thật sự khâm phục ông chủ của các anh, nỡ rớt cuộc làm bằng gì vậy! Bản thân mình sống không hạnh phúc mà cũng không để người khác được sống yên ổn, biến thái!”

Ông cụ yên lặng ăn cơm, làm như không nghe thấy thứ gì.

Ngày thứ năm rời khỏi biệt thự, Đồng Đan Thanh được biết tin thêm một người mất tích nữa cũng đã chết. Tới ngày thứ sáu, khi nhận được tin người mất tích cuối cùng tử vong thì gương mặt cô ấy đã không còn chút bất ngờ nào nữa.

Những cảnh tượng càng lúc càng quen thuộc, Đồng Đan Thanh biết cô ấy sắp được trở về Lâm Thủy. Cô ấy đã có giác ngộ đối với cái chết. Thế nên tới ngày thứ bảy, khi ông cụ gù lưng có ý muốn đưa nước cho Đồng Đan Thanh, cô ấy thậm chí có chút cảm kích ông ấy đã để mình được chết yên lành như vậy.

Dung dịch không có mùi vị, uống vào sẽ ngủ rất nhanh. Khi Đồng Đan Thanh mở mắt ra, nhìn thấy bầu trời xanh trên đỉnh đầu, cô ấy những tưởng đó chính là thiên đường.

Nhưng Cung Khắc không thể nào cũng lên thiên đường.

Anh đứng sau lưng Diệp Nam Sinh, nhìn cô đeo găng tay cao su lấy mấy thứ từ trong xe ra. Đó là một bộ quần áo, gồm có áo khoác và quần. Còn có hai thứ nữa. Khi nhìn rõ, Đồng Đan Thanh tuy kinh hoàng nhưng không cảm thấy bất ngờ.

Đó là một mái tóc giả và... một chiếc mặt nạ da người.

Của ông lão gù lưng.

Trên người Trương Doãn cũng có mùi cải xanh luộc ấy...

-----oOo-----

Chương 78: Chó săn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Type: Alex Pooh

Thời gian lùi lại mấy ngày trước, trong một phòng họp nhỏ nào đó trên tòa nhà làm việc của Công an quận Du Hoài, trên bệ cửa sổ cũng bày một chậu hoa pansy, giống hệt như quán cà phê lần trước gặp mặt Đồng Đan Thanh. Chậu hoa này cũng rất rạng rỡ.

Khác với lần trước, lần này Cung Khắc ngồi đối diện với Chu Tác Thổ, chính là tác giả Bạch Dương, người viết series Cháy đêm, nếu nói nghiêm túc một chút thì tác phẩm được xuất bản dưới danh nghĩa của anh ta.

“Thật lòng không muốn nói, tôi nghĩ chúng ta có thể mời cô gái gặp mặt lần trước nói giúp anh.” Thông qua điều tra chứng cứ tại nhà Chu Tác Thổ, đã xác định được Cháy đêm đích thực không phải tác phẩm do Chu Tác Thổ viết. Nói trắng ra, cuốn tiểu thuyết có phải do người này viết hay không, cảnh sát không quan tâm, nhưng khi cuốn tiểu thuyết này và một vụ án tàn độc có liên quan tới nhau thì cảnh sát không thể không quan tâm.

Chu Tác Thổ lúc này đã không còn kiêu ngạo như lần trước. Anh ta cúi gằm, hai tay cuộn lại thành nắm đấm, chống lên cằm. Sau một lúc im lặng, anh ta xin một liều thuốc.

Hình như bất kì người nào khi đã làm sai chuyện gì, trước khi khai báo, đều đưa ra yêu cầu này. Chu Tác Thổ làm vậy, mà thầy giáo trẻ trong vụ án giết người trong phòng kín mà mấy tháng trước Cung Khắc từng gặp cũng làm vậy.

Điều thuốc được châm lên, Chu Tác Thổ rít một hơi rồi kẹp điều thuốc ở đầu ngón tay, chậm rãi mở lời. Câu đầu tiên là: “Cuốn sách đó quả thực không phải do tôi viết.”

Chu Tác Thổ sinh ra trong một thôn núi hẻo lánh xa xôi ở phía Tây Trung Quốc. Bố mẹ anh ta đều là nông dân, bầm đất bầm ruộng mà lớn, dựa vào trồng trọt mà sinh sống. Năm nào cũng mùa xuân cày bừa, mùa thu thu hoạch, năm được mùa thì có thu nhập tới mấy chục nghìn, gặp phải năm mất mùa thì cả nhà đói khát tròn năm. Chu Tác Thổ sinh ra trong một gia đình nông dân bần cùng như vậy, nhưng anh ta không phải chịu quá nhiều khổ cực.

Nhà ngoại của Chu Tác Thổ từng có người làm tú tài, bà Chu chưa được đi

học cũng muốn trong nhà có người có văn hóa. Thế là bà Chu gửi gắm mọi hy vọng vào Chu Tác Thổ.

Trong nhà không có tiền, bà Chu đi vay, đưa Chu Tác Thổ vào huyện học cấp hai, sau đó Chu Tác Thổ đã thật sự không phụ sự kì vọng của mẹ, thi được lên một trường cấp ba trọng điểm của tỉnh, rồi sau này lại thi đỗ vào một trường đại học với số điểm sát nút.

Nữ thần may mắn dường như rất ưu ái chàng trai trẻ xuất thân từ nông thôn này. Thời đại học, vì sự chất phát và xuất sắc của mình, anh ta được chọn lựa làm Phó Chủ tịch Hội sinh viên. Chu Tác Thổ còn thích viết văn, văn chương anh ta viết còn được đăng lên một tác chí đặc biệt của trường, nhuận bút rất hậu hĩnh.

Lúc đó anh ta thật sự cảm thấy mình cứ như vậy sẽ có thể hoàn toàn thay đổi số phận, đặc biệt là sau này khi anh ta quen Tô Mị. Tô Mị là sinh viên năm thứ ba khoa Văn trường họ, xinh xắn lại còn dịu dàng, lúc đó có biết bao nhiêu người theo đuổi. Thế nên sau một lần Chu Tác Thổ tình cờ cứu Tô Mị khỏi bọn lưu manh và cô ta đồng ý trở thành bạn gái của anh ta, anh ta thật sự cảm thấy mình là người may mắn nhất trên đời.

Thế sự khó lường.

Năm thứ tư đại học, Chu Tác Thổ không cưỡng nổi yêu cầu của Tô Mị, đã thi hộ cho một “người anh em” của cô ta, kết quả bị bắt tại chỗ, bốn năm ăn học còn chưa lấy được bằng đã bị đuổi khỏi trường. Còn “người anh em” đó của Tô Mị thì vì gia đình có người thân là cán bộ cấp cao của một doanh nghiệp trong thành phố, mà doanh nghiệp lại tài trợ một khoản tiền cho trường sửa sang nên may mắn thoát nạn.

Tô Mị chia tay anh ta, sau đó Chu Tác Thổ nghe nói sau khi tốt nghiệp, cô ta đã cưới một gã nhà giàu, lớn hơn cô ta khoảng mười mấy tuổi.

Đây có lẽ là số phận, anh ta chẳng thể chúc phúc cho Tô Mị nhưng cũng để mặc cho duyên số. Thế nên sau này việc gặp lại Tô Mị cũng coi như là một lần vận mệnh an bài. Tô Mị sống không hạnh phúc, người chồng không những ngoại tình mà còn đánh đập cô ta.

Hai người tình cũ cùng có một cuộc sống không mấy suôn sẻ, chuyện gì phải đến rồi sẽ đến.

Nhưng sau khi tỉnh dậy, Tô Mị không hề có ý định ở lại. Cô ta nói: “Anh không thể cho em cuộc sống mà em mong muốn đâu.”

Cô ta mong muốn cuộc sống như thế nào? Chẳng qua là có tiền, có thể mua được mọi thứ mà mình muốn, vậy thôi. Sau khi chia tay ai đi đường này, Chu Tác Nghiệp ủ dột thơ thẩn trên con đường đá sỏi. Cũng đúng hôm ấy, anh ta nhận được thông báo trả lại bản thảo của nhà xuất bản giáo dục Tây Uyển, truyện dài tháng trước nộp cho họ đã bị trả về.

Kiểm tra tài khoản ngân hàng chỉ còn lại 121 đồng, Chu Tác Thổ thật sự cảm thấy cuộc đời mình xuống dốc từ đây. Nhưng anh ta không ngờ cũng vào ngày hôm ấy, bức thư anh ta nhận được trong email lại cứu vớt anh ta khỏi cuộc đời xám xịt.

Đó là phần mở đầu của một cuốn tiểu thuyết dài kì. Mặc dù Chu Tác Thổ chưa từng xuất bản cuốn sách nào nhưng dựa vào đam mê bao năm với nghiệp viết lách, anh ta nhận ra đây là một tác phẩm xuất sắc, chắc chắn có thể xuất bản. Lúc đó anh ta đã cực kì kích động.

Kích động qua đi, ngọn lửa trong lòng anh ta lại tắt ngấm, nhưng đây không phải là tác phẩm do anh ta viết. Nhưng vì sao thứ này lại được gửi vào hòm thư của mình? Anh ta viết email đáp lại đối phương. Đối phương cũng trả lời rất nhanh và ngắn gọn, chỉ có mấy chữ: Trước đây anh từng giúp tôi, bản thảo này là hồi đáp dành cho anh.

Chu Tác Thổ vẫn không tin, trên đời có chiếc bánh hời như vậy hay sao?

Nhưng sự việc còn chưa kết thúc, ngày hôm sau, anh ta bắt ngờ nhận được một cuộc điện thoại tới từ nhà xuất bản Tây Uyển, biên tập nói tổng biên tập đã xem qua bản thảo của anh, cho rằng văn phong không có vấn đề gì, có điều tình tiết chưa hay, muốn hỏi xem anh ta còn tác phẩm nào khác không.

Trái tim Chu Tác Thổ như vọt lên tận cổ họng. Tối đó anh ta lại gửi một bức email vào hòm thư kia, viết thế này: Nếu anh thật sự muốn giúp tôi, có thể viết hoàn chỉnh bản thảo của tiểu thuyết này cho tôi không?

Đối phương trả lời rất nhanh: Ngày mai.

Chuyện sau đó còn suôn sẻ hơn cả tưởng tượng: Ký hợp đồng, ra sách, nổi tiếng và quay lại với Tô Mị.

“Anh ta chỉ có một yêu cầu đó là tôi phải sống kín đáo. Nếu như buổi kí tên đó anh ta không yêu cầu tôi đi, tôi cũng sẽ không đi. Chỉ là tôi không ngờ tiểu thuyết đó lại dính líu tới vụ án, còn chết người. Tôi thật sự không biết...” Chu Tác Thổ bật khóc, bùng tay ôm mặt, bả vai run bần bật.

Đợi cho anh ta bình tĩnh lại một chút, Cung Khắc hỏi: “Biên tập chịu trách nhiệm xuất bản sách của anh là ai?”

“Tổng biên tập trực tiếp chịu trách nhiệm với tôi, lúc trước cũng là anh ta đọc bản thảo rồi ký hợp đồng.”

“Trước sau mấy ngày?”

“Nhanh lắm. Buổi sáng tôi gửi bản thảo thì buổi chiều đã ký luôn rồi.”

“Tổng biên tập tên là gì?”

“Họ Lý, tên Lý Trung Vũ.”

Bắt được Lý Trung Vũ, họ cũng mất không ít công sức. Tay này hình như đã đoán được cảnh sát sẽ tới tìm mình nên đã dẫn vợ bỏ chạy. Nhưng lưới trời lồng lộng, cảnh sát tóm được hắn ở sân bay trước chuyến bay Thượng Hải – Paris. Ban đầu hắn làm như không có chuyện gì, nói rằng mình đưa cả nhà đi du lịch, nhưng đối mặt với sự dồn ép của cảnh sát, cuối cùng Lý Trung Vũ đã hết cách, đành phải khai nhận tất cả. Là một người bạn từng giúp hắn nhờ hắn làm vậy, còn về việc vì sao cuốn tiểu thuyết lại phát triển y như những vụ án mạng thì hắn không rõ. Nhưng hắn có nói một điểm, người ấy gọi là anh Trương.

“Nghe giọng thì khoảng hơn ba mươi tuổi.” Lý Trung Vũ nói.

Nửa tiếng sau, khi Đồng Đan Thanh đã tỉnh lại và Cung Khắc nói về chuyện này, cô lắc đầu: “Về mặt tuổi tác tôi đúng là không thể nói rõ, tôi cũng không dám chắc Trương Doãn chính là Trương mà anh nói, nhưng trông sức khỏe anh ta không tốt là sự thật. Theo như anh nói, toàn bộ vụ án đều do một mình anh ta lên kế hoạch, vậy thì anh ta đúng là một người thông minh.”

Có lẽ cũng nhận ra cách nói này của mình có phần giống như “Chí khí của kẻ địch dài tiêu diệt uy phong của bản thân”, Đồng Đan Thanh gãi gãi chiếc mũi đang dán băng urgo của mình: “Nhưng anh cũng không kém, ban đầu tôi còn tưởng ba nạn nhân mất tích còn lại đều chết như trên ti vi đưa tin cơ, hóa ra đây gọi là tương kế tựu kế hả?”

Cung Khắc lắc đầu, “Hắn không trúng kế đâu, nếu không cô sẽ không có cơ hội để lại những manh mối đó và giúp chúng tôi tìm được cô.

Nhớ lại hôm đó, cảnh sát tìm được miếng vải trên áo Đồng Đan Thanh ở cửa thôn. Theo miêu tả thì nó được vứt bên đường. Hôm đó có gió, nếu không có người trông chừng, miếng vải sẽ chẳng ngoan ngoãn nằm yên ở đó.

Lời giải thích hợp lý là Trương không muốn giết Đồng Đan Thanh, hắn đã biến tướng đưa cô ấy trở lại Lâm Thủy. Có điều Cung Khắc không hiểu, vì sao phải kéo dài tận bảy ngày? Đơn thuần chỉ để khiêu khích cảnh sát thôi ư?

Bước vào tháng mười, thời tiết chuyển lạnh rõ rệt, lá cây cũng vàng thấy rõ. Gió thổi qua, cả một mảng lá ào ào rụng xuống.

Tháng mười, Lâm Thủy xảy ra mấy chuyện không lớn không nhỏ này.

Vì lý do cá nhân của tác giả, việc xuất bản Cháy đêm 3 tạm thời bị dừng lại, nhất thời khiến không ít người tụ tập trước tòa nhà của nhà xuất bản giáo dục Tây Uyển giờ biến kháng nghị. Lúc ấy, Diệp Nam Sinh đọc được tin này trên báo đã ngẩng đầu lên hỏi Cung Khắc đang đọc sách: “902, hay là anh viết phản kết đi, em muốn xem.”

Cung Khắc vẫn đọc sách tiếp, không ngẩng đầu lên, “Để anh viết, em sẽ hối hận đấy.”

“Vì sao vậy?”

“Là anh, anh sẽ chỉ viết vài chữ: Cuối cùng cảnh sát tóm được tên áo đen đứng sau, ác giả ác báo, thiên hạ thái bình.”

Diệp Nam Sinh nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Ừm, hay thôi đừng

viết nữa. Nếu anh viết thật chắc là người ta sẽ chuyển hướng ra đứng trước cửa nhà chúng ta mất.”

Còn chuyện thứ hai là bạn nhỏ Cung Tiêu Đăng đã lên lớp một, chào đón đại hội thể dục thể thao người thân đầu tiên của nhà trường, nhìn hình thức là biết phụ huynh và con sẽ cùng nhau tham gia. Ban đầu Đông Đông rất vui vì lần này có một người có tể bào vận động là Diệp Nam Sinh cùng tham gia với nó. Nhưng nó lại buồn ngay, bố không để chị Nam Sinh cùng nó tham gia đại hội thể dục thể thao. Còn về lý do hả? Vì đã xảy ra chuyện thứ ba...

Diệp Nam Sinh mang thai...

-----oOo-----

Chương 79: Nỗi phiền muộn của bà mẹ tương lai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời kỳ đầu mang thai, Diệp Nam Sinh đã sớm mắc căn bệnh trầm cảm trước khi sinh. Lần đầu tiên cô thấy Mục Trung Hoa tích cực lao vào cuộc sống của mình như hiện tại. Diệp Nam Sinh giơ tay lên xem giờ, mới có ba mươi giây, khuôn mặt già nua của bà Mục và con mắt nhỏ của cô đã va chạm nhau hơn năm lần rồi. Nam Sinh suýt chút nữa là mắc bệnh tăng nhãn áp. Tình huống này lần đầu tiên xảy ra trong đời.

“Bà Mục, mẹ lấy máy tính của con làm gì?”

“Có em bé không được để nhiễm phóng xạ, mang về nhà, mẹ giữ cho con.”

Diệp Nam Sinh đắm thui thui xuống nền, trong đó có trò chơi con thỏ hôm trước cô mới điên cuồng cài về máy, con thỏ ngốc nghếch của cô sắp chạy tới hang cáo rồi... Bây giờ ngay cả lông thỏ cũng không có nữa rồi.

“Bánh gato làm gì có tia phóng xạ, mẹ cầm nó làm gì!” Thấy bà Mục giơ tay thu dọn chiếc bánh gato trên bàn, Diệp Nam Sinh nhào tới bảo vệ. Đó là món Cung Khắc đặc biệt mua lúc cô thèm.

Nhưng Mục Trung Hoa không hề bị ngọn lửa nhỏ trong mắt Diệp Nam Sinh dọa dẫm. Bà kiên quyết xách hộp bánh gato đặt vào một núi đồ vốn dĩ thuộc về Diệp Nam Sinh ở ngoài cửa, bây giờ đã đổi chủ thành họ Mục, vừa đi vừa nói: “Con thì biết gì, mấy thứ này nhiều đường nhiều chất béo, không những không tốt cho em bé mà còn khiến con béo núc như heo ấy...”

“Bà Mục, sao bố nói lúc mang thai con mẹ ăn rất nhiều đường và chất béo?” Diệp Nam Sinh lườm nguýt, vô tình vạch trần Mục Trung Hoa. Bà Mục hoàn toàn không phủ nhận, “Thế nên mới sinh ra đứa ngốc như con đây.”

Diệp Nam Sinh muốn phát điên.

Mục Trung Hoa vẫn tự lảm bảm: “Này, sao con rể không mua dâu tây nhỉ, mẹ thích uống trà.”

Diệp Nam Sinh chẳng còn sức để mà phát điên nữa.

Lúc này Hồng Mao cõng con nhện trên lưng chậm chậm bò tới bên cạnh chân Diệp Nam Sinh, nấc cụt rồi cọ cọ vào chân cô. Diệp Nam Sinh chán ghét liếc chúng: “Bà Mục, phiền mẹ vất vả một chút, mang giùm con cả ba con này đi luôn đi.”

Chúng ăn khỏe quá thể.

Nhưng Mục Trung Hoa lắc đầu, “Sao mẹ có thể xách thú cưng của con gái yêu đi được? Ba đứa nó phải để ở đây cho con đỡ buồn. Nha đầu à, vậy mẹ đi đây.”

Mục Trung Hoa xách túi lớn túi nhỏ rời khỏi nhà Diệp Nam Sinh. Diệp Nam Sinh nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt, đá bay chiếc dép ra đập vào cửa để xả giận. Làm sao chúng có thể khiến cô bớt buồn được, rõ ràng là ngồi nhìn cô bực mình!

Thế là hôm đó Cung Khắc tới trường đón Đông Đông về nhà, nhìn thấy Diệp Nam Sinh cùng hai con kỳ đà và một con nhện ngồi giương mắt nhìn nhau. Tám thảm dưới chân Diệp Nam Sinh cũng trụi một mảng.

“902, bà Mục cướp thỏ của em chạy rồi...” Diệp Nam Sinh nhìn Cung

Khắc, rung rung nước mắt, “Anh đi cướp về cho em đi.”

Dĩ nhiên, Cung Khắc không có gan giành giật “thỏ” với Mục Trung Hoa, nhưng anh có cách riêng của mình để khiến Diệp Nam Sinh bớt buồn. Ngày 8 tháng 10, ngày đầu tiên sau khi kết thúc kỳ nghỉ Quốc khánh, Cung Khắc xin nghỉ ở trường, đưa Diệp Nam Sinh tới trường Đông Đông, tham gia đại hội thể dục thể thao người thân.

Thời tiết đầu thu, các bé tại trường tiểu học Xuân Hi vẫy cờ trên sân vận động. Bốn cậu bé có vẻ học khóa trên, mỗi người kéo một đầu quốc kỳ, đi trước mặt đám trẻ. Diệp Nam Sinh giơ tay che đầu, nhìn cuộc diễu hành lộn xộn vùn vụt ở phía xa, cuối cùng cũng tạm thời quên đi “con thỏ” của mình.

Sau khi xem xong cuộc diễu hành tan nát đó, bạn nhỏ Cung Tiêu Đằng cùng đội của mình trở về khu vực dành cho lớp 1B. Hôm nay Đông Đông rất vui, vì bố và mẹ lần đầu tiên tới tham gia hoạt động của nó.

Trong tiếng loa phát thanh, có một giọng nữ hơi the thé thông báo chương trình đại hội.

Hạng mục đầu tiên là chạy một trăm mét, quy tắc thi đấu cũng không giống các cuộc thi chạy bình thường, là phụ huynh cũng con chạy.

“Chị à, phát thanh viên đó tên là Dương Hiểu Vân, thầy cô cho chị ấy làm phát thanh viên của trường, nhưng em cảm thấy giọng chị ấy không hay bằng giọng em. Chị nói có phải không?” Đông Đông đề mặc cho Diệp Nam Sinh thay quần áo cho mình, chốc chốc lại quay đầu nhìn trạm phát thanh được lập tạm thời trên đài cao ở phía xa xa. Dương Hiểu Vân học trên nó ba lớp đang ngồi đó, đi đôi giày da màu hồng, buộc tóc đuôi ngựa rất cao. Có rất nhiều bạn nam trong trường đều khen Dương Hiểu Vân xinh xắn nhưng Đông Đông không thấy như vậy.

Diệp Nam Sinh cảm thán, trẻ con bây giờ có tính hiếu thắng quá sớm: “Người khác nói chị cũng được nhưng chị cảm thấy giọng của Đông Đông nghe hay hơn cô bé kia.”

Cách dạy dỗ bao che này của Diệp Nam Sinh khiến Cung Khắc chẳng biết làm sao. Anh liếc nhìn về phía những học sinh và người nhà đang chạy vào trong sân. Tâm lý có chút hụt hẫng của Cung Khắc đã bị Diệp Nam Sinh

nhìn thấy. Cô chỉnh lại vạt áo cho Đông Đông rồi vỗ vai con bé: “Đông Đông cô lên!”

“Vâng!”

“Đông Đông đăng ký ư?” Dường như chỉ có một mình Cung Khắc sống ngoài trạng thái. Trạng thái này duy trì mãi cho tới khi anh bắt đầu dĩ phải ra sân, cũng Đông Đông chạy về đích với tốc độ không nhanh hơn chạy bộ là bao, vì thế đạt được “giải bét” và tuyên bố kết thúc.

“Chị...” Một lần nữa trở về khu nghỉ ngơi, nhìn thấy bạn cùng lớp được giải nhất – Khưu Viên Viên và bố, nét mặt con bé càng thêm buồn bã. Bố của nó rõ ràng tuyệt như vậy, vì sao lại chạy chậm thế?

Cung Khắc cũng hiếm khi cảm thấy ái ngại. Anh đứng bên cạnh Diệp Nam Sinh, nói với con gái: “Đông Đông à, tinh thần thể thao chân chính không phải ở việc xếp thứ nhất mà quan trọng là chúng ta đã tham gia.”

“Đông Đông, bố nói đúng đấy.” Diệp Nam Sinh gật đầu phụ họa, “Thế nên 902, mời anh phát huy tinh thần thể thao đến cùng đi.”

Tới tận lúc này, khi nhìn vào đôi mắt cười tí của Diệp Nam Sinh, Cung Khắc mới nhận ra, khi cô còn chưa biết mình mang thai, đã sớm bàn bạc với Đông Đông chuyện tham gia tất cả các hạng mục trong đại hội thể thao rồi.

Thế là hôm đó sau khi đại hội kết thúc, Cung Khắc đã mệt đứt hơi.

“Chuyện này cũng không thể trách em, ai bảo anh nhét nó vào bụng em cơ.” Diệp Nam Sinh chỉ tay vào cái bụng nhỏ vẫn chưa lớn lên, nét mặt muốn vô tội bao nhiêu có bấy nhiêu.

Những tưởng hôm nay cứ thế qua đi, nhưng khi cô chủ nhiệm lớp Đông Đông vỗ tay tập hợp lần cuối cùng vẫn có chút chuyện xảy ra. Một bạn học khác trong lớp Đông Đông có phụ huynh là một phụ nữ trẻ tuổi mới ngoài ba mươi. Cô ấy đã quan sát Diệp Nam Sinh một lúc lâu. Nhân lúc con không có mặt, cô ấy tiến tới gần Diệp Nam Sinh, nhỏ giọng hỏi: “Nhà cô theo ngành y à?”

“Đúng vậy, có chuyện gì à?” Diệp Nam Sinh không hiểu.

“Cô không biết đâu, tôi sắp nhìn già như mẹ tôi rồi. Tôi thấy gia đình cô rất biết chăm sóc da mặt, không học y sao biết chăm sóc như vậy. Cô có bí kíp gì không, con trai tôi và em gái cô là bạn học, trông bố cô trẻ như vậy, thật sự có bí kíp gì có thể nói cho tôi biết không...”

Diệp Nam Sinh hơi sững người, sau đó hiểu ngay. Cô nhìn chăm chăm “người bố” mặt đã trắng bệch chuyển sang tái xanh của mình, cố nhin cười: “Chị hiểu lầm rồi, đây là chồng tôi. Còn nữa, tôi đúng là học y nhưng học pháp y, chuyên nhìn người chết.”

Diệp Nam Sinh không hề lo lắng việc bạn học của Đông Đông sẽ vì nó có một người mẹ kể luôn nhìn người chết mà kỳ thị nó, vì chập tối hôm đó, bầu không khí căng thẳng bỗng bao trùm khắp sân vận động không lớn lắm này. Các thầy cô đang bàn luận về chuyện phụ huynh em Lưu Sướng lớp 3D bị mất tiền.

Tiền thì không nhiều, nghe nói chỉ có ba ngàn. Nhưng ba ngàn đó lại liên quan tới một ca phẫu thuật để cứu một mạng người.

Thì ra gia đình Lưu Sướng sống ở vùng quê Lâm Thủy, bình thường đi học, thằng bé được gửi ở nhà một người cô trong thành phố. mấy hôm trước, người mẹ ở dưới quê đột nhiên ngất xỉu trong nhà, sau khi được đưa tới bệnh viện kiểm tra một lượt, phát hiện trong não có một khối u. Gia đình không mấy khá giả ấy chạy vay khắp nơi, cuối cùng cũng gom góp đủ số tiền cho một ca mổ, ba ngàn cuối cùng này là do bác của Lưu Sướng bỏ ra.

Bố của Lưu Sướng cầm tiền từ nhà chị đi, vừa hay lại gặp đại hội thể dục thể thao này, không chống đỡ nổi ánh mắt kỳ vọng của con trai đành cầm tiền tới trường tiểu học Xuân Hi, bút rút như ngòi trên kim, cho tới khi đại hội kết thúc, anh ta cũng chuẩn bị tới bệnh viện.

Nhưng con người luôn có ba việc cần làm, giữa đường buồn đi tiểu tiện, bố của Lưu Sướng đành đứng lại. Anh ta ôm bụng đi vào nhà vệ sinh, sợ tiền rơi xuống bồn cầu, liền dặn dò Lưu Sướng cầm tiền đứng ngoài khu vệ sinh đợi mình.

Đang giải quyết thì một tiếng động bên ngoài khiến anh nông dân giật mình. Vội vàng giải quyết nốt, bố của Lưu Sướng xách quần chạy ra cửa, nhìn

thấy Lưu Sướng ngã dưới đất, còn ba ngàn đó cũng đã bay mất từ lâu.

Diệp Nam Sinh thừa nhận, vì mang thai nên cô mất đi rất nhiều trò vui. Thế nên cô không phủ nhận việc mình kéo Cung Khắc tới văn phòng hiệu trưởng là để tìm niềm vui, bớt nhàm chán.

“Trên sân vận động, anh khiến Đông Đông mất mặt, còn không mau bù đắp lại.” Cô nói như vậy, Cung Khắc cũng lười nhắc nhở cô là ai đã cho anh cơ hội để mất mặt.

Phòng hiệu trưởng trường tiểu học Xuân Hi nằm trên tầng cao nhất, tầng bốn. Trên cánh cửa lớn được sửa sang không hoành tráng lắm có treo một tấm biển, bên trên viết ba chữ “Phòng hiệu trưởng”.

Hiệu trưởng Lưu đang răn dạy mấy học sinh cao thấp không đều nhau. Chốc chốc ông ấy lại đập bàn để thị uy.

“Mấy đứa có phải đã xuất hiện gần nhà vệ sinh trong khoảng thời gian đó không? Còn không thừa nhận là thầy sẽ báo cảnh sát. Đừng nghĩ rằng các em là trẻ vị thành niên thì cảnh sát không bắt các em.”

“Thưa thầy hiệu trưởng, bố con nói, chưa đến tuổi nếu có phạm tội thì theo luật vẫn không phải chịu trách nhiệm hình sự.”

Cung Khắc đứng ngoài nhìn đứa trẻ đang nói. Nó là đứa cao nhất trong số đó, đầu tóc được cắt gọn gang, nhưng quần áo trên người khá cũ kỹ. Trực giác nói cho Cung Khắc biết, đây không phải một cậu bé sống theo khuôn phép, nề nếp.

Quả nhiên, hiệu trưởng giận dữ dậm chân bình bịch vì câu nói này. Ông ấy xua tay, đuổi những người khác đi, chỉ để lại một đứa trẻ.

Anh nghe thấy hiệu trưởng nói với cậu bé: “Ông bố ngồi tù dạy em cái này hả, có phải ông ấy còn dạy em ăn trộm tiền không...” Các học sinh nổi đuôi nhau ra khỏi phòng rồi tiện tay đóng cửa lại. Giọng hiệu trưởng không còn rõ nét như lúc trước nữa.

“Bố không vào sao?”

Đúng thế, Diệp Nam Sinh cũng muốn hỏi. Lẽ nào anh cũng cảm thấy đứa

bé bên trong đã ăn trộm tiền.

Cung Khắc không trả lời câu hỏi của vợ. Anh dựa vào tường, quan sát mấy cô cậu kia. Cậu bé cao kêu ròi đi ròi nhưng vẫn quay đầu lại, còn cậu bé tương đối lùn thì đi thẳng, trong đó có một cậu bé đang run rẩy, xem ra bị dọa không hề nhẹ.

Nhìn xong một lượt, Cung Khắc gọi tên Đông Đông, thì thào mấy câu bên tai với nó. Con bé mắt sáng rực lên, gật đầu rồi chạy mất hút.

Đồng thời lúc này, Cung Khắc đẩy cửa phòng hiệu trưởng ra. Hiệu trưởng bên trong đang tức giận như sấm sét. Ông ấy nhận ra học sinh này, Trần Tấn, học lớp năm, bố là một kẻ du thủ du thực, từ nhỏ đã không có mẹ. Xét theo góc độ giáo dục, hiệu trưởng gần như khẳng định một trăm phần trăm, người đẩy ngã Lưu Sướng, còn ăn cắp tiền chính là Trần Tấn. Ông ấy định báo cảnh sát thì đúng lúc này ngoài cửa có người lên tiếng: “Không phải cậu bé này lấy tiền.”

Người nói là Cung Khắc.

Sau khi tỏ rõ thân phận, Cung Khắc đề nghị ra ngoài gặp Lưu Sướng. Lưu Sướng tới rất nhanh, trên đầu quấn băng, có vẻ bị thương không hề nhẹ. Bên cạnh nó có một người đàn ông chất phác, trông có vẻ giống bố của Lưu Sướng.

Cung Khắc hỏi Lưu Sướng có nhìn thấy ai đẩy nó không? Lưu Sướng lắc đầu. Cung Khắc lại kéo Lưu Sướng ra trước mặt, nhìn bộ quần áo trên lưng nó rồi một lần nữa khẳng định. Trần Tấn không phải là đứa trẻ ăn cắp tiền. Người thật sự ăn cắp có lẽ là một trong hai đứa trẻ thấp.

Anh có hai lý do: Lưu Sướng thấp bé, Trần Tấn cao lớn muốn đẩy được nó, lực đẩy phải nằm ở vai. Mà từ điểm lực trước ngực và vết bầm trên vai Lưu Sướng, thì có thể suy đoán rằng kẻ đó không cao.

Còn về lý do khác, thì chính Đông Đông thở hồng hộc mang tới. Nó lau mồ hôi: “Bố ơi, giống như bố nói, Lý Xuân Vũ đã vào khu rừng nhỏ của trường học. Con len lén đi theo và sau đó tìm được cái này.”

Là một chiếc túi nilon bọc ba ngàn.

Lý do thứ hai của Cung Khắc xuất phát từ góc độ một nhà tâm lý học tội phạm. Hung thủ sau khi gây án thường thể hiện tâm trạng che giấu trốn tránh. Lý Xuân Vũ chính là đứa trẻ thấp bé không quay lại, vai còn run lên đó.

Theo quỹ đạo tâm lý tội phạm, hung thủ sau khi tự rửa sạch hiềm nghi cho mình thường sẽ đi xem thành quả phát triển của mình. Việc này xuất phát từ sự bất an, cũng là cảm giác thỏa mãn. Cung Khắc để Đông Đông đi theo cậu bé hành động một mình đó, thế là đã tìm được Lý Xuân Vũ.

Có điều người lớn cũng không thể hiểu được, trẻ con có thể vì muốn một chiếc máy bay mô hình mà làm chuyện hại người này.

Khi rời khỏi trường tiểu học Xuân Hi, vừa hay là lúc hoàng hôn. Ánh nắng màu đỏ ảm áp chiếu trên gương mặt Đông Đông, nó không còn ảm đạm như trước, “Bố, bạn bè của con đều nói bố rất lợi hại!”

Nhưng Cung Khắc không mắc lừa, anh liếc nhìn Đông Đông: “Cung Tiêu Đăng, con suy nghĩ rõ ràng khi nào đối xung hô với mẹ con chưa?”

Anh sắp trở thành yêu quái bất lão, bố của Diệp Nam Sinh rồi.

Đông Đông và Diệp Nam Sinh đều không nhận được, bật cười thành tiếng.

Đối diện bên đường, có một cậu nhóc tha một con chó lông, chặn đường đi của họ. Trần Tấn quan sát Cung Khắc một chút rồi quỳ rạp xuống đất: “Sư phụ.”

-----oOo-----

Chương 80: Đệ tử “đóng cửa”

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếng “sư phụ” của Trần Tấn khiến những người có mặt có phần mơ màng. Người đầu tiên tỉnh táo lại là Đông Đông. Nó buông tay Cung Khắc ra, bước lên vài bước, đứng giữa Trần Tấn và Cung Khắc, nghiêng đầu: “Em có thêm một tiểu sư đệ là anh từ khi nào, sao em không biết?”

Vừa nghe Đông Đông nói vậy, Diệp Nam Sinh lại mơ hồ thêm lần nữa. Theo lẽ thường, một đứa bé hơi bình thường một chút chẳng phải đều nói những câu mang hàm ý “Anh là ai” sao? Cô và Cung Khắc trao đổi bằng ánh mắt, thì ra suy nghĩ của hai người cũng giống nhau.

Diệp Nam Sinh ngao ngán thở dài: Đứa bé này đúng là không đi theo con đường bình thường, không nghĩ tới chuyện bố có thêm đồ đệ từ khi nào, mà lại nghĩ tới chuyện mình có thêm sư đệ từ lúc nào.

Cô cúi xuống nhìn Trần Tấn, cậu bé trắng trẻo với đôi mắt rất đẹp, đen láy mà không cứng nhắc. Lúc này đây, Trần Tấn đang giương đôi mắt to tròn ấy nhìn Diệp Nam Sinh.

“Cháu là ai?” Diệp Nam Sinh hỏi, hỏi xong cô hơi muốn cắn lưỡi tự tử, chắc chắn cô chẳng sáng tạo bằng Đông Đông rồi. Cậu bé nhìn cô rồi lại nhìn Đông Đông, sau đó đập đầu ba cái thật vang với Cung Khắc: “Sư phụ, cầu xin thầy nhận con, dạy con phá án đi ạ!”

Hả?

Hồi học tiểu học, Diệp Nam Sinh có một mơ ước. Cô muốn làm một nhà Vật lý học, vậy thì cô có thể tìm cách khiến trường học mất điện để khỏi phải đi học.

Cung Tiêu Đằng mới lên tiểu học, không có ước mơ gì quá xa xôi. Nó chỉ có một tâm nguyện, hy vọng một ngày mẹ mới có thể rời xa nhà bếp. Từ ngày chị Diệp trở thành mẹ nó, nhà bếp cũng trở thành một nơi nguy hiểm trong khái niệm của Đông Đông.

Còn tâm nguyện của Cung Khắc có vẻ như chính là bắt được Trương.

Còn trong tâm khảm cậu bé Trần Tấn mới tròn mười một tuổi thì luôn chất chứa một hoài bão rất lớn, rất lớn. Cậu bé hy vọng một ngày mình có thể có một bộ não cực kỳ thông minh để trở thành một người phá được án.

“Cháu muốn làm cảnh sát phải không?” Diệp Nam Sinh ngồi trong xe, vừa ngáp vừa hỏi. Cô không ngờ là Trần Tấn lại lắc đầu, “Cảnh sát chỉ hàm oan cho người tốt. Cháu không muốn làm cảnh sát, cháu muốn làm một người thông minh có thể phá được án như sư phụ, như vậy cháu có thể

rửa tội cho bố cháu rồi!”

Cung Khắc day day mày. Đối với đồ đệ nhí tự dung xuất hiện này, anh hơi đau đầu. Nhưng anh vẫn rất hứng thú với chuyện rửa tội mà Trần Tấn nói.

Tối giờ cơm, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh dẫn theo hai đứa trẻ tìm một nhà hàng. Trước đó, Diệp Nam Sinh đã hỏi Trần Tấn có cần gọi điện báo cho người nhà của cậu không. Ai dè, Trần Tấn lắc đầu, bác của cậu chỉ mong sao cậu biến mất thì có.

Nhà hàng này nổi tiếng với món Tứ Xuyên, hai đứa trẻ và Diệp Nam Sinh thì ăn uống no nê, Cung Khắc thì chỉ động đũa vài cái, thực sự là quá cay. Trần Tấn là một đứa trẻ tương đối thoải mái, vừa nhìn là biết cậu ở ngoài “lăn lộn” đã lâu, ăn cơm không hề khách khí, cứ thế ăn ngấu ăn nghiến. Ăn xong, cậu bắt đầu ngồi yên nhìn Cung Khắc: “Sur phụ, nhận con đi mà.”

Cung Khắc không trả lời mà lấy khăn giấy lau miệng, “Nói về bố của cháu trước đã. Cháu nói muốn giúp ông ấy thoát tội, thế là sao? Ông ấy đã phạm tội gì?”

Nhắc tới bố, ánh mắt Trần Tấn ảm đạm đi phần nào. Nó cúi đầu, mãi sau mới ấp úng nói một câu: “Họ nói bố con không những là ăn trộm mà còn từng giết người.”

Nhắc lại chuyện này, có lẽ phải kể từ năm Trần Tấn chào đời. Về những chuyện xảy ra khi đó, nó cũng đều được nghe những lời lộn xộn từ người thân trong gia đình.

Bố Trần Tấn sống ở vùng nông thôn tỉnh B, là một người có tướng mạo sáng sủa. Ở thời đại mà họ sống, tướng mạo còn chưa được coi là thứ đáng dựa vào để phát triển một cách rộng rãi, mà bố của Trần Tấn là người thông suốt sớm nhất.

Chú trong thôn nói bố là một người bỏ bê việc chính đi làm việc khác, không những làm mấy việc trộm gà trộm chó mà còn trộm người. Lần đầu nghe thấy từ “trộm người”, Trần Tấn còn chưa hiểu, hiểu hoàn toàn cũng là chuyện sau này.

Trần Tấn nghe nói bố cậu từng hạnh phúc một thời gian, chính là khi gặp mẹ. Mẹ sống tại nhà bố ở quê, ông ngoại là bí thư chi bộ của thôn họ. Ở

những nơi như vùng nông thôn, mẹ được coi là một tiểu thư khuê các. Nghe nói lúc ấy có rất nhiều người theo đuổi mẹ, bố của Trần Tấn cũng là một trong số đó. Ban đầu mẹ của Trần Tấn chẳng bao giờ để tâm đến bố cậu, lý do quá đơn giản, bố Trần Tấn không có tiền. Nhưng về sau chẳng hiểu sao, mẹ của Trần Tấn bỗng nhiên đồng ý lời cầu hôn của anh ta. Chuyện này khi ấy chịu đựng không ít phong ba bão táp từ phía láng giềng hai bên. Có người nói mẹ cậu bị điên, có người nói bố Trần Tấn đã cưỡng bức cô ấy, cô ấy bắt buộc phải lấy anh ta, tóm lại là đủ mọi lời đồn.

Mẹ của Trần Tấn được máy cày kéo tới nhà bố cậu ngay giữa những tin đồn chất thành núi như vậy, và trở thành con dâu nhà họ Trần.

Sau đó một năm, Trần Tấn chào đời, mà sự việc xảy ra khoảng hai tháng sau ngày cậu bé sinh ra. Mỗi lần nhớ lại luôn phải bắt đầu từ máy chiếc xe cảnh sát đi từ thị trấn lên.

Nghe nói mấy chiếc xe đó đi vào thôn rồi tới thẳng nhà Trần Tấn. Lúc đó bố cậu đang ngủ ở nhà, mẹ cậu bế cậu ra vườn sưởi nắng. Nhiệt độ khi đó khoảng 23 độ C, không lạnh cũng không nóng. Cảnh sát nói bố cậu đã ăn trộm của người ta mười nghìn tệ, còn giết người.

Tiền bị lục ra ở trong gầm giường nhà Trần Tấn ngay tại chỗ, còn bố Trần Tấn thì sống chết không thừa nhận là mình giết người. Cảnh sát không nghe anh ta giải thích mà đưa đi ngay.

Những chuyện sau đó Trần Tấn không kể được rõ ràng, vì ngay cả Lưu Đại Tiên bác học nhất trong thôn cũng không thể nói rõ vì sao những người lúc đó hận bố cậu giết người là thế, về sau bỗng nhiên bỏ mặc làm ngơ.

Bố Trần Tấn vì tội ăn trộm bị tuyên án năm năm tù. Khi bố ra tù, Trần Tấn đã có thể bò lên đầu ngọn của cây hòe cao nhất để lấy trứng chim ròi. Bố đối với Trần Tấn là một từ xa lạ, ban đầu nó cũng rất bài xích ông bố mà theo lời mọi người thì vừa ăn trộm vừa giết người, tới bây giờ nó cũng rất bài xích.

Kể tới đây, Trần Tấn gật đầu thật mạnh hai cái để khẳng định cho nội dung trần thuật của mình.

“Nếu đã bài xích bố thì vì sao còn muốn rửa tội cho bố, lẽ nào cháu tin bố

không giết người?” Diệp Nam Sinh nghe nhập tâm từ lâu, miếng cá hấp để bên miệng mà mãi không ăn.

“Vì bố nói ông ấy không phải kẻ giết người, vì ông ấy là bố của con.” Là người bố duy nhất của nó. Trần Tấn cúi đầu, giọng không còn trong sáng rõ ràng như lúc trước nữa. Một Trần Tấn như vậy khiến trong lòng Diệp Nam Sinh có cảm giác chua xót. Trong trái tim mỗi đứa trẻ, lời nói của bố luôn là đáng tin nhất và cũng là điều chúng muốn tin nhất, dù người bố ấy là ăn trộm hay kẻ giết người.

“Em quyết định thay bố em, Trần Tấn, sau này anh chính là đệ tử ‘đóng cửa’ của bố em!” Đông Đông nhỏ tuổi nhưng rất cảm tính. Nó rung rung nước mắt đáp bàn nói. Diệp Nam Sinh cũng nước mắt lưng chòng, cười mà như khóc. Cung Khắc chưa từng chính thức nhận đồ đệ, đúng là ứng với câu nói đó, còn chưa khai trường đã thẳng thừng “đóng cửa” đại cát đại lợi. Đông Đông giỏi lắm!

Nhưng ăn cơm tối xong, Diệp Nam Sinh lên xe, nhìn thấy Đông Đông chỉ huy Trần Tấn đóng cửa xe rồi không cho thằng bé lên, cảm thấy có chút khó hiểu.

Đông Đông vò đầu: “Chị, đệ tử ‘đóng cửa’ lẽ nào không phải người chịu trách nhiệm đóng cửa sao?”

Trái tim nhỏ của Diệp Nam Sinh đã sớm vỡ vụn, vỡ vụn vì cười.

Trần Tấn nói nó sống ở nhà bác hai. Nhà bác hai của Trần Tấn cách tiểu khu Tùng Bình không xa, chiếc xe Jeep rẽ vào một con đường tên là Tam Vượng, đi khoảng ba trăm mét thì thấy nhà bác hai mà Trần Tấn nói. Đó là con đường nhỏ được coi là nhộn nhịp. Bảy giờ tối, bên vệ đường bày không ít sạp hàng bán đồ ăn vặt, đa số là món rán, mỡ chẳng biết đã được rán đi rán lại bao nhiêu lần, màu đã tối sậm lại, mùi cũng không dễ ngửi. Diệp Nam Sinh day day mũi, cố gắng nhẫn nhịn cảm giác buồn nôn. Mang thai khiến khứu giác của cô nhạy cảm hơn trước, không chịu được mùi nặng nào nữa.

Trần Tấn tạm biệt họ: “Sur phụ, chuyện thầy hứa với con không được nuốt lời đâu đấy.”

Cung Khắc vỗ vai nó, đang định đáp thì từ xa vọng lại một tiếng gọi:

“Trần Tấn!”

Cung Khắc không để sót biểu cảm khinh thường lướt qua gương mặt Trần Tấn. Anh thấy nó từ từ quay người lại, cất giọng buồn buồn: “Bác hai.”

Bác hai của Trần Tấn trông có vẻ là một người rất ôn hòa, khi được biết chiều nay Cung Khắc vừa mới giúp Trần Tấn thoát khỏi việc bị tình nghi, anh ta không ngừng bắt tay Cung Khắc, luôn miệng nói: A Tấn nhà tôi cũng may có anh, A Tấn nhà tôi đã làm phiền anh chị rồi...

Anh ta tiễn Cung Khắc lên xe, từ trong gương chiếu hậu, Diệp Nam Sinh vẫn còn thấy anh ta không ngừng vẫy tay về phía họ.

“Chị à, em không thích bác hai của tiểu sư đệ.” Đông Đông ngồi nép bên cạnh Diệp Nam Sinh, ánh mắt có vẻ dè dặt. Diệp Nam Sinh gật đầu, “Chị cũng không thích.”

Cung Khắc lái xe, không quay đầu lại, chỉ hờ hững nhìn hai mẹ con nói chuyện với nhau qua gương. Nói thật lòng, bác hai của Trần Tấn cho anh cảm giác không tốt, có lẽ anh ta từng ngược đãi Trần Tấn.

Ngày hôm sau, thời tiết khá đẹp, Cung Khắc dậy từ rất sớm, chuẩn bị xong bữa sáng, anh gọi Diệp Nam Sinh và Đông Đông dậy. Nhân lúc họ đánh răng rửa mặt, Cung Khắc gọi một cuộc điện thoại cho đội trưởng Doãn của Công an huyện Tân Hương, thành phố Bắc An.

Đội trưởng Doãn này tên đầy đủ là Doãn Nghị, là tiền bối học trên anh ba khóa trong trường cảnh sát. Thời gian trước nghe nói anh ấy được điều chuyển về cơ sở, địa điểm vừa hay là Tân Hương, thành phố Bắc An.

Doãn Nghị mới được điều đi không lâu, đột ngột bị hỏi một vụ án mạng còn treo cách đây mười mấy năm thì ít nhiều có phần chưa nắm được. Nhưng Doãn Nghị cũng là một người thoải mái. Anh ấy hứa sẽ lập tức sắp xếp người điều tra lại tư liệu của năm đó.

Kết thúc cuộc điện thoại, Cung Khắc trở về phòng ăn. Diệp Nam Sinh dẫn Đông Đông ngồi bên cạnh bàn, cô không ngừng ngáp ngủ, sau khi mang thai, hình như cô càng thích ngủ hơn trước.

Cung Khắc múc cháo cho cô, rồi múc một bát cho Đông Đông. Anh cầm

trúng, bóc vỏ: “Nam Sinh, lát nữa anh tới nhà bố Trần Tấn xem sao, em và Đông Đông ở nhà nhé.”

Không ngờ một câu nói của anh lúc đó lập tức đẩy lên màn kháng nghị của cả hai mẹ con.

Đông Đông bĩu môi: “Bố không yêu Đông Đông, bố có đệ tử ‘đóng cửa’ là không cần con nữa.”

Còn Diệp Nam Sinh thì phản ứng điềm đạm hơn Cung Tiêu Đằng. Cô chậm rãi uống canh, “902, anh tưởng không đưa đi theo là được sao, dễ vậy ư? Anh không đưa mẹ con em đi, bọn em tự bắt xe đi. Định khóa trái cửa không cho bọn em ra ngoài à? Không sao, trong nhà nhiều ga giường, nếu anh không lo chho cái bụng của em, thì chắc chắn cũng không ngại em thất ga giường rồi trượt từ trên tầng xuống chứ. Tầng chín mà, không cao, phải không? 902, anh trùng mắt với em làm gì!”

Cung Khắc xoa thái dương, có trời đất chứng giám, anh không lừa cô, chỉ là vợ anh có hơi ngang ngạnh, anh làm sao chống đỡ nổi.

Cuối cùng, trong tiếng hát hào sảng của nghĩa dũng quân, chiếc Jeep đưa hai người không muốn làm nô lệ và một người địa chủ vô tình bị vũ lực chèn ép kháng nghị cũng không có hiệu lực tới địa chỉ mà hôm qua Trần Tấn để lại: Số 78, tầng 30, một tầng trong tòa nhà CBD của quận Bắc Thành nằm trên đường Tứ Thủy, đang tiến hành sửa chữa nội bộ, bố của Trần Tấn làm công nhân sửa chữa ở đó.

Tối qua trước lúc chia tay, Cung Khắc hỏi Trần Tấn có muốn anh lái xe đến đón cậu không, lúc đó có bác hai nên Trần Tấn chỉ hơi lắc đầu, nói nó tự ngồi xe bus cũng được, Cung Khắc cũng không miễn cưỡng.

Tìm một gara ngầm gần đó để đỗ xe xong xuôi, Cung Khắc đưa vợ con đi thang máy lên trước. Trước cửa tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy Trần Tấn đang ngồi sụp ở đó đợi từ lâu.

Nhìn thấy Cung Khắc. cậu bé tươi cười: “Sư phụ, thầy đúng là giữ lời.”

Cung Khắc xoa đầu thằng bé. Đông Đông không vui, chen ngang giữa họ: “Trần Tấn, gọi sư tỷ đi!”

Giải quyết xong ai đưa trẻ, họ vào thang máy. Trong lúc những con số đang biến đổi, Trần Tấn kể những suy nghĩ mà hôm qua cậu chưa có cơ hội nói hết: “Bố cháu nói ông không giết người, nhưng luôn có người nói ông là hung thủ. Sự phụ, cháu muốn chú điều tra chuyện năm xưa rốt cuộc là như thế nào. Cháu không tin cảnh sát, cảnh sát không thông minh như chú!”

Không phải cảnh sát không thông minh, có điều vụ án này nghe nội dung thằng bé kể thì hình như có một số ẩn tình không nhỏ. Anh chưa kịp giải thích, con số trên thang máy đã dừng ở tầng 20. Đó là tầng bố của Trần Tấn làm việc.

Thật không ngờ họ lại gặp hụt. Người đang chỉ huy quét sơn đi qua nói một tin tức khiến Trần Tấn cực kỳ sửng sốt. Ông ta nói: “Ông Trần về quê tìm vợ! Đã đi mấy ngày nay rồi!”

Người mẹ đã rời xa bao nhiêu năm thật sự quay lại ư? Trần Tấn có phần không dám tin vào đôi tai mình.

Đúng lúc này, có người gọi điện thoại cho Cung Khắc, là Doãn Nghi, tin tức không tốt lắm, thậm chí còn tồi tệ với một số người: Trong một thôn ở địa phận huyện Tân Hương vừa xảy ra án mạng, có người bắt được nghi phạm tại chỗ, là bố của Trần Tấn...

-----oOo-----

Chương 81: Hồn quê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cung Khắc từ chối cùng Trần Tấn và Tân Hương. Lý do rất đơn giản, chưa biết rõ tình hình, anh phải đi tìm hiểu đã. Người đồng thời bị anh từ chối còn có Diệp Nam Sinh đang mang bầu và bạn nhỏ Cung Tiêu Đằng đang nắm tay Diệp Nam Sinh.

“Anh đi xem tình hình ra sao, có tin tức gì thì sẽ liên lạc với hai người, đừng lo lắng, còn nữa, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt.” Đây là những lời Cung Khắc nói với Diệp Nam Sinh lúc chia tay ở ga tàu. Anh biết Diệp Nam Sinh không vui, thế nên sáng sớm đã chuyển một pho tượng Phật tới

bên cạnh Diệp Nam Sinh. Mục Trung Hoa đứng cách họ vài mét, vừa cắn hạt dưa vừa vẫy tay về phía họ: “Đi đi, đi đi, ở nhà còn mẹ và bố con mà.”

Dưới đôi mắt tiễn đưa rung rung nước mắt của Diệp Nam Sinh, Cung Khắc lên chuyến tàu hỏa đi lên phía Bắc, điểm đến là Tân Hương, thành phố Bắc An.

Có lẽ đã lâu không ra ngoài một mình, anh không quen cho lắm.

Xét về vị trí địa lý, hai thành phố Bắc An và Lâm Thủy cách nhau không xa. Khoảng thời gian trước, vì vụ án của Chu Tác Thổ, Cung Khắc đã từng tới Bắc An, lái xe lâu nhất cũng nửa ngày là tới nơi. Nhưng vì địa điểm lần này là Tân Hương, Cung Khắc vẫn chọn cách thức đi lại nguyên thủy nhất là tàu hỏa.

Mặc dù tàu lần này đầu chữ K nhưng cũng không nhanh hơn là bao, sáng sớm xuất phát mà tới tận xế chiều mới dừng tại ga tàu Tân Hương, thành phố Bắc An. Ba năm trước, họ phát hiện ra than đá ở Tân Hương, cùng với việc tiến hành khai thác than đá, để tiện cho việc vận chuyển, khi xây dựng mạng lưới giao thông khu vực Đông Bắc, các kiến trúc sư đã đặc biệt thêm một nhà ga ở Tân Hương.

Ga tàu Tân Hương lúc này chìm trong một màn sương với những hạt cát màu đen nổi trong không khí. Cung Khắc xuống tàu, xách theo túi hành lý gọn gàng, đứng ở cửa ga, nhìn trái ngó phải mà vẫn chưa thấy Doãn Nghị.

Anh quay đầu nhìn tòa nhà màu trắng có viết dòng chữ “Ga tàu Tân Hương”. Đó là một toà nhà hai tầng rất bề thế, chiếm diện tích rất lớn, có điều vì vùng quê than đá này nên màu trắng của tòa nhà đã sớm bị hun thành màu xám có phần cũ kỹ.

Trước cửa ga có không ít người ra ra vào vào, có vài người mời chào khách đang đi khắc nơi tìm kiếm đối tượng, thỉnh thoảng có khách ngoại tỉnh đi qua, bị họ kéo tới những “khách sạn” địa phương đồ tốt giá rẻ.

Khi Cung Khắc quan sát họ, anh thấy có một người với bộ râu quai nón cũng đang để ý tới mình. Xoa xoa cằm mấy cái. Râu quai nón đi về phía Cung Khắc.

“Này, người anh em, ở khách sạn không? Chỗ chúng tôi nước nóng, mang Internet đầy đủ, bảo đảm rẻ mà tốt.” Râu quai nón vỗ vai Cung Khắc, đồng thời lúc này cũng có người vỗ vai râu quai nón nói: “Vương lão nhị, ở chỗ nào về chỗ ấy đi!”.

Cung Khắc quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông với mái tóc ngắn, gương mặt bần thiêu bụi bặm đang quát Râu quai nón, Râu quai nón nhìn thấy người đàn ông đó thì nhanh chóng lẩn tránh như nhìn thấy ôn dịch, chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.

Cung Khắc nghiêm nghị: “Tiền bối, anh cứ hung dữ như vậy, khi nào em mới được gặp chị dâu đây?”

Cung Khắc là một người không biết cười, vẻ mặt nghiêm túc khi đùa cợt của anh ngược lại đã khiến người kia phì cười. Anh ấy chấp tay sau lưng đi đi lại lại vài vòng xung quanh Cung Khắc rồi lắc đầu nguây nguậy.: “Thay đổi rồi, người có vợ rồi đúng là có khác, còn biết đùa nữa. Đừng để ý tới mấy chuyện không đâu đó, gọi một tiếng cho tôi để nghe tôi xem nào.”

Mặc dù lời nói của người đàn ông này luôn khiến Cung Khắc nhớ tới lời thoại kinh điển của Triệu Bản Sơn: Thế giới này quá điên cuồng, chuột cũng có thể làm cô dâu họ mèo rồi. Nhưng anh vẫn dùng cách thức chào hỏi quen thuộc giữa những người đàn ông, giơ tay đập lên bả vai đối phương, gọi một tiếng: Doãn Nghị.

Cung Khắc thật sự không nghĩ Doãn Nghị lại đích thân tới đón anh: “Chẳng phải xảy ra án mạng sao? Sao anh không ở hiện trường giám sát?”

Doãn Nghị lái chiếc xe Mitsubishi mà phanh xe thỉnh thoảng đã không còn ăn nữa của Công an huyện Tân Hương. Đang đi xuống một con dốc không cao, chiếc xe bỗng nhiên chết máy. Doãn Nghị bực bội, xuống xe mở mui ra, kiểm tra xem chỗ nào có vấn đề, lúc giúp anh ấy, Cung Khắc nghe thấy Doãn Nghị nói một câu: “Người chưa chết, đang đưa đi cấp cứu, nên tôi tranh thủ ra đón cậu.”

Người vốn dĩ đã chết lại bỗng nhiên lại chưa chết, bước ngoặt này quả thật nằm ngoài dự đoán của Cung Khắc. Trong lúc xử xe, anh đã nắm được đại khái đầu đuôi của câu chuyện.

Bố của Trần Tân tên thật là Trần Dụ Đạt, ở nhà đứng thứ ba, trong thôn

còn gọi anh ta là Trần Lão Tam. Từ mấy năm trước khi có tin đồn anh ta giết người, sau đó không rõ làm sao lại được thả ra, Trần Dụ Đạt ở lại trong thôn không lâu thì đưa Trần Tấn đi tỉnh khác, cũng tức là thành phố Lâm Thủy hiện nay. Nhưng gần đây không hiểu sao, Trần Lão Tam lâu lắm không về quê lại bị người ta nhìn thấy anh ta về nhà không chỉ một lần.

Có điều quê hương giờ đã khác xưa nhiều, vì có quặng than đá nên Tân Hương vốn không khấm khá dần dần đã phát triển hơn, tới ngày hôm nay nghiêm nhiên đã có quy mô của một thành phố. Anh hai của Trần Lão Tam mấy năm trước đã chuyển tới Lâm Thủy, chính là người được Trần Tấn gọi là bsc hai mà lần trước Cung Khắc gặp. Còn anh cả nhà họ thì giờ đang là chủ mỏ dân doanh lớn nhất thị trấn Tân Hương.

Chuyện lần này xảy ra trên mỏ than của anh cả. Sáng sớm, công nhân đi ăn sáng rồi xuống mỏ chuẩn bị làm việc, nhưng tốp người đầu tiên còn chưa lên xe quặng thì đã có người phát hiện ra Trần Dụ Đạt đứng ở cửa mỏ, có ánh sáng loang loáng chiếu vào thì thấy anh ta tay cầm một viên đá, trên mặt đất là thứ gì đó có màu đỏ đậm. Mà cách Trần Lão Tam đang ngờ ngẩn không xa có một người đàn ông ngã dưới đất, đầu đang chảy máu đầm đìa.

“Lúc gọi điện cho cậu, tôi cũng vừa mới nhận được tin báo án. Xem đi, chẳng phải là nhầm lẫn sao?” Doãn Nghị gập mui xe cái “bộp”, phúi tay, giải thích xong xuôi câu chuyện.

Mặc dù chủ là nhầm lẫn nhưng Cung Khắc không hề có ý trách móc Doãn Nghị, dù sao thì làm nghề này của họ không ai muốn thấy có án mạng xuất hiện.

“Đúng rồi, em nhờ anh điều tra những tài liệu đó thế nào rồi?” Cung Khắc và Doãn nghị lại lên xe. Cung Khắc ngồi ở ghế lái phụ hỏi Doãn Nghị. Doãn Nghị vò đầu, vừa khởi động xe vừa kêu khổ: “Cậu không biết đầu, Tân Hương cái gì cũng tốt, chỉ có điều kiện phá án là .. haizz, tới bây giờ vẫn là một đồn công an hai tầng.”

Oán thán xong, Doãn Nghị lại vỗ vai Cung Khắc: “Tìm tài liệu hơi mất công, nhưng tôi đã dặn các anh em rồi, muộn nhất là sáng mai sẽ tìm được cho cậu. Bây giờ tôi đưa cậu về nơi nghỉ ngơi trước.”

Nơi nghỉ mà Doãn Nghi nói là một nhà khách ở Tân Hương, bề thế hơn đồn công an mà Doãn Nghi đang làm việc một chút, chỉ ít thì cũng cao hơn một tầng, tổng cộng có ba tầng. Cung Khắc được sắp xếp ở gian phòng thứ hai phía Đông hành lang tầng hai. Vì tạm thời chưa có vụ án, anh tắm rửa xong bèn nằm lên giường nghỉ ngơi. Anh nghĩ rất nhiều chuyện, về bác hai của Trần Tấn, về vụ án nhiều năm trước chưa phá được, đương nhiên còn về kẻ luôn quẩn lầy lòng anh – Trương. Anh nhớ tới những mảnh giấy trước đó Trương gửi cho anh, cảm thấy điều mà Trương muốn ám thị cho anh có lẽ là...

Lúc đang trầm tư, tiếng gõ cửa cộc cộc rõ ràng mang theo chút giật mình hoảng hốt. Nhưng Cung Khắc không sợ, anh lắng nghe một lát, sau khi xác nhận đó là tiếng gõ cửa chậm chạp có quy luật mới đứng dậy ra mở cửa. Chất lượng cửa nhà khách không tốt lắm, không phải kiểu khóa trượt tự động như những nhà khách trong thành phố mà là kiểu khóa cài cần động tay động chân.

Đầu khóa trượt ra, cánh cửa cũng kêu két rồi bật mở, Cung Khắc nường theo chút ánh sáng tối tăm ngoài hành lang, bước lên trước một bước, ngoài cửa thật sự không có ai.

Anh nhìn trái ngó phải, thật sự không có người. Nếu là bình thường, kiểu gõ cửa này cộng thêm thứ ánh sáng chớp nháy trên đỉnh đầu, chắc chắn sẽ khiến người ta sợ chết khiếp, nhưng Cung Khắc thì không.

Anh đi vào, đóng cửa lại, nhưng không về phòng mà đứng bên cạnh cửa nghe thấy có tiếng sột soạt. Anh đột ngột mở cửa ra trước một bước.

“Diệp Nam Sinh, chẳng phải anh bảo em ở nhà đợi anh sao!” Gương mặt Cung Khắc sa sầm xuống. Anh giận thật, lần này Diệp Nam Sinh đúng là không hiểu chuyện. Nhưng Diệp Nam Sinh lại không hề sợ anh nổi giận. Cô lập tức nhào vào lòng anh, “902, sao anh gan quá vậy, em dọa mà anh chẳng sợ chút nào...”.

“Về nhà đi!”

“Không!” Diệp Nam Sinh như con chim nhỏ bay vào phòng nằm lên giường lăn lộn, “Không có anh ở nhà, em không ngủ được”.

“Nam Sinh, em còn con mà!” Cung Khắc cố gắng kiềm chế cơn giận,

không để âm lượng của mình quá lớn.

“Em biết chứ, em biết là anh lo lắng cho em, thế nên em đưa cả bảo mẫu tới đây... Mẹ em cũng theo tới đây rồi, vừa hay bây giờ em không thể khám nghiệm được, để bà Mục hoạt động chút cũng tốt!”

Vạch đen rơi xuống đầy mặt Cung Khắc: “Mẹ đưa em đi, bố sẽ lo lắng đấy...”. Anh muốn khuyên Diệp Nam Sinh trở về, không ngờ câu nói sau đó của Diệp Nam Sinh đã hoàn toàn đánh tan suy nghĩ này của anh.

“Dĩ nhiên là bố em không yên tâm để mẹ em đi xa rồi, ông luôn nói bà là người vô tâm vô tính, đi đường chẳng bao giờ nhớ đường. Thế nên bố em cũng đi theo luôn.” Diệp Nam Sinh một lần nữa nhắc nhở cho Cung Khắc rằng nhà họ Diệp là một gia đình thần kì bằng chất giọng nhẹ bẫng.

Không chỉ có thế, ngay cả Đông Đông rồi cậu đệ tử “đóng cửa” đó cũng tới cả rồi...

Khi Doãn Nghị được gặp gia đình có ý góp đủ hai bàn mặt chược này, anh ấy cũng không tỏ ra phản cảm, ngược lại còn rất vui mừng, vì hầu như những cảnh sát ở tuổi họ, không ai không biết Mục Trung Hoa. Bắt tay thân mật với Mục Trung Hoa như nguyên thủ hai quốc gia, Doãn Nghị nói với Mục Trung Hoa bằng vẻ áy náy: “Giáo sư Mục, em thật sự muốn được xem cô giám định pháp y một lần, nhưng lần này không phải là án mạng...”.

Cung Khắc lạnh nhạt liếc nhìn Doãn Nghị: Nhìn anh tiếc nuôi kìa, thân là cảnh sát, đạo đức nghề nghiệp bị chó ăn hết rồi sao?

Doãn nghị tới nói chuyện với Cung Khắc về vụ án. Thân phận của người bị thương đã được xác minh. Đó là giám đốc bộ phận tín dụng của một ngân hàng cổ phần tại thành phố Bắc An. Nhưng điều kỳ lạ là, chưa hề nghe nói ở Tân Hương có doanh nghiệp nào cùng ngân hàng này làm ăn qua lại. nếu không nhờ chứng minh thư mang theo trên người nạn nhân, có lẽ muốn điều tra thân phận của người này cũng mất một khoảng thời gian.

Hơn nữa theo khẩu cung của Trần Dụ Đạt thì anh ta hoàn toàn không quen biết người Giám đốc này, càng phủ nhận việc định giết người ấy.

Một người không có bất kỳ lý do gì để xuất hiện ở đó suýt nữa bị người ta

giết hại, mà người đáng nghi nhất lại nói rằng chưa bao giờ gặp nạn nhân, điều càng khiến Cung Khắc trầm tư hơn câu nói sau đó của Doãn Nghị, anh ấy nói: “Tôi cảm thấy Trần Dụ Đạt có vẻ không nói dối.”

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ Cung Khắc sẽ không tin, nhưng nếu là Doãn Nghị nói thì mức độ đáng tin của câu này đã được nâng lên rất cao. Vì lúc còn đi học, Doãn nghị từng là cán bộ môn Vi biểu cảm học, thành tích xuất sắc. Bao năm nay anh ấy vẫn luôn dựa vào kiến thức ấy để phá được những vụ án lớn, trả lại sự trong sạch cho rất nhiều nghi phạm.

Trần Tấn ngẩng đầu lên, biểu cảm có chút kích động: “Bác ơi, bác cũng tin là bố cháu không giết người!”

Mấy người đang nói chuyện thì điện thoại của Doãn Nghị đột nhiên vang lên. Nhìn số máy, anh ấy nhấn nút nghe, chưa nói được nhiều, sắc mặt của anh ấy trở nên nặng nề.

Ngắt máy xong, anh ấy nói: “Giám đốc ngân hàng đó chết rồi.

Nhưng trước khi chết, ông ta từng tỉnh lại một lúc, lúc tỉnh, ông ta có để lại lời nhắn: Trần Lão Tam đã giết tôi.

Mục Trung Hoa nắm chặt tay lại, bẻ tay khiến những khớp ngón tay kêu răng rắc, “Aiya, mẹ ơi, xem ra lần này không muốn hoạt động gân cốt cũng không được rồi!”

-----oOo-----

Chương 82: Hai vụ mưu sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Mục Trung Hoa tới nhà tang lễ chuẩn bị tiến hành công việc giải phẫu, trời bỗng đổ mưa, những hạt mưa lớn mang theo cát bụi trôi nổi trong không khí, mặt đường dường như mát mẻ hơn nhiều so với lúc mới tới đây.

Cung Khắc và Mục Trung Hoa cùng đi, họ ngồi chiếc xe có thể hồng bất kỳ lúc nào của Doãn Nghị, cũng mau dọc đường nó vẫn vận hành bình

thường, đưa họ tới điền cần đến thuận lợi. Nhưng tới nơi rồi, sự tình lại có rủi ro.

Những điều kiện khác của Tân Hương đều tốt, nhưng cánh sát và nhà tang lễ không được đầu tư nhiều, không chỉ có đồn công an là một tòa nhà nhỏ xíu cũ kỹ, ngay cả nhà tang lễ này cũng đơn sơ tới mức không ra gì. Theo lời Doãn Nghị giới thiệu, phòng khám nghiệm xác là một căn nhà nhỏ ở vườn sau của nhà tang lễ huyện Tân Hương, đối diện với một đồng gỗ mục và rơm rạ thì náo của mấy người họ không sao liên hệ những thứ này với nhau được.

Người phụ trách nhà tang lễ, giám đốc Từ che ô từ phía trước bước vội tới, tỏ ra áy náy: “Sáng nay phòng khám nghiệm bị sập, chúng tôi đang gọi người cố gắng sửa gấp.”

Kết quả của việc sửa gấp trong một ngày là gỗ vẫn hoàn gỗ, cỏ vẫn hoàn cỏ. Tốc độ ấy khiến sắc mặt Doãn Nghị không vui lắm. Anh ấy còn chưa kịp nổi nóng thì đã bị Mục Trung Hoa ngắt ngang, “Thi thể ở đâu?”.

Vì lý do thời tiết, ánh sáng ngoài trời không tốt lắm, Doãn Nghị bảo cấp dưới mang hai bộ đèn pin thám hiểm tới. Anh ấy cầm một bộ, bộ kia nằm trong tay ông Diệp Chi Viễn – chồng của bà Mục Trung Hoa. Nói tới Diệp Chi Viễn, Doãn nghị không biết nhiều lắm, chỉ biết rằng đó là một giáo sư Toán học trưởng mạo mạo nho nhã. Ông không thấp, mặc dù đã có tuổi nhưng lưng không gù, vẫn đứng thẳng trước một góc giường đặt thi thể, tay giơ cao ngọn đèn.

Vì không có sân bãi, Mục Trung Hoa đành tiến hành giải phẫu ngoài trời. Trên đỉnh đầu bà là chiếc lều bạt được dựng bốn góc bằng cột trụ, nước mưa rơi lộp bộp xuống lớp vải nilon. Mục Trung Hoa nhìn chằm chằm thi thể ở trần nửa người trên, quan sát và trần thuật: “Cơ thể nạn nhân không thể hiện vết thương rõ ràng nào, phần lưng có vết xước như chải lược, khoảng cách giữa các vết thương không đều nhau, Doãn Nghị, cậu nói trước khi chết, nạn nhân được tìm thấy ở đâu?”. Bà hỏi Doãn Nghị.

“Lôi vào mả than.”

Mục Trung Hoa ghé sát lại gần vị trí vết thương mà bà vừa nói để quan sát kỹ rồi kết luận: “Trước khi chết nạn nhân từng bị ai đó lôi kéo trên mặt đất, kết hợp với những vụn cát đen còn sót lại trong khoang miệng và vết

hần nhẹ ở cổ, có lẽ lúc đó anh ta bị lôi ngược nên nền đất bằng cổ cáo sau.” Hoàn thành xong việc quan sát, Mục Trung Hoa đưa ra những kết luận như trên, “Doãn nghị, cậu nói các cậu đang liên lạc với vợ của nạn nhân phải không?”.

“Đúng vậy, thưa giáo sư Mục.”

“Không quan trọng lắm.” Mục Trung Hoa lắc đầu, “Anh ta và vợ tình cảm không tốt, nếu tôi đoán không nhầm thì anh ta và vợ đã ly hôn hơn nửa năm rồi.”

Doãn Nghị chớp chớp mắt, kinh ngạc không hiểu vì sao Mục Trung Hoa lại biết. Từ những tài liệu ban đầu cảnh sát có được thì không có thông tin mà bà nói. Anh ấy gọi một tiếng “giáo sư Mục”, muốn gạn hỏi lý do nhưng bị Mục Trung Hoa giơ tay ngăn lại.

Mục Trung Hoa nhận ra sự khó hiểu của Doãn nghị bèn chỉ tay vào trang phục của nạn nhân.

“Lật bên trong ra mà xem.”

Doãn nghị làm theo lời Mục Trung Hoa nói, vén một bên tay áo của nạn nhân lên, khi vén tới khuỷu tay thì Mục Trung Hoa bảo anh ấy ngừng lại.

Doãn Nghị phát hiện ra bên trong tay áo của nạn nhân là một vệt màu nâu vàng rất mờ. Mục Trung Hoa bảo anh ấy ngửi. Anh ấy ngửi xong mà vẫn chưa có thêm manh mối gì. Mục Trung Hoa chán chường: “Đây là vết dầu mỡ chưa được giặt sạch. Mặc quần áo nấu cơm ở nhà ra ngoài chứng tỏ anh ta không sinh hoạt quy củ. Thêm nữa, cậu nhìn chỗ khuỷu tay của anh ta, có thấy một vết bóng không. Rõ ràng anh ta không phải là người hay nấu ăn, nếu không sẽ không bị bóng ở chỗ đó. Nhưng chỉ có một vết bóng chứng tỏ nạn nhân không có quá nhiều thời gian nấu nướng.”

Doãn Nghị lập tức hiểu ngay, anh nghĩ ra được một người đàn ông có địa vị xã hội trong tình huống nào sẽ xuống bếp khi mình chưa từng làm việc đó bao giờ, có lẽ là sau khi cãi nhau với vợ, hoặc đói quá mà không có ai nấu cho.

“Nhưng thưa cô Mục, giải thích thế nào về việc anh ta đã ly hôn hơn nửa năm?”

Mục Trung Hoa lại lườm Doãn Nghị, có lẽ là chê anh hỏi nhiều: “Cậu không nhìn thấy quần áo bên trong của anh ta là mẫu năm ngoái hay sao? Trên người chỉ có cà vạt được coi là mới thì cũng là kiểu một năm trước, kiểu dáng cũng không đẹp, chắc là lúc chọn cô vợ không quá để tâm.”

“Vậy sao cô không nói anh ta ly hôn một năm trước ạ? Còn nữa, làm sao cô biết anh ta đã ly hôn?”

“Từ độ lành của vết sẹo trên cánh tay thì đó là vết thương trong vòng khoảng nửa năm, lớn sa mới đã lên kha khá rồi. Thêm nữa, cậu dù gì cũng là cảnh sát đây nghe, không nhìn thấy anh ta đeo nhẫn sao!”

Doãn Nghị nhìn lại, đúng thế thật, Diệp Chi Viễn đứng bên cạnh nhìn bà xã nổi nóng, cười tí mắt. Bà và Nam Sinh không hỏi là mẹ con, thủ pháp gọn gàng sắc bén như nhau, có điều nếu so sánh thì động tác của Mục Trung Hoa lão luyện hơn Nam Sinh nhiều. Bà cạo tóc của nạn nhân rồi lấy cưa mổ hộp sọ anh ta, Do điều kiện có hạn, pháp y ở Tân Hương ngay cả một chiếc cưa điện cũng không có. Chiếc ở trong tay Mục Trung Hoa vẫn là loại cưa tay dùng để cưa gỗ.

Bà cúi đầu rất thấp, cùng với động tác của bà, mùi xương vụn phả vào mũi, không dễ ngửi cho lắm. Diệp Chi Viễn giơ đèn, rồi lại đứng gần hơn để soi.

Sau khi mở hộp sọ ra, những việc còn lại trở nên đơn giản. Pháp y của huyện Tân Hương là một người mới ngoài hai mươi, chưa có kinh nghiệm gì, nhưng cậu ta nhìn thấy kết cấu não lộ ra thì vẫn đưa ra kết luận: “Có lẽ tử vong do xuất huyết não sau khi bị va đập mạnh mà thành.”

Kết luận này trước đây cũng được bác sỹ của bệnh viện Tân Hương thông báo, nhưng dường như ra điều gì đó, Mục Trung Hoa trầm ngâm giây lát, đắn đo cậu pháp y khâu xương đầu lại, còn mình thì đặt dao mổ cổ họng của nạn nhân.

Một cơ quan có kết cấu đơn giản, tình trạng vừa nhìn đã rõ ràng. Mục Trung Hoa cũng nhanh chóng có kết luận: Nạn nhân chết không phải vì vết đánh ở phần đầu mà là nghẹt thở trong thời gian ngắn do hen suyễn mà thành, từ đó dẫn đến xuất huyết máu trong não.

Kết luận này trực tiếp dẫn chiếu ra một kết quả là Trần Dụ Đạt vốn là nghi phạm của một vụ án giết người chớp mắt đã trở thành nghi phạm của một vụ án gây thương tích.

“Thích tin hay không thì tùy, đó là kết luận tôi đưa ra, nếu không tin các cậu có thể tìm người khác tới giải phẫu.” Đây là những lời Mục Trung Hoa để lại sau buổi giải phẫu hôm đó, sau đó bà bỏ lại mộ Doãn Nghị đang không hiểu gì để đi tìm Diệp Chi Viễn.

“Đã bao không cần giờ đèn cho tôi rồi mà, cánh tay lại đau rồi chứ gì!” Mục Trung Hoa oán trách ông Diệp. Ông Diệp thì cười tít mắt nhìn bà: “Mắt bà không tốt, ánh sáng không đủ sẽ hại mắt.”

“Ông Diệp, để tôi bóp tay cho ông.”

“Không cần đâu.”

“Đếm tới ba. Một...”

“Vậy thì nhắm mắt vào bóp nhé...”

“Diệp Chi Viễn, ông thật nhiều chuyện.”

Khi Doãn Nghị có phần sầu não tới cầu xin sự trợ giúp của Cung Khắc thì Cung Khắc đang nhìn bố mẹ vợ đứng ở phía xa, đó là cách chung sống vợ chồng mà anh ngưỡng mộ và đang hướng đến.

“Àm ỉ cả ngày vẫn là một vụ án do hen xuyên mà thành. Tại tôi cả, để cậu vất vả uống công một phen rồi.”

“Vụ án này chưa chắc đã đơn giản như vậy.” Cung Khắc nói. Ít nhất thì theo anh thấy, vụ án này có vài điểm nghi vấn. Một vị giám đốc ngân hàng không liên quan gì tới Tân Hương bất ngờ xuất hiện, một Trần Dụ Đạt trông có vẻ không có sợi dây liên kết nào với Giám đốc ngân hàng lại có mặt ở một nơi kỳ lạ như lối vào mộ than. Rồi mục đích về quê lần này của Trần Dụ Đạt là vì mẹ của Trần Tấn nhưng có vẻ như người phụ nữ này chưa hề lộ diện...

Có những vấn đề quán bện lấy nhau, che giấu chân tướng cuối cùng, nhưng Cung Khắc tin rằng, cuối cùng anh sẽ tìm ra chân tướng ấy.

Việc Trần Lão Tam phủ nhận rằng mình đã hãm hại vị Giám đốc ngân hàng đó nằm ngoài dự đoán của một số người, cũng nằm trong dự đoán của một người. Cung Khắc thuộc những người ở phía sau ấy, còn rõ ràng Doãn Nghị mắt đọc mũi ngang sẽ là một thành viên của tập đầu tiên.

Cung Khắc đã ở Tân Hương tới ngày thứ ba, cuối cùng Doãn Nghị cũng đưa cho anh tài liệu về vụ án giết người năm đó. Mang tài liệu tới, Doãn Nghị cũng không ở lại lâu mà tiếp tục trở về đồn tiến hành hỏi cung Trần Dụ Đạt. Lúc này, trong mắt Doãn Nghị, dường như anh ấy đã nhắm chuẩn Trần Dụ Đạt chính người đã làm bị thương vị Giám đốc ngân hàng. Cung Khắc không tỏ thái độ gì về việc này. Anh ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ trong nhà khách, lật mở tài liệu năm xưa. Trang đầu tiên mô tả đại khái về vụ án.

Sự việc xảy ra vào mười một năm trước, khi Trần Tấn vừa chào đời. Nạn nhân là Vương Bảo Hộ, người cùng thôn với Trần Dụ Đạt khi ấy. Có điều nhà họ Trần ở thôn Tây, gia đình nghèo rớt mùng tơi, nhà họ Vương sống ở đầu Đông không chỉ có căn nhà hai tầng mà còn có một chiếc xe van được coi là hiếm có thời bấy giờ.

Theo như miêu tả tình tiết về vụ án trong hồ sơ, anh cả của Vương Bảo Hộ khi về nhà phát hiện trong phòng em trai có mùi lạ bèn gõ cửa nhưng không ngờ cửa không khóa. Anh ta vào nhà liền nhìn thấy Vương Bảo Hộ đã chết trên giường từ lúc nào. Khi Cung Khắc đọc được đoạn dưới đây, chẳng hiểu sao anh bỗng giật mình: Trên người không có vết thương rõ rệt, nguyên nhân tử vong là do bị đánh liên tục nhiều lần vào đầu, hộp sọ bị tổn thương nghiêm trọng dẫn đến chết não.

Anh lật mở trang sau, nhìn thấy hung khí được phát hiện bên ngoài tường bao nhà nạn nhân, là một viên đá hình vuông.

Điều này không khỏi khiến Cung Khắc nhớ lại vụ án vừa mới xảy ra ở Tân Hương. Một người được phát hiện trong phòng, một người được phát hiện trong hầm mỏ kín đáo, húng khí đều là đá, một vụ gây ra cái chết ngay tại chỗ, vụ kia lại chỉ gây ra vết thương mang tính chất tạm thời. hơn nữa cả hai vụ án đều không hẹn mà gặp, nhắm vào một người – Trần Dụ Đạt.

Cung Khắc không hiểu. Nếu vụ án hiện tại có thể định tội gây thương tích, vậy thì vụ án năm đó rõ ràng là mưu sát. Căn cứ theo tài liệu, ở hiện

trường vụ án, cảnh sát thu thập được đé giày có dính máu của Trần Dụ Đạt nên mới bắt anh ta, cũng coi như là chứng cứ xác thực rồi, vì sao sau đó lại không truy cứu?

Cung Khắc lật tiếp nhưng kinh ngạc phát hiện toàn bộ phần ghi chép đều không còn.

Thế này là thế nào? Cung Khắc gọi điện thoại cho Doãn Nghị, Nghe ngũ khí trong điện thoại đã biết tâm trạng của Doãn Nghị không vui, có vẻ như đang nổi nóng. Cuộc điện thoại của Cung Khắc khiến anh ấy nghỉ lấy sức một lúc rồi mới từ trong phòng phẩm vấn đi ra: “Hồ sơ à, đừng nhắc nữa, nhân viên quản lý tài liệu nói rằng mấy năm trước nhà kho bị cháy, đã mất rất nhiều tài liệu, trong đó có phần ghi chép của vụ án này.”

Hiếm khi Cung Khắc cười khẩy, lần này tiếng cười rõ rệt bật ra: “Trùng hợp quá đấy.”

“Thật ra lúc nhận được tài liệu tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng vụ án đã trôi qua hơn chục năm rồi, có điều ra cũng không có tác dụng mấy.”

Nhưng Cung Khắc không cho là vậy: “Em lại cảm thấy điều tra rõ vụ án năm xưa thì vụ án hiện tại cũng gần như phá được rồi.”

“Cung Khắc, cậu có ý gì?”

“Ý của em là hung thủ của hai vụ này là cùng một người, nhưng không phải là Trần Dụ Đạt. không thể nói rõ được lý do, chỉ là em cảm thấy như vậy.”

Doãn Nghị trầm mặc, làm trong ngành của họ, có lúc thật sự phải dựa vào trực giác để phá án.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Doãn Nghị hỏi Cung Khắc.

“Em muốn gặp Trần Dụ Đạt.”

Kết quả là hôm đó, cuối cùng Cung Khắc cũng không gặp được Trần Dụ Đạt, mà cùng Doãn Nghị quay đầu xe tới một khách sạn có tên Tái Thượng Phi ở huyện Tân Hương. Khi cảnh sát đang điều tra Giám đốc ngân hàng đó thì bất ngờ phát hiện tình hình tại khách sạn anh ta từng

dùng chân, một kilogram ma túy cộng thêm một thi thể nữ đã thối rữa ở mức độ cao. Huyện Tân Hương vốn bình yên bao năm nay, lần đầu tiên trở thành tiêu điểm của cảnh sát tỉnh B.

Phạm vi hoạt động của Cung Khắc thường nằm trong tỉnh A, lần này đối mặt với những trinh sát được Công an tỉnh B cử xuống, khả năng của anh giống như Diệp Nam Sinh năm xưa không được Đới Minh Phong thừa nhận vậy, dễ dàng bị phủ nhận.

Dựa vào đầu giường không mấy dễ chịu trong nhà khách, Diệp Nam Sinh xoa xoa cái bụng tròn vo, cười tí mắt nói: “Con yêu ơi con yêu, con có ngờ được người bố lợi hại của con cũng có ngày hôm nay không?”

Diệp Nam Sinh nói vậy nhưng Cung Khắc cũng không giận. Anh đi tới bên giường, ngồi xuống, nắm tay cô, cùng xoa bụng.

Diệp Nam Sinh nói: “902, anh bảo bụng em to vậy, có khi nào là sinh đôi không?”.

Cung Khắc lẳng lặng dịch chuyển tay cô xuống dưới, “Tám cái bánh bao buổi trưa đủ no không? Không đủ ngày mai anh mua cho em mười cái?”.

Mí mắt Diệp Nam Sinh giật giật, 902 này đang dùng hành động để nói cho cô biết sự khác nhau giữa dạ dày và bụng đầy à...

Khôn kiếp!

Diệp Nam Sinh còn chưa kịp kháng nghị 902 biến tướng nói cô ăn khỏe, bên ngoài đã có người gõ cửa. Cung Khắc đứng dậy ra mở cửa, thấy Trần Tấn nước mắt tèm lem và Đông Đông chau mày tỏ vẻ bối rối.

“Sư phụ, họ nói người chết đó chính là mẹ cháu!” Trần Tấn bật khóc thành tiếng.

-----oOo-----

Chương 83: Mười năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mục Trung Hoa là một người tương đối có nguyên tắc, phân biệt thị phi rõ ràng, thế nên khi con rể Cung Khắc bị cảnh sát tới từ tỉnh B nghi ngờ, lập trường của bà Mục vẫn vậy, kiên trì với nguyên tắc của mình, đứng về phía Cung Khắc, từ chối công việc chi viện cho pháp y của tỉnh B.

“Hai... ba... bốn... năm... sáu.” Lúc này, bà Mục đang khoan chân ngồi trên giường trong nhà khách, vung ra năm quân bài rồi xoa đầu Trần Tấn ngồi bên cạnh: “Yên tâm đi, người chết đó không phải mẹ cháu đâu, bà đã hỏi giúp cháu rồi”. Trần Tấn gật đầu chắc nịch. Nó ghé đầu nhìn bài của ông Diệp rồi hỏi một câu kỳ lạ: “Ông ơi, ông có tứ quý sao không chặt bà?”.

Trần Tấn vừa dứt lời, ánh mắt sắc như dao của Mục Trung Hoa ngay lập tức phóng tới, ánh mắt đó như đang nói: Ông Diệp, ông dám chặt tôi thử xem!

Ông Diệp cười tí mắt sắp xếp lại bài rồi xoa đầu Trần Tấn: “Tiểu Tấn à, cháu hoa mắt nhìn nhầm rồi đấy”.

Tại mình hoa mắt ư? Trần Tấn nghĩ, nhưng sau khi hết ván nó đã phát hiện ra điểm bất hợp lý. Ông Diệp đánh hai con K trước, sau đó lại tiếp tục đánh hai con K. Rõ ràng là bốn con, tứ quý mà.

Nhưng những người có mặt ở đó bao gồm Cung Khắc, Diệp Nam Sinh và mấy người khác đều làm như không nhìn thấy. Diệp Nam Sinh hiểu suy nghĩ của Trần Tấn, cô bữu môi, ông bố của mình trêu chọc bà Mục cũng không phải chuyện một năm, hai năm nữa, người tinh mắt vừa nhìn là lập tức nhận ra có chuyện gì, bà Mục thì lại chẳng hiểu chút nào. Nhưng cũng chính vì điều này mà mẹ cô mới có thể vô tâm vô tính hạnh phúc đến tận bây giờ chẳng?

Diệp Nam Sinh nhìn Cung Khắc: Em không ngốc nghếch như bà Mục đâu.

Cung Khắc nhìn cô: Anh biết mà, nhưng anh sẽ không yêu em ít hơn bố mẹ đâu.

Vào lúc mọi người đang hưởng niềm vui gia đình trong nhà khách huyện Tân Hương thì tiến độ phá án của những nhân viên cảnh sát Công an tỉnh B lại chậm chạp đến mức gần như ngừng hẳn. Mấy ngày liên tục họ điều

tra trong phạm vi huyện Tân Hương nhưng không có ai phù hợp với điều kiện của cô gái mất tích. Mà theo bảng thông tin khách hàng trong khách sạn thì cũng không hề có ghi chép nào về chuyện có một cô gái vào thuê phòng.

Thật giống với câu nói – “thiên ngoại phi thi”. Giống như nó vô duyên vô cớ rơi xuống khách sạn vậy, bất luận là thi thể người phụ nữ hay gói ma túy kia thì cũng khiến các anh hùng ở Công an tỉnh B hết đường xoay sở, huống hồ cả Giám đốc ngân hàng vào khách sạn cũng chết, họ thật không tìm ra được đầu mối.

Cục diện gượng gạo ấy duy trì tới ngày thứ ba, đội trưởng đội cảnh sát hình sự dẫn theo mấy trợ thủ đánh tiền trạm tới nhà khách, vào gặp Mục Trung Hoa và Cung Khắc.

Người đội trưởng ấy họ Lê, tên đầy đủ là Lê Hoan, một nữ cảnh sát can trường mới ba mươi tuổi. Cô ấy vừa từ một thành phố giáp ranh với tỉnh B trở về. Không lâu trước đây, ở đó xảy ra một vụ án ghê rợn, một cô gái bị mưu sát, khi thi thể được phát hiện, đại não của nạn nhân đã bị người ta lấy đi mất.

Lê Hoan giám sát vụ án này hơn một tháng mà vẫn không có được manh mối gì, không còn cách nào khác, lúc này cô ấy nhớ tới chuyên gia tâm lý tội phạm, hung thần của bọn tội phạm tỉnh A – Cung Khắc nên đã quay ngược trở lại đây, chuẩn bị xin với cấp trên mời Cung Khắc tới tỉnh B hợp tác phá án. Chỉ là cô ấy không ngờ rằng, gần như cùng lúc này mấy cấp dưới của mình lại đổi đầu với Cung Khắc.

Trên người vẫn còn nguyên gió bụi của ngoại thành tỉnh B, Lê Hoan cúi người chào Mục Trung Hoa và Cung Khắc: “Giáo sư Mục, thầy Cung, họ không hiểu chuyện, mong hai vị đừng phật lòng”.

Bà Mục nhìn lên trần nhà, tựa hồ trên đó có một phong cảnh trắng toát nào đó còn đẹp hơn cả người trước mắt vậy. Ngược lại Cung Khắc hơi cúi đầu, lịch sự đáp: “Người không quen biết quả thực khó xây dựng lòng tin”.

Lê Hoan thəm thở phào nhẹ nhõm, cô ấy còn tưởng rằng Cung Khắc là người quái đản giống như lời đồn, bây giờ xem ra, cũng không đến nỗi.

Sau khi có được sự ăn ý, đôi bên không còn khoảng cách trước đây. Trong

phòng làm việc nhỏ bé của đồn công an Tân Hương, mấy người mở một cuộc họp đầu tiên về vụ án này. Cung Khắc ngồi phía dưới, lắng nghe những người của tỉnh tường thuật lại vụ án.

Phụ trách việc này là một cảnh sát họ Thẩm, giọng anh ta khá trầm, không to lắm nhưng vừa đủ để tất cả mọi người trong phòng nghe được rõ ràng.

“Giám đốc ngân hàng tên đầy đủ là Phương Hoàn, là giám đốc bộ phận tín dụng của một ngân hàng ở tỉnh A, năm nay 35 tuổi, kết hôn năm 20 tuổi. Vợ anh ta là bạn cùng thời đại học, hai người sau khi kết hôn đã có một cậu con trai, năm nay năm tuổi, đang học mẫu giáo. Theo phản ánh của bạn bè và người thân thì quan hệ giữa họ rất tốt, tuy nhiên căn cứ theo kết luận của giáo sư Mục, tôi đã điều tra và được biết, Phương Hoàn và vợ đã ly hôn trước đó mười tháng. Vợ Phương Hoàn không còn ở tỉnh A, chúng tôi đã thông báo cho các đồng nghiệp ở tỉnh A để liên lạc với người vợ.”

Cảnh sát Thẩm nói tới đây thì ngừng lại một lát rồi tiếp tục: “Nói tiếp về nạn nhân nữ. Căn cứ theo giám định pháp y, thời gian tử vong của nạn nhân có lẽ là khoảng ba ngày trước khi thi thể được phát hiện. Vì trong phòng không bật điều hòa lại đóng kín, nhiệt độ cao và ẩm thấp đã khiến thi thể thối rữa ở mức độ cao. Mặt của nạn nhân bị hủy hoại nghiêm trọng, cơ thể ngoại trừ một vết xăm hình hoa hồng trên cổ tay ra thì không có đặc điểm nổi bật nào khác. Chúng tôi cũng đang tích cực đối chiếu với những nhân khẩu mất tích trong tỉnh B, hy vọng có thể tìm ra thân phận của nạn nhân trong số đó, bây giờ còn đang chờ đợi kết quả”.

“Có một vấn đề mà chúng ta có thể điều tra trước.” Cung Khắc ngắt lời cảnh sát Thẩm. Ban đầu cảnh sát Thẩm từng nghi ngờ một trong số những người của Cung Khắc, thấy anh ta nhíu mày, Cung Khắc cũng không bộc lộ gì thêm. Anh hơi cúi đầu, trong đầu hiện lên những tài liệu mà mấy ngày nay Doãn Nghị mang tới cho anh, rồi nói như tự lẩm bẩm với bản thân: “Hồi còn đi học, ấn tượng của các bạn học về Phương Hoàn là một người thật thà tới mức rập khuôn, tính cách lại khá e dè. Một người như vậy, cho dù có chịu đả kích vì chuyện ly hôn cũng sẽ không dễ dàng đi tìm gái”.

Câu nói mở lời của Cung Khắc đã phủ định phương hướng điều tra hiện tại của cảnh sát tỉnh B. Quả đúng vậy, cảnh sát Thẩm và cấp dưới đang tập trung điều tra những cô gái làm nghề bán hoa ở Tân Hương. Việc này cũng

có thể hiểu được, một người đàn ông, độc thân đã lâu, muốn tìm một người phụ nữ để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nhưng mà...

“Nhưng đừng quên còn có gói heroin. Nguồn gốc của nó, tôi thiên về giả thiết nó xuất phát từ Phương Hoành. Thử nghĩ mà xem, bên cạnh mang theo một gói thuốc giống quả bom hẹn giờ như vậy, có mấy người có gan gọi gái bán hoa. Huống hồ tính cách của Phương Hoành còn như thế. Một lời giải thích hợp lý hơn là Phương Hoành quen biết cô gái đó, hơn nữa còn khá thân thiết. Anh ta không sợ đối phương nói ra, hoặc hơn thế nữa, người phụ nữ này chính là vợ của Phương Hoành...”

Cùng với lời phân tích của Cung Khắc, cả căn phòng chìm vào một sự yên ắng kỳ lạ. Người lên tiếng đầu tiên là Lê Hoan: “Chúng tôi đã sắp xếp cho bố mẹ của vợ Phương Hoành nhận xác nhưng họ nói bất luận là đáng đáp hay hình xăm thì đều không phải con gái của họ”.

Lúc này Mục Trung Hoa trông có vẻ vẫn ngủ gật này giờ bỗng lên tiếng: “Hình xăm đó mới được xăm vào, thời gian chỉ khoảng nửa năm. Còn nữa, hình xăm ấy quá phức tạp, nếu tôi nhớ không nhầm thì bên tỉnh A chỉ có hai cửa hàng làm được kiểu xăm này. Đương nhiên, nếu nạn nhân là người của tỉnh A chúng ta”.

Lê Hoan thầm cảm thấy khâm phục trong lòng, quả nhiên họ mời Cung Khắc và Mục Trung Hoa tham gia quả thực có một lợi ích tương đối lớn với việc phá án. Theo hướng phá án này, Lê Hoan sắp xếp người ngay tại chỗ, một nhóm đi tới hai tỉnh A, B để truy lùng tung tích hình xăm, một nhóm khác tới chỗ bố mẹ của vợ Phương Hoành để lấy mẫu máu, chuẩn bị đối chiếu AND.

Nhưng Cung Khắc lại đưa ra một yêu cầu đối với Lê Hoan, anh muốn gặp Trần Dụ Đạt.

Nói thật lòng, Cung Khắc không để ý lắm tới gói heroin và xác cô gái nằm trong khách sạn. Chỉ cần tìm ra được nguồn gốc xác chết thì ngày phá án không còn xa nữa. Anh quan tâm tới vụ án mười mấy năm trước và vụ án Phương Hoành bị thương hơn. Giữa họ rốt cuộc có sự liên hệ như thế nào, hay chỉ một kẻ gây án, hay đơn thuần chỉ là trùng hợp...?

Tại phòng tạm giam Tân Hương cách trung tâm huyện Tân Hương năm cây số, lần đầu tiên Cung Khắc gặp được Trần Dụ Đạt – một người đàn

ông với mái tóc rối bù, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt trống rỗng không nên có ở một người ở độ tuổi của anh ta.

Cung Khắc tới trước, ngồi đợi Trần Dụ Đạt trong một căn phòng gặp mặt với một cánh cửa sổ nhỏ hẹp. Một lát sau, Trần Dụ Đạt tay đeo còng số tám, cúi đầu, chậm chậm đi vào phòng. Thoạt tiên mới nhìn thấy Cung Khắc, trong đôi mắt anh ta dấy lên một cảm giác phức tạp không thể nói rõ, có sự ngỡ ngàng, cũng có sự nghi hoặc, nhưng tất cả những cảm xúc ấy đã hóa thành một đầm nước chết lảng xuống đáy mắt khi anh ta ngồi xuống ghế.

“Anh là người của cảnh sát phải không, tôi không có gì để nói cả, tôi không loàm người ấy bị thương.” Nói xong câu này, anh ta lại cúi gằm xuống. Cung Khắc không nói tiếp mà ngược lại, anh bắt đầu một chủ đề khác: “Trần Tấn là một đứa bé ngoan, nó tin rằng bố của nó không làm hại ai, càng không giết người”.

Chỉ một câu nói đã khiến nước mắt anh ta men theo hốc mắt chảy xuống. Anh ta bùng mắt ghen ngào trong yên lặng. Nếu không phải vì bả vai anh ta đng run bần bật từng cơn thì có lẽ người khác không thể nào biết anh ta đang khóc.

Khóc một lúc, anh ta lau mặt rồi hỏi Cung Khắc: “Thằng bé ở ngoài ấy vẫn ổn chứ?”.

“Khỏe lắm, chạy nhảy vui đùa, một bữa ăn ba bát cơm. Chỉ có một chuyện không tốt là người khác hay nói bố nó là kẻ giết người. Mấy hôm nay vì chuyện này nó đã đánh nhau với người ta hai bận rồi.”

Cung Khắc nhìn bờ môi run run của Trần Dụ Đạt, có vẻ như đang muốn nói gì đó nhưng lại nói không thành câu. Anh đổi tư thế ngồi, đặt tay lên bàn, đan hai tay vào nhau, “Tôi đoán là bất luận chuyện lần này hay mười mấy năm về trước thì sở dĩ anh không nói rõ chân tướng cũng chỉ vì không muốn làm hại tới gia đình mình, nhưng chính vì như vậy anh lại khiến con trai mình tổn thương”.

Trần Dụ Đạt há hốc miệng, rất lâu sau mới bật ra một tiếng: “Nhưng tôi cảm thấy chuyện này không liên quan tới anh cả, cũng không thể là anh ấy được”. Trần Dụ Đạt còn nhớ, anh ta về quê ở mấy ngày, không đợi được người vợ Lý Mỹ Quyên mà mình mong chờ, nhưng hôm ấy lại nhận được

điện thoại của anh cả...

Ra khỏi trại giam Tân Hương, bầu trời mới bắt đầu còn tươi sáng chẳng hiểu vì sao bỗng âm u, những đám mây đen dày dề nặng xuống đỉnh đầu, khiến những người đứng dưới luôn có một cảm giác như khó thở.

Vẫn là chiếc xe cảnh sát sắp hỏng ấy. Doãn Nghị ngồi trong xe. Anh ấy vừa kết thúc một cuộc điện thoại, thấy Cung Khắc đi ra bèn vội vàng vẫy tay, “Nhanh, nhanh, vụ án có tiến triển rồi!”.

Tiến triển mà Doãn Nghị nói tới từ phía Công an tỉnh A. Do điều kiện eo hẹp, kết quả so sánh AND phải mấy tiếng sau mới có. Nhưng từ tin tức được nhóm cảnh sát đi tỉnh A gửi về thì hình xăm trên người cô gái đã có thể chắc chắn tới chín phần rồi. Đó là một cửa hàng xăm tên là “Thêm hương”. Điều khiến cảnh sát bất ngờ là căn cứ theo sự hồi tưởng của bà chủ cửa hàng “Thêm hương”, thì nửa năm trước, có hai cô gái nắm tay nhau vào cửa hàng, chọn hình bông hoa hồng này, vì một mẫu xăm của cửa hàng chỉ xăm cho một vị khách nên bà chủ nhớ rất rõ, hai cô gái khi đó gọi người kia là “người yêu”.

Vợ của Phương Hoành là người đồng tính, điều này thật sự khiến người ta bất ngờ. Ngay sau đó lại có một vấn đề nảy sinh, thân phận của nạn nhân nữ này có thêm một sự lựa chọn, có thể là vợ của Phương Hoành, cũng có thể là người tình của cô ta.

Khi đối mặt với hai sự lựa chọn như thế, kết quả đối chiếu AND rõ ràng trở nên cực kỳ quan trọng.

Lại thêm một tiếng đồng trôi qua, điện thoại trong phòng làm việc vang lên, Lê Hoan nhận máy. Nghe xong báo cáo, cô ấy ngắt máy và nói: “Đã có kết quả đối chiếu AND rồi, nạn nhân không phải là vợ của Phương Hoành”.

Tình tiết vụ án phát triển tới mức này, vợ của Phương Hoành đã trở thành kẻ tình nghi quan trọng bị khoanh vùng. Tại huyện Tân Hương thành phố Bắc An tỉnh B, Lê Hoan gọi điện lên Công an tỉnh, điều tra toàn diện mọi tung tích về người vợ trước của Phương Hoành.

-----oOo-----

Chương 84: Bất ngờ trùng trùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tấn đã không còn nhớ được lần cuối cùng gặp mẹ là khi nào. Lúc này đây, nó nhìn bức ảnh đen trắng được dán ở một ô be bé trong cái khung hình chữ nhật rộng khoảng một mét, thầm nghĩ mẹ đang ở đó. Nói thật lòng, nếu không phải bên cạnh có đề tên một người xa lạ, chưa biết chừng nó sẽ thật sự coi đó là mẹ của mình.

Nếu là vậy, cuộc sống của nó sẽ thật sự trở thành một mớ bòng bong. Bố hiện bị coi là nghi phạm và bị tạm giam còn chưa đủ, ngay cả mẹ cũng trở thành nghi phạm đang bị cảnh sát truy nã.

Thật may người đó không phải là mẹ.

Cậu bé sâu khỏ nhìn chăm chăm bức ảnh đến thất thần, bất thành linh phía sau có người vỗ vai nó. Cậu bé quay lại, nhìn thấy cô bé đang nghiêng đầu nhìn mình. Đó là con gái của sư phụ. Không giống với cậu, cô bé từ nhỏ đã được sống trong một gia đình hạnh phúc, nghe nói người mẹ bây giờ của em ấy không phải là mẹ ruột nhưng cậu cảm thấy người đó đối xử với cô bé ấy rất tốt, chí ít sẽ không như bác hai và bác gái của cậu.

“Sao vậy?” Cậu lùi sau một bước, đứng cách cô bé khoảng nửa mét rồi hỏi. Cậu hơi bài xích Cung Tiêu Đằng nhưng bản thân cô bé lại không cảm nhận được điều này. Trần Tấn lùi sau thì cô bé tiến tới, giữ lấy cánh tay Trần Tấn: “Em vừa nghe nói bác cả của anh quay về rồi, em phải trượng nghĩa lắm mới không quên kéo anh cùng đi nghe trộm đấy”.

Cung Tiêu Đằng nói ngang nhiên như một đại tiểu thư, hoàn toàn không màng tới ánh mắt kiêu “Anh biết em trượng nghĩa rồi, nhưng cũng đừng kéo anh”.

Đây là một khu mỏ nửa tư hữu khai thác than tên là “Đông Lâm”. Nửa tư hữu chẳng qua là lúc đầu nó do nhà nước quản lý, sau này khi xã hội hiện đại dần thì con đường làm giàu này cũng bị các chủ tư nhân bao thầu, còn chính quyền địa phương thì treo cái danh giám sát hỗ trợ. Người đại diện theo pháp luật của “Đông Lâm” chính anh cả của Trần Dụ Đạt, Trần Đông Lâm.

Cung Khắc đứng trước cửa sổ sát bàn, quan sát khung cảnh trước mắt. Kia là một quảng trường không nhỏ, trên đó có mấy chiếc xe con đất đỏ đang đỗ. Ánh nắng vừa đẹp, hắt lên cửa kính ô tô, làm chói mắt người ta. Xung quanh quảng trường trồng những dải cây xanh, là kiểu cây non rất mới, từ trong vườn ra tới ngoài có thể nhận ra chất lượng không khí khác biệt nhường nào. Loại cây này có tác dụng làm sạch không khí rõ rệt.

Vị trí anh đứng là một phòng làm việc của tổng bộ Đông Lâm cách khu mỏ một quãng. Đó là một phòng đón khách khá rộng nằm trên tầng hai, anh được người thư ký dẫn tới đây. Khi Lê Hoan và mọi người dốc toàn lực để truy nã người vợ của Phương Hoàn thì Cung Khắc lại tới khu mỏ Đông Lâm, bởi vì anh nghe nói, Trần Đông Lâm – người vẫn luôn đi “công tác” xa cuối cùng đã trở về.

Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến, cùng với tiếng cánh cửa bật mở sau lưng, Cung Khắc quay đầu lại nhìn người đàn ông đang từ từ bước vào. Xét về gương mặt thì Trần Đông Lâm và Trần Dụ Đạt khác nhau nhiều. Trần Dụ Đạt có xương gò má hơi cao, hai má trũng sâu, có thể nhận ra là một người đã lâu không được ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng nên gầy gò ốm yếu. Khác với khuôn mặt nhọn hoắt của Trần Dụ Đạt, Trần Đông Lâm có một gương mặt tròn, một gia đình đủ đầy khiến ông ta sở hữu gương mặt hồng hào, khỏe mạnh. Ông ta lớn hơn Trần Dụ Đạt tám tuổi, nhưng trông còn trẻ hơn cả Trần Dụ Đạt đang ngồi trong tù.

Trần Đông Lâm giơ tay về phía Cung Khắc: “Chào anh, nghe nói anh tới vì chuyện của em trai tôi”.

Cung Khắc gật đầu, cùng Trần Đông Lâm tới ngồi trên ghế sofa. Trần Đông Lâm là một người sành sỏi, làm việc rất có phong cách. Ông ta gọi thư ký vào đưa hai tách trà rồi đẩy một tách tới trước mặt Cung Khắc, sau đó cầm cốc của mình lên, nhấp một ngụm, “Trước đó thư ký đã kể lại chuyện của em trai tôi rồi, nhưng khi chuyện này xảy ra tôi đang đi công tác, không biết anh nghĩ tôi có thể giúp gì được cho cảnh sát?”.

Không biết có phải do sự nhạy cảm nghề nghiệp không mà Trần Đông Lâm tạo cho Cung Khắc một cảm giác những gì ông ta nói đều đã được chuẩn bị từ trước, không hề có sơ hở, thậm chí chỉ một dấu vết. Anh kho khẽ: “Tôi tới là muốn hỏi, căn cứ vào những lời Trần Dụ Đạt kể, trước khi sự việc xảy ra có người nói với anh ấy rằng vợ anh ấy đã trở về Tân

Hương, nên anh ấy mới vội về quê. Rồi ngày nạn nhân Phương Hoàn gặp nạn, nghe nói anh ấy cũng vô duyên vô cớ đi tới nơi khai thác. Còn hai chuyện này, nghe nói đều có liên quan tới anh, Trần Đông Lâm”.

Trần Tấn bò rạp lên cửa nghe được một số manh mối, chẳng lẽ ý của sư phụ là bác cả chính là người hãm hại bố mình! Cậu bỗng giật mình. Đông Đông đứng bên cạnh cùng cậu bò lên cửa, nhìn thấy cảnh ấy bèn nói bằng khẩu hình miệng cậu “Anh lạnh à?”, rồi thẳng thừng kéo tay cậu áp vào trong lòng.

“Anh lạ thật, thời tiết này mà lại lạnh. Để em ủ ấm cho nhé, hết lạnh chưa?” Đông Đông thì thầm. Con bé nhìn thấy khuôn mặt Trần Tấn bỗng đỏ bừng lên, bèn chặc chặc một lần nữa là hành động của mình vĩ đại và chính xác nhường nào.

Đông Đông quay đầu lại, một lần nữa bò lên cửa nghe người lớn trong phòng nói chuyện mà không nghe thấy tiếng trái tim đập thình thịch của Trần Tấn ở sau lưng.

Trần Tấn suy nghĩ: Hóa ra ngực của con gái cũng cứng cứng.

Hai người lớn trong phòng dường như không nhận ra tình hình ngoài cửa, tiếp tục nói chuyện. Trần Đông Lâm trả lời thẳng thắn: “Phải, chính tôi gọi điện nói với chú ba là vợ chú ấy hình như đã về quê rồi. Nhưng chuyện này bản thân tôi vốn không chắc chắn. Tôi cũng nghe một nhân viên cũ của chúng tôi nói rằng, chú ba đã tìm em dâu nhiều năm rồi. Tôi biết tin sao lại không nói với chú ấy chứ, anh bảo có đúng không?”.

Một lời giải thích có vẻ hợp lý, Cung Khắc không tin tưởng nhưng cũng không phủ nhận. Anh tiếp tục hỏi: “Vậy người nhân viên đó tên là gì?”.

“Khúc Hàn, là hàng xóm lâu năm với gia đình tôi. Năm xưa trước khi Trần Dự Đạt gặp chuyện, mấy anh em chúng tôi hay chơi với nhau. Bây giờ cậu ấy đang làm chủ nhiệm bộ phận nghiệp vụ ở chỗ chúng tôi.” Hình như nhớ ra gì đó, Trần Đông Lâm cúi đầu, trầm ngâm giây lát: “Nhắc đến cậu ấy đúng là tôi có nhớ ra chuyện này. Mấy hôm trước vào ngày mỗ than xảy ra chuyện, đúng lúc đó tôi lại đi công tác. Tôi có dặn dò cậu Khúc phải quan tâm tới Dự Đạt, chỉ là không biết sau đó họ có gặp mặt nhau không thôi”.

Cung Khắc cảm thấy chẳng thể tìm kiếm được thông tin gì có giá trị từ

Trần Đông Lâm. Cuối cùng cuộc trò chuyện kết thúc, anh đứng dậy ra về. Trước khi ra cửa, những tiếng bước chân lạch bạch chạy trước không lọt khỏi tai Cung Khắc.

Anh nhìn thấy Đông Đông và Trần Tấn mặt đỏ bừng vì chạy nhanh trên quảng trường. Trần Tấn cúi đầu đá mấy viên sỏi dưới chân: “Sur phụ, người tên là Khúc Hân đó hại ba cháu phải không ạ?”.

Cung Khắc không trả lời đúng vào trọng tâm câu hỏi của Trần Tấn. Ngược lại, cậu hỏi cậu bé một vấn đề khác: “Trần Tấn, tới chỗ bác cả, vì sao cháu không vào chào bác?”.

“Cháu không thích họ.” Trần Tấn không thích bác hai, cũng không thích bác cả. Mặc dù nó chỉ tiếp xúc với bác trước năm năm tuổi, còn không có cả những ký ức hoàn chỉnh nhưng nó biết, bất luận là ai trong hai người đó thì đều không ưa nó.

Cung Khắc vỗ vai Trần Tấn, phương hướng của vụ án này lại rõ nét thêm một tầng nữa trong lòng anh.

Khuyên nhủ mãi, cuối cùng thuyết phục được Đông Đông và Trần Tấn trở về nhà khách, Cung Khắc hẹn Doãn Nghị cùng tới nhà vị chủ nhiệm Khúc rất đáng nghi theo lời của Trần Đông Lâm.

Nhà chủ nhiệm Khúc ở phía Tây huyện Tân Hương, là một nơi ó kiến trúc khá đẹp trong huyện, hai bên đường rợp bóng cây được xây một dãy những tòa nhà nhỏ hai tầng với kiến trúc biệt thự. Doãn Nghị đạp xe, một tay cầm lái, một tay chỉ về phía xa: “Đó, căn thứ ba phía Đông là nhà Khúc Hân”.

Lúc ấy Cung Khắc đang ngồi sau xe đẹp, cố gắng cong chân không để nó chạm xuống đất, nét mặt thấp thỏm. Anh luôn cảm thấy chiếc xe đạp từ cổ của Doãn Nghị cũng sắp hỏng giống cái xe cảnh sát của anh ấy rồi, rất dễ chết dọc đường.

Cũng may là cả dọc đường vẫn bình an. Tới trước cửa nhà Khúc Hân, Doãn Nghị dựa chiếc xe đạp của mình vào góc tường cẩn thận rồi tới trước, gõ cửa. Nhưng rất lâu sau vẫn không có ai ở trong đáp lời.

“Đừng nói là không có nhà nhé.” Doãn Nghị thu tay lại, bò rạp lên cửa

nhìn qua khe, cũng đồng thời lúc này, anh ấy và Cung Khắc đều nghe thấy một tiếng động từ trong vọng ra: Rầm!

“Không hay rồi, Khúc Hân định tự sát!” Từ khe cửa, Khúc Hân đang treo cổ lên xà nhà khiến Doãn Nghị đổ mồ hôi lạnh. Anh ấy mới kêu ba tiếng, một động tác quyết đoán ngay lập tức dội xuống. Doãn Nghị chạy vài bước tới dưới chân tường, mượn bàn đạp của chiếc xa, phi người vào trong sân.

Hôm đó, tổ chuyên án Tân Hương có được tiền triển mới, nghi phạm quan trọng Khúc Hân tự sát không thành, bị cảnh sát không chế.

Tiền triển không chỉ ở việc này, Lý Hưởng – vợ của Phương Hoành vẫn luôn bị cảnh sát truy nã đã sa lưới ngay tại Tân Hương, có điều người bắt được cô ta lại là một người mà phía cảnh sát hoàn toàn không ngờ tới.

Nhận được điện thoại thông báo, Cung Khắc cũng chẳng màng việc mình có chạy được hay không, hay động tác ấy có khôi hài hay không. Anh lao thẳng tới bệnh viện huyện Tân Hương. Theo mô tả trong điện thoại, Diệp Nam Sinh khi đang đưa bé con đi dạo phố thì phát hiện ra Lý Hưởng. Để ngăn chị ta chạy thoát, Diệp Nam Sinh đánh nhau với đối phương, vì thế mà bị thương, nghe nói hiện giờ đang cấp cứu trong bệnh viện.

Cô đang mang đứa con của họ trong người. Cứ nghĩ đến đây, Cung Khắc lại hồi hận khôn cùng.

Sau anh lại để cô tham gia vào vụ án, khi Nam Sinh và mọi người tới, sao anh không thẳng thừng đuổi họ về nhà...

Anh nghĩ rất nhiều, cứ mỗi một suy nghĩ lại thấy hối hận đến đau từng khúc ruột.

Nam Sinh, mất đứa con không quan trọng, em phải khỏe mạnh đây. Trên đường, anh đã cầu trời như vậy vô số lần.

-----oOo-----

Chương 85: Quanh co khúc khủy

Nguồn: EbookTruyen.VN

So với hạng mục xây dựng hầu như không được đầu tư mới ở huyện Tân Hương như nhà tang lễ hay đồn công an thì bệnh viện huyện Tân Hương rõ ràng cao ráo hơn nhiều. Giữa phần đất chiếm một diện tích không hề nhỏ có ba tòa nhà đứng xen kẽ, ở giữa là nhà khám chữa bệnh cao bốn tầng, bên trái còn có khu phòng bệnh cao hai tầng và một tòa nhà nhỏ sơn trắng cao hai tầng nằm ở góc phải khu vườn, trên nóc có hai chữ “Cấp cứu” màu đỏ dạng đèn Led.

Bên cạnh còn có một khoảnh sân nhỏ, trên sân có vẽ mấy hình chữ nhật kẻ caro bằng sơn trắng, trên đó có mấy chiếc ô tô riêng đỗ ngay ngắn. Thì ra là một bãi đỗ xe kiểu nhỏ.

Nước mắt đọng lại rất lâu trong hốc mắt của Diệp Nam Sinh, cuối cùng bùng phát thành một câu phẫn nộ: “902, anh phải biết con gái anh cũng giống em, đều kiên cường như nhau. Anh coi nó là cô phiếu Trung Quốc ư, muốn rót là rót à! Em nói là em đau tay cơ mà!”.

Hả? Cung Khắc có chút khó hiểu. Lễ nào đưa bé vẫn còn, vậy vì sao mẹ vợ lại sốt sắng gọi anh tới như vậy, còn nói tình hình rất nguy cấp, lại còn mấy vết máu trên hành lang là ở đâu ra? Đang không hiểu gì, Mục Trung Hoa vén rèm từ phòng trong bước ra. gương mặt bà cũng mỗi mệ. Nhìn thấy Cung khắc, Mục Trung Hoa thở dài, “Cuối cùng con cũng chịu đến rồi. Vợ của con ấy, bắt người thì cứ bắt người, túm tóc là được rồi, sao cứ phải cào nát mặt người ta ra, mẹ giăng cũng không được”.

“Ai bảo chị ta định chạy.” Diệp Nam Sinh phản bác lại với vẻ không phục. Còn Cung Khắc ngồi bên cạnh cô đã đọc được tầng nghĩa này trong đôi mắt bố vợ - ông Diệp Chi Viễn: Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, còn con nhà tôi là họa gửi đến nhà, không bán, không bảo hành và từ chối trả lại hàng. Con rể, hãy chấp nhận số phận đi...

Cung Khắc: “...”.

Vì chuyện của Diệp Nam Sinh xen ngang, Cung Khắc quyết định tạm dừng công việc phá án cùng với đồn cảnh sát Tân Hương. Lê Hoan thông cảm, ngoài ra cũng sắp xếp lực lượng tập trung thẩm vấn Lý Hương và Khúc Hân, cố gắng tìm được điểm đột phá của vụ án từ hai người này.

Kể ra cũng kỳ lạ, trong quá trình thẩm vấn Khúc Hân, anh ta thừa nhận không chút do dự rằng mình đã có ý định sát hại Phương Hoành, còn về sức thuyết phục của lý do thì rõ ràng cần phải xem xét. Theo lời của Khúc Hân, anh ta tình cờ có duyên quen biết Phương Hoành trong một lần tới tỉnh A chạy nghiệp vụ, tiền vốn của mỏ than gần đây hơi căng thẳng nên Khúc Hân muốn tới ngân hàng của Phương Hoành để vay vốn. Ban đầu Phương Hoành rất thoải mái, lập tức đồng ý, nói khi về sẽ gửi đơn đề nghị lên cấp trên.

Nhưng Khúc Hân không ngờ rằng Phương Hoành không hề thật lòng giúp mình. Rất nhiều lần anh ta lấy lý do quan hệ để uy hiếp đòi tiền bạc của Khúc Hân, nhưng khoản tiền vốn mà Khúc Hân chờ đợi thì mãi không thấy có. Cuối cùng khi Khúc Hân nhận ra có điều bất ổn thì Phương Hoành đã lừa mất của mình mười vạn rồi.

Cuối cùng Khúc Hân biết mình bị lừa nhưng uy hiếp tiền bạc không thành nên đã nghĩ tới chuyện trả thù Phương Hoành. Anh ta lấy lý do bàn bạc chuyện hợp tác để lừa Phương Hoành tới huyện Tân Hương, tận dụng thời cơ giết hại.

Còn về việc vì sao lại vu oan cho Trần Dụ Đạt thì Khúc Hân giải thích thế này: Vụ án năm xưa khiến Trần Dụ Đạt có tiếng xấu ở Tân Hương, Khúc Hân lợi dụng việc Trần Dụ Đạt gấp gáp trở về tìm vợ để lừa anh ta về Tân Hương, nhân cơ hội đó mà vu oan giá họa.

Còn lời khai của Lý Hương đã cung cấp cho cảnh sát cũng không ít những thông tin khó tin. Theo lời Lý Hương, khi cô ta và Phương Hoành kết hôn, Phương Hoành hoàn toàn không biết cô ta là người đồng tính, mà bản thân cô ta cũng không biết. Cùng với cuộc sống hôn nhân nhạt nhẽo qua ngày, Lý Hương càng lúc càng phản cảm khi Phương Hoành muốn gần gũi. Cho tới khi cô ta gặp Hàn Tâm Mẫn thì mới nhận ra mình yêu phụ nữ.

Sau khi biết chuyện này, Lý Hương đã đề nghị ly hôn với Phương Hoành. Cô ta nói lúc ấy Phương Hoành rất đau lòng, cô ta còn từng mềm lòng một thời gian. Lý Hương cười khẩy: “Nhưng ai mà ngờ được, Phương Hoành lại vụng trộm với Hàn Tâm Mẫn cơ chứ?”.

Danh tính nạn nhân nữ đã được xác thực, chính là Hàn Tâm Mẫn.

Còn về cái chết của Hàn Tâm Mẫn và gói ma túy thì Lý Hương nói rằng cô

ta hoàn toàn không biết gì.

“Tôi cũng thấy không cam tâm, muốn tới chửi rửa cho đôi câu nam nữ đó một trận, ai mà biết được cô ta chết như thế nào.” Căn cứ theo hành tung gần đây nhất mà Lý Hương cung cấp thì đúng là có thể loại trừ cô ta khỏi danh sách nghi phạm.

Nhưng lúc này, dưới sự dẫn dắt của Mục Trung Hoa tình trạng của nạn nhân nữ trước khi tử vong đã được tiến hành tái hiện bằng hình ảnh máy tính.

“Nạn nhân nữ đã bị ai đó bóp cổ, sau đó chìm đầu vào bồn tắm cho tới khi chết ngạt mới thôi. Có thể nhận ra tư thế này dựa trên những phản ứng thể sống hình sọc ở phần bắp thịt sâu trong sống lưng nạn nhân. Những biểu hiện này phù hợp với dấu vết ở bồn tắm trong khách sạn.”

Lê Hoan nhìn chăm chú lên hình ảnh, đưa ra nghi vấn: “Dựa theo vị trí và biểu hiện này thì khi bị hại, nạn nhân có lẽ đã có phản kháng, nhưng trong móng tay của nạn nhân không tìm thấy manh mối”.

Lần đầu tiên phụ trách khám nghiệm là một pháp y tới từ tỉnh B. Họ đã biết phát hiện của Mục Trung Hoa, vì vậy bây giờ đang cúi gằm hết cả vì sự sơ suất của mình. Mục Trung Hoa không gây khó dễ, cũng không nề mặt những người ấy. Mặc dù bà đã bước vào tuổi trung niên nhưng thao tác máy tính và bàn tay cầm dao giải phẫu vẫn rất linh hoạt. Ngón tay bà nhẹ nhàng lướt qua, bức hình trên tường được đổi thành một tấm ảnh khác, trong ảnh là một số vật thể dạng vụn nhỏ. Mục Trung Hoa đáng người uể oải nhưng phát âm vẫn rõ nét và súc tích: “Vụn móng tay, thuộc về nạn nhân Hàn Tâm Mẫn, được thu thập trên bãi cỏ phía dưới khách sạn, mẫu da bên trong đã được thu thập trên bãi cỏ phía dưới khách sạn, mẫu da bên trong đã được chứng thực là của nạn nhân Phương Hoàn trùng khớp với vết thương trên cánh tay của Phương Hoàn. Anh ta chính là hung thủ giết chết Hàn Tâm Mẫn, còn về việc vì sao anh ta giết hại cô gái kia, đây là việc của cảnh sát các cậu. Chu Khải Đồng, Tưởng Đại Vỹ, chắc là năm xưa ngồi học tiết của tôi, mấy thứ các cậu nghe thành com chui vào bụng hết cả rồi phải không? Hai cậu đi theo tôi ra đây”.

Không ai ngờ được, lúc đó khi Mục Trung Hoa từ chối hỗ trợ cho công việc pháp y, bà đã kéo Diệp Chi Viễn đến hiện trường, hơn nữa còn tìm được những chứng cứ này rồi lén lút kéo Doãn Nghị lưu lại trong đồn công

an Tân Hương. Mọi người càng không ngờ được, hai pháp y đã làm mấy năm trời trên Công an tỉnh B lại là học trò của Mục Trung Hoa, sau nhiều năm tốt nghiệp, vì sơ suất trong công việc đã bị cổ giáo răn dạy cho một bài.

Chẳng mấy chốc, thông tin phản hồi từ tỉnh A cũng đã được chuyển tới Tân Hương. Qua xác minh, khoảng thời gian gần đây, đích thực đã có một khoản tiền không rõ nguồn gốc chuyển vào tài khoản ngân hàng của Phương Hoành, mà số tiền này cũng trùng khớp với lời khai của Khúc Hân.

Một thu hoạch khiến người ta cảm thấy bất ngờ là nguồn gốc của chỗ ma túy đó cũng đã được tìm ra. Căn cứ vào manh mối mà tình báo của cảnh sát tỉnh A cung cấp, Hàn Tâm Mẫn bị nghi ngờ có dính líu với ma túy, sự nghi ngờ này đã được chứng thực vào một ngày trời nắng đẹp.

Hôm đó, Lê Hoan triệu tập tất cả mọi người vào trong một phòng họp nhỏ. Tâm trạng của cô ấy rất tốt, khi mỗi một vụ án được phá thành công, cô ấy lại phấn khích. Vỗ tay xong, cô bảo mọi người trong phòng yên lặng, “Xét theo chứng cứ trên khắp các phương diện, việc Trần Dự Đạt nói lúc trước bị Khúc Hân lấy danh nghĩa Trần Đông Lâm để gọi anh ta tới khu mỏ đá là đáng tin cậy. Mặc dù chúng tôi không biết Phương Hoành liệu có vì chuyện Hàn Tâm Mẫn dính vào ma túy mà giết cô ta không, nhưng hung thủ của cả hai vụ án đã vào tù, vụ án này coi như thành công”.

Mọi người trong phòng họp reo hò, có người đẩy cửa bước vào, chính là Cung Khắc đã lâu không gặp. Anh vẫy tay về phía Lê Hoan, tỏ ý gọi cô ra ngoài.

“Sao vậy, tìm tôi có việc à?” Trên hành lang, ánh nắng không rực rỡ lắm, nụ cười của Lê Hoan tươi rói. Nói thật lòng, mặc dù Cung Khắc không tham gia vào toàn bộ quá trình phá án, nhưng nếu không có anh, có lẽ vụ án còn phải đi không ít đường vòng. Cung Khắc cũng xác nhận xong suy đoán của mình rồi mới tới tìm Lê Hoan. Anh lên tiếng: “Lê Hoan, tôi cảm thấy Phương Hoành không phải do Khúc Hân giết hại”.

Ồ? Lê Hoan tỏ vẻ kinh ngạc rồi đợi Cung Khắc nói tiếp.

“Cô còn nhớ câu ‘Trần Lão Tam đã giết tôi’ mà Phương Hoành nói khi mới tỉnh dậy chứ?”

“Còn nhớ.” Lê Hoan gật đầu, “Nhưng chúng tôi từng hỏi ý kiến bác sỹ, lúc đó Phương Hoành từng bị va đập mạnh vào đầu, bản thân có lẽ không rõ mình đang nói gì...”. Bỗng nhiên cô ấy hiểu ý của Cung Khắc: “Theo điều tra trước đây, Phương Hoành hoàn toàn không quen biết Trần Dụ Đạt, cho dù trong tình huống không tỉnh táo, bất kỳ ai cũng không thể gọi ra một các tên hoàn toàn không thân thuộc với mình”.

“Không chỉ vậy, khi bị phát hiện, Phương Hoành chưa tử vong nên pháp y chưa vào cuộc, điều này khiến một chứng cứ tương đối quan trọng lúc đó bị mọi người bỏ quên.” Nói rồi, Cung Khắc lấy từ trong túi ra một chiếc túi bóng. Lê Hoan nhìn bên trong chiếc túi đựng đầu lọc của một điều thuốc lá, cô ấy nhìn anh vẻ khó hiểu.

Cung Khắc nói: “Đây là đầu lọc tìm được dưới đế giày mà Phương Hoành đi khi gặp chuyện. Phương Hoành không hút thuốc, Trần Dụ Đạt cũng không hút thuốc, Khúc Hân tuy hút nhưng không hút loại xịn như vậy. Đây là loại thuốc Gấu trúc của công ty Thuốc lá Thượng Hải, với giá của loại thuốc này, cả huyện Tân Hương chắc chắn có mấy người đủ điều kiện mua”.

“Nhưng cũng có thể là Phương Hoành giấu phải từ đâu đó rồi đưa tới nơi ấy.” Lê Hoan đang nghĩ một cách hoàn thiện manh mối này.

Cung Khắc cũng tán đồng với giả thiết này của cô: “Nếu giấu phải từ một địa điểm khác, vậy thì đầu lọc chỉ nên dính muội than ở một mặt thôi”.

Lê Hoan cầm túi bóng lên quan sát tỉ mỉ, quả nhiên là cả hai mặt đều dính chút muội than vậy thì chỉ còn một cách giải thích, đầu lọc bị rơi xuống mỏ than trước rồi lại bị giấu lên lần nữa.

“Dựa theo đầu mẫu thuốc lá này, phạm vi hung thủ có thể được thu hẹp lại không ít.” Lê Hoan nói.

“Không chỉ vậy.” Cung Khắc của hôm nay luôn khiến Lê Hoan cảm thấy mình đang được gặp người máy Doraemon, trong túi có biết bao nhiêu thứ. Lê Hoan cầm báo cáo trên tay, một phần là bản chuẩn đoán của phía bệnh viện, trên đó ghi ung thư dạ dày giai đoạn cuối, và một bản thông tin ghi rõ, hai ngày sau khi Phương Hoành gặp nạn, có người gửi một khoản tiền vào tài khoản của chú ba Khúc Hân, số tiền lên tới một trăm vạn.

“Số tiền này là sao?” Lê Hoan nhìn Cung Khắc.

“Qua tay vài người, nhưng cuối cùng vẫn bắt nguồn từ Trần Đông Lâm.”

Ở huyện Tân Hương, nhà họ Trần ban đầu sống trong một góc rất cũ nát, về sau con cả làm ăn có lời mới dọn tới một nơi dù không khí hay phong cảnh cũng đều tuyệt vời.

Tiếng còi xe cảnh sát nhất loạt dừng lại trước cửa nhà họ Trần. Vợ của Trần Đông Lâm đang đánh con trai trong vườn. Bỗng chốc, tiếng quát mắng, tiếng kháng nghị, tiếng còi hú khiến cả khu vườn nhỏ trở nên cực kỳ ồn ã.

-----oOo-----

Chương 86: Bí mật của thời gian

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc dù tiếng còi cảnh sát chẳng mấy chốc đã khiến tiếng chửi rủa trong vườn ngừng lại, nhưng đôi tai nhạy bén của các cảnh sát đa phần vẫn có thể nghe thấy câu nói của con trai Trần Đông Lâm–Trần Nhất Hiểu: “Mẹ có thể đừng đổ hết mấy chuyện tội tệt bố làm lên đầu con được không, con bảo ông ấy mua thứ đó sao?”.

Khi cảnh sát xông vào vườn, hỏi Trần Nhất Hiểu, “thứ đó” rốt cuộc là gì, dù là Trần Nhất Hiểu hay người mẹ sắc mặt đã trắng bệch của cậu ta thì đều câm nín, không nói được câu nào. Đương nhiên, mặc dù họ không nói nhưng cảnh sát vẫn có cách. Khi một bọc đựng bột trắng quần kín nylon được cảnh sát tìm thấy trong bồn nước tại nhà vệ sinh tầng hai thì người nhà Trần Đông Lâm thật sự không thể nói được câu gì nữa.

Khi phương hướng lớn trở nên rõ ràng, công việc của cảnh sát cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. Vợ của Trần Đông Lâm nhanh chóng khai nhận. Vì chi phí cho bảo vệ môi trường tăng cao, mấy năm nay thu nhập của mỏ than đã không còn được như trước. Nhưng Trần Đông Lâm lại là một người không biết thỏa mãn. Hắn không ngừng tìm kiếm cơ hội đầu tư mới, có ai ngờ tìm đi tìm lại lại tìm tới con đường buôn thuốc phiện này.

Ngồi trong phòng thẩm vấn của Công an huyện Tân Hương, vợ của Trần Đông Lâm - một người phụ nữ có khuôn mặt không được coi là mỹ miều – sụt sùi kể lại tình hình hôm đó. “Tôi từng gặp Phương Hoành một lần, ông Trần nói là tới bàn chuyện cho mỗ vay tiền. Nhưng mấy ngày Phương Hoành tới Tân Hương, tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn, cứ đứng ngồi không yên. Ban đầu tôi hỏi ông ấy nhưng ông ấy không nói, về sau có lẽ là áp lực quá lớn nên ông ấy mới nói với tôi. Nhân tình của Phương Hoành hiện tại đang là người lấy hàng chính cho Đông Lâm, chẳng hiểu sao lại bị Phương Hoành phát hiện ra chuyện ma túy, vì chuyện này mà Phương Hoành đã mấy lần sách nhiễu Đông Lâm. Đông Lâm nói ông ấy muốn làm chuyện gì đó để chấm dứt chuyện này. Làm sao tôi biết chuyện ông ấy nói lại là giết Phương Hoành chứ. Nếu biết dù có thể nào tôi cũng quyết không để ông ấy làm đâu...”

Tại một phòng khách cách nơi vợ Trần Đông Lâm ngồi một vách tường, con trai của hắn – Trần Nhất Hiếu còn có thể hiện nhiều oán giận hơn cả mẹ. Anh chàng chưa tới hai mươi tuổi, để một mái tóc nhuộm màu tím mà nói theo ngôn từ hiện đại là rất ăn chơi. Mái tóc không ngắn, mái lòa xòa che kín mắt. Chưa đợi cảnh sát lên tiếng hỏi, cậu ta đã thao thao bất tuyệt.

“Bố tôi đối xử với mẹ tôi không tốt, đối xử với tôi cũng tồi tệ. Ông ấy hay nói rằng làm mấy chuyện thất đức ấy là vì mẹ và tôi. Chó má! Mẹ chưa từng nói với tôi, họ cứ tưởng tôi không biết gì hết, thật ra làm sao tôi có thể không biết? Bố tôi vốn không yêu mẹ tôi, ông ta yêu một con đàn bà đẻ tiện nhiều năm rồi. Ai biết được là làm mấy chuyện này có phải là để bao nuôi con đó hay không?”

Lên Hoan ho một tiếng, thầm nghĩ trẻ con bây giờ sao toàn như vậy thế, lời tục câu bậy kể sát bên môi, nói xấu bố mẹ thì đũa sau tích cực hơn đũa trước. Nhưng cổ ấy không bị những cảm xúc này dẫn dắt vào trong vụ án: “Bây giờ chúng tôi cần cậu hợp tác điều tra một vụ giết người cách đây không lâu, những chuyện không liên quan không cần nói nhiều”.

Trần Nhất Hiếu méo mặt, dường như đang do dự gì đó. Lê Hoan chú ý tới điểm này bèn mở lời đo xét: “Cậu và mẹ cậu đều dính vào tội che dấu tội phạm, nếu không thành khẩn và tích cực hợp tác với cảnh sát, thì sẽ bất lợi với cậu và mẹ cậu”.

Câu nói này của Lê Hoan khiến đôi mắt Trần Nhất Hiếu sáng rực lên. Câu

ta nuốt nước bọt: “Không liên quan tới vụ án này nhưng có liên quan tới chuyện mười mấy năm trước có được không?”.

Lê Hoan: “...”.

Hỏi xong, hai phòng thẩm vấn do Lê Hoan sắp xếp mở một cuộc hội ý. Sau khi cuộc hội ý kết thúc, cố ấy cưỡi xe mô tô tới tìm Cung Khắc ở nhà khách Tân Hương gần đó.

Cung Khắc không có mặt, thấy bảo là đã ra ngoài mua dâu tây cho Diệp Nam Sinh rồi. Lê Hoan ngồi đợi Cung Khắc, đồng thời nghe thấy Mục Trung Hoa ở trong phòng quở trách Diệp Nam Sinh: “Diệp Nam Sinh, con lắm chuyện thật. Ban đầu nói muốn ăn đào, Tiểu Khắc mua về con lại nói muốn ăn dâu tây. Lắm chuyện, lắm chuyện”.

Diệp Nam Sinh nằm thẳng cẳng trên giường, xoa cái bụng đã hơi nhô lên, uể oải phản kích: “Đồng chí Mục, mẹ mang thai coi được năm tháng, vào một mùa hè, mẹ kiên quyết muốn ăn kẹo hồ lô hương chuối, hại ông Diệp giữa ngày nắng nóng phải nhốt mình trong hầm băng thẩm kẹo cho mẹ. Mẹ mang thai con bảy tháng, nửa đêm bị chuột rút, ông Diệp day bóp chân cho mẹ, mẹ bỗng nói ăn gì bỏ nấy thế là muốn ăn giò heo. Ông Diệp tội nghiệp ba giờ sáng chạy ra ngoài, cứ thế đợi cho tới tám giờ sáng người ta mở cửa mới mua được giò heo về. Nhưng bà Mục thì ngủ như một con heo, rồi tới khi con được tám tháng...”.

“Tin đồn nhảm, chắc chắn là vậy, con ở trong bụng mẹ, làm sao biết nhiều như vậy được!” Mục Trung Hoa lườm Diệp Nam Sinh. Dường như đã đoán ra từ sớm rằng bà sẽ nói như vậy, Diệp Nam Sinh nắc lên: “Vậy là mẹ không biết rồi, ông Diệp nói con gái mẹ và mẹ khó chiều như nhau. Ông Diệp cũng thật là, rõ ràng con dễ chiều hơn mẹ nhiều!”.

Khi Cung Khắc trở về, vừa hay bắt gặp cảnh Mục Trung Hoa tức tối thở hồng hộc.

Anh nghe thấy bà nói: “Ông Diệp chết tiết”.

Anh thầm nghĩ, bàn giặt quần áo của ông Diệp lại phải thay mới rồi.

Lê Hoan tới, con mang theo lời khai của Trần Nhất Hiệu: “Cậu ta nói trước đây từng nghe thấy bố mẹ cãi nhau về chuyện mười mấy năm trước.

Trần Nhất Hiệu cho biết, mẹ cậu ta từng nói một câu thế này: “Nếu không phải bọn ông làm những chuyện bẩn thỉu đó, chú ba cũng sẽ không bị hiểu nhầm là giết người”. Thầy Cung, tôi nghe nói ban đầu thầy tới Tân Hương là vì vụ án đó của Trần Dụ Đạt. Nói vậy là vụ án này chắc chắn không khỏi liên quan tới Trần Đông Lâm”.

Lê Hoan nói tới điểm này, Cung Khắc cũng có cùng cảm nhận. Sau khi trao đổi qua, họ đã có kết luận. Lê Hoan một mặt tranh thủ truy nã Trần Đông Lâm đang bỏ trốn, mặt khác cũng cử người tới giúp đỡ Cung Khắc phá vụ án đang dở mười mấy năm trước.

Cung Khắc không vội tìm người dân có thể nắm rõ tình hình năm đó.

Hôm nay, trời xanh mây trắng, trên đỉnh đầu thi thoảng lại có những gợn mây trắng nhẹ trôi, khi ngang qua còn để lại dưới chân Cung Khắc một bóng râm. So với tỉnh A, vị trí của tỉnh B hơi lệch về phía Bắc nên thu đến cũng sớm hơn một chút. Khi lá cây to rụng lần thứ ba từ trên cành thối tới bên cạnh chân Cung Khắc, cuối cùng tiếng động cũng đã bật ra từ cánh cửa lớn của trại giam ở ngoại thành Tân Hương. Chẳng mấy chốc, Trần Dụ Đạt với lớp râu lởm chớm trên mặt từ từ đẩy cánh cửa sơn đen đi ra ngoài.

Cung Khắc vỗ vai Trần Tấn đi cùng với anh. Trần Tấn dường như không hưng phấn nhảy nhót như lúc tới. Cậu bé đợi cho Trần Dụ Đạt vừa gặp lại con trai cũng rất phấn khích, thậm chí còn muốn bế Trần Tấn lên, nhưng phản ứng của nó khiến anh ta hơi bối rối, bèn cười thật thà. Anh ta xoa đầu Trần Tấn rồi khẽ nói: “Bố ra rồi đây”.

Ký ức của Trần Tấn lập tức bị kéo ngược trở về mấy năm trước. Thời tiết hôm ấy cũng giống như bây giờ. Nó đang ở trên cây móc trứng chim thì người đàn ông ngẩng đầu lên nói: “Trần Tấn phải không, bố đây, bố về rồi đây”.

Bỗng nhiên cảm thấy ám ức, Trần Tấn quay đầu bỏ chạy lên chiếc xe đang đỗ bên đường. Tâm trạng của Trần Dụ Đạt cũng không khá hơn. Sống mũi anh ta cay cay, anh ta đã cố gắng làm một ông bố tốt rồi, nhưng làm kiểu gì cũng làm không tốt.

Cung Khắc lên tiếng nêu quan điểm của mình: “Nếu không vạch trần chân tướng của vụ án mười một năm trước tôi nghĩ Trần Tấn có lẽ sẽ luôn giữ khoảng cách với anh”. Lời anh nói không phải gió vào nhà trống. Xét từ

góc độ tâm lý, bố có tác dụng trở thành tấm gương cho con cái, đặc biệt đối với con trai thì tác dụng càng lớn, sẽ ảnh hưởng tới lòng tự tin thậm chí là thế giới quan của con trẻ.

“Thằng bé Trần Tấn từ nhỏ đã phải chịu không ít khinh thường, tâm lý còn có thể khỏe mạnh chính nghĩa như vậy thật không dễ dàng.” Cung Khắc nói. Trần Dụ Đạt liên tục gật đầu.

“Nhưng trong lòng chung quy vẫn còn bóng đen, có thể xóa đi được không thì phải xem anh...”

Sắc mặt Trần Dụ Đạt trở nên nặng nề. Anh ta biết những điều Cung Khắc nói là muốn nhắc tới vụ án mười một năm trước của Vương Bảo Hộ khiến mình bị bắt, nói thật, anh ta cũng muốn có một cơ hội để thanh minh, nhưng vụ án đó ngay cả anh ta cũng không thể nói rõ được.

“Những chuyện khác anh không cần nói, anh cứ nói về quan hệ giữa vợ anh và anh trai anh, rồi vì sao sau này anh mới là người lấy vợ anh đi.”

Bất kỳ ai từng làm công việc này đều nhận ra khuôn mặt của Trần Dụ Đạt đã trắng bệch đi. Trước đó, qua cuộc trao đổi giữa Cung Khắc và Lê Hoan, những tình tiết mờ hồ trong đầu hai người họ có lẽ là như thế này: Trần Đông Lâm và mẹ của Trần Tấn là người yêu của nhau từ nhiều năm trước. Vì một nguyên nhân nào đó, hai người cuối cùng không thể bên nhau, mẹ của Trần Tấn được gả cho Trần Dụ Đạt, từ đó Trần Đông Lâm—người không lấy được mẹ của Trần Tấn—và Trần Dụ Đạt đã có sự xa cách. Vì thế rất nhiều năm sau hấn vu oan giá họa cho Trần Dụ Đạt, một mặt vì Trần Dụ Đạt vốn mang tiếng xấu, mặt khác là có lòng trả thù riêng.

Nhưng một bước ngoặt bất ngờ đã lật đổ giả thiết này. Tới ngày thứ mười Cung Khắc đến Tân Hương, cảnh sát của một tỉnh phía Nam nào đó gửi tin về, Trần Đông Lâm tự thú ngay tại đó, đang trên đường áp giải về quê.

Lê Hoan hoàn toàn không ngờ Trần Đông Lâm lại dễ dàng tự thú, cộng thêm việc Trần Dụ Đạt không muốn nhắc nhiều tới chuyện quá khứ nên họ đã quyết định cho Trần Dụ Đạt một chút thời gian, thăm vấn Trần Đông Lâm trước.

Trần Đông Lâm rất hợp tác, cảnh sát chưa cần hỏi nhiều, hấn đã tự nhận chuyện mình buồn bán ma túy rồi bị Phương Hoành phát hiện, sau đó hấn

bị uy hiếp, vì thế mới bắt đầu lên kế hoạch giết người rồi đổ tội cho Trần Dụ Đạt.

Lê Hoan chau mày, “Đó là em trai của anh, làm vậy không cảm thấy trái với lương tâm sao?”.

Lê Hoan không ngờ Trần Đông Lâm bỗng cười khẩy: “Nó chẳng phải em trai tôi, nó là một đứa con hoang được mẹ bế từ ngoài về. Tôi và bác hai chăm sóc nó bao nhiêu năm nay, coi như đã tận tình tận nghĩa rồi”.

Lê Hoan không nghĩ rằng ở giữa còn có một chuyện như vậy. Cô ấy cũng không băn khoăn quá nhiều về câu chuyện nhỏ này mà chỉ hỏi về vụ án mười một năm trước: “Anh nói đi, vụ án mười một năm trước có phải cũng do anh làm rồi đổ tội cho Trần Dụ Đạt không?”.

Khi mấy chữ “mười một năm trước” lọt vào tai Trần Đông Lâm, phản ứng của hắn cũng giống như biểu cảm của Trần Dụ Đạt khi nghe thấy Cung Khắc hỏi, tái nhợt mặt mày. Nhưng Trần Đông Lâm bình tĩnh hơn Trần Dụ Đạt, hắn điều chỉnh lại nhịp thở: “Vụ án đó không liên quan tới tôi, tôi không tham gia, càng không vu vạ”.

Về sau dù Lê Hoan có hỏi thế nào, Trần Đông Lâm vẫn chỉ có câu đó. Lý do của hắn cũng khá hợp lý: Hắn đã gánh một mạng người trên vai rồi, hơn nữa còn dính tới ma túy. Nếu vụ án mười một năm trước cũng do hắn làm thì gộp hai mạng người và tội buôn bán lại so với tội danh hiện tại thì hình phạt cũng chẳng khác nhau là mấy.

Lê Hoan cũng là một người thích truy cứu tới cùng. Cô ấy quyết định làm rõ vụ án mười một năm trước. Thế là vào một ngày nhiều gió, cô ấy và Cung Khắc đã đi hỏi chuyện mấy hộ dân biết tình hình năm đó.

Có thể tìm được những người sống tại đây năm đó không nhiều, có người đã quá cao tuổi và qua đời, có những người rồi bỏ quê hương đi tìm miền đất mới, danh sách trong tay họ chỉ còn vồn vện bốn người.

Công việc hỏi han không dễ dàng, mấy người ấy dường như đã giao ước với nhau từ trước, đều không muốn nói nhiều về chuyện cũ.

Sau khi không có được kết quả gì từ một nhà, Lê Hoan đứng trước cửa nhà đó trút giận: “Thầy Cung, vụ án này thật sự khiến người ta đau đầu, tài liệu

năm xưa bị đốt không còn nguyên vẹn, không có chút đầu mối nào cả”.

Cung Khắc lắc đầu, ngược lại, anh cảm thấy vụ án này đã có chút bình minh rồi.

Anh sai bước về phía một hàng bán quà vặt ở phía xa. Trước cửa đặt một chiếc ghế nằm, có một cụ già đang nằm trên đó nhắm mắt tắm nắng...

-----oOo-----

Chương 87: Những người ấy, những chuyện đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước cửa hàng có đặt một tủ lạnh hình chữ nhật, bên trên phủ một lớp vải nhung cũ kỹ màu hoa, bị rách mấy lỗ. Cách chỗ rách không xa có đặt một chiếc máy phát thanh kiểu cũ, bên trong có một hộp đựng băng đĩa trống không. Âm thanh tới từ chương trình phát thanh mà chiếc máy có sẵn, có vẻ như là chương trình giao thông, đang thông báo một đoạn đường nào đó đang xuất hiện sự cố giao thông, đề nghị các phương tiện đi đường vòng.

Phát thanh viên là một cô gái trẻ, giọng nói vốn êm tai, nhưng vì chiếc máy đã có tuổi nên cứ bị đứt quãng, thì thoảng còn im bật. Cụ già nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế lúc này đã bừng dậy, bèn mở mắt ra, đập rất mạnh xuống nắp của chiếc máy ấy.

Nhưng lần này ông cụ mở mắt ra thì không nhắm lại nữa. Ông nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt mình và người ấy cũng đang quan sát ông. Đó là một người ông chưa từng gặp bao giờ.

“Cậu muốn mua gì?” Cung Khắc nghe thấy ông cụ hỏi mình. Anh cầm tiền đưa cho ông cụ: “Hai cây kem ạ”.

“Vị dâu thì hết rồi, chỉ còn vị vani thôi.” Ông cụ lắc nhai, nói đám trẻ con trong thị trấn sao mà thích ăn của ngọt thế, sớm muộn cũng sâu hết răng. Cung Khắc đưa cho Lê Hoan một cây, rồi rảnh rang hỏi ông cụ: “Ông ơi, cửa hàng của ông có khi phải mở tới hơn ba mươi năm rồi ấy nhỉ?”.

“Ba mươi ba năm đấy.” Ông cụ đã có tuổi, tóc bạc trắng răng cũng rụng

vài chiếc, ăn nói hơi thiều thảo. Có lẽ quá cô quạnh, hiếm khi gặp người trò chuyện với mình, ông cụ tắt hẳn máy đi và nói: “Mấy thằng nhóc nghịch ngợm ngày xưa hay mua kem cây của tôi giờ làm bố cả rồi, tôi lại bán cho con cái chúng nó, chớp mắt đã nhiều năm trôi qua rồi”.

“Vậy ông còn nhớ mười một năm trước ở Tân Hương có nhà nào trẻ tuổi đã có thể lực, còn hay gây chuyện thì phi không ạ?”

Phản ứng của ông già quả thực khiến Cung Khắc có chút bất ngờ, ông ấy máy mắt: “Câu muốn hỏi tới vụ án của đứa thứ ba nhà họ Trần chứ gì?”.

Nhắc tới vụ án đó, trước đây cũng đã khiến Tân Hương âm ỉ một thời gian, nhưng sau đó nó giống như một câu chuyện không được phép nhắc đến, trong vòng một đêm ai ai cũng trở nên dè dặt. Ông cụ này có vẻ là người biết sự tình nhưng lại chỉ mở đầu mà không tình nguyện nói tiếp. Lê Hoan là một người nhanh nhạy, cô ấy lại bỏ ra một ít tiền bảo rằng muốn vào nhà mua chút bánh ngọt, cố tình để ông lão đi vào trong.

Tiệm tạp hóa ấy không lớn, bên ngoài bày cả đồng hồ, một mình ông lão sống trơ trọi trong nhà. Vào nhà rồi, ông lão thay đổi hẳn, bỗng chốc rung rung hai hàng nước mắt: “Đồng chí cảnh sát, các đồng chí phải bảo vệ cho người dân Tân Hương, phải trừ hại cho Tân Hương đây...”.

Câu nói này của ông lão khiến Lê Hoan và Cung Khắc đưa mắt nhìn nhau, lẽ nào ở Tân Hương vẫn còn án oan?

Nói vài câu đơn giản, họ đã hiểu đại khái.

“Hại” mà ông cụ nói tới không phải một mà là ba người.

“Khi trong huyện còn chưa phát hiện ra mỏ than, ba kẻ đó hay kết bè kết đảng, rảnh rang thì lên phố ăn chơi, lúc đó có không ít cô gái trong huyện suýt nữa đã bị bọn chúng ức hiếp. Những người lớn tuổi như chúng tôi cũng nhiều lần nhắc nhở nhưng ai ngờ được, mọi việc chẳng như ý nguyện, người ta còn lên được chức cao.”

Hồi những năm chín mươi, huyện Tân Hương phát hiện ra mỏ ngầm dưới đất, bỗng chốc được nhà nước hỗ trợ tiền vốn ở khắp các phương diện, một huyện vốn nghèo khó mới được mấy năm đã trở thành huyện giàu có xếp hàng đầu ở tỉnh B. Mà ba kẻ gây họa ông lão kể, là ba anh em nhà họ

Lý, cũng trở thành phú hộ trong huyện khi ấy.

“Theo lý mà nói, gia cảnh nhà họ Lý cũng chỉ bình thường. Nhưng có ai ngờ được, ba anh em chúng lại có thể là người bỏ tiền ra bao thầu khu vực mở tư nhân đầu tiên của huyện chứ?” Ông cụ tự lẩm bẩm, Lê Hoan cảm thấy đề tài này đang đi hơi xa.

Cô ấy lên tiếng ngắt lời ông cụ: “VẬY ông ơi, dựa vào đâu mà ông nói ba anh em nhà họ Lý có liên quan tới việc Vương Bảo Hộ bị giết chết?”.

Hỏi xong câu này, Lê Hoan nhận ra ông cụ có chút ngập ngừng, cô lên tiếng an ủi: “Không sao đâu ông, ông chỉ cần nói ra căn cứ, còn những chuyện khác, cảnh sát bọn cháu sẽ xác minh thêm”.

Ông già nuốt nước bọt: “Thằng bé nhà họ Trần mặc dù chân tay không sạch sẽ lắm, nhưng tôi biết nó không to gan đâu, từ nhỏ đã bị hai thằng anh ức hiếp. Chuyện giết người... nó không làm được. Ngược lại, ba anh em nhà họ Lý thì tôi biết, trước khi xảy ra chuyện, ba chúng nó còn xúi bẩy Vương Bảo Hộ đi lừa tiền, nghe nói lừa được của người ta không ít”.

“Ông còn nhớ đó là chuyện khi nào không ạ?” Cung Khắc bỗng nhiên xen ngang một câu. Lần này ông cụ trả lời tương đối nhanh: “Không lâu trước khi Chính phủ cấp quyền sở hữu tư nhân đối với người tham gia. Ai biết được sau này nhà họ Vương gặp chuyện, rồi họ cũng chuyển đi hết. Kết quả, nhà họ Lý trở thành nhà giàu của Tân Hương”.

Tư duy của Cung Khắc trở nên hoàn chỉnh sau khi gặp ông cụ. Trước khi ra về, anh nhớ ra điều gì đó, lại quay đầu hỏi: “Ông ơi, chuyện của nhà họ Lý cũng chỉ dính tới vụ án của Trần Dụ Đạt, vì sao lại nói phải trừ hại cho Tân Hương chứ?”.

“Năm nay bọn họ lên kế hoạch xây thành phố mới, chiếm hết mọi thứ tốt đẹp của chúng tôi. Không những vậy còn lũng đoạn thị trường.”

Đất ruộng là gốc rễ của người nông dân, chẳng trách một ông cụ chỉ mong được yên ổn bỗng nhiên lại lên tiếng. Thế mới nói hại người đừng hại tận gốc.

Có tư duy phá án mới, nhưng Lê Hoan lại có chỗ chưa hiểu: “Thầy Cung, làm sao thầy biết có thể tìm được manh mối từ ông cụ ấy?”.

“Người dân trong thôn không muốn nói nhiều nên nói là không biết. Nhưng vụ án này không phải có ẩn tình mà là đang có một thế lực ở trên chèn ép họ, họ không dám nói mà thôi. Còn ông cụ kia, cô không phát hiện ra sao, hôm nay không nắng lắm, không thích hợp để tắm nắng. Huống hồ trước sau ông ấy vẫn luôn nheo mắt theo dõi hành động của chúng ta.”

Lê Hoan thầm bái phục vị chuyên gia tâm lý tội phạm này, tư duy của anh ấy quả là tinh tế. Nhưng vị có suy nghĩ tinh tế ấy lại không vì có được phương hướng mới mà nhẹ nhõm. Ngược lại, những câu hỏi chưa được giải đáp vẫn còn quẩn quanh trong lòng anh. Ví dụ như “chứng cứ xác đáng” khi trước, sau khi phán người ta tội giết người, tại sao lại đang dờ dể đó. Rồi khi vụ án cũ được đào xới lại, phòng chứa tài liệu của đồn công an sao lại vô duyên vô cớ bốc cháy. Anh cảm thấy vụ án còn rất nhiều điều cần bàn bạc.

Một mặt, Lê Hoan sắp xếp người thu thập lại chứng cứ năm xưa. Mặt khác, Cung Khắc cũng đang tìm kiếm cách để điều tra ba anh em nhà họ Lý mà không đánh rần động cỏ.

Có điều, rắn cuối cùng vẫn động, vào một buổi chiều khá đẹp trời, một chiếc Cadillac kiểu limo nằm ngang trước cửa vào nhỏ hẹp của đồn công an huyện Tân Hương. Lê Hoan đang đối chiếu chỗ tài liệu trong tay, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa hay trông thấy cậu ba nhà họ Lý – Lý Thế Mậu – nhảy xuống xe. Anh ta mặc áo vest quần Âu, không khác mấy so với bức ảnh trong tập tài liệu của Lê Hoan .

Lê Hoan trông thấy anh ta đứng trước cửa ngấm ngấm mấy giây rồi mới chỉnh trang lại vạt áo, sải bước vào trong. Chẳng mấy chốc, tiếng giày lộc cộc đã vọng tới.

“Đội trưởng Lê phải không?”

Lê Hoan nhướn mày, “Tôi đây, anh có chuyện gì?”.

“Nghe nói mấy người đang đi khắp nơi thu thập tài liệu điều tra chúng tôi, nói chúng tôi là hung thủ năm xưa đã giết Vương Bảo Hộ?”

Lê Hoan lại nhướn mày, không tỏ thái độ gì. Lý Thế Mậu cũng mặc kệ cô ấy, tự nói tiếp: “Mấy người thì điều tra thì cứ điều tra, nhưng có một

chuyện. Anh tôi đã nói, nhà họ Lý chúng tôi là gia đình có mặt mũi, điều tra rõ ràng mà không phải chúng tôi thì tới lúc đó chúng tôi sẽ yêu cầu một lời giải thích đây”.

Nói xong mấy câu này, Lý Thế Mậu lại ngông nghênh bước ra khỏi phòng, một cậu cảnh sát địa phương ghé tới bên cạnh Lê Hoan, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng Lê, nhà họ Lý là gia đình giàu có bậc nhất ở huyện chúng ta, lãnh đạo huyện có lúc còn phải nể mặt họ vài phần, bây giờ biết được chúng ta đang điều tra họ, chắc là vụ án này sẽ khó khăn lắm đây...”

Lê Hoan phóng một ánh mắt sắc như dao: “Cậu tốt nghiệp trường cảnh sát nào? Giáo viên nào dạy cậu phá án cần quan tâm thể diện? Khó là không điều tra nữa?”.

Cậu cảnh sát bị nạt, không dám ngẩng đầu lên.

Hôm đó trở về, Cung Khắc nghe được Lê Hoan kể lại chuyện ban sáng. Anh gật đầu: “Đây là hiện tượng bình thường, bọn chúng đang chột dạ”. Cung Khắc nói đối phương chột dạ không phải là vô căn cứ. Lúc sáng, anh lại tới nhà Trần Đông Lâm một lần nữa, lần trước khi Trần Nhất Hiệu nói bố cậu ta không yêu mẹ cậu ta, anh đã để ý, mà hành trình tới nhà họ Trần lần này cũng trùng hợp chứng thực được suy đoán ban đầu của anh.

Nguyên nhân chủ yếu khiến Trần Đông Lâm không ưa cậu em thứ ba là vì anh ta đã cưới người mà hắn thích. Trần Đông Lâm và mẹ của Trần Tấn từng là một đôi. Chứng cứ chính là cuốn nhật ký của mẹ Trần Tấn, tìm được một trong một góc tối tại nhà Trần Đông Lâm.

Nhật ký ghi lại những kỷ niệm khi hai người còn yêu đương nồng nhiệt. Nhưng tới một ngày nọ thì đột ngột dừng lại.

Khi tiếp tục đã là trang cuối cùng, nội dung thế này: “Tôi đã không còn là người sạch sẽ nữa. Nếu họ muốn thì tôi cho họ, cũng coi như báo đáp ân tình của Trần Dụ Đạt, anh ấy là người tốt”.

Những ghi chép đơn giản khiến Cung Khắc suy luận được tình hình đại khái của năm xưa. Mẹ của Trần Tấn bị người ta chà đạp, Trần Đông Lâm nhất thời không chịu nổi, mẹ Trần Tấn hất hăng đánh liều lấy em trai của Trần Đông Lâm, nhưng không ngờ sau đó Trần Dụ Đạt lại dính tới một vụ giết người, để cứu chồng ra, mẹ của Trần Tấn có vẻ như đã một lần nữa hy

sinh bản thân mình.

Dương nhiên, suy luận này cần những chứng cứ nền móng. Đọc nhật ký của mẹ Trần Tấn, Trần Đông Lâm khóc không thành tiếng, bụng mặt thừa nhận tất cả. Lúc đó hấn và mẹ Trần Tấn yêu thương nhau, bố mẹ của bà ấy luôn xem thường hấn, vì chuyện này hấn đã phải nhin một cục tức. Tới một ngày, khi mẹ Trần Tấn đầu tóc bù xù, quần áo bị xé rách, đi mấy cây số đường núi tới tìm và đứng trước mặt hấn, hấn bỗng có cảm giác đối phương không xứng với mình, ma xui quỷ khiến, hấn bỏ mẹ Trần Tấn lại mà đi.

Vốn nghĩ rằng qua mấy ngày nữa, tâm trạng bình ổn, hấn sẽ lại đi tìm bà ấy. Ai ngờ được khi đôi mắt, người ta đã trở thành em dâu.

Tạo hóa trêu ngươi, nếu sớm biết kết quả này, lúc trước hấn còn cần lòng tự trọng không? Trần Đông Lâm cũng không biết nữa.

Chỉ tiết là, mẹ của Trần Tấn không kể kể đó rồi cuộc là ai.

“Tôi đảm bảo đó là ba anh em nhà họ Lý!” Lê Hoan phần nộ lên tiếng. Cô ấy hận nhất chính là vụ án cưỡng bức, nhất là nhiều người cùng thực hiện.

“Thầy Cung, tôi chuẩn bị khởi tố ba anh em nhà họ đây...” Mặc dù không có chứng cứ.

Lời của Lê Hoan còn chưa dứt, điện thoại trong phòng làm việc của đồn công an đã gấp gấp kêu.

Nói chuyện xong, sắc mặt Lê Hoan bắt đầu nặng nề "Nhà kho của nhà họ Lý ở Thành Bắc bị cháy, nghe nói trong kho còn có người".

Thành Bắc cách đồn công an một quãng đường, khi chỉ còn cách đó hai con đường nữa, người trong xe đã nhìn thấy một làn khói đen dày đặc che kín nửa bầu trời, trận hỏa hoạn quả là dữ dội.

Trước khi trời tối, đám cháy đã được dập tắt. Mục Trung Hoa đi theo, đeo khẩu trang vào hiện trường trước. Thi thể nằm giữa nhà kho, tay chân co quắp như đang đấu quyền. Thông qua thu thập chứng cứ ban đầu, bà gọi pháp y đi cùng thông báo cho những người khác rằng đã có thể vào hiện trường.

"Cần phải giải phẫu thi thể mới có thể đoán định được là trận hỏa hoạn do vô ý hay có người mưu sát." Giọng nói của Mục Trung Hoa trở nên bí bách qua chiếc khẩu trang.

"99% khả năng là mưu sát." Tiếng Cung Khắc khiến Mục Trung Hoa hiểu kỳ, xem ra anh đã chắc chắn rồi. Ngón tay Cung Khắc chỉ về một hướng, Mục Trung Hoa nhìn theo và sửng người.

Trên một khoảng nền đen xì vì cháy, lúc này đang có một tờ giấy trắng, dường như còn có nét bút.

Mục Trung Hoa đứng dậy đi qua đó, mang theo găng tay cao su cầm tờ giấy đó lên. Lần này bà đã nhìn rõ. Hàng chữ đầu tiên là: Cảnh sát vô dụng, để tội phạm nhón nhơ ngoài vòng pháp luật nhiều năm, tôi sẽ thay trời hành đạo.

Còn nét chữ bên dưới lại là một kiểu chữ khác.

Là thư nhận tội.

Xem xong gần hết, Mục Trung Hoa quay đầu nhìn Cung Khắc: Lần này thì hay rồi, tất cả chúng ta đều trở thành nghi phạm.

Cung Khắc cũng nhớ lại lúc Đông Đông xem Thám tử lừng danh Conan, nó thường nhảy bật lên ghế, hét to một câu: Hung thủ nằm trong số chúng ta.

Anh quay đầu nhìn xung quanh, không phải cảnh sát cũng là nhân viên.

-----oOo-----

Chương 88: Địa ngục vậy gọi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiểu nhận biết “Hung thủ nằm trong số chúng ta” khiến Lê Hoan hơi ngây ra. Cô tự nhận mình cũng là một cảnh sát lão luyện đã trải qua nhiều vụ án, nhưng bây giờ ở cạnh nhau nên cũng không chú ý. Đúng vậy, nếu hung

thủ thật sự là một trong số các cảnh sát, vậy thì việc để bọn họ tham gia vào quá trình điều tra vụ án rõ ràng là một việc làm không thông minh. Cũng may Mục Trung Hoa sành sỏi hơn với nhiều kinh nghiệm đã nói: “Đừng vội rút ra kết luận như vậy. Nóc nhà bị cháy sạch rồi, mảnh giấy lại không nhăn nheo, chẳng lẽ là ném từ ngoài vào. Cô không nhìn thấy bên kia có một hòn đá ư?”.

Nghe bà Mục nói vậy, mọi người đồng loạt quay qua nhìn. Quả nhiên ở chỗ mảnh giấy vừa nằm có một hòn đá không lớn lắm, màu sắc đúng là khác với những khoảng bị cháy xung quanh. Cung Khắc cảm nhận được rõ ràng bầu không khí ban nãy còn căng như dây đàn xung quanh mình giờ đã nhẹ nhõm hơn một chút.

“Đội trưởng Lê, chúng ta phải chuẩn bị khám nghiệm pháp y. Cô dẫn mọi người ra ngoài xem còn manh mối gì khác không.” Mục Trung Hoa nói xong, không nhìn Lê Hoan lấy một cái mà ngồi xuống, bắt đầu quan sát thi thể.

Dưới ánh mắt nhắc nhở của Cung Khắc, Lê Hoan cũng chợt hiểu ý tứ phía sau câu nói của Mục Trung Hoa. Hòn đá rơi từ trên cao xuống, không thể nào không phát ra tiếng động. Cách giải thích duy nhất là hung thủ cầm giấy bọc hòn đá lại, gần như đường hoàng vứt mảnh giấy ở hiện trường. Xem ra hung thủ có lẽ nằm trong số các cảnh sát đang ở đây.

Mục Trung Hoa kiểm tra bên ngoài thi thể trong khi theo xe tới nhà tang lễ. Trong lúc đợi kết quả giám định pháp y, Lê Hoan và Cung Khắc có một cuộc hội ý đơn giản trong một căn phòng nào đó tại đồn cảnh sát Tân Hương.

“Người của Công an tỉnh có thể được loại trừ, họ được điều tới đây đột xuất, không đủ mục đích cần có để chuẩn bị gây án, hơn nữa khi vụ án xảy ra họ đang họp, đây là thời gian ngoại phạm.” Lê Hoan bình tĩnh lại, phân tích. Cung Khắc trầm tư giây lát: “Khi về có thể xác nhận lại xem có còn đầy đủ không. Ngoài ra, những nhân viên tại hiện trường được đưa vào diện tình nghi cũng có thể thu hẹp phạm vi”.

Anh lấy ra một mảnh giấy. Lê Hoan nhìn thấy trên mảnh giấy có vẽ những hình tròn bằng bút chì, bên trong là một số chữ, một số tên người. Lê Hoan nhận ra đó là tên của những cảnh sát lúc đó xuất hiện tại hiện trường. Cô ấy xác nhận cẩn thận rồi kinh ngạc nói: “Thầy Cung, anh mới ở cùng

chúng tôi vài ngày, chưa tính tới chuyện đã thuộc tên họ, tôi thấy ban nãy anh không để ý tới họ nhiều lắm, làm sao nhớ được vị trí họ đứng chứ?”.

Việc này không có gì khó. Cung Khắc chống cằm, lên tiếng: “Vạn Vi Quốc – người đề ngôi giữa – chiều nào cũng gọi về nhà một cuộc điện thoại, bà nội cậu ta gần đây tái phát căn bệnh phong thấp; cô gái buộc tóc đuôi ngựa trong tổ pháp y gần đây mới chia tay bạn trai, nguyên nhân chắc là xuất phát từ cô ấy, cô ấy đang nghĩ cách làm hòa; một cảnh sát họ Lưu – người nhiều chuyện nhất trong đồn công an Tân Hương đang có tình cảm với cô gái pháp y...”.

Lê Hoan hơi ngần người, những điều này cô ấy đều không biết, nhưng nghe giọng điệu khẳng định của Cung Khắc cô cảm thấy gần như chắc chắn là sự thật.

“Thầy Cung, anh thần kỳ thật...”.

“Đây không phải trọng điểm, quan sát nhiều cô cũng có thể phát hiện ra thôi.” Cung Khắc chỉ tay vào tờ giấy trên bàn: “Quan trọng là chỉ có những người trong khu vực này có khả năng ném mảnh giấy ở hiện trường mà không bị phát hiện.

Anh chỉ tay vào tờ giấy, bên trên có vẽ một khu vực hình cánh quạt, trong phạm vi đó có năm người. Cung Khắc không giỏi Toán học, cũng không giỏi Lực học, nhưng có một người rất giỏi – Diệp Chi Viễn.

Không lâu sau khi Mục Trung Hoa rời đi, giáo sư Diệp Chi Viễn được bà gọi tới hiện trường đã căn cứ vào góc độ nghiên cứu để xác định phạm vi này. Hung thủ có lẽ nằm trong số năm người này.

Lê Hoan vốn tự tin đầy mình, dưới sự sắp xếp có ý đồ của cô ấy, năm người kia gián tiếp bị loại ra khỏi vụ án. Khi cô ấy đang chuẩn bị “bắt rùa trong hồ” thì hai anh em khác được cô ấy cử tới nhà họ Lý đã đưa tin về: Anh hai nhà họ Lý bị phát hiện chết trong nhà.

Kết quả, ngày hôm đó, Mục Trung Hoa vừa mới chuẩn bị rời khỏi nhà xác lại bị chặn bởi thi thể vừa được đưa tới.

“Lung tôi sắp gãy rồi...” Mục Trung Hoa trong quá trình giải phẫu nhận được điện thoại của ông Diệp bèn bật loa ngoài lên, ai oán với ông. Ông

Diệp là người dễ tính, ông cất giọng ôn hòa vỗ về: “Xong việc về nhà tôi xoa bóp cho bà thật nhiều”.

Cuộc nói chuyện của hai vợ chồng già khiến các đồng nghiệp khác trong phòng giải phẫu ngưỡng mộ vô cùng, cũng khiến Diệp Nam Sinh ngồi trong phòng cùng ông Diệp nổi hết da gà. Cô vừa ăn hoa quả vừa chọc vào cái bụng bắt đầu nhô lên: “Bé con, tại con cả đây, nếu không bây giờ người kè vai tác chiến với bố con là mẹ, chứ không phải mẹ của mẹ!”.

Bên ngoài nhà tang lễ huyện Tân Hương có một bãi cỏ không rộng lắm. Thời tiết vào thu, cỏ cũng úa vàng, khi người ta giẫm chân lên sẽ nghe thấy những tiếng rột roạt gầy của cọng cỏ. Lê Hoan xử lý xong công việc, chau mày đi tìm Cung Khắc.

Lúc này Cung Khắc đang khoanh chân ngồi trên bãi cỏ, sau lưng là một cây du, thân cây đã bị một khoét quá nửa. Từ những tán lá trên cây có thể nhận ra, cây này đã chết lâu lắm rồi. Anh đang đọc hai tờ giấy trong tay.

Tiếng bước chân của Lê Hoan làm kinh động tới anh. Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ sọng toát ra vẻ mối mọt: “Khả năng năm người đó giết hại nạn nhân thứ hai phải chăng đã được loại trừ?”.

Lê Hoan gật đầu. Nói thật là cô rất hiểu cảm nhận hiện tại của Cung Khắc, chân tướng như nhìn thấy trước mắt bỗng vụt mất. Cảm giác này rơi vào bất kỳ người cảnh sát nào cũng không thể thấy dễ chịu.

“Thầy Cung, vậy bây giờ có phải có thể loại trừ năm người đó khỏi danh sách tình nghi không?” Khi cho rằng mọi chuyện đã chắc như đinh đóng cột, Lê Hoan không ngờ lại nhận được sự phủ định của Cung Khắc.

Anh đưa ra lý luận của mình: Xem xét tình hình tại hiện trường vụ cháy, mảnh giấy chỉ có thể do người trong nội bộ đặt vào. Còn nếu thời gian tử vong của nạn nhân thứ hai có thể loại trừ khả năng gây án của họ thì cách giải thích duy nhất chính là không chỉ có một hung thủ.

Cung Khắc đề nghị tới khi có báo cáo khám nghiệm tử thi của Mục Trung Hoa rồi tiếp tục bước tiếp theo. Lê Hoan gật đầu đồng ý.

Mục Trung Hoa không hổ danh là pháp y hàng đầu, giải phẫu hai thi thể chỉ mất hơn ba tiếng đồng hồ, một bản báo cáo hoàn chỉnh đã xuất hiện

trên màn chiếu trong đồn công an Tân Hương mà kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Nói về nạn nhân đầu tiên trước. Nạn nhân Lý Thế Phương, khi được phát hiện, thi thể đang trong trạng thái co quắp. Co quắp là do protein trong cơ thể bị đông nhiệt, xương cốt và bắp thịt bị co lại vì nhiệt, từ đó dẫn tới tê cứng, khiến thi thể hình thành tư thế co quắp. Mọi người đều biết, dù là bị chết cháy khi đang còn sống hay đã chết rồi và bị thiêu ở nhiệt độ cao thì cũng sẽ hình thành hiện tượng thi thể co quắp này. Nhưng cái chết của Lý Thế Phương, tôi không cho là do chết cháy.” Suy đoán của Mục Trung Hoa khiến các cảnh sát tại đó kinh ngạc, mấy pháp y cùng Mục Trung Hoa tiến hành khám nghiệm cũng ngỡ ngàng.

“Nhưng, thưa cô, khoang miệng và khí quản của Lý Thế Phương đều có màu đen của Tro bụi, điều này phù hợp với đặc điểm bị thiêu chết mà?” Pháp y lớn tuổi hơn trong hai pháp y lên tiếng. Không bất ngờ, anh ta bị Mục Trung Hoa lườm: “Có biết là học vẹt thì thà đừng học còn hơn không? Tôi nói nạn nhân không bị chết cháy, không có nghĩa là khi đám cháy bùng lên nạn nhân đã chết!”.

Câu nói như một câu vè của Mục Trung Hoa đều khiến mọi người chờ đợi một lời giải thích. Bình tĩnh lại, Mục Trung Hoa gõ mấy cái lên bàn phím máy tính, ngay sau đó một bản báo cáo xét nghiệm xuất hiện trên màn hình, là báo cáo tới từ bệnh viện huyện Tân Hương: “Điều kiện có hạn, tôi đã đưa chút dịch còn sót lại trong dạ dày của Lý Thế Phương tới xét nghiệm tại bệnh viện huyện, kết quả vừa hay đã chứng thực được Lý Thế Phương tử vong do ngừng tim vì tần suất tim quá nhanh, nguyên nhân dẫn đến cái chết là trước đó Lý Thế Phương đã sử dụng thuốc gây ảo giác có tên y học là DEF - 7”.

Pháp y nam vừa bị cô giáo phê bình dường như đã hiểu ra vì sao lúc giải phẫu cô giáo lại cắt công mở lồng ngực của nạn nhân để kiểm tra. Những người chết vì tim đập quá nhanh dẫn đến ngừng tim thì tim luôn có biểu hiện bệnh lý nhất định, ví dụ như tâm nhĩ phình to, huyết quản có thể xung huyết...

Còn về báo cáo của nạn nhân thứ hai thì dễ dàng hơn nhiều. Thời gian tử vong của nạn nhân Lý Thế Đạt chênh lệch khoảng hai tiếng so với Lý Thế Phương, được phát hiện chết trong bồn tắm tại nhà, trong dạ dày của anh ta phát hiện được một ít dịch chứa thuốc gây ảo giác DEF – 7. Móng tay nạn

nhân có nhiều chỗ bị gãy, cánh tay và bắp chân có phản ứng thể sống do va chạm mà thành. Theo căn cứ dựng lại hiện trường, có lẽ nạn nhân bị hung thủ ép uống một lượng thuốc quá liều sau đó ngã vào bồn tắm và chết đuối.

Mục Trung Hoa trình bày xong, mấy cảnh sát địa phương có chút khó hiểu, cho dù biết hung thủ giết người bằng cách nào thì cũng có ích gì?

“Có tác dụng lớn!” Lê Hoan đập bàn: “Tìm hiểu nguồn gốc loại thuốc đó, sàng lọc nghi phạm”.

Cung Khắc gật đầu: “Phạm vi còn có thể thu hẹp nữa, hung thủ có xe, trong nhà có người từng gặp chuyện không may, khả năng cao là nữ giới, hơn nữa còn xích mích với nhà họ Lý”.

Anh nhắm mắt lại, gật đầu như vừa kết thúc suy nghĩ rồi mở mắt ra.

Cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người đều đi hết, chỉ mình Lê Hoan ở lại, “Thầy Cung, suy luận sau đó của tôi không hiểu lắm. Xe thì tôi hiểu, quãng đường từ nhà kho tới nhà Lý Thế Đạt gần như nửa vòng huyện Tân Hương, không có xe thì không thể giết người trong vòng hai tiếng đồng hồ. Nhưng sau đó thì sao?”.

Cung Khắc không nói gì, ngược lại anh đưa mảnh giấy tìm được ở hiện trường cho Lê Hoan: “Đọc thư nhận tội của Lý Thế Đạt đi, có gì đặc biệt?”.

Lê Hoan nhíu mày nhìn một lúc rồi lắc đầu, ngoại trừ nội dung kể lại những chuyện xấu anh em họ từng thực hiện nét chữ cũng không to thì cô ấy không thấy điểm gì khác.

“Dấu ngắt câu thì sao?”

Được Cung Khắc nhắc nhở, Lê Hoan mới chú ý tới. Mặc dù Lý Thế Đạt viết thứ này trong tình hình căng thẳng cao độ nhưng vẫn là người rất tỉ mỉ, không thiếu một dấu chấm dấu phẩy nào, duy chỉ có dấu chấm cuối cùng là thiếu. Lê Hoan ngẩng đầu lên: “Lẽ nào?”.

Cung Khắc lắc đầu, đứng dậy đi tới chiếc bàn bên cạnh cửa sổ lục lọi một lúc ra cây bút chì còn một nữa: “Hồi nhỏ cô từng chơi trò in hoa văn của

đồng xu rồi chứ, thử xem”.

Lê Hoan đón lấy cây bút, nhẹ nhàng tô lên mảnh giấy. Chẳng mấy chốc, một nét chữ khác xuất hiện giữa hai mảng trắng đen. Đó là danh sách khiến họ phải kinh người, là tên của tất cả những cô gái từng bị anh em nhà họ Lý hãm hại bên trên còn ghi tường tận ba người họ đã dùng cách thức gì để uy hiếp cưỡng ép con gái nhà lành, số lần, địa điểm. Lê Hoan nhìn qua, nạn nhân phải lên tới hơn hai mươi người, mà trong số những người này, đa phần đều bị anh em họ sử dụng thuốc gây ảo giác!

“Hắn dùng chính cách này để trả thù! Vậy chẳng phải Lý Thế Mậu cũng lành ít dữ nhiều sao!” Lê Hoan cuộn chặt tay lại. Mặc dù cô ấy rất căm hận hành vi hãm hại con gái nhà lành của anh em nhà họ Lý, nhưng với trách nhiệm của một người cảnh sát, cô ấy luôn tự nhủ, dùng bạo lực đáp trả bạo lực là cách giải quyết tệ hại nhất, chỉ có cách giao hung thủ cho pháp luật mới là tốt nhất.

Lê Hoan đứng dậy, đang chuẩn bị sắp xếp nhân lực thì bỗng nhiên cô ấy tập trung chú ý vào khung cửa sổ sau lưng Cung Khắc. Đêm xuống, bầu trời tối đen bên ngoài khiến gương mặt trắng dã trên đó càng thêm rùng rợn. Lê Hoan thấy con mắt trắng dã trên đó càng thêm rùng rợn. Lê Hoan thấy con mắt đỏ sọng đó đang nhìn mình, nhưng nhanh chóng biến mất.

Cô ấy lao ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trống vắng, chỉ còn tiếng gió thổi. Đó là tầng hai.

-----oOo-----

Chương 89: Con mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có không ít dây leo bò đầy trên bức tường bên ngoài đồn công an. Trời đã vào thu, lá khô cong, gió thổi qua, tiếng sột soạt trong vườn vang đi rất xa. Ban ngày còn đỡ, tới buổi đêm, ở đây thì thoảng lại vang lên những âm thanh khiến người ta cứ có cảm giác hoảng sợ.

Lúc này đây, trên gương mặt Lê Hoan – đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh B lại không có chút khiếp sợ nào. Cô ấy giờ cao chiếc đèn pin trong

tay, hắt luồng sáng hình trụ lên bức tường nhìn thẳng sang tầng hai. Ở đó cũng có cả mảng lá, lá cây dày đặc, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra có mấy chỗ bị đè dập.

“Xem ra không phải ma quỷ thật, là con người giả ma giả quỷ mà thôi.” Lê Hoan quay đầu nhìn Cung Khắc: “Thầy Cung, thầy cảm thấy người này có liên quan tới vụ án không?”.

“Chưa thể kết luận.” Cung Khắc nói thật, “Nhưng tôi cảm thấy trong thời kỳ nhạy cảm này lại xuất hiện một người như vậy, khả năng trùng hợp rất thấp”.

“Tìm được Lý Thế Mậu chưa?” Anh hỏi. Lê Hoan lắc đầu, chẳng biết có phải anh ta đã gặp nạn rồi không.

Lê Hoan không biết rằng, lúc này Lý Thế Mậu chưa gặp nạn. Khi anh ta mở mắt ra, ngoài vết thương đau đớn trên cổ, anh ta phát hiện cổ mình còn bị khóa bởi một sợi dây xích rất thô, đầu kia được cố định vào tường. Anh ta giật thử mấy cái nhưng dây dây vẫn không động đậy.

“Người đâu!” anh ta muốn kêu lên, nhưng cổ họng như bị ai bóp chặt, không sao phát ra âm thanh được. Nỗi sợ hãi như một con rắn bò từ trong lòng anh ta. Anh ta nhớ lại hình như mình nhận được điện thoại của anh hai rồi chuẩn bị đi ra ngoài. Đúng lúc ấy, có người từ phía sau chẹt cổ, rồi anh ta không biết gì nữa.

Anh ta bắt đầu quan sát bốn phía xung quanh, là một căn phòng không lớn, ô cửa sổ duy nhất đã bị chắn bởi lớp cách âm. Ánh sáng trong phòng tới từ một khe hở trên lớp cách âm. Không nói được, cử động cũng bị hạn chế, Lý Thế Mậu nhất thời không nghĩ ra được có cách gì để tự cứu mình.

Đúng vào lúc này, cánh cửa đóng chặt bỗng bật mở. cánh cửa kim loại đã gỉ sét, khi được đẩy từ ngoài vào, nó phát ra những tiếng ken két đinh tai. Quả tim căng thẳng như vọt lên tận cổ họng, Lý Thế Mậu tròn mắt nhìn gương mặt trắng nhợt trước mắt mình. Người đó cắt tóc ngắn, để cúp hai bên má, đôi mắt đỏ sọng nhìn anh ta qua mái tóc thưa thớt.

Lý Thế Mậu nuốt nước bọt, anh ta nhìn thấy người đó cầm trong tay một chiếc cưa điện.

“Mày định làm gì!” Ánh mắt trào dâng sự khiếp đảm vô cùng lộ liễu, anh ta muốn hét lên nhưng vô ích, thế là sau khi sợ hãi tới tột cùng, Lý Thế Mậu thậm chí còn quên cả trốn tránh, cứ thế giương mắt nhìn chiếc cửa vung xuống người mình.

A A A... Đôi mắt đỏ nhìn Lý Thế Mậu đang không thể kêu cứu, nở một nụ cười. Nụ cười ấy lại không ghê rợn chút nào.

Sau khi đã chính thức cách ly năm cảnh sát đó ra khỏi đồn công an Tân Hương, Lê Hoan sắp xếp số nhân lực ít ỏi còn lại tập trung điều tra các nghi phạm, tin tức từ tiền phương chuyển tới nhanh chóng được gửi về trung tâm chỉ huy tại đồn công an Tân Hương.

Buổi chiều, ánh nắng ôn hòa, Lê Hoan ngồi trong phòng làm việc nhìn tờ danh sách trong tay, số lượng trên danh sách không nhiều, chỉ có ba người. cô ấy đọc tỉ mỉ vài lần sau đó đưa danh sách cho Cung Khắc ngồi đối diện.

Cung Khắc chậm rãi di chuyển con người, hình tượng của ba người kia cùng từ từ hiện lên trong đầu anh. Nghi phạm đầu tiên là Yên Bình, 35 tuổi, mở một tiệm kim khí trong huyện, người xảy ra chuyện trong nhà anh ta là vợ. Năm đó anh ta xuống phía Nam làm ăn, ba anh em nhà họ Lý ưng ý vợ anh ta, sau đó chiếm đoạt được, cuối cùng vợ của Yên Bình treo cổ tự tử. năm đó sau khi nhận được tin, Yên Bình trở về quê, từng tới nhà họ Lý ầm ĩ một trận, về sau không biết tại sao chuyện này lại dừng ở đó.

Sau khi vợ mất, Yên Bình không lấy vợ khác. Theo điều tra, Yên Bình có hai chiếc xe van, hơn nữa có thói quen hít ma túy. Trước khi vụ án xảy ra, anh ta vừa mới mua một ít thuốc tại nơi cung cấp ma túy ngầm trong huyện. Tổng hợp những điểm ấy lại, anh ta trở thành nghi phạm đầu tiên.

Người thứ hai tên là An Viễn. Nhìn qua ảnh, đó là một thanh niên nho nhã lịch sự, đeo cặp kính gọng nhựa. trong phần ghi chú có viết anh ta làm thủ thư trong thư viện huyện. điều kỳ lạ là anh ta không có xe, nhà cũng không có ghi chép về việc từng bị ba anh em họ Lý hãm hại, vì anh ta là trẻ mồ côi, tới tận nửa năm trước mới đến huyện Tân Hương. Nhưng sở dĩ cảnh sát liệt anh ta vào danh sách nghi phạm quan trọng là vì một ngày trước khi ba anh em nhà họ Lý gặp chuyện, chàng trai trông sáng sủa, không có tiền án nào này bỗng nhiên ngấm ngấm đi mua không ít thuốc lắc.

Sự việc quá mức trùng hợp khiến cảnh sát không thể không nghi ngờ anh

ta.

Cung Khắc hơi dừng lại một chút trên tài liệu của An Viễn rồi mới chuyển xuống người thứ ba.

Nghi phạm thứ ba lại là một người có địa vị không nhỏ trong khu mỏ của nhà họ Lý, tên Đăng Hoa. Theo tài liệu, Đăng Hoa là một người tính tình nói dễ nghe thì là hiền lành còn theo lời kể của người dân Tân Hương có thể gọi là nhu nhược được sao, vợ bị ba người anh em nhà họ Lý ngang ngược chiếm đoạt bao năm nay mà vẫn muối mặt làm việc ở đó, không gọi là nhu nhược, biết gọi là gì?

Đăng Hoa có xe, hơn nữa nghe nói anh ta thường xuyên giúp anh em nhà họ Lý mua thuốc phiện. hơn nữa theo phản ánh của người dân, mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, có người nghe thấy Đăng Hoa và Lý Thế Mậu cãi nhau một trận rất to. Đăng Hoa cũng từng nói rằng muốn giết họ. Vì thế Đăng Hoa cũng từng được liệt vào một trong số các nghi phạm quan trọng nhất.

“Chia tổ đi.” Đọc xong tài liệu, Cung Khắc gõ bàn và nói. Lê Hoan cũng tán đồng: “Tôi, thầy Cung, và đội trưởng Doãn, ba tổ chia ra điều tra. Thầy Cung, thầy có người nào muốn gặp mặt không?”.

Cung Khắc nhíu mày, bật ra hai chữ: An Viễn.

Thư viện huyện nằm trên một con đường không mấy nổi bật ở Tân Hương, hai bên đường trồng hai hàng cây gỗ, là loại cây lá kim thường thấy ở phương Bắc. Mùa thu tới, những cây này vẫn rất xanh tốt. Cậu cảnh sát họ Dương ở đồn công an Tân Hương đi cùng Cung Khắc tới tìm An Viễn rất kính trọng anh, suốt dọc đường còn luôn miệng gọi thầy Cung. Tới thư viện, Tiểu Dương xuống xe trước, rồi chạy tới phòng bảo vệ trước cửa thư viện. Chẳng mấy chốc, Tiểu Dương đã quay lại lắc đầu với Cung Khắc: “Thầy Cung, bảo vệ nói An Viễn ra ngoài mua nước, phải một lát nữa mới quay về, hay là chúng ta vào trong đợi ạ?”.

Cung Khắc quan sát xung quanh rồi nói: “Đợi ở đây đi”.

Thật ra Tiểu Dương lo Cung Khắc đứng bên lề đường không tốt cho sức khỏe. vùng quê nhiều muội than như Tân Hương, chất lượng không khí không tốt. Cộng thêm việc con đường này lại gần khu dân cư, xe cộ đi qua

bụi tung mù mịt. Nhưng Cung Khắc vẫn rất kiên quyết, nên Tiểu Dương không tiện nói nhiều, đành đứng bên cạnh Cung Khắc. Cậu muốn che nắng cho anh, tiếc là không đủ cao.

Không bao lâu sau, Tiểu Dương bỗng nhiên phấn khích vỗ tay: “Tới rồi, tới rồi. thầy Cung, An Viễn tới rồi!”.

Cung Khắc phóng tầm mắt qua, quả nhiên ở cuối con đường, có bóng một chàng trai trẻ bị ánh nắng kéo dài ra đang chậm chậm đi về phía thư viện.

“An Viễn phải không?” Tiểu Dương đi trước mấy bước chặn An Viễn lại. Anh ta chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi gật đầu. Cung Khắc chăm chú quan sát gương mặt anh ta, đúng là giống như trong ảnh, trông rất nho nhã.

Đối với câu hỏi của Tiểu Dương, An Viễn chỉ gật đầu.

“Chúng tôi là cảnh sát, muốn hỏi anh vài câu về hai vụ án mới xảy ra gần đây. Mong anh hợp tác. “Trước đó, Cung Khắc từng nhắc Tiểu Dương cách đặt câu hỏi, Tiểu Dương làm theo anh, thực hiện rất tốt. Có điều câu trả lời của An Viễn lại khiến Cung Khắc hơi ngạc nhiên một chút. An Viễn nói: “Các anh muốn hỏi chuyện hai anh em nhà họ Lý phải không. Mặc dù tôi mới tới Tân Hương chưa lâu, cũng không có ân oán gì với họ, nhưng bạn bè tôi đều nói họ chết là đáng đời”.

Ánh mắt An Viễn rất khẳng khái, Cung Khắc không nhận ra điều gì đó bất thường.

Theo ý của Tiểu Dương, An Viễn tìm một căn phòng nhỏ trong thư viện để trả lời Cung Khắc: “Hôm đó tôi cũng làm việc như bình thường, buổi sáng tới thư viện trực, buổi chiều hơi mệt nên về nhà ngủ.”

“Nhân chứng hả? Tôi không có ai làm chứng, ở đây tôi không có người thân, tự thuê nhà ở riêng thôi.”

“Tỉnh dậy lúc nào ư? Khoảng hơn bốn giờ chiều, tôi không nhớ rõ nữa.”

“Thuốc lắc? Thanh niên trong thôn ít nhiều cũng có dùng một ít, tôi biết là không hay, sau này tôi không sẽ không tái phạm nữa.”

Những câu trả lời không chút hữu ích của An Viễn khiến Tiểu Dương hơi

bực mình, nhưng lại không tìm ra được sơ hở gì. Cung Khắc không hề gấp gáp. Anh đổi câu hỏi: “Nghe nói nhà cậu làm nghề nông?”.

Câu hỏi này của Cung Khắc có lẽ khiến An Viễn cả thấy hơi lạ. Anh ta ngây ra giây lát rồi gật đầu: “Vâng, ở nông thôn”.

“Trẻ con nông thôn muốn được đi học không dễ, nhà cậu còn anh chị em nào khác không?” Đường như Cung Khắc đã đụng chạm tới một chỗ thương cảm của An Viễn. Anh ta hơi nghiêng đầu, cúi thấp: “Nhà tôi có ba anh trai, hai chị gái. Chị gái từ nhỏ không được đi học, nếu không phải hồi đó trong thôn có người tốt tài trợ cho tôi đi học, thì tôi cũng chẳng được học đại học”.

“Đại học nơi cậu tốt nghiệp là trường trọng điểm quốc gia, sao lại nghĩ tới chuyện về huyện làm một thủ thư?”

Đường như hiểu được mục đích câu hỏi này của Cung Khắc, An Viễn ngẩng đầu lên, trả lời rất thẳng thắn: “Vì người tài trợ cho tôi năm xưa chính là một bác sống trong thôn. Tôi cũng vì bác ấy mới tới Tân Hương. Vốn dĩ tôi tới đây là mong có thể báo đáp bác ấy, không ngờ tới nơi rồi mới biết, bác ấy đã qua đời”.

Cung Khắc gật đầu. sau đó anh hỏi thêm một vài câu, cảm thấy tạm đủ rồi thì đứng dậy chuẩn bị ra về. Từ căn phòng họ đang đứng ra tới thư viện phía trước phải đi qua một hành lang. hành lang có một cánh cửa sắt cũ kỹ, bên trên có một mắt thần đã bám bụi. Cung Khắc đi qua cứ có cảm giác có người đang nhìn mình nhưng quay đầu nhìn thì lại không có gì nữa.

An Viễn đứng trước cửa tạm biệt Cung Khắc, Tiểu Dương nhìn mãi theo bóng anh ta rời xa, lẩm bẩm với Cung Khắc: “Thầy Cung, thầy bảo người này liệu có phải hung thủ không? Anh ta không có xe cũng không có động cơ”.

Nhưng gì Tiểu Dương nói cũng là những điều Cung Khắc đang nghĩ. Anh trầm tư giây lát rồi bảo Tiểu Dương lái xe. Nhưng trên đường về, anh lại có ý bảo Tiểu Dương đi một con đường khác lúc tới.

Dọc đường, anh có một thu hoạch bất ngờ, khi anh đang chuẩn bị thông báo cho Lê Hoan thì không ngờ Lê Hoan lại gọi tới trước một bước. trong điện thoại, Lê Hoan nói với Cung Khắc một tin không hay lắm: Đằng Hoa

đã tự sát tại nhà.

Theo lời kể của mẹ Đăng Hoa, trước khi sự việc xảy ra, Đăng Hoa và vợ cãi nhau một trận, dường như nhắc tới chuyện giết người gì đó.

-----oOo-----

Chương 90: Ranh giới của đạo đức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lý Thế Mậu tỉnh lại một lần nữa, mơ hồ cảm thấy thân dưới đau dữ dội. Anh ta giãy giụa đưa tay sờ soạng bỗng thấy bàn tay đầy máu. Dưới ánh sáng hơi yếu ớt trong phòng, anh ta cúi người xuống nhìn, thì ra không biết từ lúc nào rất nhiều gân và da thịt trên chân mình đã bị lọc đi. Lý Thế Mậu kiểm chế cơn run rẩy. Anh ta cảm thấy ban nãy mình đã sờ vào xương chân, xúc cảm ấy khiến anh ta run sợ.

Anh ta muốn kêu lên nhưng tiếng hét vẫn nghẹn lại trong cổ họng không bật ra được như lúc trước.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, nhìn vào một góc khuất trong phòng, góc đó tối thui, giống như không có gì cả. Nhưng trong tiềm thức, Lý Thế Mậu biết ở đó có gì. Đúng vào lúc này, sau một loạt những tiếng sột soạt, gương mặt trắng nhợt đến tột độ đó như một hồn ma hiện ra trong bóng tối. mắt người đó đỏ như máu khiến Lý Thế Mậu như ngừng thở. Đối phương ngậm gì đó trong miệng, nhưng khóe miệng lại dính đầy máu.

Á!!!

Cung Khắc giật mình tỉnh lại, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi sau cơn ác mộng. anh hoàn hồn trở lại, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện ra mình đang nằm trong căn phòng tại nhà khách Tân Hương, bên cạnh giường trống trải. anh giơ tay sờ, vẫn còn ấm. Đúng lúc này, Diệp Nam Sinh vừa nôn một hồi đau khô trở về phòng.

Thấy Cung Khắc tỉnh dậy, Diệp Nam Sinh vẫy tay, đi tới bên giường: “Lại gặp ác mộng sao?”.

Cung Khắc gật đầu rồi lại lắc đầu. Anh đã nằm mơ, trong giấc mơ anh lại nghe thấy tiếng cười ghê rợn từ Trương. Đã lâu lắm rồi anh không mơ như vậy nữa. Cung Khắc kéo Diệp Nam Sinh ngồi sát lại bên giường, sau khi vòng tay qua eo cô thì lấy chân đạp lên chân cô.

“Vất vả lắm hả?” Vì bận rộn với vụ án, tới tận hôm nay trở về nhà khách, Cung Khắc mới biết Diệp Nam Sinh gần đây bắt đầu nôn mửa dữ dội. Nói theo hình dung của Mục Trung Hoa thì rõ ràng mới chỉ ăn hai, ba miếng mà nôn ra cứ như hai, ba cân.

Diệp Nam Sinh khó chịu, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng an ủi Cung Khắc: “Vất vả chút có đáng gì. Anh đợi em để tên tiểu quỷ này ra, đảm bảo sẽ trả lại hết cho nó những khi nó hành hạ em như thế này”.

Nhìn dáng vẻ chắc như đinh đóng cột của Diệp Nam Sinh, Cung Khắc nghĩ chưa biết chừng cô thật sự làm được như thế. Anh xoa bụng Diệp Nam Sinh, nghe cô hỏi một câu mà bà bầu nào cũng hỏi: “902, anh thích con trai hay con gái?”.

“Đều thích.”

“Nghiêm túc trả lời đi.” Diệp Nam Sinh vỗ đầu Cung Khắc, anh nắm lấy tay cô, “Anh rất nghiêm túc. Nếu là con trai hai người đàn ông này sẽ bảo vệ em. Nếu là con gái, anh sẽ bảo vệ ba mẹ con em.”

Diệp Nam Sinh vốn cảm thấy Cung Khắc là một người không giỏi ăn nói, nhưng cô không ngờ một câu của người ăn nói vụng về này lại khiến khóe mắt cô đọng đầy nước mắt.

Hai người ôm nhau một lúc. Diệp Nam Sinh nghĩ ra gì đó bèn hỏi Cung Khắc: “Hung thủ của vụ án đó có đúng là Đằng Hoa không?”.

Cung Khắc lắc đầu. Anh luôn cảm thấy tính cách của Đằng Hoa và tên hung thủ trong hình dung của anh có sự khác biệt. Một người đàn ông sống hèn hạ uốn gối nhiều năm bỗng nhiên nảy sinh ý định trả thù thì cũng sẽ không lấy tự sát làm cái kết. Cho dù tự sát, hắn cũng sẽ không kết liễu đời mình bằng cách uống thuốc ngủ. Cách ra đi quá nhẹ nhàng hoàn toàn không phù hợp với những tính cách được miêu tả của tên hung hủ trong vụ án này. Ngược lại, trong lòng anh đã có một mục tiêu.

Tôi nay, sở dĩ có thể yên lòng trở về nghỉ ngơi là vì anh đang đợi một kết quả.

Kết quả đã xuất hiện ngay khi bình minh ngày thứ hai xuất hiện. Từ kết quả điều tra của Doãn Nghị, anh về cơ bản đã chắc chắn kẻ nào là hung thủ.

Bệnh viện huyện Tân Hương, phòng bệnh khoa nội.

Rửa dạ dày xong, khi tỉnh lại, Đăng Hoa mang khuôn mặt nhợt nhạt lấy lời khia cùng cảnh sát: “Ban đầu vợ tôi bị ép buộc nhưng sau đó đã cam tâm tình nguyện đi theo tên khốn nhà họ Lý. Tôi đeo chiếc sừng này đã nhiều năm, thực sự rất bí bách. Mấy hôm đó, nhà họ Lý xảy ra chuyện, vợ tôi cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đứng ngồi không yên. Tôi thực sự thấy khó chịu, lúc cãi nhau đã nói chính tôi giết mấy anh em nhà họ...”

“Vậy vì sao lại tự sát?” Cảnh sát hỏi. Đăng Hoa ngẩng đầu lên nhìn cảnh sát rồi lập tức cúi đầu, lẩm bẩm trả lời: “Vợ... Vợ tôi muốn ly hôn với tôi...”.

Ra khỏi bệnh viện huyện, Lê Hoan không ngừng lắc đầu: “Người đàn ông như vậy sống cả đời cũng lãng phí. Theo lời của Thầy Cung, chúng tôi đã điều tra Đăng Hoa rất kỹ. Lúc xảy ra vụ án, mặc dù không ai có thể làm chứng cho sự ngoại phạm của anh ta, nhưng hôm đó, xe của Đăng Hoa được mang đi sửa, tại xưởng xe có ghi chép. Nhưng tôi không hiểu, vì sao anh lại nghi ngờ An Viễn? Anh ta vốn không có xe, với khoảng cách giữa hai nơi đó hoàn toàn không thể đi bộ để gây án”.

Cung Khắc lắc đầu, đang chuẩn bị nói ra suy nghĩ của mình thì di động của Lê Hoan bỗng nhiên kêu réo rất. Đối phương chỉ nói vài câu đơn giản, sự phấn khích trên gương mặt Lê Hoan đã bộc lộ hoàn toàn. Vừa ngắt máy, cô ấy khoa tay múa chân với Cung Khắc: “Đã bắt được hung thủ rồi!”.

Không chỉ bắt được hung thủ, Lý Thế Mậu đã mất tích nhiều ngày cũng đồng thời được tìm thấy.

Trên con đường quốc lộ ra ngoại ô huyện Tân Hương, có một chiếc xe van cũ kỹ đang đỗ. Khi Cung Khắc và Lê Hoan xuất hiện, người đứng bên cạnh xe thở hắt một hơi dài: “Là tôi, tôi đã giết ba kẻ bại hoại đó, quốc gia

bắn chết tôi đi”.

Chính là ông cụ lần trước gặp ở tiệm tạp hóa. Lần này nét mặt ông cụ vẫn bình thản giống như lần nằm tắm nắng trước cửa nhà. Ông cụ điềm điềm theo cảnh sát lên xe.

Khi Lý Thế Mậu được phát hiện ra, anh ta đã chết trong cốp xe van. Theo báo cáo của công an địa phương phát hiện ra vụ án, khi đó họ đang đi tuần tra thì nhận thấy người chủ của cửa hàng nhỏ có chút khác lạ. Không ai ngờ, vừa lục soát đã tìm được xác của Lý Thế Mậu.

“Trên người có rất nhiều vết cứa, mất một lượng máu lớn, nhưng vết thương trí mạng nằm ở đỉnh đầu, bị một con dao găm ngấn đâm thẳng qua cuống não, chết trong tích tắc. Dựa theo độ cứng tử thi, thời gian tử vong có lẽ vào khoảng hai giờ sáng.”

Sau khi giải phẫu xong, Mục Trung Hoa cời đồng phục, nhưng không cội trở về nhà khách nghỉ ngơi mà theo xe của công an trở về đồn. lúc này trong một căn phòng trên tầng hai đồn công an, ông chủ cửa hàng tạp hóa – Phương Quốc Cường – 59 tuổi đang miêu tả lại vụ án.

“Tôi có một cô con gái, lúc trước đã bị ba tên nhà họ Lý lừa đảo. Lý Thế Mậu nói rằng thích nó, sẽ lấy nó, con bé tin tưởng, thật thà đi theo hắn. Ai ngờ thằng ba nhà họ Lý không phải người, đã cho con gái tôi uống loại thuốc đó, còn nhân cơ hội ấy để hai anh trai nó làm nhục con gái tôi. Sau chuyện đó không lâu, con gái tôi đã treo cổ tự tử.” Nói tới chuyện đau lòng, ông Phương gạt hàng nước mắt đã khô từ lâu. “Mấy năm nay, nhà họ Lý tưởng rằng tôi không hận, thì thoảng lại cho tôi chút quà. Nhưng làm sao bọn chúng biết, tôi vẫn luôn căm hận, nhân cơ hội nhà họ Lý tặng quà, tôi ép thằng nhóc đó uống thuốc lắc quá liều. Lúc trước con gái tôi bị chúng hại chết thế nào, giờ tôi sẽ cho chúng chết như thế.”

“Nói xem ông đã ép như thế nào.”

“Năm xưa tôi đi lính, thích nghịch súng, tự tôi cũng biết làm súng. Tôi đã dùng khẩu súng tự chế ép tên đó uống thuốc. thuốc hiện tại đang ở trong ngăn kéo tủ tại nhà tôi. Các anh không cần nghi ngờ, thù của con gái tôi đã được báo, tôi chấp nhận mọi sự trừng phạt của pháp luật.”

Lê Hoan nhíu mày rất chặt, sau khi lục soát nhà của Phương Quốc Cường,

quả là có súng, hơn nữa sau khi Lý Thế Mậu tới đồn công an uy hiếp không lâu, việc ông lão này từ lâu không còn tin vào pháp luật, sốt sáng ra tay cũng có thể giải thích được. nhưng cô ấy cứ thấy có chỗ nào đó không đúng. Lê Hoan nhìn về phía Cung Khắc, thấy gương mặt anh vẫn vậy, nhất thời cũng không biết nên nói gì. Đúng lúc này, trên hành lang bỗng vọng tới một loạt tiếng ồn ào. Lê Hoàn càng chau mày tợn, hôm nay làm sao thế này?

Nhưng khi cánh cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, Lê Hoan nhìn rõ người vừa tới thì ngoài thăng thốt, cô ấy cũng đã thật sự hiểu được tại sao lại có nhiều tiếng hét như thế. Cho dù là ban ngày, gương mặt trước mắt vẫn cực kỳ nhợt nhạt, con người đỏ rực vẫn khiến người ta rùng mình sợ hãi. Mặc dù đó là một cô gái...

A...A... Cô gái á á nửa ngày, hóa ra là một người câm. Lê Hoan nhận ra, cô ấy chính là “nữ quỷ” tối đó bò trên tầng hai đồn công an. Rốt cuộc cô ấy có liên quan gì tới vụ án, Lê Hoan hoàn toàn không biết nhưng rõ ràng nhìn thấy Phương Quốc Cường trước đó còn bình tĩnh giờ bắt đầu không ngồi yên được nữa.

Một giây sau cô ấy đã biết nguyên nhân, vì người đi theo cô gái ấy đã nói: “Người giết ba anh em nhà họ Lý chính là tôi”.

Người đó là An Viễn.

So với lời khai của Phương Quốc Cường, An Viễn chỉ cần nhận hết về mình là được. về động cơ, anh ta không muốn nói nhiều. Cho tới khi Cung Khắc đặt một tập tài liệu trước mặt An Viễn, ánh mắt anh ta mới bắt đầu trở nên mơ màng: Phải, tôi muốn trả ơn.

An Viễn sinh ra ở nông thôn, gia đình không chỉ nghèo khó mà ông bố còn mắc bệnh nghiện rượu. Mới tốt nghiệp cấp hai, anh ta đã phải đối mặt việc nghỉ học. Lúc đó An Viễn rất tuyệt vọng. anh ta thích đi học, còn học rất giỏi. Vào lúc anh ta tưởng mình không còn cơ hội để đi học nữa thì chủ nhiệm lớp thông báo có người tình nguyện tài trợ để anh ta tiếp tục học. kể từ ngày đó, An Viễn đã dựa dẫm vào bố Phương – người viết thư cổ vũ anh ta hàng tháng, trong từ điển cuộc đời mình, bố Phương đã thay thế người bố ruột của anh ta.

Nhưng có một khoảng thời gian, bố Phương không viết thư cho anh ta nữa,

mặc dù học phí vẫn được gửi tới đều đặn. Nhưng nửa năm sau, bố Phương lại gửi thư tới, dầu rằng đã không còn niềm vui và hạnh phúc như xưa.

Tới tận khi tốt nghiệp đại học, An Viễn một mình từ phương Nam tới Tân Hương mới biết con gái của bố Phương đã chết, chết vì những kẻ cặn bã.

“Động có để tôi thực sự quyết định ra tay bắt đầu khi Lý Thế Mậu tới tìm mọi người. Cảnh sát luôn bỏ qua kẻ xấu, chính nghĩa chỉ có thể tự mình chủ trì.”

Cung Khắc ngắt ngang lời anh ta: “Anh nhầm rồi, Phương Quốc Cường trong lúc mất con gái vẫn kiên trì tài trợ cho cậu ăn học, vốn không phải để cậu học hành thành tài rồi trả thù cho ông ấy. Nếu thật sự như vậy, ông ấy đã không phát hiện ra nơi anh giam giữ Lý Thế Mậu rồi tự tay giết chết hắn, nhận tất cả mọi tội lỗi về mình. Lấy bạo lực trả bạo lực thì vĩnh viễn không thể duy trì được chính nghĩa. Hành động bây giờ của anh sẽ chỉ hủy hoại anh và hại Phương Quốc Cường mà thôi”.

Ba ngày sau, tại ga tàu huyện Tân Hương, vẫn là bầu không khí bụi bặm, Lê Hoan tiễn Cung Khắc đi.

Dựa theo nhiều nguồn xác minh, mảnh giấy để lại tại hiện trường vụ hỏa hoạn đích thực do một trong năm người cánh sát đó bỏ, là cháu trai của Phương Quốc Cường. vì không trực tiếp dính líu tới vụ giết người, anh ta chỉ chịu kỷ luật, bị khai trừ kkkhori đội cảnh sát. Còn An Viễn và Phương Quốc Cường thì lần lượt chịu phán quyết của toàn án cấp thành phố vì tội giết người.

“Pháp luật cũng có tình người, chúng tôi sẽ xin tòa giảm án.” Thông qua lần hợp tác này, Lê Hoan cực kỳ khâm phục tư duy phá án của Cung Khắc. Cô biết người khiến Cung Khắc nuôi tiếc nhất trong vụ án này chính là An Viễn và Phương Quốc Cường nên đã giải thích như vậy.

Cung Khắc gật đầu.

Bên cạnh, Đông Đông đang tạm biệt Trần Tấn: “Tiểu sư đệ, khi nào mẹ anh khỏi bệnh thì nhanh chóng về trường học đi nhé, nếu không em sẽ bảo bố em đuổi anh khỏi sư môn đấy”.

Trần Tấn gật đầu.

Điều khiến người ta vất vả trong vụ án này còn ở việc tìm được người mẹ mất tích nhiều năm của Trần Tấn. không ai ngờ được, đó chính là người phụ nữ với khuôn mặt nhợt nhạt và đôi mắt đỏ sọng. Bị anh em nhà họ Lý hãm hại, tình trạng mẹ của Trần Tấn không tốt lắm, một năm gần đây mới thoát khỏi khống chế của anh em họ, vẫn luôn được Phương Quốc Cường chăm sóc.

Tàu hỏa sắp lăn bánh, nhân viên đang thúc giục hành khách qua loa phóng thanh. Cung Khắc chuẩn bị đưa người nhà lên tàu. Đúng lúc này, di động trong túi áo Lê Hoan vang lên. Nói thật lòng, làm cảnh sát, bình thường sợ nhất là tiếng chuông điện thoại, vì đa phần là có liên quan đến công việc. lần này cũng không ngoại lệ.

Cung Khắc đang chuẩn bị lên xe thì nghe thấy Lê Hoan gọi: “Thầy Cung, suýt nữa thì quên mất, tôi có một vụ án nhờ anh giúp đỡ”.

Một thành phố nhỏ ở tỉnh B xuất hiện nạn nhân mất nảo. Chính lúc này, vụ án thứ hai tương tự như vậy được thông báo tới Lê Hoan. Nạn nhân lần này tới tỉnh A, cách thức tử vong giống hệt.

Hai nạn nhân đều là nữ giới, trước khi chết không có dấu hiệu bị xâm phạm. vụ án có kỳ quái hơn nữa Cung Khắc cũng không thấy lạ, nhưng khi thấy tên của hai nạn nhân, cả người anh rơi vào trạng thái ngưng trệ.

Chu Lệ Na và Lý Linh.

Anh không thể nào quên, khoảng năm năm trước, tên hai người trong vụ án bắt cóc mà anh từng cứu Đông Đông ra chính là Chu Lệ Na, Lý Linh.

Anh chợt nhớ tới mảnh giấy Trương gửi cho mình trước đó.

-----oOo-----

Chương 91: Bàn tay đồ tể

Nguồn: EbookTruyen.VN

Túc Đông là thành phố sản xuất lương thực khá nổi tiếng ở phía tây tỉnh A.

Bột mỳ Túc Đông trở thành nguyên liệu chính khiến món ăn ngon hơn, nhiều năm nay đã cung ứng cho khắp vùng miền trên cả nước. Về xếp hạng kinh tế, thành phố Túc Đông có lẽ phải đứng thứ tư, thứ năm.

Hôm nay, vì thay ca cho đồng nghiệp, Túc Vân dạy liền hai ca tối, lúc tan học lại gặp đồng nghiệp có chuyện cần hỏi. Khi giải đáp xong, cô ấy trở về phòng làm việc thay quần áo và ra khỏi cửa thì trời cũng đã tối mịt.

Tháng mười một, mùa thu tại thành phố Túc Đông cũng đã sắp qua, mùa đông đang đến ngay trước mắt, hàng cây hai bên đường đã rụng hết lá, trong đêm tối, cảnh cây trơ trọi rõ ràng càng thêm quái dị và ghê rợn.

Đêm về, gió hơi to, Túc Vân kéo kín cổ áo, rào bước đi được mười mấy mét rồi rẽ vào một con ngõ cách cổng trường một đoạn. Nhà cô ấy nằm ở tiểu khu ngay bên cạnh trường, tiếc là ở giữa cách một bức tường bao nên từ cổng trường đi ra muốn vào tiểu khu phải vòng một vòng lớn, nhưng Túc Vân luôn có thói quen đâm thẳng con ngõ này. Ngõ tắt dài hơn ba mươi mét, đi hết ngõ này chính là tường bao của tiểu khu, trên tường đã có những chỗ bong tróc, hổng hóc, độ rộng vừa đủ để một người xuyên qua.

Nhưng hôm nay, đi một mình trong ngõ, chẳng hiểu sao Túc Vân cứ lo lắng. Đi tới giữa ngõ, cảm giác này càng thêm rõ rệt. Cô ấy dừng chân, nín thở một lát, xung quanh im phăng phắc, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cô ấy thở hắt ra, xem ra tại mình quá đa nghi.

Giữa ngõ không có ánh sáng, có thể vì đã đi quá nhiều lần, bước chân của Túc Vân không hề chậm lại, thế nên khi bị ngã sẽ đập thẳng xuống đất.

“Thứ gì vậy?” Cô lảo bảo lần sờ thứ vừa vướng chân mình. Thứ đó mềm mềm, Túc Vân mới sờ vài cái đã sợ đến nổi suýt hét toáng lên - Là chân người.

Cô rút mạnh tay về. Lúc ấy mới phát hiện ra trong bóng tối có một khuôn mặt trắng nhợt đang treo lơ lửng trên cao, nhìn thẳng vào mình. Đôi phương trợn mắt, đang cười ha ha với cô: “Còn nhớ tôi không?”.

Tiếng cười vang vọng trong ngõ, u ám không giống tiếng người.

Thành phố Lâm Thủy, tỉnh A. Buổi chiều, ánh nắng mùa đông có chút yếu

ót. Cung Khắc mặc một chiếc áo len màu xám nhạt, ngồi sau chồng tài liệu chất thành núi, cúi đầu đọc tài liệu trong tay. Tờ giấy đã ngả vàng, nét chữ trên phong bì vì bị ánh sáng chiếu vào đã mờ tịt đến nỗi không nhìn ra được gì nữa. Nếu không nhờ tờ giấy ghi chú dán ở góc trái, e là những nhân viên làm việc ở Công an tỉnh muốn tìm được tài liệu Cung Khắc cần cũng rất mất công.

Tài liệu này là tất cả những vụ án năm xưa bố anh từng đối đầu với Trương. Cung Khắc đang cố gắng thông qua chúng để tìm được bộ mặt thật của Trương. Đúng lúc này, Vương Diệp gõ cửa đi vào.

“Thầy Cung, phía Túc Đông có tin, đã tìm thấy cô gái tên Túc Vân đó, nhưng cô ấy...” Sau khi tốt nghiệp, được phân tới thực tập trên Công an tỉnh nhưng Vương Diệp vẫn chưa đi mà bị Cung Khắc giữ lại bên cạnh. Bây giờ cậu đang chịu trách nhiệm làm những công việc trao đổi giữa tỉnh và Cung Khắc. Cậu tới để báo cáo với Cung Khắc. Vương Diệp hơi ngừng lại, nhất thời không biết nên mở lời ra sao. Thở dài một hơi, cậu nói: “Khi cảnh sát Túc Đông tìm được cô ấy, người đã chết, vẫn như mấy vụ án trước, xương sọ bị cắt ra, não đã biến mất”.

Lời nói của Vương Diệp cuối cùng cũng khiến Cung Khắc bỏ tập tài liệu trong tay xuống. Anh còn nhớ vụ án bắt cóc năm đó tổng cộng cứu được bốn người thanh niên và một em bé. Bây giờ bốn người kia đều đã chết, nghĩ cũng đủ biết hung thủ là ai.

Trương, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Câu hỏi này xoay tròn trong đầu Cung Khắc, tới tận khi anh đứng trên sân đỗ màu trắng xám của sân bay Thạch Vọng. Cả một khu vực trống trải có vài chiếc máy bay đang đợi cất cánh, đỗ đan xen. Tiếng gió phàn phật thổi bên tai, giống như tiếng trống vang. Cung Khắc đứng bên cạnh thang cuốn, xếp hàng đợi lên máy bay. Cung Tiêu Đằng cười trên lưng Vương Diệp, nhìn bốn phía xung quanh với vẻ tò mò. Đây là lần đầu tiên bố chủ động nói muốn đưa nó đi phá án, nó nhìn thứ gì cũng thấy mới mẻ.

"Bố ơi, chị Nam Sinh có em bé bố không đưa đi theo, vì sao cả bà ngoại Mục cũng không đi ạ?" Đông Đông không biết Cung Khắc đưa nó theo vì sợ nó gặp chuyện, nghiêng đầu hỏi anh.

"Bố em thích em nhất còn gì." Vương Diệp tự cho rằng mình biết dỗ trẻ

con. Câu nói dối của cậu rõ ràng cũng vụng về nhưng với Cung Tiêu Đăng thì lại bất ngờ có tác dụng. Con bé hơi đỏ mặt, véo tai Vương Diệp: "Bố em thích chị Nam Sinh cơ".

Khoảng cách từ Lâm Thủy tới Túc Đông không xa nhưng vì có một ngọn núi lớn chắn ngang giữa hai thành phố nên hơi vòng vèo, so với tàu hỏa, di chuyển bằng máy bay vẫn nhanh hơn nhiều. Chuyến bay quá ngắn ngủi, Đông Đông còn chưa ngắm đã phong cảnh giữa những đám mây, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Bách Điều tại thành phố Túc Đông.

Hành lý của họ không nhiều, Cung Khắc và Vương Diệp mỗi người xách một vali nhỏ đi thẳng ra cửa.

Lúc này ở cửa không yên bình chút nào, một cô gái mặc cảnh phục, chấp hai tay sau lưng, đứng dạng chân thu hút không ít ánh nhìn. Có những người hiểu lầm có vụ án gì đó tò mò lấy di động ra định chụp trộm vài kiểu, chưa kịp hành động đã bị ánh mắt nghiêm nghị của nữ cảnh sát ép cho phải cất về.

Đây là trinh sát hình sự của Công an tỉnh A. Thời đi học cô ấy học chuyên về máy tính, trước mắt đang đi theo tổ điều tra một vụ giết người liên quan xuyên tỉnh. Vụ án khá hóc búa, manh mối càng ít đến đáng thương. Thế nên hôm nay cô ấy nhận lệnh của lãnh đạo ra sân bay đón một chuyên gia tâm lý tội phạm tới để trợ giúp việc phá án.

Cô ấy ngược mắt lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường, giờ này chắc Cung Khắc cũng sắp tới. Đang nghĩ như vậy, có một nhóm người từ xa đi tới lọt vào tầm mắt cô ấy.

"Thầy Cung, cuối cùng thầy cũng đến rồi." Nhìn thấy Cung Khắc, Hạ Đồ thở phào. Trước đây liên quan tới vụ án này, phía Công an tỉnh không chỉ từng mời Cung Khắc một lần, nhưng có lẽ vì lý do cá nhân nào đó, anh chân chừ tới tận hôm nay.

Sau khi bắt tay, Cung Khắc theo Hạ Đồ lên một chiếc Jeep đỗ bên ngoài sân bay.

Mặc dù chỉ bay trong thời gian ngắn nhưng Đông Đông vẫn không chịu nổi, ngủ gục giữa đường. Nhân cơ hội ấy, Hạ Đồ báo cáo ngắn gọn với Cung Khắc: "Hung thủ của cả hai vụ án ở hai tỉnh đều có thủ đoạn tương

đồng, nạn nhân đều là nữ. Tổ chuyên án của hai tỉnh sẽ tiến hành điều tra đồng thời".

Cung Khắc gật đầu, vụ án này đúng là do một người làm.

Hạ Đồ nói tiếp: "Bốn nạn nhân chết trong vòng hai tháng. Vụ đầu tiên diễn ra ở tỉnh B, nạn nhân tên là Chu Lệ Na, địa điểm tử vong là tại nhà. Chồng cô ấy là một phiên dịch viên, đi công tác nửa tháng trở về thì phát hiện vợ mình chết trên giường. Nạn nhân thứ hai tên là Lý Linh, hành nghề “bán hoa”, công việc không ổn định. Thi thể được phát hiện tại Túc Đông giống như nạn nhân thứ tư, có điều ở phía sau một quán bar..."

Hạ Đồ giới thiệu ngắn gọn súc tích, không dài dòng. Cung Khắc so những ấn tượng của mình về bốn nạn nhân từ mấy năm trước với hiện tại, thấy có sự khác biệt lớn. Mấy năm rồi, họ đã thay đổi không ít. Đang mải nghĩ, Cung Khắc chú ý thấy Hạ Đồ đã vô thức khều mấy sợi tóc mai trên trán. Động tác này đa phần thể hiện rằng người đó đang giấu giếm điều gì hoặc đang do dự gì đó. Nếu là tình huống trước, người đó sẽ hay đảo mắt, rõ ràng một Hạ Đồ vẫn nhìn thẳng vào Cung Khắc sẽ không thuộc trường hợp này. Vậy thì chắc chắn là trường hợp thứ hai – Định nói gì lại thôi.

“Có tình hình gì mới sao?”

Hạ Đồ gật đầu. Về điểm này, phía Công an tỉnh đã ra quy định, khi nào Cung Khắc còn chưa tham gia vào tổ chuyên án thì không được nói nhiều về tình tiết vụ án. Bây giờ có vẻ như không cần giữ kín nữa: “Là thế này, thầy Cung, tôi biết cả bốn nạn nhân đều ở trong cùng một tư thế là hai tay đan chéo đặt trước ngực, nằm thẳng, đôi mắt thì... đều trợn tròn.”

Không biết có phải vì cảm thấy hoảng sợ hay không, Đông Đông đang chìm trong giấc mơ cũng chợt run lên.

Hai tay đan chéo, tư thế này có ý nghĩa gì đây? Cầu nguyện ư? Cung Khắc nghĩ mãi, chẳng biết từ lúc nào, xe đã đi tới trước cửa trụ sở Công an Túc Đông.

Trụ sở Công an Túc Đông uy nghiêm mà vẫn không mất đi phong cách, kiến trúc bảy tầng bên trong có thang máy lên thẳng. Cung Khắc từ chối đề nghị sắp xếp chỗ ở của Hạ Đồ mà tới thẳng đây trước. Anh đề Hạ Đồ sắp xếp cho Đông Đông cùng Vương Diệp ở một căn phòng trống trên tầng ba,

còn mình thì đi theo Hạ Đồ lên tầng năm, tới phòng làm việc của tổ chuyên án phụ trách vụ án giết người liên hoàn. Đới Minh Phong và Lê Hoan từng hợp tác đang đợi anh ở đó.

Từ thang máy đi thẳng lên tầng năm, vừa ra khỏi cửa, Cung Khắc đã nghe thấy có tiếng tranh cãi đằng xa. Không cần Hạ Đồ giải thích, anh cũng nghe ra đó là giọng của Đới Minh Phong và Lê Hoan, xem ra hai anh tài giới cảnh sát hợp tác không mấy vui vẻ.

“Bất hòa?” Cung Khắc hỏi. Hạ Đồ tỏ ra ngượng ngập: “Cũng không hẳn là bất hòa, chỉ có điều phương hướng phá án của họ hay trái ngược nhau”.

Cung Khắc chưa từng làm cảnh sát. Nhưng anh biết, khi phá một vụ án, nội bộ có thống nhất hay không quyết định rất lớn tới việc vụ án đó có nhanh chóng được phá hay không. Thế nên sự có mặt của anh dường như đã quyết định phải dứt khoát giữa Đới Minh Phong và Lê Hoan.

Theo ý kiến của Lê Hoan, tổ chuyên án nên được đặt tại tỉnh B vì đó là địa điểm đầu tiên xảy ra vụ án giết người liên hoàn. Còn Đới Minh Phong, trước đó có nói chuyện với Cung Khắc thì kiên quyết đặt trọng điểm phá án tại tỉnh A, tổ chuyên án dĩ nhiên cũng nằm ở tỉnh A.

Lê Hoan nói trong bụng Đới Minh Phong toàn cỏ rắ, Đới Minh Phong thì nói Lê Hoan ngang ngược vô lối. Hai người tranh cãi dữ dội, khiến mọi người trong phòng muốn khuyên cũng không biết phải làm sao.

“Có lẽ hung thủ ở tỉnh A, tôi ủng hộ việc đặt tổ chuyên án ở tỉnh A.” Cung Khắc kể lại ngắn gọn sự trùng hợp ngẫu nhiên giữa vụ bắt cóc năm xưa và vụ án hiện tại, Lê Hoan trầm mặc.

"Sao anh không nói sớm?" Cô ấy có vẻ không vui. Đới Minh Phong phì cười, anh không chịu nổi cô gái này: “Khi còn chưa chắc chắn, chúng tôi quen giữ bí mật với người ngoài.”

Tiếc là có giữ bí mật đi chẳng nữa, Túc Vân vẫn chết.

Cung Khắc thu lại biểu cảm, kéo ghế ngồi xuống. Lần đầu tiên Đới Minh Phong thấy anh không khách khí như vậy. Sau khi kinh ngạc, anh ấy đã biết nguyên nhân, vì đây là lần đầu tiên Cung Khắc kể về chuyện năm xưa.

"Khi ấy bố tôi còn làm cảnh sát, có một phần tử tội phạm có thể nói là chống đối quyết liệt. Thủ đoạn phạm tội của hắn rất cao siêu. Ban đầu cảnh sát cho rằng hắn gây án đường như chỉ vì muốn tìm cảm giác kích thích sau khi khiêu khích cảnh sát thành công. Nhưng về sau mới phát hiện ra, nghi phạm này chỉ thích khiêu khích đúng một cảnh sát là bố tôi. Sau khi bố tôi hy sinh khi làm nhiệm vụ, mục tiêu của hắn chuyển sang tôi. Mà hung thủ lần này rất có thể chính là hắn, một kẻ tự xưng là Trương. Năm năm trước, hắn tự tạo ra vụ án bắt cóc phụ nữ và trẻ em, vụ án này do tôi phụ trách. Lúc đó tổng cộng đã giải cứu được năm người, trong đó bao gồm bốn nạn nhân của vụ án này. Còn có một người, chính là con gái tôi... Đông Đông."

Cung Khắc nói tiếp một vấn đề mà anh đã nghĩ từ lâu: "Trương là một kẻ rất giáo hoạt. Muốn bắt được hắn, tôi nghĩ chúng ta cần làm rõ một vấn đề, chính là nguyên nhân hắn khiêu khích bố tôi và tôi".

Mọi chuyện đều có lý do, anh chưa bao giờ tin vô duyên vô cớ lại có một tên tội phạm cao siêu nhằm vào họ.

Cung Khắc giơ tay sang bên: "Ở đây là tất cả hồ sơ vụ án liên quan tới Trương. Tôi tin là trong này ẩn giấu manh mối để tìm ra hắn".

Thật ra đã có cảnh sát chú ý tới chồng tài liệu rất dày Cung Khắc mang theo khi bước vào.

Trong đám đông có người ngập ngừng. Nếu không phải Trương mà lại có người khác bị hại thì sao? Đúng lúc này, bên ngoài đột ngột vọng tới tiếng gõ cửa gấp gáp. Vương Diệp bước vào, nét mặt hoảng hốt: "Thầy... Thầy Cung, Đông Đông biến mất rồi!".

-----oOo-----

Chương 92: Người tàng hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tìm hai tầng lầu vẫn không thấy Đông Đông, Cung Khắc hơi hoảng. Anh vừa cảnh cáo bản thân phải thật bình tĩnh, cũng đồng thời nhanh chóng quét mắt nhìn những người đi qua xung quanh. Trong tầng lầu hầu như

toàn là những cảnh sát mặc cảnh phục, nam nữ qua lại vội vàng, bọn họ đều đang bận rộn với công việc của mình. Giữa chừng, Cung Khắc có hỏi chuyện vài người nhưng đều không có kết quả.

Tầng hai không thấy, tầng một cũng không.

Ở cửa tầng một, Cung Khắc gặp mấy cảnh sát đã xuống dưới giúp đỡ từ sớm nhưng đối phương cũng không tìm thấy.

Đông Đông, rốt cuộc con đi đâu rồi? Cung Khắc ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngút trước mắt, lòng u ám. Đúng vào lúc này, một giọng nói nhỏ xíu, thân thuộc vang lên sau lưng anh: "Bố ơi!".

Là Đông Đông!

Cung Khắc quay đầu, nhìn thấy Đông Đông nhảy chân sáo từ một góc phía cửa lớn tới, trong tay còn cầm chiếc mũ nó đội khi đến đây.

"Con đi đâu vậy?" Cung Khắc cố gắng khuyên bản thân bình tĩnh lại, nói chuyện với Đông Đông bằng giọng điệu ôn hòa. Cung Tiêu Đằng chớp mắt, "Bố ơi, mũ của con rơi từ trên cửa sổ xuống. Anh Vương Diệp lại không có ở đó, tự con đi xuống nhặt mũ".

"Mũ rơi rồi thì thôi. Nếu ban nãy có gió to, chưa biết chừng đã không tìm lại được mũ rồi." Cung Khắc không muốn nói với Đông Đông, mục tiêu tiếp theo của Trương rất có thể chính là con bé.

Nhưng Đông Đông có vẻ không biết gì cả, "Chiếc mũ này là chị Nam Sinh mua cho con, con không thể làm mất được. Với lại, bố à, dưới nhà có một chú luôn cầm mũ giúp con".

Chú? Cung Khắc chột nhứ mày, "Chú nào?"

"Một chú trông rất đẹp trai. Ban nãy chú ấy đứng trong sân vẫy tay với con, vì nhìn chú ấy con mới làm rơi mũ đấy." Đông Đông chỉ tay ra khoảng đất trống bên ngoài cửa lớn, "Ồ, chú ấy ban nãy còn ở đó mà?".

Cung Khắc giao Đông Đông cho đồng nghiệp để họ đưa con bé lên gác, còn mình thì đứng ra chỗ Đông Đông vừa chỉ, nhìn xung quanh.

Phía trước trụ sở Công an rất sạch sẽ, đối diện là một ngã rẽ hình chữ T, ngoài con đường lớn hướng về hai bên trái phải, còn một con đường lớn nữa đối diện với cửa lớn, bên đường trồng hàng cây bảo vệ. Tới mùa này, cành cây trơ trụi lá, không có lá cây che khuất tầm nhìn, người ta có thể nhìn thấy tận cùng con đường. Cung Khắc không nhìn thấy trên đường có chú nào rất đẹp trai theo lời của Đông Đông, chỉ có một bà lão bày sạp hàng, đẩy một xe đồ ăn, dáng người hơi gù.

Anh lại đứng một lúc, quyết định từ bỏ việc tìm “chú đẹp trai” kia, quay trở về tiếp tục thảo luận tài liệu với các cảnh sát.

Nhưng đúng lúc anh chuẩn bị quay người rời đi thì một cảm giác nhói lên sau lưng bỗng nhiên xuất hiện. Anh quay đầu, rõ ràng là con đường lớn không có gì đáng nghi lại cho anh cảm giác như có ai đang theo dõi mình.

Là ảo giác ư? Anh nghĩ.

Cuối cùng Cung Khắc bỏ đi. Anh vừa đi thì có người một người mặc chiếc Jacket màu xám đứng bên cạnh quầy báo bên đường, ánh mắt lộ ra sau cuốn tạp chí địa lý quốc gia. Đôi mắt người ấy có màu xám, nhìn đăm đăm về phía Cung Khắc vừa đi khỏi.

Trong lúc xảy ra chuyện của Đông Đông, những thành viên tổ chuyên án ở lại trong văn phòng cũng đã bàn bạc và đưa ra được một kết quả. Họ thống nhất được một ý kiến khiến Cung Khắc vui mừng: Khi chưa xuất hiện tình tiết mới, tổ chuyên án sẽ tiến hành điều tra phá án theo hướng Trương là kẻ tình nghi số một.

Sau cuộc họp, Cung Khắc dẫn Đông Đông tới nơi ở được một đồng nghiệp sắp xếp cho họ. Đông Đông sau khi bị Cung Khắc răn dạy một bài có hơi buồn, ngay cả phim hoạt hình cũng không xem mà đi ngủ ngay.

Cung Khắc ngồi trong phòng khách lật giở những tài liệu anh mang theo từ Lâm Thủy, bên trên có tư liệu về vụ án bắt cóc năm năm trước anh đã phá và đa số những vụ án trước đây bố anh từng tham gia. Tư liệu không đầy đủ hoàn toàn, có cái liên quan tới Trương, có cái không.

Trong tiềm thức của Cung Khắc, anh cho rằng sở dĩ Trương nhắm vào mình và bố như vậy nhất định có một nguyên nhân nào đó. Cả việc Trương lựa chọn những nạn nhân của vụ bắt cóc năm ấy nhất định cũng vì một

nguyên nhân nào đó, bên trong nhất định ẩn chứa bí mật. Vì sao hắn lại lấy não của các nạn nhân? Rồi vì sao hắn lại xếp nạn nhân thành tư thế như vậy?

Hết câu hỏi này tới câu hỏi khác khiến người ta không sao thở nổi. Cung Khắc kéo cổ áo mấy cái, vẫn cảm thấy bí bách bức bối.

Đúng vào lúc này, Cung Khắc phát hiện được một tình tiết kỳ lạ trong một tập hồ sơ cũ. Đó là một vụ án bố anh hợp tác điều tra sau nhiều năm vào đội cảnh sát, là một vụ giết người ghê rợn tại nông thôn. Con dâu của bí thư vô duyên vô cớ chết trong nhà, lúc chết còn không có quần áo, trước khi tử vong nạn nhân còn quan hệ tình dục. Thông qua khám nghiệm tinh dịch, cuối cùng nghi phạm được khoanh vùng vào con trai của một gia đình họ Vương cùng thôn. Bản thân vụ án không có gì kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ đầu của nạn nhân đó và những nạn nhân trong vụ án mà Cung Khắc hiện đang điều tra giống hệt nhau, não bị người ta lấy mất, hoặc nói chính xác hơn một chút, là hơn nửa não bị lấy mất. Căn cứ vào báo cáo khám nghiệm pháp y lúc đó, nạn nhân tử vong do mất cuống não, xuất huyết nghiêm trọng, hưng khí được suy đoán là một con dao chẻ củi, hưng thủ khi đó đã men theo xương sọ của nạn nhân bổ thẳng xuống, vị trí vết chém không đều, có những vết thương đan xen. Cung Khắc xoa cằm, có lẽ hưng thủ không lấy mạng trong một nhát chém, trước khi chết nạn nhân có giấy giữa, nhưng ban đầu không phòng bị. Có hai cách giải thích ở đây: Một là lúc đó nạn nhân đang ngủ say, hai là nạn nhân quen biết với hưng thủ, nhân lúc nạn nhân không phòng bị, hưng thủ đã ra tay.

Theo toàn bộ phần chỉnh sửa sau cùng trong hồ sơ, bố anh và mọi người lúc đó có lẽ nghiêng về tình huống thứ hai, việc nhận định hưng thủ cũng dựa vào điểm này mà xác nhận do con trai lớn của nhà họ Vương – Vương Văn Hiên gây án.

Vương Văn Hiên, tốt nghiệp một trường đại học nào đó ở phía Tây Bắc. Trước khi vụ án xảy ra, anh ta về nhà khoảng một năm, không nghề nghiệp, Cung Khắc lật trước lật sau tập hồ sơ, không có giải thích nguyên nhân Vương Văn Hiên tốt nghiệp đại học xong không tìm việc tại đó mà quay về quê. Theo như tư duy phá án của bố anh, ông không nên bỏ sót điểm này. Một dấu hỏi hiện lên trong đầu Cung Khắc. Đương nhiên cách thức tử vong của nạn nhân cũng chỉ là một trong số các nguyên nhân khiến anh chú ý tới vụ án này. Nguyên nhân thứ hai là năm đó vụ án này không kết án một cách trọn vẹn. Trong quá trình truy nã Vương Văn Hiên, cảnh

sát gặp phải sự chống cự của đối phương, Vương Văn Hiên hét to mình bị oan uổng, sau đó bị một cảnh sát bắn, chết ngay tại chỗ. Sau vụ án này khoảng một năm, Trương bắt đầu xuất hiện, Cung Khắc không khẳng định hai người này có quan hệ với nhau hay không, nhưng vụ án này đã để lại một cái bóng trong lòng anh.

Phía tổ chuyên án cũng đang tích cực điều tra. Đêm khuya, rất nhiều cửa sổ trong tòa nhà của Công an Túc Đông vẫn còn sáng đèn. Bầu trời đêm đen kịt âm u bao trùm tòa nhà. Không khí có phần ngưng đọng, cảnh lá trên cây ngô đồng trong sân im lìm bất động, tất cả đều im phăng phắc. Đới Minh Phong nhìn ra bầu trời đầy mây đen ngoài cửa sổ, lòng thầm đoán có lẽ sắp có một trận tuyết lớn.

Phía sau có tiếng mở cửa, Đới Minh Phong quay đầu lại nhìn thấy Hạ Đồ đẩy cửa bước vào: "Thế nào rồi, thông tin của bốn nạn nhân đã so sánh đối chiếu xong rồi chứ?".

Hạ Đồ đến đây chính là để báo cáo với Đới Minh Phong chuyện này: "Đội trưởng, thông tin cơ bản về nạn nhân của tỉnh A đã thu thập được khá khá rồi. Còn những thông tin sâu hơn, các đồng nghiệp về địa phương điều tra vẫn chưa quay về. Nhưng vừa nãy bọn em nhận được điện thoại từ hai nơi, nếu không có gì bất ngờ, muộn nhất là tối mai họ có thể quay về báo cáo. Tổ trưởng Trần vừa tới Túc Đông, chắc là tư liệu phía Túc Đông phải muộn một chút mới có thể thu thập đầy đủ".

"Ừm." Đới Minh Phong đón lấy tập tài liệu Hạ Đồ đưa, lật xem rồi tiện thể hỏi: "Phía tỉnh B thì sao, nạn nhân phía Lê Hoan bị hại sớm nhất, tư liệu của họ chắc là rất hoàn thiện rồi chứ?".

Hạ Đồ biết Đới Minh Phong và cô đội trưởng ở tỉnh B chút bất hòa, nhưng chuyện này cô ấy không thể giấu diếm, đành nói thật: "Vẫn chưa, hơn nữa, đội trưởng, em có chuyện này muốn báo cáo với anh."

"Gì vậy?"

"Đội trưởng Lê vừa dẫn mấy đồng nghiệp của tỉnh B trở về đó rồi."

Cái gì! Lời nói của Hạ Đồ khiến cơn giận của Đới Minh Phong bùng bùng bốc lên. Nói thật lòng, anh ấy đã thấy khó chịu với cô gái Lê Hoan này từ lâu rồi. Cấp bậc của hai người họ rõ ràng là giống nhau, nhưng ánh mắt Lê

Hoan nhìn Đới Minh Phong cứ khiến anh ấy có cảm giác sai lầm là đôi phương đang nhìn một người rất kém cỏi. Chẳng qua cô ta là phụ nữ thôi mà, chẳng qua người phụ nữ này phá hơn mình mấy vụ án thôi mà? Từ lúc quyết định địa điểm tổ chuyên án, cô ta đã chống đối mình. Giờ thì hay rồi! Thế này là bỏ mặc làm ngơ!

Được! Đới Minh Phong gật đầu, tự mình khẳng định: "Vụ án này chúng ta tự phá!".

Đới Minh Phong vừa dứt lời đã bị một người khác ngắt ngang. Cung Khắc nói: "Chính tôi nhờ Lê Hoan quay về làm chút chuyện".

Đới Minh Phong nhìn chằm chằm Cung Khắc vừa đột xuất tới văn phòng, có chút bối rối: "Thầy Cung, chẳng phải em nói ngày mai tổ chuyên án có cuộc họp thầy hãy đến? Sao lại đến sớm vậy?".

Anh ấy biết rõ sự tình nên vò đầu vớ vể ngại ngần. Cung Khắc không để tâm, chỉ tay vào tài liệu trong tay Đới Minh Phong: "Nghe nói đã tổng hợp cả thời gian đầu rồi, tôi xem nào".

Thành phố về đêm, tuyết đã rơi. Trận tuyết đầu tiên của năm nay dường như khá lớn. Những bóng đèn trên toàn nhà Công an tỉnh B tắt dần, còn mấy ngọn vẫn cứ sáng mãi.

Tiếng nước trong phòng tắm khiến tiếng điện thoại kêu réo rất bên ngoài trở nên nhỏ hơn nhiều. Cuối cùng người đàn ông cũng tắm xong, rửa hết những thứ bọt trên mặt, tháo cặp kính áp tròng xuống, rồi thoải mái vươn vai.

Hắn là một người đàn ông có vóc dáng khá đẹp, rắn chắc, cơ bắp.

Hắn cầm khăn lau tóc, ti vi đang bật, để trạng thái im lặng, căn phòng rất yên tĩnh khiến tiếng chuông một lần nữa vang lên rõ ràng có chút chói tai.

Người đàn ông liếc qua di động, nhìn thấy cái tên hiển thị bên trên nhưng không nhận máy. Hắn ngồi lên giường tự lau tóc. Tới khi mái tóc đã khô, chẳng biết điện thoại đã vang lên tới lần thứ mấy rồi. Hắn tiện tay ném khăn mặt xuống đất rồi bắt máy. Giọng hắn nghe rất dịu dàng, nói một tiếng "Alo".

“Vừa mới tắm xong... Đúng vậy, xong việc anh sẽ về thăm mọi người... Tiểu Bảo có khỏe không... Cảm rồi, trẻ con sức đề kháng yếu, đưa tới bệnh viện kiểm tra đi... Em vất vả rồi... Anh cũng nhớ em. Ừm, đợi anh về.”

Hắn ngất máy, ngoài cửa sổ chẳng biết tuyết đã rơi từ lúc nào, còn không hề nhỏ, trời đất đã trắng xóa một màu. Mới vào đây ở, hắn quên bật điều hòa, lúc này mới cảm thấy lạnh, tìm điều khiển một vòng cuối cùng cũng tìm được nó ở dưới chân.

Bên cạnh chân là chiếc áo khoác của hắn, màu xám.

Điều chỉnh nhiệt độ xong, hắn ngồi trở lại giường. Lúc này lại có điện thoại vang lên, nhạc chuông là của một người khác, hắn cầm lên nghe. Đối phương nói rất ngắn gọn, chỉ có một câu: “Lê Hoan đã quay về tỉnh B, không về quê anh”.

“Biết rồi.” Hắn cúp máy.

“Cung Khắc, anh phải cố gắng rồi.” Hắn quay đầu xem tivi. Trong tivi không phát chương trình gì mà chiếu một xấp hình, trên ảnh là một cô bé, từ lúc lọt lòng cho tới khoảng năm, sáu tuổi, một cô bé tên là Cung Tiêu Đăng.

-----oOo-----

Chương 93: Điểm tương đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho dù không có yêu cầu của Cung Khắc, Lê Hoan cũng định trở về tỉnh B một chuyến. Hai vụ án ở hai tỉnh, có những chuyện cần phải làm rõ một chút. Cô ấy ngồi chuyến bay chập tối từ tỉnh A, khi tới tỉnh B đã là nửa đêm.

So với tỉnh A, vị trí địa lý của tỉnh B gần phía Bắc hơn một chút. Trời rất lạnh, vừa qua một trận tuyết, xe cộ trên đường đều không dám đi nhanh. Lê Hoan ngồi trong xe, đồng nghiệp đi cùng bên cạnh đã ngáy khò khò từ lâu. Làm cảnh sát không được lơ là. Thấy còn một đoạn đường nữa, Lê Hoan cũng nhắm mắt lại rồi thiếp đi từ lúc nào. Bị một loạt những tiếng ồn

đánh thức, vừa mở mắt ra cô ấy phát hiện xe đã tới cửa Công an thành phố mà Chu Lệ Na sinh sống. Người đồng nghiệp lái xe rõ ràng đang chuẩn bị gọi cô ấy dậy nhưng cả đám người đang âm ỉ trước cửa quá nổi bật, khiến người đồng nghiệp quên bằng mắt.

“Đừng nhìn nữa, chưa thấy chuyện này bao giờ sao?” Lê Hoan đẩy cửa ra xuống xe trước. Người đồng nghiệp bị tiếng nói của cô ấy đánh thức, cũng xuống xe theo. Ngoài xe nhiệt độ thấp hơn rất nhiều so với trong ô tô được bật điều hòa. Lê Hoan nghe thấy người sau lưng hắt xì một cái rất vang. Xem ra, tới khi vụ án này kết thúc, cô ấy nên xin lãnh đạo tiến hành huấn luyện sức khỏe cho toàn đội một lần rồi.

Lê Hoan nghĩ như vậy rồi sai bước tiến lên bậc thềm. Một người giăng co trước cửa đứng bên cạnh, vừa đi qua, cô ấy bỗng nhìn thấy một người quen – chồng của Chu Lệ Na, người phiên dịch viên đó.

Xem ra họ đang chuẩn bị rời khỏi, chồng của Chu Lệ Na đang lôi kéo tay áo một người phụ nữ khác, bên cạnh người đó còn có một người đàn ông đang đứng, dường như về một phe với người phụ nữ. Anh ta thì liệu mạng không để chồng của Chu Lệ Na kéo người phụ nữ đó.

Lê Hoan dừng chân, gọi tên chồng của Chu Lệ Na theo trí nhớ: “Giang Đào?”

Cô thấy bà vai người đàn ông được gọi chợt run lên, xem ra đúng tên rồi. Giang Đào quay mặt lại nhìn Lê Hoan: “Đội trưởng Lê!”

“Ừm.” Lê Hoan gật đầu, nét mặt nghiêm túc: “Đây là cửa Sở Công an, không phải phòng khách nhà anh, co kéo thế này còn ra thể thống gì nữa.”

“Vâng vâng vâng.” Giang Đào liên tục gật đầu: “Đội trưởng Lê, vụ án của Lệ Na đã được phá chưa ạ?”

Nói đến đây, Lê Hoan liền đau đầu. Cô ấy lắc đầu: “Có tin gì tôi sẽ thông báo với gia đình anh.”

Giang Đào liên tục cảm ơn rồi cùng một vài người nữa rời đi, không tiếp tục giăng co nữa.

“Chuyện gì không biết, tro của vợ còn chưa nguội đã chạy tới chỗ công an

đánh nhau?” Lê Hoan lắc đầu, bước vào cửa.

Trong khoảng thời gian cô ấy đi vắng, bên phía tỉnh B cũng đang thu thập những thông tin liên quan đến Chu Lệ Na. Nhưng ngoài những thông tin cơ bản đã biết ra, thì những điều mới cũng không nhiều. Chu Lệ Na, 33 tuổi, y tá của một bệnh viện cấp thành phố tại tỉnh B, tính cách hướng nội, quan hệ với mọi người rất tốt. Theo lời của các đồng nghiệp, Chu Lệ Na là một người không thích gây chuyện, bình thường ít nói, cũng khá nhát gan.

Lê Hoan nghĩ tính cách của Chu Lệ Na có lẽ cũng liên quan tới việc cô ấy từng bị bắt cóc. Nhưng lật lại ghi chép, Lê Hoan phát hiện cho dù là trước khi bị bắt cóc, Chu Lệ Na cũng là người như vậy.

Theo lẽ thường, một người khi gặp chuyện này không thể không ảnh hưởng tới tính cách.

Lê Hoan nhớ lại bốn nạn nhân của bốn vụ giết người này. Một người là y tá, một người là gái bán hoa, một người là giáo viên cấp hai và một người là lễ tân doanh nghiệp. Ngoại trừ họ cùng là người bị hại trong vụ án bắt cóc năm năm trước ra thì Lê Hoan thật sự không nhìn ra điểm chung nào. Cô kìm nén không được, Lê Hoan đập tay xuống bàn, điểm then chốt của vụ án rốt cuộc nằm ở đâu chứ! Cũng chính cái đập tay này của cô ấy khiến cuốn sổ ghi chép rơi xuống. Cô ấy cúi xuống nhặt, nhìn thấy một dòng chữ bên trên, là lời khai của hàng xóm Chu Lệ Na. Theo đó, tình cảm của Chu Lệ Na và Giang Đào rất tốt đẹp. Lê Hoan nhớ lại cảnh tượng vừa nãy ngoài cửa. Nếu tốt đẹp, tại sao tro của vợ còn chưa nguội, anh ta đã tới trước cửa trụ sở công an đánh nhau?

Nghĩ như vậy, Lê Hoan ra cửa đi xuống tầng một. Đêm đã khuya, trong phòng làm việc chỉ có một đồng chí cảnh sát đang trực. Cậu ta đang sắp xếp tài liệu trong máy tính. Lê Hoan gọi cậu ta, cậu ta bèn ngẩng đầu lên, là một gương mặt rất trẻ.

“Đội trưởng Lê.” Cậu ta gọi Lê Hoan. Cô ấy gật đầu: “Ba người ban nãy tranh chấp cái gì vậy?”

“Tranh chấp ạ?” Cậu cảnh sát mơ hồ, Lê Hoan nói: “Giang Đào.”

“À, chị nói anh ta à, hẹn hò với tình nhân, bị tổ truy quét mại dâm bắt được. Sau này có người bảo lãnh, anh ta và cô gái ấy bỏ đi. Nói chuyện

này tôi cũng thật sự muốn chửi, Đội trưởng Lê, chị có biết người tới bảo lãnh là ai không?”

“Ai?”

“Chồng của người phụ nữ kia.”

Lê Hoan nheo mắt lại, liên hệ với những nội dung cô ấy nghe được khi mấy người kia cãi vã. Không khó tưởng tượng ra đôi vợ chồng đó đã gài bẫy một màn “ngoại tình” dài kỳ cho Giang Đào, có điều trước đó Giang Đào không biết đối phương là người đã có chồng thôi. Nghĩ như vậy, đánh giá về sự hòa hợp giữa Giang Đào và Chu Lệ Na đã bị lật đổ.

Lê Hoan vớ lấy điện thoại, gọi vào một số: “Giúp tôi tra địa điểm chính xác mà chồng của Chu Lệ Na đang ở khi vụ án xảy ra.”

Thời gian tiếp theo, Lê Hoan ngồi trong văn phòng đợi, cũng may tin phản hồi không quá chậm. Ngắt máy, Lê Hoan nhanh chóng gọi mấy người ra ngoài.

Đêm hôm khuya khoắt, trên một con đường lớn không rõ tên ở một thành phố tại tỉnh B, ba chiếc xe cảnh sát hú còi lao vút qua. Lê Hoan ngồi trong xe, khó kìm nén cảm xúc hưng phấn. Một ngày trước khi vụ án xảy ra, Giang Đào đã quay về tỉnh B, anh ta cố tình che giấu sự thật này, cộng thêm việc anh ta có tình nhân, Giang Đào đã nhanh chóng bị Lê Hoan liệt vào danh sách những nghi phạm quan trọng.

Khi xe cảnh sát dừng lại trong tiểu khu mà Chu Lệ Na ở đã là quá nửa đêm.

Đó là một đêm không trăng. Lê Hoan xuống xe trước, nương nhờ ánh sáng trong xe để nhìn rõ địa chỉ nhà Chu Lệ Na: Số nhà 501, tầng 5 tòa 11.

Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà 11, cửa sổ nhà 501 vẫn còn sáng đèn, rõ ràng ánh sáng ấy cực kỳ nổi bật trong đêm. Giang Đào đã về nhà.

Lê Hoan xuống xe, xua tay với đồng nghiệp, một nhóm người nhân lúc trời tối đi tới căn nhà ấy.

Đứng trước cửa phòng 501, Lê Hoan giơ đèn pin quan sát một lần nữa căn

nhà của Chu Lệ Na. Còn nhớ lần trước khi vụ án xảy ra, trên cửa không trang trí gì, không giống bây giờ, không phải năm mới, không phải lễ Tết mà trên cửa đã dán câu đối mới toanh. Chỉ riêng điểm này đã thấy Giang Đào không hề đau đớn trước cái chết của Chu Lệ Na. Lê Hoan thậm chí còn cảm thấy anh ta có phần vui mừng.

Cô ấy gõ cửa. Lê Hoan ra hiệu bằng ánh mắt với đồng nghiệp. Đúng vào lúc các đồng nghiệp chuẩn bị gõ cửa, phía trong truyền đến một tiếng kêu khiến người ta sồn gai ốc: U...

Âm thanh đó không giống âm thanh trên trần thế, mà giống như tiếng vọng từ địa ngục.

Đang hoảng sợ, lại có nhân viên cảnh sát kêu lên rồi cầm đèn pin chiếu lên mặt đất. Qua ánh sáng hỗn loạn, Lê Hoan nhìn rõ một bãi máu đang từ từ lan ra trên mặt đất!

Ở thành phố Túc Đông thuộc tỉnh A, Cung Khắc vận nhỏ ngọn đèn rồi một lần nữa lật lại hồ sơ trước mặt. Mấy hôm nay, anh vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề. Vì sao Trương lại chỉ nhằm vào bố và anh? Đáp án không nằm ngoài hai khả năng, một là kết oán, năm xưa bố anh vì phá án mà kết oán với Trương, khiến Trương gây hận, từ đó mà sau khi bố anh mất đã hận lây sang anh. Khả năng này vẫn còn rất lớn. Đương nhiên, vẫn còn cách giải thích thứ hai, Trương đơn thuần chỉ muốn khiêu khích phía cảnh sát.

Nhưng Cung Khắc thấy, có một cách giải thích hợp lý hơn là kết hợp hai đáp án này lại. Bố anh vì một vụ án nào đó đã kết oán với Trương, sau đó xuất phát từ tâm lý khiêu khích, hấn không ngừng gây án.

Sau khi sắp xếp những mối quan hệ nhân quả này, trong đầu Cung Khắc xuất hiện một dòng thời gian. Có lẽ Trương là người có liên quan tới vụ án mà bố anh đã tiếp nhận từ lâu. Vì một nguyên nhân nào đó, hấn không bị tuyên án, hoặc trong một thời gian ngắn lại được trả tự do.

Đi theo hướng này, Cung Khắc thức trắng đêm đọc tất cả những hồ sơ này. Khi trời tờ mờ sáng, Cung Khắc tìm được thứ mà anh cần, trong tay bố anh không có vụ án nào đang dở, duy chỉ có một vụ án còn tồn tại nghi vấn là vụ con dâu của bí thư thôn bị giết hại. “Hung thủ” Vương Văn Hiên sống chết không chịu nhận tội. Cung Khắc chú ý rằng sau vụ án đó, bố anh có một khoảng thời gian không phá án. Về những kẻ đã mãn hạn tù được

thả tự do thì cũng có tới 5, 6 người, có lẽ lát nữa trời sáng hẳn anh sẽ bảo Đới Minh Phong điều tra một lượt.

Cung Khắc day trán, phát hiện trời đã sáng. Dù có tối tăm cách mấy, rồi cũng có ngày bình minh trở lại, Cung Khắc vững tin vào điều này.

Buổi sáng, sau khi Đông Đông đánh răng rửa mặt xong xuôi, Cung Khắc chuẩn bị đưa nó ra ngoài. Đi tới cửa, Đông Đông trước nay vẫn luôn ngoan ngoãn bỗng đứng yên tại chỗ.

“Sao thế con?” Cung Khắc hỏi.

Cung Tiêu Đằng ngẩng đầu lên: “Bố ơi, con nghe nói hôm nay bên quảng trường có hoạt động Disney du hành, con có được đi xem không ạ?”

“Không được.” Cung Khắc bình thản nói. Anh biết mấy hôm nay ở lý trong sở cảnh sát, chỉ có mình Vương Diệp ở cạnh, Đông Đông cũng cảm thấy chán. Nhưng không còn cách nào khác, chẳng ai nói trước được Trương có ra tay với Đông Đông hay không. Hoặc nói trắng ra, khi nào thì ra tay.

“Có chịu thêm mấy hôm nữa, phá án xong bố sẽ đưa con đến Disneyland.” Hiếm khi Cung Khắc nói nhiều một lần, nhưng chẳng hiểu sao hôm đó Đông Đông không nghe lời, sau đó còn òa khóc, lần này thì Cung Khắc hoàn toàn hết cách.

Ngày nào Hạ Đồ cũng lái xe tới nhà khách đón Cung Khắc, Đông Đông và Vương Diệp đến đón vị. Hôm nay xe đỗ dưới nhà gần hai mươi phút mà không thấy họ xuống. Hạ Đồ nhìn vào trong, ngẫm nghĩ một lúc rồi khóa xe lại, đi lên gác. Ở ngã rẽ lên tầng hai, cô ấy vừa hay nhìn thấy Đông Đông đang khóc rất thương tâm, bên cạnh là Vương Diệp đang giơ một cây kẹo bông nhưng vô tác dụng. Khi nhìn sang Cung Khắc thì thấy anh hoàn toàn bó tay.

Hạ Đồ tự nhận rằng mình có cũng duyên với trẻ con. Cô ấy bước lên hỏi rõ mọi chuyện rồi cười: “Thầy Cung, hay thế này đi, hôm nay em không phải làm nhiệm vụ. Em và Vương Diệp đưa Đông Đông đi một chuyến. Nếu thầy vẫn không yên tâm, cùng lắm em mang theo súng là được rồi.”

Hạ Đồ chỉ đùa thôi, nhưng Cung Khắc từng chứng kiến thân thủ của Hạ

Đồ, rất giỏi. Nếu cô ấy đi... Cung Khắc do dự giây lát, sau đó, cảm giác do dự này đã bị tiếng khóc vang dội hơn của Đông Đông đánh bại.

“Đi sớm về sớm!” Hôm đó, đứng trước cửa trụ sở Công an Túc Đông, Cung Khắc nhìn Đông Đông kéo tay Hạ Đồ và Vương Diệp rời đi, cứ thấy không an tâm.

Đới Minh Phong đứng bên cạnh vỗ vai anh: “Thầy Cung yên tâm, cô nhóc Hạ Đồ đó rất đáng tin cậy.”

“Ừm.”

Cảm giác bất an bị đánh tan bởi một cuộc điện thoại từ tỉnh B tới. Người gọi là Lê Hoan. Cô ấy đưa ra một con đường hoàn toàn mới cho vụ án: “Thầy Cung, có thể tôi đã tìm ra điểm chung của bốn người này rồi.”

Lê Hoan đang ở tỉnh B nhìn chăm chăm vào bản ghi chép trong tay, cảm giác vô cùng chán ghét phần khẩu cung này.

-----oOo-----

Chương 94: Tín đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô ấy vẫn còn nhớ tình cảnh khi vừa phá cửa ra. Không thể nói đó là địa ngục nhưng cũng không khác mấy. Vũng máu chảy ngoằn ngoèo từ căn phòng vệ sinh gần cửa nhất. Ban đầu Lê Hoan còn tưởng Giang Đào đã giết người. Nhưng tới khi cô ấy nhìn rõ thì đó còn là một cảnh tượng ghê tởm hơn giết người.

Chỉ nhìn bằng mắt thường, Lê Hoan đã phán đoán hiện trường phải có ít nhất năm thi thể. Đầu là chó, lớn có loài Great Dane, nhỏ nhất là con Chihuahua. Phần lớn những con chó này đều đã chết, ban nãy tiếng động mà Lê Hoan và mọi người nghe thấy ngoài cửa chính là tiếng kêu của con Bắc Kinh đang nằm trong lòng Giang Đào. Nó khác với những con chó khác, da của nó vẫn còn, có điều não đã bị lấy mất, não chó màu trắng hồng bị lấy đi nằm rải rác dưới nền. Giang Đào bị một đám cảnh sát vây xung quanh dường như không hề sợ hãi mà đang cười hì hì.

Lê Hoan lập tức giờ súng: “Cảnh sát nghi ngờ anh liên quan tới một loạt các vụ án giết người, bây giờ mời anh theo chúng tôi về đồn công an hợp tác điều tra.”

Ở đầu này, Cung Khắc “ừm” một tiếng, tỏ ý bảo cô ấy cứ tiếp tục nói. Lê Hoan chuyển máy qua tay khác: “Giang Đào nói sở dĩ anh ta giết chó là xuất phát từ nỗi hận dành cho Chu Lệ Na. Chúng tôi đã điều tra, Giang Đào phải dựa vào thế lực nhà họ Chu để phát triển. Tình cảm giữa anh ta và Chu Lệ Na thật ra không mấy tốt đẹp, nhưng bố vợ kiên quyết không cho họ ly hôn, thế nên anh ta đã đi tìm tình nhân bên ngoài.”

Cung Khắc không hiểu những lời Lê Hoan nói với vụ án họ đang điều tra có chỗ nào liên quan. Dường như hiểu được sự nghi hoặc của Cung Khắc, Lê Hoan nói tiếp: “Theo cách nói của Giang Đào, Chu Lệ Na là một người lãnh cảm, cô ta thường nói với Giang Đào một câu: ‘Tình dục là tội ác’.”

Điện thoại của Cung Khắc bật chế độ loa ngoài, Đới Minh Phong đứng bên cạnh nghe rất rõ. Anh ấy dở khóc dở cười vì câu nói của Chu Lệ Na, nói: “Sao bệnh tâm lý mà cô nói giống tín đồ tôn giáo vậy?”

Đới Minh Phong không ngờ câu nói vô tư của mình lại bất ngờ nhận được sự tán đồng của Lê Hoan. Cô ấy nói: “Chu Lệ Na đúng là tôn thờ chúa Jesus của đạo Kitô. Thầy Cung, nếu nhớ không nhầm thì nạn nhân Túc Vân ở thành phố Túc Đông khi chết trên cổ cũng đeo tượng chúa Jesus đúng không?”

Kết hợp với tư thế của mấy nạn nhân trước khi chết, Cung Khắc cảm thấy phát hiện này của Lê Hoan chưa biết chừng là một điểm mấu chốt, có thể từ điểm này tìm ra thói quen lựa chọn người bị hại của hung thủ cũng nên. Mà thói quen gây án của một hung thủ luôn liên quan tới lai lịch của kẻ đó, tất cả đều giúp ích rất lớn đối với việc phá án.

Cung Khắc mời Đới Minh Phong hợp tác điều tra những nạn nhân nữ còn lại. Anh ấy bồng một gáo nước lạnh: “Thầy Cung, thầy đừng quên, trong số bốn người này còn có một người làm gái bán hoa. Cô ta liệu có lãnh cảm không, liệu có tín ngưỡng không?”

“Chúng ta cứ điều tra xem sao.” Cung Khắc nói vậy.

Một giờ chiều, trong một căn phòng tại Công an thành phố Túc Đông, Cung Khắc lần lượt nhận được tin tức từ khắp nơi. Quả thật đúng như họ suy đoán, bốn nạn nhân nữ mặc dù không phải đều tôn sùng Kitô giáo nhưng trong đó có hai người là tín đồ của đạo Kitô, hai người còn lại được coi là tín đồ nửa vời, vì theo bạn bè và người thân, cả cô gái Lý Linh làm nghề bán hoa kia cũng thi thoảng có thói quen nguyện. Như vậy, có lẽ hung thủ nhằm vào những tín đồ của đạo Kitô. Nhưng người thỏa mãn điều kiện này nhiều như vậy, vì sao lại phải là bốn người này? Cung Khắc lại chìm vào suy tư.

Tiếng chuông điện thoại một lần nữa vang lên, được một cảnh sát khác ở cùng phòng với Cung Khắc nhận máy, mới nói được vài câu, sắc mặt người đó đã thay đổi. Cậu ta lắp bắp nói với Cung Khắc: “Thầy Cung, phía quảng trường có tin báo, Đông Đông và Hạ Đồ... xảy ra chuyện rồi.”

Ở thành phố Túc Đông có hai bệnh viện lớn, một là bệnh viện Nhân dân số 1, hai là bệnh viện trung tâm thành phố Túc Đông. Không phải cuối tuần, thế mà sảnh lớn khu cấp cứu của bệnh viện vẫn đông kín người. Nếu bạn có mặt ở đó, bạn chẳng cần phải ngửi mũi lên người thì mùi máu cũng đã quá rõ nét. Tập trung ở đó đa phần là những người vừa tham gia cuộc điều hành trên quảng trường. Trước khi tới, Cung Khắc nhận được được thông báo hình nộm trên giá cao bỗng nhiên đổ sập khiến đám đông hỗn loạn, giẫm đè lên nhau.

Còn vết thương của Đông Đông và Hạ Đồ ra sao thì Cung Khắc tạm thời không biết. Anh chỉ biết khi đó Hạ Đồ và Đông Đông đứng rất gần trung tâm sự việc.

Anh nhìn khắp một lượt các giường tạm ở đại sảnh nhưng không nhìn thấy họ, thế là đi về phía phòng bệnh. Phòng bệnh nối liền với cửa sau của sảnh cấp cứu. Theo biển chỉ dẫn, cuối cùng Cung Khắc cũng tìm được Cung Tiêu Đăng trong gian phòng thứ ba trên tầng hai.

Khi ấy Đông Đông nhắm nghiền mắt, trên khuôn mặt bầu bĩnh chẳng chít những vết thương ngang dọc. Một chân nó đã được bó bột, cũng may là còn tỉnh táo. Một người mặc áo blouse trắng đang nghe phổi cho con bé. Hạ Đồ và Vương Diệp ở bên cạnh. Trông Hạ Đồ có vẻ chỉ bị thương nhẹ. Vương Diệp thì chẳng có chuyện gì cả.

Đông Đông nghe thấy tiếng cửa, quay đầu ra nhìn thấy Cung Khắc, đang

chuẩn bị lên tiếng gọi thì đã bị bác sỹ ngăn cản. Bác sỹ giơ tay nói với nó: “Suyt.”

Hạ Đồ cũng đã nhìn thấy Cung Khắc, cô ấy cùng anh đi ra ngoài.

“Thầy Cung, xin lỗi anh, em đã không chăm sóc tốt cho Đông Đông.” Hạ Đồ nhận lỗi sai trước. Cung Khắc xua tay: “Hãy nói về tình hình lúc đó đi.”

“Tình hình khi đó khá đột ngột, Đông Đông đòi ăn kẹo bông nên Vương Diệp đi mua. Em dẫn con bé đi xem diễu hành. Ai ngờ được con rối kim loại bên đường bất ngờ đổ xuống, sau đó còn kéo theo không ít thứ. Khi ấy bên cạnh em có một người phụ nữ có thai. Em sợ chị ta bị nguy hiểm, suýt nữa thì quên mất Đông Đông. Cũng may có một người đàn ông dùng cơ thể che những vật rơi xuống, nếu không vết thương của Đông Đông không chỉ có từng ấy.” Hạ Đồ cúi đầu nói. Cung Khắc không mất thời gian suy nghĩ mà hỏi thẳng Hạ Đồ: “Người phụ nữ có thai đó có phải vẫn nói chuyện với hai người suốt không?”

“Đúng vậy, dọc đường hầu như bọn em và chị ta đều đi cùng nhau. Chị ta nói mình và Đông Đông rất hợp...”

“Hạ Đồ, lập tức yêu cầu tăng cường nhân lực, tìm một người có diện mạo giống người phụ nữ đó nhưng không có thai. Chị ta rất có thể liên quan đến vụ án. Chị ta nhắm vào Đông Đông, nếu tôi đoán không nhầm, chị ta hoàn toàn không mang bầu.” Thử hỏi có người phụ nữ nào đang mang thai lại tới mấy nơi đó tham gia diễu hành. Hơn nữa theo miêu tả của Hạ Đồ, người phụ nữ đó còn hành động độc lập.

Mặc dù hy vọng tìm được không lớn, nhưng cũng không thể từ bỏ hy vọng. Đặc biệt là chẳng mấy chốc, phía Đới Minh Phong đã có tin, vật kim loại gặp chuyện từng bị người ta giở trò. Trong điện thoại, Đới Minh Phong nói họ đang điều tra camera giám sát khi ấy, có lẽ sẽ tìm được manh mối.

Trong lúc đợi kết quả, Cung Khắc nhớ ra còn có một người đã cứu Đông Đông. Sau khi hỏi y tá, anh được biết đối phương bị thương rất nặng, chỉ cách phòng của Đông Đông vài mét.

Tới nơi rồi, Cung Khắc mới phát hiện hóa ra là người quen.

Còn nhớ năm ngoái anh phá vụ án đầu tiên ở Lâm Thủy, vụ án cắt bỏ bộ phận sinh dục nam ấy, sau đó bắt được Quan Lệ là trai giả gái. Hôm nay người cứu Đông Đông trùng hợp là “bạn trai” Quan Lệ khi đó – Chu Hằng.

Chu Hằng nằm trên giường, bị thương ở vai trái và cánh tay phải. Cho dù bị thương, anh ta vẫn đang giúp ông bác ở giường kế bên rót cốc nước. Cung Khắc ho vài tiếng. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Cung Khắc, ngần ra vài giây, sau đó dường như nghĩ ra chuyện gì, anh ta từ từ nở nụ cười: “Anh... anh là cảnh sát Cung?”

Cung Khắc đi qua: “Tôi đến để cảm ơn anh đã cứu con gái tôi.”

“Con gái anh?” Chu Hằng nghi hoặc. Cung Khắc giải thích: “Chính là bé gái mà anh vừa cứu.”

“Là cô bé à, dễ thương lắm. Chuyện nhỏ ấy mà, anh không cần ngại.”

“Chẳng phải anh ở Lâm Thủy sao? Sao lại tới đây? Giờ này trường học chưa nghỉ đông mà, phải không?” Cung Khắc tiện thể hỏi. Chu Hằng hơi cúi đầu rồi lại ngẩng lên, “Tôi thôi việc rồi, ra ngoài dạo chơi, giải tỏa tâm trạng.”

“Bà xã không đi cùng sao?”

“Cảnh sát Cung, thế này là tôi đang dính líu tới vụ án sao?” Chu Hằng cười, nhưng nụ cười ấy cũng tắt rất nhanh: “Cô ấy không tới, chúng tôi ly hôn rồi.”

Chuyện này đúng là khiến Cung Khắc có chút bất ngờ: “Lần trước gặp vợ anh, tôi nói là vợ cũ, hình như cô ấy đã có thai, trông hai người có vẻ rất tình cảm.”

“Đúng là rất tốt đẹp. Nhưng chuyện trên đời này, ai biết trước được.” Chu Hằng lại cười. Bây giờ Cung Khắc mới phát hiện ra, anh ta là một người thích cười. Lần trước gặp mặt, anh ta không hề cho Cung Khắc ấn tượng ấy. Có bác sỹ đẩy cửa bước vào, tới tìm Chu Hằng.

“Anh Chu, yêu cầu kiểm tra của anh đã được bệnh viện sắp xếp vào ngày

mai rồi.”

Chu Hằng nói được sau đó quay đầu về phía Cung Khắc: “Cảnh sát Cung, đây chính là chuyện không biết trước được mà tôi muốn nói, tôi có chút bệnh.”

Anh ta chỉ vào đầu mình.

Chu Hằng mắc bệnh ung thư não. Cung Khắc không ngờ tới điều này. Chu Hằng và Cung Khắc nói rất nhiều chuyện. Anh ta nói bị bệnh giúp anh ta nhìn thoáng nhiều chuyện, con người nên sống lạc quan, nên khoan dung và nên học cách từ bỏ. Càng khiến Cung Khắc ngạc nhiên hơn là Chu Hằng cũng tin vào đạo Kitô, trên cổ anh ta cũng đeo tượng Chúa. Chu Hằng thậm chí còn luôn mang cuốn Kinh thánh theo người. Anh ta nói thần thánh đã giúp con người hiểu đạo lý, thoát khỏi con đường mông muội.

Cung Khắc là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng lời nói của Chu Hằng lại khiến anh nghĩ ra điều gì đó. Tên Trương này ra tay với những người phụ nữ theo tín ngưỡng của đạo Kitô, phải chăng trong cuộc sống của hắn từng tồn tại một người phụ nữ như vậy? Người ấy cũng theo đạo Kitô nhưng lại làm điều tổn thương tới Trương?

Cũng vào lúc Cung Khắc đưa ra nghi vấn này, một thông tin phản hồi từ đồng nghiệp đã khiến anh thắng thốt. Phạm vi hung thủ trước đây anh từng đưa ra bây giờ đã có thông tin phản hồi xác thực. Trong số những người từng có mâu thuẫn với bố anh, thì những người mãn hạn tù có thời gian để gây án đều lần lượt được loại trừ, bây giờ chỉ còn lại vụ án cô con dâu của bí thư huyện Thiệp mà thôi.

Nếu hung thủ không phải Vương Văn Hiên thì trong số những người nhà của hắn, rất có khả năng đã có người nhắm vào bố anh vì nguyên nhân này.

Xem ra, chuyến đi tới huyện Thiệp lần này là bắt buộc rồi.

Nhưng Đông Đông phải làm sao? Sự cố trong buổi diễu hành đã chứng thực chuyện hung thủ nhắm vào Đông Đông, người phụ nữ mang thai giả kia còn chưa rõ tung tích, làm sao anh có thể rời đi?

-----oOo-----

Chương 95: Một trương khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đới Minh Phong đưa ra hai phương án. Một là Cung Khắc ở lại Túc Đông, Công an Túc Đông sẽ cử nhân lực tới huyện Thiệp điều tra. Hai là Cung Khắc đích thân đi, Đới Minh Phong sẽ tăng cường nhân lực bảo vệ sự an toàn của đông đông.

Cung Khắc không đồng ý lắm với phương án thứ nhất, anh vẫn hi vọng mình có thể tận tâm tận lực. Dù sao cũng là vụ án liên quan đến Trương, giao cho người khác, anh sợ có sơ suất, hướng hồ còn nguy hiểm. Nhưng nếu anh đích thân đi, còn Đông Đông...

Sau khi buổi họp kết thúc, Cung Khắc chuẩn bị rời khỏi trụ sở Công an Túc Đông, lại bắt xe tới bệnh viện lần nữa. Anh tới thăm Đông Đông.

Bệnh viện cực kỳ yên ắng, ngọn đèn lớn trong phòng bệnh đã tắt, chỉ còn lại những ánh sáng le lói của ngọn đèn nhỏ trước giường mỗi bệnh nhân. Cung Khắc đi tới bên cạnh giường của Đông Đông, nhẹ nhàng mở chăn ra.

“Đông Đông...” Anh khẽ gọi. Nhưng khi nhìn thấy chiếc gối trong chăn, anh thực sự hoảng hốt.

Anh bước nhanh ra hành lang, định tới quầy y tá hỏi thăm, nếu không sẽ mở camera giám sát của bệnh viện. Nếu không được nữa sẽ tình tới việc nhờ Đới Minh Phong giúp đỡ.

Nhưng vô số những dự tính của anh cuối cùng không thể thực hiện thành công, vì vừa đi tới giữa hành lang, Cung Khắc liền nhìn thấy Chu Hằng một tay đẩy xe lăn xuất hiện, người ngồi trên xe lăn chính là Cung Tiêu Đăng.

“Bố!” Con bé cất giọng lạnh lót.

Cuối cùng Cung Khắc vẫn lựa chọn đích thân tới huyện Thiệp một lần, còn Đông Đông, Đới Minh Phong đã vỗ ngực nói với anh rằng chắc chắn sẽ

bảo vệ tốt cho con bé. Trước khi đi, Chu Hằng biết chuyện cũng nói sẽ giúp đỡ anh chăm sóc Đông Đông. Nói thật, nếu chỉ riêng câu nói của Đới Minh Phong, Cung Khắc chưa chắc đã yên tâm như thế. Vì Chu Hằng rất tốt với Đông Đông, cánh tay anh ta bị thương nhưng lần nào cũng chấp nhận nhường giường của mình cho Đông Đông chơi, mặc cho mình không có nơi nghỉ ngơi. Chu Hằng nói, anh ta và Đông Đông có duyên. Anh ta không có con, vợ trước của anh ta mang thai đứa con của người khác, anh ta đã coi Đông Đông như con của mình.

“Cảnh sát Cung, anh yên tâm. Tôi sẽ bảo vệ tốt Đông Đông, huống hồ còn biết bao nhiêu người.” Chu Hằng chân thành nói.

Cung Khắc đi rồi, tới nơi xảy ra vụ án mười mấy năm trước, huyện Thiệp.

Huyện Thiệp là một huyện cực nhỏ nằm trong địa phận của một thành phố trực thuộc tỉnh A. Sau bao năm mở cửa cải cách, cả nước đã có vô vàn thay đổi, nhưng bước chân phát triển dường như vẫn chưa chạm tới huyện Thiệp. Cung Khắc đi trên con đường đất nhấp nhô, vẽ một dấu bằng chắc chắn giữa huyện Thiệp trước mắt và hình ảnh huyện nhỏ nghèo khó mười năm trước, đúng là không hề sai chút nào.

Anh xuống xe trước một ngôi nhà gạch đỏ, đã có người đứng trước nhà đợi họ từ lâu. Sau khi bắt tay và giới thiệu xong xuôi, Cung Khắc được biết đối phương là đồn trưởng cũ của đồn công an huyện Thiệp – Hướng Tiền Tiến.

Sau khi trao đổi, Cung Khắc mừng rỡ phát hiện ra đồn trưởng Hướng từng tham gia việc phá vụ án giết con dâu bí thư. Anh ấy vẫn còn nhớ bố của Cung Khắc.

“Thật ra năm đó đồn trưởng Cung nói vụ án còn cần điều tra sâu thêm nhưng khi ấy Vương Văn Hiên đã chết, ý của cấp trên là kết án từ đây, đồn trưởng Cung có kiên trì thêm cũng vô ích. Cũng may sau đó không còn xảy ra những vụ án như thế nữa, mọi người cũng không còn quan tâm vụ án đó nữa.” Hướng Tiền Tiến ngồi trong phòng làm việc đơn sơ, hút thuốc, nhớ lại.

“Sau khi vụ án kết thúc, trong thôn có người nào đột ngột bỏ đi không?” Cung Khắc hỏi. Hướng Tiền Tiến rút thuốc, giống như đang hồi tưởng. Sau đó anh ấy lắc đầu: “Thời gian đã lâu, chắc chắn tôi không thể nhớ rõ được

nữa, có thể kiểm tra lại. Đúng rồi, trước khi đến chẳng phải anh cũng yêu cầu tôi kiểm tra xem trong thôn có người nào theo đạo Kitô không mà? Tôi đã tra rồi, không có manh mối gì. Nói thật lòng, ở vùng rừng núi hiểm trở như chúng tôi, người tín Phật thì nhiều, có khi bọn họ chẳng biết Jesus là ai nữa”.

Cung Khắc gật đầu, xme ra ngày mai vẫn nên tới nhà nạn nhân nữ năm đó một chuyến xem sao.

Ngày thứ hai vừa mới bắt đầu, Cung Khắc dậy từ rất sớm, ngồi một chiếc xe ba con lừa kéo mà huyện Thiệp đặc biệt chuẩn bị. Cung Khắc, Hường Tiền Tiến và một cán bộ cùng Cung Khắc tới huyện Thiệp đi vào trong núi. Vụ án hơn mười năm trước xảy ra tại một thôn tên là Lý Gia Vượng, thôn này nằm chính trong ngọn núi lớn mà họ đang tới.

Đường núi dễ đi hơn họ nghĩ, nhưng cũng khúc khuỷu. Không may mắn là trên đường họ một đám tang. Để tiện cho chuyện ma chay, họ lại lỡ một lúc. Khi thật sự tới được thôn đã là mười rưỡi.

Đội trưởng Hường nắm rõ tình hình trong thôn, thuận thực đưa Cung Khắc tới nhà chồng của nạn nhân, nhà bí thư. Đội trưởng Hạnh nói bí thư năm đó đã về hưu, bí thư hiện tại là con trai ông ấy, cũng là chồng của nạn nhân.

Đồn trưởng Hường gõ cửa, nhanh chóng có người đáp. Người mở cửa là một phụ nữ trẻ, ăn mặc diện hơn những phụ nữ nông thôn bình thường một chút. Thấy đồn trưởng Hường, cô ấy mỉm cười hỏi thẳng: “Đồn trưởng Hường, anh tới tìm anh Lý nhà tôi sao? Thật không may, anh ấy đi họp rồi. Anh có việc à?”.

“À, đây là đồng chí từ trên Công an tỉnh xuống, muốn tìm hiểu chuyện năm xưa của Phàn Phương.” Phàn Phương là tên của nạn nhân nữ trong vụ án năm xưa. Cung Khắc chú ý thấy người phụ nữ mở cửa khi nghe thấy tên của Phàn Phương thì sắc mặt bỗng lạnh đi. Còn thân phận của người này thì không cần giới thiệu, Cung Khắc cũng đoán ra đại khái. Nếu đoán không nhầm thì cô ta có lẽ chính là vợ sau của chồng Phàn Phương.

“Chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút về tình hình của Phàn Phương. Nếu cô biết gì có thể nói với chúng tôi cũng được.” Cung Khắc lên tiếng.

Phụ nữ thường không muốn trong đầu chồng mình xuất hiện một cô gái khác, thế nên lời nói của Cung Khắc trở thành đề tài cho người phụ nữ trước mặt.

“Phản Phương vốn không phải bị Vương Văn Hiên cưỡng bức, bọn họ vốn chung chạ.” Người phụ nữ hần học kể lại những gì cô ấy biết.

Thì ra Phản Phương và Vương Văn Hiên vốn là người yêu, có điều gia đình họ Phản chê nhà họ Vương không có tiền, quay ra gả con gái cho nhà họ Lý. Lý là họ chính trong thôn Lý Gia Vượng, có tới hai phần ba người ở đây mang họ Lý, còn Vương là một họ lớn khác trong thôn. Nói tới đây, người phụ nữ bĩu môi: “Họ lớn thì sao chứ, làm chuyện khuất tất ắt bị trời phạt, nhà chẳng có ai sống quá bốn mươi tuổi cả”.

Câu nói của người phụ nữ khiến Cung Khắc hứng thú. Nói tới đây, đồn trưởng Hường cũng nhớ ra: “Đám tang ban nãy lại là người nhà họ Vương?”.

“Lại còn không, con trai thứ hai nhà họ, Vương Hựu Phát qua đời.”

“Họ mắc bệnh gì đó phải không?” Cung Khắc không tin vào chuyện trời phạt gì đó.

Câu hỏi của Cung Khắc được đồn trưởng Hường trả lời: “Nghe nói trước đó họ có tới bệnh viện lớn ở huyện kiểm tra, là bệnh trong não, cụ thể là gì thì không rõ, có điều không chữa được”.

Cung Khắc vốn dĩ còn định hỏi xem trong nhà còn giữ thứ gì của Phản Phương không nhưng nghĩ lại bèn thôi. Nếu hỏi thật, chắc anh sẽ bị đánh đuổi ra khỏi cửa mất.

Rời khỏi nhà họ Lý, Cung Khắc đề nghị tới nhà họ Phản xem sao, đồn trưởng Hường lắc đầu: “Nhà họ Phản năm đó chỉ còn Phản Phương và bà ngoại, bây giờ cả hai người đều ở dưới rồi”.

Đồn trưởng Hường chỉ xuống dưới đất.

Đây là một tin không hay lắm, sau đó Cung Khắc lại đi thăm vài nhà trong thôn nhưng không có tiến triển gì mới, thế là mấy người họ quay lại đồn công an huyện Thiệp.

Người đón tiếp ở đó là một cậu thanh niên rất nhanh nhẹn. Cung Khắc vừa mới quay về, cậu ta đã rót trà cho anh. Lúc đưa trà có xảy ra chút chuyện, Cung Khắc đang mải nghĩ, đón không vững, nước đổ ra bàn. Trên bàn đặt một tấm kính, vốn không có chuyện gì, nhưng khổ nỗi là tấm kính đó lại bị nứt, mặc dù Cung Khắc sống ở xã hội mới nhưng cũng biết các cụ có thói quen chèn ảnh dưới kính, đúng là dưới tấm kính ấy lại đè không ít ảnh.

Cậu nhóc gây họa sợ bị ăn mắng chẳng kịp lau nữa mà nhắc thẳng tấm kính lên: “Thầy Cung, mau giúp tôi bỏ ảnh xuống. Để lãnh đạo biết được tôi làm ướt ảnh, tôi thảm chắc”.

Cung Khắc hiểu tâm trạng của cậu thanh niên, nhanh chóng bỏ hết ảnh dưới tấm kính ra.

Lấy mãi, lấy mãi, động tác của anh bỗng nhiên ngừng lại. Ánh mắt Cung Khắc đang bị một bức ảnh chụp chung được đè phía dưới thu hút.

Anh mang theo phân kích, lao thẳng ra khỏi phòng đi tìm đồn trưởng Hướng, để lại cậu nhóc kia, nét mặt đã bối rối từ lâu.

Nguồn gốc của bức ảnh nhanh chóng được xác minh. Đó là bức ảnh chụp chung của một đoàn du lịch bị lạc đường mười mấy năm về trước, trên ảnh có người mặc trang phục của giáo sỹ nước ngoài. Ông ta và đồn trưởng Hướng đứng kề vai cạnh nhau, xung quanh có mấy người dân và các thành viên trong đoàn du lịch. Nhìn kỹ sẽ thấy có mặt Chu Lệ Na và Túc Vân, lúc đó họ trẻ hơn bây giờ nhiều, nhưng nhìn mặt vẫn có thể nhận ra được. Còn Lý Linh và cô gái lễ tân kia thay đổi có hơi nhiều, cần làm đối chiếu hình ảnh mới để có thể xác nhận.

Khiến Cung Khắc hứng phấn không chỉ có điểm này, vì Phan Phương và Vương Văn Hiên khi đó cũng có mặt.

Cung Khắc chỉ vào một người anh cảm thấy khá quen mặt đứng bên cạnh Vương Văn Hiên.

Đồn trưởng Hướng cầm ảnh nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên vỗ đùi như nghĩ ra gì đó: “Đây là em trai thứ hai của Vương Văn Hiên. Cậu hỏi tôi mới nhớ ra, sau khi anh trai chết, người này cũng biến mất khỏi thôn”.

“Cậu ra đi học sao?”

“Không học, nhưng cậu ta khá thông minh, lúc đó tôi mới được phân tới đây, còn nhớ năm đó trong thôn không có chỗ mua pháo hoa, chính cậu ta tự mày mò, chất lượng không kém pháo mua trên thành phố chút nào, có điều làm thứ đó khá nguy hiểm, lúc đó đồn trưởng của chúng tôi đã răn dạy cậu ta một bài.”

“Đồn trưởng Hường, nhà Vương Văn Hiến ở đâu, đưa tôi tới đó!” Cung Khắc không kiềm chế được kích động, bệnh về não, cái chết vô cớ, đoàn du lịch, những chuyện tưởng chừng không có chút liên hệ nào đang dựa về cùng một hướng. Anh dường như đã nhìn thấy tia sáng.

Khi tới Lý Gia Vượng thì trời đã xầm xẩm tối.

Cung Khắc cùng đồn trưởng Hường đi tới trước một ngôi nhà tồi tàn. Trông có vẻ đã lâu không có ai ở đó rồi. Trên cửa có một móc khóa đã gỉ sét. Cung Khắc vốn định tìm thứ gì để cạy ra, ai ngờ đồn trưởng Hường cười. Đồn trưởng Hường nói: “Văn hóa thế làm gì, cái khóa này chẳng biết đã bị bao nhiêu đứa trẻ con mở ra rồi nữa”.

Đồn trưởng Hường nói xong bèn giật một cái, đầu khóa quả nhiên rơi xuống đất thật.

Cũng thật là, Cung Khắc nghĩ.

Căn nhà nhiều năm không có người sống, khu vườn đã mọc rất nhiều cỏ dại, cao thấp không đều nhau. Mùa đông sắp tới, cỏ khô lại thành đám, khi có gió thổi, lại vang lên những tiếng giòn tan.

Trời đã tối hẳn, Cung Khắc mở đèn pin lên, vào trong căn nhà phía Đông trước. Là nhà bếp. Anh nhìn một vòng, không có thu hoạch gì. Anh lại ra nhà chính, tại đây có một cái giường có lò đốt bên dưới, mặt giường đã hỏng, để lộ ra lớp gạch bên trên. Gian phòng ấy cũng trống trải. Khi đang chuẩn bị rời đi, Cung Khắc bỗng nhiên bị thứ gì trong giường thu hút. Cả căn phòng toát ra một thứ mùi cũ kỹ, chỉ có ở đó hình như từng có người động vào.

Cung Khắc ngồi sụp xuống, lấy tay gảy thứ đang bị chiếc cửa ở lỗ giường che đầy ra, phát hiện bên dưới là một cuốn nhật ký đã ngả vàng. Cung

Khắc lật trang đầu tiên, nội dung như sau:

Jesus hại người. Anh tôi sắp chết rồi, Phàn Phương lại xem quan hệ giữa họ là tội ác. Cô ta đáng chết, tôi đã giết cô ta nhưng đã hại chết anh trai.

Cái tên ký trên trang đó là – Trương.

Trương chính là em trai của Vương Văn Hiên.

Hắn muốn trả thù cho Vương Văn Hiên nên vẫn luôn đối phó với bố anh. Cung Khắc xem nhanh từng trang từng trang, bên trên ghi chép mỗi một vụ án hắn từng nhúng tay vào khi bố anh còn sống. Nhưng kỳ lạ là, trong nhật ký không ghi chép chuyện giữa Trương và anh.

Cung Khắc gấp cuốn nhật ký lại, bất ngờ phát hiện ra dưới cùng còn có chữ.

Anh cầm đèn pin lên soi, bên trên viết: Đông Đông đang ở trong tay tôi.

Là nét chữ khác với trước đây.

Trái tim Cung Khắc chợt đập mạnh. Anh lấy di động ra, gọi điện cho Đới Minh Phong đang ở Túc Đông: “Đông Đông đâu?”.

“Đông Đông? Đới em hỏi chút.” Đới Minh Phong dường như đang gọi điện thoại cho đồng nghiệp bảo vệ ở bệnh viện, không ngờ khi quay về nghe máy cả người đã hoang mang tột độ: “Họ nói Chu Hằng đưa Đông Đông đi mua đồ ăn, đã đi nửa tiếng rồi chưa quay về... Thầy Cung, tôi lập tức phái người đi tìm. Một người lớn một trẻ con, cho dù Trương ra tay cũng không dễ dàng như vậy”.

“Người đưa Đông Đông đi là Chu Hằng, hắn chính là Trương”.

Một Trương khác.

Bút tích đó Cung Khắc từng nhìn thấy, là của Chu Hằng.

-----oOo-----

Chương 96: Người thừa kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cung Khắc vốn nghĩ rằng, muốn tìm Chu Hằng sẽ phải mất một khoảng thời gian, chí ít thì phải tổ chức lực lượng, kiểm tra hình ảnh camera giám sát, tất cả đều không phải chuyện một sớm một chiều. Nhưng anh không ngờ, ngay khi anh vội quay trở lại Túc Đông thì đã nhận được một cuộc điện thoại do Chu Hằng gọi tới.

Trong điện thoại, Chu Hằng nói chuyện vẫn rất ôn hòa. Hắn cười và chào Cung Khắc: “Hi, cảnh sát Cung, tôi nghĩ bây giờ anh đã nhận được món quà của tôi rồi phải không?”.

“Vương Văn Hiên là gì của anh?” Cung Khắc hỏi thẳng. Đầu kia điện thoại vọng tới một tiếng vỗ tay. Chu Hằng cười phá lên, nói: “Không hồ là cảnh sát Cung, tôi còn chưa nói anh đã đoán ra rồi”.

Cung Khắc không sao ngờ được khi bố anh còn sống thì Trương đã tồn tại nhưng cách thức gây án của Trương khi đó thấp kém, đơn giản hơn Trương mà anh đối mặt bây giờ nhiều. Nếu nói Trương đầu tiên dựa vào bộ não để đối đầu với cảnh sát thì Trương bây giờ ngoài bộ não thông minh, hắn còn có sở trường vận dụng kỹ thuật cao.

Sau một lần nói chuyện với Cận Hoài Lý, Cung Khắc đã miêu tả Trương như thế này – Về bề ngoài, Trương là một người có địa vị nhất định trong xã hội, có một công việc không thấp cũng không nổi bật, được nhận một nền giáo dục cao cấp, tinh thông ngoại ngữ, y học, vật lý học... có sở trường trong việc phân tích tâm lý, hơn nữa điểm quan trọng nhất là hắn rất giỏi bình ổn cảm xúc của mình.

Cung Khắc tự đắm vào đầu. Sao anh không nghĩ ra sớm, trong vụ án của Quan Lệ, Đới Minh Trang, với tư cách là bạn tốt của Quan Lệ, còn chịu đã kích lớn đến thế, vậy mà Chu Hằng từng hẹn hò với Quan Lệ lại không chịu ảnh hưởng gì về mặt cảm xúc. Hơn nữa sau đó hắn lại nhanh chóng kết hôn. Chỉ riêng điểm này thôi, Cung Khắc đã nên đoán ra từ sớm. Không chỉ điểm này, anh còn nhớ lúc trước khi chết, Lý Vỹ đã từng thông qua bệnh viện liên lạc với anh, chỉ vì sơ suất của họ mới khiến Lý Vỹ tử mạng. Cung Khắc còn nhớ lúc đó Lý Vỹ bị dán băng kéo quanh người, ngạt thở mà chết. Khi ấy anh từng hỏi Quan Lệ là vì sao, bây giờ nghĩ

lại... Cung Khắc chợt lạnh sống lưng: “Lý Vỹ do anh giết”.

Hình như Chu Hằng đang ở trên xe, vì chốc chốc lại có tiếng còi vọng tới. Chu Hằng dường như rất mệt, tiếng cười cũng có chút mệt mỏi:

“Này, cảnh sát Cung, lâu như vậy rồi, cuối cùng anh cũng nghĩ ra. Nói thật, may mà anh nhắc tới Lý Vỹ, tôi cũng sắp quên người đó trông như thế nào rồi. Nhưng tôi nhớ một điểm. Khi tôi nói muốn chơi cùng anh ta, anh ta còn vỗ tay. Nhưng khi tôi dùng băng keo quấn miệng và môi anh ta lại, anh ta bắt đầu khó thở. Anh ta khoa chân múa tay, muốn lấy thứ đó xuống, nhưng cảnh như vậy thì băng kéo chỉ càng chặt thêm. Anh ta giãy giụa, vùng vẫy nhưng khi lao xuống cầu thang thì thôi giãy...”

Chu Hằng lúc này cho Cung Khắc cảm giác như một con nghiện, thông qua ký ức để có được khoái cảm.

Đầu kia lại vang lên hai tiếng còi, hình như có ai đang mắng chửi. Lúc ấy Chu Hằng mới nhớ ra có người đang nghe điện thoại với hắn, hắn lại bật cười: “Anh thần thông quảng đại như vậy mà không đoán ra tôi và Vương Văn Hiên có quan hệ gì sao? Nhưng cũng phải, chú ấy không có con trai, tôi lại không ở bên chú ấy”.

Tạp âm trong điện thoại lớn dần, tín hiệu dường như không tốt. Chu Hằng ngáp ngủ: “Vào năm thứ hai sau khi bố anh chết, chú cũng qua đời. Tôi không có phúc như chú. Bệnh viện nói tôi không sống được hết năm nay. Thế nên, Cung Khắc, Cung Tiêu Đằng là món quà cuối cùng tôi dành tặng anh”.

Nói xong, Chu Hằng ngắt máy.

“A lô! A lô!”

Đầu kia đã không còn ai trả lời.

Não Cung Khắc rồi như tơ vò.

Từ huyện Thiệp trở lại Túc Đông, đi đường cao tốc cũng phải mất mười tiếng. Một mình Cung Khắc rời khỏi huyện Thiệp vội vàng trở về. Nhưng đi chưa được bao lâu, Cung Khắc bỗng nhiên nhớ ra gì đó. Lúc đó, anh gọi cho Đới Minh Phong đang ở Túc Đông tổ chức lực lượng truy bắt Chu Hằng.

“Có bao nhiêu đường cao tốc dẫn từ Túc Đông ra ngoài?” Cung Khắc hỏi câu đầu tiên. Đới Minh Phong nhanh chóng phản hồi lại một con số: Tổng số các con đường cao tốc lớn nhỏ lên tới bốn mươi đường.

Cung Khắc nhắm mắt lại tính toán và sàng lọc điều kiện: “Đường cao tốc vừa tắc nghẽn trong vòng một tiếng đồng hồ, gần biển, cửa thu phí có một nhân viên nữ, nói giọng Thiểm Bắc. Chúng ta cần tìm một con đường cao tốc phù hợp với những điều kiện này, Chu Hằng rời đi từ đó”.

“Dạ? À...” Đới Minh Phong dường như còn chưa hiểu gì, nhưng anh ấy vẫn không hỏi gì mà lập tức làm theo. Anh ấy hiểu sự sốt sắng của Cung Khắc dành cho sự an toàn của Đông Đông hơn bất cứ ai.

Thật ra Cung Khắc có thể nói ra được những điều kiện ấy vì trong cuộc điện thoại vừa rồi, anh nghe thấy tiếng còi không ngừng vang vọng. Tiếng máy trả lời của cô nhân viên thu phí và tiếng sóng vô loáng thoáng chỉ có ở bên bờ biển. Nhớ lại những điểm này, Cung Khắc bỗng nhiên cảm thấy, “Trương” thông minh như vậy, tại sao lại để lại những manh mối này để anh truy ra? Hoặc hẳn đang cố ý muốn cảnh sát tìm ra mình. Cung Khắc có dự cảm, Chu Hằng sẽ còn gọi lại nữa. Nhưng đến tận khi trời nhá nhem tối, di động của Cung Khắc vẫn không nhận thêm cuộc điện thoại nào của Chu Hằng.

Tin tức Đới Minh Phong có được sau nửa tiếng đồng hồ nói chuyện điện thoại với Cung Khắc. Trong hơn bốn mươi đường cao tốc có bảy đường gần biển. Trong đó, có năm đường từng tắc nghẽn trong khoảng thời gian ấy. Nhưng trạm thu phí có nhân viên nữ nói giọng Thiểm Bắc thì chỉ có một. Đó là đường cao tốc Tương Túc, nối liền Túc Đông và thành phố Tương Tân – một thành phố khác của tỉnh A. Cung Khắc dự tính thời gian, nếu Chu Hằng đi tới Tương Tân thì khoảng vài tiếng nữa sẽ vào thành phố. Đới Minh Phong nói họ đã liên lạc với phía cảnh sát Tương Tân, phía Tương Tân sẽ tiến hành kiểm tra những đường cao tốc vào thành phố, một khi phát hiện có Đông Đông trên xe sẽ lập tức chặn lại.

Đới Minh Phong không phản đối, nhưng trực giác nói cho anh biết, Chu Hằng sẽ không bị bọn họ bắt một cách đơn giản như vậy.

Diệp Nam Sinh ở Lâm Thủy xa xôi lúc này đã biết chuyện của Đông Đông. Cô không gọi thẳng cho Cung Khắc mà thông qua Đới Minh Phong

để truyền đạt một câu: Em đợi hai bố con trở về.

Cuộc điện thoại thứ hai của Chu Hằng gọi tới vào lúc nửa đêm. Khi ấy Cung Khắc đã không còn xa thành phố Tương Tân nữa. Những ngọn đèn trong những ngôi nhà như một đám mây rực rỡ bay lơ lửng phía xa. Trong đêm tối, tiếng Chu Hằng vang lên đều đều: “Cảnh sát Cung, Tương Tân chào đón anh. Tiếc là tôi không thích Tương Tân, quá ồn ào. Tôi muốn tới một nơi yên tĩnh, kết thúc tất cả”.

Trên đường vào thành phố, có cảnh sát và công an địa phương dựa vào số liệu của thiết bị để theo dõi. Lúc này, trong xe đang có cảnh sát thao tác số liệu, cố gắng truy tìm vị trí của Chu Hằng. Điều Cung Khắc muốn làm là kéo dài thời gian bằng mọi cách có thể.

“Chu Hằng, anh đừng làm bừa, người các anh hận là tôi, Đông Đông vô tội. Bây giờ anh dừng tay lại vẫn còn kịp, hiện tại y học phát triển, bệnh của anh không phải hoàn toàn vô vọng.” Một câu nói vốn có ý an ủi lại vô tình kích động tâm lý tạo phản trong Chu Hằng. Hắn bắt đầu nói dữ dội, cũng mang theo chút châm biếm: “Hy vọng? Các người cho tôi hy vọng khi nào? Bác cả khi biết mình bị bệnh, không sống được bao lâu nữa, quay về quê chẳng qua chỉ để gặp mặt người đàn bà tên Phan Phương đó, nhưng bà ta thì sao? Khi tốt đẹp với bác cả thì tốt lắm, khi biết bác cả sắp chết thì nói đừng gặp nhau nữa. Phan Phương đáng chết, chú hai chỉ chịu không nổi bà ta”.

Ngữ khí của Chu Hằng lại trở nên bất lực: “Các anh biết không, chú muốn đi đầu thú nhưng sau khi bác cả biết đã đánh ngất rồi giấu chú dưới hầm, không để chú ra. Khi chú tỉnh lại thì bác cả đã chết. Chú nghĩ, bác cả muốn chú sống tốt. Nhưng ông trời không để chú sống tốt, vì chuyện của bác cả, thôn chèn ép chúng tôi. Chú không còn cách nào khác, đành rời bỏ thôn. Không lâu sau, chú phát hiện mình cũng mắc căn bệnh của bác cả. Chú nói, mắc bệnh này là ông trời đã cắt đứt đường sống của chú, nhưng bác cả đã bảo chú trả thù... trả thù”.

Nghe tới đây, Cung Khắc bỗng nhiên hiểu được tâm lý của em trai của Vương Văn Hiên và Chu Hằng. Con người là vậy, dù bạn có thông minh đến đâu, dù bạn có giàu có cách mấy, nhưng khi đối mặt với một chiếc đồng hồ cát đang đếm ngược, bạn nhìn lớp cát ít dần, ít dần, sự tuyệt vọng ấy quả thực người bình thường không thể nào hiểu được. Huống hồ, em trai của Vương Văn Hiên lại sống quần bách đến thế.

“Chu Hằng, anh có một hoàn cảnh sống tốt đẹp, anh và chú ấy sẽ khác.”
Cung Khắc nói ra sự nghi hoặc của mình. Câu nói này của anh khiến Chu Hằng phì cười: “Khác? Có gì khác? Mọi thứ của tôi đều do chú cho tôi, tôi và chú có chung một căn bệnh, thù hận của chúng tôi giống nhau, mục đích cũng giống nhau, vậy thì hãy để xã hội này ghi nhớ chúng tôi”.

Người cảnh sát bên cạnh Cung Khắc giơ tay vẽ chữ OK. Đầu kia Chu Hằng cũng nói nốt.

“Cảnh sát Cung, chắc là mấy người đã tra ra vị trí của tôi rồi. Tôi không ở Tương Tân. Nhưng các anh đừng gấp, chúng ta sẽ gặp nhau nhanh thôi. Ngày mai tôi sẽ nói vị trí của mình cho anh, tới lúc đó tôi còn tặng cho anh một món quà lớn nữa.”

Chu Hằng một lần nữa ngắt máy.

Cung Khắc nắm chặt di động, động tác ấy khiến tay anh kêu lên răng rắc. Món quà lớn của Chu Hằng chắc chắn chẳng tốt đẹp gì. Anh bắt buộc phải tìm ra hẩn trước khi hẩn gây chuyện.

Trong lúc này, phía Đới Minh Phong cũng không rảnh rang, anh ấy và những anh tài phía Công an tỉnh phải vội vã từ Túc Đông tới hội họp với Cung Khắc. Họ sẽ gặp nhau ở thành phố Tương Tân.

Hai cuộc điện thoại với Chu Hằng, Cung Khắc đều ghi âm lại, bây giờ cả đám người đang chen nha trong một gian phòng làm việc nhỏ để đồng tai nghe. Sau vài lần, dường như không phát hiện ra tin gì quý giá. Hạ Đồ ừ dột đám xuống bàn: “Tên Chu Hằng này quá đáng ghét, chú hẩn phạm tội coi như còn có nguyên do, hẩn dựa vào đâu mà chạm tới pháp luật, chỉ dựa vào căn bệnh nan y của mình!”.

Một cảnh sát bên cạnh lập tức đưa ra ý kiến của mình: “Cũng chưa chắc, tôi cảm thấy kiểu phạm tội như Chu Hằng có thể phân ra phạm vi phạm tội theo quán tính, không phải hẩn muốn phạm tội, là chú hẩn luôn rót cho hẩn những suy nghĩ này...”.

Cuộc thảo luận rôm rả bắt đầu. Nhưng đầu Cung Khắc bỗng sáng lên. Anh đứng dậy, nói với Đới Minh Phong ngồi gần đó: “Đội trưởng Đới, tôi cần một phần tài liệu của bệnh viện Túc Đông”.

Tài liệu được chuyển bằng fax tới Trương Tân sau mười phút. Xem xong, Cung Khắc nói: “Tôi biết Chu Hằng muốn tới đâu gặp mặt chúng ta rồi”.

Anh không những biết địa điểm, còn biết một thông tin không biết nên coi là tốt hay xấu – Cung Tiêu Đằng rất có thể chính là con của Chu Hằng.

-----oOo-----

Chương 97: Kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ sáng sớm, Lý Gia Vượng đã đón trận tuyết đầu tiên của năm nay. Tuyết trắng phủ kín những chạc cây trơ trọi cành lá, phủ từ sân nhà tới đỉnh núi xa xa, thôn xóm yên tĩnh một cách kỳ lạ, ngay cả tiếng chó sủa cũng không có. Người đàn ông mặc bộ quần áo xám nhạt đứng cách cổng thôn khoảng trăm mét, một lần nữa ngẩng nhìn nơi gọi là “quê hương” trước mắt mình.

Hắn nhìn một lúc, dường như đang muốn in sâu những hình ảnh này vào tận tâm khảm vậy. Một lát sau, hắn rút di động ra, gọi vào một số máy.

Lúc này, có lẽ cảnh sát đang đi tìm hắn khắp nơi như lũ ruồi nhặng không đầu. Thật ra họ cũng không cần quá sốt sắng, vì hắn sẽ nói cho họ biết vị trí của mình ngay thôi. Có điều khi cảnh sát tới, mọi thứ ở nơi đây có lẽ không còn cách cứu vãn nữa.

Nghĩ như vậy, người đàn ông nở một nụ cười, chậm chậm gọi tới số máy kia. “Tút” một tiếng là điện thoại được kết nối, cũng gần như đồng thời, một tiếng điện thoại cách hắn không xa vang lên. Người đàn ông sững sốt quay người lại, nhìn thấy cả đám người chẳng biết đã đứng sau lưng mình từ khi nào. Trong số đó có Cung Khắc đang cầm chiếc di động vang tiếng chuông trên tay.

“Chu Hằng, anh đã bị bao vây.” Đới Minh Phong giọng sùng, hét về phía Chu Hằng.

Sự hoang mang ban đầu nhanh chóng tan đi, hắn cười: “Cung Khắc, anh thông minh hơn tôi tưởng rất nhiều, nhưng tiếc là anh vẫn chưa đủ thông

minh. Anh biết không Lý Gia Vượng đã bị tôi gài một lượng thuốc nổ sẽ được kích hoạt, tới lúc đó cả đám người ấy sẽ lên trời gặp bác và chú tôi. Đúng rồi, còn một chuyện phải nói với anh, con gái anh, Cung Tiêu Đăng cũng bị sắp xếp ở trong thôn”.

Vào lúc này Chu Hằng không chú ý, Đới Minh Phong thì thầm với Cung Khắc: “Thuốc nổ đã được loại trừ toàn bộ, có điều... vẫn chưa tìm thấy Đông Đông”.

Ánh mắt Cung Khắc hơi thất thần, lát sau, anh nhìn thẳng vào Chu Hằng và nói: “Nhưng Chu Hằng, anh đừng quên, Đông Đông cũng là con gái của anh”.

Cung Khắc nhận ra khi nghe thấy lời này, nét mặt Chu Hằng lộ rõ vẻ hoang mang. Hắn quay đi: “Tôi không biết anh đang nói gì”.

Xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, ánh mắt cô tình né tránh đối phương khi nói chuyện là một biểu hiện của việc dối trá. Biểu hiện này của Chu Hằng vừa hay xác nhận được suy đoán của Cung Khắc. Tối hôm qua, đây vẫn chỉ là suy đoán mà thôi.

Thời gian quay ngược lại mười lăm tiếng đồng hồ trước, tại trụ sở công an thành phố Tương Tân, Cung Khắc vừa nói Cung Tiêu Đăng là con gái của Chu Hằng, nhưng người trong phòng ban đầu còn không tin, nhưng cùng với kết quả so sánh mẫu máu giữa Chu Hằng và Đông Đông được bệnh viện Túc Đông gửi tới, cộng thêm phân tích của Cung Khắc, mọi người dường như đều hiểu ra gì đó.

Bốn người trong vụ án này đều từng xuất hiện ở Lý Gia Vượng, hơn nữa đều biết Phan Phương. Mặc dù Cung Khắc không biết Phan Phương và bốn nạn nhân nữ đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định giữa họ đã xảy ra vụ án bắt cóc thì lại có vụ án giết người liên hoàn. Nhưng hai vụ án này có một điểm đột phá, chính là Cung Tiêu Đăng.

Người bị hại trong vụ án bắt cóc không nhiều, hơn nữa đa phần là người thành niên, duy chỉ có Đông Đông là một đứa trẻ vừa đầy tháng. Cung Khắc còn nhớ khi mình xông vào căn nhà cũ ấy, Đông Đông bé nhỏ đang gào khóc không ngừng.

Bây giờ nghĩ lại, Đông Đông là lỗ hổng lớn nhất. Làm nghề cảnh sát này ai

cũng biết, trong vụ án bắt cóc, bọn bắt cóc thích bắt những đứa trẻ lớn tuổi chứ ít khi chọn trẻ mới lọt lòng. Cho dù bắt trẻ sơ sinh thì cũng phải bán ngay. Thử hỏi, mang theo một đứa bé luôn cần cho bú, cho tè theo người có bình thường không?

Rõ ràng là không.

Thông qua lời nhắc nhở của Cung Khắc, có cảnh sát lúc đó phụ trách bảo vệ Đông Đông trong bệnh viện nhớ lại, Chu Hằng thường nhìn Đông Đông đến thất thần, bây giờ nghĩ lại, đó không phải là biểu hiện thường thấy ở hai con người không cùng huyết thống.

“Anh luôn biết thầy Cung đã nhận nuôi Đông Đông, nó là con ruột của anh, bây giờ anh lại hại con gái ruột của mình, anh đúng là không bằng cảm thú”. Nếu không kiêng dè vì còn chưa tìm được Đông Đông, Đới Minh Phong thật sự muốn bắn chết hắn.

Lời nói của nhà ấy khiến Chu Hằng bật cười. Hắn cười hơi man rợ nhưng gần như tuyệt vọng.

“Con ruột thì sao chứ? Huyết thống của chúng tôi đã định sẵn sẽ bị nguyên rửa, sống cũng đau khổ, chi bằng sớm kết thúc đi. Anh có biết không? Tôi vốn định hẹn anh tới Lý Gia Vượng, nhìn anh và đám đàn ngu xuẩn đó cùng lên tây thiên tôi mới đi, nhưng bây giờ xem ra muốn tiễn anh đi là không thể. Nhưng không sao, tôi tiễn đám người kia đi trước. Tôi biết anh quý Đông Đông, yên tâm, tôi sẽ đưa nó theo.”

Chu Hằng cầm điện thoại lên, gọi vào một số, điện thoại nổi máy nhưng tiếc là không ai nghe.

Đới Minh Phong nhìn gương mặt dần biến sắc của hắn, phì cười: “Nếu anh định gọi cho mấy tên đàn em giúp anh gài thuốc nổ thì tôi rất tiếc phải thông báo với anh, tối qua bọn họ và chỗ thuốc nổ của anh đã bị chúng tôi mời về đồn uống trà rồi. Nhưng nói tới chỗ thuốc nổ đó, tôi đúng là khâm phục anh, chất lượng kỹ thuật không hề thấp”.

Bỗng chốc mất đi chỗ dựa, Chu Hằng ngậy ra giây lát giống như chấp nhận số phận, ném thứ trong tay đi. Hắn buông thõng tay, mặc cho cảnh sát xông tới bắt mình.

Trước khi lên xe, Chu Hằng quay đầu lại nhìn Lý Gia Vượng sau lưng rồi nói với Cung Khắc: “Cung Khắc, anh cứu được tất cả mọi người nhưng không cứu được con gái anh”.

Đợi Minh Phong chửi thề một tiếng rồi nhét hân vào xe.

Cung Khắc nói, Chu Hằng tới tận lúc lên xe vẫn còn nhìn Lý Gia Vượng, có lẽ Đông Đông vẫn còn ở trong thôn.

Đợi Minh Phong đưa một lượng nhân lực khổng lồ đi lục soát toàn thôn, còn Cung Khắc thì lựa chọn ở lại hỏi cung Chu Hằng.

Chu Hằng không có cảm giác là phạm nhân. Hân ngồi trong phòng thẩm vấn đơn sơ của đồn công an huyện Thiệp, vẫn luôn nở nụ cười, bất luận cảnh sát bên cạnh hỏi gì, hân đều không có ý trả lời. Mười phút trôi qua, nửa tiếng trôi qua rồi một tiếng trôi qua, hai bên vẫn cầm cự.

Cuối cùng Cung Khắc không kìm được giận dữ. Anh đứng dậy, bảo cảnh sát mở lưới sắt chắn ngang giữa anh và Chu Hằng. Anh đi tới trước mặt Chu Hằng, chống tay lên tay vịn ghế không quá rộng phía trước hân. Anh nhìn hân, cất giọng trầm trầm: “Phải làm sao anh mới nói cho tôi biết Đông Đông ở đâu?”.

“Anh đang cầu xin tôi sao?” Chu Hằng nhướn mày. Hân nghịch ngón tay, chiếc còng tên cổ tay vang lên những tiếng lạch cạch.

Cung Khắc nhú mày, rất lâu sau mới nói: “Phải”.

Chu Hằng cười: “Thôi được rồi, tôi cũng không làm khó anh, anh nói chuyện với tôi một lát, tôi sẽ nói cho anh biết Đông Đông ở đâu, được không?”. Nhận ra sự ngập ngừng của Cung Khắc, Chu Hằng như đang an ủi anh: “Nói trắng ra, Đông Đông cũng là con gái của tôi, anh cảm thấy tôi sẽ ra tay với nó thật sao?”.

“Thôi được rồi.” Cung Khắc nói.

Chu Hằng như chìm vào một mảnh ký ức. Hân lắc nhai như người già: “Vụ án phòng kín đó anh giải quyết khá lắm, tiếc là tôi nghĩ anh không đoán ra tôi đã khiến nam sinh năm thứ ba ở trường Y ‘tự sát’ bằng cách nào phải không? Tôi đoán anh nhất định không nghĩ rằng tôi đã dùng chiêu thôi

miên. Nhưng tôi không cao siêu đến thế, mấy chuyện thôi miên này tôi cũng chỉ từng nghe qua, tiếc là không có thời gian nghiên cứu. Thực ra cách thức đơn giản lắm, khoảng thời gian đó trong trường đang suy đoán Nhiếp Duy và Vạn Vi Vi chết như thế nào. Tôi chẳng qua chỉ lấy thân phận bạn qua thư để Chung Ngôn đó viết một đoạn anh ta giả thiết. Thế nào hả? Có phải là một ‘di thư’ rất hoàn hảo không? Còn về việc anh ta chết ra sao? Là tôi siết cổ. Còn về việc tôi siết cổ thế nào? Tôi đoán các anh tuyệt đối không chú ý tới việc Chung Ngôn là một người loạn thị. Tôi đôi mắt kính của anh ta, nhân lúc anh ta chóng mặt mà giải quyết. Tôi rất có năng khiếu trong việc lựa chọn con cừu thể tội mà”.

Cung Khắc vừa nghe Chu Hằng nói, tay vẫn không ngừng xoay di động. Anh nói: “Có thể nói xem vì sao lại là bốn nạn nhân nữ đó không?”.

Bốn nạn nhân nữ ý chỉ Chu Lệ Na, Lý Linh...

Câu hỏi này khiến Chu Hằng không vui, hần cúi đầu, giọng điệu phẫn nộ: “Nếu không phải họ tuyên truyền với Phàn Phương nào là Jesus, chuộc tội rồi trình tiết, bà ta cũng sẽ không từ chối việc ở bên bác, và sẽ không có những chuyện sau này”.

“Hỏi anh một câu cuối cùng, mẹ ruột của Đông Đông là ai?”

“Haizz.” Chu Hằng thở dài, “Lâu quá rồi, không nhớ rõ nữa”.

Không còn hứng thú dây dưa với hắn, Cung Khắc đứng dậy chuẩn bị bỏ đi. Chu Hằng có chút bất ngờ: “Anh không muốn biết Đông Đông ở đâu sao?”.

“Cảm ơn, tôi đã tìm được nó rồi.” Trên di động của Cung Khắc vẫn còn giữ một tin nhắn gửi cho Đới Minh Phong, bên trên có viết một câu: Đông Đông ở chỗ có đất đỏ.

Ngọn núi phía sau Lý Gia Vượng là đất đỏ. Đới Minh Phong nhận được tin bèn dẫn người lục tìm khắp núi, cuối cùng tìm được Đông Đông bị chôn trong một cái hòm dưới một gốc cây tùng già. Chiếc hòm bị phong kín, không khí chỉ đủ cho một người trưởng thành trụ trong vòng nửa tiếng. Nhưng có thể vì Đông Đông hôn mê, cộng thêm trẻ con vóc người nhỏ, khi tìm được con bé, nó vẫn còn thở.

“Con bé đang trên đường tới bệnh viện thành phố, nghe nói là gan nứt vỡ, xuất huyết”. Trước khi đi, Cung Khắc để lại câu nói này cho Chu Hằng.

-----oOo-----

Chương 98: Vỹ thanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tháng sau khi Đông Đông làm xong phẫu thuật cấy ghép gan, Diệp Nam Sinh ôm cái bụng to tướng, cùng Cung Khắc đi ra ngoại ô ở Lâm Thủy. Trời đã vào đông, thời tiết rất lạnh. Diệp Nam Sinh cẩn thận ôm bó hoa trong tay rồi đưa cho Cung Khắc.

“Này, 902, thật ra em cảm thấy Chu Hằng, cũng không xấu xa quá mức, chí ít thì tới cuối cùng hẳn vẫn chọn cứu Đông Đông.”

“Ừm.”

“902”.

“Ừ?”

“Anh bảo tương lai chúng ta có nên nói với Đông Đông bố của nó là ai không.”

“Nó là con gái anh.”

“Thôi được rồi, được rồi”. Diệp Nam Sinh xua tay, bụng cô bỗng động một cái, thằng bé lại nghịch ngợm rồi.

Đúng lúc ấy có một cơn gió thổi qua, bó hoa đặt nghiêng trong túi bị gió thổi, khẽ rung rinh. Chỉ một tháng mà dường như đã không còn ai nhớ rằng mới tháng trước, ở một góc Lâm Thủy, cảnh sát đã bắt được hàng chục người có liên quan đến Trương, tịch thu một số tiền khổng lồ. Dường như càng không có ai biết, vào một tháng trước, một chiếc xe áp giải tội phạm nào đó của cảnh sát giữa đường đã đổi hướng đi tới bệnh viện, hình như phạm nhân trên xe đã tự sát và qua đời.

Dường như con người đã quên mất rất nhiều chuyện...

Chớp mắt đã sang năm thứ hai, mùa xuân đã tới. Cung Khắc đi trong vườn trường, gương mặt tuy không có nụ cười nhưng bất kỳ ai nhìn thấy anh đều nhận ra anh đang vui. Con của mình và Nam Sinh đã chào đời.

Hôm nay anh tới trường xin nghỉ phép, định ở nhà với Nam Sinh một thời gian. Đi ngang qua phòng Thông tin, ông lão bên trong gọi giật anh lại: “Giáo sư Cung, có bưu phẩm của cậu này”.

Cung Khắc ký nhận xong, trở về phòng làm việc. Anh mở bưu phẩm ra, bên trong không có đồ gì, chỉ có một mảnh giấy. Anh chuẩn bị đọc thì có người bên ngoài cửa gọi anh. Cung Khắc đáp lại rồi đi ra ngoài, trước đó anh đã tiện tay đặt mảnh giấy xuống.

Cửa sổ mở tung, một cơn gió lùa vào phòng, cuốn mảnh giấy rơi xuống đất. Một con chim lạc đường bay vào trong phòng, hạ cánh trên mảnh giấy ấy. Móng của nó vừa hay rơi xuống phần ký tên, ở đó chỉ có một chữ “Trương”.

-----oOo-----

Chương 99: Ngoại truyện 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi tên là Cung Tiêu Đăng, mọi người trong nhà đều gọi tôi là Đông Đông.

Sau khi ra viện, tôi được bố giữ ở nhà nghỉ dưỡng một năm. Năm đó xảy ra rất nhiều chuyện. Chị Nam Sinh sinh cho tôi một em trai. Em trai có khuôn mặt tròn, bầu bĩnh, đẹp trai hơn bố. Tôi cứ ngắm em mãi không biết chán, có lúc còn bò bên cạnh nôi nhìn em cả ngày. Bố hai lén lút nói với tôi rằng một thời gian nữa thôi, mẹ hai cũng sinh cho tôi một cô em gái. Cả nhà ông chú kỳ quặc Cận Hoài Lý đó cũng đã làm cha, là một em trai lớn hơn em tôi nửa tuổi, nhưng vẫn to ngang bằng nó.

Vì chuyện ấy ông chú kỳ quặc cũng không ít lần đấu khẩu với bố tôi. Chú ấy hay liếc mắt nhìn xem nhà tôi cho em trai ăn món gì. Mà cứ mỗi lần

chú ấy định bám theo chị Nam Sinh khi chị chuẩn bị cho em trai ăn sữa, bố lại đứng trước mặt chú ấy với biểu cảm lạnh nhạt, chặn đường rồi hờ hững nói: “Đưa con trai cậu tới bệnh viện kiểm tra đi, đổi gen từ bây giờ chưa biết chừng đứa sau sẽ cao hơn chút đây”.

Thật ra tôi cảm thấy tại bố không thích nói mà thôi, nếu bố nói chắc chắn còn độc miệng hơn chú kỳ quặc.

Nhưng có một chuyện tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, vì sao khi tôi rời đi, anh Trần Tấn đã học lớp năm mà khi trở về anh ấy vẫn ngồi nguyên ở đó?

“Này, đáng nhẽ anh phải lên cấp hai rồi chứ?” Ngày đầu tiên đi học, tôi nhìn thấy Trần Tấn trước cổng trường lúc tan học. Anh ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng không mới lắm, cổ áo để hở, miệng ngậm cọng cỏ. Con gió mùa hạ thổi bay mái tóc anh. Tôi cảm thấy anh đã cao lên rất nhiều.

Rõ ràng anh không để tâm tới câu hỏi của tôi: “Gây chuyện, thi trượt, bị ở lại lớp là chuyện bình thường. Ngốc!”.

Tôi đâu có ngốc. Tôi còn chưa kịp nói, Trần Tấn đã thẳng thừng cầm lấy cặp sách của tôi: “Anh nói với sư phụ rồi. Thầy bạn, sau này anh sẽ đưa em từ nhà đến trường, đón em từ trường về nhà, đăng nào thì chúng ta cũng học cùng trường”.

“Em là sư tử nhá, cần anh đưa đón à!”

Trần Tấn thì hay rồi, coi như không nhìn thấy sự kháng nghị của tôi mà xách cặp của tôi chạy trước. Chạy xa vài mét, anh còn quay đầu lại hét lên, chọc tức tôi: “Em là rùa hử, đi chậm vậy...”.

Lúc đó tôi đã nghĩ, Trần Tấn này sao mà đáng ghét thế. Nhưng tôi không ngờ, những năm tiếp theo đó, một Trần Tấn vẫn luôn đáng ghét ấy đã cùng tôi học tới năm lớp năm.

Khi tôi ngồi trong phòng học lớp năm, quay đầu lại nhìn Trần Tấn ở dãy bàn cuối cùng, thật sự lo lắng anh sẽ cứ học mãi lớp năm như vậy.

Hôm ấy tan trường, tôi nói với Trần Tấn: “Này, anh học hành chuyên tâm một chút đi, bớt gây chuyện không được sao, thật sự nghĩ mình là người

toàn năng à!”.

Lúc ngang qua đường, tôi mãi nói, không chú ý rằng có xe đi tới. Bỗng thấy Trần Tấn tùy tiện kéo tôi một cái thật mạnh. Nhân lúc tôi còn chưa kịp hoàn hồn, anh vòng ngón tay, búng lên trán tôi: “Con mắt nào của em nhìn thấy anh học hành không chú tâm?”.

Mấy năm rồi, tôi đã hiểu mình không thể tìm thấy sự uy nghiêm của một đàn chị trước mặt Trần Tấn, tôi hậm hực. “Thế gây chuyện thì sao? Có chấm dứt được không?”.

“Anh cố gắng vậy!” Câu trả lời của anh vẫn luôn lông bông như vậy.

Nhưng kể ra, năm đó cũng lạ, Trần Tấn không gây chuyện lần nào, trong kỳ thi lên cấp, số điểm của anh còn cao hơn cả tôi.

Về sau, mãi tới khi tôi và Trần Tấn cùng học cấp hai, cùng học cấp ba, thậm chí cùng lên đại học, học chung rất nhiều năm, tôi mới chợt nhận ra muộn màng, hỏi: “Này, năm xưa anh cố ý phải không?”.

“Cố ý thì sao?” Anh sát lại gần tôi rồi hỏi ngược lại.

Thì không sao, vì tôi đã là bạn gái của Trần Tấn rồi.

“Chẳng biết tôn trọng sự tự do của cả!” Tôi vẫn cứng miệng.

“Sự phụ nói rồi, với sự tự do em, anh có thể tùy ý can thiệp.”

“Bố em?” Tôi tròn tròn mắt: “Nói khi nào chứ!”.

“Mấy năm trước thì phải...” Anh đáp mơ hồ.

“Mấy năm trước!” tôi vẫn không chịu buông tha, nghĩ bụng sao bố có thể bán tôi đi như thế.

“Em nhiều chuyện thật.”

Tôi tròn tròn mắt, lần này không nhiều lời được nữa, miệng đã bị anh chặn lại rồi.

Haizz, hay cứ vậy cả đời đi, nhỉ...

-----oOo-----

Chương 100: Ngoại truyện 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi tên là Đới Minh Phong, làm cảnh sát cũng được bảy năm rồi, đã quá quen với đủ các hành vi tàn nhẫn của tội phạm. Tôi sớm đã miễn dịch với cái chết, nhưng khi người bị uy hiếp tính mạng là đồng nghiệp của tôi, nghĩ cũng đủ biết tôi sẽ không thể bình thản như vậy được nữa, đặc biệt người đó là Hạ Đồ.

Đó là một vụ cướp xảy ra trước cửa ngân hàng, tội phạm có trang bị súng tự chết, giết người cướp tài sản rồi biến mất khỏi thành phố. Hạ Đồ đã bị trúng đạn khi cùng tôi truy tìm tên tội phạm ấy.

Tôi đứng trong phòng ICU của bệnh viện tỉnh, nhìn Hạ Đồ đang mê man bên trong, nghe thấy bác sỹ bên cạnh giải thích: “Viên đạn xuyên thẳng vào đầu, cũng may là căn cứ theo các chỉ số hiển thị thì nó không gây tổn thương tới chức năng thần kinh của bệnh nhân”.

“Không bị thương tới thần kinh quan trọng tức là không sao phải không?” Tôi gấp gấp hỏi.

Bác sỹ lắc đầu, “Đây chính là chuyện không may mà tôi sắp nói. Mặc dù không tổn thương tới khu thần kinh quan trọng nhưng không có nghĩa là không sao, cô gái này đến 98% sẽ ngủ mãi như thế này. Nói thẳng một chút, cô ấy sẽ trở thành người thực vật”.

“Chết tiệt!” Nếu không phải có đồng nghiệp kéo tôi, tôi thật sự sẽ đâm cho tên bác sỹ ăn nói hàm hồ đó một trận.

Nhưng tôi đâm ông ta thì sao cứ, Hạ Đồ cũng chẳng tỉnh lại được.

Tôi bắt đầu nghiện rượu, làm việc không còn chuyên tâm. Lãnh đạo có tìm tôi nói chuyện mấy lần, tôi nghe tai trái ra tai phải. Họ chẳng còn cách nào, tôi cũng bó tay.

Tình trạng này duy trì tròn hai tuần, pháp y Diệp vừa hết cỡ tới tìm tôi. Sinh con xong mà cô ấy chẳng hề béo lên, tinh thần cũng cực kỳ phơi phới. Vừa gặp mặt, cô ấy đã cuộn cuốn sách trong tay, đập thẳng vào đầu tôi: “Hạ Đồ chết rồi sao? Hạ Đồ chết rồi sao? Hạ Đồ chết rồi sao? Chưa chết mà anh ở đây bày ra cái vẻ tiều tụy suy sụp này cho ai nhìn? Nếu là đàn ông thì hãy nghĩ cách gọi người con gái của anh tỉnh dậy đi. Đừng nói với tôi là anh không thích Hạ Đồ? Đừng phủ nhận, tôi ghét nhất là loại người cứ ôm tâm sự trong lòng không chịu nói ra. Dám chối hả? Dám chối tôi cắt của anh!”.

Tôi cười khô: Nhưng bác sỹ đã nói cô ấy sẽ không tỉnh lại, cho dù tôi muốn nói tôi thích cô ấy, cô ấy cũng không nghe được”.

“Bác sỹ chỉ nói là 98% khả năng, chẳng phải vẫn còn 2% đó sao? Anh chưa nghe câu nói này sao? Những điều thật sự xảy ra trên thế giới này thường là những chuyện có tỷ lệ thấp, chân lý luôn nằm trong tay số ít!” Bác sỹ Diệp vung nắm đấm như đang hô khẩu hiệu. Nhưng không hiểu sao, tôi bỗng nhìn thấy hy vọng.

Phải, vẫn còn 2% mà.

Tôi tra rất nhiều tài liệu, đối với bệnh nhân như Hạ Đồ, nói chuyện với cô ấy có lẽ có thể gọi được ý thức của cô ấy. Tôi là một kẻ vụng về, không biết kể chuyện lắm, nhưng vẫn cố liều, bấm bụng mà kể.

“Ngày xưa ngày xưa, trong một tòa thành cổ ở một khu rừng, có một người đẹp say ngủ, mái tóc của cô ấy màu vàng...” Câu chuyện đầu tiên của tôi vừa mới bắt đầu đã bị Diệp Nam Sinh tặng cho một cái bạt tai.

“Cho dù Hạ Đồ có là người đẹp ngủ trong rừng thì anh cũng chỉ là gã hoàng tử mạo danh giả dối thôi. Nếu không tin anh hôn cô ấy, xem cô ấy có tỉnh không?”.

Câu chuyện đầu tiên của tôi kết thúc bằng tiếng cười chế giễu của Diệp Nam Sinh.

Ngày thứ hai, trong đội có hành động, là một vụ mất tích, sếp do dự không biết tôi có đi hay không. Tôi nói, tôi đi.

Vì Hạ Đồ sẽ không thích một người đàn ông hèn nhát.

Vụ án có chút trắc trở, trước sau phải mất tới nửa tháng mới phá được. Khi trở về tôi kể cho Hạ Đồ nghe vụ án ấy. Tôi nhận ra tôi vẫn giỏi kể mấy câu chuyện này hơn. Sau đó bác sỹ Diệp lại tới thăm Hạ Đồ, nghe thấy câu chuyện này, cô ấy không dám tôi nữa.

Thi thoảng tôi còn kể với Hạ Đồ chuyện hồi nhỏ của tôi. Khi ấy tôi nghịch lắm, có lần trèo tường gãy cả chân, nằm nhà dưỡng thương cả tháng trời. Lúc đó mẹ không cho tôi ra khỏi cửa.

“Hạ Đồ, anh chỉ mới năm một tháng đã chán chết rồi. Em thích chơi như vậy, sao đủ kiên nhẫn nằm lâu như thế chứ. Mau dậy đi.” Hôm đó tôi nằm bò trên giường của Hạ Đồ, ngủ thiếp đi, trong mơ dường như tôi cảm thấy có ai đó đang nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi.

Sau đó, khi tôi đã kể hết những câu chuyện lúc nhỏ, tôi bắt đầu kể chuyện về tôi và Hạ Đồ: “Em không biết đâu, lúc em mới vào đội thì cực kỳ hấp tấp. Mà hấp tấp thì thôi lại còn nhiều chuyện, ngày nào cũng ríu ra ríu rít, anh thấy phiền lắm. Nhưng ai cho phép e chui vào trái tim anh hả? Hạ Đồ, em còn không tỉnh dậy, anh sẽ phát vào mộng em đấy, Hạ Đồ...”.

Tôi chớp mắt, phát hiện ra điều gì đó.

Hôm ấy là cuối tuần, sau khi hết ca tôi tới thăm Hạ Đồ, mới nói chuyện được một lúc đã nhận được điện thoại của trưởng phòng.

“Trưởng phòng, em còn trẻ, tạm thời không muốn suy nghĩ tới vấn đề cá nhân.”

Phòng bệnh rất yên ắng, chỉ còn tiếng ro ro của máy thở, di động không bật loa ngoài nhưng chất giọng oang oang của trưởng phòng vẫn cực kỳ nổi bật: “Tiểu Đới à, tôi biết cậu nghĩ sao. Nhưng tình hình của cô bé Hạ Đồ đó, chúng tôi đều biết. Cậu không nên chỉ nghĩ cho riêng mình, cũng phải nghĩ tới bố mẹ chứ. Cháu gái tôi xinh xắn, tuổi tác cũng hợp với cậu, ý của tôi là muốn hai đứa tiếp xúc trước xem sao?”.

“Việc này...”

Tôi vẫn còn chưa hiểu gì, di động đã bị một người trên giường giật lấy. Hạ

Đồ một giây trước vẫn còn nhắm mắt, giờ nói oang oang vào di động:
“Trưởng phòng, cản trở nhân duyên của người ta là rất thất đức đấy, gã họ Đói này là của em! Của em mà!”.

Không giả vờ nữa hả, cô Hạ? Tôi giờ tay... phát vào mông cô ấy.

-----oOo-----

Chương 101: Ngoại truyện 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi là Cung Khắc, vợ tôi – Diệp Nam Sinh – hay gọi tôi là 902. Đó là số nhà của căn hộ tôi ở lại Lâm Thủy. Nhưng bây giờ nhà 901 và 902 đã không còn phân biệt nữa vì tôi đã sớm ghép hai nhà thành một.

Sáng sớm, thú cưng của Diệp Nam Sinh, một con cự đà Mỹ tên là Long Long, hay thích lén lút trèo từ ban công cũ nhà Diệp Nam Sinh ra ngoài. Cứ tới lúc ấy là tôi hiểu, mấy chậu cây hiếm có của tôi lại gặp họa rồi.

Không phải tôi chưa từng kháng nghị với Diệp Nam Sinh, nhưng bà Cung luôn hỏi ngược lại tôi một câu: “902, anh có yêu em không? Yêu em mà không đành lòng để mấy chậu hoa cho Long Long của chúng ta ăn à?”.

Đành lòng thì đành lòng, nhưng với cái đà ăn càng lúc càng khó chiều của Long Long, tôi đang suy nghĩ có nên trồng mấy loài hoa hướng dương không.

Vào lúc tôi đang vắt não suy nghĩ, đứa con trai sáu tuổi của tôi từ phòng em bé chậm rãi đi ra: “Bố ơi, em gái lại khóc rồi.”

Quên không nói, tôi và Nam Sinh kết hôn tới năm thứ sáu thì chúng tôi có đứa con gái thứ hai. Xét về tướng mạo, bất luận là con con gái hay con trai đều giống Nam Sinh hơn một chút. Các đồng nghiệp hay lấy chuyện này ra đùa giỡn tôi chẳng để tâm. Con trẻ giống bà Cung có gì không tốt, cô ấy đẹp hơn tôi nhiều.

Rất nhiều năm sau khi tôi và Diệp Nam Sinh kết hôn, tôi làm chỉ đạo kỹ thuật chuyên ngành Tâm lý tội phạm tại khoa hình sự Công an tỉnh B. Bà

Cung cũng rời khỏi trường học, cô ấy tới làm trưởng phòng Pháp y, chúng tôi làm việc trong cùng một tòa nhà, mỗi ngày cùng nhau ngồi xe đi làm, lúc về lại khoác tay nhau cùng ra khỏi tòa nhà. Sếp Hứa – vị sếp lâu năm của tôi – cười rằng chúng tôi là tấm gương khiến mọi người rất ghen tỵ, điều này không có gì không tốt.

Nhưng có một chuyện tôi lại rất buồn, lần xa cách đầu tiên sau khi cưới là vào năm Đông Đông tốt nghiệp cấp ba, thi lên đại học. Gần như giống hệt trải nghiệm năm xưa của bố vợ, bà Cung lấy lý do ai thua người ấy quyết để bắt con gái lớn của chúng tôi đăng kí vào chuyên ngành pháp y của một trường đại học trọng điểm trong nước.

Sau khi quyết định, tâm trạng tôi không vui, tôi ngẩng đầu lên nhìn bà Cung; “Xem ra tương lai khi quyết định chuyên ngành của con trai và con gái bé, anh cũng phải thua”.

Bà Cung bỗng lắc đầu nguây nguẩy: “No, no, no, tới lúc đó quy định sẽ là ‘ai là phụ nữ, người ấy quyết’”.

“...”

Về sau, tôi kể cho bố vợ chuyện này, ông âm thầm kể tấm gương của mình cho tôi: “Thật ra mẹ con và con gái bố đều là một kiểu người, nếu không phải ý nguyện của con trẻ, họ sẽ không miễn cưỡng”.

Tôi lĩnh hội được tinh thần, từ đó mỗi tối, câu chuyện gối đầu giường được tôi kể cho con trai và con gái bé nội dung đều tự động chuyển từ công chúa Bạch Tuyết qua vụ án “Mảnh xương sườn biến mất”.

Việc bồi dưỡng từ nhỏ rất quan trọng, nhưng sao tôi lại cảm thấy con gái bé cứ nhìn tôi bằng đôi mắt rung rung nhĩ

-----oOo-----

Chương 102: Những mẫu chuyện nhỏ số 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ sau khi Diệp Nam Sinh và Cung Khắc xác định quan hệ yêu đương,

Diệp Nam Sinh luôn suy nghĩ một vấn đề, làm bạn gái của người ta, có phải nên tặng chút quà gì đó cho đối phương không? Nhớ lại món bánh phù dung hiệu Chu Ký mà Cung Khắc thích ăn, cô đã nhờ cô giáo Mục Trung Hoa tìm cho mình công thức làm bánh phù dung. Nói là làm, từ nhào bột, làm nhân cho tới nướng bánh, cô đều tự tay làm.

Ba ngày sau, khi bảo vệ của tiểu khu Tùng Bình chuẩn bị báo cảnh sát rằng chủ nhà 901 tòa 11 rất có thể đang chế bom phá nhà, Diệp Nam Sinh cầm cây gậy gỗ chọc chọc cửa sổ nhà Cung Khắc: “Cung Tiêu Đăng, con mang cái này cho 902 đi”.

“Dạ.” Đông Đông đón lấy hộp điếm tâm lấy từ cây gậy gỗ xuống, bung lên chạy đi.

Nhưng Đông Đông không hề quay lại nữa.

Diệp Nam Sinh bắt đầu ngẫm nghĩ, lẽ nào không ngon?

Không sao, không ngon thì làm lại là được rồi.

Thế là mấy ngày sau đó, cây gậy gỗ của nhà 901 cứ đều đặn hằng ngày lại chọc vào cửa sổ ban công nhà 902. Mỗi lần Đông Đông tới, Diệp Nam Sinh đều đợi ở đó, đưa cho nó một hộp bánh phù dung hiệu “Diệp Ký”.

Cuối cùng cũng tới một ngày, Đông Đông không nhận bánh của Diệp Nam Sinh nữa: “Chị Nam Sinh, em xin chị đừng làm bánh cho bố em nữa, thuốc trị đau bụng tiêu chảy ở nhà em hết sạch rồi”.

Diệp Nam Sinh bê bánh trở về phòng, tâm trạng hụt hẫng. Đúng lúc ấy, Hồng Mao bò tới bên chân cô. Diệp Nam Sinh cầm bánh lên, đưa tới bên miệng nó: “Hồng Mao, mày nếm đi, thật sự khó ăn vậy sao?”.

Hồng Mao đưa mũi ra ngửi ngửi rồi lập tức sùi bọt mép, ngã vật ra đất.

-Trích “Ký sự chuyện bếp núc u ám của Diệp Nam Sinh”

Số 2

Ngày xuân phân hôm ấy, trên ngọn núi nhỏ góc Đông Nam của tiểu khu Tùng Bình tổ chức một tang lễ. Đông Đông cầm cái xẻng nhỏ bằng nhựa

của nó vừa đào đất vừa hỏi Diệp Nam Sinh đứng sau lưng: “Chị Nam Sinh, có phải chúng ta nên nói gì không?”.

“Nói gì?” Diệp Nam Sinh sứt sứt. Nói thật là cô rất buồn, cấp cứu cả một đêm, dạ dày cũng rửa rồi, thuốc cũng uống rồi, chỉ còn thiếu hô hấp nhân tạo nữa thôi nhưng vẫn không cứu được.

“Khi ông nội của Hoàng Tiểu Bình qua đời, cậu ấy và ông đã nói rất nhiều.” Đào một lớp đất sâu bằng nửa cánh tay, Đông Đông lau mồ hôi, bôi cả đất trên lòng bàn tay lên mặt.

“Thôi được rồi...” Diệp Nam Sinh nhớ lại những lời thoại trong bộ phim truyền hình mà Cung Tiêu Đằng hay xem lúc tám giờ tối, đan hai tay vào nhau, đặt trước bụng, lầm bầm từng câu: “Tới một thế giới khác, mày phải ngủ sớm dậy sớm, nuôi dưỡng thói quen làm việc nghỉ ngơi điều độ, rảnh rồi có thể quen bạn gái, hoặc chơi bời với đối tượng nào đó, có chơi bời ra sản phẩm cũng không sao, chúng mày cũng chẳng có cái gọi là kế hoạch sinh đẻ. Ăn nhiều món ngon vào, đừng ăn lung tung, có biết không?”.

Nhưng cô còn chưa nói xong, phía sau đã có tiếng nói vang lên.

“Về nhà.”

Là Cung Khắc, giọng nói xa xa vọng tới từ phía con đường nhỏ dưới gốc cây.

“Bố ơi...” Mỗi lần Cung Khắc xuất hiện, Đông Đông lại như vậy, bất luận trong tay đang cầm cái gì cũng lập tức bỏ xuống, phi như bay về phía Cung Khắc.

Nhìn theo cái bóng nhỏ xíu của Đông Đông, Diệp Nam Sinh nhú mày hét: “Cung Tiêu Đằng, đám tang cử hành được một nửa rồi, rốt cuộc có chôn nữa hay không?”.

“Không chôn nữa! Dù sao thì cở độc của bố có độc hơn nữa, Hồng Mao ăn vào cũng giống như thuốc ngủ!”.

Diệp Nam Sinh cúi đầu nhìn Hồng Mao nằm dưới đất, để lộ lớp da bụng trắng hếu. Cô cũng thấy kỳ lạ: “Sao mày không chết vì độc hả?”.

Đang nói thì Hồng Mao cả đêm không hít thở bỗng lật người đôi tư thế, tiếp tục nằm bò ra, bất động.

Ánh nắng mùa xuân dường như cực kỳ ru ngủ người ta.

“Hồng Mao, đứng dậy, đừng để tao gọi mày tới lần thứ hai! Còn không dậy, ba ngày tới tao sẽ đút cho mày món bánh phù dung ... tao làm.”

Câu nói của Diệp Nam Sinh đã thành công khiến Hồng Mao nằm cứng đờ cả đêm mở mắt, nhanh lẹ bò theo Diệp Nam Sinh về nhà.

Vạch đen rơi đầy xuống mặt Diệp Nam Sinh, thì ra điểm tâm cô làm còn độc hơn cả cỏ độc.

Cung Khắc và con gái đi cách Diệp Nam Sinh mấy bước nói chuyện với nhau thế này.

“Ban này con làm gì đây?”

“Chơi với chị ạ.”

“Ồ, chơi trò gì?”

“Tổ chức tang lễ cho Hồng Mao.” Cung Tiêu Đằng ngồi trên vai Cung Khắc, vỗ tay nói.

...

Cung Khắc câm nín một lúc. Anh đang suy nghĩ một chuyện, xem ra sau khi mấy chậu cây Vân Nha, Rùa bạc Bana Brazil và cây lá kim Tứ Xuyên lần lượt trở thành điểm tâm sau bữa ăn cho mấy con thú cưng của Diệp Nam Sinh, anh thật sự phải nghiêm túc suy nghĩ xem chậu cây mới được nhận có nên đưa thẳng tới văn phòng ở trường không.

- Trích “Nhật ký nuôi thú cưng của Diệp Nam Sinh”

Số 3

Một ngày, Cung Khắc ngồi trong phòng đọc sách, bạn nhỏ Đông Đông bò ra đất vẽ vờ. Cung Tiêu Đằng suy nghĩ ra gì đó bèn ngẩng đầu lên: “Sau

này gọi là cô Nam Sinh, đó là bạn gái của bố”.

“Không được được đâu, bố.” Đông Đông lắc đầu rồi lại cặm cụi vẽ, “Chị nói rồi, gọi là cô già lắm, gọi là chị mỗi năm có thể chia tiền mừng tuổi của bố với con. Quan trọng nhất là chị nói ngày nào bố dám ‘đá’ chị, chị sẽ ra tòa kiện bố tội dụ dỗ trẻ vị thành niên”.

“À...” Cung Khắc đáp rồi tiếp tục đọc sách.

Một phút sau, anh đứng dậy, ra khỏi phòng sách đi vào phòng ngủ. Diệp Nam Sinh đang nằm thẳng cẳng ngủ trên giường.

Anh đóng cửa vào, nghiêng người nằm lên giường: “Để anh kiểm tra xem nào, xem chỗ nào vị thành niên”.

- Trích “Nhật ký của Cung Khắc về vấn đề xung hô”.

Số 4

Để ban ngày có thể yên tâm đọc sách, tránh bị Diệp Nam Sinh làm phiền, một ngày nọ, Cung Khắc mua một chú chó về nhà.

Buổi trưa, Diệp Nam Sinh thay váy hoa đi sang nhà 902 tìm Cung Khắc. Vừa đẩy cửa ra, cô thấy một chú chó con nằm dưới đất, sợ quá lập tức lùi ra khỏi phòng. Cung Khắc có được một ngày thanh thoi hiếm hoi để đọc sách.

Trước bữa tối, Đông Đông sang bên nhà 901 chơi trở về, vừa ăn cơm vừa nói với bố chuyện tâm biến mà chị Nam Sinh mới treo ngoài phòng ngủ.

“Viết gì vậy?”

“Cấm Cung Khắc và chó.”

“À...” Cung tiên sinh lại đáp rồi tiếp tục ăn cơm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đông Đông tìm khắp nơi không thấy bố đâu bèn chui vào nhà 901, nhìn mãi vào nét chữ trên cửa nhà Diệp Nam Sinh rồi gật gù: “Bố thật mạnh mẽ”.

Sau đó, mẹ hai của Đông Đông biết chuyện này bèn hỏi Đông Đông:
“Trên biển viết gì vậy con?”.

“Đánh đổ đế chế phong kiến, nhân dân tự mình làm chủ.”

- “Sợ chó”

Số 5

Trước khi quyết định đi đăng ký, Cung Khắc muốn xác nhận lần cuối một số chuyện. Thế là họ ngồi mặt đối mặt trong phòng thí nghiệm của Diệp Nam Sinh, giữa bàn bày một bàn tay trái được ngâm trong nước thuốc.

“Anh không biết cười.”

“Mẹ em nói em cười quá to, vừa hay có thể cân bằng với anh.”

“Anh ít nói, lấy anh em sẽ chán đây.”

Diệp Nam Sinh giơ tay về phía Cung Khắc: “Chẳng phải tai vẫn khỏe mạnh sao? Đừng để cả ngày trở thành người tâm thần tự lẩm bẩm là được rồi. Với lại, nam trị ngoài, nữ trị trong. Anh phụ trách thâm trầm. Khi nào thâm trầm không đủ dùng, cũng may có thể thả em ra ngoài ầm ĩ mấy câu để giữ thể diện”.

“Khớp chân và khớp tay của anh cố định sắt, cử động chậm chạp”.

“Em thích ăn hạnh nhân. Với lại, chậm rãi là cách để sống thọ. Anh nhìn con rùa đây.”

- “Ngợi khen”

Số 6

Mẹ đưa cho Diệp Nam Sinh ba tiêu chuẩn kén chồng, thế là ngày nọ, bác sỹ Diệp hẹn gặp nói chuyện với Cung tiên sinh.

“Mắt anh có tốt không?”

Cung Khắc gật đầu.

“Ừm, như vậy là có thể nhìn thấy vẻ đẹp của em.”

“Khả năng nhận nại thế nào?”

“Được”

“Điều này rất quan trọng, vì em hay nói năng tùy tiện.”

“Sức khỏe thì sao?” Vừa hỏi xong, Diệp Nam Sinh lại giơ tay ngăn Cung Khắc lại. Cô xoa cái hông đau nhức, “Khỏi cần trả lời...”.

-“Lời mẹ dạy”

Số 7

Cung Khắc khi đánh răng có thói quen nghiêng đầu nhìn gương. Đông Đông cũng có thói quen tương tự như vậy, thế là sau này Diệp Nam Sinh bị ngộeo cổ.

Cung Khắc ăn rau chân vịt thích ăn phần thân, Đông Đông ăn rau chân vịt cũng thích ăn phần thân, thế là sau này Diệp Nam Sinh tự nhiên cũng gia nhập đội quân cướp thân rau chân vịt.

Cung Khắc thích ăn đồ ngọt, Đông Đông cũng thích ăn đồ ngọt, thế là sau hai năm quen Cung Khắc, Diệp Nam Sinh cũng đã tăng năm cân.

Diệp Nam Sinh thích ngủ nướng, Cung Khắc thích dậy sớm. Đông Đông đi học cũng phải dậy sớm, thế là sau khi gả về nhà họ Cung, Diệp Nam Sinh đã cố gắng sửa thói quen này của hai bố con họ...

Tới nay vẫn chưa thành công.

- “Nồi nào úp vung nấy”

Số 8

Trước khi kết hôn, Cung Khắc và Diệp Nam Sinh bàn bạc việc để hai gia đình ở hai vùng gặp mặt nhau.

Sáu giờ tối, ở một nhà hàng nào đó, Diệp Nam Sinh cùng Cung Khắc ngồi bên bàn ăn chờ đợi, Nam Sinh tỏ vẻ ngượng ngùng.

Mẫu thân đại nhân đã dặn, con gái phải e thẹn.

Thế nên gương mặt e thẹn của Diệp Nam Sinh cứ cứng đờ cho tới khi Cung Khắc và bà Cung bước vào cửa.

“Bà thông gia, cảm ơn bà bao dung, nếu không với cái tính xấu của Nam Sinh nhà tôi, chắc chắn không đàn ông nào thèm!” Mục Trung Hoa nhảy bật lên khỏi ghế như lò xo, nắm tay bà Cung, nước mắt rung rung.

“Đâu có, bà thông gia. Tôi phải cảm ơn bà đã không chê thẳng liệt cơ mặt nhà tôi. Ban đầu tôi không dám nghĩ Cung Khắc nhà chúng tôi lại lấy được vợ đâu.” Bà Cung cũng trào dâng cảm xúc, bắt tay lại với Mục Trung Hoa.

“Nam Sinh nhà chúng tôi không biết nấu nướng, món gì làm ra cũng khó nuốt như thuốc độc vậy.”

“Cung Khắc nhà tôi rất thiếu tinh tế, chưa bao giờ biết tặng con gái quà cáp gì đâu.”

“Nam Sinh làm việc nhà cũng qua quýt lắm...”

“Cung Khắc chơi game lúc nào cũng chỉ ở trình độ cơ bản...”

“Nam Sinh &%#...”

“Cung Khắc @&*...”

Diệp Nam Sinh đứng sánh vai ở bên cạnh xoa gương mặt đờ đẫn, ồ ột nói với anh: “Chúng ta không kết hôn được rồi”.

“...?”

“Hai bà mẹ chính là chị em ruột thất lạc nhiều năm.”

...

“Anh trai!”

- “Thông gia”

Số 9

Sau khi cưới, Diệp Nam Sinh mới phát hiện ra Cung tiên sinh là một người rất thiếu kiến thức cuộc sống. Ví dụ như sau.

Một ngày nọ, Cung tiên sinh dậy sớm, phát iện ra cảm nổi lên một lớp da. Anh hỏi Diệp Nam Sinh vẫn còn mơ màng: “Bà xã, thế này là sao?”.

“Da mặt bị khô.” Diệp Nam Sinh trả lời xong lại lật người ngủ tiếp.

Hôm sau, Diệp Nam Sinh đi công tác. Trước khi đi, nhớ ra chuyện này nên cô xuống nhà, vào tiệm mỹ phẩm, mua cho Cung tiên sinh lọ sữa rửa mặt hàng ngày dành cho nam.

Tối đó, khám nghiệm tử thi xong trở về khách sạn, bác sỹ Diệp định gọi điện thoại cho Cung tiên sinh thì phát hiện vừa nhận được một tin nhắn của anh, nội dung như sau:

Vợ à, kem đánh răng mới rất tốt, nhiều bọt, hàm lượng nhiều, ngoại trừ mùi vị hơi lạ, lần sau vẫn nên mua loại cũ thì hơn.

- “Mùi lạ”

Số 10

Năm Cung Tiêu Đẳng tám tuổi, nó đã tìm được niềm hứng thú mới trong cuộc đời.

Một ngày nọ, vùr đi học về, Đông Đông nắm chặt thứ gì đó trong tay, lén lén lút lút đi vào, không may đụng phải Cung Khắc.

Cung tiên sinh: “Tay con cầm cái gì kia?”.

Đông Đông lắc đầu: “Không có gì ạ”.

Cung tiên sinh: “...”.

Đông Đông cúi gầm: “Thôi được rồi. Bố ơi, con nói với bố, bố cũng phải giúp con. Con muốn có em bé”.

Cung tiên sinh: “...!”.

Mấy ngày sau, Diệp Nam Sinh đi công tác trở về, phát hiện hai bố con đang đứng ngoài ban công cho Hồng Mao và Long Long ăn, vừa cho ăn Đông Đông không quên chỉ huy: “Bố ơi, giáo sư Lưu nói phải dùng ba phần thuốc bảy phần nước, hình như tỷ lệ của bố là 4:6 rồi”.

Cung Khắc: “Ồ”.

Đông Đông: “Aiya, lại thành tỉ lệ 2:7 rồi”.

Diệp Nam Sinh bước lên: “Làm gì vậy?”.

Đông Đông quay đầu lại: “Hồng Mao và Long Long ở bên nhau lâu như vậy mà không sinh được em bé, con và bố đang trị bệnh cho chúng nó”.

Ồ...Diệp Nam Sinh cởi áo khoác ra: “Không cần trị, không trị nổi đâu”.

“Vì sao ạ?” Đông Đông đau lòng hét lên.

Diệp Nam Sinh: “Con đã nhìn thấy hai con tắc kè đực nào đẻ ra chim chưa?”.

“...!”

Đông Đông thất vọng lắm lắm: “Nhưng Hồng Mao và Long Long ngủ lúc nào cũng đè lên nhau...”.

Diệp Nam Sinh quay người đi. Xem ra không nên kể cho họ chuyện mấy cuốn truyện tranh BL mình mua hồi đi học đã bị Hồng Mao và Long Long xé ra ăn.

- “Chuyên trị bệnh vô sinh”.

Số 11

Mục Trung Hoa và ông Diệp lấy nhau đã mấy chục năm, cực hiếm khi có

mâu thuẫn, duy nhất có một lần mà tới nay họ vẫn còn nhớ nguyên.

Đó là năm Diệp Nam Sinh thi đại học. Khi đối mặt với việc chọn chuyên ngành, hai vợ chồng lần đầu tiên bất đồng.

“Học pháp y chẳng phải rất tốt sao, đi theo con đường chính nghĩa còn gì. Chẳng phải ông vẫn nói tôi là nữ pháp y ngầu nhất sao? Tôi nghĩ nếu tương lai Nam Sinh làm pháp y, chồng nó cũng sẽ khen nó như vậy.” Mục Trung Hoa cắt một miếng đào, đưa cho Diệp Chi Viễn.

Ai ngờ được lần này Diệp Chi Viễn không hề dao động chút nào, “Bà cũng nói lúc tính toán tôi mê người nhất mà”.

Khi Diệp Nam Sinh từ bỏ quyền phát biểu, hai vợ chồng đành dùng trò oẳn tù tì để phân thắng thua. Ba ván thắng hai.

Ván thứ nhất, Mục Trung Hoa ra kéo, Diệp Chi Viễn ra đám, ông thắng.

Ván thứ hai, Mục Trung Hoa ra lá, Diệp Chi Viễn ra kéo, ông lại thắng.

Diệp Chi Viễn hôn lên má vợ, an ủi: “Không sao, tôi chỉ giỏi xác suất hơn bà thôi mà”.

“Phải, Chi Viễn ông là thông minh nhất. Nhưng tôi quên không nói luật chơi, chuyên ngành của Nam Sinh, ai thua người ấy quyết...”

Thế là rất nhiều năm sau khi kết hôn, châm ngôn lâu dài của giáo sư Diệp dừng lại ở câu: Đấu với vợ, khi nào có thể thắng?

- “Thông minh nhất”

Số 12

Hai nhà Cung, Diệp sống ở hai thành phố khác nhau, một năm hiếm có cơ hội gặp mặt một lần. Lần gặp mặt năm nay tổ chức vào lúc Diệp Nam Sinh mang thai được bảy tháng.

Hai gia đình gặp nhau để bàn bạc đặt tên cho em bé sắp chào đời.

Tích cực nhất chính là bố Diệp Nam Sinh, người có học vấn cao nhất

trong số họ – ông Diệp Chi Viễn. Thời tiết tháng bảy, ông phe phẩy cái quạt, nghĩ rất lâu: “Hay gọi là Cung Bảo đi, đứa bé là bảo bối của hai gia đình chúng ta”.

“Không hay.” Diệp Nam Sinh là người đầu tiên nhảy ra phản đối. Tên của con cô phải thật nổi bật, thật khác biệt.

Thế là ông Diệp ghi lại: Con gái muốn nổi bật, khác người.

“Cung Diệp thì sao? Đồng âm với ‘Dựng Nghiệp’, dựng công lập nghiệp.” Ông lại gợi ý.

“Hay thì đúng là hay...” Cung Khắc ôm Diệp Nam Sinh: “Nhưng ông nội con tên là Cung Diệp”.

Ồ, trùng tên rồi, cũng không được. Ông Diệp tiếp tục phe phẩy quạt. Tiếp sau đó, ông lại gợi ý Cung Bình, Cung Chính.

Bà Mục nhẹ nhàng đánh một cái ánh mắt về phía ông: Cháu trai ông là người đại diện cho Tòa án à?

Thế là buổi chiều hôm ấy, tất cả những gợi ý của ông Diệp nếu không bị trùng với cái tên nào đó của tổ tông nhà họ Cung thì cũng bị những chữ đồng âm cổ quái của bà Mục phản bác hết.

Đêm về, Diệp Chi Viễn vẫn đang phe phẩy quạt. Ông nhíu mày, gãi đầu gãi tai, nghĩ bụng: Sao tổ tiên nhà họ Cung chiếm dụng hết những cái tên hay ho rồi, phải để lại cho mình một tên chứ!

Còn Cung Khắc vừa nhặt một tờ giấy nháp lên, nhìn chăm chú vào hai chữ trên đó, quay đầu lại hỏi Diệp Nam Sinh: “Cục công an có quản lý việc đổi họ không nhỉ?”.

-“Nhật ký đặt tên”

-----oOo-----

Chương 103: Lời cuối sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Linh cảm để viết cuốn truyện này nảy sinh vào một buổi chiều khi tôi đang ở An Huy, Hoàng Sơn.

Sau khi trở về nhà tôi đã chính thức bắt tay vào viết. Khi ấy trời đã vào đông, mùa đông ở vùng Đông Bắc rất rét, tôi trốn trong một căn phòng có máy sưởi, vì câu chuyện này mà thấy nóng bừng bừng.

Cho tới khi viết xong vụ án cuối cùng, quay đầu nhìn lại, tôi mới nhận ra, một câu chuyện không thể coi là quá nghiêm túc nhưng được tôi dồn vào đó rất nhiều tâm huyết cuối cùng cũng đã kết thúc.

Hồi cấp hai, tôi có đọc Sherlock Holmes, trong lúc viết truyện này, ở Anh cũng đang chiếu bộ phim Thăm thám sherlock, phải tới khi viết đến gần cuối, tôi mới được xem. Nói thật lòng, Cung Khắc dưới ngòi bút của tôi không thần thánh như Sherlock. Thật ra anh ấy cũng là một người bình thường, chỉ là có thêm chút tỉ mỉ trong khả năng quan sát và khả năng suy luận logic so với người bình thường mà thôi. Nhưng đây cũng là mấu chốt để anh ấy thành công. Còn về nhân vật còn lại, Diệp Nam Sinh là một trong số những nữ chính mà tôi rất thích. Cô ấy phóng khoáng, cởi mở, mang một cá tính rực rỡ. Tôi cũng hy vọng mỗi một bạn đọc giả khi đọc cuốn sách này đều được như cô ấy, có được hạnh phúc trong cuộc đời mình.

Dĩ nhiên, vì khả năng viết lách của cá nhân tôi còn hạn chế, cuốn sách còn tồn lại rất nhiều khiếm khuyết. Hoan nghênh các bạn độc giả trao đổi suy nghĩ của mình với tôi để tôi tiến bộ hơn trong tác phẩm suy luận trinh thám kế tiếp.

Mong mọi điều tốt đẹp đến với các bạn.

Ngô Đồng Tư Ngữ

-----oOo-----